

Giới thiệu Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert

Chạm tay có thể bỏng ma thuật sư Giang Tiêu, ma thuật biểu diễn xuất thần nhập hóa đồ vô cùng tạm thời.

Hắn vốn chỉ muốn muốn nhẹ nhõm thoải mái dễ chịu, tự do tự tại sống hết một đời. Mãi đến một cái tên là Từ Yên lạ lẫm mỹ nữ tìm được hắn.

Nàng thế mà biết mình làm ma pháp sư bí mật!

Từ Yên theo như lời kỳ quái từ ngữ, "Thức tỉnh", "Không có hoàn toàn mờ ra", "Đồng loại", "Chung quần", "Học viện", cùng với. . . Cuối cùng mấu chốt nhất câu nói kia."Người. . . Thật xác định, 'Chúng ta' là Trí Nhân sao?"

Câu nói kia, tại Giang Tiêu trong đầu lập đi lập lại chấn động, thật lâu không thể lắng lại.

Chính mình không phải nhân loại? Như vậy. . . Đến tột cùng là cái gì?

Lòng hiếu kỳ điều khiển, Giang Tiêu bấm Từ Yên điện thoại. . .

Gặp mặt sau đột phát tình huống, Từ Yên lại chết oan chết uổng, trước khi chết đem tin tức trọng yếu phó thác tại Giang Tiêu.

Giang Tiêu có thể hoàn thành Từ Yên nguyện vọng, không giải thích được bị cuốn vào như thế gian trá sự kiện bên trong. Mà lại. . . Thậm chí còn liên lụy đến toàn bộ. . . Thế giới?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: khác thường bất chuyện

Trên võ đài, hai cái cao cao giá đỡ, các khung lấy một cái quầy thủy tinh. Ngăn tù không lớn, chỉ có thể miễn cưỡng cho phép người kẻ tiếp ở trong đó đứng thẳng, cách xa nhau chừng năm mét.

Dưới đài người xem, đều tại tập trung suy nghĩ nín thở mà nhìn xem đài trên cái kia ăn mặc màu trắng âu phục, dáng người thẳng tắp người trẻ tuổi, đang mong đợi hắn sắp vì chính mình mang tới đặc sắc biểu diễn.

Giang Tiêu mỉm cười từng bước một đi lên trước, cúi người đối dưới đài khẽ khom người, xoay tròn nửa vòng, vẫy vẫy tay, sau đó từ một bên bàn nhỏ bên trên cầm lên một mảnh vải đen. Miếng vải đen đồng dạng cũng không lớn, vừa cũng liền có thể đem người bao bao ở trong đó mà thôi.

Giang Tiêu hai tay chống lên mảnh vải đen đó, trước sau đảo lộn một cái, hướng về phía người xem ra hiệu miếng vải đen chính phản mặt đều không có cái gì thay đổi, mỉm cười nói: "Như vậy, chứng kiến kỳ tích thời khắc đến đến rồi!"

Giang Tiêu từng bước một đi lên bên trái tù kiếng trước, lại lần nữa hướng về người xem khẽ khom người, sau đó kéo ra cửa tù, đi vào.

Hai cái quầy thủy tinh, đều là sáu mặt trong suốt, lơ lửng giữa không trung, từ trên xuống dưới không có bất kỳ cái gì che lấp. Theo Giang Tiêu mở ra cửa tù bắt đầu, lại đến đi vào, lại đến đóng cửa lại, đều thủy chung có thể đem Giang Tiêu thấy rõ rõ ràng ràng.

Sau đó, Giang Tiêu chậm rãi giang hai cánh tay, chống lên mảnh vải đen đó, chậm rãi giảm xuống che tại trên người mình.

Tại khuôn mặt anh tuấn của hắn bị miếng vải đen bao trùm trước cuối cùng trong tích tắc, Giang Tiêu lộ ra một vết người xem sớm đã thành thói quen sáng lạn nụ cười.

Tầm kia thật mong miếng vải đen che tại Giang Tiêu trên thân về sau, liền trở thành hắn cùng dưới đài người xem ở giữa duy nhất ánh mắt trở ngại. Dựa theo lẽ thường tới nói, Giang Tiêu căn bản không có cơ hội, lại làm ra phản ứng gì tới.

Nhưng mà, ma thuật biểu diễn bên trong, là không có lẽ thường.

Đang bị mảnh vải đen đó bao trùm về sau, Giang Tiêu vốn là thẳng tắp thân hình, lại đột nhiên lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dần dần thấp xuống dưới, tựa như là bị lưu sa hoặc đầm lầy nuốt hết, bị quầy thủy tinh sàn nhà hút vào.

Nhưng này toàn thân trong suốt quầy thủy tinh, vẫn là bị giá thép chống đỡ tại giữa không trung, cách sân khấu sàn nhà còn có cao hơn nửa mét, lại chỗ nào còn sẽ có một người sống sờ sờ chỗ ẩn thân?

Càng khiến người kinh dị, là bên phải cách xa nhau năm mét bên ngoài một cái khác quầy thủy tinh bên trong, một thân ảnh đang đang chậm rãi dâng lên.

Bên phải cái kia quầy thủy tinh bên trong, nguyên lai sớm đã cũng trải lên một mảnh vải đen. Mà bây giờ, khỏi kia vốn là bày ra tại dưới đáy miếng vải đen, đang xuất hiện một cái hồ ra, đồng thời còn tại một chút xiu lên cao. Mà lên thẳng tốc độ, đang cùng bên trái quầy thủy tinh bên trong Giang Tiêu giảm xuống tốc độ không khác nhau chút nào, này lên kia xuống.

Dưới đài người xem phát ra một hồi đồng loạt tiếng than thở.

Nhưng mà chỉ là nửa phút, bên trái quầy thủy tinh bên trong mảnh vải đen đó, đã triệt để đã mất đi chống đỡ, rơi vào tù đáy. Mà bên phải trong tù kiếng, miếng vải đen đã bị chống lên một người cao. Sau đó, một đôi tay nhẹ nhàng từ bên trong đem nắm, nặng nề mà hất lên, đem miếng vải đen từ đuôi đến đầu xóc lên.

Ăn mặc màu trắng tây trang Giang Tiêu, trên mặt vẫn như cũ mang theo cái kia mỉm cười rực rỡ, hướng về dưới đài người xem giang hai cánh tay, kiểu ngạo mà tuyên thệ lấy chính mình tồn tại.

Làm Giang Tiêu chậm rãi đi ra quầy thủy tinh, đứng tại sân khấu ở giữa, hướng về dưới đài người xem cúi đầu thăm hỏi lúc, toàn bộ trận trong quán sớm đã tiếng vỗ tay như sấm động.

Thần kỳ như thế ma thuật, cơ hồ là đám người bình sinh ít thấy! Mặc dù đều sớm đã biết, Giang Tiêu tên này tân tân tuổi trẻ ma thuật sư gần nhất thanh danh vang dội, nhưng tại dạng này gần như không có bất kỳ cái gì che đậy trên võ đài, làm ra như thế không thể tưởng tượng nổi biểu diễn, vẫn như cũ là vượt ra khỏi hiện trường người xem đoán trước.

Tại người xem như nước thủy triều trong tiếng vỗ tay, Giang Tiêu chào cảm ơn rút lui, đi xuống hậu trường.

Diễn xuất kết thúc về sau, Giang Tiêu thu thập xong đồ vật của mình, hướng về sân khấu còn lại nhân viên công tác mỉm cười cáo biệt, bước nhanh từ nội bộ lối đi hướng đi bãi đỗ xe.

Hắn tọa giả là một cỗ tinh khiết điện khu động, tạo hình trôi chảy màu trắng Tesla Inc. Chỉ là Giang Tiêu thời khắc này lòng mảy, lại hơi nhủ.

Một nữ nhân, một người mặc màu xám nhạt đồ công sở nữ nhân, đang nghiêng nghiêng dựa vào cái kia chiếc Tesla Inc trước đắp lên, nhìn qua đang đi tới Giang Tiêu, lộ ra một cái nhân nhạt mỉm cười.

Lại là. . . Một cái chủ động ôm ấp yêu thương nữ nhân?

Giang Tiêu ở trong lòng âm thầm nghĩ như vậy, tốc độ dưới chân không thay đổi chút nào, trên mặt cũng đồng dạng đáp lại một cái mỉm cười, hướng về kia nữ nhân đi đến.

Từ khi thành danh về sau, nữ nhân như vậy cũng không hiếm thấy, thậm chí tại bãi đỗ xe chờ hắn, chỉ có thể coi là tương đối ôn hòa phương thức, Giang Tiêu sớm đã thành thói quen. Chỉ là —— tự nhiên cũng không phải là mỗi một cái chủ động đến đây bắt chuyện nữ nhân, Giang Tiêu đều sẽ tiếp nhận.

Đợi cho đến gần trước xe, Giang Tiêu mới nhìn rõ nữ nhân kia bộ dáng. Nàng ngũ quan đều hoàn mỹ đến như là pho tượng, cho dù là tại Giang Tiêu bình sinh thấy bên trong, cũng coi là cao cấp nhất mỹ nhân. Nhất là một đôi mắt, càng là bình tĩnh thâm thúy, còn như đầu hạ nước hồ, nửa là mềm mại đáng yêu, nửa là trong veo. Nhưng lại phối hợp một đôi tà phi nhập tán hai hàng lông mày, nhưng lại bằng thêm một cỗ khí khái hào hùng.

"Người tốt, Giang tiên sinh."

Tại Giang Tiêu khoảng cách nàng còn có năm mét lúc, nữ nhân kia theo trước mũi xe bên trên rất thẳng người, hướng về hắn đón nhận hai bước, mỉm cười đưa tay ra.

"Người tốt." Giang Tiêu vươn tay cầm một cái, lại cảm thấy tay của nữ nhân này mặc dù tinh tế tỉ mỉ non mềm, nhưng không chút nào không giống với cái khác nữ tử mảnh mai, mà là trầm ổn mạnh mẽ, trong lúc nhất thời trong lòng có chút cảm giác khác thường.

"Tên ta là Từ Yên. Vừa rồi tại dưới đài thấy được Giang tiên sinh ngài biểu diễn, rất là kinh ngạc tán thán. Trước kia mặc dù cũng đã được nghe nói Giang tiên sinh danh hiệu, nhưng lại chưa từng có tại hiện trường tận mắt chứng kiến qua. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền." Nữ tử kia nhân nhạt cười một tiếng, thu tay về: "Ta nghĩ, giờ phút này đừng nói là trong nước, chính là phóng nhân toàn thế giới, có thể giống Giang tiên sinh như thế tài năng như thần ma thuật sư, chỉ sợ cũng lại tìm không ra cái thứ hai đi."

Từ Yên. . . ?

Loại này nghe xong cũng không phải là tên thật tên, cùng với khẩu khí của nàng. . .

Giang Tiêu cười khề lắc đầu, từ chối cho ý kiến, đồng thời trong lòng cũng âm thầm có chút cùng bình thường khác biệt nghi hoặc.

Trước mặt tên này gọi Từ Yên nữ nhân, mở miệng ngữ khí cùng nội dung, lại cũng không giống trước đó những cái kia chủ động vẫy bên trên hắn Fan hâm mộ, hoặc là cuồng nhiệt, hoặc là chủ động cầu dẫn, mà càng giống là. . .

—— càng giống là xã giao trường hợp, thậm chí hiệp đàm hợp tác lúc cảm giác.

Mà trên mặt nàng biểu lộ, cái kia mỉm cười thần nhiên, cũng đồng dạng không có trộn lẫn lấy nửa điểm tình yêu nam nữ bộ dáng.

Tại không biết đối phương nội tình thời điểm, Giang Tiêu vĩnh viễn sẽ không nhiều nói quá nhiều. Giờ phút này vô luận là thân nhiên thừa nhận, vẫn là ra vẻ khiêm tốn, đều không hợp tính tình của hắn, không bằng dứt khoát chờ lấy đối phương, tiếp tục tương lai ý đồ ra.

"Không biết Giang tiên sinh ma thuật, sư thừa người nào?" Từ Yên một đôi mắt đẹp, tại Giang Tiêu trên dưới nhẹ nhàng đánh xoay một cái, cười duyên đáng nói.

"Thế giới lớn như vậy, tổng có mấy cái tự học thành tài người đi." Giang Tiêu khom người, cười nhạt nói.

Từ Yên vươn tay, nửa xoay người, tại Giang Tiêu trên nóc xe nhẹ nhàng gõ gõ, gật đầu nói: "Xác thực chính như ta trước đây suy nghĩ trong lòng. Giống Giang tiên sinh dạng này biểu diễn, nếu trước đây cho tới bây giờ chưa thấy qua bất luận kẻ nào biểu diễn qua, thậm chí dù cho ngay cả tiếp cận đều không có, nếu như nói phải không tự học thành tài, cái kia ngược lại còn kì quái. Chỉ là. . ."

Từ Yên nói đến chỗ này, ngừng lại một chút, không tiếp tục tiếp tục nói đi xuống, mà là nhìn qua Giang Tiêu, đột nhiên đổi qua chủ đề: "Ngay tại này bãi đỗ xe nói chuyện, có phải hay không quá kì quái điểm? Không biết Giang tiên sinh hiện tại có hay không nhân hạ, cùng ta cùng đi uống một chén rượu đâu? Ta hiểu rõ một nơi, chẳng những thanh tịnh, rượu cũng được cho không tệ."

"Thật có lỗi." Giang Tiêu lắc đầu, cự tuyệt Từ Yên: "Vừa biểu diễn xong, hơi mệt chút, chỉ muốn về nhà thật tốt đội cái nước. Nếu như uống rượu lời nói, ta càng ưa thích tại trong nhà mình, như thế biết thoải mái hơn tại chút. Mà lại. . . Trong nhà của ta giấu rượu, chỉ sợ cũng càng tốt hơn một chút hơn. Hi vọng. . . Lần sau còn có cơ hội đi."

Nói xong, cũng không đợi Từ Yên nói thêm nữa, Giang Tiêu đã hướng về phía nàng cười cười, đi đến xe bên trái kéo cửa xe ra: "Nếu như không ngại. . ."

Từ Yên trên mặt không có hiển lộ ra nửa phần bị cự tuyệt vẻ mặt, nhếch miệng mỉm cười, tránh ra Giang Tiêu trước xe, nhìn qua Giang Tiêu ngồi vào trong xe, sau đó chậm rãi hướng về lối ra mở đi ra.

Đợi cho Giang Tiêu xe biến mất trong tầm mắt lúc, Từ Yên trên mặt mới lại lần nữa lộ ra một bộ ý vị sâu xa biểu lộ.

"Thuận di sao. . . Chỉ bất quá giống như huyết thống còn không có hoàn toàn thức tỉnh đáng về, cũng không biết đến tột cùng là thuộc về cái nào chức giai. Bất quá. . . Vẫn là thử lại lấy tiếp xúc một chút đi."

Giang Tiêu một đường hướng về Đông Giao mở đi ra, trong lòng mặc dù hơi có chút không vui, nhưng rất nhanh liền bị xe cửa sổ bên trong thổi vào gió đêm chỗ thổi tan.

Từ Yên đứng là cái làm người kinh diễm mỹ nữ, cho dù là tại tính mạng hắn bên trong chỗ tiếp xúc qua các loại nữ tính bên trong, cũng coi là siêu quần bạt tụy. Nếu như thay đổi ngày bình thường, dù cho cũng không định trước cái gì thể xác tiếp xúc, vãn vẹn chỉ là nhìn xem, cũng đầy đủ đẹp mắt.

Nhưng Giang Tiêu nhưng bây giờ không nguyện ý sẽ cùng nàng nhiều làm những gì tiếp xúc.

Bởi vì chỉ cần chạm tới, hắn chỗ biểu diễn ma thuật này một lời đề, sẽ luôn để cho hắn từ đáy lòng sinh ra mâu thuẫn cùng không vui tới. Mà loại này mâu thuẫn cùng không vui, cho dù là lại dung nhan xinh đẹp cũng khó có thể đem tiêu trừ.

Nửa giờ sau, Giang Tiêu về tới mình tại Đông Giao trong nhà. Nhanh chóng vọt lên một cái tắm nước nóng, phủ thêm áo choàng tắm, một lần nữa đi trở về phòng khách về sau, Giang Tiêu mới đưa vừa rồi nguyên nhân Từ Yên tìm kiếm mà sinh ra không vui cảm giác triệt để tiêu trừ.

Giang Tiêu đi đến trước tủ rượu, trên dưới nhìn qua hai lần, chọn lấy một bình đến từ RB Nikka trúc hạc 21 năm rượu whisky, rót cho mình nửa chén, ngồi ở trên ghế sa lon, nhẹ nhàng lung lay chén rượu, nghe rượu dịch ở trong đó tiếng động.

Giang Tiêu đối mình bây giờ sinh hoạt rất hài lòng. Phi thường hài lòng.

Xuất đạo nhưng mà hai năm hắn, lại tại ma thuật giới thổi lên một hồi không thể tin giới. Tại ngắn ngủi trong vòng hai năm, tại trong miệng người khác xưng hô, đã theo "Nhân tài mới nổi" đã biến thành "Trên trời rơi xuống kỳ tài". Mà bây giờ, thậm chí đã ngẫu nhiên có người sẽ dùng "Ma thuật đại sư" để hình dung hắn.

Tuổi nhỏ tiền nhiều, thanh danh lừng lẫy, lại thêm anh tuấn bề ngoài, Giang Tiêu bên người cũng cho tới bây giờ không có thiếu khuyết qua chủ động ôm ấp yêu thương mỹ nữ —— chỉ là hắn nhưng thủy chung có đầy đủ tiết chế —— có khả năng ngẫu nhiên một đêm phong lưu, nhưng nhưng chưa bao giờ có chân chính phát triển qua bất luận cái gì một đoạn ổn định quan hệ.

Từ khi hắn mười tám tuổi về sau.

Bởi vì một đoạn đầy đủ thân mật quan hệ, tất nhiên sẽ khiến cho nữ hài tử nhìn không được bắt đầu hướng về phía Giang Tiêu tìm kiếm một vấn đề —— người những cái tài năng như thần ma thuật, đến tột cùng là thế nào biểu diễn đi ra?

Mà bí mật này, lại là Giang Tiêu tuyệt đối không thể có thể lộ ra. Vô luận đối với người nào.

Giang Tiêu đem chính mình cả người hăm tại ghế sofa bên trong, nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ rượu trong chén, cảm thụ được hỗn hợp mạch mẽ điều hòa thức rượu whisky mai lâm cùng cao su gỗ hỗn hợp hương khí, đồng thời trong đầu ôn lại trở về chỗ chính mình đêm nay hoàn mỹ biểu diễn. CD bên trong phát hành The Ink Spot lão nhạc jazz 《 I Don' T Want To Set The World On Fire 》，du dương kéo dài.

Chỉ là dù cho đối mặt với hần một tấm mặt thối, Từ Yên biểu lộ lại vẫn lạnh nhạt như cũ tự nhiên, phảng phất hoàn toàn không phát hiện được Giang Tiêu không vui, treo nhân nhạt mỉm cười, sau đó nhỏ nhắn mũi thờ nhẹ nhàng khẽ nhăn một cái, nổi lên một tia vẻ mặt kinh hi tới: "Trúc Hạc 21 năm? Giang tiên sinh thật không lừa ta, trong nhà giấu rượu quả nhiên không sai." Nói, cũng mặc kệ Giang Tiêu như cũ hoành ở trước cửa, không có phát ra vào cửa mời, nhẹ nhàng một cái nghiêng người liền từ bên cạnh hần lướt qua, hướng về phòng khách đi đến. Bộ ngực cao vút cũng không biết là vô tình hay là cố ý, tại Giang Tiêu trên thân nhẹ nhàng sát qua, mang theo một làn gió thơm.

Nếu là thay đổi ngày thường, những nữ nhân khác đối Giang Tiêu làm ra dạng này tư thái, cái kia mấy có lẽ đã rõ ràng nhất đến không thể lại rõ ràng **. Nhưng Từ Yên nữ nhân này. . . Cũng không có đơn giản như vậy.

Giang Tiêu chậm rãi hai mắt nhắm lại, chỉ nghe thấy sau lưng giày cao gót đập trên sàn nhà thanh thúy thanh, hướng về tử rượu vang đi, cùng với Từ Yên thanh âm từ phía sau lưng truyền đến: "Có lỗi với a, ta không quen tại trong nhà của người khác cỡi giày. Bất quá ta nghĩ, Giang tiên sinh hẳn là sẽ không ngại a?"

Giang Tiêu trên mặt, vừa rồi không vui đột nhiên quét sạch sành sanh, lại mở mắt ra lúc, đã đổi lại một bộ bình tĩnh tự nhiên mỉm cười, chậm rãi đóng cửa lại, quay người hướng về phòng khách đi đến.

Từ Yên đứng tại trước tử rượu, đã lấy ra vừa rồi Giang Tiêu chỗ đổ cái kia bình Trúc Hạc 21 năm, ngón tay nhẹ nhàng xoay một cái, mở ra nắp bình, đang muốn đã qua một đầu vô ích trong chén ngã xuống, lại bị Giang Tiêu đi đến bên cạnh, đưa tay nhẹ nhàng ngăn cản bình rượu cái cổ.

"Làm sao? Giang tiên sinh cái kia sẽ không hẹp hòi đến liền một chén rượu đều muốn keo kiệt a?" Từ Yên như rồng mây, hướng Giang Tiêu cười nhìn sang.

"Một chén rượu mà thôi, làm sao đến mức? Chỉ bất quá. . ." Giang Tiêu thời khắc này trên mặt, đã lại tìm không ra nửa điểm vừa rồi không thoải mái, mà là tràn đầy phong độ thân sĩ ý cười: "Nếu như ngay cả làm nữ sĩ rót rượu vinh hạnh đều muốn tước đoạt, vậy mà để cho ta quá bản khoán. Dù sao bất luận như thế nào, này đều nên ta cái chủ nhân này chức trách mới đúng."

Đang khi nói chuyện, Giang Tiêu đã khui rượu tử cái khác tử lạnh nhỏ, dùng một cây cái kẹp gấp lên hai khối khối băng, "Lách cách" một tiếng rơi vào trong chén, sau đó chính là trong veo vàng óng rượu dịch khuynh đảo tiến vào trong chén.

Giang Tiêu đem chén rượu đưa trả lại cho Từ Yên, sau đó bưng lên trên bàn trà chính mình chén rượu kia, ở trên ghế sa lon ngồi xuống, hướng về phía Từ Yên giờ chén lên mỉm cười ra hiệu, sau đó nhẹ nhàng nhấp một miếng: "Mời ngồi đi, ban đêm khách không mời mà đến, mỹ lệ Từ Yên nữ sĩ."

Từ Yên có nhiều hứng thú mà nhìn xem Giang Tiêu động tác hết thấy, nhìn không được cười lên, cũng hướng về phía Giang Tiêu nâng chén, uống một hớp, tại Giang Tiêu trên ghế sa lon đối diện ngồi xuống: "Rượu ngon. Giang tiên sinh phong độ thân sĩ, thật là khiến ta kinh ngạc. Không biết là có hay không vô luận đối mỗi cái nữ hài tử, Giang tiên sinh đều là như thế này? Vẫn là. . . Ta được đến chính là đặc biệt đãi ngộ?"

Giang Tiêu cười nhạt một tiếng, không trả lời thẳng: "Ta càng hứng thú cũng là. . . Từ Yên nữ sĩ có phải hay không cũng đối từng nam tính, đều có nửa đêm tới cửa bãi phòng thói quen? Vẫn là. . . Ta là không giống bình thường cái kia?"

Giang Tiêu không tính trả lời trả lời, khiến cho Từ Yên lại lần nữa nở nụ cười: "Giang tiên sinh quả nhiên là cái người thú vị. Thú vị như vậy người, ta đã thật lâu. . . Thật lâu chưa từng nhìn thấy. Bất quá ta muốn. . . Hiện tại trong lòng ngươi càng muốn biết đáp án, hẳn là. . . Ta ý đồ đến a?"

Giang Tiêu nhẹ nhàng lay động một cái trong lòng bàn tay chén rượu, nhỏ không thể thấy gật gật đầu: "Đã ngươi đã mở miệng hỏi, chắc hẳn liền không cần ta hỏi lại một lần a? Không sai. . ."

Hần vừa rồi nhẹ nhàng mỉm cười mặt, đột nhiên nghiêm túc lại: "Để cho chúng ta đều ngay thẳng một chút đi. Tự xưng Từ Yên nữ sĩ, ngươi, nghĩ dựa dẫm vào ta được cái gì?"

"Muốn. . . Được cái gì. . . ? Không." Từ Yên vừa rồi mỉm cười cũng dần dần thu lại, đem chén rượu đặt ở trên bàn trà, đổi thành nghiêm nghị biểu lộ: "Ít nhất tại thời gian bây giờ tiết điểm bên trên, trên người của ngươi còn không có gì đáng giá ta đi thu hoạch đồ vật. Mục đích của ta chỉ có một dạng, liền là cùng ngươi thử tiếp xúc một chút, đồng thời thành lập được một chút. . . Liên hệ, tới bảo đảm làm ngươi có cần thời điểm, có thể tìm được ta, bất cứ lúc nào chỗ nào. Chỉ thế thôi."

"Coi ta có cần thời điểm?" Giang Tiêu cười cười: "Ta nghĩ ngươi trong miệng cần, không phải là ta nghĩ ý tứ kia a? Nếu quả như thật là nói như vậy, ta biết rất vui vẻ có như thế một vị mỹ lệ nữ sĩ, nguyện ý theo lúc thỏa mãn ta —— cần."

Từ Yên cũng cười: "Ta ngược lại thật ra tin tưởng, Giang tiên sinh ngươi trong đầu chân chính nghĩ cần, cũng không phải là trong miệng ngươi chỗ ám chỉ ý tứ kia. Mặc dù ta rất rõ ràng, ngươi tại nữ sắc phương diện không thể xem như một cái thanh tâm quả dục đàn ông, nhưng ta nghĩ cho tới bây giờ, dùng ngươi trí lực cùng lịch duyệt, đã không đến mức như cũ như rồng ngươi sinh ra dạng này hiểu lầm."

Nàng dừng một chút, đem lên thân hướng về phía trước hơi hơi nhô ra một chút, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Giang tiên sinh hẳn là chưa từng có trước bất kỳ ai tiết lộ qua, ngươi biểu diễn ma thuật, phía sau thủ pháp đến tốt cùng là cái gì sao. Như vậy. . . Nếu như ta cho ngươi biết, ta rõ ràng hết thấy đâu? Ta nói là, hết thấy, bao quát ngươi biết, cùng với. . . Ngươi như cũ không biết."

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn qua chén rượu công chính chậm rãi hòa tan khối băng, con ngươi hơi hơi co rút lại một chút, xảo diệu tránh đi Từ Yên ánh mắt. Lại lúc ngẩng đầu lên, đã khôi phục vừa rồi bình tĩnh ý cười: "Đó là đương nhiên. Không có bất kỳ cái gì một cái ma thuật sư, biết hướng về phía người khác lộ ra chính mình ma thuật thủ pháp. Dù sao, ai cũng không muốn đập mất chén com của mình."

"Giang tiên sinh." Từ Yên hơi hơi nhần nhần mày ngài, lắc đầu: "Ta đã nói qua, ta biết, so người biết càng nhiều, thậm chí so người đủ khả năng tương đương đến còn nhiều hơn. Cho nên loại này không có ý nghĩa nguy trang, không cần thiết tiếp tục nữa. Ta cũng không phải là tại hỏi thăm người, cũng không phải đang thử thăm dò người, mà là —— tại cáo tri người, một chút người cần thiết phải biết sự tình."

Giang Tiêu không có tiếp tục mở miệng, chỉ lẳng lẳng nhìn qua Từ Yên, chờ lấy nàng nói tiếp.

"Ta đã để cho người ta tra xét một cái lý lịch của người." Từ Yên mỉm cười một cái, duỗi ra ngón tay điểm một cái đầu của mình: "Giang Tiêu, 24 tuổi, chưa lập gia đình, đại học bản khoa học tập. Bốn năm trước, còn tại đại học liền đọc lúc, bắt đầu chính mình nghiệp dư ma thuật biểu diễn, trước đó, chưa bao giờ có bất luận cái gì biểu diễn cùng học tập trải qua. Ba năm trước đây, theo đại học bỏ học, sau đó đi đến nghề nghiệp ma thuật sư con đường, mà chỗ biểu diễn ma thuật, đều là theo không có bất kỳ người nào hoàn thành qua. Thậm chí quốc tế ma thuật sư hiệp hội IMA bên trong, một chút lạc hậu ma thuật sư đối người biểu diễn cũng có qua một chút thanh âm nghi ngờ, nhưng lại không ai có thể đẩy ngược ra người biểu diễn thủ pháp. Rất nhanh, người liền công thành danh toại, mấy hồ đã trở thành hiện nay chạm tay có thể bóng ma thuật sư."

Tại Từ Yên êm tai nói lúc, Giang Tiêu chỉ là cái miệng nhỏ nhếch rượi trong chén, đợi cho nàng sau khi nói xong, mới nhún vai, từ chối cho ý kiến.

"IMA những cái kia lạc hậu ma thuật sư, đương nhiên không có cách nào đẩy ngược ra người biểu diễn thủ pháp. Bởi vì ——" Từ Yên cười cười: "Người cần bản là vô dụng qua bất luận cái gì thủ pháp, mà người chỗ biểu diễn, cũng cần bản không phải cái gì ma thuật! Cho nên. . . Nếu như theo IMA góc độ đến xem, Giang Tiêu tiên sinh. . ."

Nàng ngừng đầu, hướng về phía Giang Tiêu trừng mắt nhìn, ranh mãnh cười một tiếng: "Người có khả năng được xưng là, một cái lừa gạt."

"Ồ?" Giang Tiêu cười nhạt một tiếng: "Nói như vậy, người là tới đánh giả?"

"Không, dĩ nhiên không phải." Từ Yên lắc đầu mỉm cười nói: "Coi như thật muốn đánh giả, đó cũng là IMA sự tình, cùng ta không có bất cứ quan hệ nào. Huống chi. . . Bọn hân lại làm sao có thể như ta cũng như thế, đánh giả ra người đến tốt cùng tại trên võ đài làm cái gì?"

"Như vậy, ta đến rốt cuộc đã làm gì cái gì?" Giang Tiêu trong lòng đã lại lần nữa chấn động. Nữ nhân trước mắt này, thật chẳng lẽ rõ ràng. . . Năng lực của hân? Chỉ là trên mặt của hân vẫn không có nửa điểm lộ ra *** lan không sợ hãi.

"Tại chú ý tới người về sau, ta, cùng với một chút. . . Đồng bạn, đã đem người xuất đạo đến nay, trên mạng lưu truyền hết thấy video đều tinh tế nhìn qua một lần. Người bây giờ đủ khả năng vận dụng năng lực, chẳng qua là một chút xú dễ hiểu thuần gian di động mà thôi, mà lại vô luận là khoảng cách vẫn là thời gian, đều cực kỳ có hạn —— đương nhiên, ta chỉ là, theo người tất cả biểu diễn bên trong chỗ suy đoán ra hạn cuối mà thôi —— mà loại năng lực này, đối với 'Chúng ta' mà nói, chẳng qua là 'Thức tỉnh' khúc nhạc dạo mà thôi. Năng lực của người vẫn ở vào mộng muội trạng thái, cũng không hề hoàn toàn mở ra. Mà khi người chân chính mở ra thời điểm, người mới sẽ minh bạch, 'Chúng ta' đến tốt cùng là cường đại cỡ nào một cái chủng quần."

Từ Yên duỗi ra trắng nõn thon dài tay phải, tại Giang Tiêu trước mặt nhẹ nhàng bày nhúc nhích một chút, cười nói: "Cho dù là dùng tới biểu diễn ma thuật, vậy cũng chính là xa so với người bây giờ có thể làm đến, càng bỏ thêm hơn không nổi trình độ."

Nói, Giang Tiêu trở mắt nhìn Từ Yên trên tay phải, nhanh chóng xảy ra biến hóa. Vô số thật nhỏ khiết lông vũ trắng trên tay của nàng sinh trưởng lên, trong nháy mắt liền đã bao trùm toàn bộ làn da mặt ngoài. Cùng lúc đó, cái tay kia hình dạng cũng đang vận vẹo cải biến.

Nhưng mà mấy giây, Từ Yên vốn là tay phải liền đã biến mất không thấy gì nữa, mà thay vào đó, lại rõ ràng là một đầu chim bồ câu trắng!

Cái kia chim bồ câu trắng ục ục lắc lư hai lần cánh, lệch ra cái đầu hướng về Giang Tiêu nhìn chăm chú hai mắt, từ Từ Yên trên cổ tay bay lên, trong phòng khách bay hai vòng mấy lúc sau, rơi vào Giang Tiêu đầu vai.

"Chuyện này. . ."

Cho dù là Giang Tiêu lại như thế nào trầm ổn, thời khắc này hô hấp cũng không chịu được trở nên hơi hơi thô trọng. Đầu vai rơi xuống trọng lượng, móng vuốt xúc cảm, cùng với thỉnh thoảng vang lên ục ục gọi tiếng, đều đã chứng minh đây cũng không phải là chưởng nhân pháp.

Mà Từ Yên vừa rồi, cũng căn bản là vô dụng đến ma thuật biểu diễn bên trong thường gặp bất luận cái gì che đậy đạo cụ. Giang Tiêu là trở mắt nhìn xem tay phải của nàng, là như thế nào một chút xú biến thành dưới mắt này con chim bồ câu. Mà hiện nay Từ Yên tay phải, cũng đã biến mất không còn tăm tích, chỉ tới lấy cổ tay mới thôi, nhưng trên da nhưng không nhìn thấy nửa điểm vết thương, chỉ có trụ lúi Bạch Khiết thủ đoạn, phảng phất sinh ra liền thiếu một một tay.

Cái kia con chim bồ câu rơi vào Giang Tiêu đầu vai, cũng không có bay đi, mà là khéo léo ngừng tại nguyên chỗ, còn thò đầu ra, dùng bên nhọn mỏ chim nhẹ nhàng làm Giang Tiêu chải vuốt ngẩng đầu lên phát tới.

"Chỉ là trùng hợp mà thôi, ta có năng lực, vừa lúc giống như người, cũng hết sức thích hợp dùng để biểu diễn ma thuật. Mà lại. . . Đồng dạng là tuyệt sẽ không bị phát hiện bất luận cái gì sơ hở ma thuật." Từ Yên nở nụ cười, cũng không có gặp có động tác gì, cái kia con chim bồ câu lại lại lần nữa bay trở về, rơi vào trên cổ tay của nàng. Lại là mấy giây về sau, đã một lần nữa hóa thành tay phải của nàng, liền phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua: "Chỉ bất quá. . . Trong học viện người, sẽ không làm cử động như vậy mà thôi. Đem chính mình ẩn giấu đến càng sâu một chút, đối chính chúng ta, cùng với chủng quần, đều là càng có lợi hơn lựa chọn."

Giang Tiêu bên nhảy bắt được trong lời nói của nàng nâng lên một cái từ —— học viện. Nhưng hân không có hỏi tới xuống, chỉ còn chờ Từ Yên nói tiếp.

Tại cuộc sống trước 20 năm bên trong, Giang Tiêu cuộc sống một mực phi thường phổ thông.

Mặc dù mọc ra một tấm dễ nhìn mặt, mặc dù bởi vì ưa thích vận động duyên cớ, có trôi chảy cơ bắp đường cong, nhưng này hoàn toàn không đủ để khiến cho hắn cùng mặt khác người đồng lứa ở giữa kéo ra trên bản chất chênh lệch.

Gia đình bình thường, bình thường thành tích, bình thường sinh hoạt, hết thảy đều hết sức bình thường.

Tất cả những thứ này, tại hắn hai mươi tuổi năm đó phát sinh cái biến.

Ngày đó, Giang Tiêu đang ở phòng vệ sinh bên dưới tắm dội lúc, đặt ở phòng ngủ trên bàn điện thoại di động vang lên. Trên đầu trần đầy xà phòng mặt hắn còn chưa kịp hoàn toàn hướng làm, trong đầu tự nhiên toát ra ý nghĩ như vậy —— đi nghe.

Sau đó sau một khắc, Giang Tiêu liền phát hiện mình đã trần như nhộng đứng ở trước bàn đọc sách của mình, nước trên người còn tại hướng về dưới sàn nhà nhỏ xuống.

Trước mặt điện thoại còn đang không ngừng mà vang lên, mà Giang Tiêu cũng đã triệt để cứ thế tại đương trường, thậm chí ngay cả nghe đều quên.

Hắn quay đầu, nhìn xem phía sau mình. Cửa phòng vệ sinh vẫn như cũ giam giữ, mà phía sau mình trên mặt đất, không có nửa cái dính nước dấu chân.

Giang Tiêu tâm phanh phanh bắt đầu nhảy lên.

Hắn hết sức xác định, chính mình không có cái gì động kinh hoặc là chứng mất trí nhớ. Vừa rồi bên trên trong tích tắc, hắn quả thật còn tại phòng vệ sinh vòi hoa sen bên dưới hướng về phía trên đầu bọt biển.

Mà giờ khắc này trong phòng vệ sinh, ào ào tiếng nước cũng vẫn không có dừng lại.

Giang Tiêu hít thở sâu hai cái, cẩn thận từng li từng tí đem suy nghĩ tập trung vào phòng vệ sinh phương hướng.

Sau một khắc, hắn lại xuất hiện tại trong phòng vệ sinh. Bởi vì hong gió mà có chút phát lạnh làn da lại một lần nữa bị nước nóng xông lên, vậy mà lên một thân nổi da gà.

May mắn, lúc này trong phòng ngủ không có những bạn học khác tại. Bí mật này chỉ thuộc về một mình hắn.

Theo một ngày kia trở đi, Giang Tiêu cuộc sống cái biến.

Hắn phản phục nắm thử, cũng xác định năng lực của mình —— chỉ cần tưởng niệm đi tới, trong đầu miêu tả ra địa điểm kia, hắn là có thể trong nháy mắt xuất hiện ở vị trí này bên trên, phạm vi mức độ lớn nhất là mười mét.

Làm lúc đầu hưng phấn tinh táo lại về sau, Giang Tiêu bắt đầu suy nghĩ, năng lực như vậy đến tột cùng phải làm thế nào sử dụng, mới có thể vì chính mình mang đến đầy đủ lợi ích.

Thế là hắn trở thành một cái ma thuật sư, một cái xa so với vốn là bình thường gò bó theo khuôn phép tốt nghiệp, có thể có được tốt đẹp hơn cuộc sống ma thuật sư.

Nhưng Giang Tiêu từ đầu đến cuối, đều không có hiểu rõ một sự kiện, cái kia chính là —— hắn vì sao lại có được năng lực như vậy?

Một ngày thiên hạ đi, Giang Tiêu cũng từ bỏ đối câu trả lời truy tìm —— cái kia vốn là cũng không cách nào truy tìm. Cho tới hôm nay, Từ Yên xuất hiện.

Nguyên lai trên thế giới này. . . Còn có "Đồng loại" tồn tại a.

Hôm nay cùng Từ Yên đối thoại toàn bộ quá trình, tại Giang Tiêu trong đầu như là video recorder lặp đi lặp lại phát lại lấy, thỉnh thoảng dừng lại, bị lấy ra từ mẩu chốt tới lặp đi lặp lại dư vị.

"Thức tỉnh", "Không có hoàn toàn mờ ra", "Đồng loại", "Chúng quần", "Học viện", cùng với. . . Cuối cùng mẩu chốt nhất câu nói kia.

"Người. . . Thật xác định, 'Chúng ta' là Trí Nhân sao?"

Câu nói kia, tại Giang Tiêu trong đầu lặp đi lặp lại chấn động, thật lâu không thể lắng lại.

Ta. . . Không phải nhân loại?

Như vậy. . . Ta đến tột cùng là cái gì?

Sau đó trong ba ngày, Giang Tiêu ngoại trừ diễn xuất làm việc bên ngoài, một bước đều không có đi ra ngoài, lặp đi lặp lại tự hỏi Từ Yên mang đến cho hắn tin tức.

Từ Yên không tiếp tục xuất hiện qua, mặc kệ là điện thoại cũng tốt, tới cửa cũng tốt, đều không có cùng Giang Tiêu lại tiếp xúc hơn phân nửa điểm, phảng phất theo trên cái thế giới này biến mất. Rất rõ ràng, nàng có tuyệt đối tự tin, Giang Tiêu nhất định sẽ lại đi chủ động tìm nàng.

Mà sự thật cũng xác thực như thế. Từ Yên để lộ ra tin tức, đã đầy đủ khơi gợi lên Giang Tiêu tò mò.

Nếu như mình không phải nhân loại, như vậy hẳn, còn có Từ Yên, còn có Từ Yên trong miệng càng nhiều đồng loại, đến tốt cùng là cái gì?

Mà Từ Yên trong miệng cái gọi là học viện, cái kia từ đồng loại của bọn hắn tạo thành tổ chức, như thế nào tồn tại?

Trên cái thế giới này, còn có bao nhiêu cùng hắn đồng loại? Bọn hắn trải qua cuộc sống như thế nào?

Ba ngày sau đó ban đêm, Giang Tiêu vẫn như cũ ngồi ở kia cái ghế sa lon bên trên, cúi đầu ngắm nhìn số điện thoại trên danh thiếp.

Hắn biết, một khi chính mình thông qua cú điện thoại này, mặc kệ kết quả sau cùng như thế nào, hẳn cuộc sống bây giờ, nhất định sẽ bị cái biến.

Chỉ là lúc này Giang Tiêu, còn không biết, cái kia cái biến sẽ đến cỡ nào to lớn cùng sâu xa.

Rốt cục, Giang Tiêu cầm điện thoại di động lên, thông qua Từ Yên lưu lại cái kia trương số điện thoại trên danh thiếp

"Người rốt cục đánh tới."

Vang lên hai tiếng về sau, điện thoại tiếp thông, đầu kia vang lên chính là Từ Yên thanh âm quen thuộc.

"Người biết ta sẽ đánh tới."

"Như vậy, người đã chuẩn bị kỹ càng, nghênh đón chân tướng rồi hả?" Đầu bên kia điện thoại Từ Yên thanh âm rất bình tĩnh.

"Đúng thế. Nhưng đây cũng không có nghĩa là. . ."

Từ Yên cắt ngang Giang Tiêu lời nói: "Ta biết. Đây cũng không có nghĩa là người liền muốn gia nhập chúng ta. Trên thực tế, ta cũng cũng không tính hiện tại liền đem người thu nạp vào trong học viện."

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Trước gặp mặt rồi nói sau, ta chờ người, sau một giờ thấy."

Từ Yên báo ra một cái địa chỉ, liền cúp xong điện thoại. Giang Tiêu giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, giờ phút này đúng lúc là chín giờ tối, mà Từ Yên báo ra địa chỉ, là nam thành một chỗ quán bar, cách nơi này ước chừng hơn nửa giờ đường xe.

Hít sâu một hơi, Giang Tiêu đứng người lên, đi ra ngoài cửa.

Giang Tiêu theo điện thoại di động hướng dẫn, hướng về Từ Yên cho ra địa chỉ mở đi ra. Nam thành là LC khu, giờ phút này đang ở cái biến khai phá bên trong, mà Từ Yên chỗ cho ra cái kia cái địa chỉ, chính xử tại một mảnh đất hủy đi vứt bỏ khu dân cư bên cạnh. Bên đường đèn đường có một nửa đều không sáng, còn sót lại cái kia một nửa cũng đều mờ mờ không ngớt. Giờ phút này mới chỉ hơn chín giờ, đầu đường cũng đã quạnh quẽ cực kì, gần như không nhìn thấy cái gì người đi đường đi qua, chỉ có ngẫu nhiên hai tiếng chó sủa, vạch phá phổ dài.

Loại này khu vực, loại thời giờ này, sợ là cũng không cần đến quản cái gì cảnh sát giao thông hóa đơn phạt. Giang Tiêu tiện tay dừng xe ở ven đường xuống xe, dựa theo điện thoại hướng dẫn vị trí chỉ dẫn, hướng về một đầu trong ngõ nhỏ đi đến.

Tại đen như mực trong đường tắt gặt hai cái cong, Giang Tiêu rốt cục nhìn thấy đằng trước một phương lửa đèn ánh sáng, hẳn nhều mảy, có chút kinh ngạc.

Vùng này đều là cũ kỹ nhà trệt, bởi vì phá dỡ quy hoạch đã làm xong, bên trong cư dân cũng gần như đều dẫn tới phá dỡ đèn bù tồn thất dọn đi rồi, không bao lâu liền muốn dỡ bỏ, nhưng ở này trong ngõ tắt, lại vậy mà mở ra một quán rượu nhỏ. Cửa tửu quán, đứng thẳng một cây màu trắng cột đèn, phía trên chỉ có đơn giản hai chữ —— Âm giả.

Là cái này. . . Tửu quán tên?

Loại địa phương này, loại thời điểm này, dạng này rượu quán, làm sao có thể còn có sinh ý?

Này quán rượu nhỏ cửa chính phải không bình thường cửa thủy tinh, lại là hai phiến đen kịt cửa gỗ, giờ phút này cũng chăm chú giam giữ, liền một tia sáng đều thấu không ra.

Giang Tiêu đi tới cổng, do dự một chút. Ngoại trừ cổng sáng cái kia cột đèn bên ngoài, thật sự là tìm không thấy nửa điểm dấu hiệu để chứng minh nhà này tửu quán vẫn như cũ mở ra. Nhưng Từ Yên nói cho hắn biết địa chỉ, nhưng lại chắc chắn sẽ không có sai. Hướng chỉ cái này phương viên nằm trong vòng trăm thước, chỉ sợ cũng tìm không ra nhà thứ hai vẫn sáng đèn cửa hàng.

Dừng lại một lát, Giang Tiêu vẫn là đi tới trước cửa, giơ tay lên đang muốn gõ cửa, cái kia hai phiến đen như mực cửa gỗ lại một tiếng cọt kẹt, mở ra một cái.

Nói xong, hắn liền lại không để ý tới Giang Tiêu, lại quay người về tới cái kia phiến trong cửa nhỏ.

Giang Tiêu cười khổ một cái, không làm sao được, chỉ có thể đứng lên thân, ngồi xuống người trung niên vừa rồi buông xuống khay cái bàn kia trước.

Từ Yên. . . Xem ra chẳng những thường xuyên đến ở đây, mà lại theo này cổ quái người trung niên ông chủ, còn rất quen thuộc bộ dáng.

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn xem người trung niên bưng tới khay. Sơn hồng gỗ khay bên trong, bày biện hai cái bầu rượu, hai một ly rượu, đều là sứ trắng chỗ tạo, Trung Quốc cổ chế bộ dáng, trong suốt sáng long lanh, tựa như bạch ngọc, phía trên lại không có nửa điểm hình vẽ cùng minh văn. Trừ cái đó ra, thậm chí liền bày biện hai đôi đĩa, cũng là đồng dạng toàn thân trắng nõn. Giang Tiêu thử vờ tay sờ đụng một cái, lại phát hiện vậy mà phải không bạch ngọc, cũng không phải ngà voi, mà là đồng dạng sứ trắng nung.

Ngoại trừ dụng cụ pha rượu bên ngoài, khay bên trong còn để đó ba cái tiểu đĩa. Một đĩa củ lạc, một đĩa đậu phụ khô, còn có một đĩa đậu tương, đúng là nhìn không thấy nửa điểm dầu ăn mặn đồ vật. Giang Tiêu mặc dù phải không cái gì không thịt không vui động vật, nhưng nhìn thấy như vậy mộc mạc thức ăn, cũng không tránh khỏi ở trong lòng âm thầm nhếch miệng.

Giang Tiêu quay đầu đi, quan sát sau lưng, thấy cái kia cửa nhỏ từ từ trung niên người sau khi đi vào, liền không còn có mở ra dấu hiệu. Nhìn hắn đối với mình đậm nhạt về mặt, cho dù là chính mình gọi hắn, cũng chưa chắc biết phản ứng.

Trung niên nhân kia. . . Cũng không hỏi hắn muốn ăn chút gì, liền tự tiện bưng tới này hai bầu rượu, ba đĩa thức nhắm, rõ ràng liền theo cái bàn này vị trí như thế, là theo Từ Yên yêu thích tới.

Giờ phút này làm chủ nhân còn chưa tới, hắn tự nhiên cũng không thể động trước đĩa, liền chỉ ngồi yên lặng, chờ lấy Từ Yên đến.

Qua không được lâu nay, Giang Tiêu lại lần nữa giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã là 8h55'. Hắn đang nghĩ ngợi, Từ Yên không sai biệt lắm cái kia đến lúc, sau lưng một tiếng cọt kẹt, cái kia hậu trừ cửa nhỏ lại một lần nữa mở ra, cái kia tái nhợt người trung niên gầy gò lại lần nữa từ bên trong đi ra, ánh mắt nhưng không có hướng về phía Giang Tiêu trên người bắn ra nửa điểm, đi thẳng tới cửa trước.

Mà liền tại hắn đi tới trước cửa thời điểm, hai tiếng tiếng gõ cửa cũng vừa lúc vang lên.

Giang Tiêu nhìn qua này toàn bộ quá trình, trong đầu trong nháy mắt liền nhớ tới hắn vừa rồi đứng ở trước cửa, đang chờ muốn gõ cửa lúc do dự một chút, cánh cửa lại bị trung niên nhân kia mở ra tình hình.

Nhìn qua, đơn giản thật giống như hắn đang ngồi ở máy giám thị trước, một khắc không phân tâm mà nhìn xem công camera truyền đến hình ảnh.

Nhưng —— vậy hiển nhiên là không thể nào. Chỉ là xem từ quán này bên trong bộ dáng, liền đèn điện đều không có một chén nhỏ, lại nơi nào sẽ có cái gì quay phim thăm dò cùng máy giám thị loại hình đồ vật?

Hai phiến nước son đen cửa lớn bị mở ra, đứng ngoài cửa, quả nhiên chính là Từ Yên.

Dung mạo của nàng vẫn như cũ diễm quang khiếp người, chỉ là hôm nay mặc, lại không phải ba ngày trước cái kia một thân đồ công sở, mà là một kiện rộng lớn màu xám áo khoác, đem trọn cái dáng người đều trùm lên trong đó.

Trông thấy Từ Yên mặt, trung niên nhân kia nhẹ gật đầu, tránh ra thân vị, thân nhiên nói: "Đã có người đang chờ ngươi."

"Là ta hẹn hắn tới." Từ Yên hướng người trung niên mỉm cười, đi vào trong tiệm, quan sát Giang Tiêu trước mặt cái kia khay: "Vẫn là như cũ?"

Người trung niên nhẹ gật đầu: "Vẫn là như cũ. Cũng chỉ có như cũ."

"Đến nơi ở đây, ngoại trừ như cũ, cũng không có cái gì khác nhưng chọn lấy." Từ Yên cười cười, đi tới Giang Tiêu trước mặt quỳ gối xuống, đem cái kia rộng lớn áo khoác cởi, nhét vào bên cạnh khác trên một chiếc bỏ đoàn. Tại cái kia gió một mực dưới, lại là một thân thiếp thân quần áo màu đen, phẳng phát thể thao nhịp điệu phục, đem toàn thân đường cong câu lạc đặc cang là dẫn lửa chọc người, lâm lung tính tế.

Nhưng mà Giang Tiêu giờ phút này tự nhiên không có quá nhiều tâm tư, ánh mắt bên trong chỉ là lúc đầu kinh diễm một cái mà thôi, chợt lóe lên, liền từ biến mất. Một bên trung niên nhân kia thấy được Giang Tiêu ánh mắt biến hóa, nhỏ không thể thấy gật gật đầu, đối Từ Yên nói: "Ta đến đằng sau đi, không có chuyện, đừng gọi ta."

"Tốt, đã làm phiền ngươi." Từ Yên nhẹ gật đầu, đối trung niên nhân kia cười nhẹ một tiếng, nhìn xem hắn đi trở về cửa hàng đằng sau cái kia trong cửa nhỏ, sau đó chuyển hướng Giang Tiêu: "Chờ lâu lắm rồi sao?"

Giang Tiêu lắc đầu: "Không có, cũng liền vừa tới không bao lâu."

Hắn dừng một chút, lại quét mắt hai mắt chung quanh, hỏi: "Ồ đây. . . Đến tốt cùng là địa phương nào? Mở tại đây trông đợi phá dỡ LC khu, đến lúc này còn không dời đi?"

Từ Yên nở nụ cười xinh đẹp: "Với ta mà nói, đây chỉ là một. . . Có thể uống đến rượu ngon nhất địa phương." Nói xong vờ tay nhắc lên một cái bầu rượu, đem hai cái chén sứ phân biệt đặt ở trước mặt hai người, đổ nửa đầy: "Trước nếm thử đi."

Rượu chỉ là vừa mới đổ ra, còn chưa cửa vào, cũng đã là một cổ dị hương xông vào mũi, thẳng tắp dọc theo xoang mũi, hướng về trong đại não chui

vào.

Giang Tiêu chưa bao giờ nghĩ qua bức này dọa người mùi rượu, nhẹ gât đầu, bung chén rượu lên nhàn nhạt mỗ một ngụm. Rượu kia dịch phẩm loại trong cửa vào lúc, vậy mà giống như là một khóa tạc đạn tại trong miệng đẳng một cái nổ tung, qua trong giây lát liền lan tràn tới toàn bộ trong miệng, đem mỗi một viên vị giác đều bao bọc ở trên đó, thậm chí không cần yết hầu chính mình nuốt, liền tự động hướng về thực quản bên trong chui xuống dưới.

Mà chảy vào yết hầu về sau, rượu này lại càng là cùng trước đây khác biệt, hóa thành một dòng nước nóng, một mực ầm ầm trong dạ dày, nhưng mà lại không có chút nào liệt tửu đốt hầu cảm giác, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp một mảnh, đều ngâm mình ở trong nước ấm.

"Rượu này. . ." Giang Tiêu chân động toàn thân, mở to hai mắt nhìn vọng lên trước mắt chén rượu: "Đây là cái gì rượu?"

Rượu này như chỉ là tốt, ngược lại cũng thôi, nhưng dùng Giang Tiêu lịch duyệt, thậm chí ngay cả rượu này phẩm loại đều hoàn toàn không cách nào nhận biết. Cửa vào phía dưới, mềm mại như bông vải, cảm giác cũng bất quá như RB rõ ràng rượu như vậy, tầm mười độ khoảng chừng. Mà tôi được yết hầu trở xuống, lại là trong nháy mắt biến thành ít nhất 50 độ trở lên rượu để như vậy cương liệt.

Khác biệt rượu, tự nhiên là có riêng phần mình đặc hữu khác biệt mùi vị. Đơn giản mà nói, trắng trong rượu hèm rượu vị, rượu whisky bên trong than bùn cùng mạch hun khói vị, Brandy bên trong bồ đào vị, lại hoặc là đàn trong rượu đồ hạt thông vị. Mặc dù các loại lớn đứng bên trong, còn càng có tinh vi chia nhỏ, như là cái gì mùi hương đậm đặc hình tượng hương hình, lại hoặc là tinh khiết mạch rượu whisky cùng ngũ cốc rượu whisky các loại, nhưng tối thiểu nhất cơ bản nhất, một cái rượu loại hình, chỉ cần thoáng có một ít phẩm tưu kinh nghiệm, liền hẳn là có thể một ngum đạt được.

Nhưng vô luận Giang Tiêu làm sao phạm vi, lại đều không thể ở trong trí nhớ, tìm ra dù cho thoáng tới có chút tương cận loại hình tới.

"Lần thứ nhất uống đến, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi phải không?" Từ Yên nhìn xem Giang Tiêu ánh mắt khiếp sợ, tươi sáng cười một tiếng: "Đó là đương nhiên. Lão Hoa ở đây, theo không tiếp đãi bất luận cái gì người ngoài, càng sẽ không đem hẩn sản xuất rượu bán đi ra bên ngoài. Thế gian tự nhiên không có khả năng biết, trên đời còn có loại rượu này tồn tại. Còn tên của nó. . ."

Từ Yên lắc đầu, chậm rãi nói: "Không có có danh tự. Lão Hoa loại này không người thú vị, tại sao có thể có loại kia lòng dạ thanh thân, đi cho hắn lên tên là gì? Bất quá chúng ta —— đều chỉ gọi nó lão Hoa rượu."

Giang Tiêu lại lần nữa nhấp một miếng, nhắm mắt nuốt xuống, sau đó thở phào một cái, lẩm bẩm nói: "Đúng là ta bình sinh thấy, rượu ngon nhất. Nhưng cho dù không có có danh tự, nó cũng nên có cái phân loại à? Hoặc là ít nhất nói, là dùng cái gì ủ ra tới?"

Từ Yên khẽ lắc đầu: "Loại chuyện này, chúng ta làm sao có thể biết? Chính là đến hỏi lão Hoa, hẳn cũng sẽ không nhiều nói. Huống chi có thể uống hẳn rượu người, đều không phải là biết người nhiều chuyện."

Giang Tiêu nhẹ gật đầu, hướng về cửa sau chỉ chỉ: "Hắn. . . Liền là lão Hoa? Người mới vừa nói, hắn ở đây theo không tiếp đãi người ngoài, như vậy, hắn cũng là người nhắc tới, cái kia. . . 'Học viện' bên trong người?"

Từ Yên lại bật cười, lắc đầu: "Lão Hoa? Hẳn làm sao có thể đáp ứng gia nhập học viện? Có điều, hẳn có chiều này cất rượu thật bản lĩnh, lại là chúng ta đồng loại bên trong phần độc nhất, cho nên cũng không có người nào dám đến đắc tội hẳn chính là."

Giang Tiêu nhẹ gật đầu, khẽ ừ, trong đầu lại đang bay nhanh chuyển động.

Lần trước tại cùng Từ Yên gặp mặt về sau, hẳn nhớ kỹ Từ Yên theo như lời mỗi một câu, đem trong lời nói mỗi một chữ đều ở trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại phỏng đoán qua.

Từ Yên chỗ đề cập đến qua cái kia "Học viện", không có gì bất ngờ xảy ra, liền hẳn là nàng theo như lời "Đồng loại" nhóm sở quy thuộc một tổ chức. Mà những cái kia "Đồng loại", chỉ liền hẳn là cùng Từ Yên cùng Giang Tiêu đồng dạng, những dị năng giả kia.

Mà theo Từ Yên một khi xác định Giang Tiêu ủng sở hữu dị năng, liền tìm tới cửa cùng hắn tiếp xúc điểm này xem ra, "Học viện" hẳn là một mục tại tận sức tại đem chỗ sở hữu dị năng người đều lôi kéo tiến vào tổ này dệt bên trong. Chỉ cần học viện phát hiện dị năng giả, liền nhất định sẽ ra mặt tiến hành tiếp xúc.

Nhưng bây giờ, Từ Yên lại nói cho hắn biết, lão Hoa, cái kia tái nhọt người trung niên gầy gò, cũng không phải là "Học viện" thành viên. Nhưng trong lời nói của nàng nhưng cũng để lộ ra, lão Hoa cũng là bọn hắn "Đồng loại" .

Nói cách khác. . ."Đồng loại", cũng không nhất định mang ý nghĩa phụ thuộc tại "Học viện"?

Mà lại, bọn hăn có "Quyền cư tuyệt" ?

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 5: Rẽ mây nhìn thấy mặt trời

Giang Tiêu ý niệm này, chỉ là cực nhanh ở trong lòng chuyển nhúc nhích một chút, trên mặt lại không có chút nào hiển lộ, chỉ lẳng lặng nhẹ gật đầu.

"Như vậy, là từ ngươi tới đặt câu hỏi, vẫn là ta trước hướng về phía ngươi nói rõ lý do đâu?" Từ Yên cũng bùng chén rượu lên, nhấp một miếng, lộ ra thỏa mãn về mặt tối.

"Ngươi nói đi, ta nghe." Giang Tiêu bất động thanh sắc nhẹ gật đầu, duỗi ra đũa gấp một hạt trong mâm cù lạc ném vào trong miệng. Đậu phộng này gạo đỏ chỉ là bình thường đầu đường mặt hàng, xem ra cái kia lão Hoa tiệm này, chiêu bài tất cả cái kia độc môn rượu bên trên.

"Được." Từ Yên nhẹ nhàng gật đầu, trầm ngâm một lát, ngừng đầu nói: "Ta đã từng hỏi qua ngươi một câu, ngươi thật coi là, chính mình là Trí Nhân sao? Ngay lúc đó ngươi không có trả lời, hiện tại quá khứ ba ngày, ngươi có thể nghĩ ra đáp án?"

"Không có." Giang Tiêu lắc đầu, cười khổ một cái: "Ta có khả năng vững tin, ta là cha mẹ ta con ruột, cũng không phải nhận nuôi tới. Nếu như nói, ta phải không trí người, như vậy chẳng lẽ bọn hắn. . . Còn có ta càng một đời trước, cao hơn một đời trước tổ tiên, cũng đều không phải là Trí Nhân sao? Mà lại. . ."

Giang Tiêu đem vốn là cái đầu cúi thấp hơi khẽ nâng lên một chút, nhìn thẳng Từ Yên tuyệt mỹ khuôn mặt: "Mà lại, ngươi lúc đó tìm từ, cũng thật sự là ý vị sâu xa cực kì. Ngươi nói, phải không 'Chúng ta không phải nhân loại', mà là —— 'Chúng ta phải không Trí Nhân', này liền có chút. . . Kì quái. Cái gọi là nhân loại, không phải liền là Trí Nhân thông tục thuyết pháp sao?"

Từ Yên nở nụ cười: "Quan sát của ngươi lực quả nhiên hết sức nhạy cảm. Không sai, ta lúc ấy dùng, là 'Trí Nhân' cái từ này, mà cũng không phải là 'Nhân loại'. Giữa hai cái này, là có chênh lệch."

Giang Tiêu khẽ thở dài một tiếng: "Quả nhiên, ta hoài nghi, phương hướng không có sai. Nói cách khác, chúng ta thực sự là 'Nhân loại', phải không yêu quái gì Vampire hậu duệ loại hình, nhưng —— lại cũng không phải nhân loại cái từ này bình thường trên ý nghĩa chỉ, động vật giới, động vật dây sống cánh cửa, cho bú cương, bộ linh trưởng, người khoa, người thuộc, Trí Nhân chúng. Như vậy. . . Hiểu rõ nói cho ta biết đi, chúng ta, đến tột cùng là 'Cái gì'?"

"Đúng vậy a, 'Chúng ta' đến tột cùng là 'Cái gì'. . ." Từ Yên nhẹ nhàng vờn tay, cầm bầu rượu lên, làm trước mặt hai người đã trống không chén sứ bên trong lại lần nữa thêm đầy: "Cùng ngươi dạng này trầm ổn lại người thông minh nói chuyện, xác thực hết sức bớt lực khí. Ít nhất ta tin tưởng, tiếp xuống lời ta muốn nói, ngươi cho dù là trong lòng có hoài nghi, cũng không khả năng sẽ có cái gì quá kích thích liệt phản ứng, cực tuyệt thừa nhận đi."

Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Ta nghĩ ta phải làm tốt chuẩn bị tâm tư đầy đủ."

Từ Yên nhẹ nhàng mở một ngụm rượu trong chén, sứ trắng chén rượu cùng ngón tay trắng nõn tại mờ tối ngọn đèn dầu lấp lóe dưới, vậy mà hóa thành cùng màu, không phân rõ lẫn nhau: "Đã ngươi đã hoài nghi đến ta theo như lời 'Trí Nhân' một từ, như vậy ta nghĩ, trong ba ngày này, ngươi hẳn là cũng hướng về phía này, sưu tập một chút tài liệu a? Như vậy nói cho ta biết, ngoại trừ Trí Nhân cái này trồng bên ngoài, tại 'Người thuộc' dưới, còn có nào phân loại?"

Giang Tiêu cười cười: "Xác thực, ta điều tra. Nạp lai địch người, Rodolfo người, người tài ba, tiên phong người, tây vải Lan Nặc người, đứng thẳng người, thợ thủ công, Hyde bảo người, bành hồ người vợ, Neanderthal người, Trí Nhân, Dany tác ngôi người, Khắc La ngựa nông người, giải tán Lý Tư người cùng Trảo Oa người vợ, đây đều là đã từng người thuộc phía dưới, tất cả trồng. Nhưng đến hôm nay, còn lại mấy cái bên kia trồng đều sớm đã tại dài đằng đẳng diễn hóa quá trình bên trong biến mất, chỉ còn lại có Trí Nhân này một cái trồng, cũng chính là chúng ta bình thường theo như lời nhân loại."

"Đúng vậy a. . . Tại dài đằng đẳng diễn hóa quá trình bên trong biến mất. . ." Từ Yên nhẹ nhàng cảm thán một câu, trong hai mắt tựa hồ có chút sâu bi: "Nhưng mà ngươi lại có nghĩ tới hay không, cái gì gọi là biến mất? Bọn hắn vì sao lại biến mất?"

Giang Tiêu suy nghĩ một chút nói: "Bởi vì. . . Trí Nhân có càng phát đạt đại não, tốt hơn hoàn cảnh thích ứng năng lực, tại sinh thái vị bên trên chiếm cứ vị trí cao hơn. Mà mặt khác trồng biến mất cụ thể phương thức, trước mắt vẫn là mỗi người nói một kiểu. Có chút học thuyết xưng, là bởi vì Trí Nhân cùng giữa bọn hắn phát sinh trực tiếp nguyên thủy chiến tranh. Có chút học thuyết xưng, là bởi vì Trí Nhân có tốt hơn đồ ăn thu hoạch phương thức, mà tạo thành mặt khác trồng tự nhiên suy vong. Từ cái đó ra, còn có như là họ hàng gần sinh sôi, ô nhiễm, hoàn cảnh biến hóa chờ rất nhiều lý luận, thế nhưng đều không có bất kỳ cái gì bất luận một loại nào học thuyết có thể chiếm cứ chủ lưu địa vị."

"Không, vậy cũng là sai." Từ Yên khẽ lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra một cổ trào phúng tới: "Mặt khác trồng diệt sạch, ta không rõ ràng, nhưng ít ra —— Neanderthal người, cũng không phải là bởi vì những nguyên nhân này mà diệt sạch. Vừa vặn tương phản, bọn hắn biến mất tại trong dòng sông lịch sử, là bởi vì —— bọn hắn quá mạnh! Có được vượt xa người thuộc bên trong, mặt khác trồng năng lực. Mà chúng ta, liền là hậu duệ của bọn hắn!"

Neanderthal người hậu duệ!"

Giang Tiêu chỉ lên hai tay, nâng cằm của mình, song khuỷu tay lập trên bàn, không chớp mắt nhìn chăm chăm Từ Yên.

Đáp án này mặc dù kinh tế hãi tục, nhưng cũng không có nằm ngoài sự dự liệu của hắn, ít nhất không đủ để khiến cho hiện tại Giang Tiêu biểu hiện ra thất thường tới. Lúc trước đủ loại phỏng đoán bên trong, hắn cũng không phải là không nghĩ tới, khả năng này tồn tại.

Hắn suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng: "Như vậy, ta có hai vấn đề. Thứ nhất, Neanderthal người nếu có được vượt xa người thuộc bên trong mặt khác trông năng lực, giống như ta. . . Còn có người trước đó chỗ biểu diễn qua đi có thể giống nhau, như vậy, để bọn hắn diệt sạch nguyên nhân cụ thể đến tốt cùng là cái gì? Thứ hai, đã người nói, bọn hắn đã diệt tuyệt, như vậy người cái gọi là, chúng ta đều là Neanderthal người hậu duệ, lại cái kia giải thích thế nào?"

Nói xong, Giang Tiêu lại dừng một chút, đột nhiên nở nụ cười: "Mà lại, tại ta tìm đọc những tài liệu kia phục hồi như cũ bức vẽ bên trên, Neanderthal người tướng mạo, so với hiện đại nhân loại tới nói, nhưng tính không được đẹp mắt, mà là càng tiếp cận người vượn. Thực sự để cho ta khó có thể tưởng tượng, hậu duệ của bọn hắn bên trong, vậy mà lại có người mỹ nhân như vậy."

Từ Yên nhìn qua Giang Tiêu trong ánh mắt toát ra không che giấu chút nào tán thưởng tới: "Ta đã từng tiếp xúc qua tân sinh đồng loại, trung, người là thứ 131 cái, nhưng nghe xong phía trên những lời này về sau, vẫn như cũ có thể bảo trì lãnh tĩnh như vậy, còn có thể đưa ra chất vấn, người lại là trong đó duy nhất một cái."

Giang Tiêu bất động thanh sắc: "Tạ ơn."

"Đến mức vấn đề của người. . ." Từ Yên gấp lên một hạt đậu tương, nhẹ nhàng nhai lấy: "Kỳ thật hai vấn đề này, vốn là cùng một vấn đề. Mà đáp án liền là —— nghiêm ngặt trên ý nghĩa tới nói, Neanderthal người cũng không có diệt sạch, bọn hắn chỉ là chủ động lựa chọn, đem huyết mạch của mình, hòa tan vào Trí Nhân bên trong mà thôi."

"Dung nhập?" Giang Tiêu cau mày nói: "Ít nhất hiện tại sinh vật học định nghĩa dưới, Neanderthal người cái này trông, đã hoàn toàn biến mất. Cho dù là có một ít gen tồn tại, cũng chỉ có thể chiếm không đến một phần ngàn mà thôi. Nếu quả như thật là người cái gọi là dung nhập, mà không phải diệt tuyệt, lúc đó thực chẳng lẽ không phải là Neanderthal người gen chiếm cứ càng tăng mạnh hơn thế địa vị sao? Mà lại. . . Hiện đại gen người bên trong, hoặc nhiều hoặc ít, đều sẽ có Neanderthal người gen tồn tại, như vậy người cái gọi là 'Đồng loại', lại là thế nào bị định nghĩa đây này?"

"Cái kia dù sao cũng là 10 vạn năm sự tình trước kia, tại nhân loại kia vẫn còn mông muội trạng thái thời kì, liền chữ viết đều không tồn tại, lại làm sao có thể có cái gì lịch sử ghi chép? Cho nên cho nên rất nhiều chuyện, chúng ta cũng chỉ có thể đẩy ra gậy. . ." Từ Yên nhàn nhạt cười một tiếng: "Căn cứ chúng ta bây giờ lấy được một chút chủ động dung nhập, chỉ là rơi vào đường cùng lựa chọn mà thôi. Bởi vì một ít hiện nay vẫn như cũ không cách nào xác minh nguyên nhân, Neanderthal người đã mất đi sinh dục năng lực. Phải không một hai người, cũng không phải mấy chục vài trăm người, mà là —— toàn bộ chủng tộc. Khi bọn hắn ý thức được điểm này lúc, cũng hiểu chúng quân biến mất tính tất yếu. Mà vì để tránh cho diệt sạch, viên cô Neanderthal người lựa chọn. . . Tận giao."

Từ Yên thờ dài, ánh mắt thâm thúy bắn ra hướng về phía Giang Tiêu: "Vừa vặn lúc này, nhân loại hiện đại chính thống tổ tiên, Trí Nhân, theo Phi Châu đại lục đi ra. Mà bọn hắn, liền trở thành Neanderthal người đối tượng giao phối. Mặc dù đây chỉ là diệt sạch trước đó, rơi vào đường cùng điên cuồng nếm thử, nhưng không có nghĩ đến, lại còn là xuất hiện một chút thành công ví dụ."

"Rất nhanh, theo tự nhiên tuổi thọ đến, vốn là thuần huyết Neanderthal mọi người từ từ tiêu vong, nhưng những bọn họ đó cùng Trí Nhân chỗ sinh hạ hỗn huyết hậu đại, lại ngoan cường mà sinh tồn. Bọn hắn một đời lại một đời sinh sôi, huyết mạch một đời lại một đời bị pha loãng, nhưng Neanderthal người nguyên thủy gen, nhưng thủy chung lưu tồn tại hiện nay trong nhân loại, chờ đợi lấy có một ngày. . . thức tỉnh."

Giang Tiêu cúi đầu xuống, lâm vào thật sâu trầm tư, thật lâu, mới cau mày, ngẩng đầu lên lắc lắc: "Chuyện này. . . Không đúng."

"Ồ?" Từ Yên cười cười: "Không đúng chỗ nào?"

Giang Tiêu trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Người nói những này, đều là mấy vạn năm trước, thậm chí mấy chục vạn năm trước chuyện xảy ra. Mà tại thời đại kia, vô luận là Trí Nhân cũng tốt, Neanderthal người cũng tốt, dựa theo chúng ta hôm nay định nghĩa, đều là chính cống người nguyên thủy. Bọn hắn không có chữ viết, thậm chí ngay cả nghiêm ngặt trên ý nghĩa ngôn ngữ khả năng đều không có đủ, mà cách sống, cũng đơn giản là gia đình hoặc là cỡ nhỏ bộ lạc, dựa vào thu thập cùng đánh cá và săn bắt mà sống, lẫn nhau ở giữa căn bản không có khả năng có thống nhất tổ chức, nhưng vì cái gì. . ."

Giang Tiêu ánh mắt đột nhiên run lên, đe dọa nhìn Từ Yên: "Vì cái gì tại sự miêu tả của người bên trong, 'Neanderthal người' cái này khái niệm, để cho ta nghe lại càng giống là một cái có quần thể ý chí chung quân? Một đám ở phân tán phân bố tại Châu Âu đại lục ở bên trên, dùng gia đình cùng bộ lạc nhỏ hình thức sinh tồn người nguyên thủy, tại sao có thể có lấy thống nhất nhận biết, phát hiện mình đồng thời đã mất đi sinh dục năng lực? Trừ phi, bọn hắn cũng không phải là người nguyên thủy, mà là một cái hoàn thiện quốc gia, thậm chí có thể nói là. . . Văn minh!"

"Người nghi vấn. . . Hết sức hợp lý." Từ Yên khẽ gật đầu một cái: "Những chuyện này, ta cũng không có rõ ràng nói ra, nhưng người lại chính mình trước hết nghĩ đến. Không sai ——"

Nàng cúi đầu xuống, lại chậm rãi nâng lên, nhìn qua Giang Tiêu, gần từng chữ một: "Neanderthal người, xác thực đã từng, là một cái văn minh, một cái tại mười vạn năm trước tồn tại qua văn minh!"

Giang Tiêu hít một hơi thật sâu. Từ Yên theo như lời nội dung, đã vượt xa hắn thường thức.

Cho dù là trong truyền thuyết thần thoại Atlantis, cũng bắt quá là tại hơn một vạn năm trước mà thôi. Nhưng mười vạn năm trước, tại tất cả mọi người trong thượng thức, còn là nhân loại ăn lông ở lỗ thời đại. Tại loại này hoang dã thời đại, làm sao có thể tồn tại đang này một cái văn minh?

Tựa hồ là nhìn ra Giang Tiêu hoài nghi, Từ Yên cười cười: "Ta hiểu rõ, này đối với ngươi mà nói, quá mức ly kỳ. Cho dù là không tin, cũng là bình thường. Mà lại có chút càng thâm nhập chân tướng, còn không phải ngươi bây giờ hân là tiếp xúc đến. Dù sao ngươi bây giờ, vẫn chỉ là một cái vừa mới thức tỉnh đồng loại. Trừ phi. . . Có một ngày, ngươi trở thành học viên một thành viên."

"Không. Còn không có cho đến lúc đó." Từ Yên trả lời lại ngoài Giang Tiêu dự kiến: "Học viện sẽ tận lực đem càng nhiều đồng loại đặt vào đến tình báo của mình trong kho, cũng thành lập được một chút bước đầu liên hệ, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi người cũng tìm được gia nhập mới. Nhất là. . . Giống như ngươi, còn không có hoàn toàn thức tỉnh đồng loại."

Cùng lúc đó, trong lòng của hắn cũng thoáng yên tâm chút. Vốn là hắn còn có chút bận tâm, Từ Yên cùng với sở thuộc cái kia tên là học viện tổ chức, biết cường ép muốn cầu hắn trở thành một thành viên trong đó. Nếu quả như thật xuất hiện tình huống như vậy, Giang Tiêu thế tất sẽ rất đau đầu.

Theo phát hiện chính mình dī năng vào cái ngày đó bắt đầu, Giang Tiêu liền hết sức may mắn chuyện này. Nương tựa theo phần này năng lực đặc thù hắn có khả năng đạt được thường người vô pháp với tới rất nhiều thứ —— của cải, danh vọng, vân vân vân vân. Hắn hưởng thụ mình bây giờ có sinh hoạt, nhưng... Một cái đồng loại xây dựng tổ chức, có thể hay không khiến cho hắn hiện có sinh hoạt biến mất, hoặc là ít nhất sinh ra chút cải biến?

Tựa hồ là nhìn ra Giang Tiêu trong lòng suy nghĩ, Từ Yên cười cười: "Không cần phải lo lắng, học viện tôn chỉ, tuyệt sẽ không bắt buộc cũng không phải là nguyên vong đồng loại gia nhập. Còn thức tỉnh, cái kia cũng không hề cái gì đặc biệt. . ."

Nàng lời còn chưa nói hết, trên người đột nhiên vang lên ông ông phong minh thanh. Từ Yên giờ cổ tay lên nhìn một chút, một giọng nói thật có lỗi, sau đó nơi cổ tay khối kia tình xào nữ bề ngoài nhẹ nhàng ấn xuống một cái, đem bắn ra một đầu vi hình tai nghe nhét vào trong tai.

"Uy, là, là ta."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mai phục

Vội vàng trong điện thoại đối đáp vài câu, Tử Yên lông mày hơi nhúu lại: "Nhất định phải hiện tại sao?"

Bên đầu điện thoại kia người không biết nói thứ gì, Tử Yên vẻ mặt trở nên có chút không vui, tăng tăng hừ một tiếng: "Được a, ta lập tức tới ngay."

Nói xong, Từ Yên ngẩng đầu, hướng về phía Giang Tiêu xin lỗi cười một tiếng: "Ngượng ngùng, xảy ra chút ngoài ý muốn, ta phải rời đi trước một cái. Những cái kia chưa nói xong sự tình, chỉ có thể chờ đợi đến lần sau. Ta biết sẽ liên lạc lại người."

"Được a." Giang Tiêu nhún nhún vai. Hắn cũng là đối với cái này cũng không có cái gì bất mãn. Đêm nay Từ Yên đã tiết lộ đầy đủ tin tức, hắn cũng cần thời gian đi chậm rãi tiêu hóa. Hướng hồ Từ Yên, cùng với phía sau nàng đại biểu lấy cái kia 'Học viện', nhìn cũng không có muốn hiển lộ ra ép buộc hoặc là đích ý tới. Đây lần đầu tiếp xúc, khiến cho hắn còn tính là hài lòng.

Giang Tiêu yêu cầu cũng không cao —— chỉ cần có thể tiếp tục hưởng thụ chính mình hiện có cuộc sống, như vậy đủ rồi.

Rõ ràng ăn mặc đem dáng người câu lạc đặc tính xảo đặc sắc quần áo bó, nhưng Từ Yên lại không biết từ nơi nào sau đó móc ra một khối nhỏ thoi vàng, đập vào trên bàn, hướng về phía Giang Tiêu cười cười: "Lão Hoa người khác quái, chỉ lấy vàng thôi. Đúng, rượu còn thừa lại một nửa, nếu như người ưa thích lời nói, có thể lưu tại nơi này uống xong nó."

Sau đó nàng liền đứng người lên, cũng không đi theo còn ở phía sau trong môn lão Hoa chào hỏi, trực tiếp đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Giang Tiêu suy nghĩ một chút, không có lập tức rời đi. Chính như Từ Yên nói, hai bình rượu uống một bình, mà bức này rượu ngon, chỉ sợ tìm khắp thiên hạ cũng chưa chắc có thể lại tìm đến nhà thứ hai. Nếu Từ Yên đã trả tiền rồi tiền, như vậy gì không ở nơi này uống xong lại đi?

Giang Tiêu nhắc lên còn lại cái kia bình rượu, vì chính mình rót tràn đầy một chén, một hơi uống cạn, chỉ cảm thấy một đầu đường lửa nóng, theo cổ họng một mực hướng chảy trong dạ dày, sây khô đến cả người đều ấm áp, không khỏi thỏa mãn thở phào một cái.

Đúng vào lúc này, Giang Tiêu cũng nghe thấy sau lưng cửa phòng mở thanh âm. Lão Hoa từ cửa sau bên trong đi đến, đi vào trước bàn, cúi người đem Từ Yên lưu lại cái viên kia thoi vàng cầm ở trong tay, vừa mới chuyển thân muốn trở về, nhưng lại bỗng nhiên xoay người, nhìn qua Giang Tiêu: "Nàng đi rồi?"

Giang Tiêu trong lòng kinh ngạc. Đây lão Hoa trước đó một mực lời ít mà ý nhiều, không yêu nói nhiều đáng vẻ, bây giờ lại không biết sao, hỏi một câu như vậy biết rõ còn có hỏi lời nói đến, gật gật đầu đáp: "Đi."

"Ừm." Lão Hoa nhẹ gật đầu, đã xoay người qua đi, hướng về cửa sau bước hai bước, lại lại đột nhiên quay đầu trở lại, trên dưới không ngừng quan sát Giang Tiêu, chỉ là ánh mắt bình tĩnh như trước như nước, nhìn không ra nửa điểm gợn sóng tới.

Dù là Giang Tiêu tâm lý tố chất đã tại trên võ đài tôi luyện đến kiên định vô cùng, nhưng bị lão Hoa như vậy dò xét, lại vẫn là hơi có chút không quá tự tại, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

"Người. . . Hiểu được uống rượu?"

Lão Hoa nhìn Giang Tiêu nửa ngày, đột nhiên hỏi một câu như vậy không đầu không đuôi tới.

Giang Tiêu không biết lão Hoa đến tột cùng là có ý gì, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Xem như. . . Hiểu được một chút."

"Ừm. Cái kia Từ Yên, cũng coi là hiểu được một chút. Thời đại này, hiểu được uống rượu người, không nhiều lắm." Lão Hoa dừng lại một chút, vẫn như cũ nhìn qua Giang Tiêu, trên mặt hiện ra một chút lưỡng lự về mặt.

Giang Tiêu bị lão Hoa đáng vẻ khiến cho càng ngày càng khó chịu, dứt khoát buông xuống chén rượu trong tay, xoay người cùng lão Hoa cùng nhìn nhau lấy.

Hai người đều không lên tiếng nữa. Trong phòng không khí tạm thời lâm vào ngưng trệ.

Qua ước chừng nửa phút quý dị yên lặng, lão Hoa đột nhiên khe khẽ thở dài.

"Người. . . Đi Bích Đàm sơn đi. Hiện tại liền đi."

"Cái gì?" Nghe thấy lão Hoa một câu nói không đầu không đuôi này, Giang Tiêu ngây ngẩn cả người.

Bích Đàm sơn là Nam Giao một mảnh phong cảnh khu, cách nơi này cũng không quá xa, nhưng này đêm hôm khuya khoát, lão Hoa đột nhiên tới một câu đề cho mình chạy đi Bích Đàm sơn, là có ý gì?

Ngắm phong cảnh? Tại đây mười giờ hơn thời điểm, có thể thấy cái gì phong cảnh? Đây không phải nói đùa sao?

"Đừng hỏi nhiều. Nếu như người nguyện ý đi, vậy liền đi. Nếu như người không nguyện ý, vậy liền đem uống rượu xong, chính mình về nhà đi ngủ. Bất quá, phải nhanh." Lão Hoa tựa hồ căn bản không muốn lại nhiều làm cái gì nói rõ lý do, ném câu nói tiếp theo về sau, xoay người liền hướng về đi cửa sau đi.

Giang Tiêu nhìn qua lão Hoa bóng lưng, mãi đến hần đi vào hậu trù, đóng cửa lại, không quay đầu lại nữa.

Bích Đàm sơn?

Từ Yên trước đó cũng đã nói, này lão Hoa tính tình rất cổ quái, nhưng Giang Tiêu lại không nghĩ rằng, hần lại đột nhiên đối với mình đưa ra yêu cầu như vậy.

Không. . . Không là yêu cầu. Lão Hoa cũng đã nói, nếu như Giang Tiêu không nguyện ý, vậy liền đem uống rượu xong, trực tiếp về nhà đi ngủ. Đây càng giống như là một cái. . . Đề nghị.

Nhưng bây giờ đi Bích Đàm sơn, lại sẽ phát sinh cái gì, hoặc là nói, được cái gì đâu?

Giang Tiêu ở trong lòng do dự một lát, liền làm ra quyết định.

Mặc dù không rõ lão Hoa đến tốt cùng ẩn giấu lời gì không nói, nhưng vốn không quen biết, hẳn ít nhất không có hại động cơ của mình.

Dùng lão Hoa cái kia cở quái tính tình, Giang Tiêu chính là lại đi truy vấn, hẳn sợ là cũng sẽ không nói thêm nữa nữa chữ. Đã như vậy, vậy liền không bằng đi xem một cái đi.

Chủ ý đã định, Giang Tiêu cũng không còn nhiều lè mề, nhắc lên cái kia bình rượu, hơi ngửa đầu rót sạch sẽ, lau miệng, liền nhanh chân đi ra cánh cửa.

Lên xe, Giang Tiêu liền một đường hướng về Bích Đàm sơn phương hướng mở đi ra. Trên đường đi đem lão Hoa vừa rồi lời nói cùng về mặt tại trong đầu qua một lần lại một lần, làm thế nào cũng phỏng đoán không ra đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra tới.

Cái giờ này, ra khỏi thành trên đường xe cũng không nhiều, hơn hai mươi phút sau, Giang Tiêu cũng đã mở ra Bích Đàm sơn dưới chân. Nhưng này Bích Đàm sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ nhưng cũng không nhỏ, cũng có được ba năm dặm xung quanh. Lão Hoa chỉ nói khiến cho hẳn tới Bích Đàm sơn, lại không nâng lên cụ thể địa điểm. Giang Tiêu suy nghĩ một chút, dứt khoát tại chân núi dừng xe lại, một đường hướng về trên núi bước đi.

Bích Đàm sơn làm cảnh khu, đường lên núi chỉ có một đầu. Giang Tiêu giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, giờ phút này đã là mười giờ rưỡi. Hẳn cuộn tính toán một cái, quyết định nếu là đi đến mười một giờ, còn nhìn không ra manh mối gì, liền trực tiếp quay đầu xuống núi về nhà.

Khoảng thời gian này, du khách tự nhiên là tán đến sạch sành sanh, liền liền cảnh khu nhân viên công tác từ lâu về nhà nghỉ ngơi. Đen kịt trên đường núi không có người đi đường, càng không có cái gì đèn đường, chỉ có đêm gió lay động lá cây thanh âm tại vang sào sạt, ngẫu nhiên hỗn hợp lấy hai tiếng không biết từ đâu mà đến chim gọi.

May mắn hôm nay đúng là âm lịch 16, lại là cái trời nắng, đỉnh đầu ánh trăng đang tròn. Giang Tiêu nhờ ánh trăng, tại trên đường đá từng bước một hướng về trên núi đi đến. Bích Đàm sơn bất quá là cái cao một chút sườn đất mà thôi, phải không cái gì dốc đứng núi cao, Giang Tiêu tỏ chất thân thể bởi vì từ nhỏ vận động, cũng so với thường nhân tốt hơn không ít, đi hơn 20 phút, liền khí đều không nhiều thở hai cái.

Giờ tay lên biểu nhìn một chút, đã sắp đến mười một giờ, vẫn như trước cái gì cũng không có phát sinh. Giang Tiêu trong lòng đang bắt đầu hoài nghi lão Hoa là không phải cố ý vui đùa chính mình vui về lúc, lại đột nhiên nghe thấy được phía trước mơ hồ có tiếng người truyền đến.

Giang Tiêu trong lòng khẽ động, ở đây quả nhiên có thứ gì thay đổi. Này đêm hôm khuya khoát, ngày bình thường căn bản sẽ không có người chạy đến Bích Đàm sơn đi lên. Hẳn suy nghĩ một chút, đem chính mình giấu ở cây cối trong bóng râm, cẩn thận từng li từng tí hướng về phương hướng âm thanh truyền tới từng bước một di chuyển bước đi.

Đi không đến năm mươi mét, đằng trước truyền đến thanh âm đã rõ ràng rất nhiều, Giang Tiêu nghe thấy một nữ nhân không vui thanh âm: "Cứu lại còn có bao sâu? Các người thăm dò đến đây có đúng hay không xác thực!"

Nghe thấy thanh âm này, Giang Tiêu lập tức trong lòng hơi động.

Chủ nhân của thanh âm này, đương nhiên đó là phương vừa mới cùng hẳn điểm Từ Yên khác!

Lão Hoa khiến cho hẳn tới Bích Đàm sơn, lại là theo đuôi Từ Yên bước chân. Nhưng. . . Lão Hoa lại lại vì cái gì phải làm như vậy? Mà lại, hẳn lại là làm sao biết, Từ Yên đi tới Bích Đàm sơn?

Giang Tiêu trong lòng có chút lưỡng lự, mong muốn quay đầu rồi đi. Từ Yên trước đây ở trước mặt hẳn nhận cú điện thoại kia, rõ ràng là bọn hắn học viện nội bộ bên trong người đánh tới. Giang Tiêu giờ phút này đối cái tổ chức này còn có quá nhiều không hiểu rõ chỗ, tùy tiện lẫn vào tiến vào này chuyển vùng nước đục bên trong, chỉ sợ chưa chừng liền sẽ nhiễm phải phiền toái gì.

Nhưng không biết sao, Giang Tiêu trong lòng mấy lần xoay chuyển muốn ý nghĩ rồi đi, lại từ đầu đến cuối không có bước chân. Liền phảng phất trong lòng mơ hồ có cái thanh âm hồ hoán, khiến cho hẳn tiếp tục lưu lại.

Một cái có chút khàn giọng giọng nam cười hai tiếng: "Hắn là cũng nhanh đến. Nếu là Từ Yên đại nhân nóng nảy lời nói, cái kia liền dứt khoát lại nhiều diễn hóa xuất một chút chuột đến, như thế tự nhiên là có thể mau hơn rất nhiều. Chúng ta dao cảm giám sát không có sai, di cốt liền ở phía dưới."

Từ Yên thanh âm hừ lạnh một cái, lại không nói chuyện. Mà Giang Tiêu giờ phút này đem lực chú ý toàn bộ tập trung vào cái kia một chỗ phương vị, mới phát hiện ngoại trừ hai người đối thoại thanh âm bên ngoài, còn có chút kỳ quái tất tiếng xột xoạt tốt tiếng.

Nghĩ đến vừa rồi nam nhân kia nói lời, tăng thêm Từ Yên trước đây đã từng ở trước mặt hẳn biểu diễn qua năng lực, Giang Tiêu trong lòng đã có chút mơ hồ hoài nghi.

Quý thần xui khiến, Giang Tiêu mượn cây cối bóng mờ, hướng về phương hướng âm thanh truyền tới một chút xiu chuyển tới.

Khi hẳn nhìn thấy phía trước cảnh tượng lúc, dù là Giang Tiêu tâm lý tổ chất cho dù tốt, cũng không chịu được rung mình một cái.

P phía trước là trong núi rừng một mảnh đất trống, Từ Yên cùng khác một cái người thấp nhỏ đàn ông vai sóng vai đứng vững. Mà tại trước người hai người, là một cái thật sâu hố đất.

Tại cái kia đất trong hầm, lại quả nhiên cùng Giang Tiêu vừa rồi phỏng đoán như thế, vô số chuột đang ở trong đó nhanh như gió nhón nhào lấy, thỉnh thoảng theo đáy hố nhảy lên ra, đem trong miệng ngậm lấy bùn đất nôn tại ngoài hố, không bao lâu, đã lũy lên một tòa nho nhỏ đồng đất.

vọt tới.

Đây là. . . Âm sát!

Giang Tiêu lập tức sáng khinh bỉ nhìn trước chuyện xảy ra, trái tim phanh phanh kinh hoàng không thôi. Cái kia thấp tiểu nam nhân, hiển nhiên cũng là học viện thành viên, mà đem Tử Yên dẫn dụ đến Bích Đàm sơn bên trong, chính là vì tại đây có lợi địa hình bố trí thông lộng, phục kích Tử Yên.

Vượt quá Giang Tiêu dự kiến, ba người kia đều không dùng ra cái gì đặc biệt dị năng, chỉ là đem Tử Yên bao quanh vây vào giữa, hai tay hư nắm thành trảo, nhảy nhót tung bùng, mãnh lực vung lên. Nhưng dưới ánh trắng, Giang Tiêu lại mờ mờ có thể thấy được ba người kia song đầu ngón tay, đều vươn nắm cái bén nhọn cốt trảo, ánh sáng trắng u mịch. Nhưng bọn hắn vô luận là tốc độ vẫn là lực lượng, đều vượt xa cực hạn của thường nhân. Giang Tiêu thấy rõ ràng, một người trong đó một móng vung ra, bị Tử Yên nhẹ nhõm né tránh, lại thu thế không kịp, chộp vào một khóa cây nhỏ bên trên. Cây kia mặc dù không cao, lại cũng có được trưởng thành bấp chần độ lớn, lại tại cái kia một móng phía dưới phát ra một tiếng thê lương giòn vang, cạch cạch cạch từ đó bẻ gãy, ngã trên mặt đất.

"Bất quá là ba cái bình dân mà thôi, thật sự cho rằng chỉ bằng các ngươi, cũng có thể giết được ta?" Tử Yên hai tay đã diễn hóa thành cái kia một đoàn chuột, giờ phút này không có có mây mây năng lực phản kích, chỉ có thể ở ba người kia vây công phía dưới không được trốn tránh, nhưng lại mỗi lần tại cực kỳ nguy cấp thời điểm tránh ra, không có bị đụng phải nửa điểm.

Mà cái kia trong hầm vô số chuột, cũng đã hướng về Tử Yên chạy như điên, nhất đi đầu đã cách nhưng mà mười mét. Giang Tiêu đã từng thấy qua Tử Yên đưa tay diễn hóa thành bò câu, lại lần nữa khôi phục bộ dáng, rõ ràng chỉ cần những con chuột kia về tới Tử Yên trên thân, lập tức liền có thể biến trở về cánh tay.

Chỉ là. . . Như thế một cái phong thái yếu diệu mỹ nhân, bị một đám chuột phun lên thân thể, lại dung hợp thành đôi cánh tay bộ dáng, chi sợ chưa hẳn dễ nhìn.

Từ khi phát hiện Tử Yên ở chỗ này về sau, Giang Tiêu trong lòng liền vô số lần lóe lên suy nghĩ, phải lập tức rời đi, không muốn cuốn vào học viện nội bộ sự tình, cho tới bây giờ, Tử Yên bị cùng một nội bộ tổ chức phục kích loại sự tình này, càng thêm phải không hẳn có thể bước chân.

Một khi liên lụy tới trong đó, đừng bảo là là bảo trì mình bây giờ sinh sống, chi sợ liên tính mạng của mình đều muốn khó giữ được.

Nhưng mà mặc kệ ý niệm này tại trong đầu lóe lên bao nhiêu lần, Giang Tiêu làm thế nào cũng không bước ra bước chân quay người rời đi. Cũng không phải là thân thể không bị khống chế, mà là ý niệm bên trên làm sao cũng hạ không được quyết định này.

Lập đi lập lại trong đầu thúc giục chính mình vô số lần nhưng như cũ không có kết quả về sau, Giang Tiêu trong lòng đột nhiên run sợ nhảy một cái.

Cái kia muốn ý nghĩ rời đi, tự nhiên là Giang Tiêu ý nghĩ của mình. Nhưng ngăn cản hẳn rời đi suy nghĩ, nhưng lại là. . . Vì sao lại thật sâu cảm thấy trong đầu?

Giang Tiêu liền nghĩ tới trước khi đến, tại Âm giả trong tiệm, lão Hoa cuối cùng ý vị thâm trường cái kia buộc ánh mắt.

Nếu như thay đổi ngày thường hẳn, căn bản cũng không nhưng có thể làm ra đến đây Bích Đàm sơn quyết định này! Mà hẳn bây giờ, lại từng bước một đều giống như ma xui quỷ khiến, đến nơi này, mà lại khi nhìn đến Tử Yên bị đồng liên ám sát về sau, cũng không hề rời đi.

Chẳng lẽ. . . Là lão Hoa tại chính mình không có chút nào phát giác điều kiện tiên quyết, cho mình gieo cái gì ám chỉ? !

Giang Tiêu ý tưởng này vừa mới nổi lên, liền cảm giác được vừa rồi trong đầu cái kia ngăn trở hẳn rời đi cái kia suy nghĩ, đột nhiên ở giữa liền tan thành mây khói. Vốn là làm sao cũng bước không ra bước chân, đã có khả năng di động. Tâm hắn tiếp theo từng, liền vội vàng chuyển người đi, liền muốn lặng yên không một tiếng động rời đi này chỗ hung hiểm.

Đến mức Tử Yên. . . Vô luận năng sống hay chết, vậy cũng là học viện nội bộ sự tình, cùng hẳn lại không có quan hệ.

Nhưng Giang Tiêu vừa mới xoay người sang chỗ khác, lại nhìn thấy. . . Một đôi mắt!

Một đôi thâm đen con mắt, hai cái con ngươi lớn đến cơ hồ căng kín toàn bộ hốc mắt, gần như nhìn không thấy tròng trắng mắt, ngay tại khoảng cách Giang Tiêu mấy centimet về khoảng cách. Giang Tiêu vừa quay đầu lúc, mặt của hai người hiểm hiểm liền muốn dán chặt lại với nhau. Gần như vậy khoảng cách phía dưới, ngoại trừ cặp mắt kia bên ngoài, Giang Tiêu liền đối phương dung mạo như thế nào, là nam hay là nữ, đều hoàn toàn không thể nào mà biết.

Mà cặp mắt kia, cũng chỉ nhìn ngang Giang Tiêu, liền nháy mắt đều không nháy mắt, ánh mắt bên trong cũng không có nửa điểm tình cảm tồn tại.

Giang Tiêu cố nén trong lòng run sợ, lại vẫn không có phát ra nửa điểm thanh âm, chỉ là trái tim kịch liệt kinh hoàng, gần như muốn theo trong lồng ngực nhảy ra.

Phía sau của hắn, dĩ nhiên thẳng đến đứng đấy một người, lặng yên không một tiếng động, khiến cho hắn không có nửa điểm phát giác.

Hắn tới bao lâu?

Hắn là ai?

Hắn muốn làm gì?

Giang Tiêu một cử động cũng không dám, liền liền hô hấp cũng ngột ngạt đến thấp nhất, đại não nhanh như gió chuyển động không ngừng, chỉ nghe thấy sau lưng tiếng đánh nhau thình thoảng truyền vào trong lỗ tai, nhưng lại không biết Từ Yên cùng ba cái kia trong học viện người đến tột cùng tình hình chiến đấu như thế nào, nhưng này bây giờ cũng không phải hắn suy tính vấn đề.

Yên lặng vẫn như cũ kéo dài.

Mãi đến Từ Yên cười lạnh một tiếng theo Giang Tiêu sau lưng truyền đến, phá vỡ giữa hai người yên lặng. Giang Tiêu cũng nhìn thấy trước người cặp mắt kia, đột nhiên chuyển nhúc nhích một chút, tựa hồ là hướng về phía sau hắn Từ Yên phương hướng nhìn lại.

Chạy!

Lúc này không chạy, chờ đến khi nào!

Trước người chủ nhân của cặp mắt kia, lực chú ý rõ ràng bị dời đi một cái nháy mắt. Liền ở trong nháy mắt này thời gian bên trong, Giang Tiêu đã phát động chính mình thuần di năng lực.

Mặc dù hắn thuần gian di động, phạm vi không cao hơn mười mét, thế nhưng chỉ có trước kéo dài khoảng cách, mới có thể có thể nói bước kế tiếp hành động. Giang Tiêu thân hình tại chỗ đột nhiên biến mất, lại xuất hiện tại mười mét bên ngoài lúc, đã từ nguyên bản đứng thẳng thế đứng, biến thành cúi người vận sức chờ phát động chạy bộ tư thế.

Nhưng mà tư thế kia, chỉ kéo dài không đến nửa giây mà thôi. Sau một khắc, Giang Tiêu còn chưa kịp phát lực, chỉ cảm thấy phần gáy chỗ một cái đòn nghiêm trọng, sau đó cả người bị nặng nề mà nện xuống đất.

Một cái tay như là vòng sắt chăm chú bóp lấy Giang Tiêu phần gáy, kéo lấy hắn quay người hướng về lúc đến phương hướng đi đến. Giang Tiêu bị gắt gao ép trên mặt đất, khí lực toàn thân phảng phất đều bị cái tay kia rút đi, liền nhỏ xíu giây dựa đều không thể làm đến.

Ánh mắt bị hạn chế tại trước mắt dưới mặt đất, Giang Tiêu cắn chặt hàm răng, chỉ có thể cảm giác được chủ nhân của cái tay kia kéo lấy hắn từng bước một tiến lên. Mà cho tới giờ khắc này, Giang Tiêu y nguyên không biết tướng mạo của hắn.

Bị kéo đi mấy chục bước, Giang Tiêu đột nhiên cảm giác được trên cổ lại lần nữa truyền đến một lực lượng mạnh mẽ, đem cả người hắn tăng tăng nhấc lên, không có lực phản kháng chút nào đâm vào trên một thân cây. Ngực đau đớn một hồi truyền đến, sau đó chính là cổ họng một cổ ngai ngái phun lên.

Người kia này nhếch lên, nhưng cũng đem Giang Tiêu người dựng đứng lên, khiến cho hắn thấy rõ cục diện trước mắt.

Từ Yên vẫn như cũ đứng ở trong rừng đất trống ở giữa, hai cánh tay vẫn như cũ là trống rỗng tay áo, nhưng còn sót lại ba người kia, lại đều đã ngã trên mặt đất, trên người bò đầy lít nhít nhút nhát độc hạt.

Cái kia độc hạt cũng không tính lớn, mỗi một cái đều chẳng qua có thường nhân bàn tay một nửa chiều dài mà thôi, nhưng lại màu lam vàng óng, cho dù trong đêm tối cũng vô cùng dễ thấy, tại ba người kia trên người không ngừng bò qua bò lại, sợ không phải có gần ngàn chỉ nhiều. Sau móng vuốt câu cao cao ngất trời dựng thẳng lên, diều võ giương oai.

Ba người kia vẫn như cũ còn chưa chết đi, chỉ là tại nguyên chỗ run không ngừng co quắp, nhưng lại quỷ dị không có phát ra nửa điểm thanh âm, Giang Tiêu nỗ lực giương mắt, trông thấy ba người kia sắc mặt bên trên đều đã bao phủ lên một cổ nồng đậm khói đen, thân thể đang run rẩy bên trong một chút xíu cuộn mình.

"Ám Viêm . . . Quả nhiên có người một phần, phải không bọn hắn tự tiện chủ trương." Từ Yên ngẩng đầu, nhìn phía như cũ án lấy Giang Tiêu cổ không buông tay nam nhân kia, cười lạnh. Mà cái kia bò tới ba trên thân người độc hạt, giờ phút này cũng tự động chia làm hai nửa, hướng về Từ Yên nhanh như gió bò mà đến. Trong đó một nửa vây ở Từ Yên trước người, hợp thành một nửa hình tròn trập trập, một nửa khác lại vọt tới Từ Yên trước người, dọc theo hai chân của nàng nhanh như gió bò lên trên, chui phía bên phải cánh tay tay áo trong khu vực quản lý.

Từ Yên dung nhan vẫn như cũ tuyệt mỹ động lòng người, nhưng giờ này khắc này, tình cảnh này, trên mặt đất còn có ba cái còn tại không được giây dựa đàn ông, đảo mắt liền muốn tắt thở, mà loại này cao cấp nhất đẹp trên thân người, lại bò đầy nanh ác độc hạt, bức họa này mặt nhìn, lại quả thực là có chút làm người ta sợ hãi.

Mà cho đến lúc này, Giang Tiêu cũng mới rốt cục thấy rõ cái kia đem bắt giữ hắn nam tử tướng mạo. Đó là một cái vóc người cao lớn khỏe đẹp cân đối đàn ông, tuấn lãng như là Hy Lạp trong thần thoại pho tượng, ăn mặc một thân lập thể cắt xén tu thân kiểu áo Tôn Trung Sơn, đem thể thì ba góc hình thể tôn lên càng thêm hoàn mỹ. Một đầu hơi cuộn tóc rũ xuống tới đầu vai, tại trong gió đêm hơi hơi khẽ vuốt.

Mà ánh mắt của hắn, chính như vừa rồi Giang Tiêu nhìn thấy như thế, to lớn con ngươi màu đen tràn ngập gần như toàn bộ hốc mắt, tại ánh trăng chiếu rọi đến, hiện lộ ra rung động lòng người hắc diện thạch màu.

"Nếu không phải ta một mực phân thần chú ý đến người này người trợ giúp, cùng bọn hắn cùng một chỗ giáp công lời nói, người cho là mình bây giờ còn có thể đứng đây nói chuyện với ta sao?" Tên kia làm Ám Viêm đàn ông nhân nhật mở miệng nói: "Mặc dù đều là học viện cán bộ, nhưng đừng quên, ta thế nhưng là chiến sĩ, mà người chẳng qua là một cái chỉ là công tượng mà thôi."

"Nói đi, tại sao phải bố trí mai phục ám sát ta." Từ Yên mặc dù thấy rõ ràng, Ám Viêm gan bàn chân máu đen còn tại không được chảy ra, nhưng không có dám nửa phần chủ quan tiếp cận, vẫn là lưu tại nguyên chỗ, chỉ là trên mặt đã mang tới trong trẻo ý cười: "Đây cảnh khu dưới mặt đất có di cốt một

chuyện, nghĩ đến cũng nhất định là nguoi bỏ trí đi ra, vì đem ta lừa gạt tới. Chỉ là. . . Việc này đến tột cùng là chủ ý của nguoi, vẫn là. . . Cái gì khác nguoi chủ ý?"

Coi như vừa rồi cái kia một tay chiếm được tiên cơ, nhưng Từ Yên cuối cùng rõ ràng, nàng chức giai là công tước, Âm Viêm lại là một tên chiến sĩ. Mà vô luận đến khi nào, tùy tiện tiếp cận một cái chiến sĩ, cũng sẽ không là cái gì lựa chọn tốt.

"Nguoi cảm thấy, biết là ai chủ ý?" Âm Viêm khuôn mặt tuấn tú đã vắn vẹo dữ tợn: "Ta như nói cho nguoi, là viện trưởng muốn giết nguoi, mệnh ta động thủ, nguoi tin hay không?"

"Âm Viêm, nguoi cho rằng ta là ngớ ngẩn sao?" Từ Yên cười lạnh: "Như quả nhiên là viện trưởng muốn giết ta, còn cần đến lớn phí bức này khổ tâm? Càng không khả năng nhường nguoi mang theo này ba đầu củi mục tới động thủ. Liên loại này thô thiển nói láo cũng sẽ không biên, Âm Viêm, nguoi làm ta quá là thất vọng. Huống chi, viện trưởng hẳn lại có lý do gì muốn giết ta?"

"Từ Yên, nguoi sai lầm hai chuyện." Âm Viêm trên mặt đột nhiên hiện ra nồng đậm sát ý tới: "Thứ nhất, chúng ta muốn, phải không mệnh của nguoi, mà là nguoi vụng trộm lấy được, cái kia hạt giống địa đồ."

"Cái gì? !" Từ Yên vốn là cười nhẹ nhàng mặt, giờ phút này đột nhiên ngưng đọng: "Nguoi đang nói cái gì hạt giống?"

"Đừng giả bộ choáng váng. Bộ hạ của nguoi, sớm đã có người bán đi nguoi, chính nguoi lại vẫn chưa hay biết gì." Âm Viêm dùng sức siết chặt nắm đấm: "Mà chuyện thứ hai là được. . . Thân là công tước nguoi, vĩnh viễn không cách nào Lý Giải chiến sĩ cái chức này giai a!"

Theo Âm Viêm thoại âm rơi xuống, hẳn đặt chân cây kia một người vây quanh đại thụ, vậy mà theo nửa khúc trên bỗng nhiên đứt gãy, tới đồng thời, Âm Viêm cũng hóa thành một vệt bóng đen, thẳng tắp rơi xuống.

Âm Viêm nhảy lấy đà thời điểm, một cước hướng về sau đạp xuất lực nói, vậy mà có thể đem này khóa đại thụ sinh sinh chặn ngang đạp gãy! Mà hẳn rơi xuống phương hướng, vậy mà phải không Từ Yên, mà là —— dưới chân Giang Tiêu!

Từ Yên hoàn toàn không nghĩ tới, Âm Viêm vậy mà lại trong thời gian ngắn như vậy, liền lập tức lại lần nữa phát động công kích. Nàng chỗ diễn hóa xuất độc hạt tên là Israel kim hạt, là bọ cạp bên trong độc tính mãnh liệt nhất một loại, không cần phải nói người bình thường, chính là bình dân chức giai giác tỉnh giả, cũng chịu không được mấy lần ngủ đông đâm. Nhưng Âm Viêm giờ phút này vừa mới bị ngủ đông thương, lại vậy mà lập tức liền có thể phục hồi như cũ!

Mà như là cung tiễn bắn về phía Giang Tiêu Âm Viêm, giờ phút này toàn thân, vậy mà đều biến thành nhàn nhạt màu đỏ sậm! Mà trên người quần áo cũng trong nháy mắt hùng hực bắt đầu cháy rừng rực, một lát liền biến thành tro tàn tán hạ xuống.

Từ Yên phản ứng tự nhiên cũng vượt xa thường nhân, Âm Viêm khê động, nàng đã từ lâu hướng về Giang Tiêu phóng đi. Mà trên mặt đất cái kia một đồng xếp thành nửa trăng trắn độc hạt, cũng đã sớm ở trong tối viêm vừa mới bị ngủ đông thương về sau, liền một lần nữa trở về Từ Yên thân thể, tan tụt thành cánh tay trái.

Giờ phút này Từ Yên một bên bay về phía trước nhanh bút lên trước, cánh tay trái cũng một bên lại lần nữa bắt đầu diễn hóa. Năng lực của nàng mặc dù có thể cho tế bào thân thể vô hạn mô phỏng đủ loại tiếp xúc qua sinh vật, nhưng mong muốn biến hóa giống loài, cũng chỉ có đợi những sinh vật kia một lần nữa tan tụt hồi trở lại thân thể của mình về sau, một lần nữa diễn hóa mới có thể. Mà lần này, từ trên cánh tay trái diễn hóa xuất, lại là vô số mạn thiên phi vũ ong độc.

Đổi đãi vừa rồi Âm Viêm cái kia ba tên bộ hạ, hay là đánh lên Âm Viêm tự mình, dùng độc bọ cạp tự nhiên thích hợp hơn một chút. Nhưng bây giờ Âm Viêm đã chính diện ra tay, còn cần này di động chậm rãi độc hạt, mặc dù độc tính xa so với ong độc mạnh đến mức càng nhiều, cũng không có nửa phần cơ hội có thể đụng phải.

Chỉ là cái kia phong đoàn biến hóa ra về sau, lại hoàn toàn không có như Từ Yên chỗ liệu nghĩ như vậy có hiệu lực. Mặc dù dồn dập hướng về Âm Viêm bay đi, như là một đoàn khói mù bọc lại Âm Viêm về sau, lại chẳng những không có ngăn lại Âm Viêm đột tiến, ngược lại đằng đằng lên một cổ đóm lửa nhỏ, sau đó chính là tỏ khắp mùi cháy khét.

Mà đang hướng về cây dưới chân bút lên trước Từ Yên, cũng biến sắc, rên khê một tiếng. Nàng chỗ diễn hóa xuất sinh vật, bất luận là cái gì giống loài, đều là từ trên thân thể mình tế bào chỗ tạo thành, một khi thụ thương hoặc là tử vong, đồng dạng sẽ đem thương thể phản ứng tại Từ Yên cái này bản thể trên thân.

Mà bây giờ nếu chưa có thể đỡ nổi Âm Viêm, một giây sau, Âm Viêm nắm đấm liền tầng tầng đánh vào Từ Yên trên bụng.

Một thân kêu thảm, pha tạp vào thể xác bị đốt cháy khét Âm tiếng đồng thời vang lên, Âm Viêm nắm đấm đã xuyên qua Từ Yên bụng dưới, từ sau lưng xuyên ra, nhưng phía trên lại không mang theo nửa điểm vết máu —— bởi vì máu tươi đã sớm bị bốc hơi.

Nhưng ngay tại lúc đó, Giang Tiêu cũng bị Từ Yên một cước xa xa đá văng ra, vạch ra một đường vòng cung, hướng về nơi xa rơi đi, kèm theo Từ Yên gọi tiếng: "Chạy! Chạy mau!"

Âm Viêm toàn thân cao thấp tán phát màu đỏ sậm, là đem năng lượng ở trong người cực tốc vận chuyển tạo thành nhiệt độ siêu cao. Mặc dù cũng không có minh hỏa, nhưng hẳn giờ phút này thể xác mỗi một tắc, đều đã nóng bỏng đến như là mới từ lòng lò bên trong xuất ra chùy sắt.

Toàn thân trần trụi Âm Viêm cười gằn, đem cánh tay phải tại Từ Yên trong bụng chuyển nhúc nhích một chút, lập tức khiến cho Từ Yên lại lần nữa phát

ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn. Nàng bị Âm Viêm cánh tay xuyên qua vết thương chung quanh, tế bào tổ chức đều đã bị quá trình đốt cháy, càng xa một chút vị trí, sợ là cũng đều đã chín.

Cho tới giờ khắc này, Giang Tiêu mới từng tầng rơi xuống đất. Từ Yên một cước kia tận lực khống chế lực đạo, mặc dù đem hấn đá bay, nhưng không có nhận tổn thương gì, chỉ là xa xa đưa ra mà thôi. Lăn trên mặt đất hai lần về sau, Giang Tiêu đã bò lên, chỉ là trên người dính đầy bùn đất.

Nhưng khi hấn ngừng đầu, nhìn về phía xa xa Từ Yên lúc, lại toàn thân bị đại ra.

Từ Yên. . . Lại bị Âm Viêm cầm vào trên tay, giờ lên cao cao!

Rõ ràng vừa rồi Từ Yên đá bay hấn, khiến cho hấn lập tức thoát đi, nhưng Giang Tiêu bây giờ lại làm sao cũng bước không ra chân.

Từ Yên. . . Tại sao phải cứu hấn?

Nếu như không phải là vì cứu hấn, Từ Yên liền sẽ không dễ dàng bị Âm Viêm rút ngắn khoảng cách, cũng sẽ không như vậy mà đơn giản liền bị Âm Viêm bắt được vận động quỹ tích.

Rõ ràng. . . Chính mình chỉ là một ngoại nhân mà thôi a!

"Ta đã sớm nói qua cho ngươi, công trọng cùng chiến sĩ chức giai, cách biệt quá xa." Âm Viêm đem mặt xích lại gần Từ Yên, gắt gao nhìn chăm chăm mặt của nàng: "Hiện tại, nói cho ta biết, viên hạt giống kia ở nơi đó!"

"Ngươi cảm thấy, ta sẽ nói cho ngươi biết sao?" Từ Yên cố nén trong thân thể đau nhức, thế mà gạt ra một cái mỉm cười tới.

"Nói cho ta biết, ta liền lập tức giết ngươi. Dù sao ngươi ta cũng là bằng hữu một trận, ta cũng không đành lòng nhìn ngươi bị tra tấn đáng vẻ. Nhưng nếu như ngươi không có nói. . ." Âm Viêm trên người màu đỏ sậm đột nhiên chuyển tới một chút, thanh âm trở nên càng ngày càng ôn nhu: "Ta sẽ đem nhiệt độ tiếp tục giảm xuống, xuống đến có thể để ngươi sống được lâu nhất trình độ, như thế nào?"

"Làm. . . Mộng. . ." Từ Yên từ trong hàm răng gạt ra hai chữ.

"Thật sao? Ta biết năng lực của ngươi là tự do điều khiển trong cơ thể tế bào cùng hình dáng, thậm chí có thể đem vết thương chung quanh tổ chức tổ ong hóa, tới ngăn cách cùng chậm lại nhiệt lượng truyền lại. Bất quá. . . Ngươi cảm thấy như thế ngoại trừ kéo dài ngươi từ vong thời gian bên ngoài, còn có cái gì khác ý nghĩa?" Âm Viêm hừ lạnh một tiếng, trên mặt đã viết đầy nắm chắc thắng lợi trong tay biểu lộ: "Tỉ như. . . Như thế!"

Âm Viêm cánh tay phải bỗng nhiên từ trong bụng rút ra, lại bỗng nhiên cầm vào Từ Yên bên phải trong lồng ngực, lại lần nữa bộc phát ra một hồi khói đen cùng khét lẹt tới: "Ngươi cảm thấy, là con bà nó không tế bào tốc độ nhanh, vẫn là ta tốc độ xuất thủ càng nhanh?"

Từ Yên lại lần nữa bởi vì đau nhức mà bộc phát ra một hồi thể lương kêu thảm.

Âm Viêm lệch ra cái đầu, dù bận vẫn ung dung nhìn qua Từ Yên cái kia nguyên nhân thống khổ mà vận vẹo mỹ lệ dung nhan: "Nói đi, đem hạt giống vị trí nói ra, sau đó ta sẽ lập tức chặt xuống đầu của ngươi —— bằng vào chúng ta quá khứ hữu nghị phát thệ."

"Âm Viêm. . ." Từ Yên hai mắt đã trở nên trắng, tựa như lúc nào cũng biết ở giây tiếp theo ngắt đi, nhưng nhưng vẫn là nỉ non: "Ngươi hấn là cho tới bây giờ cũng không biết, ngoại trừ chức giai năng lực bên ngoài, thiên phú của ta năng lực là cái gì sao?"

Âm Viêm sững sờ, còn không tới kịp trả lời, đã chú ý tới vừa rồi đám kia phong đoàn bên trong không bị thiêu chết bộ phận, đã tán ra, từ bốn phương tám hướng hướng về hai người tịch cuốn tới.

Nhưng —— cái kia là vô dụng. Vô luận bất cứ sinh vật nào, đều khó có khả năng dùng thể xác tiếp xúc cái kia cao nhất có khả năng đến 500 độ thân thể. Mà tại dưới nhiệt độ như vậy, cái gì độc tố cũng không cách nào có được vốn là hóa học hình dáng.

Nhưng rõ ràng chỉ cần cái kia bày ong vừa tiếp xúc với Âm Viêm thân thể, liền sẽ giống trước đó như thế, bị thiêu đến không còn một mảnh, Từ Yên lại vẫn thao túng bày ong hướng về hấn bao bọc bay tới, này là vì cái gì?

Âm Viêm trong lòng hơi động, mặc dù rõ ràng tím khói còn có hậu chiêu không có sử dụng ra, nhưng này nghìn cân treo sợi tóc ngắn ngủi thời khắc, chỗ nào cho phép hấn lại đi suy tư Từ Yên hậu chiêu đến tột cùng là cái gì? Ngay tại Âm Viêm sững sờ thời điểm, Từ Yên hai chân dùng sức đạp một cái, tăng tăng đạp ở Âm Viêm trên lồng ngực.

Thân là chiến sĩ chức giai Âm Viêm, đương nhiên sẽ không tại Từ Yên này một cái đá đánh xuống nhận tổn thương gì, nhưng mượn hai chân phản đạp cường độ, Từ Yên lại đem thân thể từ Âm Viêm trên cánh tay phải tách rời ra. Mặc dù vẫn như cũ là một cổ tê tâm liệt phé đau nhức, nhưng bị bị bóng than hoá miệng vết thương lại không cháy ra cái gì máu tới.

Mà cùng lúc đó, bày ong cũng vừa vận bay đến Âm Viêm quanh người.

Sau đó ——

Ầm ầm nổ vang! !

"Nhanh lên . . . Đi a!" Từ Yên hướng về phía sông Giang Tiêu thấp khẽ quát một tiếng: "Người đến cùng còn đang chờ cái gì! Chờ hử đi tới đem hai người chúng ta toàn giết sao!"

Giang Tiêu trong lòng tự nhiên rõ ràng, Âm Viêm nếu lựa chọn bố trí mai phục ám sát Tử Yên, vậy liền nhất định sẽ không bỏ qua cho Tử Yên người sống. Mà mắt thấy tất cả những thứ này hẳn, vô luận là thân phận gì, Âm Viêm cũng nhất định sẽ giết hẳn diệt khẩu, đem tin tức này bị tiết lộ nhưng có thể rơi xuống thấp nhất.

"Đừng chạy!"

Giang Tiêu ôm lấy Tử Yên, vừa muốn quay người chạy đi, sau lưng Âm Viêm lại từ trên mặt đất nhật lên một cây vỡ vụn nhánh cây, sau đó thân thể vọt vọt thành một tấm gương cung, đem toàn thân lực đạo đều bỗng nhiên bắn ra, hướng về Giang Tiêu dùng sức ném bay tới.

Nhánh cây kia vạch phá bầu trời, như cùng một căn giống cây lao, đâm thẳng Giang Tiêu giữa lưng. Giang Tiêu cứ việc kiệt lực né tránh một cái, lại vẫn không thể nào hoàn toàn tránh ra. Một tiếng hét thảm, đùi bị tầng tầng đâm xuyên, máu bắn tung tóe, lại bị nhánh cây kia găm trên mặt đất.

Mà trong ngực hẳn Tử Yên, cũng bị tầng tầng vút roi trên mặt đất.

Tại phát ra nhánh cây kia về sau, Âm Viêm cũng ngừng cất bước, ngồi chồm hổm trên mặt đất tầng tầng bắt đầu thở hồng hộc. Vừa rồi thương thể xác thực quá nặng, đến mức hẳn dùng hết lực khí toàn thân, phát ra nhánh cây kia về sau, liền liền bước đi khí lực cũng không có.

Giang Tiêu nhẩn nhẩn trên đùi toàn tâm đau đớn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Âm Viêm, gấp hẳn mặc dù thở hổn hển ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhưng lại rất rõ ràng đang ở một chút xíu khôi phục thể lực. Nếu là không trốn nữa nữa, chỉ sợ Âm Viêm rất nhanh liền có thể đuổi theo.

Chỉ là trên đùi thương thể thực sự quá nặng, nhánh cây kia cho tới bây giờ, còn vững vàng cắm ở bắp thịt trong khe hở, đừng nói là cõng Tử Yên chạy trốn, liền xem như khiến cho hẳn hiện tại vững vàng đứng đấy, đều là một loại hy vọng xa vời. Giang Tiêu thử đứng lên, lại vừa một lần phát lực lại chán nản té ngổ trên mặt đất.

"Điểm ấy thương. . ." Tử Yên cắn răng, ngẩng đầu trừng mắt liếc Giang Tiêu, đột nhiên đưa tay phải ra, giữ tại nhánh cây kia cuối cùng: "Nhịn cho ta! !"

"A! !"

Giang Tiêu một tiếng hét thảm, thậm chí còn chưa kịp ngăn cản, liền đã nhìn thấy đùi phải của chính mình bên trên, nhánh cây kia đã bị Tử Yên cứ thế mà rút ra, mang ra một chuỗi máu tươi, còn đang không ngừng nhỏ xuống dưới rơi.

"Tin tưởng mình! Dù cho còn không có hoàn toàn thức tỉnh, ngươi cũng có được Neanderthal người huyết thống! Đứng lên!" Tử Yên khàn khàn cuồng hống đối Giang Tiêu nói: "Ngươi có thể làm được!"

Giang Tiêu cũng quyết tâm, gương mặt nhìn lấy đã gãy dựa lấy đứng lên, tập tễnh từng bước một đi tới, về mặt dữ tợn như ác quỷ Âm Viêm, cắn chặt hàm răng đem Tử Yên tóm lấy, vác lên vai. Tử Yên vốn là thân hình yếu đuối, lại thêm thiếu một cánh tay, bản không có bao nhiêu phân lượng, nếu là thay đổi ngày thường Giang Tiêu, nghiêng bên trên nằng cũng không thể coi là đa trọng gánh vác. Nhưng giờ phút này đùi phải bị trọng thương, đột nhiên đầu vai tăng thêm đè ép, đứng là kêu lên một tiếng đau đớn, trên đùi vết thương đau nhức, kém một chút liền té quỵ trên đất.

"Hít sâu, đem ý niệm tập trung ở trên đùi, như thế có khả năng gia tốc ngươi khôi phục. Giác tỉnh giả vô luận là cái gì chức giai, đều có nhất định bản thân năng lực khôi phục, chẳng qua là tốc độ nhanh chậm khác nhau mà thôi." Tử Yên tại Giang Tiêu đầu vai suy yếu nhỏ giọng nói.

Giang Tiêu kiệt lực ổn định hô hấp của mình cùng nổi lòng, dựa theo Tử Yên chỉ đạo, đem ý niệm tập trung ở trên đùi vết thương chỗ, đồng thời từng bước một hướng về trong rừng cây đi đến. Mới đầu mỗi đi một bước, trên đùi đều truyền đến toàn tâm đau đớn, nhưng dần dần, từng bước một đi xuống, vết thương vậy mà không chảy máu nữa, thậm chí còn có chút ma ma ngứa cảm giác nhột truyền đến.

Điều này chẳng lẽ. . . Liền là giác tỉnh giả năng lực sao?

Có thể dựa theo Tử Yên theo như lời, chính mình rõ ràng còn không có hoàn toàn thức tỉnh mới đúng!

Nhưng giờ phút này lại không phải Giang Tiêu chậm rãi đi suy nghĩ thời điểm, sau lưng từng bước một nặng nề tiếng bước chân còn tại truyền đến, Âm Viêm mặc dù bị trọng thương, nhưng không có lập tức mất mạng, còn đang chậm rãi khôi phục bên trong, mà tiếng bước chân của hẳn, cũng tại một chút xíu tăng tốc.

"Tử Yên! Ngươi cho rằng ngươi có thể chạy trốn được sao! Còn có tiểu tử kia! Các ngươi đều phải chết! Đều phải chết!" Âm Viêm thanh âm khàn khàn theo sau lưng truyền đến, mang theo sâu đủ thấy xương ác độc.

Giang Tiêu đem Tử Yên vác tại trên lưng, dùng sức cất bước, một đường hướng về dưới núi bước đi. Xe của hẳn liền đứng ở chân núi, chỉ cần có thể lên được xe, cái kia thuận lợi cơ hội chạy trốn liền lại lớn hơn rất nhiều.

Trên đùi đau nhức mặc dù vẫn chưa tiêu lui, nhưng lại đang dần dần chậm lại lấy, cũng bị Giang Tiêu một chút xíu quen thuộc. Mặc dù lúc đầu mấy chục bước vẫn là vô cùng gian nan, nhưng rất nhanh Giang Tiêu liền đề cao tốc độ, đem sau lưng Âm Viêm dứt bỏ một khoảng cách, tại rừng rậm cách trở phía dưới, đã tạm thời nhìn không thấy thân ảnh của hẳn.

Chỉ bất quá. . . Cho dù là hiện tại theo Âm Viêm trong tay thoát đi, về sau lại nên làm cái gì?

"Không cần. . . Không cần lo lắng. . ." Tại Giang Tiêu phía sau Tử Yên giống như là nhìn ra ý nghĩ của hẳn, thấp giọng nói: "Âm Viêm hành động, phải không viện trưởng mệnh lệnh, là hẳn. . . Nghĩ dựa dẫm vào ta đạt được vật gì đó mà chọn lựa tự tiện hành động mà thôi. Hoặc là nói, là hẳn phản bội

học viện. Chỉ cần ta có thể sống quá đêm nay, đêm tình huống hợp thành báo lên, Âm Viêm liền nhất định sẽ đạt được học viện trừng phạt."

Nói, Từ Yên lại cười khổ một tiếng: "Chỉ tiếc, vừa mới bị bọn hán đánh lên thời điểm, máy truyền tin liền bị hư hao. Nếu không hiện tại. . . Trong học viện liền đều sớm đã biết Âm Viêm phản bội hành vi."

Giang Tiêu nhớ tới trước đây Từ Yên kết nối Âm Viêm điện thoại lúc, theo đồng hồ bên trong bắn ra cái kia tai nghe. Chỉ là hiện tại Từ Yên tay trái đều đã sóng vai biến mất, chỗ nào còn có thể tìm được cái gì đồng hồ?

"Ta đây. . . Tiếp xuống sẽ như thế nào?" Giang Tiêu một mặt nhanh chân hướng về dưới núi chạy đi, một đối mặt với sau lưng Từ Yên hỏi.

"Người? Cùng trước kia không có cái gì khác biệt." Từ Yên thờ dộc hai tiếng: "Chúng ta sẽ tiếp tục đem người liệt vào quan sát đối tượng, tại thích hợp thời điểm mời người gia nhập, đồng thời. . . Người sẽ có được quyền cự tuyệt."

Từ Yên tăng tăng ho khan hai tiếng, cười khổ tiếp tục nói: "Tin tưởng ta, người đêm nay chỗ đã thấy tất cả những thứ này, cũng không thể đại biểu lấy. . . Học viện hình ảnh."

"Thật sao. . ." Giang Tiêu ở trong lòng âm thầm nhỏ giọng thầm thì một cái, có chút khịt mũi coi thường.

Một cái kém chút bị đồng僚 ám sát người, có tư cách nói loại lời này sao?

Nhưng hán đương nhiên sẽ không ngốc đến đem loại này oán thầm nói ra. Ít nhất cho tới bây giờ, Từ Yên cùng hán, vẫn như cũ là trên một sợi thừng châu chấu. Có thể hay không cùng nhau sống qua đêm nay Âm Viêm truy sát, còn chưa nhất định đây.

"Vậy người. . . Sẽ chết sao?" Giang Tiêu một mặt chạy, một mặt quay đầu quan sát sau lưng, vẫn là đen kịt một mảnh, không có Âm Viêm thân ảnh, cũng không nghe thấy nửa chút động tĩnh. Nhưng phía sau Từ Yên, nhìn nhưng bây giờ có chút làm người lo lắng.

Vừa rồi Giang Tiêu thể nhưng là thấy rất rõ ràng, Âm Viêm nắm nắm tại Từ Yên trên thân mở hai cái lỗ xuyên qua lỗ lớn, nếu là thay đổi người bình thường, hiện tại chỉ sợ là có mười cái mạng đều đã sớm đưa.

"Mặc dù có thể sẽ cần thật lâu thời kỳ dưỡng bệnh, nhưng còn sẽ không muốn mệnh của ta. Bởi vì ta chức giai năng lực là điều khiển tế bào, cho nên ngay tiếp theo đối với thương thể năng lực khôi phục cũng sẽ so mặt khác giác tỉnh giả mạnh lên rất nhiều. Chỉ là, nếu như lại bị Âm Viêm truy lên. . ."

"Người nói chức giai. . . Đến tột cùng là cái gì?" Giang Tiêu truy vấn: "Ta nghe thấy các người đề cập tới, cái gì bình dân, công tượng, chiến sĩ loại hình. Người là công tượng, mà Âm Viêm. . . Là chiến sĩ, như vậy các người khu đừng ở đâu?"

"Chức giai. . . Liền là mỗi một cái Neanderthal người từ khi ra đời đến nay, liền cố định thuộc về giai tầng, sau đó cả đời cũng sẽ không biến hóa. . . Mà căn cứ chức giai khác biệt, sẽ có chuẩn bị khác biệt năng lực. . . Nhưng. . . Loại chuyện này, ta hiện tại làm sao có thời giờ cùng người nói tí mĩ. . . Giờ phút này chuyện trọng yếu hơn, là sống sót a. . ." Từ Yên thanh âm yếu ớt, vừa rồi Âm Viêm tại năng trên thân thể mở hai cái lỗ lớn, mặc dù không có quá nhiều mất máu, nhưng vẫn là tạo thành thương tổn cực lớn. Cho dù là dùng Từ Yên năng lực khôi phục, trong thời gian ngắn cũng không có khả năng lập tức khôi phục như thường.

"Được a. . ." Giang Tiêu cũng biết giờ phút này phải không hỏi nhiều thời điểm, ra sức cố gắng Từ Yên hướng về dưới núi nhanh chân chạy đi.

Lúc lên núi, Giang Tiêu là ưu tai du tai chậm rãi đi lên, giờ phút này toàn lực chạy, mặc dù vác trên lưng cái Từ Yên, nhưng vẫn so vốn là tốc độ muốn nhanh hơn rất nhiều. Vết thương trên đùi mặc dù còn đang không ngừng nhói nhói, nhưng đau đớn trình độ đã so với ban đầu muốn giảm nhẹ đi nhiều.

Mà như vậy tốc độ cao nhất chạy phía dưới, Giang Tiêu cũng kinh dị phát hiện, chính mình vô luận là thể lực vẫn là tốc độ, đều so với ban đầu có thật to tăng lên. Hán vốn là tổ chất thân thể, cũng liền chỉ là cái bình thường vận động kẻ yếu thích trình độ, nhưng đoạn đường này chạy xuống, lại chỉ tốn không đến mười phút đồng hồ, liền đã chạy xong vốn là nửa giờ mới đi xong lộ trình, lờ mờ nhìn thấy chân núi.

"Liền. . . Cũng nhanh đến chân núi. Xe của ta. . . Đạp ở chỗ đó. Lên xe về sau. . . Đi chỗ nào?" Giang Tiêu hơi hơi thở hào hển, đối phía sau Từ Yên hỏi.

"Trước. . . Đi trước trong thành tìm một chỗ trốn đi. . ." Từ Yên hư nhược thanh âm so với ban đầu hơi khá hơn một chút: "Ta ba cái chỗ ở, Âm Viêm cũng có thể biết, không thể tự chui đầu vào lưới. Chỉ cần trước tránh thoát hán đêm nay truy sát, ta là có thể hướng về phía viện trưởng báo cáo."

"Được." Giang Tiêu gật gật đầu, làm ra cuối cùng bứt lên trước, rất nhanh, đường núi liền đã đến cùng, trong tầm mắt của hán cũng xuất hiện chính mình chiếc kia đứng ở ven đường Tesla Inc.

"Đến!" Giang Tiêu trong lòng vừa mới vui vẻ, lại bỗng nhiên nghe thấy được sau lưng một tiếng tức giận gầm rú, kèm theo cây cối sụp đổ thanh âm.

Run sợ quay đầu nhìn về phía sau, Âm Viêm cái kia thân ảnh cao lớn, đã xuất hiện ở sau lưng, mà hán thời khắc này tư thái, thành linh đứng là tại chân phát chạy như điên!

"Các người chạy không thoát! Đồ chết tiệt!" Âm Viêm vết thương trên người mặc dù vẫn như cũ là lít nha lít nhít bày kín toàn thân, nhưng lại so với vừa nãy đã ít đi rất nhiều, cũng cạn rất nhiều. Mà hán lúc này chạy như điên tốc độ, mặc dù còn còn lâu mới có thể cùng toàn thịnh thời kỳ so sánh, nhưng cũng xa xa nhanh hơn công một cái Từ Yên Giang Tiêu.

Giờ phút này khoảng cách giữa hai người, cũng chỉ có hơn một trăm mét mà thôi. Mà Giang Tiêu cách mình xe, cũng kém không nhiều là đồng dạng

khoảng cách.

Nếu là bị Âm Viêm theo đuổi, một cái nửa tàn Tử Yên, cùng còn chưa hoàn toàn thức tỉnh Giang Tiêu, đối mặt vừa rồi đã đem sức chiến đấu phát huy vô cùng tinh tế biểu hiện ra Âm Viêm, kết quả tự nhiên có thể nghĩ. Cho dù hiện tại Âm Viêm thương thế khẳng định còn không có hoàn toàn khôi phục, nhưng Giang Tiêu nhưng tuyệt không có ý định dùng tính mạng của mình đi làm một phen ném thử.

Chạy như điên! Chạy như điên! Cực nhanh chạy như điên! Sau lưng Âm Viêm tiếng rống giận dữ đã càng ngày càng gần, mà Giang Tiêu trái tim cũng nhảy càng lúc càng nhanh.

Hắn không dám quay đầu vọng, sợ chỉ cần vừa quay đầu lại, liền có thể trông thấy Âm Viêm cái kia khuôn mặt dữ tợn.

Còn có. . . Mười mét. . . Năm mét!

Giang Tiêu đã vọt tới xe của mình trước. Mà không chia khoa khởi động Tesla Inc, trực tiếp kéo cửa ra , ấn xuống cái nút, là có thể một đường bay nhanh thoát đi!

Giang Tiêu tin tưởng, Âm Viêm liền là lại nhanh, cũng không có khả năng đuổi được ô tô tốc độ.

Nhưng ngay tại Giang Tiêu đầu ngón tay đã chạm đến xe chốt cửa thời điểm, lại đồng thời cũng nghe thấy nǎo phía sau truyền đến gầm lên giận dữ.

"Chết đi!"

Một lực lượng mạnh mẽ từ phía sau lưng bỗng nhiên oanh đến, Giang Tiêu chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, bị tầng tầng tung bay, hướng về phía cạnh lẩn lộn bay lên, sau đó tầng tầng rơi xuống. Trong lồng ngực một hồi đau đớn, chỉ sợ xương sườn cũng chặt đứt hai, ba cây.

Mà Tử Yên. . .

Từ Yên nguyên bản đã bị trọng thương, hiện tại càng là đã nhận lấy Âm Viêm một kích chủ yếu lực đạo, trong môi đỏ một hồi máu tươi cuồng phún, cùng Giang Tiêu cùng nhau té ngã trên mặt đất.

Giờ phút này hai người, bị cái kia cô độc sức đâm đến bay qua phố dài, khoảng cách Giang Tiêu xe lại có mười mấy thước khoảng cách.

"Tại ngươi trước khi chết, đem hạt giống vị trí nói cho ta biết! Lần này, sẽ không lại cho ngươi cơ hội chạy trốn!"

Ám Viêm ngênh mặt ngó về phía hai người từng bước một đi tới, toàn thân thân thể trần truồng bên trên, cơ bắp khỏe đẹp cân đối như là pho tượng.

Mà hai người bên cạnh, là một nửa thô to thân cây, hoành lẫn trên mặt đất.

Mặc dù Ám Viêm chưa kịp theo đuôi hai người, nhưng rốt cục vẫn là đuôi tới hấn đầy đủ bẻ gãy một cây thân cây, lại nhìn về phía khoảng cách của hai người.

"Đáng chết. . ."

Giang Tiêu mất nhìn lấy đường đi đôi điện Tesla Inc, vốn là rõ ràng đã gần trong gang tấc, cũng đã lại không có cơ hội ngò lên nó thoát đi.

Chẳng lẽ hôm nay. . . Thật phải chết ở chỗ này?

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Liều mang một lần

"Giang Tiêu. . ."

Tử Yên phun ra một ngụm máu, giãy dụa lấy dùng còn sót lại một đầu cánh tay phải chống lên thân thể, xoay mặt nhìn phía Giang Tiêu.

Ám Viêm đã nhìn ra, trước mắt hai người đã không còn thoát đi khí lực. Vừa rồi một đường chạy như điên truy đuổi, tăng thêm một kích toàn lực bẻ gãy một cây khô, lại nhìn về phía hai người, cũng hao phí hẳn thật vất vả để dành thể lực. Giờ phút này hẳn bước về phía hai người bộ pháp, cũng có chút nặng nề.

"Ta biết, ngươi không có khả năng hoàn toàn tín nhiệm ta. Nhưng bây giờ không có cách, ta lại chỉ có thể đem tín nhiệm của mình, toàn bộ giao cho trên người của ngươi. . ."

Từ Yên thờ hào hên, nhìn chăm chăm Giang Tiêu mặt, vừa dùng dư quang gắt gao nhìn chăm chăm đang từng bước một đi tới Ám Viêm, ngữ khí trước nay chưa có ngưng trọng: "Đợi chút nữa ta biết mất đi tất cả năng lực hành động. Thừa dịp cái kia khe hở, toàn lực chạy trốn —— ta nói là, dù cho không có cách nào mang ta lên, ngươi cũng phải chính mình chạy trốn. Ta không có thời gian chờ lo nghĩ của ngươi cùng trả lời, nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần."

"Cái gì?" Giang Tiêu còn không có hoàn toàn nghe rõ Từ Yên lời nói bên trong ý tứ, liền chỉ gấp nằng còn sót lại cánh tay phải cùng hai chân đã bắt đầu phân liệt. Qua trong giây lát, vô số ong độc từ quần áo bỏ phía dưới bay lên, hướng về Ám Viêm bay đi.

"Đáng chết!"

Lần này ong độc, so trước đó trong rừng thời điểm số lượng càng nhiều, Ám Viêm cuồng hống một tiếng, nhưng không có hướng lui về phía sau lại, ngược lại là hướng về phía trước mãnh liệt xông lại.

Ám Viêm nghĩ rất rõ ràng, cho dù là Từ Yên có thể khống chế té bào, đem hóa thành sinh thể tạc đạn, nhưng nổ tung tạo thành tổn thương lại là không thể miễn trừ. Mà khoảng cách càng là rút ngắn, Từ Yên lại càng là biết sợ ném chuột vỡ bình, không dám đem tất cả ong độc toàn bộ dẫn nổ.

Nhưng mà hẳn còn chưa kịp vọt tới Từ Yên trước người, đám kia tự bạo phong lại đã bay đến trước người.

Oanh!

So trước đây kịch liệt hơn nổ tung, vang lên lần nữa.

Mà liền tại ong độc bay ra đồng thời, Giang Tiêu cũng ôm lấy trên mặt đất chỉ còn lại có thân thể cùng đầu Từ Yên, lao đảo hướng về xa xa xe chạy đi.

Lần này, tại ong độc nổ tung trước đó, Ám Viêm đã trong nháy mắt đem thân thể cuộn mình thành một cái bóng, muốn hại toàn bộ bảo vệ. Mặc dù ong độc số lượng so trước đây càng nhiều, tạo thành tổn thương lại còn lâu mới có được lần trước bất ngờ không đề phòng lớn như vậy. Hẳn giấy dựa lấy đứng lên, lại trông thấy Giang Tiêu đã ôm Từ Yên vọt vào trong xe.

"Đáng chết!" Ám Viêm cắn răng nghiêng lợi không để ý chính mình thương thể, hướng về phía trước vọt mạnh lấy, nhưng này chiếc Tesla Inc cũng đã nhanh chóng cất bước, vô thanh vô tức hướng về phía trước trong đêm tối chạy tới.

Ám Viêm chạy hết tốc lực mấy chục mét, lại trở mắt nhìn xem ô tô đèn sau trong tầm mắt biến mất, mới hận hận tăng tăng một quyền chùy trên mặt đất, chùy ra một mảnh giống mạng nhện vết rách.

Rõ ràng đã đem muốn tới tay con thỏ, lại đột nhiên chấp cánh bay đi, Ám Viêm tâm lý đã bị biệt khuất cùng phần nộ chỗ lấp đầy.

Từ Yên vốn là liền bị trọng thương, vừa rồi lại tách ra nhiều như vậy thể té bào, chính mình cũng tuyệt không có khả năng lại sống sót. Giác tỉnh giả năng lực khôi phục mặc dù hơn xa thường nhân, nhưng chung quy là có cực hạn. Ám Viêm có trăm phần trăm lòng tin, Từ Yên không có khả năng sống thêm qua năm phút đồng hồ.

Nhưng vấn đề ngay tại ở, Ám Viêm muốn có được, cũng không phải là Từ Yên tính mệnh, mà là năng trước đây không lâu vừa mới tìm được, một nơi nào đó "Hạt giống" vị trí.

Hướng chi, cái kia cùng Từ Yên cùng nhau đến đây tiểu tử, cái kia chưa hoàn toàn thức tỉnh tiểu tử, còn sống. . .

"Đáng chết. . . Xem ra kế hoạch, phải tăng tốc."

Ám Viêm tăng tăng thờ dốc hai tiếng, hai quả đấm xiết chặt lại buông lỏng, rốt cục vẫn là xoay người, biến mất tại mịt mờ đêm tối ở trong.

...

"Ngươi vẫn khỏe chứ?"

Giang Tiêu cắn răng, khó khăn đem không lấy tay lái, một mặt ngo về phía nội thành mở đi ra, một mặt nhíu mày nhìn xem ngồi kế bên tài xế Từ Yên.

Từ Yên vốn là cái gần như tìm không thấy nửa điểm tí vết mỹ nữ, giờ phút này cứ việc bị thương nặng mất máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng như cũ đẹp để cho người ta rung động lòng người. Nhưng giờ phút này tứ chi toàn bộ mất đi, trước người cũng mở hai cái vết thương thật lớn, nhìn qua lại giống như là cái bị chơi người xấu hình em bé, mang theo một cỗ quỷ dị mà biến thái đẹp.

Giang Tiêu vừa rồi thừa dịp nổ tung khe hở xông lên xe lúc, chỉ có thể vội vàng đem Từ Yên lặc tại ngồi kế bên tài xế. Hiện nay đã tạm thời thoát đi Ám Viêm truy sát, rốt cục đưa ra vô ích đến, một cái tay tiếp tục tay lái, một cái tay đem Từ Yên cẩn thận từng li từng tí phù chính.

"Ta sắp chết. . ."

Từ Yên gấp rút thở hào hển, hai mắt dần dần bắt đầu âm đạm đi: "Giác tỉnh giả năng lực khôi phục. . . Phải không vô hạn, cho dù là đối với có thể điều khiển tế bào ta tới nói. . . Cũng có vượt qua bản thân phạm vi năng lực tình huống. . ."

"Cái kia. . . Y sinh đâu?" Giang Tiêu cau mày: "Ta không phải nói bình thường y sinh, ta nói là, các người giác tỉnh giả bên trong, chẳng lẽ không có loại kia có thể chữa trị thương thế người sao?"

"Có. . . Nhưng đã không còn kịp rồi. . . Đại khái chỉ còn lại có. . . Chừng năm phút thời gian. . ." Từ Yên khó khăn lắc đầu: "Nghe. . . Hiện tại không cần nghĩ đến cứu ta sống sót sự tình, ta muốn giao cho người, là chuyện trọng yếu hơn."

Giang Tiêu quay đầu, nhìn thoáng qua Từ Yên, thờ dài, khẽ gật đầu một cái: "Người nói đi."

Không giải thích được bị Từ Yên cùng học viện cái tổ chức này để mất tới, không giải thích được quán vào học viện ở giữa nội đấu, không giải thích được kém chút bởi vậy bỏ mình. Nếu như thời gian có thể đảo lưu, như vậy Giang Tiêu hi vọng chính mình từ vừa mới bắt đầu, cũng không cần cùng bên cạnh nữ nhân này nhắc lên nửa điểm quan hệ.

Nhưng đáng tiếc là, thời gian cuối cùng không cách nào đảo lưu, cuộc sống cuối cùng không cách nào quay đầu.

Nàng cùng Từ Yên coi như liền lên đêm nay, gặp mặt cũng bắt quá là chỉ là hai lần mà thôi, đương nhiên chưa nói tới có tình cảm gì. Nhưng dù vậy, tro mắt nhìn một người ở trước mặt mình chết đi, dù sao phải không một kiện có thể làm cho Giang Tiêu không nhúc nhích sự tình.

Mà lại —— dù sao Từ Yên trước đó, vừa mới cứu được hần một mạng!

"Nghe kỹ, chuyện này. . . Cũng không chỉ là vì ta. . . Người phải biết. . . Ám Viêm đã để mất tới người, mà lấy hần ở trong học viện địa vị. . . Mong muốn tra được thân phận của người. . . Cũng chỉ là hết sức sự tình đơn giản. . ." Từ Yên thờ dốc càng ngày càng kịch liệt, giọng nói cũng dần dần hàm hồ. Giang Tiêu một mặt gật đầu, một mặt nhìn chung quanh, sau đó thao túng xe đứng tại một chỗ trong hẻm nhỏ. Lúc này rời đi Bích Đàm sơn đã rất xa, trong thời gian ngắn, Ám Viêm không thể nào đuổi đến tới.

"Cho nên. . . Dù cho chỉ là vì mạng sống. . . Người cũng nhất định phải đem ta câu nói này mang đi ra ngoài. . . Mà lại. . . Nếu như làm không được, hoặc là khiến cho Ám Viêm biết. . . Có lẽ toàn bộ thế giới. . . Đều sẽ bị hủy diệt. . ." Từng ngum từng ngum máu tươi lại lần nữa theo Từ Yên trong môi tuôn ra, Giang Tiêu dừng xe xong, vội vàng nghiêng người sang đem Từ Yên thân thể đỡ dậy, cúi đầu lúc trông thấy trên người nàng cái kia hai cái đáng sợ miệng vết thương, cảm thấy hiện lên một hồi bi thương. Mà nghe thấy Từ Yên nói đến thế giới bị hủy diệt lúc, Giang Tiêu bỗng nhiên nhủ mảy: "Hủy diệt?"

"Ta. . . Không có nói đùa. Loại thời điểm này. . . Ta làm sao lại nói đùa với người. . ." Từ Yên cười thâm một tiếng: "Đừng hỏi nhiều. . . Thời gian của ta không nhiều lắm. . . Hãy nghe ta nói hết. . ."

"Ừm." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, nhìn qua Từ Yên con mắt: "Người nói đi, ta đáp ứng người, sẽ đem lời nói đưa đến."

"Cám ơn người. . ." Từ Yên dùng sức hít sâu một hơi: "Người. . . Xác nhận chính mình an toàn về sau, gọi điện thoại cho một cái gọi giả ngọc đàn ông, nói cho hần biết, hạt giống vị trí, tồn tại Hán Trung đường. . . Phồn vinh trung học. . . Máy tính phòng máy. . . số 15 trong máy vi tính. . . Nhớ kỹ. . . Là máy tính. . . Bên trong. . . Khiến cho hần lấy ra. . . Sau đó. . . Tự động phán đoán muốn hay không giao cho viện trưởng. . . Điện thoại của hần là. . . 18XXXXXXXX. . ."

"Vâng, ta nhớ kỹ. Nói cho giả ngọc, đi Hán Trung đường, phồn vinh trung học máy tính phòng máy bên trong, theo số 15 trong máy vi tính tìm tới hạt giống vị trí, sau đó tự động phán đoán muốn hay không giao cho viện trưởng. Điện thoại của hần là 18XXXXXXXX." Giang Tiêu sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng đem Từ Yên lời nói thuật lại một lần: "Không có sai a?"

"Đúng. . . Nhưng mà còn có. . ." Từ Yên trong miệng máu tươi chảy xuôi đến càng ngày càng nhiều, dọc theo thon dài cổ hướng phía dưới chảy, đem ghé kề bên tai xé dính được một mảnh đỏ tươi: ". . . Cũng không cần hoàn toàn tin tưởng giả ngọc. . . Nếu Ám Viêm sẽ phản bội. . . Giả ngọc. . . Cũng có khả năng. . . Nếu như hần cũng có dị tâm. . . Người liền. . . Người liền. . ."

Từ Yên nói đến đây, khuôn mặt đột nhiên bóp méo một cái, dừng lại tiếng nói, sau đó lộ ra một vệt cười thâm: "Nếu là hần cũng có dị tâm. . . Vậy người liền dứt khoát. . . Dứt khoát cam chịu số phận đi. . . Học viện chi đại. . . Ta đúng là lại tìm không thấy. . . Tìm không thấy một cái khác người đáng giá tín nhiệm. . ."

"Nhận mệnh? Cái gì gọi là nhận mệnh!" Giang Tiêu chăm chú nhủ mảy: "Người nói thế giới hủy diệt, nếu như là thật lời nói, chẳng lẽ liền để ta tro mắt nhìn xem sao?"

"Chỉ sợ. . . Cũng chỉ có thể tro mắt thấy. . ." Từ Yên cười thâm càng ngày càng dày đặc: "Nếu là chuyện như vậy thật phát sinh. . . Bất luận là ai, cũng không cách nào ngăn trở. . . Nhưng mà nói như vậy. . . Đối người. . . Đồ cũng chưa hẳn là chuyện gì xấu. . ."

"Người. . . Đem sự tình nói rõ hơn một chút! Như thế nào hủy diệt! Vì sao đối ta chưa chắc là chuyện xấu! Từ Yên!"

Giang Tiêu vươn tay, dùng sức nắm vuốt Từ Yên bả vai, lại chỉ thấy cặp mắt của nàng dần dần hướng lên trở nên trắng, đã lại không có khí lực trả lời câu hỏi của mình.

Xe của hắn liền tùy ý đứng ở trong một cái hẻm nhỏ, giờ phút này trời đã dần dần sắp phát sáng lên, chẳng mấy chốc sẽ có người đi đường qua lại đi ngang qua. Nếu là lại tiếp tục trì hoãn, bị người phát hiện manh mối gì, cái kia Giang Tiêu phải đổi mặt, liền không chỉ là Âm Viêm truy sát, mà còn muốn

tăng thêm cơ quan quốc gia đuổi bắt.

"Từ Yên. . . Từ Yên. . . Người cũng đã biết, người mang đến cho ta bao lớn phiền phức!"

Giang Tiêu than nhẹ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đặt tại Từ Yên trên mặt. Mất đi sinh mệnh thân thể còn không có lập tức cứng ngắt, chỉ là đã bắt đầu trở nên lạnh buốt.

Nếu là Từ Yên năng lực, tại sau khi chết cũng có thể phát động, thật là tốt biết bao. . . Giang Tiêu trong lòng đang nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được một giòng nước ấm, từ Từ Yên trên da thịt dọc theo ngón tay của mình hướng lên phẩm loại tới!

Giang Tiêu trong lòng mãnh kinh, liền gấp được tay của mình cùng Từ Yên khuôn mặt tiếp xúc vị trí, vậy mà dính ở cùng nhau, mà lại còn có tiếp tục dung hợp xu thế!

Chuyện này. . . Đây là có chuyện gì!

Giang Tiêu dùng sức hướng về sau rút một cái cánh tay phải, lại ngoài dự liệu của hắn, vốn là tương dung đầu ngón tay khuôn mặt, nhưng lại một cái còi ra.

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn qua tay phải của mình, đầu ngón tay không có nửa điểm biến hóa, như cũ như thường, liền liền vân tay đều êm đẹp dài ở phía trên.

Mà Từ Yên mặt, cũng đồng dạng là không có nửa điểm biến hóa, chỉ là so trước đây tại sinh thời tái nhợt rất nhiều mà thôi.

Nhưng này cỗ nhiệt lưu lưu lại cảm giác, lại vẫn rõ ràng tồn tại tại Giang Tiêu trong cơ thể.

Nếu tay có thể bị quắt mở, Giang Tiêu tâm tư thoáng định một chút, ngắm nghĩ một cái, lại lần nữa vươn tay, sờ đụng một cái Từ Yên mặt. Lần này, không có luồng nhiệt lại truyền đến, nhưng Giang Tiêu lại đột nhiên tại trong đầu sinh ra một cỗ cảm giác kỳ quái.

Thật giống như. . . Trước mặt Từ Yên, đã thành Giang Tiêu thân thể một bộ phận. Càng không giống bình thường chính là, Giang Tiêu lại có thể cảm ứng được, Từ Yên trong thân thể còn có một phần nhỏ tế bào tại hoạt động lấy, tàn mất tại thân thể các nơi.

Rõ ràng. . . Từ Yên đã chết đi, mà lại đi qua hai đến ba giờ thời gian, giờ phút này nàng di hài bên trong, không có khả năng lại có chuyển động tế bào a!

Giang Tiêu trong lòng nhảy một cái, thử đi cảm ứng Từ Yên cái kia bộ phận tế bào, mà hắn cảm ứng truyền đưa tới về sau, cái kia một đoàn nhỏ tế bào vậy mà lập tức đưa cho đáp lại!

Thật giống như. . . Tùy thời chờ đợi bị Giang Tiêu khống chế!

Giang Tiêu vội vàng nhắm mắt lại tập trung tinh thần, thử đối cái kia một đoàn nhỏ tế bào phát ra mệnh lệnh, để bọn hắn tự lại hướng mình tới gần, mà làm hắn vui mừng chính là, cái kia một đoàn nhỏ tế bào vậy mà thật bắt đầu ở Từ Yên trong cơ thể du lịch đi, một chút xíu lẫn nhau dựa vào, lại phảng phất nước chảy như thế từ trong thân thể xuyên qua, hướng chảy Giang Tiêu đầu ngón tay.

Làm Giang Tiêu lại lần nữa mở mắt ra lúc, trông thấy Từ Yên trên khuôn mặt, cùng mình ngón tay chạm nhau cái kia một mảnh, vậy mà khôi phục sáng bóng hồng nhuận phon phốt, phảng phất vẫn tại sinh, chỉ là ngủ thiếp đi.

Mặc dù khoe miệng vẫn có nhàn nhạt vết máu, nhưng không chút nào không che đậy tại Từ Yên cái kia động lòng người dung nhan tuyệt thế.

"Chuyện này. . . Chẳng lẽ. . ."

Giang Tiêu nhìn không được tự mình lắm lắm.

Từ Yên nói qua, năng lực của nàng là điều khiển tế bào. Mà mình bây giờ. . . Chẳng lẽ là. . . Kế thừa năng lực của nàng?

Không, phải không kế thừa. . . Giang Tiêu lắc đầu, phủ định chính mình vừa rồi ý nghĩ. Đây càng giống như là. . . Mượn dùng!

Không sai, liền là mượn dùng! Giang Tiêu từ đầu đến cuối, có thể cảm ứng được, có thể thao túng tế bào, đều chỉ có Từ Yên trong cơ thể cái kia một phần nhỏ. Mà thân thể của mình, lại từ đầu đến cuối không có nửa điểm tương tự cảm ứng.

Giang Tiêu tâm niệm vừa động, thử hướng về phía Từ Yên trong cơ thể cái kia một đoàn nhỏ tế bào phát ra chỉ lệnh, để chúng nó dọc theo ngón tay đi vào trên người mình.

Mà cái kia một đoàn nhỏ tế bào, vậy mà thật ngoan ngoãn dựa theo Giang Tiêu chỉ lệnh, phảng phất cả hai không tồn tại biên giới, từ Giang Tiêu trong ngón tay lan tràn đi lên, tiến nhập Giang Tiêu trong cơ thể.

Mà Từ Yên gương mặt, theo tế bào rời đi trong cơ thể, cũng lập tức phai nhạt xuống, trở về vốn là tái nhợt.

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn xem bàn tay của mình. Mặc dù thoát nhìn không có nửa điểm biến hóa, nhưng Giang Tiêu lại có thể cảm giác được, cái kia một đoàn tế bào phảng phất một tầng thật mỏng bao tay, che trùm lên bàn tay của mình bên ngoài, chỉ là toàn bộ tay phải thể tích lại không có quá

Chương 12: Tạm tránh đầu sóng ngọn gió

Giang Tiêu tắt điện thoại di động, tại trong hẻm nhỏ quẹo mấy cái cua quẹo, đi tới một đầu trên đường chính. Dọc theo đường cái đi hơn ba trăm mét, rốt cuộc tìm được một nhà ngân hàng.

Lúc này trời còn không có hoàn toàn sáng lên, ngân hàng quây hàng tự nhiên còn không có đi làm. Nhưng cho dù là đã đi làm, Giang Tiêu cũng sẽ không đi quây hàng lấy tiền. Tại A TM bên trên dùng bốn tờ thẻ phân biệt lấy ngay lẻ tầng trên cùng nhất ngách một vạn nguyên về sau, Giang Tiêu liền lập tức quay đầu đi ra ngân hàng, đồng thời thuận tay đem cái kia bốn tấm thẻ chi phiếu vò nát, ném vào một bên trong thùng rác.

Ra ngân hàng cửa chính, Giang Tiêu một lần nữa ngoặt trở về một ngõ nhỏ khác, đi ngang qua đến một cái khác đầu trên đường chính, mới ngoắc đón một chiếc xe, thuận miệng báo một cái địa danh. Sau khi xuống xe, đi nữa vài trăm mét, một lần nữa đánh lên khác một chiếc xe.

Như vậy liên tục thay đổi ba lần xe, Giang Tiêu mới dừng lại đổi thừa lúc, đi vào một nhà hai mươi bốn giờ trung tâm tắm rửa.

Mỗi tòa thành thị bên trong, đều có dạng này địa điểm, tên là tắm rửa, kì thực âm thầm hoặc nhiều hoặc ít, đều kinh doanh một ít không thể nói rõ phục vụ. Mà hần cao cấp xa hoa những cái kia, rất nhiều đều là hai mươi bốn giờ buôn bán, cả năm không nghỉ. Ở loại địa phương này, ngoại trừ tắm rửa bên ngoài, còn cung cấp tiệc đứng, ca múa biểu diễn, phòng nghỉ loại hình địa phương.

Mà chỉ cần có đầy đủ tiền, bất luận ở bao nhiêu thời gian đều sẽ không có người hỏi đến. Trọng yếu nhất chính là, ở đây căn bản không cần đăng ký thẻ căn cước.

Tạm thời mong muốn ẩn núp, loại này trung tâm tắm rửa là chỗ tốt nhất.

Giang Tiêu nhận thủ bài, tiến vào phòng thay quần áo, nhưng không có tắm rửa, mà là trực tiếp thay đổi yukata, theo trong bọc rút ra mấy ngàn khối, nhét vào nước khu tiếp đãi đưa tới điện thoại trong bọc, một đường hướng về khu nghỉ ngơi đi đến.

Đội cho Giang Tiêu nắm cái kia căng phòng điện thoại bao đi qua chỗ ngoặt, nước khu hai cái tiếp đãi tiểu đệ mới hai mặt nhìn nhau lấy, kinh ngạc xì xào bàn tán.

Khu nghỉ ngơi có khác nhân viên phục vụ phục vụ, nhìn thấy Giang Tiêu tới, vội vàng nghênh tiến vào một cái nghỉ ngơi trong phòng, cung kính nói: "Ca, xin hỏi là hiện tại an bài, vẫn là trước nghỉ ngơi một hồi?"

Giang Tiêu lắc đầu, không đáp, lại cười hỏi: "Ngươi, lúc nào tan tầm?"

"Ách?" Người phục vụ kia có chút không nghĩ ra, không rõ ràng Giang Tiêu đến tốt cùng là có ý gì, nhưng chỉ có thể đành hoàng trả lời: "Ca, ta là ngày hôm qua muộn ban, còn có một giờ tan tầm."

"Được." Giang Tiêu nhẹ gạt đầu, theo điện thoại trong bọc rút ra hai mươi tám tiền mặt, đặt ở một bên trên bàn trà: "Cầm lấy."

"Ca. . . Ngươi đây là. . ." Người phục vụ kia có chút khản trương, nhìn xem Giang Tiêu để ở trên bàn 200 khối, có chút động tâm, lại có chút lưỡng lự.

Hần cũng không phải chưa thấy qua tiền boa, nhưng đến loại địa phương này tới tiêu phí, chuyện gì đều không xử lý, mới vừa vào cửa cho 2000 khối tiền boa, cho còn không phải kỹ sư, mà là nhân viên phục vụ tiểu đệ, cái kia đừng nói chưa thấy qua, liền liền nghe đều cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.

Không chắc trước mắt cái này khách nhân đến tốt cùng là có ý gì, tiền này, thật là có chút thật không dám cầm.

"Chớ khản trương, chỉ là khiến cho ngươi cho ta giúp một chút, chạy cái chân." Giang Tiêu cười cười, khiến cho người phục vụ kia tiểu đệ đã thả lỏng một chút: "Đội chút nữa chờ ngươi tan việc, giúp ta ra ngoài mua một cái điện thoại di động, lại mua một tấm thẻ điện thoại. Ta muốn làm đến nắm bắt tới tay, lập tức liền có thể gọi điện thoại."

Nói xong, Giang Tiêu lại từ điện thoại trong bọc rút ra còn lại tiền mặt, hơi hột đập vào trên bàn trà: "Cái kia 2000 khối, là cho ngươi đi mua điện thoại di động cùng thẻ điện thoại. Ta bất luận điện thoại loại, cũng mặc kệ mã số là bao nhiêu, nhưng nhất định phải đều muốn là mới. Chỉ cần ngươi cho ta mua về, còn lại số tiền này, cũng đều là ngươi. Nghe hiểu chưa?"

"Chuyện này. . . Chuyện này. . ." Người phục vụ kia cứng họng nửa ngày, đội cho nhìn kỹ rõ ràng Giang Tiêu trên mặt phải không đùa giỡn về mặt về sau, thân thể bỗng nhiên chấn động, vội vàng cuống điềm ngừng đầu lên: "Vâng! Ta hiểu được! Ta. . . Ta không chờ sau đó ban! Ta khiến cho đồng sự giúp ta chống đỡ một hồi, hiện tại đi mua ngay! Ca chờ một chút, trong vòng nửa giờ, nhất định cho ca đưa đến!"

Hắn lẽ ra trông thấy Giang Tiêu đánh ra cái kia một xấp tiền thời điểm, trong lòng còn có chút khản trương. Tuy nói tới này trông bài tắm rửa, ấn lý đều nên đối với nữ nhân hứng thú, nhưng cũng không chịu nổi có chút có một phen đặc biệt vui tốt. Hắn còn lo lắng trước mắt cái này khách nhân một cái đánh ra 2000 khối, là coi trọng chính mình. . .

Nhưng nghe đến Giang Tiêu yêu cầu, bất quá là chạy cái chân, mua cái điện thoại thẻ mà thôi, người phục vụ kia tự nhiên là mừng rỡ. Giang Tiêu nếu nói rõ, bất luận cái gì điện thoại loại, cái kia. . .

Này mấy ngàn khối tiền, chẳng phải là đều cơ hồ là trắng kiếm lời?

Thời đại này, chẳng lẽ có tiền người cũng đã ngốc thành như thế rồi?

"Vậy liền nhanh điểm tới." Giang Tiêu điểm một cái bên cạnh cái kia một xấp tiền, thản nhiên nói: "Đồ vật đưa đến, còn lại này chồng lấy đi."

"Vâng! Ta vậy mà đi! Ca người chờ một lát!" Người phục vụ kia sợ Giang Tiêu đổi ý, hai bước lên đến trước người, đem phía trên một xấp tiền đồng loạt tiến vào trong lòng bàn tay, quay người liền hướng ngoài cửa phóng đi, đã ra khỏi cánh cửa, mới đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lại quay người lại tăng tăng hướng về Giang Tiêu bái, lúc này mới đóng cửa lại.

Cho dù là cách cách âm cực tốt cánh cửa, Giang Tiêu cũng có thể nghe thấy bên ngoài chạy như điên tiếng bước chân dần dần đi xa.

Giang Tiêu trên mặt nổi lên một tia mỉm cười thản nhiên, có trào phúng, cũng có đáng chất.

Có tiền, quả nhiên vẫn là dễ làm sự tình a.

Chi tiếc. . . Loại này có tiền tháng ngày, cũng qua không được bao lâu. Hiện tại tất cả thẻ ngân hàng đều đã bị bỏ hoang, còn lại này hơn ba vạn khối, cũng không biết đến chống đỡ tới khi nào.

Chỉ hy vọng, tại đem tiền xài hết trước đó, liền có thể đụng tới chuyển cơ đi. . .

Có tiền có thể ma xui quỷ khiến, quả nhiên không giả. Vẫn chưa tới nửa giờ, người phục vụ kia tiểu đệ liền đã trở về, trên đầu còn bốc hơi nóng, mồ hôi nóng hổi hướng bên dưới chảy xuôi theo, trong tay nắm lấy một cái điện thoại di động, một bên thở dốc một bên bắn liên thanh nói ra: "Ca, ta trở về! Ta biết ca muốn được gấp, trực tiếp đem hộp vứt. Thẻ điện thoại đã cho ca cắm đi vào, gọi điện thoại, có thể thông báo. Này điện thoại mới lượng điện khả năng bất mãn, ta cho ca lại mua cái nạp điện bảo, sợ ca điện không đủ dùng. Ca ngài xem. . . Còn có cái gì khác cần nếu không có?"

Giang Tiêu nhìn xem vậy tiểu đệ trên tay nắm cái kia hàng nhái, trong lòng nhìn không được cười lên một cái. Minh nói không quan trọng hình hài gì, tiểu tử này cũng là lanh lợi, còn tưởng là thật mua cho mình một đài rẻ nhất cái chủng loại kia, nhiều nhất không cao hơn 500 khối. Nhưng mà có thể nghĩ đến cho mình mang hộ bên trên một cái nạp điện bảo, đồ còn tính là cái người hữu tâm.

"Được rồi, không sao." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, theo trên bàn đem điện thoại kia bao cầm lấy, rút ra bên trong tiền còn lại tới: "Cầm đi đi, sau đó nói cho người khác biết, đừng tới quấy rầy ta."

"Hiểu rõ ca, cảm ơn ca! Ca ngài nghỉ ngơi vui sướng ca!" Người phục vụ kia liền vội vàng tiến lên cẩn thận từng li từng tí đưa điện thoại di động xuống, tiếp nhận Giang Tiêu đưa tới tiền, một bên cúi đầu khom lưng, thiên về một bên lui đi ra phòng nghỉ, lại làm Giang Tiêu tưởng môn nhẹ đóng cửa khê.

Giang Tiêu nhìn xem cánh cửa bị nhốt, rốt cục cảm thấy hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Làm khô tốt như vậy nửa ngày, hắn mới xem như tạm thời bảo đảm an toàn của mình.

Ngày đó Từ Yên lần thứ nhất cùng gặp mặt hắn, liền đem hắn hết thảy tư liệu, từ nhỏ đến lớn, đều tra xét cái rõ ràng, đã để hắn hiểu được học viện cái tổ chức này bối cảnh thâm hậu. Mà tới được giờ này ngày này, Giang Tiêu càng là không cách nào tưởng tượng, học viện đến tốt cùng tiềm ẩn dưới đáy nước năng lượng lớn đến bao nhiêu.

Cho nên, Giang Tiêu chỉ có thể cẩn thận cẩn thận nữa, cẩn thận cẩn thận hơn, tận lực khiến cho dấu vết của mình lưu lại càng ít càng tốt.

Mặc dù vẫn còn chưa qua bất luận cái gì tự thể nghiệm đào vong trải qua, nhưng may mắn Giang Tiêu có đầy đủ tri thức lượng, cùng với một khóa đủ đủ đầu óc tỉnh táo.

Duy nhất một lần mức độ lớn nhất lấy ra tiền mặt về sau, tiêu hủy đi thẻ ngân hàng, khiến cho người khác không cách nào dựa vào thẻ ngân hàng tiêu phí cùng lấy hiện tiền đi truy tung.

Rời đi lần thứ nhất, cũng là một lần cuối cùng lấy khoản địa điểm, đồng thời nhiều lần đổi thừa lúc phương tiện giao thông, cũng là vì không khiến cho hành tung của mình lưu lại dấu vết.

Mà Giang Tiêu càng là ngay đầu tiên, liền tắt điện thoại di động, toàn bộ ném vào trong đường cống ngầm.

Cho dù là chiếc kia gần trăm vạn Tesla Inc model S, Giang Tiêu cũng là tiện tay liền ném chur sau đầu.

Hắn lúc này, tại xác định giải quyết hết học viện. . . Cùng Âm Viêm vấn đề này, bảo đảm an toàn của mình trước đó, nhất định phải cùng lúc trước sinh

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễm Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tình thế bất đắc dĩ

"Ồ? Phải không? Vì cái gì?" Giang Tiêu nhưng không có kinh sợ, cũng không có phần nộ, chỉ nhàn nhạt hỏi.

"Bởi vì. . . Chính như ngươi không thể hoàn toàn tin nhiệm ta cũng như thế, ta lại thể nào dám hoàn toàn tin nhiệm ngươi?" Giả Ngọc thần nhiên nói: "Ta không biết tên của ngươi, không biết thân phận của ngươi, không biết ngươi đến tột cùng muốn nói cho ta biết tình báo là cái gì, không biết Từ Yên đến tột cùng là chết như thế nào, thậm chí. . . Có chết hay không."

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Mà Âm Viêm, giống như ta đều là học viện cán bộ, đồng thời cùng ta cũng như thế, đều là Từ Yên hảo hữu. Ta hiện tại chỉ bằng một câu nói của ngươi, nói Từ Yên chết tại Âm Viêm trên tay, liền đi giết Âm Viêm? Nếu như ngươi nói đều là thật, cái kia lấy cái gì để chứng minh? Nếu như ngươi nói là giả, Âm Viêm mệnh, nhưng lại do ai tới bỏ?"

"Vô luận Từ Yên muốn để ngươi truyền lại cho tình báo của ta là cái gì, trọng yếu bao nhiêu, ta cũng sẽ không dùng đồng bạn tính mệnh, tới làm trận này đánh cược. Cho nên, nếu như chỉ có giết Âm Viêm, mới có thể thu được lấy tin nhiệm của ngươi. . . Ta chỉ có thể biểu thị, thật đáng tiếc. Thật có lỗi."

"Được." Giang Tiêu yên lặng nghe xong Giả Ngọc, cười cười: "Ngươi thông qua được tin nhiệm của ta khảo thí."

"Thông qua được? Vì cái gì?" Giả Ngọc nghi ngờ nói.

"Đúng thế. Thông qua được." Giang Tiêu nói: "Ngươi nếu là trực tiếp một lời đáp ứng, giết Âm Viêm, thu hoạch tin nhiệm của ta, khiến cho ta cho ngươi biết Từ Yên di ngôn trước khi chết, ta ngược lại thật không dám tin nhiệm ngươi. Chính như như lời ngươi nói, ngươi tại cái gì đều không hiểu rõ dưới tình huống, không có khả năng tùy tiện liền làm ra hứa hẹn, giết chết một cái trong học viện đồng bạn. Nếu như ngươi thật như thế một tiếng đáp ứng, như vậy ta ngược lại biết hoài nghi —— hoặc là ngươi biết Từ Yên chân thực nguyên nhân cái chết, thậm chí tham dự trong đó, hoặc là ngươi biết, Từ Yên khả năng sẽ nói cho ngươi biết tình báo, đến tột cùng là cái gì. Mà ngươi bây giờ phản ứng, mới là chân thật nhất bình thường nhất."

"Chỉ dựa vào phản ứng này sao? Ngươi liền không có cân nhắc qua, đây cũng là ta giả vờ khả năng sao?" Giả Ngọc nở nụ cười.

Giang Tiêu gượng cười nói: "Ta đương nhiên cân nhắc qua. Chỉ là. . . Ta không có lựa chọn khác. Chỉ nương tựa theo câu trả lời của ngươi, không đủ để khiến cho ta tin nhiệm đối với ngươi tăng lên tới trăm phần trăm, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có bất kỳ biện pháp nào, có thể làm cho mình trăm phần trăm tin nhiệm ngươi. Cho nên. . . Ta cũng chỉ có thể đánh cược một lần, chỉ cần này tỷ số thắng vượt qua năm thành, ta liền cược."

"Nói cách khác, hiện tại sự tin nhiệm ngươi dành cho ta, đã vượt qua năm là được rồi?" Giả Ngọc cười nói: "Như vậy, đem Từ Yên muốn ngươi đem đến cho ta lời nói, nói cho ta biết đi."

"Đúng thế. Mặc dù không nhiều, nhưng đã vượt qua." Giang Tiêu nói: "Nhưng những lời này, không thể ở trong điện thoại nói. Gặp mặt rồi nói sau."

"Được. Ngươi định địa phương, vẫn là ta định địa phương?"

"Ngươi tới định đi." Giang Tiêu nói: "Dù sao đối với ngươi mà nói, nếu quả như thật mong muốn phục kích ta, như vậy mặc kệ ta định ở nơi đó, ngươi cũng nhất định sẽ có năng lực an bài xuống thông lọng. Cho nên, ngươi tới an bài liền tốt."

"Như vậy. . ." Giả Ngọc suy nghĩ một chút: "Ngọc Lăng đại học nam sơn bóng, hai giờ sau, có thể sao?"

"Được. Đến lúc đó thấy."

Giang Tiêu cúp điện thoại, vươn tay nhẹ nhàng ấn lấy chính mình huyệt thái dương, cười khổ một cái.

Hắn ở trong điện thoại không có nói ngoa, đối với Giả Ngọc tin nhiệm, hiện tại cũng chỉ có thể là hơi hơi vượt qua năm thành mà thôi.

Mà nếu như tin nhiệm của hắn một khi phán đoán sai lầm, như vậy. . .

Loại này tại đây cấp bên trên khiêu vũ cảm giác, thật sự là Giang Tiêu ghét nhất sự tình.

Hắn đối đầu óc của mình, luôn luôn hết sức có tự tin. Nhưng Giang Tiêu lại không nghĩ, cũng không cho là mình có năng lực tiến vào cái kia thuộc về dị năng giả thế giới dưới đất bên trong.

Hắn chỉ muốn dựa vào dị năng của mình, tại không người biết đến dưới tình huống, đi thu hoạch một chút thể tục lợi ích, vượt qua hậu đãi sinh hoạt mà thôi.

Mà vô luận học viện âm thầm kế hoạch là cái gì, Âm Viêm cùng với Tử Yên đám người tranh đoạt là cái gì, cái kia đều vốn nên cùng hắn không hề quan hệ!

Mà Neanderthal huyết thống đại biểu ý nghĩa, càng là sớm nên phủ bụi tiến vào địa tầng đồ vật!

Nhưng cho dù lại như thế nào nguyện, Giang Tiêu nhưng như cũ là không có lực phản kháng chút nào, bị cuốn vào tất cả những thứ này ở trong.

Ngoại trừ Tử Yên bên ngoài, còn có cái kia lão Hoa.

Đến lúc này, lại xem tối hôm qua, Giang Tiêu đã gần như chín thành có thể xác định, lão Hoa sử dụng thủ đoạn nào đó, ảnh hưởng tới tâm trí của mình.

Nếu để cho hiện tại Giang Tiêu làm tiếp một lần phán đoán, hắn tuyệt không có khả năng đi cái gì Bích Đàm sơn, mà là nhất định lúc này đi ra ngoài, lái xe về nhà.

Nếu là thật sự nói như vậy, như vậy hiện tại phát sinh mọi chuyện, đều đưa cùng hắn lại không một chút liên hệ.

Nhưng lão Hoa. . . Lại vì cái gì phải làm như vậy? Điểm này, Giang Tiêu làm thế nào cũng nghĩ không thông.

Mà hắn cũng lại không muốn cùng lão Hoa, cùng cái kia tên là Âm giả quán rượu nhỏ, lại có nửa điểm liên hệ.

Tranh thủ thời gian kết thúc tất cả những thứ này sự tình, đem cuộc sống của mình một lần nữa mang về quỹ đạo, mới là Giang Tiêu hiện tại duy nhất mục đích.

Thời gian ước định là hai giờ về sau, mà Giang Tiêu hiện tại chỗ cái này trung tâm tắm rửa, khoảng cách Già Ngọc quyết định địa điểm Ngọc Lăng đại học chỉ có nửa giờ lộ trình. Giang Tiêu suy nghĩ một chút, đi trước vọt lên cái tắm nước nóng, sau đó thiết trí đồng hồ báo thức, thoáng ngủ một hồi. Bởi vì trước đó đã cùng nhân viên phục vụ giao hẹn qua, cho nên từ đầu tới đuôi cũng không có người qua tới quấy rầy hắn nghỉ ngơi.

Chừng một giờ nghỉ ngơi, mặc dù còn chưa đủ dùng hoàn toàn đền bù Giang Tiêu đêm qua một đêm làm khổ tiêu hao tinh lực, nhưng cũng là có chút ít còn hơn không. Đợi cho Giang Tiêu lúc rời đi, đã khôi phục không ít tinh thần.

Làm Giang Tiêu đến Ngọc Lăng đại học lúc, cách thời gian ước định còn có mười phút đồng hồ. Hắn trên đường hỏi hai người học sinh, đi tới nam sân bóng ven đường. Giờ phút này sân bóng Lý chính có hai đội học sinh tại đá lấy ngẫu hứng tranh tài, bên sân một đám nữ sinh đang ở riêng phần mình cố gắng lên hò hét, lại tìm không ra một nơi nào đó giống như là Già Ngọc người tồn tại.

Giang Tiêu chậm rãi dọc theo sân bóng rã đi, một vừa chú ý bí mật quan sát lấy vừa đi vừa về đi qua tất cả mọi người. Điện thoại mặc dù nắm trong tay, nhưng hắn suy nghĩ một chút, nhưng không có cho Già Ngọc lại gọi điện thoại.

Đến thời gian ước định còn kém hai phút đồng hồ lúc, Giang Tiêu mới nhìn đến một thân ảnh từ một bên lầu dạy học bên trong đi ra, trực tiếp hướng về hắn đi tới.

Nam nhân kia người mặc một bộ thật mỏng ngắn áo khoác, trên cổ bọc một đầu trắng thuần khăn quàng cổ, mang theo một bộ kính đen, nhìn ước chừng hơn ba mươi tuổi, một bộ phần tử trí thức bộ dáng.

Làm Giang Tiêu ánh mắt cùng hắn một đôi bên trên lúc, trong lòng liền xác định, người này liền là Già Ngọc.

Già Ngọc đi tới Giang Tiêu trước mặt, hai người ngưng nhìn một cái, lẫn nhau nhẹ gật đầu, riêng phần mình lộ ra một cái mỉm cười.

"Ta chính là Già Ngọc. Thật sự là không nghĩ tới, ước gặp mặt ta, nguyên lai là trứ danh ma thuật sư Giang Tiêu tiên sinh." Già Ngọc hướng về Giang Tiêu vươn tay: "Như thế nào, đối ta an bài địa điểm gặp mặt, coi như hài lòng a? Thuận tiện nói một chút, ta đối ngoại thân phận, là Ngọc Lăng đại học ngoại văn thất một tên lão sư."

"Rất hài lòng." Giang Tiêu nhìn chung quanh một vòng chung quanh, nhẹ gật đầu. Bên cạnh trên sân bóng đang tiến hành một trận đấu, đồng lớn học sinh đang ở làm hai bên cố gắng lên. Sân bóng một bên đường cũng là trong sân trường một đầu đại lộ, trên đường thỉnh thoảng có học sinh hoặc là lão sư vừa đi vừa về đi qua. Ở trong môi trường này, nghĩ muốn ra tay đánh nhau là chuyện không thể nào.

Càng không cần nói, Già Ngọc vẫn là trường đại học này lão sư —— Giang Tiêu cũng không nghĩ ngờ hắn nói lão, vừa rồi đang có hai tên nữ sinh theo bên cạnh đi qua, cười đối Già Ngọc nói một tiếng gặp lại.

Già Ngọc an bài, rất có thành ý. Ít nhất này cho thấy thái độ hắn —— hắn không sẽ cùng Giang Tiêu ở chỗ này phát sinh tấn công.

"Ngoại trừ ma thuật sư cái thân phận này bên ngoài, người hắn là đối ta còn có khác giải đi. Nếu đều là học viện người, như vậy người hắn phải biết, tại vài ngày trước, Tử Yên tới tìm ta." Giang Tiêu nói.

"Vừa đi vừa nói đi. Trường học của chúng ta phong cảnh không tệ." Già Ngọc hướng về Giang Tiêu gật gật đầu, vươn tay làm cái "Xin mời" thủ thế, sau

"Người hỏi ta sao?" Giả Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Ta cũng không phải Ám Viêm, làm sao lại biết đáp án của vấn đề này?"

"Thật sao. . ." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, thờ dãi: "Người cũng không biết. . . Nhưng ta lại không có cách nào đến hỏi Ám Viêm. Hẳn nhưng là bố trí mai phục, giết chết Từ Yên, mà lại. . . Còn kém chút ngay cả ta cũng cùng một chỗ giết chết! Ta thậm chí không phải là các người học viện người! Cùng các người, cùng cái kia đáng chết hạt giống không có nửa xu quan hệ!"

"Ám Viêm. . . Đến tốt cùng là như thế nào giết chết Từ Yên? Đem toàn bộ tường tình nói cho ta biết đi." Giả Ngọc nhẹ gật đầu hỏi.

Giang Tiêu thờ dãi, đem tối hôm qua phát sinh hết thấy hướng về phía Giả Ngọc từ đầu chí cuối giảng thuật một lần, trong đó chỉ bỏ bớt đi đi Bích Đàm son cử động, là bởi vì lão Hoa câu nói kia này một tiết. Dù sao liên liên Giang Tiêu hiện tại chính mình, đều không thể xác định lúc ấy có phải hay không thụ lão Hoa tâm lý ám chỉ.

Giang Tiêu kể xong, cười khở một cái: "Ta vốn là, đối với các người học viện cũng không có cái gì ác cảm. Nhưng bây giờ. . . Ta chỉ muốn cách các người càng xa càng tốt, không cần tới đảo loạn cuộc sống của ta. Ta nghĩ trên cái thế giới này Neanderthal huyết thống giác tỉnh giả, cũng không phải là đều muốn cùng học viện phát sinh quan hệ đi."

"Xác thực như thế. Không chỉ có như thế, mà lại. . ." Giả Ngọc nói được nửa câu, lại dừng lại, thay đổi cái câu chuyện: "Ta có thể lý giải bất mãn của người, dù sao Ám Viêm dù như thế nào, cũng là học viện chấp sự. Những gì hắn làm, học viện cũng nhất định phải gánh chịu phần trách nhiệm. Ta có thể dùng học viện giám sát quan danh nghĩa hướng về phía người hứa hẹn, một khi xác nhận Từ Yên chết bởi Ám Viêm trên tay, ta nhất định sẽ lấy tính mạng của hắn."

"Phải tới lúc nào?" Giang Tiêu cười cười: "Chấp sự. . . Giám sát quan. . . Mặc dù không biết trong các người bộ chức vị ý nghĩa, nhưng nhiều như vậy tên tuổi, nhìn, tổ chức của các người hết sức không lồ cũng hết sức công kênh đáng vẻ. Nếu như người phải bỏ ra nửa năm mới có thể điều tra rõ ràng, chẳng phải là ta cũng phải như vậy giấu đầu giấu đuôi trên sinh hoạt nửa năm?"

"Cái kia làm sao có thể." Giả Ngọc cũng nở nụ cười: "Ba ngày. Chỉ cần ba ngày, ta nhất định sẽ cho người một kết quả. Tại cái kia về sau, người liền có thể trở lại chính mình vốn là trong sinh hoạt đi."

"Đồng thời, lại không cùng các người phát sinh bất cứ liên hệ gì?" Giang Tiêu truy vấn.

"Chuyện này. . . Ta ngược lại thật ra không có thể bảo chứng." Giả Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Ta dù sao chỉ là một cái giám sát quan mà thôi, tại phía trên ta, còn có viện trưởng tồn tại. Nhưng ta có khả năng hứa hẹn chính là, không có người biết cưỡng ép muốn câu người, gia nhập học viện."

"Được a. Ít nhất, ta thích không nói mạnh miệng người." Giang Tiêu cười cười, đối Giả Ngọc vươn tay: "Như vậy, ta có thể đem Từ Yên cuối cùng di ngôn nói cho người biết. Hạt giống vị trí địa đồ, bị nằng giấu ở Hán Trung đường, phồn vinh trung học máy tính phòng máy số 15 trong máy vi tính. Nhưng nằng thêm vào một câu, muốn người tự động phán đoán, có hay không giao cho viện trưởng."

"Ta biết rồi." Giả Ngọc cũng đưa tay ra, nắm chặt Giang Tiêu tay lắc lắc: "Từ Yên quả nhiên vĩnh viễn là cẩn thận như vậy, ta sẽ mau chóng sắp xếp người. . . Không, tự mình đi đem tấm bản đồ kia thu hồi."

"Mặc dù nhưng đã không liên quan gì đến ta, bất quá ta còn là muốn hỏi nhiều một câu." Giang Tiêu nhìn chằm chằm Giả Ngọc mặt: "Từ Yên tìm được cái kia hạt giống vị trí tình báo, nhưng vẫn không có tự mình đi tìm kiếm, cũng không có bên trên giao cho các người viện trưởng, một nhất định có nằng lý do của mình. Hiện tại nằng đã chết, người ta đều không rõ ràng, nằng vốn là lý do kia là cái gì. Như vậy người. . . Người đạt được tấm bản đồ kia về sau, chuẩn bị làm như thế?"

"Ta sao. . ." Giả Ngọc đẩy kính mắt, tựa hồ có chút lưỡng lự, không có trả lời ngay.

"Như vậy, đổi cái vấn đề đi." Giang Tiêu nhìn qua Giả Ngọc: "Học viện cái tổ chức này, tồn tại ý nghĩa là cái gì?"

"Khai quật 'Lịch sử chân thực'." Lần này, Giả Ngọc trả lời không có chút gì do dự: "Viễn cổ Neanderthal người tại sao lại có được siêu phàm năng lực, lại tại sao lại bởi vì mất đi sinh dục năng lực mà tiêu vong, lưu truyền tại chúng ta huyết mạch trong cơ thể, lại tại sao lại tại hôm nay thức tỉnh. . . Những cái kia bị năm tháng dài đằng đẳng sương mù che giấu 'Chân thực', chính là chúng ta muốn đồ vật."

"Khó trách, tổ chức của các người, biết được mệnh danh là 'Học viện'." Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Như vậy ta nghĩ, người hơn phân nửa vẫn là sẽ đem miếng bản đồ này, giao cho các người viện trưởng đi. Dù sao, nếu như hạt giống này nếu quả như thật tồn tại, thật là viễn cổ Neanderthal người lưu lại di sản, như vậy nó cũng cũng rất khả năng đã bao hàm đã từng đoạn lịch sử kia."

"Không sai. Nhưng nếu như người tin tưởng lời của ta, xin mời cùng nhau tin tưởng chúng ta viện trưởng." Giả Ngọc nở nụ cười: "Hắn là ta đã thấy, nhất cơ trí, nhất lý tính, cũng nhất bình thân không muốn người. Mà lại năng lực của hắn, cũng là ta biết hết thấy giác tỉnh giả bên trong, cường đại nhất. Ít nhất ta tin tưởng, viện trưởng đại nhân hẳn tuyệt sẽ không lại truy cầu cái gì lực lượng cá nhân."

"Ta. . . Mặc dù không thể hoàn toàn tin tưởng người, nhưng ta tán đồng người ăn khớp." Giang Tiêu suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu: "Nếu như người viện trưởng đã đứng ở hết thấy giác tỉnh giả đỉnh lời nói, như vậy hẳn xác thực không có lý do gì lại tiếp tục truy cầu cái gì hư vô mờ mịt lực lượng."

"Giang Tiêu, người là một người thông minh. Một cái hiếm thấy người thông minh." Giả Ngọc cười cười: "Ta hết sức hi vọng trên cái thế giới này, giống người thông minh như vậy càng nhiều người càng tốt. Nhưng cũng tiếc, ít nhất Ám Viêm hẳn phải không."

"Đúng thế. Đáng tiếc hán phải không. Bằng không mà nói, Từ Yên cũng không cần chết." Giang Tiêu tiếc hận thở dài: "Như vậy, cái kia nhường người biết đến, đã toàn bộ nói cho người biết, ta cũng nên đi."

"Người. . . Đi nơi nào?"

"Đương nhiên là đi trốn tránh." Giang Tiêu cười cười: "Người cảm thấy Âm Viêm hiện tại, muốn tìm nhất đến người là ai?"

"Được. Ta đây liền cũng không hỏi người đã đi đâu. Nhớ kỹ lời hứa của ta, ba ngày. Ba ngày sau đó, người là có thể khôi phục vốn là sinh hoạt."

"Được. Như vậy, tạm biệt. Cảm ơn người, Giả Ngọc." Giang Tiêu đối Giả Ngọc tạm biệt, quay người liền hướng về trường học cửa chính phương hướng đi đến.

Nhìn qua Giang Tiêu bóng lưng rời đi, Giả Ngọc lần nữa đẩy kính mắt, mãi đến nhìn xem thân ảnh của hán biến mất ở phía xa trong đám người.

"Âm Viêm a Âm Viêm. . . Nguyên lai người cũng muốn có được. . . Hạt giống lực lượng sao?"

"Thế nhưng là. . . Vật trọng yếu như vậy, có khả năng bị như người loại này đồ ngu đạt được sao?"

"Người thật là, quá mức ngu xuẩn. Thật đáng tiếc, trên cái thế giới này, chỉ có người thông minh, mới có thể thu được kẻ thắng lợi cuối cùng."

...

Giang Tiêu tự nhiên không tiếp tục hồi trở lại lúc đầu địa điểm, mà là thay đổi một cái khác trung tâm tâm ở lại.

Nằm đang nghỉ ngơi phòng ghé sofa trên giường, thẳng vào nhìn qua nóc nhà trần nhà, Giang Tiêu đột nhiên cảm thấy một hồi to lớn rồi đánh tới.

Giả Ngọc có phải hay không có thể đáng đến tín nhiệm? Hán không biết. Nhưng hán hiện tại đã không có lựa chọn khác.

Coi như không đem hết thảy nói cho Giả Ngọc, Giang Tiêu lại có thể làm sao? Nếu như không đem Từ Yên tin chết tiết lộ cho học viện, tối như vậy viêm liền có thể tiếp tục điều động học viện nội bộ có khả năng cung cấp hán điều động năng lượng, đem hán một mực truy sát chỉ tử.

Mà chỉ có đem Âm Viêm phản đồ thân phận truyền đạt cho học viện, mới có thể ở trong học viện bộ xử tử Âm Viêm về sau, khiến cho Giang Tiêu khôi phục vốn là sinh hoạt. Mà Từ Yên lúc ấy lưu lại một cái duy nhất phương thức liên lạc, liền là Giả Ngọc.

Trên thực tế, Giang Tiêu vốn là đối học viện gần như không có bất kỳ cái gì hiểu rõ. Vô luận Từ Yên lưu lại phương thức liên lạc là ai, có bao nhiêu, Giang Tiêu đều sẽ là giống nhau không thể tin được, lại lại không thể nào lựa chọn.

Tại vừa rồi trong lúc nói chuyện với nhau, Giang Tiêu cũng tại một khắc càng không ngừng quan sát đến, phán đoán lấy Giả Ngọc vẻ mặt, ngữ khí, cùng với trong lời nói bên ngoài ăn khớp. Chỉ cần có nửa điểm khiến cho hán cảm thấy khả nghi địa phương, Giang Tiêu liền sẽ lập tức giây lát chợt hiện thoát đi —— vô luận cuối cùng là không thật có thể thành công chạy thoát.

Nhưng cũng còn tốt, Giả Ngọc từ đầu tới đuôi, không có biểu hiện ra cái gì chỗ không đúng. Cho nên sau cùng, Giang Tiêu vẫn là đem thẻ đánh bạc ép xuống.

Đến mức cuối cùng mở ra kết quả, là cực kỳ nhỏ, đã không phải là Giang Tiêu có thể không chế.

Ba ngày sau, phó thác cho trời đi.

Giang Tiêu bắt đầu đi đối với mình cười cười, dần dần tiến nhập mộng đẹp.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thẹn quá hoá giận

"Làm sao lại còn tìm không thấy!"

Tám giờ tối, một chỗ biệt thự trong phòng khách, Âm Viêm ngồi trong phòng khách trên ghế sa lon, mặt lạnh như sương găm nhẹ lấy, thân tiền trạm hai nam một nữ ba người bộ hạ, người người sắc mặt kính cẩn mà khấn trương, thẳng sống lưng, lại cúi đầu. Đêm qua trận chiến kia, bị trên người mình nhiệt lực đốt rụi hết thấy quần áo Âm Viêm, giờ phút này đã một lần nữa đổi lại một bộ màu trắng âu phục.

Biệt thự chỉ là phòng khách liền có gần trăm mét vuông, hai phiến to lớn rơi xuống đất cửa thủy tinh bên ngoài, là một cái to lớn vườn hoa.

"Nói chuyện a! Điều cam sao! Điều đã rờng rã một ngày, vì cái gì vẫn là tìm không thấy người! Ngọc Lăng thành phố cứ như vậy lớn, chẳng lẽ hẳn còn có thể chấp cánh bay sao!" Âm Viêm tăng tăng vô trước người bàn trà, chỉ một người đầu trọc nam tử: "Lực Tần, người lại xác nhận một lần, có hay không hẳn ra khỏi thành tín tức."

"Âm Viêm đại nhân, trước mắt chỉ có thể là sơ bộ xác thực đã định chưa." Cái kia tên là Lực Tần nam tử đầu trọc hướng về phía trước hơi hơi đứng ra nửa bước: "Đã xác nhận, đêm hôm đó xuất hiện nam tử là Từ Yên đại nhân trước đó tiếp xúc cái kia mới giác tỉnh giả Giang Tiêu. Nhưng bây giờ vô luận là các nhà công ty hàng không, vẫn là đường sắt tổng công ty mua phiếu trong tin tức, đều không có thân phận của Giang Tiêu chứng nhận đăng ký. Sân bay, nhà ga, bến xe quay phim trong ghi chép, cũng không có Giang Tiêu xuất hiện qua ghi chép. Nhưng xe taxi công ty cùng lưới ước xe công ty trong đoạn thời gian này ra khỏi thành cỗ xe, trước mắt còn không có cách nào hoàn toàn loại bỏ."

Âm Viêm khoát tay áo: "Nắm chặt đi thăm dò xe taxi công ty. Lưới ước xe coi như xong. . . Nhất định phải đường bên trên thanh toán đồ vật, hẳn không dám dùng. Như là đã cùng Từ Yên tiếp xúc qua, như vậy Giang Tiêu khẳng định rõ ràng năng lực của chúng ta lớn đến bao nhiêu."

Hắn lại nhìn một cô gái khác: "Nam Vân, tất cả quán net cùng khách sạn, đều điều tra sao?"

Khác một người mặc váy đỏ nữ tử tiến lên nửa bước, bái: "Đã điều tra, thân phận ghi chép bên trên không có Giang Tiêu đăng ký tín tức. Mặt khác. . . Trong nhà của hắn, ta cùng phái người đi ngồi chờ, thế nhưng không có gặp hắn xuất hiện."

"Hắn sẽ không về nhà. Cái tên này, không đến mức xuẩn đến nước này." Âm Viêm sốt ruột lắc đầu: "Liên không có cái gì tín tức khác rồi hả? Hắn một lần cuối cùng xuất hiện là ở nơi nào? Bay cao?"

Một cái khác giữ lại ria mép nam tử mở miệng nói: "Một lần cuối cùng, là đang kiến thiết đường ngân hàng Công Thương, máy ATM camera lưu lại ghi chép, đúng là bản thân hắn. Hắn dùng phân thuộc bốn cái ngân hàng thẻ ngân hàng, các đã rút ra nhất khoản tiền lớn một vạn nguyên kim ngạch, hết thấy bốn vạn nguyên. Cách mở ngân hàng về sau, hắn liên tục thay đổi ít nhất ba xe taxi, nhưng chúng ta chỉ có thể tra được đệ tam chiếc xuống xe địa điểm, là biển an đường cùng khang định đường đan xen khẩu, nhưng lại về sau hắn là đi bộ vẫn là lại gọi một chiếc xe taxi, còn không có tra được."

"Tiếp tục tra, điều tra rõ mới thôi." Âm Viêm lông mày gấp khóa chặt.

"Âm Viêm đại nhân. . ." Tên nam tử kia tiếp tục nói: "Ta muốn. . . Có phải hay không còn có một loại khả năng?"

"Nói." Âm Viêm ngẩng đầu nhìn về phía hắn: "Thập làm sao có thể."

"Thành phố có rất nhiều trung tâm tắm rửa, trong đó không ít là hai mươi bốn giờ buôn bán. Những địa phương kia ngủ lại lúc không cần thẻ căn cước, có khả năng hay không, cái kia Giang Tiêu tránh đi tới. . ."

"Tra! Lập tức liền tra!" Âm Viêm lập tức chém đinh chặt sắt nói: "Đem toàn thành phố tất cả trung tâm tắm rửa đều tra một lần, vô luận có phải hay không hai mươi bốn giờ buôn bán."

"Vâng." Nam tử kia bay cao gật đầu nhận lời nói, lại gặp Âm Viêm nhú mày, nhẹ nhàng gõ cái đầu.

"Âm Viêm đại nhân, còn có cái gì phân phó?"

"Hắn. . . Một phần vạn nếu như đi tìm người khác. . ." Âm Viêm lẩm bẩm nói, giống như là nói một mình, vừa giống như là đang đang nói cho trước mặt bộ hạ nghe: "Nguyên bản Ngọc Lăng chỉ có hai cái chấp sự, hiện tại Từ Yên đã chết, cũng chỉ còn lại có ta. . . Nhưng vấn đề là, viện trưởng lệ thuộc trực tiếp giám sát quan Giả Ngọc. . . Trụ sở vừa lúc cũng tại bồn thị. Từ Yên có thể hay không khiến cho Giang Tiêu. . . Đi tìm hắn?"

Trước mặt ba tên thuộc hạ cúi đầu vụng trộm hai mặt nhìn nhau, nhưng không ai nói tiếp.

"Nếu nói như vậy, chỉ sợ liên phiền toái. . . Từ Yên trước khi chết nếu như đem hạt giống chôn giấu địa điểm nói cho Giang Tiêu, lại để cho Giang Tiêu cáo tri Giả Ngọc. . . Ngay cả ta giết tím chuyện thuốc lá, cũng sẽ cho hấp thụ ánh sáng. . ." Âm Viêm vờ về ngón tay, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: "Sắp xếp người, nhìn chăm chăm Ngọc Lăng đại học, một khi thấy Giang Tiêu xuất hiện, lập tức chặn đường. Tốt nhất có thể bắt sống, nhưng nếu như chuyện không thể làm, vậy coi như trắng giết chết! Tuyệt không thể khiến cho hắn có cơ hội cùng Giả Ngọc tiếp xúc!"

"Vâng!"

Trước người ba tên thuộc hạ đồng thời gật đầu trả lời.

Nhưng cũng ngay lúc đó, một cái thanh âm nhàn nhạt từ ngoài phòng vang lên:

"Không cần phí tâm, Âm Viêm."

Nghe thấy thanh âm kia, Âm Viêm sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân thể như là kéo căng lò xo, từ trên ghế sa lon nhảy dựng lên, hai mắt chăm chú nhìn cái kia hai phiến lớn cửa thủy tinh.

Ngoài cửa vẫn như cũ là trong buổi tối vườn hoa, mặc dù trong hoa viên ánh đèn lóe lên, nhưng nhưng không nhìn thấy nửa cái bóng người.

Cũng là cái kia đã không trọng yếu. Bởi vì Giả Ngọc thanh âm nếu vang lên, cũng liền mang ý nghĩa hấn người cũng đến.

"Âm Viêm đại nhân!" Ba người kia bao quanh đem Âm Viêm vây ở trung ương, ba người phân biệt mặt hướng ba phương hướng, bày ra chiến đấu tư thế: "Chúng ta ở chỗ này cản trở, xin mời Âm Viêm đại nhân đi trước."

"Đi. . . Hừ, đi cái gì đi. Giám sát quan như là đã đến, còn có ai có thể đi được rồi?" Âm Viêm hít sâu một hơi, vậy mà bình tĩnh lại, hướng về phía cái kia phiến cửa thủy tinh kêu lên: "Giả Ngọc đại nhân, nếu đến, cần gì phải giấu đầu lộ đuôi?"

Một thân ảnh theo vườn hoa nơi xa hiện thân, chậm rãi đến gần phòng khách pha lê kéo môn ra. Ngắn áo khoác, trắng khăn quàng cổ, kính đen, nho nhã khuôn mặt, đúng là Giả Ngọc.

Lúc này đúng là đầu thu ban đêm, hơi hơi gió đêm đem Giả Ngọc khăn quàng cổ nhẹ nhàng thổi động lên, tung bay bầy bất định. Nhưng Giả Ngọc ánh mắt, lại là nhẹ nhàng bên trong mang theo kiên định, cách cửa thủy tinh nhìn trong phòng bốn người.

Âm Viêm ánh mắt, cùng Giả Ngọc cách cửa thủy tinh nhìn nhau, một cái nhẹ nhàng, một cái lại bao hàm lấy sát khí.

"Nếu đến, vì sao không tiến vào? Giám sát quan đại nhân chẳng lẽ là mong muốn vẫn đứng tại trong vườn hoa của ta nói chuyện với ta sao? Chẳng lẽ, là sợ hãi trong phòng dễ dàng bị phục kích sao?" Âm Viêm kêu lên một tiếng đau đớn nói.

"Không. Chỉ là không được đến chủ nhân đồng ý, tại sao có thể tùy tiện xông vào đâu?" Giả Ngọc khẽ lắc đầu: "Đến mức phục kích. . . Ta ngược lại thật ra cho tới bây giờ không có lo lắng qua chuyện này. Ta nghĩ, nếu như người nghe qua đủ nhiều liên quan tới ta nghe đồn, cũng không nên sẽ như vậy nghĩ đi."

"Hừ." Âm Viêm lạnh lùng hừ một tiếng: "Giám sát quan đại nhân mời đến."

Cái kia ba tên thuộc hạ đều giương cung bạt kiếm mà đối với Giả Ngọc, nghiêng đầu hướng về Âm Viêm nhìn một cái. Nhưng Âm Viêm nhưng không có làm ra cái gì ra hiệu. Ba người liếc mắt nhìn nhau, cũng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với bọn hắn tới nói, Giả Ngọc cái này giám sát quan tên tuổi mặc dù đều nghe qua, nhưng lại hoàn toàn không hiểu rõ hắn có năng lực như thế nào. Nhưng. . . Có thể ngồi lên giám sát quan cao như vậy vị trí, tự nhiên không thể nào là hạng người bình thường. Bây giờ nhìn lại, hắn tựa hồ còn không có gì rõ ràng địch ý, tối như vậy viêm không có hạ đặt mình xác chỉ lệnh lúc, bọn hắn tự nhiên không thể tự tiện hành động.

Nghe được Âm Viêm mời, Giả Ngọc lúc này mới mỉm cười kéo ra cửa thủy tinh, thân nhiên cất bước đi đến, nhìn chung quanh liếc mắt gian phòng, ngồi xuống cùng Âm Viêm đối lập trên ghế sa lon.

"Làm sao đều đứng đấy? Ngồi xuống chuyện vẫn đi." Giả Ngọc nhìn một chút mọi người chung quanh, cười nhạt nói. Mà Âm Viêm nhưng như cũ sắc mặt xanh mét, hai tay gấp nắm chắc thành quyền đầu, khớp xương khanh khách rung động.

"Đều chó khăn trương. Ta hôm nay đến, chỉ là hỏi mấy vấn đề mà thôi. Chỉ cần đàn hoàng trả lời, cái kia liền sẽ không có vấn đề gì." Giả Ngọc ngừng đầu, trước nhìn lướt qua Âm Viêm ba người bộ hạ, đối cái kia người đàn ông đầu trọc nói: "Lục Tàn, ba mươi một tuổi, thức tỉnh thời gian mười ba năm, gia nhập học viện mười năm, chức giai là chiến sĩ, thể xác hệ, chức giai năng lực là cơ bắp cường hóa, không năng lực thiên phú."

Lục Tàn ánh mắt nháy mắt cũng không nháy mắt, cũng không đáp lời, chỉ khăn trương nhìn xem cái này truyền thuyết bên trong giám sát quan.

Giả Ngọc lại nhìn phía tên kia nữ tử áo đỏ cùng rìa mép nam tử: "Nam Vân, ba mươi lăm tuổi, thức tỉnh thời gian hai mươi năm, gia nhập học viện mười năm, chức giai là công tượng, thao túng hệ, chức giai năng lực là khống chế nhiệt độ, không năng lực thiên phú. Bay cao, 22 tuổi, thức tỉnh thời gian chín năm, gia nhập học viện chín năm, chức giai là bình dân, không có chức giai năng lực, năng lực thiên phú là bất chúc nguy trang. Trí nhớ của ta, đều không phạm sai lầm a?"

Hắn cuối cùng lại ngừng đầu lên, nhìn xem Âm Viêm: "Âm Viêm, ba mươi ba tuổi, thức tỉnh thời gian hai mươi tám năm, gia nhập học viện hai mươi năm, chức giai là chiến sĩ, thể xác hệ, chức giai năng lực là nhanh chóng khôi phục, năng lực thiên phú là thể xác phát nhiệt. Ân. . . Năm tuổi thức tỉnh, mười ba tuổi gia nhập học viện, đã là thiên tài, đồng thời cũng là nguyên lão. Đáng tiếc. . . Thật sự là đáng tiếc. . ."

Không có người đáp lại Giả Ngọc, đều là không nói một lời nguyên đứng đấy. Chỉ có Âm Viêm rốt cục kìm nén không được, thấp giọng nhẹ nói: "Giả Ngọc, người đến cùng muốn làm cái gì, nói cho ta rõ! Coi như người là giám sát quan thân phận, muốn xử trí ta cũng phải có lý do!"

"Đừng nóng vội. Để cho ta từng cái từng cái tới hỏi." Giả Ngọc vươn tay, nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó giống như là tùy ý chỉ hướng trong ba người bay cao: "Trả lời ta, người trung với, đến tốt cùng là Âm Viêm đâu, vẫn là học viện?"

Bay cao gắt gao trừng mắt Giả Ngọc, nhìn một chút mặt mũi tràn đầy xanh mét Âm Viêm, lại nhìn một chút Giả Ngọc, không có trả lời.

Giả Ngọc tựa hồ cũng không nóng nảy bộ dáng, chỉ đem tay phải dù bận vẫn ung dung bày tại trước mặt, chậm rãi gấp thân lấy, từ năm ngón tay, đến

Già Ngọc đưa mắt nhìn sang Nam Vân, ngữ khí nhàn nhạt: "Như vậy, hiện tại cái kia đòi lấy người trả lời vấn đề. Người trung với, đến tốt cùng là học viên, vẫn là Âm Viêm?"

Đang hỏi ra vấn đề này về sau, Giả Ngọc tay phải một lần nữa dựng lên, co lại ngón cái, sau đó là ngón trỏ.

". . ."

Nam Vân cao ngất lồng ngực gấp rút phập phồng, nhìn Giả Ngọc, lại quay đầu quan sát Âm Viêm, ánh mắt tại trên mặt của hai người đối tới đối lui, lại từ đầu đến cuối không có mở miệng trả lời vấn đề.

Mà Giả Ngọc tay phải, đã khuất đến ngón giữa. Trên mặt của hắn vẫn như cũ treo như có như không mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Nam Vân.

Rốt cục, Nam Vân lại cũng không chịu nổi như thế tàn khốc áp lực, đột nhiên hét lên một tiếng, hai chân trên mặt đất mãnh lực đạp một cái, như là tên rời cung vạch ra một vết bóng đen, tốc độ cao nhất hướng về ngoài phòng phóng đi.

Cái kia hai phiến rơi xuống đất cửa thủy tinh, đã bị Giả Ngọc lúc đi vào mở ra. Chỉ cần có thể lao ra khách này sảnh, có lẽ liền hữu cơ sẽ tiếp tục sống.

Nam Vân này nhảy chồm, đã cạn kiệt tốc độ của mình. Vẫn ngồi ở trên ghế sa lon Giả Ngọc, hoàn toàn không có làm ra phát lực động tác, cho dù là nghĩ muốn chặn lại, cũng chưa chắc có thể cản được xuống tới.

Huống chi. . . Giả Ngọc nếu là truy kích Nam Vân, vậy liền muốn bốc lên bị trong phòng còn sót lại hai người chạy trốn nguy hiểm. Mà trong đó Âm Viêm, tầm quan trọng hiển nhiên xa cao hơn nhiều nam YN này tự nghĩ Giả Ngọc tuyệt sẽ không bởi vì nhỏ mắt lớn, bỏ qua đi Âm Viêm con cá lớn này, theo đuổi đuổi chính mình.

Chỉ cần. . . Chỉ cần có thể chạy trốn tới trong hoa viên, tính mạng của nàng liền bảo vệ!

Đáng tiếc là, Nam Vân tính toán, cuối cùng vẫn là thất bại.

Nàng đích xác thuận lợi xuyên qua cửa thủy tinh, vọt tới trong hoa viên, nhưng vừa mới lao ra một nửa khoảng cách, còn chưa có tới tường vây, liền đụng phải lấp kín bức tường vô hình.

Liền đang như vừa rồi Lực Tần đối Giả Ngọc công kích một dạng, Nam Vân cũng bị bức tường kia bức tường vô hình tầng tầng phản chấn trở về. Nhưng càng thêm không may, Lực Tần vung ra chính là nắm đấm, mà Nam Vân chạm đến bức tường kia vách tường, là mặt.

Một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên, Nam Vân bay lên cao cao, bị chấn trở về nhà bên trong, đang rơi vào Giả Ngọc trước người.

Giả Ngọc hơi hơi cúi đầu xuống, than nhẹ một tiếng, nhìn xem Nam Vân: "Trả lời vấn đề của ta. Nếu không muốn chết, đây là duy nhất một con đường. Người còn có. . ."

Giả Ngọc ngón áp út cũng co lại, chỉ còn sót lại ngón út vẫn như cũ dựng thẳng: "Người còn có nắm giấy."

"Ta. . . Ta trung với chính là học viện! Là học viện!"

Nam Vân mặt mũi tràn đầy máu tươi, trong đôi mắt tràn ngập sợ hãi, từ trên mặt đất lộn nửa vòng bò lên, gất gao nhìn chăm chăm Giả Ngọc, liên thanh kêu ré lầy: "Là học viện! Ta trung với học viện! Vẫn luôn trung với học viện! Giả Ngọc đại nhân! Ta trung với chính là học. . ."

Nam Vân tiếng nói đột nhiên gián đoạn, hai mắt ánh mắt đột nhiên nhô lên, sau đó gấp rút từng ngum từng ngum thở hỗn hển, miệng há lớn, lại chen không ra nửa chữ đến, chỉ là còn có thể nhìn ra, miệng của nàng hình y nguyên đang cố gắng làm ra học viện hai chữ.

Bộ ngực cao vút cũng bị nàng nắm thật chặt, xé rách lấy, nhưng làm thế nào cũng không cách nào ngăn cản trái tim càng lúc càng tăng nhanh điên cuồng nhảy lên. Gò má trắng nõn bởi vì cấp tốc sung huyết mà trở nên đỏ thắm một mảnh, lại từng chút một địa biến làm màu tím.

"Thật đáng tiếc, nàng nói dối." Giả Ngọc ngẩng đầu, nhìn phía Âm Viêm cùng Lực Tần, biểu lộ bất đắc dĩ: "Ta đã sớm nói, trả lời vấn đề của ta lúc, nhất định phải thành thật."

Âm Viêm ánh mắt xanh mét mà nhìn xem trên mặt đất vùng vẫy giãy chết lấy Nam Vân, trái tim cũng bắt đầu kịch liệt nhảy lên. Chỉ bất quá này không phải là bởi vì Giả Ngọc năng lực, mà là chính mình nội tâm khẩn trương.

Giả Ngọc. . . Cái tên này. . . Đến cùng đối Nam Vân cùng bay cao hai người làm cái gì!

Âm Viêm đang không ngừng chuyển động đại não, nhớ lại chính mình chỗ nghe qua hết thảy, có quan hệ với cái này thần bí giám sát quan nghe đồn.

Nhưng vô luận như thế nào tại trong trí nhớ tìm tòi, Âm Viêm đều tìm không ra nửa điểm có quan hệ với Giả Ngọc năng lực nghe đồn.

Hắn biết, chỉ là tên này giám sát quan chuyên môn phụ trách đối nội giám sát, gần như không cùng bất luận cái gì bên ngoài tiếp xúc, nhất là nhằm vào lấy hết thảy có khả năng tồn tại làm phản hành vi.

Mà càng kỳ quái hơn chính là, không có người thấy hắn ra tay.

Chỉ cần là bị Giả Ngọc để mắt tới người, đang tiếp thụ hắn ở trước mặt hỏi ý về sau, đều không ngoại lệ, hết thảy đều đã chết.

Nhưng —— lại không có ai biết, Giả Ngọc là như thế nào giết chết bọn hắn.

"Đến ngươi." Giả Ngọc ngẩng đầu, nhìn xem Lục Tần: "Đồng dạng, trả lời ta, ngươi trung với, đến tột cùng là học viện, vẫn là Âm Viêm?"

Lục Tần nắm chặt hai nắm đấm lại buông ra, sau đó lại độ nắm chặt, lặp đi lặp lại tuần hoàn.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chú Giả Ngọc tay phải, nhìn xem tay kia chỉ từng sợi uốn lượn xuống tới.

Làm Giả Ngọc dựng thẳng lên ngón tay còn lại hai cây lúc, Lục Tần rút cục cục nhanh mở miệng.

"Ta. . . Ta vốn là trung với Âm Viêm đại nhân. . . Trung với Âm Viêm. Nhưng kể từ hôm nay, ta đem toàn tâm toàn ý đối học viện hiệu trung!"

Cục nhanh nói ra một chuỗi đáp án về sau, Lục Tần toàn thân đều run rẩy lên, khẩn trương nhìn Giả Ngọc, cũng không tiếp tục xem Âm Viêm liếc mắt.

Nhưng lần này, trái tim của hắn cũng không có như bay cao cùng Nam Vân như vậy gia tốc nhảy lên, mãi đến nổ tung, mà là như cũ đã bình ổn ổn tốc độ nhảy lên.

Một giây, hai giây, ba giây đi qua, từ đầu đến cuối không có bất luận cái gì dị trạng phát sinh.

Tựa hồ lần này, câu trả lời của hắn rút cục khiến cho Giả Ngọc hài lòng, không tiếp tục đối với hắn phát động cái kia vô hình công kích.

Chỉ là một bên như cũ đứng đấy Âm Viêm, sắc mặt đã khó coi được như là một cỗ thi thể.

"Rất tốt. Câu trả lời của ngươi, là thành thật." Giả Ngọc mỉm cười gật đầu, buông xuống tay phải: "Như vậy, ngươi có thể làm đến từ giờ trở đi, đối ta mỗi một cái trả lời, đều là thành thật sao?"

"Có thể. . . Ta có thể. . . Giả Ngọc giám sát quan đại nhân." Lục Tần bễ bọn gật đầu không ngừng.

"Tốt, như vậy thì tiếp tục đi. Cũng là phải nhớ kỹ, nếu như ngươi cho ra không phải thành thật đáp án, như vậy. . ." Giả Ngọc như có như không liếc qua một bên Âm Viêm, lại vừa quay đầu tiếp tục nhìn Lục Tần: "Ngươi hẳn phải biết sẽ phát sinh cái gì."

"Ta biết. . . Giám sát quan đại nhân." Lục Tần run rẩy nói.

Giả Ngọc gật đầu: "Rất tốt. Nói cho ta biết, Từ Yên có phải hay không bị Âm Viêm giết chết."

Lục Tần cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua Âm Viêm, dưới chân lặng lẽ hướng về phương hướng ngược xê dịch hai bước: "Là. . . là. . . Âm Viêm giết. Cũng là phục kích Từ Yên tối hôm qua, ta cũng không có ở đây. Âm Viêm an bài những cái nhiệm vụ khác, cho nên chỉ dẫn theo mặt khác ba người tham dự ám sát, mà bọn hắn đều đã chết. . ."

Giả Ngọc lần này không có đuổi ra ngón tay đến, chỉ tiếp tục hỏi: "Như vậy, Âm Viêm tại sao phải giết Từ Yên?"

Lục Tần chỉ hơi do dự một lát, liền lập tức đáp: "Bởi vì Từ Yên trước đó đạt được một cái nào đó hạt giống vị trí, nhưng nhưng vẫn không có hướng học viện báo cáo. Âm Viêm biết được sau chuyện này, mong muốn. . . Đem nó cướp đến tay."

"Ừm. Vẫn như cũ là lời nói thật." Giả Ngọc gật đầu tiếp tục vấn đạo nói: "Từ Yên trước khi chết, nói cái gì?"

"Chuyện này. . . Ta cũng không rõ ràng." Lục Tần khổ sở nói: "Ta lúc ấy cũng không tại hiện trường, chỉ là nghe Âm Viêm nói qua, Từ Yên cùng cái kia tên là Giang Tiêu tiêu tử cùng nhau thoát đi, nhưng lúc đó nàng đã bị trọng thương, vượt xa năng lực khôi phục. Cho nên mặc dù rõ ràng năng nhất định đã tử vong, nhưng lại không biết cụ thể chết bởi khi nào chỗ nào, cũng không biết trước khi chết, nàng nói với Giang Tiêu cái gì. Chỉ là. . ."

Lục Tần suy nghĩ một chút: "Chỉ là Âm Viêm phỏng đoán, nàng trước khi chết thời gian cũng không nhiều, tuyệt không đủ nàng lại đi liên hệ học viện khác nội bộ nhân viên. Cho nên nếu như nàng dự định đem hạt giống vị trí nói cho một người biết, vậy cũng chỉ có thể là Giang Tiêu."

"Cho nên hẳn liền an bài các ngươi, tại toàn thành lùng bắt Giang Tiêu? Cũng là hết sức đáng tiếc, các ngươi đã chậm. Bởi vì Giang Tiêu. . . Đã đem hạt giống vị trí cáo tri ta." Giả Ngọc mỉm cười, nói xong lời cuối cùng lúc, lại là nhìn Âm Viêm: "Như vậy, Âm Viêm, ngươi có muốn thử một chút hay không xem, từ trong miệng của ta nạy ra hạt giống tình báo tới?"

Âm Viêm chỉ là kêu lên một tiếng đau đớn, lại không đáp lời, thậm chí liền liền vừa rồi Lục Tần trắng trợn ruồng bỏ cử động của hắn, cũng giống như làm như không thấy.

Bay cao cùng Nam Vân từ trạng, cùng với bọn hắn vô luận là công kích vẫn là chạy trốn, đều không có chút nào nửa điểm hiệu quả, cục diện như vậy, là hẳn chẳng những bình sinh không thấy, thậm chí ngay cả nghĩ đều chưa từng nghĩ tới.

Giả Ngọc tất nhiên sẽ đem khuya đi vào hắn chỗ này trụ sở, lại đối Lục Tần hỏi ra như thế một chuỗi vấn đề, hết sức hiển nhiên, là Giang Tiêu đã cùng hắn sinh ra tiếp xúc, cũng đem hết thảy đều cáo tri Giả Ngọc. Như vậy hiện tại đối với Giả Ngọc mà nói, hướng về Lục Tần nói lên vấn đề chỉ là chứng thực mà thôi. Vô luận Lục Tần trả lời như thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cục diện trước mắt, cùng với Giả Ngọc phán đoán.

Cho nên hiện tại Âm Viêm, tương phản còn hi vọng Giả Ngọc có thể hỏi nhiều nữa Lục Tần chút vấn đề, tiêu hao nhiều hơn chút thời gian. Dù sao kéo

càng lâu, cũng liền càng có khả năng phát sinh chuyển cơ.

Mà bây giờ, Âm Viêm một khắc cũng không có phân thần nhìn chăm chú lên Giả Ngọc động tác, cũng không có sót xuống hần nói mỗi một chữ.

Đến mức Lực Tần sau cùng lựa chọn phản bội, cái kia căn bản cũng không giá trị nhắc lên.

"Tốt, Lực Tần, người trước chờ xem. Tiếp đó, giờ đến phiên chúng ta Âm Viêm chấp sự đến trả lời vấn đề của ta." Đáng tiếc là, Giả Ngọc nhưng không có tiếp tục lại hướng Lực Tần đặt câu hỏi, mà là chuyển hướng Âm Viêm, trên mặt vẫn như cũ mang theo ảm áp mỉm cười.

"Vâng, giám sát quan đại nhân."

Lực Tần cũng không dám nói nhiều, chỉ dang hoàng hai tay buông xuống hai bên người, lui về phía sau hai bước, cúi đầu xuống đứng thẳng.

Cái này giám sát quan đại nhân. . . Có thể còn không có nói qua nửa chữ tha thứ hoặc là đặc xá đây. . .

Đợi cho Âm Viêm bị xử trí về sau. . . Vận mệnh của hần, vẫn là không thể biết được a.

Cùng lúc đó, Âm Viêm tâm bắt đầu nắm chặt.

Cứ việc vừa rồi kiệt lực suy tư thật lâu, hần lại vẫn không nghĩ hiểu rõ, Giả Ngọc đến tốt cùng là thông qua phương thức gì, tới đối Nam Vân cùng bay cao hai người phát động công kích.

Vô luận là Nam Vân vẫn là bay cao, tại đột nhiên lọt vào công kích trong nháy mắt đó, Âm Viêm thấy rất rõ ràng, Giả Ngọc ngoại trừ ngón tay gập thân bên ngoài, không có nửa điểm động tác.

Mà đối mặt Lực Tần vung ra một quyền, cùng với Nam Vân cố gắng chạy trốn lúc, Giả Ngọc cũng đồng dạng ngồi ở trên ghế sa lon, toàn thân buông lỏng dựa vào chỗ tựa lưng.

Vô luận công kích, phòng ngự, vẫn là đuổi bắt, Giả Ngọc đều không cần làm xuất động làm sao?

Trốn, trốn không thoát. Công, công không phá được. Càng then chốt chính là, vậy căn bản vô thanh vô tức, không có nửa điểm báo hiệu công kích, đến tốt cùng nên như thế nào phòng ngự?

"Đang suy nghĩ gì đây, Âm Viêm?" Giả Ngọc vờn tay, búng tay một cái, biểu lộ nhẹ nhõm vui vẻ: "Không có nghe thấy sao? Ta muốn hỏi người vấn đề."

Âm Viêm hít sâu một hơi, nhưng không có làm ra cái gì công kích cử động, mà là dứt khoát trực tiếp ngồi xuống, hai mắt thẳng tắp nhìn Giả Ngọc: "Hỏi đi."

Hần. . . Dự định đánh cược một lần.

Mặc dù trong lòng của hần suy đoán, thực sự quá hư vô mờ mịt một chút, nhưng đến lúc này, nếu là không cá cược, vậy liền cái gì hi vọng cũng không có.

"Người muốn có được Từ Yên trong tay nắm giữ, hạt giống vị trí địa đồ, cho nên phục kích nàng, đúng không?"

Theo tra hỏi, Giả Ngọc tay phải cũng lại lần nữa dựng thẳng lên, gập thân. Nhưng lần này, Âm Viêm lại không có nửa điểm lưỡng lự, không đợi Giả Ngọc thứ một ngón tay co lại, liền dứt khoát hồi đáp: "Vâng. Ta giết Từ Yên, chính là vì hạt giống."

Nhìn thấy Âm Viêm sáng khoái như vậy trả lời, giả trên mặt ngọc hơi hơi kinh ngạc, lại tiếp tục hỏi: "Nhưng người cũng không rõ ràng, Từ Yên trong tay hạt giống địa đồ, là thật hay không, có đúng hay không?"

"Không sai." Âm Viêm tiếp tục gật đầu nói.

"Chuyện này, ngoại trừ bộ hạ của người bên ngoài, người có hay không đồng mưu?"

"Không có."

Giả Ngọc nhẹ gật đầu, đột nhiên lên thân nghiêng về phía trước, đe dọa nhìn Âm Viêm: "Như vậy, người có biết hay không, Từ Yên vì cái gì không có đem hạt giống trên bản đồ báo cho học viện?"

Âm Viêm lần này, nhưng không có trả lời ngay, mà là đồng dạng ngồi ngay ngắn, cùng Giả Ngọc hai mắt nhìn nhau đụng chạm.

Mà lần này, mãi đến Giả Ngọc ngón tay khuất đến ngón giữa, hần mới chậm rãi nói: "Ta. . . Không biết."

Giả Ngọc ở trong tối viêm trả lời lúc, ánh mắt một sát na không một thoáng gắt gao nhìn chăm chăm Âm Viêm, mãi đến hần trả lời xong tất, mới gần như nhỏ không thể thấy thờ dài: "Được a. Như vậy, nếu là người thật thành công đạt được hạt giống địa đồ, người cũng đồng dạng sẽ không lên báo cho ta, hoặc là viện trường, mà là dự định chính mình đi tới hạt giống vị trí, lấy được tích chứa trong đó lực lượng, đúng không?"

Ám Viêm cũng đang suy tư, chăm chú nhìn Giả Ngọc ngón tay, mãi đến chỉ còn lại có cuối cùng một cái ngón út lúc, mới nhẹ giọng mở miệng nói: "Ta. . . Xác thực đoán được một chút, thế nhưng. . . Còn không dám hoàn toàn xác định."

Giả Ngọc ngón út, theo Âm Viêm thoải âm rơi xuống khép lại. Mà lần này, Âm Viêm vẫn như cũ êm đẹp ngồi ở chỗ đó, không có nửa phần dị trạng.

"Như vậy. . . Giờ đến phiên ta." Nhìn xem Giả Ngọc ngón út khép lại, chính mình lại vẫn không có bất luận cái gì bị công kích dấu hiệu, Âm Viêm rốt cục ở trong lòng tối tối nhẹ nhàng thở ra.

Hắn suy nghĩ rất lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Trả lời vấn đề của ta, Giả Ngọc. Nếu như ta không có cự tuyệt trả lời vấn đề của ngươi, cũng không có đối ngươi nói láo, ngươi có phải hay không mặc dù muốn giết ta, cũng không cách nào chủ động làm đến?"

Giả Ngọc nhắm hai mắt lại, không để cho mình thống khổ ánh mắt bị Âm Viêm bắt được.

Mà cho dù là hắn không cần nhìn, cũng biết, Âm Viêm, cũng đã đưa tay ra, gấp thân lấy ngón tay, tới tính toán tính toán thời gian.

Đồng dạng tại Âm Viêm ngón út sắp hạ xuống trước đó, Giả Ngọc mới rốt cục mở miệng nói: "Vâng."

Âm Viêm tâm sắp nổ tung. Nhưng lần này, lại không phải như bay cao Nam Vân, bị Giả Ngọc năng lực chỗ điều khiển, mà là bởi vì hưng phấn cùng mừng như điên.

Hắn. . . Rốt cuộc biết Giả Ngọc năng lực!

Mà Giả Ngọc hai mắt nhắm lại trước trong tích tắc, cũng rốt cục khiến cho Âm Viêm hiểu rõ, lòng tin của hắn đã dao động.

"Ta hiểu được. . . Ta hiểu được. . . Ta đã hoàn toàn hiểu rõ!" Âm Viêm tăng tăng vỗ trước người bàn trà, đá cảm thạch bàn trà theo hắn một chương kia, hết lần này tới lần khác tắc vỡ, tán rơi trên mặt đất. Hắn đứng thẳng người lên, cao giọng kêu lên: "Giả Ngọc! Ta đã hoàn toàn hiểu rõ năng lực của ngươi, đến tốt cùng là cái gì!"

"Thật sao? Ngươi thật, hoàn toàn rõ chưa?"

Giả Ngọc chậm rãi mở mắt ra, nhìn Âm Viêm.

"Không sai." Âm Viêm cười ha ha: "Bay cao cùng Nam Vân, không phải chết tại trên tay của ngươi, mà là chết ở trên tay mình! Năng lực của ngươi, bất quá là bọn hắn chết nguyên nhân dẫn đến mà thôi! Mà ta, như là đã hoàn toàn hiểu rõ năng lực của ngươi, làm sao sẽ còn sợ ngươi? ! Nếu là ngươi mong muốn phản bác, cái kia không ngại thử nhìn một chút, tới đối ta phát động công kích a!"

Giả Ngọc trầm mặc một lát, lắc đầu: "Không, ta không có công kích năng lực của ngươi. Ngoại trừ này một hạng năng lực bên ngoài, ta cùng thực lực của ngươi chênh lệch được quá xa. Dù sao, chức của ngươi giai là chiến sĩ, mà ta, chỉ là một cái bình dân mà thôi."

"Cái gì? ! Ngươi. . . Chức của ngươi giai là bình dân?" Âm Viêm đột nhiên sửng sốt, không thể tin hết to một tiếng, sau đó cười lên ha ha: "Bình. . . Bình dân? Chúng ta trong truyền thuyết giám sát quan, viện trưởng dưới một người, trên vạn người giám sát quan, chức giai lại chỉ là một cái bình dân? !"

Hắn đợi cho cười xong, mới một lần nữa cúi đầu xuống nhìn Giả Ngọc: "Bình dân, là không có chức giai năng lực. Nói cách khác, ngươi bây giờ sử dụng, là thiên phú của ngươi năng lực?"

"Đúng thế." Giả Ngọc nhẹ gật đầu: "Bình dân mặc dù không có chức giai năng lực, thế nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ trời sinh bổ sung lấy năng lực thiên phú. Mà lại bởi vì làm cơ sở càng lớn, cho nên có lúc, hội đột biến ra hoàn toàn vượt qua tưởng tượng đặc dị năng lực thiên phú. Viện trưởng phát hiện năng lực của ta, cũng đem ta đề bạt đến giám sát quan vị trí bên trên."

"Neanderthal người huyết thống, quả nhiên còn cất giấu nhiều bí mật hơn. . ." Âm Viêm cảm thán một tiếng, lại nhịn không được đắc ý nở nụ cười: "Nếu là. . . Ta có thể tìm tới hạt giống, đặt được tích chứa trong đó lấy tiên tổ hoàn toàn lực lượng. . ." Nói xong, hắn lại lần nữa nhìn phía Giả Ngọc: "Như vậy hiện tại, nên ngươi trả lời vấn đề của ta thời điểm. Từ Yên di ngôn trước khi chết, Giang Tiểu đã nói cho ngươi, có đúng hay không?"

"Không sai. Ta đã biết, ghi chép có hạt giống vị trí địa đồ, bị Từ Yên giấu ở nơi nào." Giả Ngọc nhẹ gật đầu.

"Quả nhiên, không ngoài sở liệu của ta." Âm Viêm nhanh chân đi đến Giả Ngọc trước mặt, trên mặt tốt sắc: "Như vậy, nói cho ta biết đi, hạt giống vị trí địa đồ chỗ."

"Đây không phải một vấn đề, ta không cần trả lời ngươi." Giả Ngọc lắc đầu, mỉm cười: "Mong muốn ta không thể cự tuyệt trả lời, ngươi cần, đặt câu hỏi."

"A, ta quên đi. Năng lực của ngươi chậm đứng, nhất định phải là 'Vấn đề' mới được." Âm Viêm cười ha ha một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam: "Như vậy, trả lời vấn đề của ta, giấu có hạt giống vị trí chỗ ở địa đồ, ở đâu?"

"Thật sự là tiếc nuối." Giả Ngọc không có trả lời ngay, mà là mỉm cười: "Âm Viêm, ta vốn cho rằng ngươi là đồ ngu, nhưng ngươi vừa mới biểu hiện, cũng một lần để cho ta lau mắt mà nhìn. Thế nhưng là. . ."

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ Âm Viêm bả vai: "Thế nhưng là ngươi cuối cùng vẫn là. . . Không đủ thông minh a. Ngươi thật cho rằng, ngươi rõ ràng năng lực của ta tất cả mọi thứ sao?"

"Đương nhiên, vấn đề của ngươi, ta vẫn là phải đàng hoàng trả lời. Nhưng đáng tiếc là, nghe xong câu trả lời của ta về sau, ngươi —— "

Giả Ngọc hơi hơi nghiêng đi đầu, đùa giỡn nhìn qua Âm Viêm: "Sẽ chết."

Âm Viêm con ngươi đột nhiên co rút lại: "Ngươi. . . Ngươi nói cái gì?"

"Nghe cho kỹ, Âm Viêm, cái này ngươi tuyệt đối sẽ không trong đầu dự đoán có câu trả lời trả lời." Giả Ngọc dù bận vẫn ung dung vì Âm Viêm sửa sang lại cổ áo, nhìn ánh mắt của hắn, từng chữ từng chữ nói ra: "Từ Yên đem về có hạt giống vị trí địa đồ, giấu ở Hán Trung đường, phồn vinh trung học máy tính phòng máy —— số 15 trong máy vi tính."

Theo Giả Ngọc một chữ cuối cùng phun ra, Âm Viêm trái tim cũng đồng thời phanh phanh cuồng nhảy dựng lên.

Mà lại, là lấy vượt xa trong ngày thường như người bình thường tốc độ tần suất.

Âm Viêm hé miệng, làm thế nào cũng không có khí lực kêu ra tiếng, bởi vì toàn thân tất cả lực lượng, đều hội tụ tại trên trái tim.

Mỗi phút đồng hồ năm trăm lần? Một ngàn lần? 2000 lần?

Âm Viêm không cách nào tính toán, bởi vì vì tất cả huyết dịch đều bị điên cuồng bơm đến trái tim bên trong, lại hội tụ hướng về phía đỉnh đầu. Hắn thậm chí có thể nghe thấy, đầu óc mình bên trong, vô số nhỏ bé mạch máu đang ở bạo liệt thanh âm.

"Vi... vì cái gì. . ."

Âm Viêm không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể hướng về Giả Ngọc, làm ra dạng này khẩu hình.

Mà Giả Ngọc lại không có trả lời hắn, chỉ là mang theo ám áp mỉm cười, nhìn Âm Viêm, nhìn xem hắn té quỵ dưới đất, hai tay dùng sức xé rách lấy bộ ngực của mình.

"Bởi vì, ngươi còn chưa đủ thông minh."

Lực Tần toàn thân từng đợt rét run, buông xuống đầu liền nửa phần cũng không dám nâng lên.

Hắn biết, chính mình không đủ thông minh. Cho nên từ đầu tới đuôi, đều không có nghĩ rõ ràng, Giả Ngọc giám sát quan cùng Âm Viêm đại nhân giữa hai người, đến tốt cùng đang chơi như thế nào trí đấu trò xiếc.

Giả Ngọc năng lực đến tột cùng là cái gì?

Âm Viêm là như thế nào tự cho là xem thấu năng lực của hắn, cũng dùng cái này tới phản kích?

Giả Ngọc như thế nào, dùng Âm Viêm không có nhìn thấu cuối cùng át chủ bài, đem Âm Viêm giết chết?

Tất cả những thứ này, Lực Tần đều không có suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ.

Hắn chỉ có thể cầu nguyện, cầu nguyện Giả Ngọc giám sát quan không nên giết hắn.

Đồng thời, cũng ở trong lòng lặp đi lặp lại phản phục lắm lắm một câu ——

Vô luận Giả Ngọc giám sát quan đại nhân hỏi hắn vấn đề gì, đều nhất định phải đàng hoàng, trả lời ngay!

Một tiếng nhẹ nhàng vang trầm, đó là Âm Viêm trái tim vỡ tan thanh âm. Mà hắn thân hình cao lớn, giờ phút này cũng đã gù lưng đến như một khóa con tôm, co quắp tại trên mặt đất, cũng không còn cách nào động đậy.

Giả Ngọc quay đầu, nhìn một chút một bên đã đầu đầy mồ hôi Lực Tần.

Lực Tần toàn thân đều đã bắt đầu run lên, chỉ còn chờ Giả Ngọc đối với hắn xử lý.

"Lực Tần, ngươi sợ hãi sao?"

"Ta. . . Ta hết sức sợ hãi, giám sát quan đại nhân."

"Ngươi sợ hãi chính là ta, vẫn là học viện?"

Vấn đề này. . . Phải làm thế nào trả lời?

Giám sát quan lớn người đại biểu, chẳng lẽ không đúng là học viện sao?

"Ta. . ." Lực Tần cẩn thận từng li từng tí ngừng đầu, nhìn thoáng qua Giả Ngọc, cắn răng, quyết tâm: "Ta sợ hãi chính là ngài, giám sát quan đại nhân."

Cho nên, dù cho trên người nhiều như thế một đoàn Tử Yên tế bào, Giang Tiêu cũng chẳng biết vì vậy mà ở trên người thêm ra một cái tay một

chân, thậm chí là một cái bướu sưng đến, ngoại hình cùng lúc trước so sánh, cũng không có có bất kỳ biến hóa nào.

Giang Tiêu hiện tại đã xác định, là Từ Yên lưu lại cái kia một đoàn nhỏ tế bào, mặc dù không biết ra tại nguyên nhân gì, nhưng lại có thể hoàn toàn dựa theo ý chí của hắn đi hành động. Vô luận là trên tay hắn biến hóa ra đủ loại hình dáng, hay là ngoại phóng diễn hóa xuất đủ loại khác biệt sinh vật.

Chỉ bất quá, đoàn kia tế bào đủ khả năng diễn hóa, chỉ có tồn tại ở trên cái thế giới này, đồng thời Giang Tiêu hoàn toàn hiểu sinh vật.

Nói cách khác, Giang Tiêu có khả năng thao túng Từ Yên lưu lại đoàn kia tế bào, diễn hóa xuất một đám con kiến, một đám ong độc, lại hoặc là một con chim bồ câu, một con thỏ, nhưng lại không thể để chúng nó biến thành trong giới tự nhiên không tồn tại long hoặc là sư thúu.

Đồng thời, bởi vì thể tích nguyên nhân, đoàn kia tế bào cũng không cách nào diễn hóa thành càng lớn giống loài, cho dù là dựa theo tỉ lệ thu nhỏ cũng không được —— thí dụ như một con thỏ lớn nhỏ cầu hừng.

Cho nên, tại hạn chế như thế dưới, đoàn kia tế bào có thể đưa đến tác dụng, đối với Từ Yên có thể làm được sự tình, vẫn là rất có hạn. Mặc dù tại một ít đặc biệt dưới tình huống, có thể sẽ có đặc biệt đất dụng võ.

Cũng là có một việc, lại là lệnh Giang Tiêu trong lòng hết sức là để ý.

Đoàn kia tế bào. . . Tựa hồ đang đang chậm rãi mọc thêm lấy.

Mặc dù mọc thêm tốc độ vô cùng thông thả, chậm đến mất trần cũng không cách nào phát giác tình trạng, nhưng Giang Tiêu hết lần này tới lần khác liền là để ý niệm bên trong, có thể cảm ứng được nó trưởng thành.

Chỉ bất quá, Giang Tiêu thân thể của mình, lại tựa hồ như cũng không nhận được bất kỳ ảnh hưởng. Phảng phất những cái kia tế bào, cũng không phải là "Ký sinh", cũng không phải "Chiếm cứ", mà chỉ là hài hòa cùng hắn "Cộng sinh" lấy mà thôi.

Nếu cũng sẽ không có cái gì ảnh hưởng, Giang Tiêu cũng liền buông xuôi bỏ mặc, chỉ không ngừng thử tới luyện chính mình đối tế bào biến hóa quen thuộc trình độ, thử nghiệm diễn hóa càng nhiều đủ loại sinh vật, cũng từng cái làm ra ước định, những sinh vật kia đối mình có thể đưa đến dạng gì tác dụng, vô luận là trong chiến đấu, vẫn là sinh hoạt hàng ngày từng cái phương diện.

Một con mèo nhỏ nhanh nhẹn từ trên mặt đất nhảy lên, cao cao rơi vào Giang Tiêu trước ngực, lệch ra cái đầu tại Giang Tiêu trước ngực cọ xát, thân thể "Meo meo" kêu hai tiếng. Cũng ngay lúc đó, Giang Tiêu chờ đợi thật lâu chuông điện thoại, cũng rốt cục vang lên.

Giang Tiêu nhận điện thoại, đầu kia truyền đến quả nhiên là Giả Ngọc thanh âm: "Giang Tiêu, người tốt."

"Giải quyết sao?"

"Giải quyết. Âm Viêm đã chết."

Nghe được Giả Ngọc trả lời, Giang Tiêu rốt cục tối tối nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng đưa tay ** lấy nằm sắp ở trước ngực mèo con lông xù thân thể: "Như vậy, ta có phải hay không có thể một lần nữa trở về chính mình nguyên bản sinh sống?"

"Không sai." Giả Ngọc nói: "Ta đã xác nhận qua, Âm Viêm không có khác đồng đẳng. Về sau sẽ không còn có người tới quấy rầy cuộc sống của ngươi."

"Rất tốt." Giang Tiêu cười cười, lại đối đầu bên kia điện thoại nói: "Cám ơn ngươi, Giả Ngọc."

"Không cần thiết cảm ơn ta." Giả Ngọc cũng cười nhạt một tiếng: "Ta làm những việc này, cũng không phải là vì ngươi. Học viện nội bộ ra chuyện như vậy, dù cho không vì ngươi, ta thân là giám sát quan, cũng là nhất định phải giải quyết."

"Bất kể như thế nào, kết quả sau cùng là ngươi giúp ta." Giang Tiêu cười nói: "Về sau nếu có cơ hội gặp lại, ta hội ở trước mặt hướng về phía ngươi nói tạ. Nhưng chỉ hy vọng. . . Lại đừng có cơ hội như vậy."

"Ta hiểu rõ." Giả Ngọc thanh âm nhàn nhạt: "Rất nhiều giác tỉnh giả đều cùng ngươi ôm một dạng ý nghĩ, chỉ muốn tự lo cuộc đời của mình, không nguyện ý cùng mặt khác giác tỉnh giả, nhất là học viện chúng ta phát sinh quan hệ. Nhất là. . . Ngươi bị cuốn vào học viện chúng ta nội bộ sự tình, có ý nghĩ như vậy ta hoàn toàn có thể lý giải. Ta cũng hi vọng trong cuộc sống sau này, ngươi sẽ không lại bị đến bất kỳ quấy rầy nào."

"Vậy liền quá tốt rồi." Giang Tiêu cúp điện thoại, thờ dài một cái, lộ ra một cái nụ cười hài lòng.

Sau đó, hắn một mực tại nhẹ nhàng ** lấy mèo con, lệch ra cái đầu tại trong lòng bàn tay của hắn cọ xát, sau đó nhẹ nhàng kêu một tiếng, toàn bộ thân thể bắt đầu chậm rãi dung nhập Giang Tiêu trong lòng bàn tay, rất nhanh liền biến mất vô hình.

"Rốt cục. . . Có thể trở về nhà a. . ."

. . .

Giả Ngọc buông xuống điện thoại trong tay, nhìn phòng làm việc của mình ngoài cửa sổ. Đây chính là Ngọc Lăng đại học, hắn cùng Giang Tiêu lần đầu gặp gỡ cái kia tòa nhà tầng cao nhất, từ cửa sổ nhìn xuống, có thể tình tường trông thấy ánh nắng rắc vào thảm cỏ xanh trên cầu trường.

Nhưng cùng bên ngoài sáng lạn ánh nắng khác biệt, trong lòng của hắn, nhưng thủy chung có một cái vung đi không được về lo lắng.

Bởi vì xử tử Âm Viêm về sau vào đêm đó, hắn liền lập tức lặng lẽ tiềm nhập cái kia trường học cơ trong phòng, tại số mười lăm trên máy cần thận tìm kiếm lấy.

Nhưng vô luận Giả Ngọc làm sao tìm được, lật khắp trong máy vi tính mỗi một cái bàn phím, mỗi một xấp văn kiện, cũng không tìm tới Từ Yên di ngôn bên trong theo như lời, cái kia hạt giống tình báo.

Là một cái ghi lại chữ viết văn bản văn bản tài liệu cũng tốt, là một tấm bản đồ hình ảnh văn bản tài liệu cũng tốt, vô luận là loại nào, nếu Từ Yên khiến cho Giang Tiêu chuyên đạt này một tình báo, cái kia nên không uổng phí nhiều ít công phu, liền có thể tùy tiện phát hiện mới đúng.

Nếu không phải trung học phòng máy máy tính, đều là một chủ nhiều theo kết cấu, học sinh máy tính muốn đi vào hệ thống, nhất định phải từ máy chủ phương diện kia mở máy, Giả Ngọc liền có thể rất dứt khoát đem bộ kia số 15 máy móc, chuyển về chỗ ở của mình chậm rãi tìm. Nhưng hắn cuối cùng vẫn là đem máy vi tính kia ổ cứng bên trong văn bản tài liệu, toàn bộ đã copy trở về, tại chính mình trên thiết bị lập đi lập lại từng cái loại bỏ lấy, lại vẫn như cũ không có bất kỳ phát hiện nào.

Vì sao lại tìm không thấy?

Vì sao lại tìm không thấy!

Ngày hôm đó cùng Giang Tiêu gặp mặt lúc, Giả Ngọc không có sử dụng năng lực của mình, cho nên cũng không thể nào xác định Giang Tiêu đến tột cùng có hay không nói với hắn nói thật.

Bởi vì Giả Ngọc không dám dùng.

Chức của hắn giai, cũng là chỉ là cái bình dân mà thôi, không có chức giai năng lực, đồng thời vô luận là lực lượng vẫn là tốc độ, thậm chí cũng không bằng công tượng chức giai giác tỉnh giả, càng không sánh được chiến sĩ. Có thể ở trong học viện đạt được giám sát quan chức vị, có thể nhẹ nhõm đang quyết đấu bên trong chiến thắng Âm Viêm, cùng với trấn áp mặt khác đủ loại phản loạn, dựa vào là tất cả đều là của hắn này một hạng năng lực thiên phú.

Nhưng thiên phú của hắn năng lực, mặc dù sức sát thương cực mạnh, nhưng nhược điểm cũng đồng dạng cực lớn. Một cái không tốt, liền đem sẽ trở thành một thanh cán tra chính mình kiếm hai lưỡi. Mà lại dùng đến càng nhiều, cũng càng dễ dàng bị người nhìn ra sơ hở.

Ngày đó, hắn không rõ Giang Tiêu nội tình, tự nhiên cũng không dám bày ra năng lực của mình lĩnh vực —— nếu không vô luận kết quả sau cùng, là chính hắn chết, vẫn là Giang Tiêu chết, đều là không có thể tiếp nhận hậu quả.

Nhưng bây giờ, hết thảy lại tựa hồ như đều đã tiến nhập khốn cảnh. . .

Giả Ngọc xòe bàn tay ra, ấn tại trước mặt cửa sổ thủy tinh bên trên, trong lòng im lặng không nói.

Muốn lấy được cái kia hạt giống. . . Chẳng lẽ liền thật khó như vậy sao?

. . .

Giang Tiêu theo một nhà đi động phòng buồn bán đi tới, thờ dài.

Ba ngày trước, hắn đem trên người tất cả bốn tám thẻ chi phiếu, lấy đầy ngày đó để hiện hạn mức về sau, hết thảy đều vò nát tại trong thùng rác, tới tránh né tiếp xuống truy xét. Hiện tại hết thảy đều đã gió êm sóng lặng, bổ sung lại là phiền phức sự tình.

Trừ cái đó ra, còn có bị vứt bỏ thẻ điện thoại cùng điện thoại, cũng phải bổ sung cùng nặng mua —— tại xã hội này bên trong, đổi đi động hào là một chuyện rất phiền phức, mà hắn cũng không có khả năng tiếp tục dùng đến cái kia nhân viên phục vụ mua hàng nhái.

Lúc đó nhét vào ven đường xe, cũng bị cảnh sát giao thông kéo trở về, còn muốn xử lý thủ tục nộp tiền phạt trừ điểm, mới có thể dẫn trở về.

Trước trước sau sau bỏ ra suốt cả ngày, hiện tại rốt cục đều đã làm xong. Giang Tiêu dự định trước về đến nhà, hưởng cái tắm nước nóng, thật tốt ngủ một giấc. Dem mấy ngày nay tinh thần khẩn trương toàn bộ cho trừ khử đi.

Tại trung tâm tắm rửa ở cái kia trong ba ngày, mặc dù không có cái gì tính thực chất quấy rầy, nhưng Giang Tiêu tinh thần lại là một khác chưa ngừng thủy chung căng thẳng.

Nhưng ngay tại Giang Tiêu phát động ô tô lúc, điện thoại lại vang lên. Hắn cầm điện thoại lên, trông thấy màn hình biểu hiện là người đại diện Triệu Thiên Vũ, nhin không được lại lại thờ dài.

"Giang Tiêu! Ngươi mấy ngày nay chạy đi đến nơi nào! Sống không thấy người chết không thấy xác, ngươi để cho ta cái này người đại diện còn thể nào cho ngươi làm việc! Ngươi biết ba ngày này có bao nhiêu cái thông cáo bị ngươi leo cây rồi sao! Ngươi có biết hay không ta cho ngươi đánh bao nhiêu lần điện thoại?"

Điện thoại vừa kết nối, Triệu Thiên Vũ nơi đó đổ ập xuống chính là một trận giận mắng. Nữ nhân này đã 26 tuổi, nhưng lại chưa từng có thu lại qua chính mình tính tình nóng nảy. Mà nàng và Giang Tiêu quan hệ cá nhân, cũng khiến cho nàng tại Giang Tiêu trước mặt xưa nay không cần khổng chế tâm tình của mình.

"Tốt tốt ta biết rồi. . ." Giang Tiêu bất đắc dĩ thở dài: "Ta. . . Xảy ra chút sự tình. Vừa giải quyết. Ba ngày này không tiện lộ diện, điện thoại đều vứt."

"Xảy ra chuyện? Người có thể xảy ra chuyện gì? Mấy năm này người đã kiếm bao nhiêu tiền ta so với ai khác đều rõ ràng, người tổng không đến mức bị buộc đến đến muốn trốn nợ tình trạng đi!" Triệu Thiên Vũ nghe thấy Giang Tiêu nói mình xảy ra chuyện, nguyên bản nổi giận ngữ khí liền hòa hoãn không ít, nhưng còn có chút hồ nghi: "Ta nhớ được người ngoại trừ uống rượu cùng tán gái bên ngoài, cũng không có gì khác hứng thú yêu thích đi, ít nhất người không cá cược tiền."

"Nếu quả như thật là vấn đề tiền, cái kia ngược lại là tốt." Giang Tiêu cười khổ một cái: "Tóm lại, là không có cách nào giải thích với người sự tình, cho nên. . . Người cũng đừng hỏi nhiều. . ."

"... Thật? Tỷ tỷ ta trên giang hồ cũng có chút giao thiệp. Nếu như là bị người uy hiếp, hoặc là có cái gì hấn phiền phức của hấn, trực tiếp điểm nói cho ta biết." Triệu Thiên Vũ trầm mặc một lát, ngữ khí trở nên trầm ổn xuống tới: "Giang Tiêu, giữa chúng ta làm qua ước định. Ta sẽ không đi tìm hiểu bất luận cái gì người ma thuật biểu diễn bí mật, nhưng những chuyện khác, ngươi không thể giấu diếm ta."

"Chúng ta lúc nào từng có loại này ước định?" Giang Tiêu cười khỏ một cái: "Đây chính là cuộc sống riêng tư của ta được chứ. . ."

"Khi nó ảnh hưởng đến công tác thời điểm cũng không phải là. Người hiện tại ở đâu?" Triệu Thiên Vũ dứt khoát cắt ngang Giang Tiêu.

"Ở bên ngoài, lập tức trở về nhà đi ngủ." Giang Tiêu không thể làm gì khác hơn hồi đáp.

"Chờ ngủ. Nhà người thầy." Triệu Thiên Vũ ném câu nói tiếp theo, liền trực tiếp cúp xong điện thoại.

Giang Tiêu nhìn trong tay bị cúp máy điện thoại, bất đắc dĩ thở thật dài một cái, vứt xuống ghế lái phụ vị bên trên, sau đó phát động ô tô, hướng về nhà phương hướng mở đi ra.

Hắn không tiếp tục đánh lại cùng Triệu Thiên Vũ tranh chấp, bởi vì hắn biết, đối với nữ nhân này tới nói, tranh chấp là không có ích lợi gì.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thu được về tính sổ sách

Triệu Thiên Vũ y nguyên cùng trước đây mỗi một lần một dạng quyết định nhanh chóng. Lâm Giang Tiêu đến cửa nhà mình lúc, nàng chiếc kia nguyệt trang mục mã nhân đã đứng tại ven đường.

Triệu Thiên Vũ mặc một bộ màu đỏ áo khoác, lưu loát màu đen toái phát tại trong gió nhẹ nhẹ nhàng phất phơ lầy, ánh mắt lợi hại nhìn về phía đang từ trên xe bước xuống Giang Tiểu, trong miệng ngậm một điếu thuốc, tay phải nhẹ nhàng vuốt vuốt một con đầu bành cái bật lửa. Vô luận dùng bất luận cái gì tiêu chuẩn đến xem, nàng đều là một cái tuyệt đối mỹ nữ.

Nhưng Giang Tiêu đối nàng, lại theo chưa có tới điện, cho dù là lần đầu tiên nhìn thấy lúc, cũng là như thế.

Bởi vì cái này tính tình của nữ nhân, đã không chút nào che lấp hiển lộ trên mặt. Mà Giang Tiểu, thật sự là không chịu đựng nổi nàng dạng này tính cách.

Bất quá, Triệu Thiên Vũ cũng tuyệt đối là một cái gần như có khả năng có thể xưng hoàn mỹ người đại diện.

Trông thấy Giang Tiều đem xe đồ vào trong ga-ra, xuống xe hướng về chính mình đi tới, Triệu Thiên Vũ cũng không có mở miệng, chỉ là giờ lên cái cằm, liền coi như làm chào hỏi, sau đó thậm chí không đợi Giang Tiều đến gần, liền quay đầu hướng đi cổng, đưa tay đặt tại cửa chính vân tay khóa lại, mở cửa chính mình đi vào.

Giang Tiêu đi theo Triều Thiên Vũ đằng sau, cười khỏ nhìn xem nữ nhân này hoàn toàn đem ở đây trở thành nhà của mình, đi thẳng tới trước tủ rượu, rót

cho mình một ly sinh mệnh chi thủy, liền khối bằng đều không có thêm, trước nuốt một miệng lớn, mới ngồi xuống trên ghế sa lon.

Sinh mệnh chi thủy rượu Vodka, mặc dù tính không được cái gì cái gì tốt rượu, nhưng cao tới 96% cồn độ hàm lượng, để nó thu được toàn cầu mãnh liệt nhất thanh danh tốt đẹp. Loại rượu này, cho tới bây giờ cũng chỉ là dùng để tại trong quán bar điều phối cocktail mà thôi, gần như không có người chọn trực tiếp uống, huống chi là giống Triệu Thiên Vũ như thế, giống như là uống bia trực tiếp chính là một miệng lớn.

Mà Giang Tiêu trong nhà chuẩn bị loại rượu này, đều chỉ là vì cho Triệu Thiên Vũ một người chuẩn bị.

"Người. . . Đợi chút nữa không lái xe đi rồi?" Giang Tiêu cười khở vào cửa, rót cho mình một ly nước soda, ngồi ở Triệu Thiên Vũ đối diện. Hắn biết, Triệu Thiên Vũ hiện tại nhất định rất tức giận.

Triệu Thiên Vũ không có trả lời, chỉ là ngang Giang Tiêu liếc mắt: "Người có biết hay không, trong ba ngày này ta cho người đánh nhiều ít điện thoại, phát nhiều ít cái tin nhắn ngắn?"

"Biết. 143 điện thoại, 35 cái tin nhắn ngắn." Giang Tiêu đang hoảng gật đầu hồi đáp. Tại vừa mua điện thoại mới, chen vào mới thẻ về sau, vô số điện thoại chưa nhận cùng tin nhắn nhắc nhở liền chen chúc mà tới. Chỉ là hắn rõ ràng Triệu Thiên Vũ tính tình, cho nên mới không có chủ động trở lại đi.

"Nếu biết, người vì cái gì không chủ động gọi cho ta?" Triệu Thiên Vũ lại ngửa đầu nuốt một ngụm rượu lớn. Liền này hai cái xuống, chén rượu liền đã thấy đáy. Nàng lung lay trong tay cái chén trống không: "Rượu. Vạc."

Giang Tiêu thở dài, một lần nữa đứng người lên, đến trước tủ rượu đem cái kia bình sinh mệnh chi thủy lấy ra, đặt ở Triệu Thiên Vũ trước mặt, lại cho nàng tìm tới một sạch sẽ cái gạt tàn thuốc: "Bởi vì ta không muốn bị mắng, càng không muốn xem người mặt thối."

"Người cho rằng, không chủ động gọi điện thoại cho ta, cũng không cần bị mắng, không cần nhìn ta mặt thối rồi?" Triệu Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, một lần nữa điểm một điếu thuốc: "Trừ phi người chết, hoặc là ta chết đi."

"Ta. . . Lần này thật đúng là kém chút chết rồi, không nói đùa." Giang Tiêu lắc đầu, cười khở nói: "Cho nên, xem ở tính mạng của ta mức, liền tha thứ ta lần này đi."

"Kém chút chết rồi? Không nói đùa?" Triệu Thiên Vũ mày nhăn lại một cái mỹ lệ độ cong: "Chuyện gì xảy ra?"

"Không tốt lắm nói tí mĩ, tóm lại, không phải người có thể giúp được một tay sự tình. Mà lại hiện tại, cũng đã giải quyết." Giang Tiêu cười cười: "Ngược lại sự tình đã qua, liền không nói nó đi. Ta cam đoan, chuyện như vậy sẽ không phát sinh nữa."

"Chỉ mong đi." Triệu Thiên Vũ nhẹ gật đầu, một lần nữa cho mình đổ đầy rượu: "Cũng là ba ngày này làm việc, người được bỏ sung."

"Ta. . . Thật vô cùng mệt mỏi. . . Liền không thể để cho ta nghỉ ngơi một hai ngày sao?" Giang Tiêu cười khở: "Hiện tại người không thiếu tiền, ta cũng không thiếu tiền, làm gì khổ cực như vậy làm việc?"

"Đừng vô ngữ ngắn." Triệu Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Người cho rằng tiền của người, tới rất dễ dàng sao? Người hiện tại có thể tiếp vào nhiều như vậy thông cáo cùng diễn xuất, là bởi vì sự nổi tiếng của người. Mà nhân khí, bắt nguồn từ đây đủ cho hấp thụ ánh sáng suốt. Chẳng lẽ người cho rằng, mặc kệ người nghỉ ngơi bao lâu, lại xuất hiện lúc, cũng còn có thể tiếp tục có nhiều như vậy chịu chúng sao? Mà lại, hiện tại thông cáo, là trước kia sớm đã đón lấy, người có biết hay không bội ước một cái giá lớn lớn bao nhiêu?"

"Đạo lý ta đương nhiên hiểu. Nhưng chỉ là một hai ngày cũng không được sao? Thiên vũ, người hẳn là rõ ràng, ta không phải loại kia yếu ớt được không có việc gì liền kêu cha gọi mẹ nhỏ thịt tươi. Ta lần này, xác thực đã trải qua một loại nào đó sống chết trước mắt. Bội ước cái kia bồi thường tiền bồi thường tiền, cái kia nói xin lỗi xin lỗi, người toàn quyền thay ta xử lý." Giang Tiêu hướng về Triệu Thiên Vũ ngồi gần một chút, nhìn thẳng nàng, ánh mắt thành khẩn: "Hai ngày, liền hai ngày, để cho ta nghỉ ngơi thật tốt một thoáng, mặc kệ chuyện gì cũng không cần tới phiền ta, có thể hay không?"

Triệu Thiên Vũ nhìn Giang Tiêu chân thành ánh mắt, nguyên bản trên người lạnh lẽo khí tức rốt cục thoáng đã thả lỏng một chút. Qua một hồi lâu, mới nói khẽ: "Người. . . Chúng quý là không muốn nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, phải không?"

"Vâng." Giang Tiêu không chút do dự gật đầu: "Mà lại, ta cho người biết đã đầy đủ nhiều. Nếu như không phải người, ta thậm chí ngay cả nửa chữ cũng sẽ không nói rõ lí do."

"Được." Triệu Thiên Vũ dứt khoát gật đầu: "Vậy liền hai ngày. Trong hai ngày này biểu diễn, ta thay người hủy bỏ đi, hết thảy trách nhiệm ta tới gánh. Đương nhiên —— phí bồi thường vi phạm hợp đồng là người bỏ ra."

"Đó là đương nhiên." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, bung lên trong tay canh lực nước, nhẹ đựng nhẹ Triệu Thiên Vũ chén rượu trong tay, nghiêm túc nói: "Cảm ơn người."

Triệu Thiên Vũ khoát tay áo, không nói thêm gì, chỉ chính mình bung chén rượu lên, lại uống một hớp lớn.

Giang Tiêu nhìn trước mắt Triệu Thiên Vũ, trong lòng một thoáng hiện lên một tia cảm động tới.

Hắn biết rõ, chính mình đột nhiên mất tích ba ngày, cho Triệu Thiên Vũ mang đến bao lớn phiền phức, sẽ để cho Triệu Thiên Vũ lửa giận trong lòng nhiều nhiệt liệt.

Nhưng Triệu Thiên Vũ cuối cùng vẫn tha thứ hẳn.

Triệu Thiên Vũ lại cho mình rót một ngụm rượu lớn, sau đó đột nhiên lấy tay khiêng lau miệng, ngang liếc mắt Giang Tiêu: "Trùng trùng nhìn ta làm gì? Ngươi không phải đã sớm nói, đối ta không hứng thú sao?"

"Không hứng thú liền không thể nhìn một chút ngươi rồi? Lại nói, coi như ta đột nhiên đối ngươi thấy hứng thú, cái kia cũng vô dụng thôi. Ngươi đối ta cũng như thế cũng không hứng thú, này ta cũng là đã sớm biết." Giang Tiêu cười nhạt một tiếng, trong lòng lại hơi động một chút.

Triệu Thiên Vũ. . . Trong lòng hẳn cảm giác, tựa hồ đột nhiên thay đổi.

Nhưng này biến hóa, lại cổ quái cực kỳ.

Giang Tiêu ánh mắt tại Triệu Thiên Vũ toàn thân cao thấp xoay một vòng. Người trước mắt, vẫn như cũ là chính mình quen thuộc cái kia, cùng hợp tác với mình hai năm rưỡi Triệu Thiên Vũ. Theo lần thứ nhất chính mình nhìn thấy nàng là, liền là trước mặt này bộ dáng hóa trang, loại này khí trang, tại mỹ lệ bên trong lộ ra lẳng lẽ ánh sáng, giống như một lần đao sắc bén.

Giang Tiêu lập đi lập lại ở trong lòng xác nhận nhiều lần, mới khẳng định, chính mình vẫn không có bị Triệu Thiên Vũ hấp dẫn. Nàng là một cái rất tốt người đại diện, một cái bạn rất thân, một cái nữ nhân rất đẹp, nhưng lại cuối cùng không phải Giang Tiêu mong muốn đi sinh ra tiếp xúc thân mật đối tượng.

Có thể. . . Vì cái gì hôm nay Triệu Thiên Vũ, sẽ cho Giang Tiêu mang đến cùng trước đó hoàn toàn khác biệt cảm giác khác thường?

"Ngươi. . . Yêu đương?" Giang Tiêu không đầu không đuôi đột nhiên hỏi một câu, kết quả Triệu Thiên Vũ lại bị một ngụm rượu sặc tại trong cổ họng, kịch liệt ho khan.

Giang Tiêu vội vàng theo trên bàn rút ra mấy tờ giấy khăn, đưa tới Triệu Thiên Vũ trong tay, nhìn nàng cúi người, nặng nề mà ho khan không ngừng, thật vất vả mới thoáng hóa giải xuống tới.

Triệu Thiên Vũ dùng khăn giấy lau sạch lấy khóe mắt bị sặc ra tới nước mắt, hung hăng trừng mắt liếc Giang Tiêu: "Ngươi hỗn đản này. . . Kém chút sặc chết ta. Ngươi con mắt nào nhìn ta giống yêu đương đáng về! "

"Ta chính là hỏi một chút, ai biết ngươi lớn như vậy phản ứng?" Giang Tiêu vô tội nhún nhún vai.

"Vậy ngươi loạn hỏi cái cọng lông!" Triệu Thiên Vũ thật vất vả mới thu lại vừa rồi bộ dáng chật vật, trừng mắt Giang Tiêu.

"Không, chỉ là. . ." Giang Tiêu cau mày, cố gắng nghĩ đến tìm tòi: "Ta chính là cảm thấy. . . Ngươi cùng trước kia. . . Không đồng dạng. Cả người cho ta cảm giác, không đồng dạng."

"Càng đẹp rồi?" Triệu Thiên Vũ nhướn mày, có chút hài hước nhìn xem Giang Tiêu: "Cho nên. . . Qua nhiều năm như thế, ngươi cuối cùng vẫn là đối ta động tâm rồi? Cũng là a, hết sức đáng tiếc. Tỷ tỷ ta không những đối với ngươi không hứng thú, đối khác vô luận đàn ông nữ nhân, đều không có hứng thú gì. Yêu đương loại này trẻ con trò xiếc, sớm mấy trăm năm ta liền không đùa. Cho nên ngươi a, đừng đùa."

"Chớ nói nhảm, chuyện không thể nào." Giang Tiêu cười khở khoát tay áo: "Thật không phải cái loại cảm giác này. . . Mà là. . ."

Hắn cúi đầu xuống, suy nghĩ thật lâu, mới ngẩng đầu lên, đón nhận Triệu Thiên Vũ nhiều hứng thú ánh mắt: "Không phải giữa nam nữ cảm giác, mà là. . . Một loại nào đó càng thêm đặc thù đồ vật. Khiến cho ta cảm thấy. . . Ngươi trong mắt của ta, cùng người khác. . . Không giống nhau."

"Ồ? Là cái gì?" Triệu Thiên Vũ nhìn Giang Tiêu con mắt lóe sáng lờ lờ.

"Nói không rõ." Giang Tiêu trầm tư nửa ngày, vẫn là chỉ có thể lắc đầu: "Cảm giác thứ này, quá hư vô mờ mịt. Được rồi, không đi nghĩ nó."

"Được a." Triệu Thiên Vũ nhún vai, cũng không còn nhiều truy vấn. Nàng vốn là cái thoải mái tính tình, sẽ không ở một sự kiện bên trên nhiều dây dưa cái gì: "Vậy liền, chờ ngươi ngày nào suy nghĩ minh bạch, lại nói cho ta biết đi."

"Được. Không nói nhiều như vậy, ta thật phải đi ngủ một hồi. Trước đó mấy ngày nay, không có một ngày ngủ ngon cảm giác." Giang Tiêu thở phào một cái, đứng dậy: "Nếu như còn muốn uống rượu, tự mình ngã chính mình cảm. Ngược lại đồ của nhà ta ở đâu, chỉ sợ ngươi so ta còn rõ ràng."

"Được. Ngươi đi ngủ đi." Triệu Thiên Vũ cùng Giang Tiêu cho tới bây giờ cũng không có khách khí qua, tùy tiện khoát tay áo: "Ta uống xong chính mình đi. Hai ngày sau đó, ta lại gọi điện thoại cho ngươi."

Giang Tiêu cũng không thêm quan tâm sau lưng Triệu Thiên Vũ, đi lên thang lầu, đóng lại cửa phòng ngủ, một đầu liền đắm vào trong chăn, mê đầu ngủ say.

Đang lúc Giang Tiêu tại đen ngọt trong thôn mơ hồ thời điểm, lại loáng thoáng nghe thấy được bên tai đang có người kêu tên của mình. Hắn hỗn loạn không muốn đi để ý tới, chỉ cố nén tiếp tục ngủ, chỉ mong lấy thanh âm kia chính mình biến mất, nhưng nhin rất lâu, thanh âm kia không chỉ có không có biến mất, ngược lại càng ngày càng vang.

"Ai!"

Giang Tiêu rót cục nhãn nại không nổi nữa, đành ngồi dậy, mở ra nhấp nhem mắt buồn ngủ, nhưng vừa mới mở mắt ra, hoàn cảnh chung quanh liền khiến cho hắn một thoáng kinh sợ.

Giang Tiêu y nguyên trên giường của hắn, nhưng toàn bộ thế giới ngoại trừ cái giường kia bên ngoài, quanh mình hết thấy đều đã biến mất. Phòng ngủ của hắn, phòng ốc của hắn, hắn cư xá, thậm chí là dưới chân Địa Cầu. . .

Chỉ có một cái giường, trôi nổi tại vô tận hư không bên trong.

Còn có một cái cao gầy nữ tử thân ảnh, đang đứng tại bên giường của nó, một đôi hẹp dài mắt phượng lóe câu hồn phách người ánh sáng.

Từ Yên!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lại gặp Từ Yên

"Người. . . Người không phải là đã chết sao?" Giang Tiêu lung lay vẫn chưa hoàn toàn đầu óc thanh tỉnh, rên rỉ hỏi.

"Có lẽ chết rồi, có lẽ không có. . ." Từ Yên cười nhạt một tiếng, nhưng nụ cười kia rơi vào Giang Tiêu trong mắt lại có chút cổ quái mùi vị: "Chuyện này. . . Đều phải quyết định bởi người."

"Quyết định bởi tại ta? Đây là. . . Có ý tứ gì?" Giang Tiêu như lọt vào trong sương mù không nghĩ ra: "Người đến cùng muốn nói cái gì?"

"Chỉ là muốn. . . Nhắc nhở người một ít chuyện mà thôi. . ." Từ Yên như cũ giống như cười mà không phải cười, thanh âm cũng xa đến như là từ trong hư không truyền đến, mà không phải từ trong miệng nàng phát ra: "Người đã, đem hết thầy đều nói cho Giả Ngọc đi?"

"Đúng vậy a." Giang Tiêu gật gật đầu: "Dựa theo yêu cầu của người làm"

"Có thể. . . Ta cũng đã nói, nhường người cẩn thận một chút, Giả Ngọc chưa hẳn đáng giá trăm phần trăm tín nhiệm, người quên rồi hả?" Từ Yên như có như không khe khẽ thở dài.

"Ta có thể có biện pháp nào?" Giang Tiêu không vui nhủ mảy: "Trừ hắn ra, ta cũng không biết học viện khác bên trong người."

"Ta. . . Cũng không trách người ý tứ." Từ Yên khẽ lắc đầu: "Chỉ là muốn nhắc lại người một lần, phải cẩn thận."

"Cẩn thận?" Giang Tiêu cảm thấy hơi hơi trầm xuống một cái: "Giả Ngọc đã hướng về phía ta hứa hẹn, hết thầy đều đã kết thúc, ta tiếp xuống sinh hoạt, sẽ không lại bị quấy rầy. Hướng chỉ người nắm giữ viên hạt giống kia tình báo, ta đã nói cho Giả Ngọc. Tiếp đó, không quản các người trong học viện lại có cái gì tranh chấp, dù cho bên trong đánh cho đầu rơi máu chảy, cũng nên không liên quan gì đến ta."

"Vậy nhưng. . . Không nhất định a. . . Trừ phi Giả Ngọc thật tìm được ta giấu đi cái kia phần văn kiện, nếu không. . ." Từ Yên cười quỷ dị cười: "Có lẽ, còn sẽ có người lại tìm tới người."

"Cái gì?" Giang Tiêu giật mình: "Người nguyên thoại, ta đã thuật lại cho Giả Ngọc. Hắn làm sao có thể tìm không thấy cái kia phần văn kiện?"

"Bởi vì. . . Ta giấu hết sức bí ẩn. Có thể là khi đó ta, sớm liền nghĩ đến sẽ phát sinh hôm nay chuyện như vậy đi. . . Cho nên, Giang Tiêu, người vẫn là muốn cẩn thận. Dù sao người hiện tại còn không có hoàn toàn thức tỉnh, vô luận tìm tới người là ai, đều không phải là người bây giờ. . . Có thể tùy tiện ứng phó." Từ Yên đi về phía trước hai bước, duỗi ra một cây trắng nõn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng đặt tại Giang Tiêu trên lồng ngực: "Nhớ kỹ, bảo vệ tốt chính mình. Cũng đừng thế thật. . . Đang bảo vệ ta."

"Bảo hộ. . . Người?" Giang Tiêu vẫn là nghe không rõ, Từ Yên đến tận cùng tại nói gì đó, nhưng hắn lại phát hiện thân thể của mình vậy mà không thể nhúc nhích, chỉ có thể cúi đầu, trơ mắt nhìn Từ Yên ngón tay tại trên lồng ngực nhẹ nhàng lướt qua.

Mà cái kia đầu ngón tay, vậy mà tựa hồ không có nửa điểm nhiệt độ lạnh buốt!

"Đúng thế. Bảo hộ ta. . . Dùng thân thể của ngươi. . . Tới bảo hộ ta. . ." Từ Yên ní non, ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống, mà Giang Tiêu cũng run sợ trông thấy, bộ ngực của mình theo Từ Yên ngón tay hoạt động, từng tắc từng tắc dạt nức mở!

Chỉ là cái kia nứt ra vị trí, không có có mấy may đau đớn, cũng không có nửa điểm máu tươi chảy ra, phẳng phất một cách tự nhiên, trời sinh liền trưởng thành bộ dáng kia.

Mà trong lồng ngực, cũng không nhìn thấy nửa điểm tạng khí, mà là cùng bên ngoài đồng dạng một phiến hư không.

Rõ ràng là trợ mắt nhìn mình bị mở ngực phá bụng, Giang Tiêu tâm lý, nhưng cũng rất kỳ quái không có từng tia hoảng hốt, ngược lại là bình tĩnh mà nhìn trước mắt tất cả những thứ này.

Vết nứt từ Giang Tiêu cổ, một mực mở ra bụng dưới. Mà Giang Tiêu thân thể, giờ phút này nhìn tựa như là một cái bị kéo ra khóa kéo túi xách.

"Nhớ kỹ, muốn bảo vệ tốt chính mình." Từ Yên thu tay lại chỉ, ngẩng đầu, hướng về phía Giang Tiêu lại lần nữa cười một tiếng, sau đó nhấc lên một đầu đường cong hoàn mỹ chân dài, nhẹ nhàng đáp hướng về phía Giang Tiêu trước ngực, cái kia bị mở ra phá trong miệng.

Cho tới giờ khắc này, Giang Tiêu mới đột nhiên ý thức được, trước mặt mình Từ Yên, lại là toàn thân trần trụi, không được mảnh vải!

Cái kia một đầu hoàn mỹ vô hạ đùi ngọc, bước vào Giang Tiêu trước ngực, nhưng không có khiến cho hắn cảm giác được nửa điểm tiếp xúc, trực tiếp liền chui vào lồng ngực bên trong trong hư không.

Sau đó, là một cái chân khác. . .

Làm Từ Yên cả người đều chìm vào Giang Tiêu trong lồng ngực lúc, Giang Tiêu cuối cùng nhìn thấy, là nàng ngẩng đầu, nhìn lấy chính mình dung nhan, cùng với một vết khó mà hình dung mỉm cười.

"Cám ơn ngươi, Giang Tiêu."

"A! ! ! ! !"

Giang Tiêu cả người mồ hôi từ trên giường một cái bắn người ngồi dậy, trái tim phanh phanh nhảy lên không ngừng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ, đang vẩy trên giường, đem ga giường chiếu lên trắng bóng một mảnh.

Giang Tiêu hoảng vội vàng cúi đầu, lại phát hiện trước ngực của mình vẫn như cũ là êm đẹp, không có nửa điểm dị trạng. Vừa rồi cái kia to lớn lỗ hồng, giờ phút này tựa như cho tới bây giờ không có tồn tại qua.

Đây mới là phòng ngủ của mình.

Như vậy, vừa rồi Từ Yên, cùng với cùng nàng đối thoại, còn có cuối cùng, nàng đem thân thể chìm vào chính mình lồng ngực cảnh tượng đó, chẳng lẽ. . .

Giang Tiêu tầng tầng thở hào hển, phát hiện mình đã là đầu đầy mồ hôi.

"Ngươi làm, đến cùng là ác mộng, vẫn là mộng xuân?"

Một thanh âm đột nhiên vang lên, đem Giang Tiêu giật nảy mình. Hắn ngẩng đầu, mới nhìn rõ Triệu Thiên Vũ đang nghiêng dựa vào phòng ngủ một góc, trong tay bưng một ly nước chanh, trên mặt cười như không cười nhìn xem hắn.

Triệu Thiên Vũ ăn mặc một thân áo ngủ, cũng là lại cũng không vừa người, rộng lớn hơn rất nhiều. Dù cho đai lưng đã chăm chú buộc lên, lại như cũ theo chỗ ngực lộ ra một mảnh nhỏ xuân quang tới.

Giang Tiêu hít sâu một hơi, khẽ lắc đầu, không có trả lời, ngược lại hỏi ngược lại: "Ngươi. . . Làm sao tại nhà của ta ngủ, còn ăn mặc ta áo ngủ?"

"Uống nhiều quá, không dám đi. Bị cảnh sát bắt rượu giá, chẳng lẽ còn hi vọng ngươi đi moi ta? Ngược lại tả hữu cũng không có việc gì, liền dứt khoát tại nhà ngươi ngủ." Triệu Thiên Vũ mỉm cười: "Đáng tiếc một đêm đều ngủ không ngon, cách hai bức tường, cũng có thể nghe thấy ngươi ồn ào cái gì Từ Yên Từ Yên. Lẽ ra lo lắng ngươi, nghĩ tới xem một chút, kết quả ngươi khi tỉnh lại liền một bộ gập quỳ bộ dáng. Đến cùng mộng thấy cái gì rồi?"

Nàng đột nhiên cúi người, hai tay chống sự cạy, lên thân nghiêng về phía trước, biểu lộ hài hước nhìn xem ngồi ở giường một đầu khác Giang Tiêu: "Cái kia Từ Yên. . . Nghe giống như là cái nữ tên của hài tử a?"

"Ngươi đi hết." Giang Tiêu hướng về sau tầng tầng khẽ nghiêng, tựa vào đầu giường, tức giận phát phát tay: "Tranh thủ thời gian thu lại. Vừa tỉnh ngủ nam nhân là rất nguy hiểm, ngươi không lo lắng sao?"

"Ta đương nhiên không lo lắng." Triệu Thiên Vũ khiêu mi cười một tiếng: "Thứ nhất, ta biết ngươi đối ta không hứng thú. Thứ hai, cho dù ngươi thật dự định đối ta làm chút gì đó, chỉ cần ta không vui, ngươi liền đời này cũng đừng hòng. Đệ tam. . ."

Nàng đột nhiên vỗ tay phát ra tiếng, cười đến càng thêm sáng lạn: "Làm sao ngươi biết, ta liền nhất định không vui đâu?"

Giang Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn, trừng mắt liếc Triệu Thiên Vũ: "Thôi đi người, chớ nói nhảm nhiều như vậy. Nếu quả thật rảnh rồi như vậy, đi cho ta làm điểm tâm đi."

"Tốt, Đại thiếu gia của ta!" Triệu Thiên Vũ cười ha ha một tiếng, quay đầu hướng đi cửa phòng. Đang ở nàng muốn đóng cửa phòng trước, lại đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn phía Giang Tiêu hạ thân câu mấy câu: "Ta nói, có muốn hay không ta giúp người cầm cái quần lót? Ta biết đàn ông nếu như lực không chế không mạnh, làm xong mộng xuân, khi tỉnh lại thường thường đều phải đổi cái quần lót."

"Cút cho ta!"

Giang Tiêu tăng tăng ném ra một cái cái gối, nhưng ở cái gối bay đến trước cửa trước đó, Triệu Thiên Vũ liền đã cười lớn đóng cửa lại.

Giang Tiêu thờ phào một cái, một lần nữa ôm đầu, nằm xuống, trong đầu lặp đi lặp lại chuyển vừa rồi trong mộng hết thấy.

Thường ngày mộng tỉnh về sau, trong mộng nội dung cuối cùng sẽ nhanh như gió làm nhạt, chỉ để lại từng chút một ký ức không trọn vẹn, rất nhanh liền như là ngày mùa hè dưới nước đọng biến mất. Huống chi vừa rồi, còn bị Triệu Thiên Vũ đánh như vậy xóa nửa ngày. Nhưng hết lần này tới lần khác lần này mộng cảnh, lại rõ ràng đến như là vừa vận chân thật phát sinh qua.

Nhưng càng quan trọng hơn là. . .

Cái kia thật vẹn vẹn chỉ là giấc mộng sao!

Giang Tiêu giờ tay lên, trong cơ thể Tử Yên tế bào lại lần nữa tụ tập lên, sau đó một con mèo nhỏ chậm rãi từ trong lòng bàn tay hiện ra, sau đó nhẹ nhàng meo một tiếng, nhảy tới Giang Tiêu trên ngực, một đôi đen như mực mắt to nhìn Giang Tiêu.

Đến từ Tử Yên tế bào, một mực tồn lưu tại Giang Tiêu trong cơ thể, bị ý chí của hắn nắm trong tay. Như vậy này chút tế bào bên trong, coi là thật liền không có Tử Yên ý chí tồn tại sao?

Vừa rồi trong mộng đối thoại, đến tốt cùng là Giang Tiêu chính mình huyền tưởng, vẫn là. . . Tử Yên ý chí, tại cùng hắn đối thoại?

Không cần hoàn toàn tin tưởng Giả Ngọc. . .

Tử Yên trước khi chết lưu lại câu nói kia, có khả năng không đủ để để cho người ta tìm tới nàng giấu đi văn bản tài liệu. . .

Bảo vệ tốt chính mình, cũng chính là bảo vệ tốt Tử Yên. . .

Đây chính là Tử Yên phương mới đối với hắn nói ba chuyện.

Bảo vệ mình, không cần Tử Yên nói, Giang Tiêu cũng tự nhiên sẽ làm được.

Văn bản tài liệu có khả năng hội tìm không thấy. . . Ít nhất cho tới bây giờ, còn không phải Giang Tiêu cần quan tâm sự tình.

Nhưng trọng yếu nhất, không cần hoàn toàn tin tưởng Giả Ngọc. . . Điểm này, lại làm cho Giang Tiêu trong lòng mơ hồ bao trùm lên vẻ lo lắng.

Nếu như Giả Ngọc không thể được tín nhiệm, vậy có phải hay không cũng mang ý nghĩa, hắn bình ổn sinh hoạt, có khả năng lại một lần nữa bị đánh phá?

Đang suy nghĩ lúc, Giang Tiêu nghe thấy cửa phòng nhẹ nhàng vang lên hai tiếng, Triệu Thiên Vũ ở ngoài cửa kêu lên: "Ăn điểm tâm, đại thiếu gia!"

Giang Tiêu dùng sức lắc lắc đầu, kiệt lực để cho mình tạm thời không đi nghĩ nhiều như vậy, đem cái kia con mèo nhỏ một lần nữa thu hồi trong cơ thể, hướng đi cửa phòng ngủ.

"Nhanh như vậy liền đi ra, đồ lót đổi qua?" Triệu Thiên Vũ cười xấu xa lấy nhìn xem Giang Tiêu: "Vừa rồi sợ người còn coi thường, cho nên đều không dám trực tiếp mở cửa."

"Mặc kệ người." Giang Tiêu tức giận ném cho Triệu Thiên Vũ một cái ót, đi xuống thang lầu, trông thấy bữa sáng đã dọn xong tại trên bàn cơm.

Hai cái trắng nõn nà nửa chín trứng trắng, hai mảnh sắc dăm bông, một ly nước chanh, dao nĩa đã tại cuộn một bên hai bên chỉnh tề dọn xong. Giang Tiêu ngồi xuống, cắt một mảnh nhỏ dăm bông tiến vào miệng, hài lòng gật gật đầu: "Này tựa như là ta lần thứ nhất. . . Ăn người làm gì đó a? Không nhìn ra, người nấu cơm tay nghề cũng không tệ. Chỉ là. . . Cùng người ngày thường phong cách quá không đáp."

"Một người sống qua ngày, cũng không thể bạc đãi miệng của mình đi." Triệu Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Thế nào, ta chỗ nào nhìn xem giống như là không biết làm cơm đáng về rồi?"

"Không phải hội hoặc là sẽ không. Chỉ bất quá. . ." Giang Tiêu dùng sức nuốt vào một cái trứng trắng: "Chỉ bất quá thấy người, liền sẽ không để cho người ta liên tưởng đến 'Nấu cơm' chuyện này mà thôi."

"Tốt, ta liền coi nó là làm là khen ngợi tốt." Triệu Thiên Vũ cười cười.

Triều Thiên Vũ ngay từ đầu cũng không chút nào yếu thế cùng Giang Tiêu nhìn nhau, nhưng đi qua nửa phút, Giang Tiêu ánh mắt lại vẫn chưa từng rời đi.

vẫn như cũ nhìn chăm chăm, rốt cục thấy nàng toàn thân không được tự nhiên, hừ một tiếng: "Uy, ngươi như thế nhìn ta chăm chăm xem làm gì? Trên mặt ta mọc hoa rồi?"

"Chẳng qua là cảm thấy. . . Ngươi có chút kỳ quái." Giang Tiêu cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Hai chúng ta quan hệ một mực rất tốt, không chỉ có là làm việc, cũng là bạn rất thân, này không sai. Có thể. . ."

"Có thể cái gì?" Triệu Thiên Vũ nhướn mắt: "Ngươi là muốn nói, hiện tại ngươi cảm thấy ta vượt biên giới?"

"Đó cũng không phải." Giang Tiêu lắc đầu: "Chỉ bất quá, trước kia ngươi mặc dù cũng đã tới nhà của ta, có thể nhưng xưa nay không có cùng ta làm qua com, cũng rất ít cùng ta mở như thế ăn mặn đùa giỡn. Chính ngươi tính toán, hôm nay theo ta rời giường đến bây giờ, này đều mấy lần?"

"Không có sao?" Triệu Thiên Vũ lệch ra cái đầu nghĩ tới.

"Đương nhiên không có." Giang Tiêu chém đinh chặt sắt hồi đáp.

"Được a, không có liền không có đi." Triệu Thiên Vũ nhún vai, đột nhiên nói: "Có thể là ta hôm nay tâm tình tương đối tốt đi, cũng là này thì sao? Ngươi nếu là phản cảm, ta đây về sau không cùng ngươi lái như vậy đùa giỡn chính là."

"Cũng không phải phản cảm, chỉ là có chút không quá thói quen mà thôi. Không quan hệ, theo ngươi liền tốt." Giang Tiêu mỉm cười lắc đầu: "Mặc kệ như thế nào, ngươi cuối cùng là bằng hữu của ta a."

"Hừ, vẫn còn coi là thức thời." Triệu Thiên Vũ cười cười, nắm lên trước mặt mình dao ăn, tại năm ngón tay ở giữa nhanh như gió thổi tới thổi lui, xoáy thành một đoàn ánh bạc. Đây là nàng thói quen tiêu khiển động tác.

"Ngươi cẩn thận một chút, đừng bay ra ngoài ghim ta." Giang Tiêu nhìn lướt qua Triệu Thiên Vũ. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

"Loại thời điểm này. . ."

Giang Tiêu chân mày cau lại.

Hắn tất cả làm việc qua lại, đều là giao cho Triệu Thiên Vũ đi an bài, không có người sẽ trực tiếp liên hệ hắn, càng không có người biết rõ trong nhà hắn địa chỉ.

Đến mức bên người bằng hữu, cũng không có ai lại đột nhiên tới cửa bá phủng, mà không trước điện thoại liên lạc một thoáng.

Này sáng sớm, sẽ là ai chứ?

"Ngươi. . . Trước lên trên lầu đi, ta đi mở cửa." Giang Tiêu trong lòng mơ hồ có một tia dự cảm bất tường, đối bản ăn đối diện Triệu Thiên Vũ dặn dò một tiếng, sau đó hướng về cổng đi đến. Đi đến một nửa, lại quay đầu nói bổ sung: "Không có ta nói chuyện, ngươi đừng xuống tới. Đây không phải nói đùa."

Nhìn xem Giang Tiêu nghiêm túc khuôn mặt, Triệu Thiên Vũ đến bên miệng một câu trêu chọc cũng không tiếp tục nói mở miệng, nhẹ gật đầu, đang hoàng hướng về cầu thang đi đến.

Mất thấy Triệu Thiên Vũ đã đi lên lầu, Giang Tiêu mới rốt cục đưa tay mở cửa.

Mặc dù trong lòng đã có dự cảm không lành, nhưng đều đã đến trình độ này, hắn có thể làm cũng chỉ có mở cửa.

Nếu như đối phương thật là "Đám người kia", đồng thời mang theo ác ý lời nói, Giang Tiêu cũng không cho rằng này một cánh cửa liền có thể chống đỡ được bọn hắn.

Cửa mở ra, đứng ngoài cửa chính là một người đàn ông cao lớn, đầu tinh quang sáng như tuyết, không có một tia tóc, trên khuôn mặt mang theo tràn đầy dừng mãnh vẻ, đang cúi đầu xuống lạnh lùng nhìn xem Giang Tiêu: "Giang Tiêu?"

Cái kia tới, quả nhiên tới.

Giang Tiêu mặc dù chưa từng thấy trước mặt tên đầu trọc này nam tử, nhưng trên người hắn chỗ mang theo khí tức nguy hiểm, cùng với một loại nào đó nói không rõ đồ vật, vẫn là để Giang Tiêu một thoáng liền xác định thân phận của đối phương.

Giác tỉnh giả.

"Vâng." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, không có nhường ra thân vị, như cũ ngăn ở cửa trước cổng: "Xưng hô như thế nào?"

"Lục Tàn." Cái kia nam tử đầu trọc lạnh lùng nói, sau đó cũng mặc kệ Giang Tiêu như cũ cản tại cửa ra vào, sải bước liền đi vào trong. Mất thấy Giang Tiêu đang ở trước mắt, hắn lại ưỡn ngực lên, đụng vào.

Giang Tiêu tổ chất thân thể, tại người bình thường chỉ bên trong nguyên bản liền được cho là người nổi bật. Trải qua mấy ngày nay, hắn càng cảm giác hơn đến chính mình vô luận là lực lượng vẫn là sức chịu đựng, đều so với ban đầu càng tiến lên một bước. Nhưng này tên là Lục Tàn trắng hếu đầu trọc

Chương 22: Khách không mời mà đến

Đáng chết. . .

Giang Tiêu cảm thấy chìm xuống.

Nếu như nói Lực Tàn mục đích, là Từ Yên di ngôn, như vậy cho dù hắn đạt được tình báo này, cuối cùng cũng rất có thể đem Giang Tiêu giết chết diệt khẩu, nhưng ít ra còn có chu toàn chỗ trống, có lẽ liền có thể tìm được cái gì chuyển cơ.

Nhưng —— kẻ trước mắt này, cũng chỉ là vì báo thù mà đến?

Cái kia. . .

Giang Tiêu suy nghĩ còn không có chuyển xong, da đầu đã đau đón một hồi. Lực Tàn cúi người, mang theo tóc của hắn, đem Giang Tiêu cả người đều xách lên.

Giang Tiêu đáng người đã được cho là cân xứng khỏe đẹp cân đối, nhưng Lực Tàn lại gần như cao hơn Giang Tiêu ra gần hai cái đầu. Dem Giang Tiêu nhấc trong tay lúc, Giang Tiêu hai chân thậm chí với không tới đất mặt.

"Yên tâm đi, ta sẽ không rất nhanh liền giết chết ngươi. Tại ngươi trước khi chết nếu như không có gắng tra tấn ngươi một phen, chết đi Âm Viêm đại nhân cũng sẽ không hài lòng." Lực Tàn cười gần cười ra nắm tay phải, lại một lần nữa hung hăng móc tại Giang Tiêu trên bụng: "Tin tưởng ta, ngươi lại là cái rất tốt đồng cát."

Bụng dưới phảng phất bị công thành chùy đụng vào, Giang Tiêu thân thể bị đánh được bay lên trời, lại lần nữa tái phát dưới, một ngụm máu tươi từ trong miệng rào bắn ra, rơi đến trước ngực lổm đổm lấm tấm, đều là máu đỏ tươi dấu vết.

Vén vẹn hai quyền, Giang Tiêu liền đã gần như muốn bất tỉnh đi, chỉ là cuối cùng một chút ý chí, còn chống đỡ lấy hắn thanh tỉnh.

Trên lầu. . . Trên lầu còn có Triệu Thiên Vũ tại!

Tuyệt đối đừng vờ ngơ ngẩn, tuyệt đối đừng xuống tới, tuyệt đối đừng khiến cho cái tên này biết ngươi tồn tại, có biết không, thiên vũ!

Giang Tiêu ở trong lòng điên cuồng kêu gào, chỉ mong lấy ý chí của mình có thể xuyên qua không gian, truyền đạt đến Triệu Thiên Vũ trong lòng.

Nhưng hết sức đáng tiếc, này nguyện vọng vẫn là thất bại.

"Buông hắn ra, bằng không thì ta liền báo cảnh sát."

Trên bậc thang, một cái thanh âm lạnh lùng vang lên.

Mà Giang Tiêu tâm, cũng chìm xuống dưới.

"Nha, không nghĩ tới ngươi thế mà còn có như thế cái tiểu tình nhân dấu ở nhà đâu?" Lực Tàn ngẩng đầu, giống như đã thú ánh mắt hướng về trên bậc thang nhìn lại.

Đứng tại lầu hai đầu bậc thang Triệu Thiên Vũ, trên người vẫn như cũ ăn mặc Giang Tiêu bộ kia không vừa vặn áo choàng tắm, vạt áo bên dưới lộ ra hai đầu trắng tắp thon dài, không tỳ vết chút nào cặp đùi đẹp. Trước ngực rộng thùng thình vạt áo che không được đầy đặn lồng ngực, lộ ra một nửa trắng như ngọc mỡ dề đến, giờ phút này nguyên nhân chính là khăn trang cùng phần nộ mà thờ dốc không ngừng, hơi hơi nhún nhún.

Tay phải của nàng nắm thật chặt một cái điện thoại di động, lại còn chưa kịp thông qua điện thoại.

Lầu một phát sinh sự tình quá đột ngột, nàng vừa mới nghe thấy được lầu dưới tiếng đánh nhau, lại tìm ra điện thoại lúc đến, cái kia Giang Tiêu đã bị Lực Tàn đánh tới ói máu. Nàng chỉ sợ nếu là giấu trong phòng, báo xong cảnh trở ra, Lực Tàn sợ là thật đã đem Giang Tiêu trước mắt đánh chết.

"Mau thả hắn ra!"

Triệu Thiên Vũ nắm thật chặt điện thoại, đã nhấn xuống thông qua khóa.

Nàng mặc dù không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng giờ phút này mức độ nghiêm trọng của sự việc, trong lòng lại rất rõ ràng.

"Được. Cái kia liền buông ra hân."

Lực Tàn nhếch môi cười cười, vậy mà thật buông lỏng tay ra, buông xuống Giang Tiêu. Như cùng một cái rỗng bao tải tầng tầng ngã xuống trên mặt đất, Giang Tiêu vừa rơi xuống đất liền bắt đầu ọc ỏi ra.

Sau đó, tầng tầng một cước, đá vào Giang Tiêu bên dưới trên hàm. Phảng phất trên sân bóng, bị môn tướng chân to mở ra cầu môn bóng một dạng, Giang Tiêu bị tầng tầng đá bay, lại lần nữa đâm vào sau lưng trên tường.

"Dừng tay!"

Triệu Thiên Vũ khàn cả giọng kêu to, mà trong tay 110 điện thoại cũng rút cục đã kết nối.

Nhưng sau một khắc, Triệu Thiên Vũ trước mắt lại đột nhiên một bóng hoa.

Vừa mới còn cách lầu hai nàng có mười mấy mét khoảng cách, đứng tại lầu một phòng khách Lực Tàn, đã xuất hiện ở trước mặt của nàng. Mà Lực Tàn là như thế nào vượt qua này mười mấy mét khoảng cách, nàng lại là hoàn toàn bất không đến.

"Ngươi phải nói, ở chân mới đúng." Lực Tàn nụ cười trên mặt như là dã thú, giờ tay lên lưng lay, Triệu Thiên Vũ mới phát hiện tay của mình cơ đã rơi xuống trong tay của hân.

Sau đó, Lực Tàn chỉ là nhẹ nhàng bóp, chiếc di động kia liền đã biến thành một đồng tàn phá linh kiện, rơi trên mặt đất.

"Ánh mắt của ngươi không tệ, cùng ta rất giống." Lực Tàn quay đầu lại, hướng về trên mặt đất giãy dụa lấy mong muốn đứng lên Giang Tiêu cười cười: "Cái này cô nàng, là kiểu mà ta yêu thích."

Sau đó tay của hân, đã đặt tại Triệu Thiên Vũ thon dài trắng nõn trên cổ.

Triệu Thiên Vũ đại não một hồi thiếu đường.

Nàng từ trước tới giờ không là một cái nhu nhược tiểu nữ nhân.

Nàng chán ghét những cái kia trông thấy con gián đều muốn thét lên nửa ngày cùng giới, những cái kia mềm mại làm đáng, hơi một tí liền tại trước mặt nam nhân mạnh đóng vai mảnh mai tiểu nữ nhân. Nàng hút thuốc, uống liệt tửu, bảo tố xe tốc hành, suất khí vượt qua nhân sinh hai mươi sáu năm.

Nhưng Triệu Thiên Vũ lại cũng tuyệt không phải một cái nam nhân bà. Nàng như cũ để tóc dài, sẽ đánh đóng vai bên trên đẹp đề trang dung, ăn mặc nổi bật đáng người mỹ lệ y phục. Nàng vẫn cảm thấy, nội tâm mạnh mẽ, cũng không cần bề ngoài tới phối hợp.

Nhưng bây giờ, Triệu Thiên Vũ lại từ lúc chào đời tới nay lần thứ nhất rõ ràng cảm giác được hoảng hốt.

"Đừng sợ, ta sẽ để cho ngươi hết sức hưởng thụ. Không sai, ngay tại tiểu tử này trước mặt." Lực Tàn hắc hắc cười gằn, tay phải đã dần dần nắm chặt, lại quay đầu hướng dưới lầu sau lưng Giang Tiêu nói: "Nhanh đứng lên, nhìn cho thật kỹ ta là thế nào hưởng dụng nàng, có thể tuyệt đối đừng bỏ lỡ máy may a."

Giang Tiêu to khoẻ thờ hào hân, kiệt lực mong muốn đứng lên, nhưng tứ chi lại mềm đến giống như là mì sợi, vậy mà làm sao đều đề không nổi khí lực đến, vừa mới chống đỡ thân thể bò lên một nửa, nhưng lại toàn thân mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

"Nàng. . . Nàng không phải giác tỉnh giả, cũng cùng ngươi ta ở giữa sự tình không có chút quan hệ nào. . . Buông nàng ra!" Giang Tiêu ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Lực Tàn, đứt quãng nói.

"Ta biết này không có quan hệ gì với nàng. Nhưng vậy thì thế nào? Ngươi có phải hay không bị đánh choáng váng." Lực Tàn nhe răng cười: "Ta là tới tra tấn ngươi, ngớ ngẩn. Còn nàng là ai, có phải hay không giác tỉnh giả, cái kia liên quan ta cái rắm? Trọng yếu là, làm như thế, có thể cho ngươi thống khổ hơn a! Huống chi. . ."

Lực Tàn trong ánh mắt tràn đầy tràn trệ dục vọng: "Ta không có nói sai, nàng xác thực. . . Là kiểu mà ta yêu thích."

Ngay tại Lực Tàn thoại âm rơi xuống, còn không tới kịp quay đầu đồng thời, hân nắm Triệu Thiên Vũ cổ cái tay kia khuỷu tay, cũng bị Triệu Thiên Vũ hai tay xoay ở, sau đó tầng tầng vịn xuống.

Cơ thể người yếu ớt nhất địa phương, vĩnh viễn là khớp nối. Triệu Thiên Vũ thuật cận chiến lão sư vô số lần hương lấy nàng cường điệu qua điểm này.

Nửa nghiêng thân, đầu chính đối sau lưng Giang Tiêu Lực Tàn, giờ phút này đứng là một cái tốt nhất bia sống!

Nắm chặt, vịn chặt, phát lực!

Mặc dù cũng không phải là ngành nào nhân sĩ, nhưng Triệu Thiên Vũ kỹ xảo cận chiến, cho dù là cùng đồng dạng thể trạng nam tính so sánh, cũng sẽ không rơi xuống hạ phong.

Dù cho Lực Tàn cánh tay lại cứng cáp, tại đây một cái khớp nối kỹ phía dưới, cho dù không gãy đoạn, ít nhất cũng phải trật khớp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngoài ý liệu

Giang Tiêu tay trái nắm chặt cầu thang lan can, một cái vươn mình, rơi vào lầu hai trên sàn nhà, từng bước một hướng về Lục Tần đi đến.

Hữu quyền của hắn như cũ nắm thật chặt, đang ở giọt giọt nhỏ xuống dưới rơi máu tươi.

Mà quả đấm của hắn bên trên, nhưng không có nửa cái vết thương.

Máu tươi đến từ Lục Tần nắm đấm, da tróc thịt bong, thậm chí ngay cả xương bàn tay đều đã vỡ nát.

Lục Tần hét lớn một tiếng, tung bay trên người cái bàn, lắc lư đầu đứng lên, cúi đầu nhìn xem mình đã biến hình tay phải, lại lần nữa phát ra gầm lên giận dữ: "Điều đó không có khả năng!"

"Có cái gì không có khả năng!" Giang Tiêu nhanh chân đi hướng về phía Lục Tần, trong hai mắt tràn đầy sát khí, nắm tay phải lại lần nữa vùng.

Lục Tần mặc dù cũng là chiến sĩ chức giai, nhưng cơ bắp cường hóa hệ hắn, tự lành năng lực lại kém xa Âm Viêm. Muốn khép lại loại trình độ này tổn thương, cũng không phải này trong thời gian ngắn liền có thể hoàn thành sự tình. Hiện nay, hắn chỉ có vận kinh vùng lên duy nhất còn sót lại quyền trái, đón nhận Giang Tiêu.

Hắn không tin, Giang Tiêu lực lượng vậy mà có thể so sánh hắn càng lớn!

Nếu như chỉ là dùng lực lượng tính toán, như vậy hắn từng chủ nhân Âm Viêm, thậm chí cũng phải khuất tại hạ phong!

Nhưng mà lần này, đã dùng hết toàn lực Lục Tần, cùng Giang Tiêu nắm đấm đối oanh lúc, lại cảm giác mình oanh bên trên chính là một khối to lớn nặng nề khối sắt!

Xương cốt đứt gãy vỡ vụn thanh âm, trước tại không khí từ căng tay truyền đến trong tai, Lục Tần trở mắt nhìn cánh tay trái của mình bị Giang Tiêu nắm đấm đánh cho vỡ nát, một đoàn máu bắn tung toé mang theo thịt nhão cùng xương vỡ, ở tại sau lưng trắng trên tường, trải rộng ra quý dị bức tranh.

Mà lấy Lục Tần thân kinh bách chiến, da dày thịt béo, cũng không chịu được ngựa mặt lên trời phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn tới.

"Muốn giết ta?" Giang Tiêu quơ quơ cánh tay phải, phảng phất vừa rồi liều mạng một quyền kia, đối với hắn căn bản không có tạo thành tổn thương gì, từng bước một hướng về ngã vào góc tường Lục Tần đi đến, biểu lộ lãnh khốc như đao: "Chỉ bằng ngươi?"

"Đáng chết! Ngươi chẳng lẽ cũng là chiến sĩ? Ngươi đã thức tỉnh?" Lục Tần vẻ mặt nhăn nhó kêu to, hoảng sợ mà nhìn trước mắt Giang Tiêu.

"Trần tình, đáng chết, trần tình! Mục đích của ngươi là hỏi hắn vấn đề! Nhanh! Thừa dịp hiện đang hỏi ra vấn đề kia tới! Bằng không liền không có cơ hội!"

Lục Tần trong tai vì hình trong tai nghe, vang lên Giả Ngọc phẫn nộ tiếng la.

Ngồi tại cửa ra vào ven đường trong xe, mặc dù nhìn không thấy trong phòng tình hình, nhưng Giả Ngọc chỉ là nương tựa theo Lục Tần trên người bộ phối hợp, đã đủ để thông qua tiếng động đánh giá ra xảy ra chuyện gì.

Tại Lục Tần bắt đầu dùng cái kia tại Giang Tiêu trong nhà xuất hiện nữ nhân làm bức hiếp thời điểm, Giả Ngọc trong lòng cũng đã bắt đầu che kín. Hắn muốn là khiến cho Giang Tiêu hoảng hốt cùng kinh sợ, mà không phải phẫn nộ.

Hoảng hốt cùng kinh sợ, mới có thể để cho một người cam tâm tình nguyện nói ra lời nói thật, mà phẫn nộ người, căn bản cũng không có thể có thể trả lời vấn đề!

Nhưng mà Lục Tần thẳng ngu này lại không rõ đạo lý dễ hiểu như vậy. Hắn căn bản cũng không rõ ràng, Giả Ngọc trong lòng kế hoạch là cái gì.

Giả Ngọc tầng tầng một quyền nện ở trước người trên tay lái, trong lòng tràn đầy lửa giận, gần như cắn nát răng.

Hắn hi vọng cho Giang Tiêu mang đến hoảng hốt, mà đáng tiếc là, giờ phút này hoảng hốt người, không phải Giang Tiêu.

"Ta không biết cái gì chiến sĩ không chiến sĩ." Giang Tiêu màu đỏ tươi hai mắt vẫn như cũ trừng trên mặt đất Lục Tần, từng bước một đi đến: "Ta chỉ biết

là, ta muốn giết ngươi."

"Đáng chết!" Lực Tàn tung người một cái, từ trên sàn nhà nhảy dựng lên, liền muốn tông cửa xông ra. Trong tai nghe Giả Ngọc giận dữ mắng mỏ, hân giờ phút này đã không lo được.

"Ngươi chạy không thoát." Giang Tiêu mặt anh tuấn đã vận vẹo, vươn mình một chân, hướng về mong muốn theo bên cạnh mình trượt qua người Lực Tàn rút đi.

Một tiếng trầm muộn nứt xương vang lên, Lực Tàn bị tầng tầng quất đến bay trở về tại chỗ, ngã xuống trên mặt đất, nhưng mà lần này làm thế nào cũng không đứng lên nổi.

Cột sống của hắn xương đã bị Giang Tiêu đá ngang đánh gãy, giống như là một cái bị chơi hỏng cỡ lớn búp bê một dạng ngã trên mặt đất, trong miệng chỉ có thể phát ra ôi ôi tiếng.

"Chuyện này. . . Điều đó không có khả năng. . . Coi như ngươi cũng là chiến sĩ. . . Cũng không có khả năng có lực lượng lớn như vậy. . ." Lực Tàn mở to hai mắt nhìn, nhìn xem ném đang từng bước hướng mình đi tới Giang Tiêu, phảng phất nhìn xem một con ác quỷ.

Giang Tiêu đã lười nhác lại trả lời, chỉ vươn tay, ấn tại Lực Tàn trên đùi, nắm cái cốt thứ cùng Lực Tàn một dạng từ đầu ngón tay duỗi ra, từng chút một cắm vào Lực Tàn cơ đùi trong thịt: "Đừng lo lắng, ta cũng sẽ từ từ giết ngươi. Rất chậm, rất chậm, chậm đến nhường ngươi có đầy đủ thời gian đi phẩm vị."

Cốt trào tại Lực Tàn đùi bên trong theo Giang Tiêu ngón tay chuyển động không được khuấy động, rất nhanh, Lực Tàn đùi liền biến thành một đoàn máu me đầm đìa thịt nhão.

Trên mặt của hắn, đã không có sắc mặt giận dữ, ngược lại là ảm áp nụ cười xán lạn. Chỉ là một đôi mắt, nhưng như cũ là màu đỏ tươi một mảnh.

Mặc dù nụ cười của hắn rực rỡ như vậy, nhưng xem ở trong mắt Lực Tàn, cũng chỉ có vô cùng thấu xương hoảng hốt.

"Hỏi hắn vấn đề! Chỉ cần hắn trả lời vấn đề kia, ta liền sẽ đi cứu ngươi. Đừng quên, ta liền ở ngoài cửa." Trong tai nghe lại lần nữa truyền đến Giả Ngọc thanh âm, khiến cho Lực Tàn bởi vì khủng hoảng mà mất lý trí tâm trong nháy mắt lại thoáng bình tĩnh lại.

Đúng, giám sát quan liền ở ngoài cửa.

Trước mắt tiêu tử này liền xem như lợi hại hơn nữa, tại giám sát quan năng lực phía dưới, cũng không có khả năng lại chơi ra hoa gì đi!

"Ngươi. . . Ngươi có dám hay không trả lời vấn đề của ta! Giang Tiêu!" Lực Tàn cắn răng, đi theo trong tai nghe truyền đến Giả Ngọc thanh âm, mỗi chữ mỗi câu thuật lại lấy: "Liền xem như muốn giết ta, ngươi ít nhất trước khi chết khiến cho ta biết đáp án đi!"

"Cái gì đáp án?" Giang Tiêu cười lạnh, tay phải cốt trào tại Lực Tàn đầu gối bên trên tầng tầng vận một cái, kèm theo Lực Tàn một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đã đem một đầu bắp chân đẩy xuống dưới.

"Từ Yên. . . Từ Yên đến tột cùng đem hạt giống vị trí, giấu ở ở đâu!" Lực Tàn tầng tầng thở hào hển, một bên nói, một bên nghe trong tai nghe truyền đến Giả Ngọc thanh âm: "Hắn khả năng sẽ nói cho ngươi biết, là phồn vinh trung học máy tính giảng đường số mười lăm cơ bên trong, tuyệt không muốn tin. Đó là giả."

"Ngươi chẳng mấy chốc sẽ chết rồi, biết đáp án này lại có ý nghĩa gì?" Giang Tiêu mỉm cười rút ra tay phải, ấn tại Lực Tàn một cái chân khác bên trên: "Nếu như ta nói, ta chính là không nói cho ngươi, ngươi có thể hay không bị chết thống khổ hơn một chút?"

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Lực Tàn trơ mắt nhìn Giang Tiêu đầu ngón tay cốt trào lại một lần nữa cắm vào mình đùi bên trong, nhin không được lại lần nữa kêu thảm lên: "Nói cho ta biết! Van cầu ngươi nói cho ta biết! Tìm ngươi! Tìm ngươi! Tìm ngươi!"

"Tìm ta? Trước đó thái độ của ngươi giống như không phải như thế a." Giang Tiêu chắc chắc hai tiếng, nhú lông mày, tay phải vừa dùng lực, đánh gãy Lực Tàn trên đùi một đầu động mạch chủ. Máu tươi cuồng phun như là suối phun, đem trên mặt của hai người đều rải đầy.

"Thật xin lỗi. . . Là. . . là. . . Ta sai rồi. . . Ta đáng chết. . . Chỉ cầu ngươi tại giết ta trước đó, nói cho ta biết chân tướng!" Lực Tàn thê lương cầu khẩn càng không ngừng tái diễn, hai mắt đã bởi vì đau đớn mà đã mất đi tiêu cự.

Chống đỡ lấy hân duy nhất tín niệm, liền là Giả Ngọc lời hứa —— chỉ cần Giang Tiêu nói ra câu trả lời chân thật, Giả Ngọc liền sẽ đến cứu hắn!

"Được a, cho ngươi. . . Cuối cùng nhân từ." Giang Tiêu cười cười, đem cốt trào đặt tại Lực Tàn dưới hông: "Vừa rồi. . . Ngươi chính là muốn dùng căn này đồ vật, xâm phạm thiên vũ, đúng không?"

"Không. . . Không. . . Không. . ." Lực Tàn nhìn xem treo ở chính mình hai chân ở giữa cốt trào, toàn thân đều thịt chặt: "Không cần. . ."

Máu bắn tung tóe, một tiếng thật dài kêu thảm, đồng thời kèm theo Giang Tiêu đề thấp thanh âm: "Từ Yên vật lưu lại, tại phồn vinh trung học phòng máy số mười lăm trong máy vi tính. Tuyệt đối đừng quên, như thế làm ngươi đi tới địa ngục thời điểm, mới tốt nói cho Âm Viêm."

"Ngươi. . . Ngươi nói láo!"

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không biết làm thế nào

Giang Tiêu đứng người lên, nhìn trên mặt đất không thành hình người Lục Tồn thi thể, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia thay đổi tới.

Vì cái gì. . . Nhìn xem loại thi thể huyết nhục mơ hồ, ta vậy mà không có nửa điểm khó chịu?

Giang Tiêu tâm lý tổ chất, mặc dù cho tới nay đều là siêu quần bạt tụy trình độ, nhưng nếu là thay đổi trước kia hắn, làm sao cũng không thể nào làm được đối mặt loại này thảm trạng thi thể, cũng có thể một chút cũng không nhúc nhích tình trạng.

Hắn không phải động vật máu lạnh. Đối một người thi thể, máu thịt be bét bộ dáng, cho dù không nói sợ hãi hoặc là buồn nôn, nhưng tâm lý kháng cự nhiều ít tổng hắn là có bên trên một chút.

Nhưng vô luận là vừa rồi dùng cốt trào tại Lục Tồn trên người quỷ lúc, vẫn là bây giờ nhìn lấy hành quân kiến đem trước ngực hắn thịt gặm sạch sẽ, Giang Tiêu trong lòng đều không có nửa điểm gọn sóng sinh ra. Thật giống như trước mắt khối thịt, căn bản cũng không phải là đồng loại của mình, mà là chợ bán thức ăn bên trong, trên thớt thịt heo thịt bò.

Chính mình. . . Vì sao lại biến thành hiện tại bộ dáng này?

Là từ lúc nào. . . Bắt đầu?

Giang Tiêu trong lòng lại là chìm xuống, nhớ tới Từ Yên chết tại bên cạnh mình lúc tình cảnh.

Hai cánh tay cùng hai chân đều diễn hóa thành ong độc đi oanh kích Âm Viêm, lồng ngực cũng bị Âm Viêm nóng rực nắm đấm mở hai cái lỗ lớn, ngay lúc đó Từ Yên, nhìn cùng hiện tại Lục Tồn thảm trạng cũng không thua bao nhiêu.

Nhưng mà Giang Tiêu trong lòng ngoại trừ làm Từ Yên chết thấy khổ sở cùng tiếc nuối bên ngoài, đối đáng đáp của nàng đúng là không có nửa phần cảm giác.

Hắn lúc ấy nghĩ đến, chỉ có đau đầu——

Đây là một cỗ thi thể, một bộ tại trên xe mình thi thể.

Ta phải giải quyết cỗ thi thể này.

Chỉ thể thôi. Không có buồn nôn, không có buồn nôn, không có bởi vì thấy thân thể của nhân loại bị phá hư được tàn khuyệt không đầy đủ lúc cảm giác khó chịu.

Chính mình. . . Có phải là bị bệnh hay không?

Giang Tiêu ngồi xổm ở Lục Tồn thi thể trước mặt, gắt gao nhìn chăm chăm hắn, hết sức mong muốn tìm về cái loại cảm giác này, nhưng làm thế nào cũng làm không được.

"Giang Tiêu. . ."

Rốt cục, là Triệu Thiên Vũ thanh âm phá vỡ Giang Tiêu trong đầu phân loạn như đây.

Giang Tiêu quay đầu lại, trông thấy Triệu Thiên Vũ đang gầy dựa lấy từ dưới đất ngồi dậy, như cũ không ngừng thở hổn hển, trong mắt là khó nén hoảng sợ.

"Giang Tiêu?"

Triệu Thiên Vũ vịn cầu thang lan can, trên mặt vừa rồi bởi vì nghẹt thở mà sinh ra ửng hồng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, áo choàng tấm vạt áo một mảnh ngổn ngang, hai chân cũng khó tự kiềm chế không ngừng run rẩy.

Trước mắt Giang Tiêu, mặt mũi tràn đầy máu đỏ tươi, đơn giản. . . Căn bản cũng không phải là chính mình từng nhận biết cái kia Giang Tiêu!

Còn có cái này xông vào đầu tọc cao đại nam nhân, vừa rồi kém một chút, chính mình liền bị hắn làm nhục chỉ từ!

Mà bây giờ, hắn cũng đã bị Giang Tiêu lấy đi sinh mệnh, biến thành một bộ không trọn vẹn thi thể, ngã trên mặt đất.

Giang Tiêu trên thân. . . Đến tột cùng xảy ra chuyện gì!

Người nam kia người vì sao phải tới giết hắn? Vì cái gì hắn sẽ có loại này không thuộc về loài người tốc độ cùng lực lượng, cùng với. . . Tàn bạo?

Giang Tiêu lại vì cái gì, cũng đột nhiên trở nên cùng nam nhân kia một dạng. . . Thậm chí mạnh hơn hắn trắng, càng nhanh chóng hơn, cũng càng. . . Tàn bạo?

Một chuỗi vấn đề giấu ở Triệu Thiên Vũ trong cổ họng, nhưng lại không biết đáp ứng nên mở miệng như thế nào đến hỏi, chỉ có thể thẳng vào nhìn xem Giang Tiêu.

Nàng thậm chí tình nguyện đây là một con ác mộng, có thể nhanh tỉnh lại.

"Thiên vũ, ta. . ."

Giang Tiêu đứng người lên, quay đầu đối mặt với Triệu Thiên Vũ, không biết nên giải thích như thế nào hết thảy.

Hắn trong lòng mình, giờ phút này cũng là một đoàn loạn ma.

Hai người đều rút cuộc không nói một lời, chỉ lẳng lặng lẫn nhau nhìn nhau, ánh mắt bên trong đều là không nói ra được phức tạp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vừa rồi kinh sợ cùng chết lặng dần dần thối lui, Triệu Thiên Vũ trong lòng mới dần dần một lần nữa bị vừa mới chưa kịp phản ứng hoảng hốt sở chiếm cứ.

Nàng đã phản phục căn chính mình mới dưới, mãi đến cắn ra máu tươi, mới rốt cục xác nhận, đây không phải một giấc mộng.

Mà nếu đây không phải mộng. . .

Nếu là vừa rồi, Giang Tiêu không có giết chết nam nhân kia. . . Minh bây giờ, lại lại biến thành cái gì bộ dáng?

Triệu Thiên Vũ kiệt lực không chế chính mình, để cho mình đừng đi nghĩ, nhưng cũng làm sao cũng không cách nào khống chế suy nghĩ. Trong đầu, mình bị tra tấn đến không thành hình người, mất đi sinh mệnh trần trụi thân thể, lặp đi lặp lại hiển hiện lại lặp đi lặp lại biến mất.

Nàng rút cục hai chân lại lần nữa mềm nhũn, gập rút thở hào hển quỳ trên mặt đất, cũng không nén được nữa gào khóc.

Trước đây cường ép bị đè nén thật lâu hoảng hốt, rốt cục vẫn là bạo phát ra.

Giang Tiêu khe khẽ thở dài, đi đến đã khóc đến gần như sụp đổ Triệu Thiên Vũ bên người, đưa nàng nhẹ nhàng ôm lấy trong ngực, đi vào trong phòng khách.

. . .

Giả Ngọc ngồi ở trong xe, xuyên thấu qua đơn hướng pha lê nhìn ven đường Giang Tiêu phòng, trên mặt không có nửa điểm biểu lộ, chỉ có ánh mắt bên trong đan xen không dám tin, thất vọng, còn có mê mang.

Giang Tiêu. . . Vậy mà thật không có nói sai.

Nếu như Giang Tiêu vừa rồi nói với Lực Tàn chính là nói láo, như vậy hiện tại Giang Tiêu liền đã chết.

Nhưng Giang Tiêu không chết, chết lại là Lực Tàn, là trong lòng tin tưởng vững chắc "Phồn vinh trung học máy tính phòng máy số mười lăm cơ" là cái hoang ngôn Lực Tàn.

Cho nên, Giang Tiêu nói là sự thật. Từ Yên di ngôn bên trong, cái kia phần tình báo xác thực ngay tại máy vi tính kia bên trong.

Nhưng vì cái gì. . . Vì cái gì chính mình hết lần này tới lần khác liền là tìm không thấy?

Vì cái gì!

Giả Ngọc dùng sức nắm chặt nắm đấm, trong lòng tràn đầy nghi hoặc cùng phẫn nộ.

Điện thoại vang lên.

Giả Ngọc từ trong túi lấy điện thoại cầm tay ra, cúi đầu xuống, trông thấy điện báo đúng là Giang Tiêu. Hắn chỉ hơi do dự một lát, liền nhấn xuống nghe.

"Giả Ngọc, người ở đâu?" Giang Tiêu thanh âm rất trầm ổn. Nếu như không phải Giả Ngọc đối vừa mới xảy ra chuyện gì rõ ràng rành rành, tuyệt nghĩ không ra hắn vừa mới đã trải qua một lần sống chết trước mắt.

"Trong trường học." Giả Ngọc không chút do dự hồi đáp: "Thế nào?"

"Ám Viêm. . . Còn có tàn đảng sống sót, vừa rồi đến nhà của ta tập kích ta."

"Cái gì!" Già Ngọc thanh âm chấn động vô cùng: "Điều đó không có khả năng! Ám Viêm đã bị ta giết, hần mấy người bộ hạ cũng toàn bộ bị thanh tẩy. Ta làm toàn diện si tra, không có khả năng còn có cá lọt lưới."

"Không có khả năng?" Giang Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn nói: "Cái kia, ngươi nghe qua Lực Tàn cái tên này sao?"

Già Ngọc trầm mặc một lát, mới nói: "Người tập kích ngươi, liền là Lực Tàn?"

"Đúng. Hần nói đến rất rõ ràng, hần là Ám Viêm bộ hạ."

". . . Thật có lỗi, Giang Tiêu. . ." Già Ngọc khàn giọng nói: "Ta. . . Ta không nghĩ tới Lực Tàn cũng sẽ là Ám Viêm người. Tại học viện bên trong trong tổ chức, hần không quy thuộc tại Ám Viêm quản lý. Ta chỉ si tra xét Ám Viêm bộ hạ, lại không nghĩ rằng. . ."

"Ta muốn không phải lời xin lỗi của ngươi." Giang Tiêu lạnh lùng cắt ngang Già Ngọc: "Xin lỗi với ta mà nói có ý nghĩa gì? Ta muốn hỏi chính là, ngươi làm sao cam đoan loại chuyện này sẽ không lại phát sinh?"

"Ta. . ." Già Ngọc cười khổ một cái: "Thật có lỗi, ta thật không biết. Nếu hiệu trung với Ám Viêm người, không giới hạn với hần ở trong học viện bộ hạ, như vậy ta hiện tại cũng không cách nào xác định, trong học viện phải chăng còn có mặt khác ẩn giấu Ám Viêm tàn đảng tồn tại. Mà lại ta cũng không xác định, ngươi nắm giữ lấy Tử Yên di ngôn sự tình, có thể hay không lưu truyền được càng rộng, khiến cho học viện bên ngoài giác tỉnh giả cũng biết. Cho nên. . ."

"Cho nên ngươi không có cách nào phải không?" Giang Tiêu cười lạnh một tiếng: "Được a. Ta biết rồi."

"Chờ một chút, Giang Tiêu." Già Ngọc vội vàng ngăn trở Giang Tiêu cúp điện thoại: "Ngươi. . . Lực Tàn hần. . . Ta nói là, ngươi là thế nào chạy trốn? Hần có khả năng tiếp tục đuổi theo giết ngươi."

"Có lẽ sẽ có người khác, nhưng không phải là hần." Giang Tiêu trầm mặc một chút: "Lực Tàn đã chết."

"Chết rồi?" Già Ngọc cả kinh nói: "Ngươi. . . Là ngươi giết hần? Điều đó không có khả năng! Lực Tàn bản lĩnh ta rất rõ ràng, ngươi còn không có hoàn toàn thức tỉnh, không thể nào là đối thủ của hần. Ngươi làm sao làm được?"

"Thật có lỗi, nhưng này không liên quan gì đến ngươi." Giang Tiêu không khách khí chút nào đáp lại nói.

"Được a. . ." Già Ngọc thở dài: "Vậy ngươi tiếp xuống định làm gì? Có cần hay không ta an bài cho ngươi một cái an toàn địa điểm trước ở?"

"Rồi nói sau. Nếu có cần, ta hội sẽ liên lạc lại ngươi." Giang Tiêu nói xong, liền cúp xong điện thoại.

Già Ngọc còn cần nói cái gì, điện thoại cũng đã vang lên âm thanh bận. Hần cười khổ một cái, một lần nữa nhìn phía một bên Giang Tiêu phòng, khe khẽ thở dài, sau đó trên điện thoại di động một lần nữa thông qua một cái mã số.

Đợi cho trò chuyện hoàn tất, phát một hồi ngốc về sau, Già Ngọc lắc đầu, nổ máy xe, hướng về cư xá bên ngoài chạy tới.

. . .

Giang Tiêu cúp điện thoại, chậm rãi theo ngòai xồm tư thế đứng lên, nắm trong tay lấy chính là một khóa chùng hạt đậu thiết bị điện tử.

Dựa vào Tử Yên tế bào diễn hóa xuất hành quân kiến, ăn hết Lực Tàn thi thể, chỉ để lại trên người quần áo, cùng với cái này đồ chơi nhỏ.

Mặc dù chưa bao giờ từng thấy, nhưng Giang Tiêu liếc mắt liền nhận ra, đây là một cái bộ phối hợp.

Hơn nữa nhìn nó lớn nhỏ, công suất tuyệt sẽ không rất lớn. Cái này cũng liền mang ý nghĩa, nó phóng ra khoảng cách cũng sẽ không quá xa.

Nói một cách khác, tại bộ phối hợp đầu kia nghe lên người, vừa rồi rất có thể liền tại phụ cận.

Giang Tiêu cũng không có thấy kinh ngạc. Trên thực tế, ngay tại hần trước đây đối Lực Tàn nói ra đáp án kia thời điểm, hần liền đã đoán được có người tại viễn trình giám thính cái này trong phòng phát sinh hết thảy.

Nếu không phải như thế, Lực Tàn cũng không có khả năng đến trước khi chết, còn muốn giãy dụa lấy truy vấn Tử Yên di ngôn.

Mà Giang Tiêu trả lời vấn đề của hần, đương nhiên cũng không phải là vì khiến cho Lực Tàn chết được nhắm mắt, mà là hi vọng bộ phối hợp đầu kia nghe trộm người, hoặc là thế lực, có thể như vậy rời xa hần.

Bởi vì Giang Tiêu rất rõ ràng, chính mình cũng không có bất kỳ cái gì giá trị, có giá trị, là Tử Yên lưu lại di ngôn. Càng nói chính xác, là cái kia "Hạt giống".

Mà mong muốn để cho mình triệt để thoát ra sự tình bên ngoài, biện pháp tốt nhất, liền là khiến cho bí mật kia không còn trở thành bí mật.

Triệu Thiên Vũ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Giang Tiều: "Như vậy, nói cho ta biết, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì. Nếu như ngươi còn coi ta là làm bằng hữu."

Giang Tiêu vừa muốn mở miệng cự tuyệt, lời nói còn không ra khỏi miệng, lại bị Triệu Thiên Vũ cắt ngang: "Không muốn nói gì không liên quan gì đến ta, cũng không nên nói ta không giúp đỡ được cái gì. Theo vừa rồi nam nhân kia. . . Kém chút. . . Kém chút đối ta. . . Khi đó bắt đầu, ta liền đã bị cuốn vào. Giang Tiêu, có lẽ ta không thể giúp ngươi cái gì, nhưng ít ra ngươi là bằng hữu của ta, bằng hữu tốt nhất. Ta muốn biết trên người của ngươi xảy ra chuyện gì."

". . . Tốt, nhưng không phải hiện tại." Giang Tiêu nghe xong, hít một hơi thật sâu, gật đầu chân thành nói: "Ta cam đoan, ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng không phải hiện tại. Vừa đến, tinh thần của ngươi trạng thái không tốt, thứ hai, còn có rất nhiều chuyện, chính ta cũng còn không có biết rõ ràng."

"Cái kia là lúc nào?" Triệu Thiên Vũ không buông tha.

Giang Tiêu suy nghĩ một chút: "Mấy qua đêm nay về sau đi. Đêm nay, ta muốn đi thấy một người. Có lẽ rất nhiều chuyện, ta có thể từ trên người hắn đạt được đáp án."

"Đi. Ta tin tưởng ngươi sẽ không gạt ta." Triệu Thiên Vũ dứt khoát nhẹ gật đầu: "Như vậy, chúng ta ước định. Làm ngươi làm xong trong tay sự tình, thấy xong người ngươi muốn gặp về sau, ngươi muốn đem những ngày này đến, ở trên thân thể ngươi phát sinh hết thấy, đều từ đầu chí cuối nói cho ta biết."

Sắc mặt của nàng mặc dù vẫn tái nhợt như cũ, nhưng vẻ mặt lại rốt cục khéo léo một chút, không còn như là vừa rồi tro tàn.

"Ước định. Tốt, đứng lên đi, ta đưa ngươi về nhà." Giang Tiêu vươn tay, tại Triệu Thiên Vũ đầu vai nhẹ nhàng vỗ vỗ, đứng lên tới.

Triệu Thiên Vũ lại không có động tác, ngược lại là ngẩng đầu, nhìn xem Giang Tiêu.

"Đi a." Giang Tiêu buồn bực nhìn xem không nhúc nhích Triệu Thiên Vũ: "Làm sao không động đậy?"

Triệu Thiên Vũ cho tới bây giờ, mới rốt cục lại nở một nụ cười đến, duỗi ra một ngón tay, chỉ chỉ thân thể của mình: "Giang Tiêu, ngươi là dự định để cho ta ăn mặc ngươi áo ngủ về nhà đâu, vẫn là có ý định. . . Trong phòng nhìn ta thay quần áo?"

". . . Thật xin lỗi. . ." Giang Tiêu này mới tỉnh ngộ lại, cười thở dài một hơi, vội vàng thối lui ra khỏi gian phòng, thay Triệu Thiên Vũ đóng cửa lại.

Không bao lâu, môn một lần nữa mở ra, phía sau cửa đứng đấy, rốt cục lại biến thành ngày hôm qua cái kia Triệu Thiên Vũ. Mặc dù vẻ mặt còn có chút tiêu tụy, nhưng ít ra trên mặt đã đeo lên lần nữa nụ cười nhẹ nhõm.

"Ngươi. . . Rất nhiều rồi?" Giang Tiêu quan tâm hỏi.

Triệu Thiên Vũ vỗ vỗ Giang Tiêu bả vai, cười cười: "Không sai biệt lắm, vừa rồi chỉ là nhất thời không kìm chế được nổi nóng, hiện tại đã không sao. Đi thôi, lái xe của ngươi, hay là của ta xe?"

Giang Tiêu suy nghĩ một chút: "Ngươi."

Giang Tiêu trên đường đi, đều cẩn thận không còn đề cập chuyện vừa rồi. Mà Triệu Thiên Vũ cũng hết sức thức thời không tiếp tục hỏi nhiều một câu.

Mãi đến đêm Triệu Thiên Vũ đưa về nhà, tại cửa ra vào hai người phân biệt lúc, Triệu Thiên Vũ mở cửa, lại xoay người, đối Giang Tiêu ngoắc ngón tay, một đôi mắt vụt sáng vụt sáng nhìn qua hắn.

"Làm gì?" Giang Tiêu không rõ ràng cho lắm mà nhìn xem Triệu Thiên Vũ, đang ở buồn bực lúc, lại bị Triệu Thiên Vũ kéo lại cả vạt, đem hắn tầng tầng kéo đi qua, dùng sức ôm vào trong lòng.

"Cám ơn ngươi. . . Vừa rồi bảo hộ ta." Triệu Thiên Vũ tại Giang Tiêu bên tai nói khẽ.

"Tốt, gặp lại. Bảo trọng tốt chính mình, chờ điện thoại của ngươi." Ngắn ngủi ôm về sau, Triệu Thiên Vũ lập tức liền buông lỏng ra Giang Tiêu, hướng về phía hắn cười cười, đóng cửa lại.

Mãi đến môn bị chốt, Giang Tiêu mới nhàn nhạt cười cười, dùng càng nhẹ thanh âm nói: "Không khách khí."

. . .

Màn đêm buông xuống lúc, Giang Tiêu đứng ở Âm giả công.

Hắn vốn là không cách nào hoàn toàn tin nhiệm Giả Ngọc, mà ngoại trừ Giả Ngọc bên ngoài, hắn nhận biết, còn sống giác tỉnh giả, cũng chỉ còn lại có một cái lão Hoa.

Càng quan trọng hơn là, lão Hoa không phải học viện thành viên. Mà lại tại đêm hôm đó, cũng là hắn vô tình hay cố ý ám chỉ dưới, mới có thể khiến cho Giang Tiêu đi tới Bích Đàm sơn, mới có thể mang đến đằng sau cái kia một chuỗi sự tình.

Giang Tiêu muốn hỏi rõ ràng tất cả những thứ này.

Nhẹ nhàng gõ hai lần môn, dày nặng nước sơn đen gỗ cửa chính liền lặng yên không một tiếng động trượt ra, trong môn phái lão Hoa gương mặt kia, vẫn

như cũ là tái nhọt mà không có bất kỳ cái gì biểu lộ.

Hắn trên dưới nhìn qua Giang Tiêu, không nói gì, chỉ yên lặng nhẹ gạt đầu, liền quay người hướng về sau đi đến.

Giang Tiêu đi theo lão Hoa sau lưng đi vào trong tiệm, đêm nay vẫn như cũ là không có hắn khách nhân của hắn, lão Hoa cũng là giống như lần trước, không để ý tới Giang Tiêu, trực tiếp hướng về hậu trù cánh cửa kia đi đến.

"Chờ một chút, lão Hoa." Giang Tiêu hướng về phía lão Hoa bóng lưng kêu một tiếng.

Lão Hoa chậm rãi xoay người, nhìn một chút Giang Tiêu: "Ồ đây không tiếp thụ chọn món."

Giang Tiêu lắc đầu: "Ta, không phải tới uống rượu."

"Không phải tới uống rượu, vậy liền ra ngoài đi." Lão Hoa thân nhiên nói: "Tiệm của ta, tên là Ấm già. Không uống rượu người, không nên tiến đến."

Nói xong, hắn lại vừa nghiêng đầu, tiếp tục hướng sau đi đến, cũng mặc kệ sau lưng Giang Tiêu có thể hay không tự động rời đi.

"Từ Yên chết! Lão Hoa, ngươi không có khả năng không biết đi!" Giang Tiêu rốt cục kìm nén không được, hướng về phía lão Hoa gầm nhẹ một tiếng.

Lão Hoa dừng bước, một lát sau nhẹ gạt đầu, lại vẫn không có xoay người lại: "Ta tự nhiên biết. Nhưng này cùng ngươi lại có quan hệ gì?"

"Cùng ta có quan hệ hay không?" Giang Tiêu trầm giọng nói: "Lão Hoa, ngày đó ta vì sao lại đi Bích Đàm sơn, ngươi so ta rõ ràng hơn. Ta muốn, là một lời giải thích."

Lão Hoa chậm rãi xoay người lại, nhìn xem Giang Tiêu, nửa ngày mới nhẹ nhàng gạt đầu nói: "Ngồi đi."

Giang Tiêu cũng không khách khí nửa điểm, trực tiếp ở một bên trước bàn ngồi xuống, ánh mắt như cũ một khắc không buông lỏng nhìn qua lão Hoa.

"Chờ lấy." Lão Hoa thân nhiên nói, đi vào hậu trù, một lát liền cầm hai bầu rượu, hai cái ly rượu đi ra, cùng Giang Tiêu đối ngồi xuống, chỉ là lần này nhưng không có đậu phộng đậu tương loại hình thức nhắm.

Giang Tiêu không có mở miệng trước, mà là chờ lấy lão Hoa nói chuyện.

Lão Hoa bày xong dụng cụ pha rượu, rót cho mình một ly, chính mình uống một ngụm, buông xuống ly rượu, mới chậm rãi nói: "Ngươi muốn cái gì nói rõ lý do?"

Giang Tiêu con mắt chăm chú nhìn lão Hoa: "Đêm hôm đó, ngươi tại sao phải đối ta thực hiện tâm lý ám chỉ, để cho ta đuổi theo Từ Yên đi Bích Đàm sơn? Ngươi có phải hay không đã sớm biết, Ấm Viêm muốn giết hắn?"

Giang Tiêu không hỏi có phải hay không, mà là trực tiếp liền hỏi vì cái gì.

Lão Hoa nếu không có đem hắn đuổi đi, mà là lấy ra rượu, cùng hắn đối ngồi xuống, vậy liền mang ý nghĩa hắn cũng không tính phủ nhận tất cả những thứ này.

"Không." Lão Hoa thân nhiên lắc đầu: "Ta không biết Ấm Viêm muốn giết nàng, ta thậm chí không biết Từ Yên đi Bích Đàm sơn, cùng Ấm Viêm có quan hệ."

"Vậy ngươi làm như vậy là vì cái gì?" Giang Tiêu cau mày: "Ngươi cũng đã biết, hiện ở trong học viện người đã để mắt tới ta, ta kém chút chết ở trong tay bọn họ! Hai lần!"

"Bởi vì ta muốn cứu Từ Yên một mạng, nhưng ta lại không thể tự kiểm chế ra tay." Lão Hoa thân nhiên nói: "Mà ngươi, là lúc ấy nhân duyên duy nhất."

"Cái gì gọi là nhân duyên duy nhất? Mà lại. . . Ngươi không phải không biết Ấm Viêm muốn giết hắn sao? Lại thế nào có thể nói cứu nàng một mạng?" Giang Tiêu cười lạnh nói.

Lão Hoa nâng lên buông xuống mí mắt, ánh mắt tại Giang Tiêu trên mặt dạo qua một vòng: "Bởi vì ngày ấy, Từ Yên trên mặt có tử khí, mà trên mặt của ngươi. . . Không có."

"Tử khí. . . ?" Giang Tiêu ngạc nhiên.

"Tử khí." Lão Hoa nhẹ gạt đầu: "Trên mặt có tử khí bao phủ người, chưa hẳn liền sẽ chết, nhưng không có chết khí bao phủ người, lại nhất định sẽ không chết."

"Chỉ có ngươi có thể trông thấy?"

"Chỉ có ta có thể trông thấy."

Giang Tiêu cau mày nói: "Cho nên, ngươi đoán chắc ta đêm hôm đó sẽ không chết? Đây liền là của ngươi lý do?"

"Vâng." Lão Hoa nói: "Cũng là thật đáng tiếc, Tử Yên thế mà thật sẽ chết tại đêm hôm đó."

Giang Tiêu hít sâu một hơi, trên mặt sắc mặt giận dữ ngấm dần lộ ra: "Nhưng ngươi lại dựa vào cái gì tại không thông qua đồng ý của ta phía dưới, liền tự tiện dùng nhân sinh của ta tới làm tiền đặt cược? Ngươi cũng đã biết, cũng bởi vì ngươi này một cái ý niệm trong đầu, ta nguyên bản sinh hoạt đã triệt để bị hủy rồi sao!"

Ta không biết, cũng không có hứng thú gì biết." Lão Hoa thần nhiên nói, trên mặt không có chút nào áy náy: "Từ Yên cùng ta có chút giao tình, cho nên ta nghĩ thử cứu nàng. Ta không tiện nhúng tay, cho nên liền tạm thời mượn dùng người một thoáng, hết sức hợp lý. Mà người. . . Người cùng ta liền nửa chút giao tình đều không có, ta tại sao phải cân nhắc cuộc đời của người có thể hay không bị hủy đi?"

Giang Tiêu mở to hai mắt nhìn nhìn lão Hoa, vậy mà trong lúc nhất thời nghĩ không ra nên như thế nào phản bác hấn lời nói này.

Không có tình người sao? Xác thực không có tình người.

Nhưng lão Hoa nói không sai, hẳn cùng Giang Tiêu ở giữa không có nửa điểm giao tình, lại dựa vào cái gì tới cùng Giang Tiêu giảng phần nhân tình này?

Đừng nói là Giang Tiêu chính mình nguyên bản bình tĩnh sinh hoạt bị làm rối loạn mà thôi, cho dù chết tại đêm hôm đó Bích Đàm sơn, thì tính sao?

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hòa tan băng sơn thiếu nữ

Giang Tiêu im lặng một lát, nhưng không có nổi giận, mà là dần dần nở nụ cười, cười đến từng chút một nhiệt liệt, cuối cùng vậy mà ha ha ngửa mặt lên trời phá lên cười.

"Nghĩ thông suốt?" Lão Hoa rót cho mình một chén rượu.

"Nghĩ thông suốt." Giang Tiêu gật gật đầu: "Người không nợ ta cái gì. Mà lại, người bây giờ có thể cho ta lần này nói rõ lí do, đã được cho là đối ta không tệ."

"Không phải đối người không sai." Lão Hoa lại lắc đầu: "Là xem ở Tử Yên trên mặt mũi."

"Tử Yên? Có thể Tử Yên đã chết." Giang Tiêu hơi nghi hoặc một chút.

"Chuyện này. . . Cũng khó mà nói." Lão Hoa trên mặt đột nhiên hiện lộ ra huyền bí khó lường về mỉm cười đến, nhưng không có xuống chút nữa nói tiếp, chỉ là hợp với cho mình rót vài chén rượu.

Giang Tiêu trầm tư một lát, ngẩng đầu lên nói: "Người... Biết trong cơ thể ta có Tử Yên tế bào sinh tồn?"

Lão Hoa nhìn một chút Giang Tiêu, khẽ gật đầu: "Bảo vệ tốt chúng nó."

"Người nói là..." Giang Tiêu trong đầu bỗng nhiên đột nhiên thông suốt: "Tử Yên có khả năng mượn này một đoàn nhỏ tế bào, một lần nữa phục sinh?"

"Có khả năng. Nhưng cũng chỉ là có khả năng mà thôi." Lão Hoa giờ bàn tay lên, làm cái cự tuyệt thủ thế: "Nhưng ngươi cũng đừng hỏi ta nên làm như thế nào, diêm ấy. . . Ta cũng không rõ ràng. Ở trước đó, theo vận mệnh bên đạo đường đi xuống đi."

"Được." Giang Tiêu rõ ràng lão Hoa cũng sẽ không lại nói gì nhiều, thay đổi đề tài: "Như vậy, ta hi vọng người có thể giúp ta một chuyện."

"Nói ra trước đã, ta lại nhìn có thể hay không đáp ứng ngươi." Lão Hoa thản nhiên nói.

Giang Tiêu hít sâu một hơi: "Người cũng đã biết, Âm Viêm vì sao lại giết Tử Yên?"

"Không biết." Lão Hoa lắc đầu: "Trong học viện những tên khác, ta đều không quen, Tử Yên xem như cùng ta giao tình tốt nhất một cái. Nội bộ bọn họ cơ mật, ta không quan tâm, cũng không có người sẽ đến nói cho ta biết. Ta ngày đó muốn cứu Tử Yên, cũng chỉ là bởi vì không muốn trên đời, thiếu đi như thế một cái yêu rượu người mà thôi."

"Đã nguoi không biết, cái kia ta cho nguoi biết." Giang Tiêu cũng rót cho mình một chén rượu, ngửa đầu làm xuống dưới. Chỉ là giờ phút này tâm tình phức tạp, rượu mặc dù là cùng lần trước một dạng mỹ vị, làm thế nào cũng uống không ra ngày đó cảm giác: "Tử Yên. . . Tìm được một hạt giống vị trí."

"Cái gì?" Lão Hoa đột nhiên ngừng đầu, trong hai mắt lộ ra một cổ vẻ kinh dị tới: "Hạt giống? Nguoi không có nói đùa?"

"Nguoi cảm thấy, ta hiện tại giống như là đang nói đùa sao?" Giang Tiêu cười lạnh nói.

Lão Hoa trầm tư một lát, chậm rãi nói: "Không sai. Như không phải là vì thứ này, Âm Viêm cũng không có khả năng bí quá hoá liều, phản bội học viện."

Giang Tiêu tiếp tục nói: "Tử Yên tại trước khi chết, đem có giấu loại kia con vị trí tình báo nói cho ta biết. Mà Âm Viêm truy sát ta, cũng là vì nghĩ ra được hạt giống vị trí."

Lão Hoa cau mày nói: "Như vậy, nguoi tại sao lại muốn tới tìm ta? Nguoi hẳn là đi tìm học viện nguoi, để bọn hắn đi giải quyết Âm Viêm vấn đề. Theo ta được biết, học viện một tên giám sát quan, cũng tại cái thành phố này."

"Ta đã tìm." Giang Tiêu thờ dãi: "Nguoi nói cái kia giám sát quan, tên là Giả Ngọc. Âm Viêm đã bị hắn quét sạch, nhưng lại còn có tàn đảng lưu lại, hẳn cũng không có cách nào toàn bộ rửa ráy sạch sẽ."

Giang Tiêu vừa rồi ở trong lòng do dự mấy lần, rốt cục vẫn là không có đem chính mình đối Giả Ngọc không tín nhiệm đối lão Hoa đề lộ ra tới.

"Hắn không có cách nào, chẳng lẽ ta liền có?" Lão Hoa lạnh nhạt cười cười: "Ta chẳng qua là một cái mở tửu quán mà thôi, có thể làm những thứ gì cho nguoi?"

"Đang bởi vì nguoi là cái mở tửu quán, ta mới cần nguoi hỗ trợ." Giang Tiêu sắc mặt ngưng trọng: "Ta muốn nguoi giúp ta truyền lời ra ngoài, khiến cho hết thầy giáo tình già vòng tròn, vô luận có phải hay không trong học viện nguoi, đều biết —— cái kia hạt giống vị trí."

Lão Hoa nhìn Giang Tiêu, ánh mắt cũng đồng dạng ngưng trọng: "Nguoi. . . Là nghiêm túc?"

"Đương nhiên là nghiêm túc." Giang Tiêu ngồi ngay ngắn: "Ta rất rõ ràng, chính ta, vô luận đối với người nào, đều không có nửa điểm giá trị. Âm Viêm cũng tốt, hắn tàn đảng cũng tốt, hoặc là còn tiềm ẩn lấy mặt khác uy hiếp cũng tốt, muốn chỉ là hạt giống, mà không phải ta. Mà một cái bí mật, chỉ có tại nó vẫn là bí mật thời điểm, mới có hắn giá trị."

"Cho nên, ta muốn làm, liền là khiến cho bí mật kia, không còn trở thành bí mật. Chỉ có tất cả mọi người biết đạo hạt giống bị chôn giấu ở nơi nào, ta mới có thể từ nơi này vòng xoáy khổng lồ bên trong thoát thân!"

Lão Hoa cúi đầu trầm ngâm một lát, nhẹ gật đầu: "Nguoi nói không sai."

"Như vậy, chuyện này, nguoi là bang, vẫn là không giúp?" Giang Tiêu đe dọa nhìn lão Hoa.

"Nếu như chỉ là giúp nguoi truyền lời, như thế không khó." Lão Hoa suy nghĩ một chút, thân nhiên nói: "Nhưng, ta không bảo đảm người khác sẽ tin."

"Vậy liền giúp ta ước người, ta tự mình cùng bọn hắn gặp mặt nói chuyện." Giang Tiêu trầm giọng nói.

"Ước người? Ước ai?" Lão Hoa hỏi ngược lại.

"Có khả năng nghĩ ra được cái kia hạt giống người."

Nhìn xem Giang Tiêu, lão Hoa mĩa mai cười một tiếng: "Giác tình già vòng tròn mặc dù lớn, nhưng ngoại trừ học viện bên ngoài, cũng không có hắn tổ chức của hắn tồn tại, mọi người gần như đều là riêng phần mình trải qua cuộc sống của mình, mặc dù lẫn nhau ở giữa cũng có lui tới, nhưng ta lại làm sao biết những người kia là ngấp nghé cái kia hạt giống?"

Giang Tiêu nhất thời nghẹn lời, nói không ra lời.

"Mặc kệ như thế nào, ta có thể giúp nguoi đem tin tức thả ra." Lão Hoa thân nhiên nói: "Nhưng vô luận sau cùng hội là kết quả như thế nào, cái kia đều từ chính nguoi tới gánh chịu."

Giang Tiêu cười khổ gật đầu một cái.

Việc đã đến nước này, hắn cũng không có biện pháp khác. Lão Hoa nói không có sai, hắn có khả năng thay Giang Tiêu truyền lời ra ngoài, nhưng là người khác có thể hay không thư, cái kia cũng chỉ có nghe theo mệnh trời.

"Tốt, vậy liền nhờ nguoi. Tử Yên lưu lại cái kia hạt giống tình báo là tại. . ." Giang Tiêu còn chưa có nói xong, lão Hoa lại đột nhiên đứng lên, hướng về cổng đi đến, nhưng còn chưa đi đến một nửa, cái kia hai phiến nước sơn đen của chính đã bị bịch một tiếng đẩy ra, sau đó chính là một bóng người như gió lốc vọt vào trong tiệm.

"Lão —— hoa! ! ! !"

Một cái hồn nhiên thanh âm la hét, kèm theo đạo thân ảnh kia va vào lão Hoa trong ngực.

Chờ đến thân ảnh kia dừng lại, Giang Tiêu mới nhìn rõ đó là một thiếu nữ.

Chiều cao của nàng không cao, chỉ tới lão Hoa trước ngực, tròn trịa trên mặt còn mang theo một tia trẻ con mập, ăn mặc một đầu màu vàng sáng quần mềm, màu cà phê đầu tròn nhỏ gầy da, cong lên cái miệng nhỏ nhắn phần nộn đến như là cây hoa anh đào.

Thiếu nữ kia dùng sức ôm chặt lão Hoa cổ, hai chân đều rời đất, trên mặt của hắn dùng sức mở một cái, mỗi một lần nữa nhảy hồi trở lại trên mặt đất, cười hì hì nhìn xem lão Hoa: "Có muốn hay không ta à?"

"Đương nhiên là có." Trước đó gần như không để cho Giang Tiêu nhìn thấy qua mấy lần nụ cười lão Hoa, tám kia cương thi trên mặt giờ phút này vậy mà toát ra nụ cười xán lạn: "Thế nào, rốt cục lại nghĩ tới đến xem ta rồi?"

"Ừm! Nhớ người! Còn muốn. . ." Thiếu nữ kia dùng sức nhẹ gật đầu, con mắt quay mòng mòng hai lần: "Ta còn nghĩ tới người rượu, còn có hồngбет nga chuông vịt thư, còn có phi thủy cháo lươn, còn có dăm bông hầm giò!"

Nàng báo tên món ăn, cười đến lộ ra mấy cái răng khênh, tặc quá quá: "Đều. . . Đều có a?"

"Đương nhiên đều có. Người đã đến, mặc kệ muốn ăn cái gì, còn có thể ăn không được sao?" Lão Hoa cười ha ha một tiếng, vậy mà cũng không thêm quan tâm mới vừa rồi còn tại nói chuyện Giang Tiêu, quay đầu liền hướng hậu trù đi đến: "Ngồi xuống chờ lấy. Lập tức liền tốt."

Thiếu nữ kia reo hò một tiếng, nhìn xem lão Hoa xoay người bóng lưng, lại lần nữa nhảy dựng lên, nhào tới lão Hoa khiêng, tại trên gáy của hắn hung hăng hôn một cái, lúc này mới nhảy xuống tới.

Giang Tiêu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem lão Hoa đi vào hậu trù, lại nhìn một chút cái kia một mặt vui vẻ nụ cười thiếu nữ, đúng là cứ thế tại đương trường.

Cái kia lão Hoa. . . Cái kia lạnh lùng ít nói, may may không có tình người, tùy tiện một cái ý niệm trong đầu, liền để cho mình kém chút bồi tiếp Từ Yên cùng chết đi lão Hoa, tại thiếu nữ này trước mặt, chỉ một cái trở nên giống như là. . . Một cái phụ thân một dạng? !

Cô bé này. . . Đến tốt cùng là ai?

Cũng là ý niệm này, cũng chỉ là tại Giang Tiêu tâm lý chuyển động mà thôi. Trên người hắn phiền phức đã đủ nhiều, không muốn lại trêu chọc phải bắt luận cái gì sự tình.

Nhưng hắn giờ phút này vẫn còn hết lần này tới lần khác không có cách nào rời đi. Bởi vì nhất là cực kỳ trọng yếu, Từ Yên cất giữ hạt giống tình báo vị trí, hắn còn không có nói cho lão Hoa.

Giờ phút này Giang Tiêu chỉ có thể đành hoàng ngồi tại trên vị trí của mình, chờ lấy lão Hoa đi ra.

Chỉ là Giang Tiêu mặc dù không muốn đi trêu chọc cô bé kia, lão Hoa tiến vào hậu trù về sau, nàng một đôi đen nhánh mắt to lại chuyển hướng Giang Tiêu ở đây, cười hì hì đi tới, lại Giang Tiêu đối diện, lão Hoa nguyên bản vị trí bên trên ngồi xuống: "Hắc! Ta gọi tâm vận, người tên là gì?"

"Giang Tiêu." Giang Tiêu không dò rõ cô bé này nội tình, suy nghĩ một chút, chỉ đơn giản báo ra tên của mình.

"Người cũng thế. . . Lão Hoa bằng hữu?" Tâm vận cúi đầu nhìn một chút trên bàn hai bầu rượu, hai cái ly rượu, tò mò nhìn Giang Tiêu.

"Không. . . Không tính là." Giang Tiêu lắc đầu.

"Vậy hắn tại sao phải bồi người uống rượu?" Tâm vận hai con mắt trợn trừng lên: "Cái tên này, thế nhưng là rất không tiếp đãi lâu được khách nhân uống rượu."

"Chờ hắn đi ra, người hỏi hắn đi." Giang Tiêu suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định tận lực ít nói chuyện thì tốt hơn.

Tâm vận khuôn mặt nhỏ hơi cau lại lên, có chút không hài lòng lắm Giang Tiêu trả lời bộ dáng, trên dưới đánh giá hai mắt, cau mày nói: "Người cái tên này, không thích nói chuyện? Tuổi còn trẻ, liền liền không thể học một ít lão Hoa, sống động điểm sao?"

Giang Tiêu ở trong lòng kém chút một cái nước phun ra ngoài.

Học một ít lão Hoa?

Sống động một chút?

Nam nhân kia toàn thân cao thấp, đến cùng chỗ nào cùng sống động hai chữ này có thể kéo tới hơn nửa điểm quan hệ a!

Hắn chỉ có thể cười khổ nhìn xem tâm vận, nhẹ gật đầu.

Tâm vận cúi đầu nhìn một chút trên mặt bàn, may mắn cũng không có ghét bỏ lão Hoa đáng vẽ, trực tiếp liền đem trước mặt lão Hoa ly rượu bung lên, nhàn nhạt rót một cái tàn rượu, liền so với vừa nãy càng thêm vui vẻ đến mặt mày hớn hớn: "Quả nhiên vẫn là hần rượu nơi này tốt nhất rồi!"

Giang Tiêu cũng không biết nên nói cái gì, chỉ mỉm cười gật đầu tỏ vẻ đáp lại. Nhưng cô bé trước mắt nhìn lại là một bộ như quen thuộc bộ dáng, đối Giang Tiêu liền bung lên ly rượu: "Đến, lão Hoa còn đang bận bịu, người đi theo ta uống đi!"

Giang Tiêu cười khổ quan sát trước mặt ly rượu, nhưng không có bung lên tới.

Hắn tối nay tới, chỉ là vì thấy lão Hoa, nhưng không có tâm tình bồi tiếp một cái không biết lai lịch tiểu cô nương uống rượu với nhau.

Cái này tên là tâm vận tiểu nữ hài, đúng là cái mỹ nhân bại hoại, nhưng cũng thực sự quá trẻ tuổi điểm, tối đa cũng sẽ không vượt qua 14 tuổi. Liền xem như liệt điểm, Giang Tiêu cũng chưa bao giờ chạm qua nhỏ như vậy nữ hài tử.

Huống chi. . . Giang Tiêu hiện tại còn căn bản không rõ ràng lai lịch của đối phương.

"Không bồi ta?" Tâm vận bung rượu lên ngọn đèn đợi nửa ngày, lại đợi không được Giang Tiêu cùng nàng chạm cốc, trên mặt hiện lên một tia không cao hứng tới: "Người. . . Đã có chú ần? Người cấp trên là ai?"

"Chú ần? Cấp trên?" Giang Tiêu nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, mờ mịt nhìn tâm vận.

"Đừng giả bộ ngốc! Không có chú ần giấc tỉnh giả, làm sao có thể cự tuyệt ta?" Tâm vận chu cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt liếc Giang Tiêu: "Cũng là coi như người đã có chú ần, chẳng lẽ liền chút mặt mũi này cũng không cho ta? Người là thật nhìn không ra, ta là Tế Tự sao!"

★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tế Tự

"Người nói Tế Tự. . ." Giang Tiêu trong đầu lóe lên, nhớ tới trước đó Từ Yên cùng Âm Viêm đám người đã từng nói chức giai: "Cũng thế. . . Một cái chức giai?"

Tâm Vận một thoáng mở to hai mắt: "Người. . . Người không biết cái gì là Tế Tự?"

Tay phải của nàng đột nhiên lắc một cái, sau đó cũng không biết từ nơi nào biến ra một lần tinh mỹ đao nhỏ đến, tại Giang Tiêu trước mặt lung lay: "Đừng nhúc nhích!"

Giang Tiêu cũng không có trốn tránh, bởi vì hắn không có cảm giác được Tâm Vận trên thân có bất kỳ địch ý nào tồn tại, chỉ cau mày, nhìn xem Tâm Vận dùng mũi đao tại ngón trỏ phải của mình trên đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ ra một đạo nhàn nhạt vết thương.

Tâm Vận hơi hơi dùng sức nắm Giang Tiêu đầu ngón tay một chẹn, một giọt máu liền thấm đi ra.

"Người tại làm cái. . ." Giang Tiêu còn chưa nói xong, tay phải đã bị Tâm Vận kéo tới, ngậm tại trong miệng.

Ấm áp khoang miệng cùng mềm mại đầu lưỡi xúc cảm, một thoáng bọc lại Giang Tiêu đầu ngón tay. Nhưng cảm giác kia chỉ là chớp mắt là qua, cẩn thận vận phun ra Giang Tiêu ngón tay lúc, đầu ngón tay giọt máu đã biến mất.

Mà Tâm Vận giờ phút này nhìn về phía Giang Tiêu ánh mắt, cũng biến thành vô cùng kỳ quái. Nhưng nàng nhưng không có nói với Giang Tiêu lời nói, mà là lập tức nghiêng đầu qua, hướng về phía hậu trừ phương hướng ôn ào: "Uy! Lão Hoa! Tiệm của người bên trong không phải là cho tới nay đều chỉ có giác tỉnh giả mới có thể đi vào sao! Hôm nay làm sao thả một người bình thường tiến đến! Người làm cái quỷ gì a! Lão Hoa!"

Tâm Vận vừa mới ôn ào xong, lão Hoa cũng đúng lúc bung một cái lớn khay từ sau trừ đi ra, trong mâm đúng là vừa rồi Tâm Vận báo ra cái kia mấy món ăn, nghe thấy Tâm Vận phàn nàn, hắn cũng về mặt cũng sững sờ: "Người làm sao. . . Ngồi ở chỗ này?"

"Người đi làm đồ ăn, chẳng lẽ để cho ta một người đợi chờ? Nhiều nhàm chán a, đó là đương nhiên muốn tìm người theo ta trò chuyện." Tâm Vận hừ hừ

hai tiếng, nâng quai hàm: "Thế nhưng là cái tên này thế mà không thích nói chuyện, hơn nữa còn không thể theo ta uống rượu. Đứng, hấn liền cái gì là tế tự cũng không biết! Ngươi sẽ không phải thật thả một người bình thường vào đi!"

"Cái kia làm sao có thể." Lão Hoa lắc đầu, đi đến trước bàn buông xuống khay: "Chỉ là tiểu tử này là cái người mới, còn không có hoàn toàn thức tỉnh mà thôi."

"A?"

Tâm Vận lại vừa quay đầu đến, tí mi mà nhìn xem Giang Tiêu, chậm rãi lắc đầu: "Không đúng vậy, lão Hoa. Liền xem như nửa thức tỉnh trạng thái, cũng không nên liền ta cũng không nghe a? Mà lại nửa thức tỉnh trạng thái, không phải là không thể tiếp nhận chú ấn sao? Huống chi. . ."

"Ta làm sao biết, ta cùng tiểu tử này lại không quen." Lão Hoa cười cười: "Tốt, không để ý tới hấn, chúng ta làm đến bên cạnh tới."

Giang Tiêu trong lòng quýnh lên. Hấn muốn để lão Hoa truyền đi còn chưa nói xong, lão Hoa giờ phút này lại lại giống như là đã không có ý định lại đi để ý tới bộ dáng của hấn. Vừa muốn mở miệng, lại là Tâm Vận giành nói: "Không, ta liền muốn ngồi chỗ này! Cái tên này. . . Giống như rất thú vị đáng về! Ta muốn nghiên cứu một chút!"

Nàng một mặt trời đất bao la ta lớn nhất tùy hứng bộ dáng, lão Hoa đúng là không có phản bác, chỉ đem lấy yêu chiều biểu lộ liên tục gật đầu: "Tốt tốt tốt, nghe ngươi, tất cả nghe theo ngươi, chúng ta an vị chỗ này."

"Hắc hắc. . . Liền biết lão Hoa cùng ta tốt nhất rồi!" Tâm Vận hi hi cười một tiếng, hướng bên trong nhường ra điểm khoảng trống đến, khiến cho lão Hoa sóng vai ngồi tại nàng bên cạnh, sau đó hai tay chống cằm, con mắt nhanh như chớp tại Giang Tiêu trên người dò tới dò lui.

"Lão Hoa, không có chuyện gì, ta liền đi trước." Giang Tiêu chịu không được Tâm Vận cái kia làm người run rẩy ánh mắt, đối lão Hoa nói: "Từ Yên giấu đi cái kia phần tình báo. . . Hoặc là cái địa đồ đi, giấu ở phần vịnh trung học mấy tính giảng đường số mười lăm trong mấy vì tính. Đây chính là nàng trước khi chết để lại cho ta duy nhất di ngôn. Câu nói này, ta đã nói cho cái kia học viện giám sát quan Giả Ngọc. Tiếp đó, làm phiền ngươi giúp ta đem tin tức này truyền cho hết thầy tới uống rượu người. Chuyện này, sau đó rốt cuộc không có quan hệ gì với ta."

Nói xong, Giang Tiêu liền đứng lên muốn rời khỏi, nhưng lão Hoa lại trầm giọng nói: "Chờ một chút, khoan hãy đi."

Giang Tiêu nhú mày: "Làm sao? Chuyện của ta đã nói xong, vì cái gì không thể đi?"

Lão Hoa chậm rãi duỗi ra ngón tay, điểm một cái bên cạnh Tâm Vận: "Nàng đối ngươi hết sức có hứng thú, cho nên ngươi không thể đi. Theo nàng chơi một hồi."

Nhìn thấy lão Hoa lần này bộ dáng, Giang Tiêu trong lòng liền sinh ra bất mãn đến, sắc mặt chìm xuống dưới: "Nàng đối ta có hứng thú, cùng ta có quan hệ gì? Dựa vào cái gì ngươi để cho ta lưu lại, ta liền nhất định phải lưu lại?"

"Rất đơn giản." Lão Hoa rót cho mình một chén rượu, ngược mắt nhìn Giang Tiêu, thần nhiên nói: "Thứ nhất, hiện tại là ngươi đang cầu xin ta hỗ trợ, không phải ta tìm ngươi. Ngươi nếu là nhắm trúng Tâm Vận không vui, cũng chính là nhắm trúng ta không vui. Vậy cái này bề bộn, ta là giúp hay là không giúp, coi như nói không chừng."

Giang Tiêu hít sâu một hơi, nhìn xem lão Hoa: "Nói như vậy, còn có đệ nhị?"

Lão Hoa gật gật đầu: "Không sai. Đệ nhị là được. . . Hôm nay có thể nhìn thấy Tâm Vận, là vận khí của ngươi. Nếu như đổi thành người khác, chỉ sợ là nịnh bợ nàng cũng không kịp, ai sẽ giống như ngươi xoay mặt liền muốn đi? Ngươi phải giúp một tay sự tình, chỉ sợ tìm nàng, muốn so tìm ta càng hữu dụng chút."

Giang Tiêu ánh mắt chuyển đến Tâm Vận trên thân, gắp nàng dương dương đắc ý gật gật đầu, một mặt "Hấn nói không sai" bộ dáng, trong lòng hơi động, một lần nữa ngồi xuống: "Vì cái gì?"

"Không phải nói cho ngươi rồi sao, bởi vì ta là một cái Tế Tự!" Tâm Vận nâng quai hàm, cười híp mắt nhìn xem Giang Tiêu: "Ngươi sẽ không phải thật không biết, Tế Tự đại biểu cho cái gì a?"

"Không biết." Giang Tiêu lắc đầu: "Ta tại vài ngày trước, mới vừa vận tiếp xúc qua trừ ta ra mặt khác giác tính giả. Trong các ngươi bộ sự tình, ta không có chút nào hiểu rõ."

"A. . . Đây cũng khó trách. . ." Tâm Vận ồ một tiếng, gật đầu nói: "Nguyên tới vẫn là cái tiểu Bạch a! Bất quá. . ."

Nét mặt của nàng lại đột nhiên biến thành nghi hoặc: "Đã ngươi còn không có tiếp thụ qua chú ấn, cái kia chính là nói, ngươi còn không có cấp trên rồi? Thật là kỳ quái. . . Nếu như vậy, ngươi vì sao lại không nguyện ý theo ta uống rượu?"

"Ta không rõ." Giang Tiêu lắc đầu: "Cái gì là chú ấn, cấp trên lại là cái gì? Vì cái gì ta nhất định phải bồi ngươi uống rượu?"

"Lão Hoa! Ngươi để giải thích!" Tâm Vận há to miệng, lại không có trả lời Giang Tiêu vấn đề, mà là hờn dỗi chuyển hướng lão Hoa: "Quá dài, ta lười nói!"

"Tốt, ta nói." Lão Hoa nhẹ gật đầu, ý cười đầy mặt, nhưng khi hấn chuyển hướng Giang Tiêu lúc, nụ cười trên mặt lại lập tức biến mất không còn tăm

tích, một lần nữa trở nên mặt không biểu tình: "Tể Tự là giác tỉnh giả bên trong cao cấp chức giai, đối với mặt khác chức giai mà nói, là tính áp đảo cao độ tồn tại. Thân là Tể Tự chức giai giác tỉnh giả, có thể đối cấp thấp chức giai giác tỉnh giả đánh xuống chú ấn, khiến cho trở thành tinh thần tương liên cấp dưới. Đem đối ứng, thực hiện chú ấn Tể Tự, cũng chính là cấp trên. Mà cho dù là không có bị thực hiện chú ấn giác tỉnh giả, dưới tình huống bình thường tôi nói, tại Tể Tự tinh thần trắng bên trong, cũng sẽ không đi phản kháng Tể Tự đồng dạng mệnh lệnh. Tỉ như. . . Giống Tâm Vận vừa rồi nói lên, nhường người theo nàng uống rượu yêu cầu."

"Nói cách khác, trong miệng người chức giai. . . Không cách nào cải biến?" Giang Tiêu cau mày nói: "Theo thức tỉnh một khắc kia trở đi, liền đã chú định hẳn là cái gì chức giai?"

"Không." Lão Hoa lắc đầu: "Không phải từ thức tỉnh một khắc kia trở đi, mà là. . . Theo dân sinh một khắc kia trở đi. Trước đây tổ thời đại, không tồn tại thức tỉnh thuần huyết Neanderthal người thời đại, liền là như thế. Chức giai tự sinh mà đến, đến chết mà đi, vĩnh viễn cũng không có khả năng cải biến. Tể Tự, chiến sĩ, công tượng, bình dân, các liên hân vị, tại trong xã hội đóng vai vị trí của mình."

"Chuyện này. . . Đây là cái gì đáng chết quý đồ vật!" Giang Tiêu liền bỗng nhiên biến sắc: "Điều này chẳng lẽ không phải liền là. . . Dòng giống sao!"

"Người có khả năng hiểu như vậy, nhưng người không có năng lực đi phản kháng. Chỉ cần trên người của người, còn chảy xuôi theo Neanderthal người huyết mạch." Lão Hoa cười nhạt một tiếng: "Người bây giờ sẽ có lo nghĩ, hội có bất mãn, chỉ là bởi vì người còn không có hoàn toàn thức tỉnh mà thôi. Làm người thực sự trở thành một cái giác tỉnh giả về sau, người gen sẽ đem ý niệm này viết vào đầu óc của người bên trong, khiến cho tuân theo chức giai thiên định, trở thành người bản năng."

"Ta không tin." Giang Tiêu nở nụ cười gằn: "Thứ này, làm sao có thể trở thành bản năng! Ta mặc kệ chính mình sau khi giác tỉnh, lại là cái gì chức giai, ta đều vĩnh viễn không có khả năng tuân theo cái gì thượng vị giả hiệu lệnh!"

"Tùy người nghĩ ra sao đi." Lão Hoa nhún vai: "Ngược lại người bây giờ chỉ là nửa giác tỉnh giả. Có được giống như người ý nghĩ nửa giác tỉnh giả, ta gặp qua rất nhiều. Nhưng khi bọn hân hoàn toàn đã thức tỉnh về sau, không ai có thể chống lại loại bản năng này. Không có người."

"Bất quá. . ." Tâm Vận cắt ngang lão Hoa, kỳ quái nhìn xem Giang Tiêu: "Người thật rất kỳ quái. . . Coi như không có hoàn toàn thức tỉnh, lý tính bên trên không thể tiếp nhận sự thật này, nhưng người cũng không nên hội cự tuyệt yêu cầu của ta đi. . . Tốt thú vị ~"

"Ta làm sao lại biết?" Giang Tiêu hừ một tiếng: "Có lẽ, ta cũng là cái Tể Tự, chỉ bất quá đang thức tỉnh trước đó, ta còn không biết điểm này?"

"Ồ!" Tâm Vận hai mắt đột nhiên phát sáng lên: "Thật sao! Đúng a! Quả nhiên có khả năng như vậy!"

Nàng đột nhiên vươn tay, kéo lại Giang Tiêu ống tay áo, hưng phấn mà nhìn Giang Tiêu, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ: "Không sai! Chuyện này chỉ có thể là giải thích duy nhất! Người cũng là Tể Tự! Thật tuyệt! Người không biết, cái chức này giai giác tỉnh giả có bao nhiêu hiểm hoi! Trong toà thành thị này, hiện tại chỉ có lão Hoa cùng ta hai cái Tể Tự mà thôi! Hiện tại lại thêm một cái!"

Giang Tiêu đang nói ra câu nói kia về sau, chính mình cũng trong lòng hơi động.

Có lẽ, đây quả thật là chính mình không có phục tùng Tâm Vận nguyên nhân?

Mà nếu như chức của hân giai, thật là Tể Tự. . .

"Nếu thật là như thế, có hay không mang ý nghĩa nếu như ta một khi hoàn toàn thức tỉnh, chức cấp thấp tại ta mặt khác giác tỉnh giả, liền không khả năng lại đối địch với ta?" Giang Tiêu liền vội hỏi ra cái này vấn đề mấu chốt nhất.

Tâm Vận nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu: "Không, cũng không nhất định á. Hân chức của hân giai, chỉ là đối Tể Tự tự nhiên tồn tại nhất định kính ý mà thôi, nhưng không có nghĩa là loại này kính ý hội áp đảo hân tiếp nhận rõ ràng chỉ lệnh, mà lại Tể Tự cũng không có khả năng cho mặt khác chức dưới thêm Đạt Minh lộ ra vi phạm ý nguyện yêu cầu. Tỉ như. . ."

Tâm Vận cúi đầu suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nói: "Tỉ như, một cái không có tiếp thụ qua ta chú ấn đề giai giác tỉnh giả, ta yêu cầu theo ta cùng uống chén rượu, thì sẽ không có người chống lại. Nhưng nếu như là yêu cầu hân tại chỗ tự sát, vậy liền tuyệt đối không thể nào. Cho nên, nếu quả như thật có mặt khác đề giai giác tỉnh giả mong muốn công kích người, nhất là bọn hân đã tiếp nhận khác Tể Tự chú ấn, người Tể Tự chức giai cũng sẽ không tạo thành quá nhiều ảnh hưởng."

"Bất quá. . ." Giang Tiêu còn chưa mở miệng, Tâm Vận lại vội vã nói bổ sung: "Chú ấn là có hà khắc điều kiện hạn chế, cho nên tiếp thụ qua mặt khác Tể Tự chú ấn đề giai giác tỉnh giả cũng cũng không nhiều. Bình thường tôi nói, khó được mới gặp được một cái, cho nên, người cũng không cần đến quá lo lắng á!"

"Ta hiểu được." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, truy vấn: "Như vậy, loại này chức giai áp chế, tồn tại ở tất cả chức giai bên trong sao? Nhưng lần đó ta gặp được Âm Viêm cùng Từ Yên, một cái là chiến sĩ, một cái là công tượng, bọn hân cũng không có biểu hiện ra cái gì tinh thần bị áp chế dấu hiệu a."

"Ngoại trừ Tể Tự bên ngoài, tinh thần áp chế có khả năng cho rằng hầu như không tồn tại. Mà lại chiến sĩ cùng công tượng ở giữa, cũng không tồn tại chức giai khác biệt, mặc dù một cái am hiểu hơn vật lộn, một cái hội có rất nhiều cô quái kỳ lạ năng lực, nhưng trên cơ bản. . . Xem như song song quan hệ đi." Tâm Vận cười hì hì nói: "Chỉ là bình dân bởi vì là cấp thấp nhất chức giai, cho nên bọn hân đối bình dân đều sẽ thoáng có một ít tinh thần uy áp."

"Bình dân. . . Liền là thấp nhất chức giai sao?" Giang Tiêu đạt được Tâm Vận một lời khẳng định, trong lòng lại đang giễu cợt cười lạnh.

Tại Giang Tiêu giảng thuật thời điểm, Tâm Vận liền kẹp lấy một đôi đũa, một ngụm lại một ngụm ăn lên trước mặt trong mâm món ăn. Mãi đến Giang Tiêu kể xong, nàng nhú lại nhỏ lông mày vẫn không có buông ra.

"Người. . . Ăn trước hai cái, ta còn muốn suy nghĩ lại một chút." Tâm Vận đối Giang Tiêu phát phát tay, chỉ chỉ trước mặt mấy bàn món ăn, sau đó dứt khoát hai mắt nhắm nghiền, trong miệng không được tự nhủ nhỏ giọng lắm lắm thứ gì.

Giang Tiêu nhẹ gật đầu, kẹp một đũa trước mặt cháo lươn, vừa mới vào miệng, liền trừng lớn hai mắt.

Cái kia vị tươi vừa mới chạm đến đầu lưỡi, tựa như cùng bom nguyên tử nổ tung đồng dạng tại toàn bộ trong miệng điên cuồng khuếch tán ra đến, căn bản là không có cách khống chế. Cuối cùng Giang Tiêu một đời, cũng chưa từng hưởng qua dù cho nửa điểm có thể cùng đánh đồng thức ăn.

Lão Hoa làm đồ ăn tay nghề, vậy mà không chút nào thấp hơn cất rượu! !

Bất quá. . .

"Vì cái gì người rõ ràng làm được một tay thức ăn ngon, có thể bình thường trong tiệm đồ nhắm, cũng chỉ có điểm này đậu tương đậu phộng?" Giang Tiêu quan sát lão Hoa.

Lão Hoa mở mắt ra, nhìn một chút Tâm Vận, lại nhìn một chút Giang Tiêu, không nói gì.

Nhưng Giang Tiêu nhưng từ lão Hoa trong mắt, đọc lên đáp án——

Bởi vì ngoại trừ Tâm Vận, các người cũng không xứng để cho ta cho các người làm đồ ăn.

Giang Tiêu nhìn không được tại thâm cười khổ một tiếng.

Nhìn, Tâm Vận đang thức tỉnh người bên trong địa vị, thật sự chính là cao lắm đây.

"Giang Tiêu, người xác định người ngày đó đối cái kia tên là Lục Tồn chiến sĩ giác tỉnh giả tạo thành tổn thương, không đủ để trí mạng?" Tâm Vận cuối cùng kết thúc trầm tư, mở mắt ra đối Giang Tiêu hỏi.

Giang Tiêu khẳng định gật đầu, không chút do dự nói: "Ta xác định. Hẳn trước khi chết bộ dáng, tuyệt không có khả năng là ngoại lực tạo thành. Đây đó mặt lên, hô hấp khó khăn, toàn thân mất khống chế, còn có. . . Cái kia viên vỡ vụn trái tim."

"Như vậy, người cũng cùng ta cho ra giống nhau kết luận, liền là hấn. . . Là bị người khác giết chết. Không sai a?"

"Không sai." Giang Tiêu gật đầu nói.

Tâm Vận đuổi ra mảnh khảnh tay nhỏ, gõ mặt bàn một cái, ánh mắt nhìn chăm chú Giang Tiêu: "Có thể người có nghĩ tới hay không, giết Lục Tồn người là ai?"

Giang Tiêu thở dài: "Đương nhiên muốn qua, nhưng. . . Ta biết giác tỉnh giả, cũng là như vậy chỉ là mấy cái, làm sao có thể nghĩ ra được?"

Tâm Vận lại chậm rãi lắc đầu, nói khẽ: "Thế thì chưa hẳn. Bên ta mới tại trong đầu lập đi lập lại tự định giá người miêu tả toàn bộ quá trình, cũng là cảm thấy, có một người, khả nghi nhất."

Giang Tiêu trong lòng đột nhiên nhảy một cái.

Hắn biết giác tỉnh giả bên trong. Từ Yên Âm Viêm đã chết, lão Hoa ở phía đối diện, Tâm Vận chính mình càng là mới vừa quen. Trừ cái đó ra, đây chẳng phải là chỉ còn lại có. . .

"Chẳng lẽ người nói chính là. . ." Giang Tiêu trầm giọng nói: "Giả Ngọc?"

Tâm Vận trong ánh mắt, hiển lộ ra cùng khuôn mặt hoàn toàn không tương xứng thành thực cùng cơ trí tới: "Không sai. Liền là hấn!"

"Như vậy. . ." Giang Tiêu suy nghĩ một chút: "Người căn cứ là cái gì?"

"Người đề cập tới, Lục Tồn trên thân, có một cái giam thính khí, mà lại hữu hiệu khoảng cách cũng không xa. Nói cách khác, có một người một mực tại một bên cách đó không xa, giam thính các người đối thoại. Căn nhắc đến rất không có khả năng có phe thứ ba đột nhiên đi ngang qua, tâm huyết dâng trào, giết Lục Tồn về sau lại không đánh với người nửa cái bất chuyện liền nhẹ nhàng đi loại này cực xác xuất nhỏ khả năng, như vậy Lục Tồn tám chín phần mười, là chết tại người kia trên tay."

"Như vậy, nếu là người kia hạ lệnh Lục Tồn tới khảo vấn người, cũng mà còn có năng lực tại chính mình không lộ diện trạng thái giết chết Lục Tồn, như vậy hấn lại lại vì cái gì không trực tiếp tới tìm người? Lại càng vì sao hơn sao, muốn tại sau đó giết chết Lục Tồn, mà không phải giết người, giữ được Lục Tồn tính mệnh? Con roi con roi, tổng cũng phải là có lợi ích lớn hơn nữa, mới sẽ buông tha cho a?"

"Không sai." Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Bất quá. . . Đây tựa hồ cũng không đủ suy luận ra, Lục Tồn phía sau người kia, liền là Giả Ngọc a?"

"Cho tới bây giờ, còn không đến mức. Nhưng còn có càng quan trọng hơn một chút, là được. . . Lục Tồn đặt câu hỏi phương thức, rất kỳ quái." Tâm Vận lắc đầu nói: "Hắn cũng không phải là ngay từ đầu, liền đang ép hỏi người Từ Yên di ngôn, mà là đến cuối cùng thời khắc, mới hỏi ra vấn đề kia. Mà khi đó, hắn cũng đã bị người đánh bại."

Giang Tiêu suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu nói: "Cho nên, ngươi cho rằng điều này nói rõ vấn đề gì?"

Tâm Vận dùng ngón tay vòng quanh tóc của mình, chậm rãi nói: "Này có lẽ nói rõ. . . Hẳn. . . Hoặc là càng nói chính xác, sau lưng của hắc người kia, cũng không phải là muốn đạt được một cái 'Không biết đáp án', mà là muốn nghiệm chứng một cái 'Đã biết đáp án' có chính xác không."

Giang Tiêu gật mình. Tâm Vận điều phỏng đoán này, vậy mà thật sự có thể cùng sự thật xác minh được!

"Nếu quả như thật như Lục Tồn nói, hẳn là Âm Viêm tàn lờ của đảng, như vậy phía trên này chút điểm đáng ngờ, cho dù không thể hoàn toàn giải thích hợp lý. Nhưng nếu là chúng ta giả định hẳn là từ Giả Ngọc phái tới, hết thấy tựa hồ cũng có thể hoàn toàn đối nên được lên. Cho nên, ta suy luận là. . . Giả Ngọc mặc dù được người chuyển cáo Từ Yên di ngôn, nhưng hẳn lại không có hoàn toàn tín nhiệm người, cho nên mới sẽ dùng Lục Tồn làm làm mỗi như, đưa người đẩy vào tuyệt cảnh về sau, lại thu hoạch một lần đáp án." Tâm Vận ánh mắt lóe sáng, sáng rực phát quang.

"Bất quá, Giả Ngọc vì cái gì không tín nhiệm ta? Ta như là đã đem Từ Yên di ngôn chuyển cáo hẳn, cái kia. . ." Giang Tiêu nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại lời nói, phía sau một hơi khí lạnh bỗng nhiên dâng lên: "Chẳng lẽ. . ."

"Không sai." Tâm Vận tầng tầng gật gật đầu: "Giả Ngọc không có từ địa điểm kia, tìm tới vật hẳn muốn!"

"Đáng chết!"

Giang Tiêu một lần theo trên bàn quơ lấy chén rượu, ngửa đầu đem rượu trong chén rót vào trong cổ, sau đó lại hợp với rót cho mình ba chén, nhưng trong lòng kinh sợ nhưng không có bị đè xuống mấy may.

Lần này, thật là là đau đầu lớn.

Trước đó, hẳn vẫn cho rằng, cái kia phản tình báo chỉ cần chuyển đạt cho Giả Ngọc, liền có thể để cho mình không đếm xỉa đến.

Tại lọt vào Lục Tồn tập kích về sau, hẳn cũng chẳng qua là cảm thấy, đem tin tức lại khuếch tán ra, cũng sẽ không còn có người theo đuổi lấy chính mình hỏi thăm

Nhưng cho tới giờ khắc này, Giang Tiêu mới sâu sắc ý thức được, chính mình gặp phải vấn đề nghiêm trọng đến mức nào!

Máy vi tính kia bên trong, không có hạt giống tình báo!

Cái này cũng liền mang ý nghĩa, không có người sẽ tin tưởng Giang Tiêu!

Tất cả mọi người hội cho rằng, Giang Tiêu đem Từ Yên chân thực di ngôn che giấu đi! Mà tại cái kia về sau, hết thấy muốn có được hạt giống giác tỉnh giả, đều sẽ như là người thấy mùi máu tươi cá mập, hướng về Giang Tiêu chen chúc mà tới!

Mà thân ở vòng xoáy này trung tâm Giang Tiêu, sẽ không hề nghi ngờ bị bọn này cá mập phá tan thành từng mảnh!

Cho dù là trong ngày thường lại lý trí Giang Tiêu, giờ phút này cũng sâu sắc cảm giác được hoảng hốt khí tức.

"Sợ hãi?" Tâm Vận hì hì cười một tiếng, nâng quai hàm nhìn Giang Tiêu: "Hiện tại biết mình tình cảnh nguy hiểm cỡ nào đi?"

"Đúng vậy a. . . Đụng phải loại sự tình này, ai có thể không sợ?" Giang Tiêu thở dài ra một hơi, cười khổ nói.

"Như vậy, ngươi tiếp xuống định làm như thế nào đâu?" Tâm Vận trên mặt cũng là như cũ cười híp mắt: "Ngươi dự định như thế nào để cho mình thoát ly cái này vòng xoáy?"

Giang Tiêu giương mắt, cùng Tâm Vận nhìn nhau, nhưng không có lập tức mở miệng. Ánh mắt hai người trước người giao hội thật lâu, Giang Tiêu lại đột nhiên nở nụ cười.

Hắn cười đến rất vui vẻ, tựa hồ hoàn toàn không có nửa điểm ưu sầu.

"Ngươi cười cái gì?" Tâm Vận trên mặt không có kinh ngạc, ngược lại là nhiều hứng thú biểu lộ.

"Bởi vì ta đột nhiên không lo lắng." Giang Tiêu nhún vai, cười nói: "Bởi vì ngươi xuất hiện."

"Sự xuất hiện của ta?" Tâm Vận lệch ra cái đầu: "Đây là chuyện của ngươi, cùng ta không có chút quan hệ nào. Ngươi vì sao lại cho là ta dự định nhúng tay?"

"Ta cũng không biết." Giang Tiêu thân nhiên lắc đầu: "Ta không biết ngươi hội nhúng tay lý do, ta chỉ biết là, nếu như ngươi không có loại này dự định, liền sẽ không đem ta lưu tại nơi này, hãy nghe ta nói hết cả kiện sự tình, lại cẩn thận vì ta phân tích. Ít nhất, ngươi là hứng thú. Mà loại này hứng thú điểm xuất phát là cái gì, ta không biết, cũng không cần biết. Cho nên, tiếp đó, ta định nghe ý kiến của ngươi."

"Cứ như vậy có tự tin?"

Già Ngọc đem Từ Yên bị Âm Viêm ám sát, Giang Tiêu thoát đi, thanh tẩy Âm Viêm một đảng, cùng với Giang Tiêu cáo tri hạt giống tình báo cất giữ vị trí một dây chuyền, hướng về Thương Uyên toàn bộ hồi báo xong tất thời điểm, xe đã sớm đã đứng tại một tòa vùng ngoại ô biệt thự công. Nhưng Thương Uyên không có xuống xe ý tứ, Già Ngọc liền cũng chỉ có thể lưu trong xe, tiếp tục hướng về hần hồi báo. Mãi đến nói rõ chi tiết xong hết thầy đi qua, Già Ngọc mới ngẩng đầu, dùng trung cầu ánh mắt nhìn sông nguyên: "Hiện tại mấy vị tính kia bên trong hết thầy số liệu, đều đã bị đã copy đi ra, liền ở phía trên trong máy vi tính. Chỉ là ta thực sự không có năng lực, không có từ bên trong tìm tới nửa điểm có quan hệ hạt giống tình báo. Chỉ bộ trưởng,

. . Hiện tại có hay không lên lầu đi trước xét duyệt số liệu?"

Thương Uyên yên lặng một lát, chậm rãi lắc đầu: "Tạm thời không cần . Bất quá, ngươi vì sao chỉ là đem số liệu từ đó copy đi ra, mà không phải đem trọn máy tính đều dời ra ngoài? Theo một cái trung học máy tính trong phòng trộm một máy tính, sẽ không đối ngươi, đối tổ chức tạo thành bất cứ phiền phức gì a?"

"Đó là đương nhiên sẽ không. Chỉ là. . ." Giả Ngọc cười khổ một cái: "Hiện tại hết thầy trường học máy tính trong phòng học, đều là từ giáo sư chỗ ngồi máy chủ máy tính, không chế những học sinh khác máy vi tính chột mờ cơ cùng sử dụng. Nếu như không có máy chủ đài điều khiển mệnh lệnh, như vậy bộ kia số mười lăm máy tính căn bản liền không có cách nào khởi động máy."

Nhìn thấy Thương Uyên khẽ nhíu mày, Giả Ngọc không đợi hấn tra hỏi, liền lại vội vàng tiếp tục nói bổ sung: "Đương nhiên, muốn phá giải loại này hạn chế, tự nhiên không có bất kỳ cái gì độ khó, chỉ là như vậy vừa đến, liền nhất định sẽ sửa đổi nguyên bản ổ cứng bên trong số liệu. Có quan hệ hạt giống tình báo thực sự quá trọng yếu, cho nên ta không dám mạo hiểm bất kỳ nguy hiểm. Một phần vạn số liệu vừa lúc tại đây loại kỹ thuật bên trong bị biến mất. . ."

"Ừm, ta hiểu rõ bản khoản của ngươi." Thương Uyên chậm rãi nhẹ gật đầu: "Bởi vì không biết tồn lấy hạt giống tình báo số liệu đến tốt cùng ở nơi đó, sợ hãi tổn thương ổ cứng số liệu hoàn chỉnh tính, cho nên không dám tháo dỡ ổ cứng, cũng không dám đem máy tính toàn bộ trộm trở về. Bất quá. . ."

Thương Uyên đột nhiên nở nụ cười: "Bất quá, ngươi chẳng lẽ liền không có nghĩ qua, đem máy chủ. . . Thậm chí toàn bộ máy tính phòng. Đồng cùng nhau chuyển về tới sao?"

"! ! ! ! !"

Thương Uyên, tại Giả Ngọc trong lòng bỗng nhiên nổ vang, đúng là cứ thế tại đương trường.

Một có điểm không tệ!

Nếu máy nội bộ không có máy chủ liền không cách nào khởi động máy, như vậy vì cái gì chính mình lúc trước không nghĩ tới, đem máy chủ cũng cùng nhau chuyển về tới? !

Cứ như vậy, chẳng phải là đã có thể tùy thời tại chỗ của mình tìm đọc phân tích số liệu, lại không cần lo lắng số liệu nhất trí tính bị hư hao!

Đáng chết.

Giả Ngọc ở trong lòng thật sâu thống hận lấy, chính mình vậy mà không có vòng qua đơn giản như vậy tư duy điểm mù. Mà giờ khắc này trên mặt chỗ hiện ra không cam lòng cùng áy náy, cũng vừa lúc bị Thương Uyên thu sạch vào trong mắt.

"Được rồi, không nên tự trách. Đây là hành chính sự vụ, vốn không thuộc về ngươi giám sát quan hành động phạm vi, ngươi cho dù là không có làm đến thập toàn thập mỹ, cũng không nên đối ngươi có cái gì trách móc nặng nề." Thương Uyên nhàn nhạt một câu, lại một lần nữa đem Giả Ngọc điểm một cái: "Huống chi hiện tại, vô luận là số liệu vẫn là máy vi tính kia, đều hoàn hảo giữ lại lấy. Chúng ta chỉ cần đi lấy hồi trở lại máy vi tính kia, sẽ chậm chậm tìm tòi là được. Viện trưởng chờ đợi hạt giống, đã đợi chờ đợi lâu như vậy, cũng không kém chút điểm thời gian này."

"Là. . . Như vậy xin mời Chi bộ trưởng trước đi lên lầu chờ đợi, ta vậy mà phái người đi. . . Không, vậy mà tự mình đi thu hồi cái kia hai máy tính. Nơi này trong máy vi tính, cũng tồn trữ copy trở về số liệu, Chi bộ trưởng trước tiên có thể đi xem xét, ta rất nhanh liền trở về." Giả Ngọc vội vàng nói.

"Không." Thương Uyên mỉm cười: "Chúng ta bây giờ liền cùng nhau đi."

. . .

"Cho nên, chúng ta bây giờ chính là muốn cùng đi làm tặc sao. . . ?"

Đứng tại cao cao tường vây bên ngoài, Giang Tiêu cười khổ nhìn thoáng qua bên cạnh Tâm Vận.

Rời đi Âm giả về sau, Tâm Vận liền lôi kéo Giang Tiêu cùng nhau, đi tới Từ Yên di ngôn bên trong chỗ giao phó địa phương —— Hán Trung đường phồn vinh trung học công.

"Đó là đương nhiên á. Không tìm ra cái kia phần tình báo, chứng minh như thế nào trong sạch của ngươi?" Tâm Vận cười hi hi: "Làm sao? Ngươi trước kia không có trộm qua đồ vật sao?"

"Đương nhiên không có!" Giang Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn.

"Được a, vậy hôm nay liền bởi ta cùng một chỗ, đem lần thứ nhất cho đưa ra ngoài đi!" Tâm Vận quay đầu hướng về phía Giang Tiêu cười ra hai cái lúm đồng tiền, sau đó một tay chống đỡ ở trên vách tường, thả người nhảy lên, liền lộn vòng vào tường vây bên trong.

Ngày đó cùng Lục Tồn lúc đối chiến, Giang Tiêu không biết làm sao, liền một thoáng có được siêu việt Lục Tồn lực lượng cùng tốc độ, thậm chí giống như hấn, có thể theo đầu ngón tay đuổi ra sắc bén cốt trảo tới. Nhưng ở Lục Tồn sau khi chết, lực lượng tốc độ của hấn, lại lần nữa về tới nguyên lai so với thường nhân thoáng mạnh lên có chút trình độ, liền liền cốt trảo cũng đã mất đi. Mặc dù không biết đến tốt cùng là vì cái gì, nhưng giờ phút này Giang Tiêu mong muốn giống như Tâm Vận, đảo tiến vào tường vây bên trong, đã là chuyện không thể nào.

như vậy a." Tâm Vận dùng cánh tay chống tại Giang Tiêu đầu vai, tựa ở bên cạnh hắn: "Người lại đem nàng câu nói kia lặp lại một lần."

"Người. . . Xác nhận chính mình an toàn về sau, gọi điện thoại cho một cái gọi Giả Ngọc đàn ông, nói cho hắn biết, hạt giống vị trí, tồn tại Hán Trung đường. . . Phồn vinh trung học. . . Máy tính phòng máy. . . số 15 trong máy vi tính. . . Nhớ kỹ. . . Là máy tính. . . Bên trong. . . Khiến cho hắn lấy ra. . . Sau đó. . . Tự động phán đoán muốn hay không giao cho viện trưởng. . ." Giang Tiêu tập trung suy nghĩ suy nghĩ một chút, đem Từ Yên ngay lúc đó di ngôn một chữ không kém lại lặp lại một lần, liền ngay cả thờ tức cùng dừng lại đều bắt chước đi ra: "Người cảm thấy. . . Đoạn văn này bên trong có cái gì ẩn giấu tin tức, không có bị giải đọc ra tới sao?"

Tâm Vận lệch ra cái đầu nhìn xem Giang Tiêu: "Người có nghĩ tới hay không, Từ Yên nàng lúc ấy tại sao phải lại nhấn mạnh nhấn mạnh một lần, 'Trong máy vi tính' ba chữ này? Có cần thiết này sao?"

Nghe thấy Tâm Vận kiểu nói này, Giang Tiêu cũng mơ hồ cảm thấy có một ít cổ quái.

"Trong máy vi tính" ba chữ này, vì cái gì Từ Yên muốn cường điệu một lần nữa?

"Giang Tiêu, người nghĩ a, Từ Yên nếu tận lực đem văn bản tài liệu giấu đi, vậy đã nói rõ nàng không muốn để cho người khác dễ dàng tìm tới. Nhưng nàng chắc chắn cũng lưu lại một chút manh mối, nếu không khi nàng sau khi chết, chẳng phải là tất cả mọi người không có cách nào tìm được? Cho nên ta cảm thấy. . . Nàng nhấn mạnh ba chữ kia, hẳn là tìm tới văn bản tài liệu nơi giấu. . ." Tâm Vận sờ lên cằm, vẻ mặt chuyên chú: "Trong máy vi tính. . . Trong máy vi tính. . . Tại sao phải cường điệu một lần. . . Trong máy vi tính. . ."

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn bàn máy tính bên dưới đang lập loè đèn chỉ thị hào quang thùng máy, trong đầu một đạo quang sáng đột nhiên thoáng hiện tới: "Ta. . . Ta hiểu được!"

Tâm Vận cũng ánh mắt sáng lên, nhìn Giang Tiêu: "Người hiểu rồi?"

Giang Tiêu lại không đáp lời, mà là bay thẳng nhanh đóng lại hệ thống, sau đó thấp thân, đem máy vi tính thùng máy dời đi ra, vụn ra ốc vít, mới lên tiếng: "Chúng ta. . . Còn có Giả Ngọc bọn hắn, trước đó toàn bộ đều nghĩ sai! Từ Yên nói trong máy vi tính, chỉ sợ không phải chỉ ở cứng tồn trữ lấy văn bản tài liệu, mà là. . ."

Tâm Vận nặng nề mà hai tay vỗ tay một cái, kinh hi nói tiếp: "Mà là máy vi tính này thùng máy bên trong!"

"Đúng!" Giang Tiêu đang khi nói chuyện đã mở ra thùng máy, mượn điện thoại di động ánh sáng cẩn thận tìm kiếm lấy bên trong. Quả nhiên, tại thùng máy không đáng chú ý trong góc, dán vào một đoạn trong suốt băng dán, đem một tấm to bằng móng tay thẻ nhớ dính vào bên trong trên vách đá.

"Hắn là chính là cái này." Giang Tiêu cẩn thận từng li từng tí kéo xuống băng dán, đem tấm kia bên trong tồn tại nâng tại trước mắt, cùng Tâm Vận nhìn nhau cười một tiếng.

"Vậy liền. . . Đi thôi! Đi chỗ ở của ta, mau đem nội dung bên trong đọc ra! Nếu như Từ Yên tìm tới, xác thực là chân chính hạt giống, cái kia sợ rằng sẽ lại là chấn động toàn thế giới giác tỉnh giả việc lớn!"

Giang Tiêu vội vàng thu thập xong thùng máy, một lần nữa đẩy hồi trở lại bàn máy tính phía dưới, tận lực không lộ ra bất cứ dấu vết gì, cùng Tâm Vận đứng người lên liền hướng về cổng đi đến. Nhưng khi hắn đang muốn đưa tay mở cửa lúc, Tâm Vận lại từ phía sau kéo lại tay của hắn, thanh âm non nớt nghiêm túc vô cùng: "Chờ một chút."

Giang Tiêu bị Tâm Vận kéo đến hướng lui về phía sau lại hai bước, không hiểu nhìn về phía Tâm Vận, lại trông thấy ngoài cửa sổ xuyên thấu qua mỏng manh đèn đường hào quang chiếu rọi đến, mặt của nàng vậy mà lộ ra đến vô cùng ngưng trọng: "Thế nào?"

Tâm Vận lại khẽ lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ đem Giang Tiêu kéo đến chính mình thân thể nho nhỏ đằng sau, ánh mắt cảnh giác nhìn lên trước mặt cái kia phiến cửa sắt.

"Xin hỏi bên trong, là Tâm Vận tiểu thư sao?" Ngoài cửa truyền đến thanh âm của một nam nhân.

"Vâng." Tâm Vận trầm giọng nói: "Xưng tên ra đi."

"Quả nhiên không có sai. Ta ba năm trước đây đã từng thấy qua ngài một mặt, ngài tinh thần ba động, còn có trên người Tế Tục chức giai uy áp, đến nay vẫn trong lòng ta rõ ràng cực kì." Ngoài cửa thanh âm của nam nhân hết sức ôn tồn lễ độ: "Tại hạ là học viện Thương Uyên, chức giai là chiến sĩ, không biết ngài có phải không còn có ấn tượng?"

"Nguyên lai là học viện Đông Á Chi bộ trưởng a. . . Đương nhiên nhớ kỹ á." Tâm Vận cười cười: "Bất quá, chúng ta cứ như vậy cách lấy cánh cửa nói chuyện, thật phù hợp sao?"

"Ta có thể chưa từng có nghĩ tới muốn ngăn cản Tâm Vận tiểu thư đi ra ngoài a. Chỉ bất quá. . . Là của ngài lòng cảnh giác quá nặng đi mà thôi." Ngoài cửa Thương Uyên ôn hòa nói.

"Được a, chỉ mong là ta quá lo lắng." Tâm Vận nhìn một chút Giang Tiêu, nhẹ gật đầu, Giang Tiêu đưa tay kéo ra cửa sắt.

Đứng ngoài cửa hai cái thân ảnh, một cái cao lớn nam tử đeo kính đen, thấy không rõ toàn bộ khuôn mặt. Sau lưng hắn, đứng là Giang Tiêu nhận biết giám sát quan Giả Ngọc. Giả Ngọc nhìn thấy Giang Tiêu, khóe mắt thoáng nhảy một cái, nhưng không có mở miệng.

"Từ biệt ba năm, không biết Tâm Vận tiểu thư được chứ?" Thương Uyên hướng về Tâm Vận khom người một cái thật sâu thẳm.

"Ngươi là học viện người, ta cũng không phải ngươi chú ần người nắm giữ, làm gì khách khí như vậy?" Tâm Vận trên mặt giống như cười mà không phải cười, khoát tay áo: "Hơn nửa đêm tại cửa ra vào chờ ta, nghĩ đến nhất định có mưu đồ a? Dứt khoát một chút nói ra, tất cả mọi người thuận tiện."

Ngay tại cửa mở ra trong chớp nhoáng này, Tâm Vận trên thân cũng bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ mãnh liệt khí tràng tối.

Thương Uyên sau lưng Giả Ngọc, đã không nhìn được hướng về sau hơi hơi lui một bước, nguyên bản thẳng tắp cái eo cũng thoáng gù lưng một chút, cái trán toát ra mấy hạt mồ hôi tối. Nhưng Thương Uyên lại tựa hồ như không có có nhận đến nửa điểm ảnh hưởng, mặc dù như cũ mang theo vốn có khiêm cung thái độ, lại cũng không giống như là bị chấn động bộ dáng: "Tâm Vận tiểu thư, ngài nếu biết ta là viện trưởng chú ần thuộc dân, cái kia cần gì phải tại trước mặt của ta phóng thích tinh thần uy áp đâu? Ta này trước khi đến, cũng xác thực không biết ngài hội xuất hiện ở đây."

"Hừ. Chỉ là muốn nhìn ngươi một chút sau lưng nam nhân kia, có hay không tiếp nhận chú ần mà thôi." Tâm Vận hừ lạnh một tiếng: "Đừng nói thêm nữa nhiều lời. Nếu như ngươi không có gì khác sự tình, vậy liền tự tiện đi. Ta muốn về nhà đi ngủ."

Giang Tiêu trong lòng thoáng có chút kinh ngạc.

Hắn đêm nay nhìn thấy Tâm Vận cái động tác thứ nhất, là xông vào trong môn nhào vào lão Hoa trong ngực, nháo muốn ăn lão Hoa làm món ăn. Cái kia bộ dáng Tâm Vận, hoàn toàn chính là một cái thiên chân vô tà tiểu nữ hài.

Mà tại Giang Tiêu trước mặt, Tâm Vận cũng hoàn toàn không có cái gì kiêu ngạo bộ dáng, tối đa cũng chỉ là tại phân tích vấn đề lúc, lộ ra xa so với bề ngoài nhìn thành thực được nhiều mà thôi.

Nhưng bây giờ đối với Thương Uyên như thế một cái học viện Chi bộ trưởng, Tâm Vận trên người tán phát ra cái kia cỗ nghiêm nghị không thể nhẹ phạm uy nghiêm, chỉ một cái khiến cho Giang Tiêu khó mà nhìn thẳng vào.

Chuyện này. . . Chính là một cái Tế Tự uy áp sao?

Nhưng hắn nhưng không có ý thức được, chính mình rung động, chỉ là làm một cái người đứng xem phát ra kinh ngạc tán thán mà thôi, cũng không có như Giả Ngọc như vậy người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, bị Tâm Vận Tế Tự uy áp chỗ áp chế.

Mà Tâm Vận thái độ, cũng làm cho hắn có chút kỳ quái.

Nàng giống như. . . Hết sức không thích học viện người, cũng không có ý định cùng bọn hắn hợp tác bộ dáng.

Giang Tiêu mặc dù hoài nghi, thậm chí có thể nói tám phần mười xác định Giả Ngọc đối với mình có hoài nghi, nhưng trong lòng của hắn lại vẫn ôm ý nghĩ như vậy —— đem hạt giống cái này khoai lang bóng tay tranh thủ thời gian ném ra ngoài đi, sau đó lại cũng không cần cùng mình có bất kỳ liên lụy.

Mặc dù kế hoạch ban đầu, là tìm được trước Từ Yên cất giữ cái kia phần văn kiện, nhưng giờ phút này nếu đối mặt học viện người, Giang Tiêu lại đang tính toán lấy, có hay không đem trong tay tấm kia thẻ nhớ trực tiếp giao cho đối diện được rồi.

Mặc kệ Giả Ngọc có phải hay không Lục Tần tập kích phía sau người chủ sự, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề, Giang Tiêu liền không có ý định lại đi đi sâu truy cứu chân tướng.

Nhưng nhìn xem Tâm Vận hiện nay thái độ, tựa hồ. . .

Hoàn toàn không có ý định cùng học viện hợp tác a!

"Chuyện này. . . Chỉ sợ sẽ làm cho ta có chút hơi khó, Tâm Vận tiểu thư." Mặc dù như cũ hào hoa phong nhã, nhưng Thương Uyên lại chưa từng di động bước chân, như cũ căn tại cửa phòng học, chặn đường đi của hai người, mỉm cười nói: "Viện trưởng tiếp đến đằng sau ta vị này Giả Ngọc giám sát quan báo cáo về sau, phi thường trọng thị chuyện này. Dùng thân phận của ngài, hẳn phải biết, học viện thành lập chỉ một mục đích, liền là tìm tới một hạt giống."

"Ta xác thực biết." Tâm Vận trên mặt giống như cười mà không phải cười, vừa rồi uy áp đã bị rút về: "Vậy các ngươi liền đi tìm a, cùng ta ở chỗ này nói nhảm làm cái gì?"

Thương Uyên cười nói: "Tâm Vận tiểu thư đừng bảo là cười. Nếu hạt giống tình báo bây giờ tại tay của ngài bên trên, chúng ta còn thể nào đi tìm?"

"Ồ?" Tâm Vận cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy, ngươi đã quyết định ta lấy được hạt giống tình báo?"

Nàng sau khi nói xong, ánh mắt đột nhiên tự hại mình uyên trên thân dòi, chuyển hướng Thương Uyên sau lưng Giả Ngọc, tinh thần uy áp lại lần nữa bộc phát ra: "Giả Ngọc, bây đang vị trí của mình!"

Giả Ngọc như là ngực bị đại chùy đánh trúng, hướng về sau liền lùi lại ba bước, mãi đến phía sau lưng đụng phải hành lang vách tường mới dừng lại, tay phải che ngực, thở dốc bất định: "Tại hạ. . . Tại hạ không dám ở Tâm Vận tiểu thư trước mặt thi triển năng lực."

"Không có liên tốt, đây chỉ là một nhắc nhở, chính ngươi đều biết một chút. Ngươi hẳn là rất rõ ràng, chức của ta giai cùng tinh thần lực đều vượt xa

Chức của hắn giai là chiến sĩ, ngoại trừ tốc độ cùng lực lượng cường hóa chức giai năng lực bên ngoài, càng còn có tại trên hai tay sinh trưởng cốt thứ, hướng về đối thủ phóng ra năng lực. Ngoại trừ tốc độ có thể siêu việt vận tốc âm thanh bên ngoài, càng đáng sợ chính là có thể tại bán kính một trong vòng trăm thước, tùy tâm sở dục y theo chính mình tinh thần lực điều khiển tự do cải biến phương hướng cùng góc độ.

Nhưng bây giờ, hắn vừa rồi bắn ra cốt thứ cùng mình ở giữa tinh thần liên hệ, lại trong nháy mắt bị hoàn toàn chặt đứt, vô luận hắn làm sao thôi động tinh thần lực, lại đều như là trâu đất xuống biển, không thấy tăm hơi.

Nguyên bản lòng tin tràn đầy, hiện nay đã hoàn toàn biến mất vô tung.

Thất sách. . .

Thương Uyên thấy qua Tế Tự chức giai giác tỉnh giả, chỉ có hai người. Ngoại trừ đưa cho hắn chú ấn viện trưởng bên ngoài, chính là trước mắt Tâm Vận. Chỉ là vô luận trong hai người này cái nào, Thương Uyên đều không có tới giao thủ qua.

Tiếp nhận viện trưởng chú ấn Thương Uyên, chỉ hiệu trung với chú ấn người nắm giữ một người, chỉ là xuất phát từ Neanderthal huyết thống bản năng, đối Tâm Vận cái này Tế Tự có đầy đủ tôn kính mà thôi. Nhưng hắn chưa bao giờ cho rằng chân thực phương diện chiến lực, Tâm Vận hội mạnh hơn chính mình. Hắn mặc dù biết Tế Tự chức giai tinh thần lực hơn xa tại mặt khác chức giai, nhưng Thương Uyên lại không nghĩ rằng, lại có thể mạnh đến bức này tình trạng.

Tâm Vận từng bước một hướng về Thương Uyên đi đến, rất nhanh liền chạy tới chưa đủ 10 bước địa phương, chung quanh lượn vòng lấy cốt thứ, cũng gần như muốn lau tới Thương Uyên thân thể, lại ngừng lại, quay đầu nhìn từ trên xuống dưới Thương Uyên.

"Theo lúc đầu đến bây giờ, ngươi một mực đối ta hết sức có lễ phép. Đây rất không tệ, cho ngươi sống sót cơ hội." Tâm Vận khẽ gật đầu: "Ta có thể hiểu ngươi trung thành, cho nên cho dù là ngươi vì ngươi viện trưởng lựa chọn cùng ta đối kháng, ta cũng cùng không biết trách cứ ngươi. Nhưng cần thiết trừng phạt. . . Vẫn là phải."

Theo Tâm Vận giọng nói, tại bên người nàng lượn vòng lấy cốt thứ cũng bỗng nhiên sự quay tròn con xoáy bên trong thoát ly đi ra, dùng so với ban đầu cao hơn tốc độ, mưa to hướng về Thương Uyên đánh tới.

Thương Uyên cũng không có né tránh, mặc dù dùng phản ứng của hắn tốc độ, coi như không thể hoàn toàn né tránh ra đến, nhưng ít ra cũng có thể nhanh chóng đi chừng phân nửa cốt thứ. Nhưng hắn liền liên tục né tránh động tác đều không có làm ra, chỉ là thẳng tắp đứng tại chỗ, mặc cho những cái kia cốt thứ tăng tăng bắn tại trên thân thể mình.

Một chuỗi tiếng nổ vang bên trong, Thương Uyên thân thể không hề bị cốt thứ lực lượng không hề bắn ra hướng về sau bay đâm vào sau lưng trên vách tường, đâm đến cả tòa lâu gần như đều lắc lư. Vô số máu bắn tung tóe phía dưới, hắn nhưng không có phát ra nửa điểm kêu đau, chỉ là bấp thịt trên mặt bóp méo.

Cái kia mấy chục cây cốt thứ xuyên qua Thương Uyên thân thể, đem hắn đóng ở sau lưng trên vách tường, nhưng lại tránh đi tất cả yếu hại, không có thương tổn cùng tính mệnh.

"Là ta sai rồi. . ."

Thương Uyên dùng sức thoáng giãy dụa, từ trên tường tránh thoát cốt thứ, loạng chà loạng choạng mà đứng thẳng người, sắc mặt trắng bệch: "Là ta. . . Sai. . . Sai. . ."

"Hiểu rõ chính mình không nên cùng ta cái này Tế Tự đối kháng rồi?" Tâm Vận hài lòng gật gật đầu: "Rất tốt. Như vậy, trở về chuyển cáo các ngươi viện trưởng, không cần đánh hạt giống chủ ý. Thứ này, vốn cũng không hẳn là bị mở ra. Hoặc là nói. . . Căn bản cũng không hẳn là tiếp tục tồn tại ở hiện có trên cái thế giới này."

"Không. . ." Thương Uyên vươn tay, từng sợi nhỏ trên người cốt thứ, ngữ khí vẫn như cũ khiêm tốn: "Tâm Vận tiểu thư. Ta nói sai, cũng không phải là chỉ không nên cùng ngài đối kháng, mà là. . . Ta không nên đánh giá thấp một tên Tế Tự thực lực. Cho nên vừa rồi, ta không có trốn tránh ngài phóng tới cốt thứ, là hi vọng phần này thống khổ, có thể lưu lại cho ta vĩnh không không bao giờ nhặt phai, để cho ta không cần phạm phải giống nhau sai lầm."

Thương Uyên đem cốt thứ đều rút ra, giữ tại trong lòng bàn tay, dùng sức bóp nát, nhìn xem cốt thứ mảnh vỡ như là đất cát theo khe hở bên trong trượt xuống: "Nhưng viện trưởng phó thác cho nhiệm vụ của ta, ta nhất định phải hoàn thành. Bất luận tất cả những thứ này, sẽ có nhiều khó khăn. . . Cho dù là đối địch với ngài, cũng sẽ không tiếc. Cứ việc. . . Ta đối với ngài tôn kính không lại bởi vậy mà thay đổi."

"Thật sao? Như vậy ngươi còn có cái gì chiêu số, liền sử hết ra đi." Tâm Vận nở nụ cười: "Cũng là lần này, ta hết sức có thể sẽ không tiếp tục lưu lại tính mạng của ngươi."

"Không." Thương Uyên lắc đầu: "Ta đã rõ ràng chính mình không phải là đối thủ của ngài, cho nên. . . Tối nay ta chỉ có từ bỏ. Chỉ là. . ."

"Ta hiểu được." Tâm Vận nhẹ gật đầu: "Ngươi sẽ lên báo cáo các ngươi viện trưởng, đồng thời triệu tập những ngươi đó cho rằng khả năng có thể đối kháng bộ hạ của ta, theo trong tay của ta chiếm lấy hạt giống tình báo, đúng không?"

Thương Uyên nặng nề gật đầu: "Đúng thế. Nhưng hi vọng Tâm Vận đại nhân có thể Lý Giải, vô luận ta làm cái gì, đều chỉ là vì học viện, cùng với viện trưởng, tuyệt không liên quan đến bất luận cái gì tư oán."

Xe xa xa mở ra vùng ngoại ô, tại một chỗ không lớn trước lâu nhỏ ngừng lại. Cái kia tóc đỏ người trẻ tuổi lờ đầu tiên mình xuống xe, lại đi tới Tâm Vận một bên, thay nàng kéo cửa xe ra: "Chủ thương, đến."

Tâm Vận đối này tóc đỏ người trẻ tuổi, liền kém xa cùng Giang Tiêu ở chung lúc hoạt bát, chỉ khẽ gật đầu, ngay cả lời cũng không có nhiều lời, liền đi xuống xe, đi đầu đi tới trước cửa. Xem ở trong mắt Giang Tiêu, lại là trong lòng hơi hơi một hồi không vui.

Ít nhất cho tới bây giờ, Tâm Vận cho hắn ấn tượng, là một cái người tốt. Nhưng nàng từ đầu đến cuối, đều mang thân là Tế Tụ chức giai cao ngạo, chỉ bất quá không có ở Giang Tiêu trước mặt biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Mà cái kia nguyên nhân, đại khái là bởi vì trong lòng nàng, cho rằng Giang Tiêu rất có thể cũng là cùng nàng giống nhau Tế Tụ chức giai đi.

Nhưng... Nếu là mình hoàn toàn đã thức tỉnh về sau, lại phát hiện cái kia chức giai cũng không phải là Tế Tụ, mà là công tước, chiến sĩ, thậm chí là bình dân đâu?

Tâm Vận còn có thể tiếp tục duy trì lấy thân thiết như vậy thái độ sao?

Giang Tiêu hết sức hoài nghi điểm này.

Mà Neanderthal người huyết mạch bên trong chỗ chôn dấu cái chủng loại kia giai cấp kiên cố, mỗi một lần khiến cho ý thức hắn đến tận tận tại lúc, trong lòng đuổi ra cái chủng loại kia thật sâu chán ghét cảm giác, đều khó mà đè nén.

"Vào đi." Tâm Vận hướng phía Giang Tiêu cười hi hi vẫy vẫy tay, đi vào môn.

Này tòa tiểu lâu cũng không lớn, sửa sang cũng không phải là cái gì xa hoa phong cách, mà là khắp nơi tràn đầy thiếu nữ khí tức. Trong phòng khách vô dụng sản nhà, mà là bày khắp màu hồng phấn lông nhung thảm, trong góc bốn phía ném lấy lông nhung đồ chơi. Bên tường trưng bày một cái to lớn phim hoạt hình cú mèo đập đất chuông, theo đồng hồ quả lắc đang đưa, cú mèo con mắt cũng tại trái phải đang đưa.

"Đó là ta thích nhất đồng hồ, chuyên môn định tổ. Ta cho nó đặt tên chữ, gọi là đợt ca. Như thế nào? Có phải hay không hết sức đáng yêu?" Tâm Vận lạnh lợi đứng ở đồng hồ một bên, dùng sức vỗ vỗ.

"Ừm." Giang Tiêu đối với cái này đương nhiên không có hứng thú gì, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, thúc giục nói: "Chúng ta... Có phải hay không hẳn là có chuyện trọng yếu hơn phải làm?"

"Chắc chắn..." Tâm Vận lệch ra qua đầu, nhìn từ trên xuống dưới Giang Tiêu, lộ ra mập mờ nụ cười tới: "Nghe nói có thể phục sinh Từ Yên về sau, làm sao lập tức trở nên như vậy tích cực rồi? Nói thực ra đi, ngươi đối nàng có phải hay không... Có cái gì tưởng niệm?"

"Chỉ gặp qua hai lần mà thôi, ngươi suy nghĩ nhiều." Giang Tiêu nhún vai: "Chỉ bất quá... Đêm hôm đó, nàng đã cứu ta một mạng mà thôi. Ta luôn luôn không thích thiếu đồ của người khác, nhất là, nhân tình."

"Được a ~" Tâm Vận hừ hừ hai tiếng: "Ta chưa thấy qua cái kia Từ Yên, ngươi đến nói một chút đi, nàng... Có bao nhiêu xinh đẹp? Tỉ như, àn, so với ta đâu?"

Sau khi nói xong, Tâm Vận cũng không biết là vô tình hay là cố ý, ưỡn ngực, hai mắt nhìn chăm chăm Giang Tiêu.

Cho đến lúc này, Giang Tiêu mới chú ý tới, cô gái nhỏ này bộ ngực, lại còn thật không nhỏ!

Vô luận xem thân hình, vẫn là ngũ quan ngay thơ, Tâm Vận nhìn tới đa cũng cũng là liền 14 tuổi khoảng chừng. Nhưng... Ngực của nàng... Lại thật tương đương có liệu a!

Mà nàng thân cao mặc dù không cao, tỉ lệ lại là hoàn mỹ cân xứng, một đôi thẳng tắp chân, chiếm cả người gần như hai phần ba chiều dài, cho dù là tuyệt đối chiều dài cũng không chút thua kém

Mà khuôn mặt của nàng, cứ việc tròn vo còn mang theo từng chút một trẻ con mập, nhưng lại vẫn như cũ là một cái chính cống mỹ thiếu nữ. Nhỏ nhắn mũm, hai mắt thật to, kiều diễm ướt át miệng anh đào nhỏ. Nhìn, căn bản tựa như là RB anime bên trong nhảy ra la lỵ mỹ thiếu nữ.

Trước đó Giang Tiêu trong lòng một mực hỗn loạn, không có có tâm tư đi cẩn thận chu đáo Tâm Vận tướng mạo. Cho đến lúc này mới ý thức tới, trước mắt cô gái nhỏ này đơn giản... Đây quả thực là một cái tuyệt phẩm ** la lỵ a!

"Mau nói a! Thấy choáng sao!" Tâm Vận mặc dù bị Giang Tiêu như thế nhìn chăm chăm, nhưng lại tựa hồ như không có nửa điểm then thùng bộ dáng, ngược lại còn có chút đắc ý, đem bị bong bóng vấy liền áo bao lấy ngực ưỡn càng cao hơn một chút: "Nàng và ta, ai đẹp hơn điểm?"

Một cái nữ hài tử hỏi ra "Ai đẹp hơn" loại vấn đề này thời điểm, cuối cùng sẽ làm cho nam nhân nhức đầu. Mà Giang Tiêu hiện tại, đã bắt đầu đầu đau.

"Hiện tại rất khó so sánh." Giang Tiêu suy nghĩ một chút, nhìn xem Tâm Vận ánh mắt hiếu kỳ, nhắm mắt nói: "Bất quá, chờ ngươi dài đến tuổi của nàng, sợ rằng sẽ so với nàng càng đẹp mất đi."

"Ừm..." Tâm Vận nghiêng đầu qua suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu, quyết định tiếp nhận Giang Tiêu đáp án này: "Còn không có trở ngại đi. Ta hài lòng! Đi thôi!"

Nói xong, nàng điếm lấy bước chân, nhún nhảy một cái đẩy ra một cái cửa phòng: "Đến, chúng ta tới nhìn một chút Từ Yên lưu lại hạt giống tình báo, đến

tốt cùng là dạng gì!"

Giang Tiêu nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng theo sát sau lưng Tâm Vận, tiến vào trong phòng kia.

Này tựa hồ là cái chuyên môn phòng chơi, không có cửa sổ, tả hữu hai mặt trên tường riêng phần mình treo một đài to lớn Tivi LCD, phía dưới kết nối lấy gần 10 đài đủ loại máy chủ, trong đó một đài trước mặt, lại còn trưng bày một đài cấp cao xe đua điều khiển khung thể. Trên mặt đất rối loạn tay cầm lung tung ném đầy đất.

Chính diện bên tường, là một máy tính, đồng dạng cũng là to lớn màn hình, còn có Giang Tiêu không nhận ra loại, nhưng nhìn một cái liền rất cao cấp bàn phím cùng con chuột.

"Thế nào, ta trang bị không sai a? Về sau nghỉ chơi game thời điểm, có thể tùy thời đến chỗ của ta." Tâm Vận tự hào trong phòng dạo qua một vòng, hướng về Giang Tiêu đuổi ra trắng nõn tay nhỏ mở ra lòng bàn tay: "Đến, đem thẻ nhớ cho ta đi."

Giang Tiêu từ trong ngực móc ra thẻ nhớ, bỏ vào Tâm Vận trong lòng bàn tay, nhìn xem nàng ngồi ở rộng lớn điện cạnh ghế, bật máy tính lên, đem thẻ nhớ cắm vào máy vi tính đọc thẻ trong máy.

"A. . . Vậy mà đều không có mã hóa?" Thẻ vừa cắm vào trong máy vi tính, Tâm Vận mở ra ô biểu tượng, liền kinh ngạc thấp khê kêu một tiếng. Tấm thẻ kia bên trong chỉ có một đồng lớn âm tần văn bản tài liệu, dùng thời gian tiêu chủ văn bản tài liệu tên, biểu hiện ở trên màn ảnh.

"Đây là. . . Ghi âm?"

"Nhìn, cái này Từ Yên. . . Lưu lại tình báo thật đúng là kỹ càng rất a. . ."

Tâm Vận vuốt ve cảm của mình, hướng về sau tựa vào điện cạnh ghế dựa chỗ tựa lưng bên trên, tự lẩm bẩm

. . .

"Ngày 12 tháng 8, 9 giờ tối 23 điểm. Đây là ta lần thứ nhất ngồi nga hàng máy bay, cũng là ta lần thứ nhất ngồi lên tối nay cất cánh còn có thể trước thời gian đến nơi chuyển bay. Hiện tại ta đã đạt tới y này nọ kho tỳ khắc sân bay, vào thành nghỉ ngơi một ngày sau đó, ngày mai liền lên đường hướng về Bối Gia Nhĩ hồ lên đường đi.

Từ giờ trở đi, ta sẽ dùng ghi âm ghi chép lại ta trong hành trình hết thấy đi qua.

Ta lần này hành trình, không có hướng học viện bên trong bất luận kẻ nào lộ ra. Một là bởi vì ta còn không xác định, hạt giống là có tồn tại hay không, thứ hai, là ta thật còn chưa nghĩ ra, đến tốt cùng là có nên hay không khiến cho viện trưởng biết đạo hạt giống tồn tại.

Viện trưởng là một tên Tế Tự, đã đứng ở hết thấy giác tỉnh giả điểm cao nhất bên trên. Ta không biết, hấn cuồng nhiệt như vậy muốn muốn tìm hạt giống, thậm chí vì thế thành lập nên một cái như thế tổ chức khổng lồ, đến tốt cùng là vì được cái gì.

Lực lượng? Hấn đã có được được đủ nhiều. Như vậy càng nhiều lực lượng, đối với hấn mà nói, lại ý vị như thế nào đâu?"

"Ngày 13 tháng 8, giữa trưa 11 điểm 39 điểm. Ta rốt cục đã tới bên hồ. Hiện tại là du lịch mùa thịnh vượng, muốn tìm tới một cái không có người nơi hẻo lánh thật đúng là không dễ dàng.

Ta không có mặc đồ lặn cùng dưỡng khí che đầy. Cảm tạ chức của ta giải năng lực, khiến cho ta có thể theo dựa vào thân thể của mình tế bào diễn hóa xuất khác biệt sinh vật tổ chức. Chỉ là máy ghi âm cần làm đặc thù chống nước kháng ép xử lý, hi vọng chúng nó có thể chống cự được sâu như vậy thủy áp đi. Hoặc là. . . Hi vọng hạt giống chiều sâu không nên quá sâu.

Căn cứ ta được đến tư liệu biểu hiện, Neanderthal huyết mạch có khả năng tự nhiên cảm ứng được hạt giống phương hướng, nhưng ta không xác định loại này truyền ngôn chân thực tính."

"Ngày 13 tháng 8, 12 giờ trưa 34 điểm. Trước mắt chiều sâu 8 3 mét. Nước vẫn như cũ trong veo. Bối Gia Nhĩ hồ quả nhiên không hồ là được xưng là trên thế giới đẹp nhất tinh khiết nhất hồ nước. Chỉ là tia sáng đã bắt đầu âm đạm, ta nhất định phải mở ra đèn." "

"Ngày 13 tháng 8, buổi chiều 1 giờ 05 phút. Trước mắt chiều sâu 154 gao, thủy áp quá lớn, ta không thể không đem bên ngoài thân làn da tổ chức xương vỏ ngoài hóa. Trước mắt không có tấm gương, nhưng ta nghĩ ta hiện tại bộ dáng nhất định rất khó coi. Nhưng vì cái gì ta vẫn là không có đạt được trong truyền thuyết cảm ứng? Hạt giống thật tồn tại tại cái hồ này bên trong sao? Vẫn là nó giấu quá sâu?"

"Bối Gia Nhĩ hồ sâu sắc nhất độ là 1637 gao, nếu như hạt giống chôn giấu tại sâu như vậy vị trí, chỉ sợ không ai có thể tiếp cận được."

"Ngày 13 tháng 8, buổi chiều 1 điểm 23 điểm. Trước mắt chiều sâu 57 8 mét, vẫn không có cảm ứng."

"Ngày 13 tháng 8, buổi chiều 1 điểm 41 điểm. Trước mắt chiều sâu 701 gao, vẫn không có cảm ứng. Ta xương vỏ ngoài tiếp nhận áp lực thực sự quá lớn, ta khả năng cần lại tiến hành gia cố."

"Ngày 13 tháng 8, buổi chiều 2 điểm 0 1 điểm. Trước mắt chiều sâu 1223 gao. Vẫn không có mặc cho loại mầm mống nào tồn tại dấu hiệu, nhưng ta loáng thoáng, có thể cảm giác được phía dưới quả thật có vật gì đó tồn tại. . . Ta không biết đó là cái gì, có chút giống Tế Tự tinh thần uy áp, nhưng lại

so cái kia càng trang nghiêm, càng hồng đại. . . Ta muốn tiếp tục lặn xuống."

"Ngày 13 tháng 8, buổi chiều 2 điểm 15 điểm. Trời! Phía dưới có ánh sáng xuyên thấu qua trời! Tại 1541 gạo chiều sâu! Mặc dù ta không biết đó là cái gì, nhưng tuyệt không có khả năng là tự nhiên sinh thành!"

"Ngày 13 tháng 8, buổi chiều 2 điểm 31 điểm. Ta mấy hồ đã đến đây hồ chỗ sâu nhất, quang mang kia cũng đã tiếp cận. . . Khoảng cách ta không đến năm mươi mét. . . A! !!! Trời! Đáng chết! Đây là cái gì! !!! Đáy hồ tại sao có thể có thứ này! !! Điều đó không có khả năng! !!"

Ghi âm bên trong, đột nhiên truyền đến Tử Yên rít lên một tiếng, tràn đầy kinh hoàng hoảng hốt.

Giang Tiêu cùng Tâm Vận hai người liếc nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt thấy được kinh ngạc.

Cấp văn kiện bên trong ghi âm văn bản tài liệu còn còn lâu mới có được kết thúc, mà lại Từ Yên tại cái kia về sau, cũng một lần nữa về tới tòa thành thị này. Cho nên Từ Yên tuyệt không có khả năng chết tại búi Gia Nhĩ đấy hồ.

Nhưng... Nàng đến tột cùng phát hiện cái gì? Có thể làm cho Tử Yên kinh hoàng đến loại trình độ này, sẽ là như thế nào đồ vật?

Phía dưới, hắ²n là đã đến hí nhự¹c ra sân thòi điể²m.

*****Cầu Vote 9-10 ở cuối chương*****

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mạnh mỗi

Tâm Vận mở ra tiếp theo đoạn ghi âm.

"Ngày 13 tháng 8. . . Đáng chết, ta biểu hồng! Đi thời gian của hần! Cũng là may mắn máy ghi âm còn hoàn hảo. Ta bây giờ đang ở. . . Vật kia bên trong. . . Có lẽ vậy. . .

Ta vừa mới nhìn thấy đồ vật, nó rất lớn, phi thường lớn! Có một tòa núi nhỏ lớn như vậy! Nhưng ta không biết đó là cái gì. Tự nhiên là một cái viên cầu, hoặc là một cái mái vòm? Nó mặt ngoài có một cái giống như là con mắt đồ vật, lấp lòe hào quang. Ta nhìn thấy ánh sáng liền là cái kia con mắt phát ra.

Ta. . . Ta tiếp cận vật kia về sau, lại đột nhiên xuất hiện một đạo vòng xoáy. Ta không thể thấy quá rõ ràng, nhưng tựa hồ là phía trên của nó đột nhiên nứt ra. . . Không. . . Khuyết trương. . . Cũng không. . . Mờ ra một cái hố. Ta có thể xác định, cái kia đồng tại xuất hiện trước đó, nguyên bản vị trí là bóng loáng, không có nửa điểm vết nứt. Nhưng ta cũng không biết vì cái gì, nó liền thần kỳ như vậy mở ra, đem ta tính cả chung quanh nước hồ cùng một chỗ hút vào.

Ta hiện tại, hẳn là tại vật kia bên trong, tựa như là. . . Một cái khoang một dạng địa phương. Nhưng chung quanh của ta không có nước. Nó đem ta hút vào về sau, lại cấp tốc đem nước bài xuất. Hiện tại chung quanh của ta. . . Hẳn là không khí. Bên trong không khí có chút vẫn đục, mùi vị cũng hết sức cổ quái, nhưng dưỡng khí hàm lượng đầy đủ đầy đủ.

Ở đây. . . Rất lớn, ước chừng có nửa cái sân bóng rổ không gian, nhưng là còn kém rất rất xa bên ngoài thấy kiến trúc thể tích. Ta nghĩ, này có lẽ chỉ là một cái trong đó gian phòng mà thôi. Bất quá ta không xác định, thứ này là có hay không có khả năng được xưng là. . . Một cái kiến trúc?

Lúc đó ta hẳn là mang theo camera tôi, đáng chết. Ta chạm đến một thoáng nơi này mặt đất cùng vách tường, kiên cố nhưng cũng không phải là hoàn toàn cứng rắn, xúc cảm giống như là. . . Tại sắt thép ngoại tầng bao lên một tầng cao su. Ta. . . Ta không xác định, nhưng ta cảm giác đó cũng không phải sức người tạo vật, mà càng giống là. . . Một loại nào đó sinh vật thể xác?

Chẳng lẽ ta vừa rời tai bên ngoài thấy không lò như vậy vật thể, là một cái. . . Sinh vật? Mà ta. . . Là tại nó bên trong?"

Giang Tiêu cùng Tâm Vân liếc nhau, đều theo ánh mắt của đối phương bên trong thấy được kinh sợ.

"Trong cái không gian này không có cái gì, tứ phía cùng trên dưới đều là loại kia vách tường. Mong muốn thăm dò càng nhiều, ta nghĩ ta cần muốn tiếp tục hướng vào phía trong bộ tiến lên, nhưng không có cửa, ta đáp ứng làm như thế nào đi vào. . . A ! ! ! !"

Ghi âm bên trong đột nhiên xuất hiện một tiếng Tử Yên thét lên, sau đó là vật nặng nhấp nhô thanh âm. Hai người chỉ có thể nghe thấy thanh âm, không

nhìn thấy hình ảnh, cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Sau một lúc lâu, Từ Yên có chút dồn dập tiếng nói mới một lần nữa vang lên.

"Vừa rồi. . . Dưới chân của ta đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng to, tựa như ta ở bên ngoài nhìn thấy một dạng. Không có khe hở mặt đất đột nhiên xoay tròn lấy mở ra, ta đã rơi vào phía dưới trong khoang. Ở đây cùng phía trên một dạng, cũng là một cái gian phòng trống rỗng, chỉ là hơi nhỏ một chút mà thôi. Ta hiện tại càng ngày càng vững tin, này toàn bộ kiến trúc liền là một cái sinh vật, mà ta đang ở cái này sinh vật trong cơ thể. Trong cơ thể nó không gian liền là từng cái khoang, mà buồng điều khiển thất mở ra cùng đóng cửa, là dựa vào dụng tâm niệm để hoàn thành. Bởi vì ta nghĩ đến rồi đi vừa rồi khoang, cho nên mới sẽ tại dưới chân của ta xuất hiện một cái trống rỗng. Hiện tại. . . Ta dự định. . ."

"Xong rồi! Ta vừa rồi tập trung ý niệm ở một bên trên vách tường, sau đó ở nơi đó quả nhiên cũng đồng dạng mở ra một cái lối đi. Lần này ta có khả năng quan sát tỉ mỉ, lối đi mở ra quả trình tựa như là tiêu hóa đạo co vào, khác nhau chỉ ở tại. . . Nơi đó nguyên bản không có bất luận cái gì khe hở, mà là bỗng dưng mở ra. Nhìn như vậy đến, ta có khả năng ở cái này sinh vật trong cơ thể thống suốt không trở ngại. Chỉ là. . ."

Từ Yên đột nhiên chính mình cười một tiếng: "Chỉ mong ta vị trí, thật không phải là cái này sinh vật tiêu hóa nói, nếu như. . . Trong cơ thể nó có loại vật này lời nói."

Sau đó là Từ Yên đi bộ thanh âm, không nói gì, kéo dài ước chừng có mười phút đồng hồ lâu. Xem ra, nàng hiện tại kinh qua mấy cái khoang, đều cùng lúc đầu không hề khác gì nhau.

"A. . . Cái này khoang. . . Ta rốt cục đi tới một cái cùng nguyên lai không giống nhau khoang. Ở đây. . . Ở đây hết sức cổ quái."

"Nơi này có rất nhiều. . . Rất nhiều. . . Quan tài. . . Không. . . Là kén? Không sai, liền là kén! Trong phòng có một cái thông đạo, lối đi hai bên lít nha lít nhít che kín loại đồ vật này, hơi mờ màng mỏng bao quanh chất lỏng, trong chất lỏng giống như có. . . Có nhân hình vật thể?"

"Bọn hần là ai? Vì sao lại bị bao khóa tại những vật này bên trong? Không biết là có hay không còn sống, nhưng người ở bên trong thể đều không có chuyển động dấu hiệu. Ta sờ đụng một cái, cái kia màng mỏng so trong tường tượng cứng hơn càng dày một chút, ta thoáng dùng sức dưới tình huống cũng theo bất động. Ta đang nghĩ, có hay không muốn phá vỡ một cái đến xem?"

"Không, chờ chút. . . Lối đi phía trước còn giống như có những vật khác, ta mau mau đến xem."

Tiếng bước chân.

"Đây là. . . Một tòa ghế dựa? Mà lại giống như tại đối ta phát ra triệu hoán, để cho ta ngồi lên. . . Đúng, ta có thể cảm giác được, coi ta tiếp cận cái này chỗ ngồi về sau, nó phát ra tâm linh triệu hoán càng ngày càng cường đại. Cái này chỗ ngồi ở cái này khoang chính giữa, thoát nhìn như là có cái gì ý nghĩa quan trọng. Ân. . . Tay hần là để ở chỗ này đúng không? Chờ chút. . ."

"A!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn đột nhiên vang lên, khiến cho một mực hết sức chuyên chú nghe Giang Tiêu cùng Tâm Vận hai người đều cùng nhau bị giật nảy mình, hai mặt nhìn nhau, nhưng tiếp xuống cứ việc âm thầm thanh tiến độ còn tại đi, lại nghe không được nửa điểm tiếng vang ách.

"Làm sao. . . Chuyện? Cái kia trong khoang xuất hiện nguy hiểm sao?" Tâm Vận nhú mày đối Giang Tiêu hỏi.

Giang Tiêu lắc đầu: "Khó mà nói. . . Mà lại chúng ta nếu nghe được là Từ Yên vật lưu lại, vậy liền mang ý nghĩa. . . Ít nhất này nguy hiểm cũng không nguy hiểm đến tính mạng."

Hai người lẳng lặng chờ đợi, qua gần 10 phút sau, ghi âm bên trong mới lại xuất hiện thanh âm

Nhưng lần này, Từ Yên thanh âm lại biến đến vô cùng sợ hãi, run rẩy nói một mình: "Không. . . Điều đó không có khả năng. . . Cái gọi là lịch sử làm sao có thể là như vậy! Loại chuyện này, các tế tự có biết không! Coi như theo trong huyết mạch truyền thừa xuống trí nhớ, cũng không thể nào là dạng này! Không có khả năng!"

Từ Yên thanh âm đứt quãng, thậm chí có chút nói năng lộn xộn.

"Cho nên chúng ta. . . Chúng ta đều chỉ có thể. . . Không, không có khả năng, nhất định còn có những biện pháp khác!"

"Mà lại cái thế giới này đã đầy đủ tốt! Không có người có cần phải đi thay đổi nó, . . . Cũng không có người có quyền lợi đi thay đổi nó!"

"Ta không biết vì cái gì viện trưởng nhất định phải tìm tới hạt giống, nhưng ta tin tưởng, hần nhất định không rõ ràng, nguyên lai cái gọi là hạt giống. . . Lại là thứ này. Nó. . . Nó không phải trốn ở chỗ này nơi nào đó, mà là. . . Mà là. . . Ở đây không có hạt giống! Nơi này chính là hạt giống! Tất cả mọi người sai! Hạt giống bên trong cát giấu không phải lực lượng, mà là. . . Thế giới kia!"

"Cái kia. . . Thế giới?" Giang Tiêu cùng Tâm Vận nghe thấy Từ Yên này thanh âm hoảng sợ lúc, đều dồn dập từ đó cảm nhận được trong đó lạnh lẽo.

"Người. . . Nghe rõ nàng đang nói gì sao?" Giang Tiêu trầm giọng hỏi.

Tâm Vận lắc đầu: "Không. . . Ta cũng không có. . ."

mà cũng sẽ lưỡng lự lên là có nên hay không báo cáo?" Giang Tiêu sắc mặt ngưng trọng nói.

"Ta cũng rất khó xác định, nhưng có lẽ có khả năng phỏng đoán một thoáng." Tâm Vận nhú mày suy tư một lát: "Nàng lúc ấy, ngồi ở nào đó cái ghế. . . Hoặc là nói vị trí bên trên, sau đó kinh hô một tiếng, liền là thời gian dài yên lặng. Ta nghĩ, tại đoạn thời gian kia bên trong, nàng rất có thể là cùng hạt giống thành lập nên một loại nào đó tinh thần liên hệ, cũng thông qua ý thức liên tiếp, từ hạt giống nơi đó thu hoạch rất nhiều tư liệu. Cho nên tại trong đoạn thời gian đó, nàng không có đối ghi âm tiếp tục ghi chép tình trạng của mình."

"Điểm ấy ta tán thành." Giang Tiêu gật đầu nói.

Tâm Vận tiếp tục nói: "Nhưng hạt giống cái chìa khóa này mở ra thế giới mới, đến tột cùng là dạng gì, ta cũng không có cách nào phỏng đoán. Cho nên. . . Ta nghĩ biện pháp duy nhất, liền là đến hỏi Từ Yên bản nhân."

"Người thật. . . Có biện pháp để cho nàng phục sinh?" Nghe được Tâm Vận, Giang Tiêu liền hai mắt sáng lên: "Trước người nói qua, tìm tới hạt giống, liền có thể phục sinh Từ Yên. Là thật sao?"

"Ta. . . Hiện tại cũng không thể xác định a." Tâm Vận khẽ lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Bởi vì Từ Yên chỗ vật phát hiện, thực sự cùng ta nguyên bản biết cái kia 'Hạt giống', có quá lớn khác biệt."

"Nói đến đây, ta hi vọng người có thể cho ta cái nói rõ lý do." Giang Tiêu ngưng lòng mày nói: "Từ Yên tại ghi âm bên trong đề cập tới, Tế Tự sẽ biết một chút có quan hệ hạt giống sự tình, nhưng ta làm sao cũng nghĩ không thông, vì cái gì các người. . . Liền sẽ biết? Neanderthal người sinh tồn thời đại, khoảng cách hiện tại quá xa vời, căn bản không có khả năng có cái gì tư liệu lịch sử lưu giữ lại. Thậm chí niên đại đó, liền chữ viết đều không có. Như vậy có quan hệ với hạt giống, còn có bao quát mặt khác Neanderthal người hết thấy tư liệu, các người lại là làm thế nào đạt được?"

"Đương nhiên không có chữ viết. Bởi vì Neanderthal người nguyên bản, liền căn bản không cần chữ viết." Tâm Vận buồn bã nói: "Người là có hay không còn nhớ rõ, đêm nay tại lão Hoa nơi đó, ta vạch phá ngón tay của người, nếm một giọt máu của người?"

Giang Tiêu nâng tay phải lên, nhìn xem ngón tay của mình. Lúc ấy bị Tâm Vận vạch phá đầu ngón tay sớm đã khép lại, nhìn không ra nửa điểm vết sẹo: "Đương nhiên nhớ kỹ."

"Neanderthal người lịch sử, liền tồn tại tại huyết mạch bên trong, trong gen. Nhưng cũng không phải là kế thừa huyết mạch người, đều có thể dùng cái này theo đuổi ngược dòng lịch sử. Có thể theo trong gen giải độc lịch sử, chỉ có Tế Tự chức giai mới có thể làm đến. Trên thực tế, Tế Tự nguyên bản là Neanderthal nhân chủng bây bên trong tri thức cùng lịch sử người thừa kế."

Tâm Vận dừng một chút, tiếp tục nói: "Đôi cái thuyết pháp, người có khả năng cho rằng, Tế Tự mang ý nghĩa học giả. Tại thời đại thượng cổ, Neanderthal người cũng không cần chữ viết, cũng không cần ngôn ngữ, hết thấy trao đổi đều thông qua tinh thần tới truyền lại. Mà Tế Tự chính là toàn bộ trong xã hội thừa thượng khai hạ đám người kia. Hết thấy tri thức đều từ bọn hắn nắm giữ, cũng một đời lại một đời truyền thừa tiếp. Nhưng đến hôm nay, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục là ngày xưa thuần huyết Neanderthal người, mà chỉ còn sót lại bộ phận huyết mạch, cho nên này chút có quan hệ với chủng quần lịch sử cùng tri thức, liền bị phong ấn."

"Nhưng, chỉ là phong ấn, mà không có nghĩa là biến mất. Chúng ta. . . Neanderthal người trong gen, thủy chung truyền thừa lấy hết thấy lưu truyền tại trong mạch máu lịch sử. Mà thân là Tế Tự, liền có thể thông qua cùng những gen này tiếp xúc, tới từng chút một giải độc ra những cái kia lịch sử tới."

"Chỉ bất quá, chính như người biết, hôm nay giác tỉnh giả, chẳng qua là nguyên bản thuần huyết Neanderthal người cùng Trí Nhân hỗn huyết hậu đại mà thôi. Cái này cũng liền mang ý nghĩa mỗi một cái giác tỉnh giả trong cơ thể Neanderthal người gen, đều là vô cùng thừa thối. Mà trải qua mười vạn năm dài dằng dặc diễn hóa cùng pha loãng, những cái kia mang theo lịch sử gen sớm đã biến thành vô số rải rác tàn thiên. Mà vô luận là cái nào Tế Tự, cũng không có khả năng thông qua tiếp xúc mặt khác giác tỉnh giả gen, tới tìm kiếm lịch sử toàn cảnh. Chúng ta có thể làm được, chỉ có thể là đem đã biết tàn thiên, tận lực chỉnh hợp lại cùng nhau, lại dựa vào này chút tàn thiên, để suy đoán tiên tổ lịch sử mà thôi. Loại này phỏng đoán, đương nhiên hội trộn lẫn lấy rất nhiều phán đoán."

"Tựa như là. . . Ghép hình một dạng?" Giang Tiêu chen vào nói hỏi.

"Đúng vậy, tựa như là ghép hình. Chỉ bất quá. . ." Tâm Vận thở dài: "Tấm này ghép hình, thật sự là to lớn đến đáng sợ. Có lẽ có mấy ngàn khối, hơn vạn mảnh vụn, mới có thể đưa nó hoàn chỉnh mà hiện lên đi ra. Mà mỗi một cái Tế Tự nắm giữ, có lẽ liền chỉ có trong đó mấy chục khối, thậm chí mấy khối mà thôi."

"Giữa các người. . . Sẽ không trao đổi lẫn nhau sao?" Giang Tiêu bèn nhạy truy vấn.

Tâm Vận lách ra cái đầu suy nghĩ một chút: "Đương nhiên cũng biết. Nhưng giác tỉnh giả số lượng, trong đám người vốn chính là số ít, mà Tế Tự chức giai, càng là số ít bên trong số ít. Toà này mấy triệu nhân khẩu trong thành thị, ta biết, cũng chỉ có ta cùng lão Hoa hai người mà thôi. Mà lại, hội có một ít Tế Tự, từ trước tới giờ không cùng mặt khác Tế Tự cùng hưởng chính mình kho gen, thậm chí ngay cả mặt đều xưa nay không từng lộ ra. Tỉ như. . ."

"Tỉ như?"

"Tỉ như học viện viện trưởng." Tâm Vận giận dữ nói: "Mặc dù chúng ta đều biết, cái kia học viện là từ một vị Tế Tự thành lập, nhưng ngoại trừ học viện cán bộ cao cấp bên ngoài, không có người thấy hắn, thậm chí ngay cả hắn cái gì bộ dáng, là nam hay là nữ, đều không rõ ràng. Cho nên, rất nhiều học viện bên ngoài giác tỉnh giả nhóm, đều không thể nào ưa thích học viện. Đương nhiên, bọn hắn chỉ là một đám lão học cứu, lo lắng hết lòng muốn tìm tìm hạt giống mà thôi, nhưng không có làm ra qua cái gì chủ động công kích mặt khác giác tỉnh giả sự tình, cho nên những người khác thái độ, cũng liền vãn vẹn ngưng lưu tại không thích trình độ mà thôi."

Chương 35: Đột phát tình huống

"Ta hiểu rõ. Nhưng . . ." Giang Tiêu vẫn còn có chút nghi hoặc: "Liên xem như mong muốn phục sinh Tử Yên, cái kia cũng chỉ là ta sự tình. Đối với người mà nói, người hoàn toàn không cần thiết nói cho ta biết những nội dung này. Người vì cái gì phải làm như vậy?"

"Ta không phải đã nói rồi sao, ta đối với người có tò mò nha!" Tâm Vận hi hi cười một tiếng: "Người người này, xác thực quá kì quái."

"Chỉ là bởi vì ta không có thể hiện ra hẳn là đối người cái này Tế Tự tôn kính sao? Cái này cũng không có gì quá mức ly kỳ a?" Giang Tiêu cau mày nói.

Tâm Vận lắc đầu: "Không. Còn không chỉ là như thế. . . Trên người của người, có so này kỳ quái hơn địa phương tồn tại."

"Là cái gì?"

"Ta vừa rồi đã nói qua với người, thông qua tiếp xúc mặt khác giác tỉnh giả gen, Tế Tự có khả năng đọc lên trong huyết mạch cất giấu lịch sử tàn thiên. Nhưng . . ." Tâm Vận sờ lấy trong ngực chó con mao, sắc mặt nghiêm túc lên: "Ta nếm máu của người về sau, lại —— cái gì cũng không có tìm tới!"

"Cái gì cũng không có tìm tới?" Giang Tiêu cũng sờ.

"Đúng thế. Đây hoàn toàn không phù hợp lẽ thường. Mặc dù người trước mắt còn không có hoàn toàn thức tỉnh, nhưng người đã ở trước mặt ta hiện ra qua năng lực của mình, đã có thể xác định, trên người người Neanderthal gen tỉ lệ đã đầy đủ cao. Nhưng ta tiếp xúc người gen về sau, lại dù như thế nào cũng không cách nào theo ở bên trong lấy được bất kỳ tín tức gì. Nghe rõ, là bất luận cái gì! Đây quá khác thường!" Tâm Vận về mặt thành thật: "Loại chuyện này cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện. Cho nên ta cảm thấy. . . Trên người của người, nhất định có cùng mặt khác giác tỉnh giả không giống nhau địa phương. Mà loại này cổ quái khác biệt, ta không cách nào nói rõ lí do, cho nên ta hi vọng người có thể cùng đi với ta đến hạt giống nơi đó. Ở nơi đó, có lẽ ta có thể tìm ra đáp án tới."

". . . Được a." Giang Tiêu lâm vào thật sâu trầm tư, thật lâu mới nhẹ gật đầu: "Ta cùng người cùng đi. Ngược lại hai người chúng ta mục tiêu của mình, đều chỉ hướng hạt giống điểm này. Mà lại ngược lại. . ."

Giang Tiêu bắt đầu dĩ cười khổ, thờ dãi: "Ngược lại cuộc sống của ta, đã không có khả năng lại biến được càng hồng bát."

"Đây là được rồi!" Tâm Vận hi hi cười một tiếng, vậy mà vươn tay, miễn cưỡng với tới dùng sức vuốt vuốt Giang Tiêu đầu: "Nghe lời, nghe lời nha! Cùng đi tìm hạt giống, sau đó tỷ tỷ mua cho người kẹo ăn!"

"Tỷ tỷ cọng lông! Người tiểu quý đầu này!" Giang Tiêu tăng tăng vỗ một cái Tâm Vận tay, trên mặt nhìn không thấy nửa điểm đối Tế Tự tôn kính: "Người còn muốn cùng chó con chơi sao?"

"Dừng a! Chết thảm!" Tâm Vận bĩu môi thu tay về, ôm chặt lấy trong ngực nhỏ kha co: "Cầu cầu nghe lời, chúng ta không để ý tới hẳn!"

Giang Tiêu dở khóc dở cười nhìn xem Tâm Vận ôm xem như "Phân thân của mình" đồ vật, một mặt thương yêu bộ dáng, đúng lúc này, trong ngực hẳn điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Giang Tiêu lấy điện thoại cầm tay ra, thấy điện báo lại là Triệu Thiên Vũ. Hẳn lúc này mới nhớ tới chính mình nguyên bản đã đáp ứng nàng, xong xuôi sự tình về sau, liền đi tìm nàng, đem hết thảy đều nói cho nàng biết.

Chỉ là không nghĩ tới, nguyên bản chỉ tính toán đi đem lời giao cho lão Hoa truyền đi, lại đụng phải Tâm Vận, lại cùng đi cái kia viện trung học tìm kiếm Tử Yên lưu lại tín tức, lại trở lại Tâm Vận trong nhà nghe Tử Yên ghi âm. Phen này làm khổ, đã là hơn hai giờ khuya. Mà Giang Tiêu cũng sớm đem Triệu Thiên Vũ quên sạch sẽ.

Nàng. . . Sẽ không phải còn chưa ngủ, một mực đang chờ chính mình a?

Giang Tiêu vội vàng tiếp lên điện thoại, trong lòng còn đang do dự lấy, nhiều chuyện như vậy, nếu như nói cho Triệu Thiên Vũ, nàng đến tốt cùng có thể hay không tiếp nhận, thậm chí. . . Hội sẽ không tin tưởng?

Đầu bên kia điện thoại, Triệu Thiên Vũ thanh âm có chút gấp rút: "Giang Tiêu, người ở đâu? Có thể hiện tại tới nhà của ta sao?"

"Ây. . . Hiện tại sao?" Giang Tiêu cười khổ: "Đều đã hơn hai giờ, không cần thiết gấp gấp như vậy a? Ta biết ta đã đáp ứng nói cho người hết thảy, nhưng. . . Ngày mai lại đi không được sao?"

"Không phải là vì sự kiện kia." Đầu bên kia điện thoại Triệu Thiên Vũ thanh âm như cũ gấp rút: "Là ta chỗ này. . . Xảy ra chút tình huống, ta phải cùng người gặp mặt."

Giang Tiêu trong lòng liền chìm xuống, Triệu Thiên Vũ nói ra được một chút tình huống, đến tốt cùng chỉ là cái gì?

Hắn liền nhớ tới trước đó Lực Tàn đánh lên, còn có hôm nay nhìn thấy cái kia Thương Uyên. Mặc dù Lực Tàn đã chết, nhưng phía sau kẻ chủ mưu rất có thể liền là Giả Ngọc. Mà Thương Uyên hôm nay tại bọn hắn rời đi lúc cũng đã nói, học viện tuyệt không buông tha cái kia hạt giống.

Nhưng bọn hắn. . . Thật chẳng lẽ sẽ đối với hoàn toàn vô tội, không quan hệ chút nào, thậm chí ngay cả giác tỉnh giả đều không phải là Triệu Thiên Vũ ra

tay sao? !

Nghĩ đến đây, Giang Tiêu cháy vội hỏi: "Thiên Vũ, là có người đến nhà người uy hiếp người rồi hả?"

"Ách? Không, không phải." Triệu Thiên Vũ sững sờ, sau đó vội vàng phủ nhận nói: "Ta không có gặp nguy hiểm, chỉ là xảy ra chút kỳ quái tình huống. . . Trong điện thoại không có cách nào nói rõ ràng, ta cũng không cách nào đi ra ngoài. Người mau lại đây, ta trong nhà chờ người."

"Được. Chính người chú ý an toàn, ta lập tức tới." Giang Tiêu cúp xong điện thoại, nhìn phía Tâm Vận, còn chưa kịp mở miệng, Tâm Vận cũng đã một mặt trêu chọc đem khuôn mặt nhỏ bu lại: "Nha, nghe thanh âm trong điện thoại, lại là cái cô nương a. Làm sao, bên cạnh người nữ hài tử, nhìn còn không ít mà! Đây một cái xinh đẹp không?"

"Cái gì bên người không bên người!" Giang Tiêu trợn nhìn Tâm Vận liếc mắt: "Ta có chút sự tình, đi trước. Từ Yên lưu lại tấm này thẻ nhớ, vẫn là lưu tại người ở đây an toàn hơn chút, mà lại lẽ ra cũng không phải đồ của ta, ta liền không mang đi."

"Chờ một chút!" Nhìn thấy Giang Tiêu đứng người lên muốn đi, Tâm Vận vội vàng cũng từ trên ghế đứng lên, nhảy tới trước mặt hấn giang hai cánh tay ngăn lại: "Người cứ đi như thế?"

"Làm sao? Ta còn muốn cho người vị này Tế Tự đại tiểu thư đánh nước rửa chân sao?" Giang Tiêu nhú mày đối Tâm Vận cười nói.

Tâm Vận hi hi cười một tiếng, lắc đầu: "Thế thì không cần đến. Chỉ là. . . Trong điện thoại nói cho người không có nguy hiểm, người liền tin tưởng sao? Một phần vạn người khác là cầm dao gác ở cổ nàng bên trên, buộc nàng nói như vậy, người nên làm cái gì? Một người như vậy đi tới đó, liền không sợ bị người phục kích sao? Đùng quên, học viện đến bây giờ còn nhìn chăm chăm người đây."

Nghe được Tâm Vận lời nói này, Giang Tiêu trong lòng lúc này mới ý thức được, hỏi vội: "Cái kia. . . Người dự định theo ta cùng đi?"

"Mặc dù đã trễ thế như vậy không phải rất muốn động đây, nhưng vẫn là bảo hộ lấy người đi một chuyến đi!" Tâm Vận nhếch lên cái mũi nhỏ, đặc ý hừ hai tiếng: "Dù sao thể chất của người như vậy kỳ quái, ta đang còn muốn hạt giống nơi đó tìm kiếm ra chân tướng đâu! Nếu để cho người cứ như vậy chết đi, cũng thật là đáng tiếc."

"Cái kia. . . Cám ơn." Giang Tiêu trong lòng rõ ràng Tâm Vận làm như thế, cũng là vì mình. Mà có như thế một cái mạnh mẽ giúp đỡ ở bên người, cũng xác thực nhiều hơn mấy phần an toàn. Nghiêm túc hướng về nàng sâu nhẹ gật đầu.

"Không cần phải khách khí." Tâm Vận khoát tay áo, lanh lợi đi tới cửa, kéo cửa phòng ra, hướng về phía bên ngoài hét lớn: "Loạn nhưỡng! Đi! Chúng ta lại đi ra ngoài một chuyến!"

"Biết, Tâm Vận tiểu thư." Bên ngoài vang lên cái kia tóc đỏ người tuổi trẻ thanh âm

"Đi thôi ~" Tâm Vận hướng về phía Giang Tiêu nhảy nháy mắt, đưa tay kéo hấn lại cánh tay, nhanh chân đi hướng về phía phòng cửa chính.

Ngoài cửa, cái kia tên là loạn nhưỡng tóc đỏ người trẻ tuổi đã nổ máy xe, chờ tại cổng. Nhìn thấy Giang Tiêu cùng Tâm Vận đi ra, trước là hướng về phía Tâm Vận bái, lại đối Giang Tiêu thân mật cười một tiếng, sau đó làm hai người kéo ra chỗ ngồi phía sau cửa xe.

Sau khi lên xe, Giang Tiêu báo ra Triệu Thiên Vũ nhà địa chỉ, loạn nhưỡng chỉ là gật gật đầu biểu thị biết, liền một cước chân ga lái về phía trước đi.

Nhìn xem đằng trước không nói một lời, chỉ chuyên chú lái xe loạn nhưỡng, Giang Tiêu không chịu được tò mò hỏi: "Người. . . Là Tâm Vận lái xe sao?"

"Không riêng gì lái xe, cũng là hộ vệ, đầu bếp cùng quản gia. Trọng yếu nhất thân phận, ta là Tâm Vận tiểu thư chủ nhân thuộc dân." Loạn nhưỡng cũng không quay đầu lại hỏi đáp: "Cho nên, ta toàn bộ sinh mệnh, đều là Tâm Vận tiểu thư."

Giang Tiêu chân mày hơi nhíu lại, ừ một tiếng, cũng không còn nói tiếp.

Mỗi một lần nghe được chủ nhân cái từ này, trong lòng của hắn đều sẽ nổi lên một hồi khó mà chống cự to lớn chán ghét cảm giác.

Cái này cũng không hội dẫn đến hắn phản cảm Tâm Vận. Ít nhất cho tới bây giờ, hắn hết sức ưa thích Tâm Vận nữ hài tử này, đơn thuần "Cảm thấy người này là cái người tốt" ưa thích. Tâm Vận mang đến cho hắn một cảm giác, liền là ánh nắng, tinh khiết, tiểu nữ sinh, nhưng ở lúc cần thiết, lại có thể có đầy đủ bình tĩnh cùng năng lực phân tích.

Mà lại cùng Giả Ngọc khác biệt, là Giang Tiêu biết, Tâm Vận đối với hắn cũng không có ác ý. Loại này biết không hề chỉ bắt nguồn từ phân tích, cũng bao gồm thuần túy cảm giác. Không có bằng chứng, nhưng lại càng làm cho hắn an tâm.

Nhưng mặc kệ Tâm Vận là cái người thế nào, mà lại Giang Tiêu cũng có thể Lý Giải nàng thân là Tế Tự dạng này chức giai, cho thấp chức giai giác tỉnh giả quán chú chủ nhân loại vật này cử động, nhưng hắn vẫn như cũ. . . Sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngắm thờ dài, Giang Tiêu đem ý niệm này vứt ra bỏ đi ra, không suy nghĩ thêm nữa.

Lái xe không bao lâu, đứng tại Triệu Thiên Vũ nhà dưới lầu. Tâm Vận đi theo Giang Tiêu cùng nhau sau khi xuống xe, suy nghĩ một chút, quay đầu đối sau lưng loạn nhưỡng nói: "Người trước đậu ở chỗ này chờ ta đi, không cần cùng tiền lên đi. Có cần thời điểm, ta hội gọi người."

"Hiểu rõ." Loạn nhường cung kính gập đầu một cái, đưa mắt nhìn Tâm Vận cùng Giang Tiêu hai người tiến nhập trong khu cư xá.

Đến Triệu Thiên Vũ nhà trước cửa, Giang Tiêu vừa đưa tay vừa gõ môn, lại phát hiện môn cũng chỉ là khép, cũng không có khép lại, nhẹ nhàng đụng một cái liền hướng vào phía trong xê dịch ra. Giang Tiêu vội vàng hướng lấy Tâm Vận nhìn một cái, lộ ra ánh mắt cảnh cáo. Tâm Vận cũng nhẹ gập đầu, ra hiệu tự mình biết.

Nhưng trong môn phái lại truyền đến Triệu Thiên Vũ thanh âm: "Giang Tiêu? Là ngươi đến rồi hả?"

"Là ta." Giang Tiêu trầm giọng nói, cùng Tâm Vận cùng nhau bước vào trong môn, nhưng không có đóng lại cửa phía sau.

Triệu Thiên Vũ thanh âm, là từ trong phòng tắm truyền đến. Mà bây giờ cửa phòng tắm, lại chăm chú giam giữ, nhìn không thấy tình hình bên trong.

"Không cần lo lắng, không có những người khác tại." Tâm Vận nghiêng cái đầu nhỏ nhắm mắt một lát, mở mắt ra đối Giang Tiêu nói: "Nếu có giác tỉnh giả tồn tại, tinh thần lực của ta có thể cảm ứng được. Nhưng. . ."

Nàng ngừng một chút, hơi hơi nhíu mày: "Nhưng rất kỳ quái chính là, ngươi người bạn kia. . . Ta cũng đồng dạng không cảm ứng được. . ."

"Thiên Vũ! Ngươi trong phòng tắm sao?" Giang Tiêu trong lòng cảm thấy rất ngờ vực, vội vàng nhanh chân đi đến phòng tắm trước, cách lấy cánh cửa kêu lên.

"Ta trong phòng tắm. Thế nhưng. . ." Triệu Thiên Vũ thanh âm vẫn như cũ cùng trong điện thoại một dạng có chút cấp bách, nhưng lại tựa hồ như cũng không tính bối rối sợ hãi đáng vẻ: "Ngươi có khả năng tiến đến, thế nhưng ngươi đừng bị hù dọa!"

Giang Tiêu hít sâu một hơi: "Không cần lo lắng cho ta. Cái kia, ta tiến đến." Nói xong liền vịn ra cửa phòng tắm nắm tay.

Nhưng trong phòng tắm, lại trống rỗng, không có nửa cái bóng người tồn tại!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vào kính

Triệu Thiên Vũ nhà phòng tắm cũng không tính lớn, vào cửa tay phải là bàn trang điểm, ngay phía trước là bồn cầu, bên trái là một cái bồn tắm thật to, liếc mắt liền có thể thu hết vào mắt.

Trên bồn tắm nguyên bản mặc dù có một đạo tấm màn, nhưng bây giờ cũng là hoàn toàn kéo ra trạng thái, có thể tình huống trông thấy trong bồn tắm không có nửa cái bóng người.

Triệu Thiên Vũ. . . Rõ ràng không trong phòng tắm. . .

Nhưng mới rồi Giang Tiêu nghe thấy thanh âm, lại phân sáng đúng là theo cửa phòng tắm bên trong truyền tới!

"Gặp quỷ sao. . . ?"

Giang Tiêu cau mày, bất khả tư nghị quan sát sau lưng đang cố gắng gạt ra vượt qua hẳn, tò mò đem cái đầu nhỏ hướng trong môn đuổi Tâm Vận, đề cao điểm âm lượng kêu lên: "Triệu Thiên Vũ! Ngươi đến cùng ở đâu!"

"Đi lên phía trước! Hướng nhìn phải!" Triệu Thiên Vũ thanh âm càng thêm sốt ruột, nhưng thanh âm lại quả thật, là theo Giang Tiêu trước người trong phòng tắm vang lên!

Giang Tiêu không giải thích được án lấy Triệu Thiên Vũ chỉ thị, đi về phía trước mấy bước, lại quay đầu phía bên phải.

Bên phải. . . Không phải liền là nàng rửa mặt bàn trang điểm cùng. . . Tắm gương sao?

Nhưng xem xét phía dưới, Giang Tiêu liền lập tức ngốc trệ tại đương trường.

Đúng a. . . Không phải liền là tấm gương sao. . .

Nhưng bây giờ, Triệu Thiên Vũ thân ảnh, vậy mà liền cùng trong gương hắt sóng vai đứng đấy, khắp khuôn mặt là vẻ lo lắng.

Giang Tiêu hoảng vội vàng xoay người đầu, nhìn về phía mình bên cạnh thân, sau đó cứng họng, nói không ra lời.

Bên cạnh hắn, rõ ràng không có cái gì.

Nhưng trong gương bên cạnh hắn. . . Nhưng lại có Triệu Thiên Vũ thân ảnh!

"Thiên Vũ! Ngươi. . . Ngươi đang giờ trò quý gì!" Giang Tiêu lắp bắp, thật vất vả mới đem một câu nói đầy đủ.

"Ta nếu là biết, sẽ còn tìm ngươi tới sao!" Trong gương Triệu Thiên Vũ tăng tăng đập một cái Giang Tiêu bả vai, nhưng này ký nắm đầm trắng nhỏ nhún lại rơi rỗng, theo trong gương Giang Tiêu trong thân thể xuyên qua. Mà Giang Tiêu cũng không có cảm giác được nửa điểm bị đụng vào cảm giác.

"Ngươi. . . Ngươi bị nhốt trong gương rồi?" Giang Tiêu cũng đồng dạng thử vờn tay, dựa theo trong gương phương hướng sờ đụng một cái bên cạnh của mình. Không có nửa điểm xúc cảm, nơi đó xác thực chỉ có không khí mà thôi. Mà trong gương ngón tay của mình, cũng không trở ngại chút nào xuyên qua Triệu Thiên Vũ thân thể.

"Tựa như là. . . Nhưng ta không biết vì cái gì!" Triệu Thiên Vũ gương mặt xinh đẹp đều nhăn thành một đoàn: "Mà lại ta giống như. . . Giống như không ra được!"

"Chờ chút. . . Vậy ngươi mới vừa rồi là làm sao gọi điện thoại cho ta?" Giang Tiêu trong đầu chấn động, liền vội vàng hỏi: "Trong gương ngươi, không phải sờ không được sao? Vậy tại sao ta sẽ còn tiếp vào điện thoại của ngươi? Còn có ngươi nhà cửa chính, tại sao có khép hờ trạng thái? Ngươi luôn không khả năng là một mực khép hờ đi, nhất định là đang cùng ta thông xong điện thoại sau mới mở ra mới đứng. Ngươi là mở thể nào môn?"

"Ta. . . Ta chỉ là không thể chạm đến ngươi mà thôi. Chẳng những không đụng tới ngươi, ta ở bên cạnh ta cũng không nhìn thấy ngươi tồn tại." Triệu Thiên Vũ gấp đến độ sắp khóc đi ra: "Trong gương thế giới không có bất kỳ ai, ngoại trừ chính ta bên ngoài. Thế nhưng tất cả vật thể với ta mà nói, đều là thật sự tồn tại, chỉ là phương hướng phản mà thôi. Ta y nguyên có khả năng đụng vào, mà lại giống như. . . Mặc kệ ta đối bọn nó làm cái gì, chúng nó tại thế giới hiện thực bản thể cũng sẽ xuất hiện động tác giống nhau."

Nói xong, trong kính Triệu Thiên Vũ liền cảm lên đặt ở trên bàn trang điểm điện thoại. Mà Giang Tiêu cùng Tâm Vận cũng sợ hãi xem thấy bên cạnh mình, đá cảm thạch trên mặt bàn điện thoại theo Triệu Thiên Vũ động tác, cứ như vậy tự động thăng lên, mà lại cùng Tâm Vận trong tay điện thoại dọc theo hoàn toàn giống nhau quỹ tích!

Triệu Thiên Vũ cúi đầu xuống, cố hết sức xem lấy màn hình điện thoại di động, điền mật mã vào giải tỏa, ấn xuống thông qua khóa. Rất nhanh, Giang Tiêu trên người điện thoại lại lần nữa vang lên.

Giang Tiêu nhìn xem điện báo dãy số, đúng là Triệu Thiên Vũ dãy số. Mà bên cạnh cái kia lơ lửng trên màn hình điện thoại di động, cũng sáng lên trò chuyện thả ra hình ảnh.

Có thể chuyện này. . . Cũng quá bất hợp lý đi.

Giang Tiêu tròn mắt há hốc mồm mà nhìn xem trong kính Triệu Thiên Vũ.

"Ngươi không biết ta cho ngươi gọi điện thoại có bao nhiêu khó!" Triệu Thiên Vũ vút xuống điện thoại, tăng tăng đập một cái trước mặt bàn trang điểm, Giang Tiêu nơi này điện thoại cũng rơi trên mặt đất, mà trên bàn trang điểm một ống son môi, cũng cùng trong gương một dạng ngã xuống, lăn rơi xuống mặt đất.

"Trong gương hết thấy đồ vật đều là phản! Cho nên ta vân tay giải tỏa không có cách nào sử dụng, ta nhìn thấy chữ viết cũng đều là phản, cho nên vô luận giải tỏa vẫn là quay số điện thoại đều là phản!" Triệu Thiên Vũ oán hận nói: "Ta bỏ ra năm phút đồng hồ mới tìm được nguyên nhân, cời ra điện thoại, điện thoại cho ngươi!"

"Vậy ngươi. . . Vậy ngươi đến cùng là thể nào đi vào?" Giang Tiêu cau mày mao, còn có một câu không dám hỏi ra miệng ——

Nếu như cái gương này bị đánh nát, Triệu Thiên Vũ. . . Có phải hay không liền vĩnh viễn không ra được?

Triệu Thiên Vũ nghe được Giang Tiêu, đột nhiên có chút điểm đỏ mặt, ngập ngừng nói miệng không có trả lời ngay.

"Đến lúc nào rồi còn che giấu!" Giang Tiêu không vui nói: "Mau nói! Không nói ra, chúng ta làm sao thay ngươi nghĩ biện pháp!"

Trong gương Triệu Thiên Vũ do dự một lát, trên mặt đỏ ửng càng tăng lên, nhưng vẫn là nhắm mắt nói: "Ta. . . Ta chính là tấm xong, còn không mặc quần áo thời điểm, nhìn xem trong gương chính mình, sau đó cảm thấy. . . Trong gương nữ hài tử này. . . Làm sao xinh đẹp như vậy a! Nếu là ta có thể đi vào trong gương, ôm một cái chính mình liền tốt. . . Cũng không biết làm sao làm, liền vờn tay mong muốn đụng chút trong gương chính mình. . ."

"Sau đó, ta vờn tay, điểm vào trên gương. . . Thế nhưng trên gương lại đột nhiên xuất hiện một đạo gọn sóng. . . Tay của ta vậy mà. . . Vậy mà đưa

vào!"

"Đưa vào?" Giang Tiêu không dám tin sờ lên trước mắt tấm gương, nhưng mặc kệ hấn làm sao sờ, nơi tay chạm cũng chỉ là một mặt lạnh buốt pha lê mà thôi.

"Không cần thử! Ta vừa rồi đã thử qua, hiện ở trước mặt ta cũng chỉ là một mặt bình thường tấm gương mà thôi, làm sao đựng đều không cách nào đi xuyên qua!"

". . . Tốt. Ngươi nói tiếp." Giang Tiêu vội vàng thu tay lại nói.

"Ta liền đựng phải như vậy một thoáng, sau đó liền phát hiện trong gương ta biến mất. . . Ta là một lát sau mới phản ứng được, hết thấy chung quanh, tả hữu tất cả phân ròi tới. Biến mất không phải trong gương ta, là trong thế giới hiện thực ta! Ta đi vào trong gương đi!" Triệu Thiên Vũ đã hơi hơi mang theo một chút giọng nghẹn ngào: "Ta thử rất nhiều lần, đều không có cách nào theo trong gương đi ra, lúc này mới gọi điện thoại cho ngươi!"

"Được rồi được rồi, trước đừng hoảng hốt, ngươi bình thường có thể không phải như thế!" Giang Tiêu liền vội vờn tay ra dọc tại trước mặt, đã ngừng lại Triệu Thiên Vũ tiếp tục nói đi xuống: "Này chưa chắc là chuyện xấu, ngươi khả năng chỉ là. . ."

Hắn suy nghĩ một chút, nhìn về phía bên người Tâm Vận, theo trong ánh mắt của nàng cũng nhìn ra đồng ý, mới tiếp tục nói: "Ngươi khả năng chỉ là. . . Đã thức tỉnh năng lực mà thôi."

"Thức tỉnh? Cái kia là có ý gì?" Nhìn thấy Giang Tiêu từ đầu đến cuối không có bối rối, trấn định khí tức cũng cảm nhiễm đến Triệu Thiên Vũ, dần dần bình phục xuống tới, hít thở sâu hai cái sau hỏi.

"Cái này. . . Đợi chút nữa lại nói cho ngươi. Tóm lại trước mắt dựa theo suy đoán của ta, ngươi hấn là không cần quá lo lắng, dù sao mình thức tỉnh năng lực, không nên đối chính ngươi tạo thành nguy hiểm mới đúng." Giang Tiêu suy nghĩ một chút nói: "Phạm vi hoạt động của ngươi, không phải chỉ ở cái này trong phòng tắm, cái gương này trước mặt a?"

Triệu Thiên Vũ lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải. Bằng không, ta vừa rồi cũng không cách nào đi cửa trước mở cửa cho ngươi. Ngoài cửa địa phương ta mặc dù không có đi, nhưng ta nghĩ hấn là cũng đều thông suốt mới đúng."

"Vậy thì tốt. Vậy ngươi thử qua khác tấm gương không có?" Giang Tiêu vội vàng nói.

"Còn không có." Triệu Thiên Vũ sững sờ, sau đó hai mắt phóng ra ánh sáng tới: "Ta. . . Ta làm sao lại quên điểm này!"

"Trong nhà người khẳng định còn có khác tấm gương a? Ở đâu?" Giang Tiêu hỏi.

"Tại. . . Tại ta phòng ngủ. Phòng ngủ trên bàn trang điểm cũng có tấm gương! Chúng ta chỗ ấy thấy!" Triệu Thiên Vũ vỗ đầu một cái, liền vội vã quay đầu chạy ra đi.

Giang Tiêu cùng Tâm Vận cũng liền vội vàng xoay người chạy hướng về phía Triệu Thiên Vũ phòng ngủ, trở mắt nhìn xem cánh cửa kia tại trước mặt bọn hấn bị mở ra, phảng phất nháo quỷ.

Đứng ở phòng ngủ trước bàn trang điểm, Giang Tiêu trông thấy trong gương Triệu Thiên Vũ cũng chạy tới, lồng ngực gấp rút phập phồng.

"Thử một chút đi!" Giang Tiêu thúc giục nói, làm trong gương Triệu Thiên Vũ tránh ra một cái thân vị.

Triệu Thiên Vũ duỗi ra ngón tay, điểm vào trước mắt trên gương, nhưng còn không rơi xuống, lại lại đột nhiên thu tay lại, do dự nói: "Có thể. . . Nhưng nếu như vẫn chưa được làm sao bây giờ?"

"Vẫn chưa được, liền còn muốn những biện pháp khác! Triệu Thiên Vũ, ngươi bây giờ làm sao trở nên như vậy bà mẹ!" Giang Tiêu không vui thấp giọng quát: "Nhanh lên! Đừng lè mề!"

Triệu Thiên Vũ bất đắc dĩ thở dài, một lần nữa duỗi ra ngón tay, ấn tại trên mặt kính.

Lần này, vậy mà thật có hiệu lực!

Giang Tiêu cùng Tâm Vận đều trở mắt nhìn, theo Triệu Thiên Vũ ngón tay tiếp xúc đến mặt kính, liền liền nổi lên một hồi gọn sóng, trước sau thậm chí còn không đến một giây, gọn sóng cũng đã lắng lại. Trong gương Triệu Thiên Vũ cũng không biến mất, mà hai người bên cạnh, lại lại thêm một cái Triệu Thiên Vũ.

Triệu Thiên Vũ ánh mắt hoa lên, đã phát hiện trước mắt hình ảnh tả hữu điên đảo, đầu tiên là tả hữu quay đầu nhìn qua, sau đó trên mặt nguyên bản lo lắng liền quét sạch sành sanh, lập tức tại chỗ nhảy dựng lên: "Ta. . . Ta ra đến rồi! Ta ra đến rồi!"

Nàng tại chỗ nhảy hai lần, xoay người ôm lấy Giang Tiêu, hưng phấn mà tại hai bên của hấn trên mặt dùng sức hôn chắc chắn hai đại khẩu: "Giang Tiêu! Ngươi quá thông minh! Vì cái gì ta hội nhận biết ngươi thông minh như vậy bằng hữu a! ! !"

"Tốt tốt, mau xuống đây. Có người nhìn xem đây." Bị Triệu Thiên Vũ gần như cả người bỏ nhào vào trên người, bên cạnh Tâm Vận còn tại ranh mãnh cười nhìn xem hai người, Giang Tiêu khó tránh khỏi có chút xấu hổ, nhẹ nhàng vỗ vỗ Triệu Thiên Vũ đầu vai, đưa nàng hồng xuống dưới.

Thật không biết, cái này nữa Đại tiểu quỷ, đến tốt cùng nơi nào có đáng giả tôn kính bộ đáng.

"Nếu hiện tại ngươi cũng đã thức tỉnh, mà ta cũng tới ở đây, cái kia liền dứt khoát cùng một chỗ đem mọi chuyện cần thiết nói cho ngươi đi." Nhìn xem Triệu Thiên Vũ về mặt dần dần khôi phục như người bình thường, Giang Tiêu chậm rãi nói: "Trước đó không muốn lập tức nói cho ngươi, là bởi vì ngươi dù sao chỉ là người bình thường, không muốn để cho ngươi cũng cuốn vào những chuyện này bên trong. Nhưng bây giờ. . . Ngươi đã coi như là. . . Đồng loại của chúng ta."

"Đồng loại. . . ?" Triệu Thiên Vũ cúi đầu xuống, nhìn một chút chính mình, lại ngẩng đầu lên, nghi ngờ nói: "Vậy các ngươi. . . Hoặc là nói chúng ta, đến tốt cùng tính là cái gì đâu?"

Giang Tiêu theo Từ Yên ngày đó tại sau khi biểu diễn tìm tới chính mình nói lên, lại đến Bích Đàm sơn chính mình theo đuổi Từ Yên bị Âm Viêm tập kích, Từ Yên bỏ mình, lưu lại di ngôn, một mực nói đến vừa rồi tại Tâm Vận nơi ở nghe xong Từ Yên ghi âm, cùng với về sau hai người thảo luận mới thôi, lại thêm nửa đường Triệu Thiên Vũ không ngừng mà ngắt lời đặt câu hỏi, gần như bỏ ra nhanh hai giờ, mới đưa những ngày qua tới phát sinh trên người mình mọi chuyện, đều đối nàng giảng giải hoàn tất.

Mà ở trong quá trình này, Tâm Vận ngoại trừ thỉnh thoảng chen vào một hai câu bên ngoài, phần lớn thời giờ tựa như là cái bình thường tiểu nữ hài một dạng, hết sức chuyên chú đùa với trên tay mình con thỏ nhỏ chơi.

"Chuyện này. . . Cũng quá ly kỳ đi. . ." Triệu Thiên Vũ mờ mịt xem lên trước mặt hai người: "Nhưng ta vì cái gì. . . Lại đột nhiên thức tỉnh đâu?"

Tâm Vận cũng không ngẩng đầu lên cướp trả lời vấn đề của nàng: "Thức tỉnh đối với mỗi người thời cơ cũng không giống nhau. Cho dù là đến bây giờ cũng không thể phân tích ra thống nhất kết luận tới. Có ít người có thể là bởi vì mãnh liệt tình thân kích thích, có ít người có thể là bởi vì tự nhiên tuổi tác tăng trưởng, thậm chí còn có ít người có thể là bởi vì. . . Một loại nào đó biến hóa sinh lý."

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, xấu xa hướng về Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ nhìn thoáng qua: "Tì như. . . **!"

"Ồ?" Giang Tiêu quay sang, cũng đồng dạng cười xấu xa lấy nhìn xem Tâm Vận: "Ngươi cũng là bởi vì loại nguyên nhân này sao?"

"Mới không phải!" Rõ ràng là Tâm Vận bắt đầu trước chọc cười con, hiện tại nàng thế mà bị Giang Tiêu nói đến đỏ mặt lên, trừng mắt liếc Giang Tiêu: "Người ta. . . Người ta làm sao có thể là loại kia nguyên nhân!"

"Được a ~ tạm thời tin tưởng ngươi." Giang Tiêu cười híp mắt vỗ vỗ Tâm Vận đầu.

"Bất quá. . ." Tâm Vận rất nhanh liền khôi phục trạng thái, quay đầu đánh giá Giang Tiêu, kỳ quái nói: "Mặc dù cũng có một phần rất nhỏ giác tỉnh giả hội tạm thời chỉ thức tỉnh một bộ phận, một quãng thời gian về sau mới hoàn toàn thức tỉnh, nhưng thường thường đều chỉ tại trong vòng vài ngày mà thôi, tối đa cũng sẽ không vượt qua hai tháng. Mà ngươi. . . Đã trải qua sơ bộ thức tỉnh đến mấy năm đi, nhưng vì cái gì vẫn luôn không có hoàn toàn thức tỉnh? Cái này cũng thực sự có chút quá không tầm thường. Ngươi quả nhiên là chuyện gì sự tình đều cùng người khác không giống nhau gia hóa đây."

"Thật sao?" Giang Tiêu ngây ngẩn cả người. Trước đó không có bất kỳ người nào đối với hắn đề cập qua hết toàn thức tỉnh cần thiết tổn hao thời gian, cho tới hôm nay mới từ Tâm Vận khẩu bên trong biết được, nguyên lai mình trên người phát sinh sự tình như vậy không tầm thường.

Nói như vậy. . . Chính mình cái kia cơ hội còn chưa tới tới?

Có thể cái kia đến tốt cùng, sẽ là gì chứ?

"Tốt, trước không nói hắn, nói một chút ngươi đi." Tâm Vận đưa ánh mắt từ trên người Giang Tiêu dịch chuyển khỏi, nhìn về phía Triệu Thiên Vũ: "Năng lực của ngươi nhìn giống như rất kỳ quái đáng vẽ, ít nhất ta còn chưa từng gặp qua đồng dạng, thậm chí là tương tự. Mà lại. . . Cũng không biết hội có chỗ lợi gì."

"Tác dụng?" Tâm Vận thu hồi tinh thần uy áp đã có một quãng thời gian, Triệu Thiên Vũ cũng dần dần buông lỏng xuống, nhú mày nghi hoặc hỏi: "Cái này có thể có chỗ lợi gì?"

"Tóm lại, trước để phán đoán một thoáng năng lực của ngươi quy tắc đi." Vừa đến nói đến chính sự thời điểm, Tâm Vận kiểu gì cũng sẽ thu hồi tiểu nữ nhi thần thái, trở nên chuyên chú mà nghiêm túc: "Chỉ chúng ta hiện nay biết, ngươi chạm đến phòng tắm gương về sau, Thân thể liền chuyển đi đi mặt kính thế giới, nhưng một lần nữa đụng vào cái kia một chiếc gương lúc, lại không cách nào dùng phương thức giống nhau một lần nữa trở về. Mà khi ngươi đụng vào phòng ngủ bàn trang điểm tắm gương lúc, ngươi lại về tới trong thế giới hiện thực. Ta nói không sai chứ?" Câu nói sau cùng, nàng là muốn hướng về Giang Tiêu hỏi ra.

"Không sai." Giang Tiêu gật đầu nói.

"Như vậy, bằng vào ta kinh nghiệm phong phú cùng Tế Tụ trí tuệ tới suy đoán lời nói. . ." Tâm Vận đắc ý nho nhỏ nở nụ cười: "Năng lực của ngươi quy tắc là, đụng vào một chiếc gương, là có thể đi đến mặt kính trong thế giới. Tại mặt kính thế giới bên trong, ngươi không cách nào cùng ngoại giới người khác sinh ra vật lý va chạm, Nhưng ngươi có khả năng đối không có sự sống vật thể tạo thành ảnh hưởng, mà loại ảnh hưởng này, là có thể tại trong thế giới hiện thực tạo thành phản ứng giống vậy. Tì như, ngươi cầm lấy trong kính điện thoại gọi điện thoại, chân thực điện thoại cũng sẽ treo lơ lửng giữa trời hiện lên, thông qua điện thoại."

Tâm Vận nhìn một chút Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người, gặp bọn họ không có phản đối về mặt, vừa tiếp tục nói: "Mà ngươi xuất nhập trong kính thế giới, tựa hồ không thể sử dụng cùng một cái lối đi. Nói cách khác, làm ngươi lúc rời đi, nhất định phải theo một cái khác mặt kính rời đi mới

được. Cho nên. . . Chúng ta lại đến làm một lần thí nghiệm đi!"

Tâm Vận từ trong ngực móc ra một cái nhỏ trang điểm hộp mở ra, nắp hộp bên trong là một mặt lớn chừng bàn tay cái gương nhỏ: "mà lại ta cho rằng, xuất nhập mặt kính thể giới, cùng tấm gương diện tích không quan hệ. Đến, đưa tay chạm thử!"

Triệu Thiên Vũ hơi có chút lưỡng lự. Dù sao vừa rồi bị vây ở trong kính thể giới thời gian quá lâu, giờ phút này trong lòng còn có chút bận tâm. Nhưng Tâm Vận thân là Tế Tự, đối nàng tự nhiên liền có một ít tình thân áp chế tác dụng. Lại thêm Tâm Vận phân tích cũng xác thực ăn khớp kín đáo, nàng chỉ là hơi do dự một chút, liền nhẹ nhàng vươn tay, điểm vào trang điểm trong hộp kính trên mặt.

Mặt kính tại cùng Triệu Thiên Vũ ngón tay va nhau thời điểm, lại lần nữa như là sóng nước nhanh chóng nhúc nhích một chút. Triệu Thiên Vũ thân thể tại Giang Tiêu cùng Tâm Vận trước mặt hai người lại một lần hư không tiêu thất.

"Ta. . . ta lại tiến đến." Lần này Triệu Thiên Vũ thanh âm đã trấn định rất nhiều. Cách mặt kính đối hai người lên tiếng chào về sau, liền lập tức hướng về phòng tắm chạy đi.

Quả nhiên, lần này, phòng tắm tấm gương liền đã biến thành mở miệng. Triệu Thiên Vũ lại lần nữa về tới thể giới chân thật bên trong, từ trong phòng tắm đi tới, Một lần nữa ngồi xuống bên cạnh hai người, mà trên mặt biểu lộ hỗn hợp lấy hốt hoảng, hưng phấn, còn có không thể tin.

"Hắn là sẽ là. . . So sánh thứ vị năng lực đây. Nếu như thiên thêm lợi dụng, có thể sẽ rất hữu dụng. Mà lại, đây cũng là năng lực thiên phú đi, dù sao ta không cách nào tưởng tượng. Có cái gì chức giai sẽ có chuẩn bị dạng này chức giai năng lực." Tâm Vận cười hi hi đánh giá Triệu Thiên Vũ.

"Chức giai năng lực. . . cùng năng lực thiên phú, cái kia lại là cái gì? ta trước đó cũng nghe qua hai người này từ, nhưng không biết là có ý tứ gì." Giang Tiêu bẽ bộn đối Tâm Vận hỏi.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chức giai? Thiên phú?

"Ủm. . ." Tâm Vận lệch ra cái đầu suy nghĩ một chút: "Người đã biết, Neanderthal người chủng quần, chia làm Tế Tự, chiến sĩ, công tượng cùng bình dân bốn cái chức cấp đi. Khác biệt chức giai, sẽ có được đối ứng chức giai năng lực. Tỉ như. . ."

"Tế Tự chức giai năng lực, chỉ có một loại, liền là tinh thần lực. Chúng ta có thể ở một mức độ nào đó cảm giác quanh mình sinh mệnh tư duy, mặc dù cũng không thể làm đến hoàn toàn chính xác, nhưng ít ra có khả năng cảm ứng được như vui sướng, hoảng hốt, phần nộ mấy cơ bản cảm xúc. Đồng thời, Tế Tự còn có thể dựa vào tinh thần lực, đi đối thấp chức giai Neanderthal người tiến hành uy áp, ảnh hưởng suy nghĩ của bọn hắn. Bao quát trước đó ta chiếm lấy Thương Uyên những cái kia cốt thứ quyền không chế, cũng là dựa vào lấy xa mạnh mẽ hơn hẳn tinh thần lực."

"Chiến sĩ tại Neanderthal người trong xã hội, là giữ gìn trị an xã hội cùng với chiến đấu lực lượng trung kiên, cho nên bọn hắn chức giai năng lực đều là dùng cường hóa cận thân vật lộn làm chủ, cơ bản cũng là tốc độ cường hóa, lực lượng cường hóa, thể xác cường hóa các loại này chút, dứt khoát đơn giản trực tiếp, thể nhưng hữu hiệu."

"Sau đó tình huống so sánh phức tạp, liền là công tượng. Cái chức này giai chẳng qua là một cái cách gọi, hẳn bên dưới sẽ có đủ loại chi nhánh khác nhau, tỉ như chữa trị người, người kiến tạo, sửa chữa người chờ chút. . . Bởi vì hiện tại vô luận là cái nào Tế Tự, trong tay nắm giữ gen tàn thiên đều rất có hạn, cho nên chúng ta không cách nào xác định, từng tồn tại ở trong lịch sử những cái kia công tượng chức giai Neanderthal người bên trong, đến tốt cùng còn có thể chia nhỏ ra bao nhiêu chủng loại đến, nhưng cái kia hẳn là là một cái vô cùng không lồ con số. Mà mỗi một cái công tượng chi nhánh, chức giai năng lực đều là đặc biệt."

"Loại thứ tư chức giai, bình dân, là không có chức giai năng lực. Bọn hắn cho dù là hoàn toàn sau khi giác tỉnh, cũng sẽ không có quá nhiều năng lực tăng trưởng. Mặc dù vô luận tốc độ, lực lượng vẫn là năng lực khôi phục, đều khẳng định hội so với người bình thường loại phải cường đại hơn, nhưng loại này mạnh mẽ cũng là rất có hạn, thậm chí sẽ không rất dễ dàng bị phân biệt ra được, tỉ như. . ."

Tâm Vận đột nhiên cười quỷ dị cười, vươn tay chọc chọc Giang Tiêu eo: "Người có nghe nói hay không qua, Lạp Tự phổ kinh cái tên này?"

Giang Tiêu cũng sờ: "Người nói là. . . Cái kia dâm loạn cung đình, thiên phú 'Dị bẩm', cuối cùng lọt vào ám sát, trước bị potassium hạ độc, lại lọt vào

mấy lần súng bắn, bị tay đập nát huyết thái dương, cuối cùng ném vào trong kẻ nứt băng tuyết, còn giữ vững được tám phút mới sau cùng chết chìm mà người chết kia Russia yêu tăng?"

"Không sai, liền là hắn!" Tâm Vận hi hi cười một tiếng: "Về sau có người đi đã kiểm tra thi thể của hắn, theo hắn trong tế bào đọc đến qua hắn kho gen, phát hiện. . . Nguyên lai hắn cũng là một cái giác tình giả, mà lại chẳng qua là một cái bình dân mà thôi."

"Chờ chút. . ." Giang Tiêu cau mày nói: "Có thể ta nhớ được, cái này yêu tăng thi thể, tại tháng hai cách mạng về sau liền bị nghiền xương thành tro a."

"Trí nhớ của ngươi không sai." Tâm Vận cười đến càng thêm xảo quyết: "Thế nhưng là ngươi không biết là, ngay lúc đó một cái Russia phu nhân bởi vì quá mức mê luyện từng lấy được vui sướng, thế là tại sau khi hắn chết đem thân thể của hắn nào đó, cái bộ, vị cho bảo tồn lại, làm vì mình trân tàng nha ~ mặc dù nhưng đã hong gió, nhưng Tế Tự chỉ cần có thể tiếp xúc đến tế bào, y nguyên có thể từ bên trong gen tới phân biệt ra được có phải là hay không đồng loại!"

". . ." Giang Tiêu liền trong lòng một trận ác tâm.

Tâm Vận nụ cười kia, còn có nhân mạnh dừng lại, rất rõ ràng biểu lộ nàng cái gọi là "Một cái nào đó vị trí" đến tốt cùng là bộ vị nào.

Mà Tế Tự đọc đến gen phương thức. . . Giang Tiêu tại lão Hoa nơi đó đã thể nghiệm qua một lần.

Nghĩ đến Tâm Vận cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy tay mình chỉ ảm áp xúc cảm, lại nghĩ tới cái kia Russia yêu tăng bị phơi khô một trăm năm to lớn **. . . Lại đem cả hai liên tưởng đến nhau. . .

Giang Tiêu nhìn về phía Tâm Vận ánh mắt, liền mang tới mấy phần phức tạp.

"Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy!" Tâm Vận tầng tầng gõ một cái Giang Tiêu đầu, kiều hừ một tiếng: "Cái kia Tế Tự cũng không phải ta! Ngươi. . . Ngươi làm sao ác tâm như vậy!"

"Này có thể trách ta sao?" Giang Tiêu vô tội nhìn xem Tâm Vận: "Ai bảo ngươi luôn luôn ô, ô xong chính mình lại thẹn thùng kia mà!"

"Hừ! Ngược lại đầu óc ngươi bên trong đừng chuyện gì đều liên tưởng đến trên người của ta!" Tâm Vận làm bộ hừ một thoáng.

"Tốt tốt tốt." Giang Tiêu cũng không muốn cùng tiểu cô nương này đi sâu nghiên cứu thảo luận loại lời này đề: "Như vậy, năng lực thiên phú lại là cái gì đâu?"

"Năng lực thiên phú là độc lập với chức giai năng lực đồ vật." Tâm Vận nhỏ đỏ mặt một hồi về sau liền khôi phục bình tĩnh, chân thành nói: "Giống nhau chức giai, hơn nữa là cùng một cái phân loại Neanderthal người, chức giai năng lực cũng đều là giống nhau, mà lại ngoại trừ bình dân bên ngoài, mỗi người đều sẽ có được. Nhưng năng lực thiên phú lại là mỗi người độc hữu, sẽ không tái diễn, cùng chức giai cũng không móc nối, cũng không phải là mỗi người đều sẽ có được. Mà lại năng lực thiên phú. . . Thường thường đều là hết sức cổ quái kỳ lạ, thiên mã hành không, cũng không nhất định đều có thể ứng dụng trên chiến đấu, thậm chí khả năng căn bản không có tồn tại ý nghĩa. Ti như. . ."

Tâm Vận đột nhiên che miệng phốc một tiếng bật cười: "Ta biết một cái giác tình giả, thiên phú của hắn năng lực liền là có thể khiến cho hình tượng của mình trong mắt bất cứ ai, nhìn đều giống như một cái 300 cân bác gái."

"Chuyện này. . . Đây là cái gì gặp quỷ năng lực? Loại năng lực này, có làm được cái gì?" Giang Tiêu cũng nhịn không được cười lên.

"Đúng a, liền là nói vô dụng a. Năng lực thiên phú đều là như thế cổ quái kỳ lạ nha." Tâm Vận nhún nhún vai: "Nhưng là có chút đặc thù năng lực thiên phú, cũng sẽ rất mạnh. Hoặc là thậm chí. . . Cho dù là nguyên bản nhìn hoàn toàn không cần năng lực thiên phú, có lúc tổ hợp lại với nhau, cũng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ. Ta lấy một thí dụ tốt. Giả thiết một cái giác tình giả năng lực thiên phú, là khiến cho bất luận kẻ nào đều sẽ vô điều kiện yêu chính mình, mà một cái khác giác tình giả năng lực, là có thể khiến cho bất luận cái gì yêu mọi người của người khác lập tức chết đi. . . Ngươi cảm thấy hai người này tổ hợp, có phải hay không vô địch thiên hạ rồi?"

"Còn. . . Còn có năng lực như vậy?" Giang Tiêu không thể tin nhìn xem Tâm Vận.

"Ta chỉ là tùy tiện giả thiết một thoáng mà ~" Tâm Vận cười hi hi nói: "Mặc dù ta chưa thấy qua, thế nhưng khó đảm bảo không có loại tồn tại này đâu? Dù sao năng lực thiên phú thường thường đều là không có bất kỳ cái gì ăn khớp, cái gì cổ quái năng lực đều có thể tồn tại. Mà lại. . . Bởi vì bình dân cơ sở càng lớn duyên cớ, cho nên trong dân chúng ừng có gì đó quái lạ năng lực thiên phú số lượng cũng nhiều hơn. Có lúc, bọn hắn thậm chí lại so với cường đại nhất chiến sĩ càng đáng sợ."

"Chỉ mong đừng để ta đụng phải kẻ như vậy đi. . ." Giang Tiêu thờ dãi.

"Không. . . Này có thể. . . Khó mà nói. . ." Tâm Vận khẽ lắc đầu: "Trương phản, ta ngược lại thật ra cảm thấy, chúng ta tiếp xuống gặp được đủ loại có được đặc thù năng lực thiên phú gia hỏa, là rất kỳ lạ cao suất sự tình đây."

"Vì cái gì?" Giang Tiêu liền khẩn trương lên.

"Bởi vì. . . Thương Uyên không phải nói sao, học viện là nhất định phải chiếm lấy hạt giống, dù sao bọn hắn thành lập mục đích, chính là vì hạt giống." Tâm Vận nhún vai: "Mà Thương Uyên hẳn là vô cùng rõ ràng, dùng thường quy thủ đoạn, là không có cách nào đối kháng ta cái này Tế Tự. Dù cho triệu tập lại nhiều chiến sĩ tới cùng ta xung đột chính diện cũng là vô hiệu. Cho nên. . . Hắn hẳn là sẽ đi triệu tập học viện nội bộ, có được đặc thù năng lực

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 39: Đàm phán

"Người. . . Muốn đi bồi Gia Nhĩ hồ?" Giang Tiêu kinh ngạc: "Thiên Vũ, người điên rồi hả?"

"Người cảm thấy khả năng này sao?" Triệu Thiên Vũ liếc một cái Giang Tiêu: "Đã các người có thể đi, vì cái gì ta không thể đi?"

Giang Tiêu cười khổ nói: "Ta đi tìm hạt giống, là vì khiến cho Tử Yên phục sinh. Tâm Vận đi tìm hạt giống, là vì đọc đến Neanderthal người lịch sử. Chuyện này cùng người không có quan hệ, người cần gì phải lẫn vào?"

"Không có quan hệ gì với ta?" Triệu Thiên Vũ cười cười: "Cái này sao có thể? Từ từ ngày đó Lực Tân tập kích nhà người, kém chút để cho ta cũng mất mạng một khắc này bắt đầu, ta liền đã không có khả năng không đếm xỉa đến. Huống chi, ta hiện tại cũng thành giống như người giác tỉnh già."

"Nhưng người lưu tại nơi này hội an toàn hơn." Giang Tiêu lắc đầu: "Một khi chúng ta lên đường, học viện mục tiêu liền sẽ đều chăm chú vào trên người chúng ta. Chuyến này hành trình, có thể sẽ rất nguy hiểm."

"Ta không quan tâm." Triệu Thiên Vũ nhún vai: "Nếu biết người hội gặp nguy hiểm, ta sao có thể trở mặt cứ như vậy nhìn xem? Nếu như ta vẫn chỉ là cái người bình thường, thì cũng thôi đi. Nhưng bây giờ. . . Ta rõ ràng có năng lực trợ giúp người a."

"Có thể. . ." Giang Tiêu vừa mở miệng, liền bị Tâm Vận kéo lại tay áo: "Được rồi được rồi! Làm sao như vậy bà mẹ! Nếu nàng muốn đi, người liền để nàng đi theo chúng ta cùng đi tốt! Năng lực của nàng như vậy kỳ quái, có lẽ thật có thể cử đi chỗ ích lợi gì đi."

"Được a. . ." Giang Tiêu suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu.

Ba người đi xuống lầu, ngồi lên Loạn Nhưỡng xe, về tới Tâm Vận nơi ở. Vừa mới vừa vào gia môn, Tâm Vận điện thoại liền vang lên, một cái chưa từng thấy qua dãy số.

"Người tốt, Tâm Vận." Tâm Vận tiếp lên điện thoại, nghe thấy điện thoại đầu kia thanh âm là không nhận ra cái nào thanh âm nam tử.

Thanh âm kia nghe rất kỳ quái, rõ ràng là dùng biến tiếng khí cụ cải biến âm sắc, nặng trĩu mà khàn khàn: "Mặc dù là lần đầu tiên chính thức trò chuyện, nhưng ta đã sớm nghe nói qua người. Mà người. . . Nghĩ đến cũng nghe qua tên của ta rất nhiều lần."

"Người là?" Tâm Vận đối Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ đưa mắt liếc ra ý qua một cái, sau đó mờ ra điện thoại di động miễn đề, khiến cho điện thoại âm lượng vang đến mỗi người đều có thể nghe thấy trình độ.

Bên đầu điện thoại kia đàn ông ha ha cười cười: "Đừng giả bộ choáng váng. Nếu cùng là Tế Tự chức giai, ta tin tưởng người sẽ không đoán không được ta là ai. Người hôm nay vừa mới cướp đi học viện chúng ta đồ vật, dù sao cũng nên nghĩ đến ta hội liên hệ người đi."

Tâm Vận cũng cười cười: "Ta chỉ là không nghĩ tới, điện thoại của người sẽ đến được nhanh như vậy mà thôi, cũng không nghĩ tới, người vậy mà chỉ tuyển chọn dùng điện thoại cùng ta câu thông. Mặt khác. . ."

Tâm Vận khe khẽ hừ một tiếng: "Lúc nào, hạt giống đã biến thành các người học viện đồ vật? Viện trưởng đại nhân của ta?"

"Đầu tiên xin mời tha thứ cho ta thất lễ. Cũng là bởi vì làm thời gian khẩn cấp, cho nên ta thực sự không kịp đi vào trước mặt của người. Nhưng xin tin tưởng, ta đối với người không có chút nào bất kính chi ý." Viện trưởng thanh âm nghe hết sức thành khẩn: "Không sai, hạt giống đích thật là thuộc về tiên dân di sản, không phải bất kỳ một cái nào giác tỉnh giả, hoặc là bất kỳ một cái nào tổ chức hết thảy, nhưng ít ra, Tử Yên là học viện người, mà nàng lưu lại cái kia phân tình báo, tự nhiên cũng là học viện vật sở hữu, này không sai a?"

Tâm Vận cười lạnh: "Ta đồ chưa nghe nói qua loại thuyết pháp này. Coi như nàng là học viện người, cũng không có nghĩa là nàng chết rồi, vật lưu lại liền nhất định phải thuộc về thuộc học viện. Ít nhất tại nàng khi còn sống, nàng không có đem thứ này giao cho người."

Viện trưởng U U thở dài: "Tâm Vận, ta hôm nay cho người gọi điện thoại tới, cũng không phải tới cùng người nghiên cứu thảo luận cái gì tài sản thuộc về quyền. Người hẳn là rất rõ ràng, đối với chuyện này, không có cái gì đạo lý có thể giáng. Ta chỉ muốn hỏi người một sự kiện, liền là người có nguyện ý hay không đem cái kia phân tình báo về trả lại cho ta."

"Không ~ nguyện ~ ý ~" Tâm Vận kéo dài thanh âm: "Trừ phi người có thể nói cho ta biết, người tìm kiếm hạt giống lý do, đồng thời lý do này, còn muốn đầy đủ để cho ta hài lòng ~"

"Lý do sao? Rất đơn giản, thân vì một cái Tề Tự, thu thập tiên dân trí nhớ, tái hiện chân thực lịch sử, này không phải thiên chức của chúng ta sao? Ta nghĩ, cái mục tiêu này người cũng đồng dạng hi vọng đạt thành đi."

"Thật sao? Nếu là như vậy, cái kia giữa chúng ta hẳn là sẽ không sinh ra xung đột. Bởi vì rất khéo chính là, ta cũng đồng dạng hi vọng thu thập tiên dân trí nhớ, tái hiện chân thực lịch sử. Mà lại người hẳn là rất rõ ràng, Tề Tự ở giữa có khả năng thông qua giao lưu tinh thần, lẫn nhau truyền thừa hai bên đã biết hết thầy tri thức." Tâm Vận cười hì hì hỏi đáp: "Như vậy, người liền không cần đến như vậy phí tâm, ta cam đoan, chờ ta tìm được hạt giống về sau, chỉ cần người tới gặp ta, ta nhất định sẽ đem theo hạt giống ở bên trong lấy được lịch sử, không sai chút nào truyền thừa cho người. Như vậy người bây giờ đây. . . Chỉ cần thanh thân ổn định chờ lấy là được rồi!"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc xuống. Một lát sau, viện trưởng lại thở dài một tiếng: "Tâm Vận, người thật muốn cùng ta đối nghịch sao?"

"Không phải ta muốn cùng người đối nghịch, mà là người nói lên yêu cầu rõ ràng rất kỳ quái hết sức không có đạo lý a!" Tâm Vận thanh âm hết sức ôn nhu: "Rõ ràng người muốn là lịch sử, mà ta có thể cho người bất động một ngón tay liền có thể đạt được, dạng này tốt mua bán đi nơi nào tìm? Hoặc là nói. . ."

Tâm Vận tiếng nói đột nhiên trở nên lạnh buốt: "Người vừa rồi lý do, cũng là chỉ là soạn bậy đi ra gạt ta?"

"Nếu như thế. . . Vậy cũng chỉ có, xin lỗi." Viện thở dài một cái: "Ta thực sự không nguyên ý cùng một cái khác Tề Tự là địch, nhưng rất bất đắc dĩ, ta có không thể không làm như vậy lý do."

"Được. Không sao chứ? Không có việc gì ta treo a." Tâm Vận hừ một tiếng, dứt khoát cúp xong điện thoại, ngẩng đầu nhìn Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ nở nụ cười gằn: "Không báo tên thật, không lộ diện, thậm chí còn quý quý túy túy dùng biến âm khí cụ. . . Ta ghét nhất loại này giấu đầu lộ đuôi gia hỏa."

"Xác thực hết sức khả nghi." Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Hắn nếu quả như thật chỉ là muốn sưu tập lịch sử, không cần thiết không phải tự mình đi đến hạt giống nơi đó đi. Tựa như người nói, Tề Tự ở giữa giao lưu tinh thần có thể đem hết thầy truyền thừa cho hắn. Mà hắn cự tuyệt đề nghị của người, chỉ có thể chứng minh mục đích của hắn. . . Là những vật khác."

"Thế nhưng. . ." Tâm Vận lại nhún mày: "Cổ lỗ mặt khác giác tỉnh giả sẽ tin tưởng hư vô mờ mịt truyền ngôn, nhưng gia hỏa này thành lập học viện lớn như vậy tổ chức, tiếp xúc qua giác tỉnh giả nhất định so ta càng nhiều. Liền ngay cả ta đều biết, hạt giống cũng không phải là cái gì ẩn chứa lực lượng đồ vật, hẳn không có khả năng không rõ ràng. Huống chi Tề Tự đã là toàn bộ giác tỉnh giả đỉnh, hẳn cũng không cần lại đi thu hoạch được cái gì lực lượng. Vậy hẳn muốn theo ở bên trong lấy được, đến tột cùng là cái gì đây. . ."

"Chẳng lẽ. . . Thật là cái kia cái gọi là. . . Thế giới mới? Tựa như Từ Yên nói qua như thế?" Giang Tiêu suy tư một lát, nhìn thấy Tâm Vận sắc mặt đột nhiên chìm xuống: "Thế mà nhanh như vậy!"

"Cái gì?" Giang Tiêu còn không có kịp phản ứng, chỉ nghe thấy cổng một tiếng vang thật lớn, cánh cửa đã bị nện được bay ra, roi ầm ầm phòng khách trên mặt đất.

Giang Tiêu liền toàn thân cảnh giác lên, từ trên ghế salon nhảy lên một cái, đem Triệu Thiên Vũ bảo hộ ở sau lưng. Một bên một mực không phát một câu Loạn Nhưỡng cũng mặt trầm như nước đứng ở Tâm Vận trước người.

"Không cần khẩn trương." Tâm Vận cười lạnh lắc đầu: "Ta có thể theo tinh thần lực bên trên cảm giác được, bất quá là cái chiến sĩ mà thôi. Có thể đối ta tạo thành uy hiếp chiến sĩ, trên cái thế giới này chỉ sợ còn không tồn tại."

Ngoài cửa trong bóng đêm, chậm rãi đi vào một cái nam nhân. Hắn nhìn bộ dáng phi thường phổ thông, là loại kia ném vào trong đám người liền sẽ nhận không ra tướng mạo, mang theo một bộ kính đen, nhìn không ra biểu tình gì.

"Tâm Vận tiểu thư, lần đầu gặp gỡ, tên của ta là Hội Yếm." Nam nhân kia hướng về Tâm Vận thật sâu bái: "Viện trưởng nói cho ta biết, muốn ta dù như thế nào, bảo trì đối Tâm Vận tiểu thư lễ phép, đồng thời lại xác nhận một lần, ngài có nguyên ý hay không đem hạt giống tình báo giao ra. Hẳn hay là hi vọng tận khả năng không cần cùng ngài ở giữa phát sinh cái gì xung đột, nhưng——"

Hội Yếm ngẩng đầu lên: "Nhưng đây cũng là hắn một lần cuối cùng hữu hảo cố gắng cùng ngài thương lượng."

Tâm Vận đem răng cắn được khanh khách vang, khuôn mặt nhỏ đã khí đến đỏ bừng: "Mang theo người viện trưởng chết chung đi! Coi như ta lẽ ra nguyên ý giao cho hắn, hiện tại cũng đừng đùa! Cũng dám hủy nhà ta cửa chính! Người đến cùng là có bao nhiêu gan to!"

Trong không khí lại lần nữa tràn đầy Tâm Vận tinh thần uy áp, sau lưng Triệu Thiên Vũ cứ việc không có chính diện nhận trùng kích, nhưng sắc mặt vẫn trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Chỉ là Giang Tiêu cùng Loạn Nhưỡng hai người lại đều điềm nhiên như không có việc gì.

Mà trước mặt cái này tên là Hội Yếm đàn ông, cũng đồng dạng không có bất kỳ cái gì biểu lộ: "Tâm Vận tiểu thư, dùng ngài thân là Tề Tự thân phận, cũng không khả năng nghĩ không ra, viện trưởng nếu phải ta đến đây thấy ngài, liền nhất định đã tại trên người của ta thực hiện chú ấn a? Ngài tinh thần uy áp, đối với ta là vô hiệu."

Tâm Vận sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

"Mà lại. . . Nếu Thương Uyên Chi bộ trưởng đại nhân cũng không thể đánh bại ngài, viện trưởng lại như cũ đem ta phái tới chiếm lấy cái kia phần hạt giống tình báo, cái này cũng liền mang ý nghĩa, hẳn rõ ràng ta có năng lực làm đến." Hội Yếm nghiêm túc nói ra: "Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa

"Chủ thượng. . ." Loạn Nhưỡng vừa mới đứng lên, muốn tiến ra đón lúc, lại bị Tâm Vận kéo lại, dùng sức kéo hướng về phía sau lưng: "Thối lui!"

Tâm Vận vừa rời một đao kia đâm vào cũng không phải sâu lắm, tại Loạn Nhưỡng trị liệu phía dưới, đã rất nhanh khôi phục, đứng lên đến, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hội Yếm: "Tất cả không được nhúc nhích, cái tên này lưu cho ta giải quyết!"

Giang Tiêu bản cũng là muốn lên trước hỗ trợ, nhưng nghe Tâm Vận căn rằng nghiêng lợi thanh âm, cũng không tiến lên nữa. Mà Loạn Nhưỡng thì là thuận theo hướng lui về phía sau mở, chỉ là về mặt vẫn như cũ duy trì cảnh giác, tùy thời chuẩn bị tiến lên xuất thủ tương trợ.

"Tâm Vận tiểu thư, tin tưởng ta, người tuyệt sẽ không là đối thủ của ta." Hội Yếm từ khi hiện thân đến nay, nói mỗi một câu đều mang vô cùng vẻ mặt nghiêm túc, giống như là đang trả lời lão sư vấn đề học sinh. Nhưng trên tay hần cốt trảo, lại lẫn nhau đan xen ma sát, phát ra âm thanh chói tai.

Tâm Vận lười nhác lại cùng hần đáp lời, cất bước phóng tới trước, trong tay màu bạc đao nhỏ đã vung bắt đầu chuyển động.

Nàng chức giai cũng không phải là chiến sĩ, cho nên không cách nào từ đầu ngón tay duỗi ra tự mang cốt trảo đến, nhưng Tâm Vận nhưng chưa bao giờ có lo lắng qua, chính mình cái kia một thanh lại mỏng lại ngắn đao nhỏ, sẽ có lực sát thương chưa đủ vấn đề.

Bởi vì chỉ cần có thể chuẩn xác địa thứ vào yếu hại, vô luận là vũ khí gì, đều đầy đủ trí mạng.

Mà Tâm Vận năng lực, hết lần này tới lần khác lại đủ để cho nàng mỗi một đao, đều tinh chuẩn địa thứ bên trong đối thủ yếu hại.

Tâm Vận đem thiên phú của mình năng lực xưng là —— tiên tri. Tại trong ánh mắt của nàng, tất cả mọi thứ vật thể sau một khắc chuyển động quỹ tích, đều như là chân thực hình ảnh rõ ràng. Đối với Tâm Vận mà nói, bất luận cái gì vật lý công kích, vô luận là đã biết vẫn là không biết, vô luận tốc độ có bao nhanh, đều vĩnh viễn không có khả năng đánh trúng nàng.

Đồng dạng, chỉ cần Tâm Vận nghĩ, nàng có khả năng thoải mái mà đem công kích của mình nhắm chuẩn đối phương vài giây sau tất nhiên sẽ xuất hiện vị trí. Cái này cũng liền mang ý nghĩa, Tâm Vận công kích sẽ không bao giờ thất bại.

Nhưng bây giờ, Tâm Vận cũng không dám lập tức hướng về Hội Yếm trên người yếu hại phát động lên tiến công đến, cứ việc vậy đối với Tâm Vận tới nói, rõ ràng là có thể dụng tay đến đồ vật.

Vì cái gì. . . Chính mình đao thứ nhất dễ dàng liền cắt Hội Yếm yết hầu, nhưng đao thứ hai, lại ngược lại tại trên người mình lưu lại vết thương?

Trong lòng mang theo nghi vấn như vậy, Tâm Vận vội xông hướng về phía trước, né tránh Hội Yếm cốt trảo, chỉ có thể trước nhàn nhạt một đao vẽ hướng về phía Hội Yếm nhỏ trên cánh tay.

Lưỡi đao xẹt qua Hội Yếm cánh tay, mấy giọt máu tươi theo Tâm Vận động tác rơi ra, ngay tại Tâm Vận trên cánh tay, hoàn toàn giống nhau vị trí.

"Đáng chết!"

Tâm Vận lách mình lui ra phía sau, tối thẩm mắng một tiếng, cả người bỗng nhiên ngồi xuống, một đao lại lần nữa vẽ hướng về phía Hội Yếm trên đùi.

Nàng đã đại khái thăm dò Hội Yếm năng lực, liền là có thể đem tổn thương bắn ngược cho thực hiện người. Nhưng vấn đề ở chỗ, trước đây đao thứ nhất, rõ ràng là có hiệu lực.

Như vậy nói cách khác, Hội Yếm cũng không thể bắn ngược trăm phần trăm chỗ có thương tổn. Nhưng đến tốt cùng là thương tổn như thế nào, mới có thể bị Hội Yếm bắn ngược, Tâm Vận lại như cũ không có sờ đến khiêu môn.

Hiện tại, nàng chỉ có thể tạm thời suy đoán, đây có lẽ là cùng vị trí có quan hệ.

Lưỡi đao lần nữa xẹt qua Hội Yếm đùi phải, nhưng kết quả lại như cũ cùng lúc trước một dạng, là Tâm Vận trên đùi phải tuôn ra một đoàn máu bắn tung toé.

May mắn Tâm Vận ra tay chỉ là vì khảo thí nghiệm chứng, cho nên lưỡi đao vào thịt cũng không sâu, cũng không phải cái gì yếu hại, nhưng nàng vẫn như cũ một cái lão đảo, suýt nữa ngã nhào trên đất.

Hội Yếm trên mặt lộ ra vẻ đắc ý ý cười, cốt trảo hướng về Tâm Vận tầng tầng chém xuống, nhưng Tâm Vận chỉ hơi hơi lóc lên, liền tránh qua, tránh né công kích của hần.

"Quả nhiên. . . Hết sức khó giải quyết." Tâm Vận chậm rãi lui ra phía sau, cúi đầu nhìn một chút chính mình tron bóng trên da thịt hai đạo vết thương. Lạnh giọng nói. Mặc dù vết thương cũng không tính sâu, nhưng đây là Tâm Vận từ lúc chào đời tới nay, lần thứ nhất thụ thương.

"Làm sao? Không có ý định xuất thủ nữa sao? Nếu là như vậy, như vậy tiếp xuống liền gờ đến phiên ta đi." Hội Yếm tà hữu nhéo nhéo cổ, sai bước đi về phía trước, nhưng đối mặt phương hướng lại không phải Tâm Vận, mà là Tâm Vận bên cạnh Loạn Nhưỡng: "Chỉ bộ trưởng đại nhân đã nói cho ta biết, đơn thuần vật lý công kích, là không có cách nào đánh trúng người. Dùng tốc độ của hần còn không được, huống chi là ta. Cho nên. . . Người lại là lưu cho người khác đến giải quyết. Mà ta hôm nay. . ."

Hội Yếm nói được nửa câu, bỗng nhiên hai chân đạp một cái, hướng về Loạn Nhưỡng vọt tới: "Muốn trước giết người đồng bạn!"

Loạn Nhường trên mặt đột nhiên hiện ra một tia trào phúng khinh thường ý cười, vậy mà không tránh không tránh, chủ động nghênh đón tiếp lấy, cơ hồ là đem bộ ngực của mình đưa đến Hội Yếm cốt trào trước mặt.

Tại Hội Yếm đột nhiên trở nên ánh mắt khiếp sợ bên trong, cốt trào đâm thật sâu vào Loạn Nhường trong lồng ngực. Nhưng cái loại cảm giác này. . . Không chút nào không giống như là đánh trúng thể xác, phản ngược lại càng giống là. . . Một loại nào đó chất keo hoặc là thạch, càng thêm mềm mại.

"Người. . ."

Hội Yếm vừa mới mở miệng nói một câu nói, Loạn Nhường hai tay đột nhiên giống như rắn độc, xoắn lấy Hội Yếm cánh tay phải, nở nụ cười: "Đồng dạng, sẽ chỉ dùng vật lý công kích giác tính giả, là không có cách nào làm bị thương ta."

Hội Yếm bỗng nhiên co lại cánh tay, tránh thoát Loạn Nhường kiềm chế, hướng về sau thả người lui lại mấy bước, lại trông thấy Loạn Nhường ngực, ngoại trừ quần áo tổn hại bên ngoài, trên người cơ bắp vậy mà không có nửa điểm vết thương, càng là theo hấn rút ra cốt trào động tác, khẽ run. Giống như nước hồ bị gió nhẹ thổi qua lúc cuộn lên hơi hơi gợn sóng.

Đây là cái gì gặp quỷ năng lực!

Hội Yếm ở trong lòng run sợ nghĩ đến, cùng lúc đó, Loạn Nhường cũng mở miệng.

"Hội Yếm, các người này chút chiến sĩ, luôn có một cái lớn nhất chỗ nhầm lẫn, liền là cho là mình vật lý chiến lực có thể giải quyết hết thảy vấn đề, cho dù là chính mình có được mạnh mẽ năng lực thiên phú cũng giống như vậy." Loạn Nhường nói chuyện đồng thời, thân thể lại tựa hồ như càng ngày càng thấp.

Hấn. . . Biến thấp?

Hội Yếm nắm chặt hai quả đấm, cẩn thận nhìn chăm chú, mới phát hiện Loạn Nhường cũng không phải là đang thay đổi thấp, mà là. . . Đang hạ xuống! Hai chân của hấn phảng phất làm tan Slime một dạng, đang ở từng chút một cùng mặt đất đồng hóa đi vào.

"Có khả năng nói cho người là, chức của ta giai là công tượng, cụ thể thuộc về là chữa trị người. Nhưng trừ cái đó ra, thiên phú của ta năng lực, cũng có thể để cho ta đồng thời thành là mạnh nhất kẻ ám sát cùng thủ hộ giả!"

Tại sau cùng sắp chìm xuống mặt đất, chỉ còn lại có một cái đầu lâu lưu trên mặt đất lúc, Loạn Nhường nở nụ cười: "Người có phải hay không cho rằng vừa rồi, ta khóa lại người tay là vì cố chấp đoạn nó? Người có phải hay không cho là mình thân là chiến sĩ, không luận lực lượng vẫn là tốc độ đều vượt xa quá ta, nhẹ nhõm thoát đi, cho nên ta liền không cách nào đối người tạo thành tổn thương? Người quá ngây thơ rồi, Hội Yếm."

"Hối hận đi, hối hận người từng để cho ta tiếp xúc thân thể của người một giây. Nhớ kỹ, này một giây, liền là người tử vong kết cục nguyên nhân!"

Làm thoại âm rơi xuống lúc, Loạn Nhường cả người rút cục đều chìm vào lòng đất.

Cứ việc thân ảnh của hấn biến mất, nhưng Hội Yếm lại hoàn toàn không dám xem thường, khăn trương vẫn nhìn bốn phía.

Cứ việc đối tay hấn là còn không có làm rõ ràng năng lực của hấn phát động điều kiện đến tốt cùng là cái gì, nhưng Hội Yếm như cũ lo lắng đến, có thể hay không đánh bại đánh bại, đem chính mình một kích mất mạng.

Trước mắt chính mình chỉ có một người, mà đối diện lại là bốn người, trong đó còn có một cái ẩn giấu đến chỗ tối, chẳng biết lúc nào hội hiện thân tập kích Loạn Nhường.

Hội Yếm căng thẳng hai tay cốt trào, ba thành lực chú ý tập trung ở Tâm Vận ba trên thân người, lại đem 7 CD để lại cho bốn phía, Loạn Nhường khả năng xuất hiện phương hướng.

Nếu hấn nói chính mình là tốt nhất kẻ ám sát, như vậy. . . Biến mất hình bóng Loạn Nhường, có khả năng tại bất luận cái gì phương vị, bất luận cái gì góc độ xuất hiện!

Đang ở toàn thân đề phòng Hội Yếm, lại nghe được phốc một tiếng cười khế.

"Tốt, chúng ta đi nghỉ ngơi đi."

Tâm Vận vậy mà xoay người qua, đem trọn cái trống rỗng phía sau đều bán cho Hội Yếm, tựa hồ căn bản không sợ hấn đánh lên, kéo lại Giang Tiêu tay, hướng về ghế sofa đi đến.

"Thế nhưng là. . ." Giang Tiêu nhíu mày vừa muốn nói chuyện, lại bị Tâm Vận dùng sức kéo một phát: "Không cần phải để ý đến hấn, ngược lại hấn chẳng mấy chốc sẽ hóa thành mảnh vỡ." Nói xong Tâm Vận hướng về Triệu Thiên Vũ cũng giương lên đầu: "Người cũng ngồi xuống đi, đừng lo lắng."

"Đáng giận! Lại dám như thể trào phúng ta!"

Nhìn xem Tâm Vận không thêm để ý chút nào bộ dáng, Hội Yếm lửa giận trong lòng đã bắt đầu cháy rừng rực, nhưng hấn cũng không dám có nửa phần động tác. Bởi vì cái kia biến mất Loạn Nhường, giờ phút này còn không biết ở nơi đó, lại hội dùng như thế nào phương thức xuất hiện.

Vì cái gì... Còn chưa có xuất hiện?

Ý nghĩ này vừa mới tại Hội Yểm hiện lên trong đầu, song trên đầu lại đột nhiên một hồi chết lặng truyền đến, sau đó cả người trọng tâm đột nhiên mất cân bằng, còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, cũng đã tăng tăng té ngã trên đất.

Vâng. . . Bị công kích rồi sao!

Mãi đến Hội Yểm roi xuống đất, đau đớn một hồi mới từ chỗ hai chân truyền đến, hấn cúi đầu nhìn lại, run sợ phát hiện hai chân của mình đã hoàn toàn biến mất, hóa thành một đoàn mơ hồ máu thịt, mãi đến mất cả chân.

Mà từ đầu đến cuối, cái kia biến mất Loạn Nhuồng, thậm chí ngay cả nửa thân ảnh đều chưa từng xuất hiện!

Nhưng Hội Yểm lại không có nửa điểm nóng hốt cùng phần nộ, ngược lại là dùng sức chống đỡ lấy thân thể, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu lên: "Ha ha ha ha ha ha ha cáp! Loạn Nhưỡng! Ngươi quả nhiên không dám trực tiếp giết chết ta! Ta liền đoán được ngươi không dám trực tiếp giết chết ta! Tiếp đó, liền sau khi chuẩn bị xong hồi hận đi!"

Hội Yểm hai tay dùng sức chống đỡ lấy nửa người trên, cúi đầu xuống nhìn xem hai chân của mình, đang đang chậm rãi một lần nữa sinh trưởng, rất cuộc không quan tâm Loạn Nhuộm xuất hiện ở nơi nào, hoặc là hấn đột tiếp theo công kích sẽ khi nào đến, như thế nào đến.

Mà nét mặt của hắn, cũng xác thực cũng không phải là cố làm ra vẻ bí ẩn, mà là rõ ràng vui vẻ.

"Sắp chết đến nơi, lại còn mạnh miệng?" Tâm Vận đã ở trên ghế sa lon thư thư phục phục ngồi, nhếch lên chân bắt chéo, lịch ra cái đầu nhìn xem Hội Yên: "Sức khôi phục cường hóa chiến sĩ chức giai mà thôi, mặc dù công kích của ta mất hiệu lực, nhưng Loạn Nhường năng lực thiên phú, hẳn là không có cách nào đối kháng."

"Nếu như thế, như vậy thì nhường người chết đi!" Loạn Nhưõng thanh âm trong phòng vang lên, nhưng không biết là từ chỗ nào phát ra.

"Tới đi! Tới đi! Thỏa thích công kích đi! Chi là người hết thấy công kích, sau cùng đều đưa roi vào trên người của các người!" Hội Yểm dùng sức giang hai cánh tay, tùy tiện đắc ý kêu to lên.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Không biết thiên phú

Theo Hội Yểm tiếng nói vừa dứt, phòng toàn bộ mặt đất, đột nhiên kịch liệt chấn động lên, sau đó chính là một tiếng thông khổ rên rỉ.

Một cái nhân thể bị theo mặt đất vung ra, cao cao bắn lên nửa mét, lại nặng nặng quăng rơi trên mặt đất, toàn thân co quắp phun ra một ngụm máu tươi tới.

Đúng là Loạn Nhuông!

Đồng thời vang lên, còn cố ý vận tiếng kêu thảm thiết.

Giang Tiêu cũng như bay từ trên ghế salon nhảy lên, dùng sức ôm lấy Tâm Vận. Chính như vừa rồi Hội Yểm một dạng, Tâm Vận hai cánh tay cũng trong nháy mắt hóa thành mơ hồ máu thịt, phẳng phất bị cối xay thịt giã qua.

Hội Yếm lại lần nữa bộc phát ra một hồi cười lớn tới.

"Xem một chút đi! Xem một chút đi! Ta đã sớm nói, người hết thấy công kích, sau cùng đều đưa rơi vào trên người của các người!"

Hội Yếm hai chân, đã một lần nữa sinh trưởng một nửa. Mặc dù nguyên bản vở giày đều đã biến mất, nhưng vẫn cũ có thể thấy rõ bàn chân đã sinh trưởng một nửa đi ra: "Loan Nhường, ta đã thăm dò năng lực của ngươi!"

"Thật sao. . ."

Loạn Nhường tăng tăng phun ra một cái thâm đen huyết dịch, ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm trước người Hội Yếm: "Cái kia. . . Người nói xem đi!"

"Không thể không thừa nhận, thiên phú của ngươi năng lực, rất mạnh, mạnh đến. . . Cơ hồ là vật lý lực tổn thương vô địch phương diện. Nhưng thật đáng tiếc chính là, vô luận như thế nào vật lý tổn thương, tại trên người của ta, đều là vô hiệu!" Hội Yếm dùng sức vịn tường, đứng lên tới. Vừa rồi tổn thương mặc dù không nhẹ, nhưng đối với hãn dạng này sức khôi phục cường hóa chiến sĩ mà nói, còn xa xa không đủ để trí mạng: "Trước thông qua thân thể tiếp xúc, ghi chép lại thân thể của đối phương cộng hưởng tần suất, sau đó đem thân thể cùng chung quanh mặt đất đồng hóa, chế tạo ra đồng dạng tần suất cộng hưởng, dựa vào chấn động truyền lại năng lượng vỡ nát đối phương thân thể. Ta nói không sai chứ! Cũng may mắn ngươi lúc đó là đồng hóa mặt đất trạng thái, cho nên tổn thương mới có thể bị toàn bộ thân thể gánh chịu. Nếu không. . . Chỉ sợ vừa rồi một kích này liền muốn ngươi sổ mạng của mình!"

Loạn Nhường giấy dựa lấy từ dưới đất bò dậy, lại không có trả lời Hội Yếm

Hắn đoán đúng rồi.

Nhưng vấn đề là, Loạn Nhường như cũ không có đoán ra, Hội Yếm năng lực thiên phú đến tột cùng là cái gì.

"Chỉ tiếc, loại năng lực này đối ta vô hiệu! Phải hối hận, cũng chỉ có hối hận chính mình không có ở kích thứ nhất đem ta giết chết đi!" Hội Yếm giờ phút này trên mặt không còn có trước đây nghiêm cẩn nghiêm túc vẻ mặt, mà là đắc ý cười lớn: "Hết sức muốn biết thiên phú của ta năng lực là cái gì sao? Kỳ thật nói cho các ngươi biết cũng không sao, dù sao trong các ngươi, duy nhất hai cường giả, đã bị ta thích hợp điều phối công kích! Còn sót lại. . . Ân. . . Tựa như là một người bình thường, cùng một cái đều không có hoàn toàn có năng lực nửa giác tỉnh giả a? Bất quá. . ."

Hội Yếm cúi đầu nhìn một chút mình đã tiếp cận sinh trưởng hoàn tất hai chân, ngẩng đầu cười gằn: "Cũng là dù vậy, ta cũng không có khả năng đem năng lực của mình nói cho các ngươi biết! Lũ ngu xuẩn! Năng lực thiên phú là chính mình bí mật lớn nhất, có ai hội ngốc đến để lộ ra tới a!"

"Chờ xem, ngớ ngẩn nhóm, chờ lấy hai chân của ta phục nguyên hoàn tất về sau, liền đến đem bọn ngươi từng cái giết chết! Hoặc là. . . Nếu như muốn bị chết càng nhanh lên một chút hơn. . . Các ngươi cũng có thể lựa chọn tới công kích ta à! Ta cam đoan, vô luận các ngươi tại trên người của ta tạo thành bao nhiêu tổn thương, sau cùng gánh chịu người, cũng chỉ có chính các ngươi!"

Tại Hội Yếm nói chuyện đồng thời, Loạn Nhường đã giấy dựa lấy từ trên mặt đất bò lên, không để ý thương thế của mình, trước lao đảo vọt tới Tâm Vận bên cạnh, cũng mặc kệ cái gì tránh hiểm nguy, cực nhanh hai tay đặt tại trước ngực của nàng cùng trên bụng.

"Trước trị chính ngươi, Loạn Nhường!" Tâm Vận thờ hào hèn nói, nhưng Loạn Nhường lại chỉ lắc đầu, căn bản không quản không để ý. Tâm Vận hai tay tại hãn trị liệu phía dưới, đã dùng so với vừa nãy Loạn Nhường tốc độ nhanh hơn sinh trưởng.

Đây là công trọng chức giai bên trong, chữa trị người chức giai năng lực.

Giang Tiêu nắm chặt nắm đấm, ngăn ở mấy người trước người.

Loạn Nhường cùng Tâm Vận hai người, đều đã bị thương nặng, đang ở trị liệu bên trong, mà Triệu Thiên Vũ còn chỉ là vừa mới thức tỉnh, căn bản không có khả năng hiểu rõ như thế nào chiến đấu. Mà lại năng lực của nàng, chỉ là có thể xuyên qua đến mặt kính thế giới mà thôi, đối mặt loại này đối thủ, cũng hoàn toàn không cách nào phát huy bất cứ tác dụng gì.

Hiện tại, có thể ngăn cản Hội Yếm, cũng chỉ có Giang Tiêu tự mình một người.

Có thể. . . Đối thủ như vậy, đến tột cùng hẳn là ứng đối như thế nào?

"Làm sao? Nửa giác tỉnh giả, chỉ bằng ngươi cũng muốn ngăn trở ta?" Hội Yếm hai chân đã phục nguyên hoàn tất, trên sàn nhà nhẹ nhàng đạp hai lần, đem cô tả hữu lung lay, phát ra cách cách khớp xương âm thanh, hướng về Giang Tiêu chậm rãi đi tới: "Nghe nói ngươi sơ bộ đã thức tỉnh bốn năm, lại cho tới bây giờ cũng không thể hoàn toàn thức tỉnh. Ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi loại phế vật này, cũng có năng lực cùng ta đối kháng? Huống chi. . ."

Hội Yếm lộ ra mỉm cười đến, duỗi ra ngón tay lấy Giang Tiêu sau lưng Loạn Nhường cùng Tâm Vận: "Đừng quên, ngươi hết thấy công kích, đều sẽ trở lại trên người của bọn hắn a! Mà lại. . . Còn có ngươi chính mình!"

Giang Tiêu trầm mặc không nói gì, lại chỉ là dùng sức siết chặt nắm đấm.

Hắn cùng Lực Tần giao chiến thời điểm, từng một lần có được siêu việt Lực Tần tốc độ cùng lực lượng, đồng thời như là chiến sĩ một dạng, có thể tại đầu ngón tay mọc ra cốt trảo tới. Nhưng ở Lực Tần sau khi chết, cái kia bỗng dưng mà đến tốc độ cùng lực lượng cũng đã biến mất không còn tăm tích, lại về tới chỉ so với người bình thường mạnh lên có chút trình độ.

Dựa theo Tâm Vận trước đó phán đoán, nửa thức tỉnh trạng thái dưới Giang Tiêu, tốc độ bây giờ lực lượng cùng năng lực khôi phục, không sai biệt lắm cũng chính là bình dân chức giai trình độ mà thôi.

Mặc dù Hội Yếm từ lúc giao chiến đến nay, tốc độ xuất thủ cũng không nhiều, nhưng Giang Tiêu còn rõ ràng nhất cảm giác được, hắn cơ bản thuộc tính muốn xa mạnh hơn nhiều chính mình.

Nếu như là tính mệnh cùng nhau, chỉ sợ Hội Yếm căn bản không thể nào bị chính mình làm bị thương nửa điểm.

"Làm sao? Không có ý định động thủ trước sao? Như vậy. . . Liền để cho ta tới đi. . ."

Hội Yếm chạy tới Giang Tiều trước người năm bước khoảng cách, bỗng nhiên thân thể một thấp, sau đó liền hóa thành một vệt bóng đen. Giang Tiều còn chưa thấy rõ động tác của hắn, trên bụng đã chịu tầng tầng một quyền.

Hội Yếm tốc độ, tựa hồ so Lực Tần còn phải nhanh hơn một chút, thế nhưng lực đạo lại hơi không bì kịp. Dù là như thế, Giang Tiều vẫn bị đánh được khom người xuống đi, vô luận hoàn thủ vẫn là né tránh cũng không kịp.

Mà liền tại Giang Tiều cúi người thời điểm, một cái cứng rắn đầu gối cũng đụng phải mũi của hắn phía trên. Toàn tâm đầu buốt nhức, đem hắn kích thích nước mắt chảy ngang.

"Nha, làm sao khóc? Như thế cái đại nam nhân, thích khóc cũng không phải cái gì chuyện tốt a." Hội Yếm cười hắc hắc, bắt lấy Giang Tiều tóc, đem hắn xách lên. Dạ dày co rút co rút đau đớn, khiến cho Giang Tiều tựa hồ căn bản không có phản kháng chỗ trống.

"Cũng là vì không cần đếm dài lâu mạng, ta vẫn là tận mau giết ngươi đi. Ngược lại, mệnh của ngươi đối với học viện cũng vô dụng."

Vừa rồi vì quyền đã Giang Tiều mà thu hồi cốt trảo, lại lần nữa tại Hội Yếm trên tay mọc ra, đối Giang Tiều cổ bới tới: "Chết đi!"

Triệu Thiên Vũ một mực bị đám người bảo hộ tại sau lưng, lẳng lặng quan sát lấy trước người phát sinh hết thảy.

Nàng hiện nay biết, chính mình duy nhất năng lực, cũng chỉ là tiến vào trong kính thể giới mà thôi. Mà vừa mới thức tỉnh, lại bị Giang Tiều cùng Tâm Vận cáo tri nhiều như vậy có quan hệ giác tỉnh giả thể giới sự tỉnh, nàng hiện tại tinh thần vẫn còn hư ảo cùng hoảng hốt trong trạng thái.

Mãi đến Hội Yếm xuất hiện, nàng y nguyên đối trước mắt phát sinh hết thảy, có một loại không thiết thực hư vô cảm giác.

Tất cả những thứ này. . . Đều là thật sao? Neanderthal người, vài vạn năm huyết mạch truyền thừa, sau khi thức tỉnh hiếm có năng lực, học viện, hạt giống, truy sát. . .

Vô số tin tức tại Triệu Thiên Vũ trong đầu xen lẫn không ngừng, gần như muốn để nàng nổ tung.

Cho dù là vừa rồi Tâm Vận cùng Loạn Nhưỡng cùng Hội Yếm giao chiến, cũng không thể cho Triệu Thiên Vũ mang đến quá nhiều chân thực cảm giác, hết thảy đều giống như ở trong giấc mộng phát sinh một dạng.

Cho tới bây giờ, Giang Tiều cũng bị Hội Yếm đè trong tay. . .

"Giang Tiều! ! !"

Triệu Thiên Vũ rốt cục bạo phát ra một hồi tê tâm liệt phế tiếng kêu, vòng qua Loạn Nhưỡng cùng Tâm Vận, hướng về Hội Yếm bỗng nhiên vọt tới.

Một cổ không biết từ đâu mà đến lực lượng, đột nhiên từ bên trong thân thể của nàng sinh ra, giống như là bẩm sinh như thế, dựa vào bản năng đi hành động. Triệu Thiên Vũ bàn tay dùng siêu việt tưởng tượng tốc độ, cắt tại Hội Yếm nắm Giang Tiều tóc trên cánh tay.

Lặng yên không tiếng động, không có nửa điểm tiếng va chạm, Hội Yếm cánh tay kia từ ở giữa đột ngột đứt gãy mở, tính cả lấy Giang Tiều cùng một chỗ té ngã trên mặt đất.

"Đáng chết! Cao bước sóng cường hóa chiến sĩ? !" Hội Yếm kêu thảm một tiếng, bụng lấy chính mình tay cắt, máu tươi cuồng phun, hướng lui về phía sau mở, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Thiên Vũ: "Ngươi. . . Ngươi cũng là giác tỉnh giả?"

Triệu Thiên Vũ không để ý tới trả lời hắn, ngồi chồm hóm trên mặt đất đem Giang Tiều ôm ở trong ngực. Giang Tiều bởi vì đau đớn mà mặt tái nhợt bên trên, tràn đầy cái kia một cái lên gối lưu lại máu mũi.

"Giang Tiều. . . Ngươi. . . Vẫn khỏe chứ?" Triệu Thiên Vũ tâm đều căng thẳng, đem Giang Tiều chăm chú ôm vào trong ngực, nhưng lại không biết nên làm cái gì. Loạn Nhưỡng mặc dù có được chữa trị năng lực, nhưng Tâm Vận thương thế thực sự quá nặng, cho tới bây giờ cũng không thể đủ hoàn toàn phục nguyên.

"Ta. . . Ta không sao. . . Không chết được." Giang Tiều tầng tầng ho khan vài tiếng, đứt quãng nói: "Cũng là ngươi, vì cái gì vừa rồi không cắt cổ của hắn!"

"Ta. . . Ta sợ hãi hội làm bị thương hắn nhóm. . ." Triệu Thiên Vũ lo sợ không yên quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng Loạn Nhưỡng cùng Tâm Vận: "Năng lực của hắn. . . Không phải có thể bắn ngược tổn thương sao?"

"Đúng. . . Nhưng vừa rồi nếu như ngươi chém đầu của hắn, là không có việc gì!" Giang Tiều vịn Triệu Thiên Vũ bả vai, từ trên mặt đất miễn cưỡng đứng lên, nhìn xem trước người ôm chính mình chỉ còn lại có một nửa cánh tay phải Hội Yếm: "Ta muốn. . . Ta đã thăm dò năng lực của người này."

"Đúng thế. . . Ta cũng thăm dò." Sau lưng Tâm Vận thanh âm cũng vang lên.

Mặc dù thương thế rất nặng, nhưng bị cộng hưởng nát bấy chỉ là hai cánh tay của nàng, nhưng không có thương tới thân thể, cho nên thanh âm mặc dù suy yếu, nhưng lại rõ ràng rất: "Bất luận kẻ nào có thể đối Hội Yếm tạo thành hữu hiệu tổn thương, cũng chỉ có kích thích nhất. Đây cũng chính là hắn lời nói bên trong chỗ đề cập tới 'Thích hợp điều phối' đi. Mà một khi kích thích nhất không có giết chết hắn, bị hắn 'Thích hợp điều phối' người công kích về

Cốt trảo nhắm ngay cổ họng của mình, Hội Yểm ngửa mặt lên trời cười dài lấy. Sau một khắc, cốt trảo liền sẽ cắt qua cổ họng của mình, lại không đối với mình tạo thành bất kỳ tổn thương. Chết đi, lại sẽ chỉ là đã bị thích hợp điều phối ba người.

Lại đằng sau, lại thoải mái mà giải quyết hết trước mặt cái kia còn chưa hoàn toàn thức tỉnh Giang Tiêu, hết thấy liền đều kết thúc.

Hội Yểm thật không rõ, vì cái gì đã đem nhiệm vụ này giao cho mình, viện trưởng lại như cũ không yên lòng, vẫn còn tiếp tục triệu tập mặt khác có được đặc thù năng lực thiên phú bộ hạ, chạy tới tòa thành thị này.

Rõ ràng dựa vào chính mình này khó giải năng lực, liền có thể nhất cử giết chết bọn hắn a!

"Nắm tay của ta!"

Tại cốt trảo đâm vào cổ họng trong chớp mắt, Hội Yểm đột nhiên xem thấy phía trước cái kia trên tình báo cũng không có tư liệu nữ nhân bỗng nhiên hướng về sau vừa lui, tay trái kéo lại ba người khác, tay phải lại từ trong ngực móc ra. . . Một cái nho nhỏ hộp.

Đó là. . . Hộp hóa trang? !

Hội Yểm cốt trảo vừa mới đâm vào một nửa lúc, Triệu Thiên Vũ cũng vừa tốt mở ra hộp hóa trang, tay phải đầu ngón tay điểm vào nắp hộp bên trong trên mặt kính.

Mà tay trái của nàng, đồng thời nắm thật chặt Giang Tiêu, Tâm Vận cùng Loạn Nhưông ba thân thể người một bộ phận.

"Đánh cược một lần đi!"

Theo Triệu Thiên Vũ câu nói sau cùng, bốn người đồng thời biến mất tại Hội Yểm trong mắt.

"Cái gì!"

Hội Yểm đột nhiên cảm thấy trong cổ mát lạnh, ảm áp máu tươi tự động mạch bên trong phun tới, đáy lòng cũng đột nhiên chìm xuống.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hội Yểm cốt trảo bỗng nhiên dừng lại đâm vào động tác, nhanh như gió từ trong cổ rút ra. Mặc dù như thế, trong cổ vẫn là nhiều ba cái thật sâu vết thương, đã có khả năng trông thấy bị cắt mở khí quản, cơ hồ muốn lộ ra phía sau xương cổ.

"Đáng chết! Vậy mà. . . Để bọn hắn cho chạy trốn! ?"

Hội Yểm vỡ vụn khí trong khu vực quản lý, phát ra hồng học khí lưu tiếng. May mắn hắn tại tối hậu quan đầu ngừng cắt vào, nếu không lần này liền đủ để muốn tính mạng của mình.

Nhưng. . . Hội Yểm nhưng trong lòng vẫn không có nghĩ rõ ràng, bọn hắn đến tột cùng là như thế nào làm đến thoát đi!

Càng quan trọng hơn là, bọn hắn là như thế nào nhường năng lực của mình mất đi hiệu lực!

Hội Yểm tại vô số lần trong thực chiến, đã hoàn toàn xác định năng lực của mình —— chỉ cần còn có ít nhất một cái thích hợp điều phối đối tượng sống sót, như vậy trên người mình tạo thành chỗ có thương tổn, đều sẽ hoàn toàn phản hồi đến thích hợp điều phối đối tượng trên người.

Nhưng bây giờ. . . Vì cái gì chính mình đâm vào trong cổ cốt trảo, lại thật thương tổn tới chính mình, giống như không có nửa cái thích hợp điều phối đối tượng một dạng?

Chẳng lẽ nói. . . Bốn người bọn họ đều đã chết?

Không. . . Điều đó không có khả năng! Hội Yểm dùng sức nắm chặt yết hầu, đem vết thương lưng trong lòng bàn tay, ngừng trong cổ đổ máu.

Bọn hắn nhất định là thoát đi. Nhưng. . . Đến tột cùng là trốn đi nơi nào?

Mượn nhờ mạnh mẽ tự lãnh năng lực, Hội Yểm trong cổ đổ máu rất nhanh liền đã ngừng lại, chỉ là vết thương còn không có hoàn toàn mọc tốt. Hắn từ dưới đất nhẩy lên cánh tay phải nửa đoạn trước, nhắm ngay cánh tay phải vết thương, để nó cấp tốc nối liền chậm rãi tài khoản, chậm rãi đứng người lên, ánh mắt trong phòng vẫn nhìn.

Không có có thân ảnh, cũng không có động tĩnh, tựa như phòng này đã trống không.

Bọn hắn không có khả năng trong nháy mắt liền biến mất, huống chi Hội Yểm năng lực, chỉ cần thích hợp điều phối đối thủ, liền tuyệt sẽ không mất đi hiệu lực, vô luận khoảng cách có bao xa, dù cho chân mây cuối trời cũng giống vậy.

Phát ra trầm thấp tiếng rống, Hội Yểm bỗng nhiên nhẩy lên ra, tại đây tòa nhà không lớn tầng hai trong tiểu lâu tìm chung quanh lấy, nhưng vô luận là gian phòng nào, đều trống rỗng không có nửa cái bóng người.

"Đáng chết. . . Nhanh rút ra đây cho ta!"

Hội Yếm nắm chặt hai quả đấm gầm rú lấy, nhưng không có người đáp lại hấn.

...

Triệu Thiên Vũ sợ hãi không thôi trên mặt đất thở hào hển, trong cổ máu tươi như cũ càng không ngừng hướng ra phía ngoài chảy ra.

Tại bên cạnh của nàng, là nằm dưới đất Tâm Vận, hai tay đặt tại Tâm Vận trước ngực Loạn Nhường, cùng với nhưng vẫn bị nàng ôm vào trong ngực Giang Tiêu.

Ngoại trừ Giang Tiêu bên ngoài, còn lại ba người nơi cổ họng, đều lưu lại Hội Yếm cốt trào tạo thành vết thương, chỉ là vào thịt không tính quá sâu.

Tại mới vừa sống còn trong nháy mắt, nàng đem ba người cùng nhau kéo vào mặt kính thể giới bên trong.

Nàng cũng không dám xác định, làm là như vậy hay không có thể né tránh Hội Yếm năng lực, nhưng cũng chỉ có thể như thế đánh cược một lần.

Kết quả hết sức may mắn —— Triệu Thiên Vũ cược thắng.

Mặc dù vẫn như cũ là hơi hơi chậm hơn chớp lát, Hội Yếm cắt vào cổ họng của mình cốt trào vẫn là đối ba người bọn họ đều tạo thành, nhưng may mắn mãi đến tiến vào mặt kính thể giới một khắc này, cốt trào cắt vào chiều sâu còn chưa đủ lấy trí mệnh. Có có được chữa trị năng lực Loạn Nhường tại, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

"Làm . . Làm tốt lắm, Thiên Vũ!"

Giang Tiêu nằm tại Triệu Thiên Vũ trong ngực, vươn tay thụ một cái ngón tay cái, mỉm cười nói: "Thế mà có thể nghĩ đến mặt kính thể giới có thể ngăn cách mở trong thể giới hiện thực năng lực, người được lắm đấy."

"Chỉ là. . . Đánh cược một lần mà đã xong. . ." Triệu Thiên Vũ mạnh nở nụ cười. Loạn Nhường tạm thời đã ngừng lại Tâm Vận trong cổ đổ máu đằng sau, cũng đưa tay đặt tại trong cổ của nàng. Một cổ ấm áp liền tự loạn nhượng lòng bàn tay chảy ra, tại trên vết thương không được lượn vòng lấy, rất nhanh, nàng liền cảm thấy bông bột sinh mệnh lực đang ở chữa trị trong cổ vết thương.

"Liên xem như cược, có thể tại đây loại nghìn cân treo sợi tóc thời điểm nghĩ tới chỗ này, vẫn là rất đáng gờm a." Tâm Vận chậm rãi từ ngồi dậy. Vì ba người trong cổ trọng yếu hơn vết thương, Loạn Nhường chỉ khôi phục nàng một bộ phận hai tay thương thế, liền chuyển đi trị liệu Triệu Thiên Vũ. Giờ phút này hai cánh tay của nàng chỉ mọc ra ngắn ngủi mấy chục centimet, nhìn rất cổ quái, nhưng tinh thần cũng đã cơ bản khôi phục được khỏe mạnh trạng thái. Chỉ cần lại cho Loạn Nhường một chút thời gian, cuối cùng vẫn là có thể hoàn toàn phục nguyên.

Giờ phút này Tâm Vận mang theo mỉm cười nhìn xem Triệu Thiên Vũ: "Mặc dù là vừa mới thức tỉnh ừng có năng lực, nhưng có thể nhanh như vậy liền ứng dụng đến trong thực chiến, hơn nữa còn là tại như vậy nguy cấp trước mắt. . . Người quả nhiên rất có tài năng a."

"Là. . . Tạ ơn." Đối mặt với thượng vị giả khen ngợi, Triệu Thiên Vũ bản năng mà cúi thấp đầu nói lời cảm tạ: "Chỉ là. . . Chúng ta hẳn là làm sao đánh bại hắn đâu?"

"Không sai. . ." Tâm Vận từ trên mặt đất nhấc lên cái kia hộp hóa trang, xuyên thấu qua tấm gương cần thận quan sát đến thể giới hiện thực, vừa nhìn cho kỹ Hội Yếm phát như điên lao ra phòng khách: "Mặc dù năng lực của hắn không cách nào truyền lại đến trong kính thể giới đến, nhưng chúng ta cũng tương tự không cách nào ra ngoài. Dù sao năng lực chỉ là tạm thời bị mặt kính chỗ ngăn cách, mà cũng không phải là chặt đứt. Cho nên ta muốn. . ."

Tâm Vận ngừng đầu, cười khổ nhìn thoáng qua Giang Tiêu: "Chúng ta chỉ cần một khi rời đi mặt kính thể giới, năng lực của hắn như cũ hội một lần nữa có hiệu lực. Đối với chúng ta tiếp tục lưu lại ở đây, lại không cách nào tổn thương đến hắn. . . Đây chẳng lẽ. . . Sẽ là cái tử cục?"

"Tử cục. . . Sao?"

Giang Tiêu cau mày, theo Tâm Vận trong tay cầm qua hộp hóa trang, thả trên mặt đất: "Đừng cầm lên, người quên rồi sao, mặt kính trong thể giới vật thể di động, hội phản ứng đến thể giới chân thật ở trong. Nếu là Hội Yếm nhìn thấy nổi lên tấm gương, người cảm thấy hắn sẽ không hoài nghi sao?"

"Liên xem như hoài nghi thì sao? Liên xem như hắn nhìn thấy trong gương chúng ta thì sao?" Tâm Vận cười lạnh một tiếng: "Năng lực của hắn không cách nào truyền lại đến trong kính thể giới đến, chúng ta chỉ cần không đi ra, liền không khả năng bị hắn thương hại đến."

"Mặc kệ như thế nào, tận khả năng che giấu mình luôn luôn tốt. Cùng ừng có năng lực thiên phú đối thủ chiến đấu, nhiều khi thắng bại liền quyết định tại năng lực chính mình bị nhìn thấu trong nháy mắt đó. Mặc dù đây chỉ là ta lần thứ nhất tự mình trải qua chiến đấu như vậy, nhưng ta khẳng định này phán đoán không có sai." Giang Tiêu lắc đầu: "Tóm lại, trước hết đề cho Loạn Nhường giúp chúng ta khôi phục thương thế trên người rồi nói sau."

Giang Tiêu đang nói, đột nhiên nghe thấy Triệu Thiên Vũ rên rĩ một tiếng, nhấc mắt nhìn đi, sắc mặt nàng lại bắt đầu trắng bệch. Giang Tiêu vội vàng vươn tay đỡ lấy Triệu Thiên Vũ, chấy vội hỏi: "Người. . . Thế nào? Mất máu quá nhiều rồi hả?"

Đã vì Triệu Thiên Vũ cầm máu, lại bắt đầu lại từ đầu phục nguyên Tâm Vận hai tay Loạn Nhường ngừng đầu nhìn một chút, lắc đầu: "Không có khả năng. Cổ họng thương thế cũng không nặng, đồng thời mất máu cũng không có bao nhiêu, tuyệt không đủ để trí mạng."

"Không. . . Không phải." Triệu Thiên Vũ bung bít lấy cái trán, suy yếu lắc đầu: "Yết hầu vết thương đã bị Loạn Nhường khăn cấp cầm máu. Ta chẳng

qua là cảm thấy tốt nhất. . ."

Nàng tăng tăng thở dốc mấy ngụm, trên mặt huyết sắc ngay tại này nói chuyện công phu, lại biến mất mấy phần.

Giang Tiêu sắc mặt ngưng trọng, đưa tay đặt tại Triệu Thiên Vũ trên cổ tay, nơi đó mạch đập nhảy lên quả nhiên cũng biến thành suy yếu.

"Loạn Nhưỡng, đến giúp một thoáng!" Giang Tiêu ngẩng đầu, đối Loạn Nhưỡng nói.

Loạn Nhưỡng nhẹ gật đầu, đưa tay đặt tại Triệu Thiên Vũ trên cánh tay, sau một lát lại lắc đầu: "Ta. . . Không có cách nào. Ta mặc dù là công tượng bên trong chữa trị người, nhưng ta chỉ có thể trị liệu thương thế mà thôi. Mà nàng. . . Là bởi vì sử dụng năng lực vượt qua chính mình hạn độ, cho nên mới sẽ xuất hiện tình huống như vậy."

"Vượt qua chính mình hạn độ?" Giang Tiêu tập trung suy nghĩ một lát, sau đó thấp mắng nhỏ một tiếng: "Đáng chết! Là mặt kính thể giới nguyên nhân. Nhưng cho dù là mới vừa đem chúng ta đưa vào mặt kính thể giới tiêu hao quá nhiều lực lượng, cũng không nên tiếp tục suy yếu đi xuống đi!"

Giờ phút này Tâm Vận cánh tay phải đã phục nguyên, chỉ còn lại có cánh tay trái còn không có mọc ra, quan sát một lát Triệu Thiên Vũ, cau mày nói: "Hắn là. . . Năng lực của nàng, chỉ thích hợp với trên người mình. Mặc dù cưỡng ép đem chúng ta cũng lôi vào mặt kính thể giới, nhưng duy trì lấy chúng ta tại mặt kính trong thể giới tồn tại, lại như cũ cần một mực tiêu hao lực lượng của nàng. . ."

Tâm Vận thở dài: "Ta quả thật có thể cảm ứng được, Triệu Thiên Vũ tinh thần lực đang không ngừng suy yếu. Dùng tốc độ bây giờ đến xem, nếu như tiếp tục như vậy xuống, có lẽ sẽ không vượt qua năm phút đồng hồ, nàng liền lại. . . Bởi vì làm lực lượng hao hết mà tử vong."

"Cái gì?" Giang Tiêu tâm liền khẩn trương lên: "Chỉ có năm phút đồng hồ?"

"Đúng thế." Tâm Vận nhẹ gật đầu: "Mặt kính thể giới không phải năng lực của chúng ta sáng tạo ra được, cho nên một khi Triệu Thiên Vũ tử vong, như vậy chúng ta. . . Có lẽ sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, cũng không còn cách nào ra ngoài. Càng có thể có thể kết quả, là toàn bộ đến từ Triệu Thiên Vũ năng lực mặt kính thể giới, đều lại. . . Biến mất. Mà cái kia đằng sau, chúng ta hội là kết quả như thế nào, liền ngay cả ta đều không rõ ràng. Cho nên. . . Nhất định phải ở trước đó, rời đi mặt kính thể giới."

"Nhưng. . ." Giang Tiêu ngẩng đầu, dùng sức siết chặt Triệu Thiên Vũ tay: "Nhưng ba người các ngươi, đều đã bị cái kia Hội Yểm năng lực thích hợp điều phối qua. Hiện tại ra ngoài, chúng ta có đánh bại hắn năm bắt. . . Không, là đánh bại hắn có thể sao!"

"Không có. . . Nhưng cũng chỉ có thể liều mạng một lần." Tâm Vận cười khổ nhìn xem Giang Tiêu: "Nếu như lưu tại mặt kính thể giới bên trong, chúng ta đã định trước cũng sẽ chết. Vậy còn không như liều một phen."

"Đáng chết!" Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn xem Triệu Thiên Vũ hư nhược khuôn mặt: "Thiên Vũ, đem ba người chúng ta mang đi ra ngoài đi, chính ngươi lưu lại. Trước ngươi tự mình một người tại mặt kính thể giới bên trong chờ đợi mấy giờ, cũng không có nửa điểm dị trạng. Nói như vậy, chỉ là chính ngươi tồn tại, không cần tiếp tục tiêu hao lực lượng. Lưu tại mặt kính thể giới bên trong, ngươi là an toàn."

Giang Tiêu hít sâu một hơi: "Nếu như. . . Chúng ta bị giết chết, ngươi cũng muốn tiếp tục trốn tránh, mãi đến Hội Yểm rời đi. Hoặc là. . . Trực tiếp theo mặt kính thể giới bên trong tìm tới một cái khác xa xa mở miệng rời đi. Về sau. . . Trốn đi, hảo hảo mà qua nhân sinh của mình."

"Không. . . Không có khả năng." Triệu Thiên Vũ cứ việc lực lượng trong cơ thể còn tại bị không ngừng mà rút ra, nhưng vẫn là khe khẽ lắc đầu: "Để cho ta lưu tại nơi này nhìn xem ngươi đi chết, ta làm không được. Ta hội cùng các ngươi cùng đi ra, đến mức cái kia đằng sau sẽ như thế nào. . . Ta đã không cần thiết."

"Ngươi chuyện này. . . Ngớ ngẩn." Giang Tiêu hận tiếng gầm nhẹ nói: "Tặng không một cái mạng, cứ như vậy thú vị sao!"

"Nếu như là cùng ngươi cùng một chỗ dâng mạng. . . Cái kia tựa hồ. . . Thật đúng là thật thú vị đi." Triệu Thiên Vũ mỉm cười lắc đầu.

"Vậy các ngươi, liền đi ra đến đưa mạng đi!"

Hội Yểm đặc ý thanh âm tại mấy người quanh người vang lên.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Trí đấu Hội Yếm

"Mẹ nó!" Giang Tiêu nhin không được trách mắng một câu thô tục tới.

Tiến nhập mặt kính thế giới đằng sau, mặc dù chỉ có thể ở trong thế giới hiện thực thông qua tấm gương trông thấy, nhưng thanh âm lại là như cũ có thể truyền đi.

Mà mấy người mới vừa đối thoại, lại bị về tới đại sảnh Hội Yếm nghe cái rõ ràng.

"Thật không nghĩ tới, trong các ngươi lại có thể có người có được loại năng lực này. Cũng là cổ quái kỳ lạ năng lực thiên phú, xác thực cũng là hội thỉnh thoảng xuất hiện. Tỉ như. . . Ta." Hội Yếm nhặt lên trên đất tấm gương, cách mặt kính, nhìn hướng về phía mọi người bên trong, lộ ra tươi cười đắc ý: "Thế nhưng tựa hồ các ngươi tại cái kia mặt kính thế giới bên trong, trôi qua cũng thật không tốt a. . . Như vậy, các ngươi định làm gì đâu?"

"Đi ra cùng ta quyết đấu, vẫn là. . . Tiếp tục ở bên trong chờ chết? Ta nếu như không có nghe sai, các ngươi vừa rồi cũng chỉ thừa năm phút đồng hồ đúng không? Như vậy hiện tại đâu?" Hoàn toàn chiếm cứ thượng phong đằng sau, Hội Yếm về mặt càng thêm tùy tiện đắc ý: "Còn bao lâu? Bốn phút? Ba phút? Mặc dù ta cũng không ngại tự tay giết chết các ngươi, nhưng ta càng có hứng thú muốn biết, các ngươi lưu tại trong kính biến mất đằng sau, tại chỗ này sẽ nhìn thấy dạng gì hình ảnh đây. Nếu như không ngại, không nếu như để cho ta để thưởng thức một phen như thế nào?"

Trong kính, Triệu Thiên Vũ thờ dốc càng ngày càng gấp rút, nhưng cũng càng ngày càng mỏng manh.

Giang Tiêu hít sâu một hơi, dùng sức siết chặt Triệu Thiên Vũ tay.

Là ra đi chịu chết, vẫn là lưu tại trong kính chờ chết?

Nếu như không có bị Hội Yếm phát ra cảm giác, như vậy bọn hắn có lẽ còn có cơ hội, tại trong kính thế giới bên trong né ra một khoảng cách đằng sau, lại từ khác một chiếc gương bên trong đi ra, tỉ như. . . Ngoài cửa cỗ xe đỗ sau kính. Nhưng bây giờ, Hội Yếm đã không có khả năng lại cho bọn hắn loại cơ hội này.

"Giang Tiêu." Tâm Vận nhẹ nhàng vỗ vỗ Giang Tiêu bả vai, hai cánh tay của nàng đã phục nguyên, trong tay phải một lần nữa cầm cái kia thanh tiểu đao: "Chúng ta. . . Đi thôi."

"Đi. . . Quang minh chính đại chết trận sao?" Giang Tiêu cười khò, ôm trong ngực Triệu Thiên Vũ đứng lên: "Thiên Vũ, đem chúng ta đưa ra ngoài đi."

"Ta đã sớm nói qua cho ngươi, muốn đi ra ngoài, cũng nhất định phải là. . . Chúng ta cùng một chỗ." Triệu Thiên Vũ miễn cưỡng gạt ra vẻ tươi cười, đuổi ra đầu ngón tay, liền muốn điểm tại cái kia mặt lơ lửng giữa không trung hộp hóa trang trên gương.

Nhưng nàng lại quên đi, mặt kính thế giới cửa ra vào không thể cùng nhập khẩu trùng hợp. Một chỉ này mặc dù điểm vào trên mặt kính, nhưng không có đem mấy người đưa ra ngoài, mà là chỉ nhẹ nhàng đem tấm gương điểm được lung lay thoáng qua.

Tại kính bên ngoài Hội Yếm, lại kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy tấm gương chỗ một cỗ hoàn toàn không cách nào chống lại lực đạo truyền đến, kính hô một tiếng, bị tấm gương truyền đến lực đạo đâm đến bùng tay ra, hướng về sau lao đảo hai bước.

Mà cái kia cái gương, đã mất đi chống đỡ, cũng đồng thời tại hai thế giới bên trong té ngã trên mặt đất, rơi vỡ nát.

Ngay tại tấm gương vỡ vụn đồng thời, Giang Tiêu trong đầu cũng bỗng nhiên hiện ra một tia quang sáng, tựa như tia chớp tại trong đầu xẹt qua!

Hắn bỗng nhiên nắm lấy Loạn Nhường tay, tại trong lòng bàn tay của hắn dùng ngón tay viết mấy chữ. Loạn Nhường cúi đầu suy nghĩ một chút, không có lên tiếng, chỉ là giương mắt lên nhìn Giang Tiêu nhẹ gật đầu.

Giờ phút này mặc dù tấm gương đã vỡ vụn, nhưng thanh âm vẫn là có thể sẽ bị Hội Yếm chỗ nghe thấy. Cho nên Giang Tiêu cũng chỉ có thể dùng loại phương thức này, tới cùng Loạn Nhường trao đổi.

Thân ở trong kính thế giới người, mặc dù không cách nào cùng trong thế giới hiện thực người phát sinh thực tế tiếp xúc, nhưng nhìn gương bên trong thế giới vật thể thực hiện lực, lại là có thể chân thật truyền lại đến trong thế giới hiện thực.

Mà lại. . . Trong kính thế giới tạo thành vật thể di động, phản hồi đến thế giới chân thật bên trong, hẳn là không thể ngăn cản. Giang Tiêu tuyệt không tin đã suy yếu đến trình độ này Triệu Thiên Vũ, đầu ngón tay nhẹ nhàng một chút, có thể làm cho Hội Yếm cũng không đủ sức ngăn cản.

Như vậy. . . Loạn Nhường năng lực. . .

Loạn Nhường cẩn thận tránh đi trên mặt đất vỡ vụn tấm gương, đề phòng Hội Yếm nhìn trộm đến, sau đó nhanh như gió chìm vào dưới mặt đất.

Mà giờ khắc này, Triệu Thiên Vũ thể lực cũng cơ hồ muốn bị rút sạch. Nàng há to miệng, mong muốn nói cái gì, cũng đã không phát ra được thanh âm nào. Duy trì tính cả mình tại bên trong bốn người dừng lại tại trong kính thế giới, đã vượt xa phạm vi năng lực của nàng, nếu là lại không theo trong kính thế giới ra ngoài, tiếp qua hai phút đồng hồ, sinh mệnh lực của nàng liền bị tiêu hao hết sạch.

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhẹ nhàng xích lại gần Triệu Thiên Vũ bên tai, nói khẽ: "Đừng lo lắng, Thiên Vũ, rất nhanh liền kết thúc."

Triệu Thiên Vũ mỏng manh gât gât đầu, lại cũng không biết có phải hay không là nghe rõ nghe hiểu Giang Tiêu.

Giờ phút này Loạn Nhưỡng đã đem thân thể toàn bộ dung nhập trong ngoài, mà Giang Tiêu cũng từ trên mặt đất nhật lên một chiếc gương mảnh vỡ, quan sát đến kính bên ngoài trong thế giới hiện thực bộ dáng.

Bọn hắn cũng không có bị ép vào tuyệt cảnh! Hiện tại, còn có cơ hội chuyển bại thành thắng!

Mặc dù Loạn Nhưỡng cũng không có giải thích qua, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, Giang Tiêu liền biết rõ thiên phú của hắn năng lực, là cùng chung quanh mặt đất đồng hóa, cũng kéo theo chung quanh mặt đất cộng hưởng. Chỉ cần có thể nhường chân động tần suất cùng tiếp xúc đến vật thể nhất trí, liền có thể dựa vào cộng hưởng vỡ nát hết thảy.

Mặc dù loại năng lực này có điều kiện hạn chế, liền là nhất định phải trước đó cùng vật thể tiếp xúc thời gian nhất định, mới có thể cảm ứng cũng sẽ nhớ ức bên dưới vật thể cộng hưởng tần suất, nhưng bây giờ, Loạn Nhưỡng đã được đến Hội Yếm cộng hưởng tần suất!

Trước đây tại thế giới hiện thực bên trong, Loạn Nhưỡng đã đã làm nếm thử, năng lực của hắn đúng là có thể đối Hội Yếm tạo thành tổn thương. Chỉ bất quá Hội Yếm năng lực thiên phú, lại có thể bắn ngược hết thảy tổn thương đến thích hợp điều phối đối tượng trên thân thể, cho nên Loạn Nhưỡng công kích chẳng những không thể có hiệu lực, càng là ngay tiếp theo Tâm Vận cùng một chỗ bị cản trở.

Cho dù là đem thân thể cùng mặt đất đồng hóa Loạn Nhưỡng, đối mặt Hội Yếm năng lực bắn ngược, cũng vẫn như cũ đã nhận lấy mười phần tổn thương, thậm chí cả người đều bị bắn ra mặt đất.

Nói cách khác, cho dù Loạn Nhưỡng trở lại thế giới hiện thực, lại lần nữa đối Hội Yếm phát động công kích, bất luận bao nhiêu lần, thương tổn đều sẽ chỉ là chính hắn, cùng với Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận hai cái đồng dạng đã bị thích hợp điều phối đối tượng.

Nhưng. . . Hiện tại đám người, lại đều tại trong kính thể giới bên trong! Một cái khác độ không gian, ngăn cách Hội Yếm năng lực, khiến cho hắn không cách nào đem tổn thương cản trở đến thích hợp điều phối đối tượng trên người.

Mà Triệu Thiên Vũ năng lực thiên phú sáng tạo trong kính thể giới, lại vẫn cứ là có thể đem vật thể động tác, truyền lại đến trong thế giới hiện thực.

Cái này cũng liền mang ý nghĩa. . .

Loạn Nhưỡng tại mặt kính thể giới bên trong, đối mặt đất tạo thành chân động, đồng dạng sẽ chân thật phản ứng ở bên ngoài Hội Yếm dưới chân trên mặt đất!

Chỉ cần, có người có thể thông qua mặt kính, đem Hội Yếm đứng yên vị trí nói cho mặt kính thể giới bên trong Loạn Nhưỡng!

Hội Yếm như cũ đứng tại chỗ, hai quả đấm bên trên cột trào đã duỗi ra, toàn bộ tinh thần đề phòng, tùy thời chuẩn bị sẵn đuổi có thể sẽ xuất hiện Giang Tiêu đám người.

Hội Yếm cũng không có quá khẩn trương.

Hắn đối năng lực của mình có tuyệt đối tự tin.

Mặc dù Tâm Vận đám người dựa vào trốn vào trong kính thể giới, tạm thời ngăn cách hắn năng lực tác dụng, nhưng này tuyệt sẽ không là mãi mãi. Chỉ cần bọn hắn lại lần nữa theo trong kính thể giới xuất hiện, Hội Yếm có lòng tin đem bọn hắn nhất cử chém giết.

Tâm Vận, Loạn Nhưỡng, còn có cái kia tình báo không rõ nữ nhân, đều đã bị năng lực của hắn chỗ thích hợp điều phối, chỉ cần Hội Yếm đối chỗ yếu hại của mình phát ra một kích trí mạng, ba người bọn họ liền sẽ cùng nhau mất mạng.

Mà còn sót lại cái kia nửa giác tỉnh giả, căn bản không đáng để lo.

Mà nếu là bọn họ tiếp tục lưu lại trong kính. . . Hội Yếm mới vừa cũng nghe đến đối thoại của bọn họ, xác thực tin bọn họ không có khả năng lâu dài tiếp tục chờ đợi. Nếu như bọn hắn nguyện ý tiếp tục làm cái kia rùa đen rút đầu, Hội Yếm cũng vui vẻ tại xem lấy bọn hắn tiêu vong tại trong kính thể giới ở trong.

Hiện tại, Hội Yếm cảm giác mình tựa như là một cái thợ săn, một cái võ trang đầy đủ, canh giữ ở thú huyết nhập khẩu thợ săn, đã dâng lên một đồng lửa, phe phẩy khói dây đặc thổi vào trong huyết động đi.

Mà vô luận trong huyết động khôn thú, là đi ra liều mạng một lần, vẫn là kéo dài hơi tàn tại động huyết, sau cùng đều trốn không thoát chết thảm kết cục.

Chỉ là. . .

Hội Yếm rõ ràng rõ ràng mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay, trong lòng lại không hiểu xuất hiện một chút mơ hồ lo lắng.

Loại bất an này đến tột cùng đến từ phương nào, hắn làm sao cũng bắt sờ không tới.

Có lẽ là giác tỉnh giả bẩm sinh bản năng, có lẽ là lâu dài chiến đấu mang tới giết nhau ý miễn cảm, Hội Yếm từ đầu đến cuối đều cảm thấy có một cổ nguy

hiểm xoay quanh lên đỉnh đầu, hoặc là. . .

Lòng bàn chân? !

Hội Yểm cũng không biết đến tột cùng vì cái gì, nhưng trong lòng một chút báo động đột nhiên dâng lên, bỗng nhiên hướng lên vọt lên.

Đáng tiếc vẫn như cũ là hơi hơi chậm một chút. Ngay tại Hội Yểm phát lực đồng thời, dưới chân mặt đất cũng đồng thời sinh ra một hồi rung động dữ dội, dọc theo hai chân hướng về phía bên trên truyền lại đi qua.

"Cô. . ."

Hội Yểm vừa mới nửa ngồi bên dưới chuẩn bị vọt lên hai chân, động tác đột nhiên dừng lại, mà cả người cũng cương ngay tại chỗ, rốt cuộc phát không ra bất kỳ động tác cùng thanh âm.

Ánh mắt của hắn cũng hóa thành một mảnh ngốc trẻ, tràn đầy kinh ngạc cùng không dám tin.

Sau đó, toàn bộ thân hình đều đột nhiên biến thành từng mảnh từng mảnh bột phấn, chán nản tán loạn trên mặt đất.

Cho đến chết đi, Hội Yểm đều không có hiểu rõ, chính mình là như thế nào bị giết.

. . .

Mặt kính thể giới bên trong, Giang Tiêu ôm Triệu Thiên Vũ, nhường Tâm Vận cùng Loạn Nhường hai người đều bắt lấy tay của nàng, điểm vào trên mặt kính.

Mặt kính một đạo gọn sóng lóe lên, bốn người đồng thời xuyên qua phòng tắm tấm gương, xuất hiện ở thể giới chân thật trong phòng tắm. Mà giờ khắc này Triệu Thiên Vũ, đã cơ hồ lâm vào hôn mê, chỉ còn lại có cuối cùng một chút ý thức ráng chống đỡ lấy phát động năng lực, đem ba người tỉnh cả chính mình đưa trở về.

Vừa trở lại thể giới hiện thực, Giang Tiêu liền ôm Triệu Thiên Vũ cực nhanh chạy tới đại sảnh trên ghế sa lon, đem Triệu Thiên Vũ hoành để xuống: "Thiên Vũ, ngươi còn tốt đó chứ?"

Triệu Thiên Vũ chỉ là suy yếu gật gật đầu, liền nhắm hai mắt lại, hô hấp mặc dù mỏng manh, nhưng lại như cũ liên tục lấy.

Loạn Nhường từ phía sau chậm rãi đi tới, thân nhiên nói: "Chỉ là bởi vì bị năng lực rút khô thể lực mà thôi, như là đã rời đi trong kính thể giới, như vậy thì sẽ không lại nguy hiểm đến tính mạng."

Giang Tiêu im lặng nhẹ gật đầu, đưa lưng về phía Loạn Nhường hỏi: "Ngươi có thể giúp nàng phục nguyên sao?"

Loạn Nhường lắc đầu: "Không được. Ta đã nói qua, ta chữa trị năng lực chỉ có thể dùng để khôi phục thương thế, nhưng vấn đề của nàng không phải thụ thương, mà là thể lực tiêu hao, ta cũng không có cái gì hết sức biện pháp tốt. Cũng là chỉ cần cho nàng đầy đủ thời gian, chậm rãi liền sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường."

Giang Tiêu cũng biết Loạn Nhường bất lực, không thể ép buộc, nhưng trong lòng vẫn là lo lắng đến Triệu Thiên Vũ tình huống. Chỉ hận mình bây giờ, lại là cái gì đều không làm được.

Tâm Vận đi đến Giang Tiêu sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Tốt, đừng có lại lo lắng. Nếu Hội Yểm đã được giải quyết, ngươi liền không cần lại lo lắng. Chỉ là. . ."

Nàng thở dài: "Ồ đây. . . Sợ là đã không thể ở nữa đi xuống. Học viện như là đã rõ ràng vị trí của chúng ta, mà cái này Hội Yểm lại không có thể giết chết chúng ta, như vậy tiếp xuống. . . Viện trưởng phái tới thích khách chỉ sợ sẽ một đợt lại một đợt, vô cùng vô tận. Chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian chuyển đi."

"Hiện tại sao?" Giang Tiêu nhíu mày nhìn xem trên ghế sa lon Triệu Thiên Vũ: "Thiên Vũ tình huống, chỉ sợ không thích hợp lập tức di động a?"

"Không có nhiều thời gian như vậy." Tâm Vận tay dùng sức đặt tại Giang Tiêu đầu vai: "Tin tưởng ta, nàng chức giai là chiến sĩ, mặc dù cũng không phải là Hội Yểm loại kia tự lãnh lực cường hóa thuộc loại, nhưng chiến sĩ cơ sở phục nguyên năng lực vốn là so mặt khác chức giai mạnh hơn, tuyệt sẽ không gặp nguy hiểm."

"Được." Giang Tiêu cũng không phải loại kia lễ mễ chậm chạp đàn ông, chỉ hơi ngẫm nghĩ một thoáng, liền gật đầu, một lần nữa đem Triệu Thiên Vũ ôm ở trong ngực: "Đi nơi nào?"

"Ta còn có một cái bí ẩn nấu chỗ, trước tiên đi nơi này nghỉ ngơi hai ngày." Tâm Vận không chút do dự đi đầu mở cửa đi ra ngoài: "Chờ ta nhường Bắc Mĩ người chuẩn bị một chút, mấy ngày sau, chúng ta liền hướng về LA xuất phát."

"Bắc Mĩ?"

Giang Tiêu kinh ngạc vẫn đạo, nhưng Tâm Vận lại không trả lời ngay hắn, chỉ bước nhanh hướng đi xe việt dã: "Loạn Nhường, đi mở xe."

"Vâng" Loạn Nhường nhẹ gạt đầu, lập tức liền chạy chậm đến đến cái kia chiếc xe việt dã trước, trước làm Tâm Vận kéo cửa ra, chờ nàng lên xe đằng sau, lại thay ôm Triệu Thiên Vũ Giang Tiêu cũng mở ra chỗ ngồi phía sau môn.

Trong màn đêm, xe việt dã xa xa hướng về phương xa chạy tới.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễm Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tạm tránh đầu sóng ngọn gió

"Hội Yêm... Chết a..."

Bóng tối nhà nhỏ bên trong, chỉ có ánh đèn như đậu.

Hai người tại đầu trong phòng, ở trên mặt đất đối lập ngồi quỳ chân lạy.

Lửa đèn ở trên đầu một người phía sau, vụt sáng vụt sáng. Ánh lửa chiếu rọi tới, chỉ có thể mờ mờ thấy rõ dưới tay người, mà lên đầu ngồi người kia, lại toàn thân đều bao phủ tại trong hắc ám, không chỉ có diện mạo, liền liên y lấy đều thấy không rõ lắm.

Vừa mới mở miệng, chính là thượng thủ người kia, thanh âm, già nua mà khàn khàn.

"Đúng vậy, viện trưởng." Ngồi tại hạ đầu chỗ, là học viện Đông Á Chi bộ trưởng Thương Uyên. Cứ việc trong phòng không có nửa điểm tia sáng, nhưng hắc vẫn là không mất nửa điểm lễ tiết khom người nói: "Hội Yêm chết trận, Tâm Vận cùng Giang Tiêu đám người thoát đi toà kia phòng, cho tới bây giờ, còn không có tra tới tẩm tích."

"Không có tra tới tẩm tích?" Được xưng là viện trưởng, thấy không rõ thân ảnh nam nhân kia tiếng nói có chút không vui: "Ta thành lập học viện lớn như vậy tổ chức, lại đem Đông Á Chi bộ trưởng vị trí giao cho trên tay của ngươi, có thể ngươi thế mà liền truy tung vài người loại sự tình này đều làm không xong? Thương Uyên, ngươi khiến ta thất vọng."

"Vâng." Mặc dù viện trưởng không có phóng xuất ra nửa điểm tinh thần uy áp, nhưng Thương Uyên như cũ sợ hãi vạn phần đem thân eo ép tới thấp hơn, gấp rút giải thích nói: "Là thuộc hạ thất trách. Nhưng... Tâm Vận tiểu thư cùng viện trưởng đại nhân ngài một dạng cùng là Tế Tự, tinh thần lực cũng rất cường đại. Cho dù là không có tận lực phóng thích tinh thần uy áp, cũng rất khó nhượng không có tiếp thụ qua chú ý giác tỉnh giả khoảng cách gần theo dõi, mà không bộc lộ ra địch ý. Ngài phân phối cho thuộc đặt cược ẩn thuộc dân, chỉ có Hội Yêm một người, cho nên..."

"Ừm... Ngươi nói cũng đúng." Yên lặng một lát sau, viện trưởng nhẹ gạt đầu: "Đúng là ta cân nhắc không chu toàn. Việc này không nên trách móc nặng nề ngươi. Ngươi tiếp xuống..."

Thương Uyên cung kính chờ lấy viện trưởng tiếp tục chỉ thị, nhưng lại đợi đã lâu cũng không thể đợi đến viện trưởng mở miệng, thẳng đến quá khứ dài đằng đặc mấy phút đồng hồ, viện trưởng mới than nhẹ một tiếng: "Không cần đi tìm bọn họ. Đem hết thầy lực lượng, đều tập trung vào cơ quan du lịch, thông quan bến cảng, hộ chiếu trung tâm đi, quan tâm gần đây bên trong chuẩn bị tình cảnh ghi chép. Nhất là... Russia phương hướng."

"Vâng." Thương Uyên dứt khoát trả lời, không hỏi vì cái gì. Nhưng ngược lại là viện trưởng thân nhiên nói: "Thương Uyên, ngươi không có ý định hỏi một chút ta, vì cái gì làm như vậy sao?"

"Nếu như viện trưởng dự định nói cho thuộc hạ, tự nhiên sẽ nói cho. Nếu như viện trưởng không có nói cho thuộc hạ, cái kia nhất định có viện trưởng lo nghĩ của mình, không phải thuộc hạ hắc là hỏi nhiều." Thương Uyên cung kính nói.

"Thương Uyên, ngươi không cần như thế... Nghiêm cần." Viện trưởng khẽ cười cười: "Trung thành là tốt phẩm chất, nhưng giáo điều lại cũng không là. Nếu như ta cho mệnh lệnh của ngươi, ngươi không cách nào hoàn toàn Lý Giải, như vậy nhất định không thể hoàn mỹ chấp hành."

"Vâng." Thương Uyên lập tức hiểu rõ viện trưởng ý tứ: "Như vậy, viện trưởng, ngài dụng ý là cái gì? Cùng với... Ta hẳn là chú ý thứ gì?"

"Ta điều tra Từ Yên tại chết một đoạn thời gian trước chuyển động ghi chép. Tại bị giết chỉ ba tháng trước, nàng một mực tại Châu Âu đợi, theo Tây Ban Nha, đến Pháp quốc, Đức, Tiệp Khắc, Poland, Belarus, nhất sau tiến nhập Russia cảnh nội. Trước mặt mấy cái quốc gia, từng đều chẳng qua chỉ là mấy ngày mà thôi, nhưng nàng tiến nhập Russia đằng sau, hành tung liền lập tức biến mất, không có để lại bất kỳ ghi chép. Mãi đến hai tháng đằng sau, mới lại

xuất hiện ở trong nước."

"Viện trưởng ngài là cho rằng. . ." Suy nghĩ một chút, Thương Uyên cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Từ Yên nài tìm tới hạt giống, ngay tại Russia cảnh nội? Mà Tâm Vận bọn hần một nhóm, có khả năng hội đi tới Russia?"

"Chỉ là khả năng mà thôi. Nhưng Russia lãnh thổ rộng lớn như vậy, muốn tìm ra được lại nói nghe thì dễ?" Viện trưởng thần nhiên nói: "Chỉ là có thể xác định chính là, hạt giống nhất định sẽ không giấu ở trong nước, cho nên, bọn hần nhất định sẽ xuất cảnh. Bởi vậy ngoại trừ Russia phương hướng bên ngoài, hần phương hướng của hần người cũng không thể buông lỏng."

"Vâng. Thuộc hạ hiểu rõ. Nhưng. . ." Thương Uyên lại mặt lộ vẻ do dự: "Nhưng cho dù là tìm được Tâm Vận. . . Tiểu thư bọn hần một nhóm, bởi vì có Tế Tự tồn tại, cho nên thuộc hạ thủ đầu, chỉ sợ cũng không có người nào khác có thể thực hành thành công chặn đường. Mà thuộc hạ không có thiên phú năng lực, đối mặt Tâm Vận tiểu thư, chỉ sợ cũng sẽ không có phần thắng. . ."

"Không cần phải lo lắng." Viện trưởng thần nhiên nói: "Ba ngày sau, ta hội phân phối một cái thực hiện chú ẩn giúp đỡ cho người."

"Vâng." Thương Uyên vui vẻ: "Thuộc hạ nhiều Tạ viện trưởng!"

"Người có lẽ từng danh tự của người kia, hần gọi. . . Thân thể liêm."

Thương Uyên sững sờ, ngẩng đầu lên: "Ngài nói, là cái kia. . . Con ác mộng thân thể liêm? Hần mặc dù. . . Đúng là giác tỉnh giả bên trong hết sức nổi danh, nhưng thuộc hạ nhưng lại không biết hần cũng gia nhập học viện. Hần. . . Thật có thể dùng cho chúng ta sử dụng?"

"Là vừa vận bị ta thu phục. Chỉ cần thực hiện chú ẩn, người liền không cần lo lắng trung thành vấn đề." Viện trưởng vờn tay nhẹ nhàng quơ quơ: "Người lui ra đi, đem ta lời nhắn nhủ sự tình làm tốt là được. Sau ba ngày, thân thể liêm sẽ đi tìm người."

"Vâng, viện trưởng."

Thương Uyên cung kính hướng về phía viện trưởng lại lần nữa khom người, sau đó chậm rãi đứng lên, lui về ra gian phòng.

...

"Người nói ẩn nấu chỗ. . . Lại có thể là như vậy địa phương. . ."

Giang Tiêu đứng tại kéo lên màn cửa cửa sổ, theo khe hở bên trong hướng về phía nhìn ra ngoài. Ngoài cửa sổ đúng là một cái đã rỉ sét thu thiên khung, bên cạnh mấy cái máy tập thể dục giới, đã ngã trên mặt đất, bị cỏ dại nơi bao bọc đầy.

Đây là một cái trung cổ an trí cư xá, không nói năm đó, cho dù là tại hiện tại cũng được cho là quy mô không nhỏ. Gần trăm tòa nhà, tường ngoài đã loang lổ, từng cái trên ban công đều chất đầy treo đầy tạp vật cùng giá áo.

Trong khu cư xá vốn có các gia đình, cơ bản đều là nguyên lai khai phá trước đó nông hộ. Trải qua nhỏ hai mươi năm đằng sau, có chút đem phòng ở bán ra, có chút là thuê ra ngoài. Trong khu cư xá ngư long hỗn tạp, đã có tản bộ đi tản bộ đại gia lão thái, cũng có mặt trời lên mà làm, mặt trời lặn thì nghỉ dân công.

Bộ phòng này không lớn, chỉ có ba thất hai sảnh, sửa sang được cũng cũng không tính nhiều xa hoa, bên trong cũng rơi đầy tro bụi, xem xét liền là thật lâu không có người tiến vào. Chỉ là may mắn trong tủ quần áo chặn cái gì đồ cũng còn tính sạch sẽ, lúc nửa đêm bốn người tới ở đây, Giang Tiêu liền ngay cả bề bộn chính lý ra một căn phòng ngủ, đem Triệu Thiên Vũ ôm đến trên giường. Chú ý vận cùng Loạn Nhưỡng đều lại lần nữa xác nhận nài chỉ là bởi vì quá mức mệt mỏi mà lâm vào mê man đằng sau, Giang Tiêu mới yên lòng.

Này suốt cả đêm bốn ba mệt nhọc, cùng với hiểm tử hoàn sinh chiến đấu xuống tới, cho dù là tinh lực hơn người Giang Tiêu cũng mệt mỏi muốn chết. Vốn định liền ở trên ghế sa lon ỏ lấy ngủ lấy một đêm, nhưng chính là bị Tâm Vận cho khuyên đi đến trong phòng. Bốn người bên trong, cuối cùng ở trên ghế sa lon qua đêm lại là Loạn Nhưỡng.

Giang Tiêu ngủ một giấc đến dưới buổi trưa, mặt trời đã ngã về tây. Đẩy cửa phòng ngủ ra đi ra, nhìn thấy Tâm Vận đã thức dậy, giống một con mèo nhỏ một dạng dựa sát vào nhau ở trên ghế sa lon, Loạn Nhưỡng lại không biết tung tích. Giang Tiêu cùng nài lên tiếng chào, liền đứng ở cửa sổ quan sát ngoài trời tình hình tới.

Tâm Vận đứng dậy đi tới Giang Tiêu sau lưng, cười cười: "Đúng nha! Nếu là có thời điểm nguy hiểm dùng để ẩn núp, cái kia loại địa phương này không phải càng không dễ dàng bị phát hiện sao? Tục ngữ tất cả nói, đại ẩn ẩn tại thành thị nha."

"Bất quá. . . Dùng thân phận của người, cũng không cần ẩn núp a?" Giang Tiêu xoay người, tò mò nhìn Tâm Vận: "Tế Tự chức giai địa vị, không cao lắm sao? Trước đó trong trường học, cái kia Giả Ngọc tại tinh thần của người uy áp phía dưới, căn bản là không có cách động thủ. Dưới tình huống bình thường, không có cái nào giác tỉnh giả sẽ đến cùng Tế Tự không qua được a?"

"Cũng không nhất định đây." Tâm Vận lắc đầu: "Mọi thứ luôn có một phần vận, lo trước khỏi họa một chút, tổng không có sai đó a. Mặc dù bộ phòng này từ khi mua lại đằng sau liền vô dụng qua, nhưng hôm nay chẳng phải có đất dụng võ rồi hả?"

"Học viện. . . Sẽ không biết nơi này? Bọn hần trước đó thế nhưng là thoải mái mà liền mò tới chỗ ở của người a." Giang Tiêu hỏi.

Tâm Vận tâm lý, cũng đồng dạng đang nghi ngờ.

Theo nàng lần đầu tiên nhìn thấy Giang Tiêu lúc, liền đánh đáy lòng không hiểu sinh ra một cổ cảm giác thân cận tới.

Nàng tự giác tỉnh đến nay, vẫn dùng Tế Tự thân phận tự ngao, trong ngày thường tiếp xúc mặt khác giác tỉnh giả, cũng đều là đối nàng cung kính kính. Cho dù là đêm qua hai lần chiến đấu, vô luận là trước mặt Thương Uyên cùng Giả Ngọc cũng tốt, còn có về sau tới cửa Hội Yếm cũng tốt, dù cho lập trường giống nhau, không thể không chiến đấu, cũng không có mất đối nàng cấp bậc lễ nghĩa.

Mà nàng bình thường đối mặt khác giác tỉnh giả, cũng là cho tới bây giờ đều sắc mặt không chút thay đổi. Một cái duy nhất có thể làm cho nàng đang đối mặt lúc biểu hiện được giống như là cái tiểu nữ hài, cũng chỉ có trong tòa thành này một cái khác, cũng là trừ Tâm Vận bên ngoài duy nhất một cái Tế Tự giác tỉnh giả lão Hoa.

Cái kia trời tại lão Hoa Âm giả trong tửu quán, nếu là thay đổi một người khác ở nơi đó, Tâm Vận chỉ sợ đang mắt cũng không hội nhìn trúng liếc mắt. Nhưng hết lần này tới lần khác tại nhìn thấy Giang Tiêu lần đầu tiên, Tâm Vận liền đối với nam nhân này sinh ra không biết từ đâu mà đến hảo cảm tới. Nếu không phải như thế, cũng sẽ không lôi kéo Giang Tiêu theo nàng uống rượu.

Chỉ là tò mò sao? Tâm Vận trong đầu chuyển động. Ngược lại cũng không phải. Phát hiện Giang Tiêu trên người kỳ quái địa phương, tỉ như bốn năm đến nay vẫn luôn không có hoàn toàn thức tỉnh, cùng với trong máu không cách nào đọc lên dù cho nửa điểm lịch sử tàn thiên, đều là chuyện sau đó. Mà cái kia phần hảo cảm sinh ra, lại là tại lần đầu tiên nhìn thấy lúc liền sinh ra.

Tâm Vận còn chưa bao giờ cùng bất kỳ một cái nào khác phái phát sinh qua siêu việt hữu nghị tình cảm, cho nên nàng cũng không thể xác định, chính mình đối Giang Tiêu "Ưa thích", đến tột cùng là ở đâu cái tầng trên mặt định nghĩa. Nhưng nàng hiện tại chỉ biết là, Giang Tiêu tay đề tại đầu của nàng bên trên nhẹ nhẹ xoa cảm giác, hết sức dễ chịu.

Dễ chịu đến nàng hi vọng giờ khắc này vĩnh viễn không phải kết thúc.

Nhưng đáng tiếc là, chỉ là thoáng xoa nhẹ mấy lần, Giang Tiêu liền nhẹ nhàng vỗ vỗ Tâm Vận đầu, thu tay về: "Được rồi, hài lòng a?"

"Coi như. . . Hài lòng đi." Tâm Vận chu cái miệng nhỏ nhắn nhẹ gật đầu.

"Như vậy, nói chuyện chính sự đi." Giang Tiêu đi tới phòng khách trước sofa ngồi xuống. "Đem người phía dưới kế hoạch, kỹ càng nói cho ta biết đi."

"Được a ~~~" Tâm Vận thật to đuổi cái lưng một cái, đi tới Giang Tiêu bên cạnh cũng ngồi xuống. Mới vừa động tác kia, lộ ra tuyết trắng cái rốn, phôi hợp nàng vốn là tuyệt đỉnh xuất chúng la ly mỹ nhân, nếu là vỗ xuống chiếu đến, đặt vào trên mạng, chỉ sợ ngay lập tức sẽ khuynh đảo một mảnh.

Nhưng Giang Tiêu nhưng bây giờ đối cái tuổi này nhiều nhất chỉ là vừa mới trường cấp 3 tiểu cô nương không có cách nào có cái gì động tâm, nhún vai, làm bộ chính mình hoàn toàn không nhìn thấy.

Tâm Vận đáy lòng hơi có chút thất vọng. Mặc dù nàng cũng không phải là cố ý muốn đi dụ hoặc Giang Tiêu, nhưng thấy hần như thế đối với mình không có chút nào bộ dáng hứng thú, cuối cùng vẫn là có một tia nhỏ nhỏ thất lạc: "Ừm, tiếp xuống. . . Chúng ta đại khái phải bỏ ra bốn năm ngày, đi xử lý một chút hộ chiếu cùng hộ chiếu loại hình. Tại người lúc ngủ, ta đã an bài người đi xử lý, chuyện này người liền không cần phải để ý đến, an tâm chờ lấy là được rồi."

"Đã. . . Sắp xếp người rồi?" Giang Tiêu kinh ngạc nói: "Thế nhưng là người ngay cả ta căn cứ chính xác kiện đều không có, làm sao đi làm hộ chiếu cùng hộ chiếu?"

"Hi hi, đương nhiên là thân phận giả a! Liền loại chuyện này đều làm không được, ta cái này Tế Tự nhiều năm như vậy chẳng phải là sống vô dụng rồi?" Tâm Vận đắc ý vênh lên cái mũi nhỏ nở nụ cười: "Yên tâm đi, nhiều nhất năm ngày sau đó, đảm bảo hộ chiếu cùng hộ chiếu đều tới tay!"

"Được a. Cái kia sau đó thì sao?"

"Sau đó đi Los Angeles Pasadena. Ân. . . Ta ở nơi đó có một người bạn, là thêm châu Lý Công hải dương học giáo thụ. Thông qua hắn, hẳn là có thể so sánh dễ dàng làm đến sâu lặn thiết bị. . . Ân, hơn một ngàn mét chiều sâu, chỉ sợ là phải dùng cứng rắn chất thường ép đồ lặn mới có thể. . . Thứ này, trên thị trường rất khó mua được, mà lại cũng rất không có khả năng thoát khỏi học viện giám sát." Tâm Vận sờ lên cằm nói thầm lấy: "Cho nên vì giữ bí mật cùng lý do an toàn, chúng ta vẫn là được tự mình đi một chuyến Pasadena tìm hắn, len lén làm đến cái đồ chơi này mới được."

"Những chuyện này người thiết lập đến, vì cái gì đều giống như hơi hợt một dạng?" Giang Tiêu cười hỏi: "Ta cảm thấy. . . Minh đã xem như rất công thành danh toại, cũng coi như có phòng có xe, thu nhập không tệ, nhưng cùng các người so ra, lại đơn giản chẳng phải là cái gì. Học viện loại kia tổ chức không lộ liễu không nói, giống như người mười mấy tuổi tiểu cô nương, vì cái gì cũng có thể có tiền như vậy? Trước người cần biết thực kia liền không nói, giống ở đây dạng này chỗ ẩn thân, chỉ sợ không chỉ một chỗ đi. Còn có có thể tùy thời làm tốt chứng giả kiện, thêm châu Lý Công dạy đại học. . . Người số tiền này cùng giao thiệp, đều là từ đâu tới? Càng quan trọng hơn là. . . Ta phải đến bây giờ những vật này, thế nhưng là tự mình đi xuất đầu lộ diện, nhọc nhằn khổ sở kiếm được. Mà các người. . . Lại tựa hồ như căn bản không cần như thế."

"Ừm. . . Kỳ thật đối với giác tỉnh giả tới nói lời, tiền là không trọng yếu nhất đồ vật á." Tâm Vận cười mỉ mỉ: "Bình thường tiểu thỏ hào sinh hoạt, cơ hồ từng giác tỉnh giả đều có thể dễ dàng đến, căn bản liền sẽ không để ý. Phi pháp thủ đoạn không cần kể đến, cho dù là thủ đoạn hợp pháp, cũng có bỏ lớn cơ hội. Thật sự là năng lực chủng loại hoàn toàn không có cách nào lợi dụng đến kiếm tiền đi lên, tùy tiện nhận biết ba năm cái bằng hữu, luôn có thể có một cái là có tiền a? Lại càng không cần phải nói. . . Cho dù là hoàn toàn kẻ không quen biết, chỉ cần hai bên đều là giác tỉnh giả, lẫn nhau ở giữa cũng lẫn nhau không có cái gì dị ý, tiện tay cầm cái mấy trăm vạn tới tiêu xài một chút đều là chuyện rất bình thường."

Trông thấy Giang Tiêu dờ dặt biểu lộ, Tâm Vận cười đến càng thêm vui vẻ: "Hết sức khó lý giải sao? Bởi vì đối với giác tỉnh giả tới nói, tiền thứ này thật sự là tới quá dễ dàng, mà phong phú đời sống vật chất cũng đồng dạng dễ như trở bàn tay, cho nên sẽ không có người để ý như vậy. Ít nhất ta biết giác tỉnh giả bên trong, cho tới bây giờ chưa thấy qua bất kỳ một cái nào thân giữ của tồn tại."

"Đến mức nói giao thiệp nha. . ." Tâm Vận chuyển động con mắt, một mặt đặc ý: "Vậy thì không phải là tất cả giác tỉnh giả đều có thể nắm giữ. Nhưng ta cũng không đồng dạng, đừng quên, ta là một cái Tể Tự nha! Mặc dù ta chú ẩn thuộc dân chỉ có Loạn Nhưỡng một cái, nhưng mặc kệ ta đi tới chỗ nào, mong muốn nịnh bợ người của ta cũng không ít. Hừ, ngoại trừ học viện đám kia đồ con lợn!"

"Cho nên. . . Người này là lần đầu tiên cùng khác giác tỉnh giả đối mặt?"

"Đó cũng không phải." Tâm Vận lắc đầu: "Trước đó cũng có qua khác không có mặt. Cũng là dùng Loạn Nhưỡng năng lực, nhẹ nhõm liền có thể giải quyết, thậm chí đều không tới phiên ta ra tay."

"Ừm. Hân. . . Xác thực rất mạnh." Giang Tiêu gật đầu. Loạn Nhưỡng năng lực đúng là công phòng nhất thể, ngoại trừ lúc đầu muốn dùng nhân loại hình dáng tiếp xúc đối thủ điểm này bên ngoài, cơ hồ có khả năng coi là khó giải.

Nhưng. . . Cũng chỉ là cơ hồ mà thôi. Đêm qua đối mặt Hội Yếm, đối mặt hân đáng sợ năng lực, cho dù là Loạn Nhưỡng cũng vô kế khả thi.

Nếu không phải Triệu Thiên Vũ đột nhiên thức tỉnh, chỉ sợ bọn họ giờ phút này, đã sớm chết đi.

"Cho nên nói, đối với giác tỉnh giả ở giữa chiến đấu tới nói, năng lực thiên phú hơi trọng yếu hơn sao?" Giang Tiêu suy nghĩ một chút, hỏi.

"Ừm. . . Cũng đồ không nhất định. Kỳ thật ừ có năng lực thiên phú giác tỉnh giả, chung quy là số ít. Mà thích hợp dùng để chiến đấu, thì là càng ít số. Chỗ dùng tuyệt đại đa số giác tỉnh giả ở giữa xung đột, vẫn là nương tựa theo chức giai năng lực." Tâm Vận suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu: "Chức giai năng lực là mỗi người đều có, mà lại có khả năng thông qua thời gian dài rèn luyện tới dần dần tăng lên. Ti như ta thân là Tể Tự chức giai năng lực là tinh thần lực, như vậy đoán luyện tới càng nhiều, đối với những khác hạ vị chức giai tinh thần uy áp liền sẽ càng cường liệt, giống như là cái kia trời Thương Uyên bắn ra sóng não khổng lồ cột thứ, cũng có thể lại càng dễ dàng nhanh cướp đoạt đến quyền khổng lồ. Đồng dạng đạo lý, chiến sĩ chức cấp, chức giai năng lực liền là tốc độ cường hóa, lực lượng cường hóa, tự lãnh lực cường hóa những thứ này. Mà càng là bền bỉ rèn luyện, cùng với trong chiến đấu thu hoạch kinh nghiệm, liền càng hội nhưỡng những năng lực này mạnh lên. Ti như cái kia Thương Uyên, tại ta đã thấy chiến sĩ bên trong liền là chức giai năng lực mạnh nhất một cái, vô luận tốc độ vẫn là lực lượng, đều là đỉnh cấp trình độ. Cũng khó trách có thể leo đến học viện Chi bộ trưởng trên ghế ngồi. Chỉ tiếc. . ."

Nói đến đây, Tâm Vận trên mặt lại hiện ra ánh mắt đặc ý tới: "Thiên phú của ta năng lực, là dự đoán hết thấy sự vật di động quỹ tích. Cho nên giống hân loại này đơn thuần dựa vào vật lý công kích chiến đấu đối thủ, ở trước mặt ta căn bản cũng không có bất cứ uy hiếp gì á!"

"Cơ hồ có thể tính là vật lý công kích miễn dịch phải không? Đúng là rất mạnh năng lực thiên phú. Bất quá. . ." Giang Tiêu trên choker cười cười: "Dùng tới giống Hội Yếm đối thủ như vậy, còn không phải cùng dạng kinh ngạc? Nếu như không phải Triệu Thiên Vũ liên thủ với Loạn Nhưỡng, chúng ta khẳng định là phải bị tận diệt."

"Nhưng kẻ như vậy chung quy là số ít mà!" Tâm Vận không phục kêu lên: "Ta tất cả nói, ừ có năng lực thiên phú, đang thức tỉnh người bên trong thủy chung là số ít, mà lại thích hợp cầm đến chiến đấu càng là số ít bên trong số ít, lấy ở đâu nhiều như vậy cơ hội gặp!"

"Vậy nhưng. . . Không nhất định a." Giang Tiêu lắc đầu: "Ta không biết học viện cái tổ chức này đến tốt cùng có bao nhiêu khổng lồ, chỉ sợ liền người cũng không nhất định rõ ràng, nhưng thủ hạ bọn hân giác tỉnh giả nhất định số lượng cũng không ít. Mong muốn từ đó chọn lựa đến thích hợp cùng chúng ta đối kháng giác tỉnh giả, luôn có thể lấy ra mấy cái tới. Mà lại hiện tại năng lực của chúng ta cơ hồ đều đã bại lộ, bọn hân cái kia viện trưởng cũng có thể tùy tiện đúng bệnh hốt thuốc."

"Nói như vậy cũng là phiền phức. . ." Tâm Vận cúi đầu tính toán: "Cũng là ngắn hạn bên trong. . . Hân là rất không có khả năng lại có cường địch mới xuất hiện."

"Đây cũng là vì cái gì?" Giang Tiêu Bất Giải hỏi.

"Bởi vì nếu như không có tiếp thụ qua chú ẩn, vẫn như cũ là không có phần thắng nha." Tâm Vận hi hi cười một tiếng: "Tinh thần của ta uy áp, tại Tể Tự bên trong cũng coi là rất mạnh trình độ. Nếu như không có tiếp thụ qua người khác chú ẩn, mặt đối tinh thần của ta uy áp, gần như không có khả năng lại từ cho chiến đấu, chẳng những chức giai năng lực hội bị áp chế đến chỉ còn hai ba thành, liền liền năng lực thiên phú cũng rất khó thi triển đi ra. Cho nên cái kia viện trưởng nếu như lại muốn điều động bộ hạ đến, liền trước hết tiếp nhận hân chú ẩn."

Giang Tiêu đã dần dần đoán được Tâm Vận muốn nói cái gì: "Chú ẩn. . . Hết sức phiền phức?"

"Đồ cũng không tính được đặc biệt phiền phức, nhưng này dù sao cũng là đem chính mình cơ hồ toàn bộ tinh thần lực ngưng tụ, quán chú đến đối phương tinh thần bên trong, in dấu xuống chính mình đóng dấu. Thì tương đương với là. . ." Tâm Vận suy nghĩ một chút, đánh cái so sánh: "Tương đương với đem một cái điện nước trong bình, rót vào trong bình một dạng. Mặc dù nguồn nước cùng điện lực đều là vô cùng vô tận, thế nhưng đem một bình nước đốt nóng cuối cùng cần thời gian, mà lại nếu như trong khoảng thời gian ngắn liên tục thi triển, đối tự thân cũng sẽ tạo thành tương đương tổn thương."

"Như vậy liên tục hai lần chú ẩn ở giữa khoảng cách thời gian, ít nhất cần phải bao lâu?" Giang Tiêu hỏi cái này vấn đề mấu chốt nhất.

"Đúng rồi!" Tâm Vân đột nhiên mặt mày hớn hở, giương mắt nhìn một chút cửa phòng thủy chung giam giữ, đem đầu xích lại gần đến Giang Tiêu bên tai, nhỏ giọng nói: "Cái kia đại mỹ cô nàng... Là bạn gái của người?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Mới vừa Giang Tiêu cùng Tâm Vân đối thoại, Loạn Nhưỡng ở ngoài cửa tự nhiên là nghe được rõ rõ ràng ràng. Hắn là Tâm Vân quản gia cùng lái xe.

càng tiếp thụ qua Tâm Vận chú ấn, tự nhiên không thể nào thờ ơ.

"Xin lỗi?" Giang Tiêu trong lòng một cổ cảm phần khí liền càng thêm bốc lên: "Loạn Nhược, ngươi cũng đã biết ta đang vì ai nói chuyện!"

"Ta mặc kệ ngươi đang vì ai nói chuyện, nhưng không có người có khả năng tại ta Loạn Nhược trước mặt, dùng loại này khẩu khí cùng ta chủ thượng nói chuyện." Loạn Nhược ánh mắt kiên định như nham thạch, lạnh lùng như hàn băng: "Hướng về phía chủ thượng xin lỗi, nếu không ta sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là hối hận."

"Thật sao? Vậy thì tới đi!" Giang Tiêu cứ việc sáng biết mình chỉ ở vào nửa thức tỉnh trạng thái, căn bản không thể có thể đánh được trước mặt Loạn Nhược, nhưng hán giờ phút này sớm đã đem loại chuyện này ném sau óc.

Hán chỗ phần nộ, thống hận, đúng là loại này giác tỉnh giả theo Neanderthal thân người bên trên thừa kế, khắc ấn tại huyết mạch bên trong chức giai đẳng cấp.

Mà bây giờ đứng ra giữ gìn thứ đáng chết này, lại vẫn cứ là bị loại này chức giai đẳng cấp chỗ buộc chặt lấy Loạn Nhược!

—— ta bởi vì ngươi phát ra tiếng, mà ngươi lại như cũ đứng tại chủ tử của ngươi phía bên nào? !

Giang Tiêu hai quả đấm đã bóp khanh khách rung động. Mặc kệ Loạn Nhược mạnh hơn hán nhiều ít, hán đều đã hoàn toàn không cần thiết. Chỉ cần Loạn Nhược dự định động thủ, Giang Tiêu dưới nắm tay một khắc liền sẽ hướng về cái mũi của hán vung tới.

Đến mức kết quả như thế nào, có thể hay không chết, Giang Tiêu sớm đã không để ý.

"Loạn Nhược!"

Sau lưng trên ghé sa lon Tâm Vận kêu một tiếng. Nguyên bản mặt mũi tràn đầy sát khí Loạn Nhược nghe được nàng kêu gọi, vậy mà lập tức nghiêng đầu đi, khuôn mặt cũng khôi phục bình tĩnh: "Vâng, chủ thượng, xin phân phó."

"Ở đây không còn việc của ngươi. Hồi trở lại gian phòng của ngươi nghỉ ngơi đi thôi. Giang Tiêu đối ta không có ác ý, ngươi không cần để ý." Tâm Vận sắc mặt có chút tái nhợt khoát tay áo, thanh âm có chút khàn khàn.

". . . Là." Loạn Nhược không có khả năng không tuân theo Tâm Vận mệnh lệnh, khom người nhẹ gật đầu, xoay người sang chỗ khác, theo trên bàn ăn trong túi lấy ra hai cái Hamburger, một chén đồ uống, chỉnh tề để trong lòng vận trước mặt trên bàn trà: "Chủ thượng, phụ cận không có cái gì thích hợp mua về đồ ăn, chỉ có thể trước đơn giản đem liền hạ xuống." Sau đó xoay người liền hướng về một cái phòng đi đến.

Chỉ là tại đóng cửa lại trước đó cuối cùng trong nháy mắt, Giang Tiêu vẫn cảm giác được Loạn Nhược bước chân có một cái dừng lại, thật sâu hướng về chính mình nhìn một cái.

"Nhìn thấy sao? Cái này là như lời ngươi nói bản năng?" Giang Tiêu cũng không có bởi vì Tâm Vận vì chính mình giải vây mà cảm kích, mà là như cũ sắc mặt lạnh lùng: "Không có tiếp thụ qua chú ấn thấp chức giai giác tỉnh giả, hội tiếp nhận Tế Tự tinh thần uy áp. Tiếp nhận chú ấn thấp chức giai giác tỉnh giả, không thể chống lại thượng vị giả bất luận cái gì ý nguyện. Ngươi thật cảm thấy như thế công bằng sao! Vén vén bởi vì, ngươi đứng ở Tế Tự cái chức này trên bậc? !"

"Có thể. . . Có thể này cũng không phải chính ta chọn! Ta là sau khi giác tỉnh, liền phát hiện mình trời sinh là Tế Tự đó a!" Tâm Vận ủy khuất kêu to lên.

"Đúng thế. Chính là bởi vì thứ này, căn bản không có cách nào dựa vào sau này cố gắng đi cải biến, mới có thể nhường ta cảm thấy ác tâm như vậy!" Giang Tiêu đem chính mình trải qua nầy ngày nay cố nén tức giận lập tức bạo phát ra: "Ngươi tại sau khi giác tỉnh, phát hiện mình là Tế Tự huyết mạch, cho nên ngươi hết sức thoải mái, hết sức hưởng thụ, hết sức tập mãi thành thói quen. Nhưng này đã nói lên, tất cả những thứ này đều là ngươi nên được, đều là bọn hán đáp ứng chịu sao! Nếu như ngươi không phải Tế Tự, mà là một cái chiến sĩ, công tượng hoặc là bình dân, ngươi cũng có thể như vậy yên tâm thoải mái, cam tâm tình nguyện tiếp nhận tất cả những thứ này sao!"

"Thế nhưng là. . . Tất cả mọi người tiếp nhận a!" Tâm Vận đỏ ngầu cả mặt: "Vì cái gì ngươi cũng quái tại ta một cái đầu người bên trên! Chính ngươi nhìn một chút! Ngươi tiếp xúc qua giác tỉnh giả, cái nào không phải như thế thân nhiên đối mặt hiện thực!"

"Ta mặc kệ cái khác người. Ít nhất, ta không thể tiếp nhận!" Giang Tiêu nghiêm nghị nói: "Ta hết sức may mắn, chính mình một mực bảo trì tại nửa thức tỉnh trạng thái, không cần đến bị các ngươi cam chi như làm loại này huyết nguyên mạnh mẽ buộc chặt! Nếu như hoàn toàn thức tỉnh một cái giá lớn, liền là tại trong đại não bị in dấu xuống thứ này, liền phản kháng ý nguyện đều biến mất, ta thà rằng cả một đời đều bảo trì bộ dáng bây giờ!"

Nói xong, Giang Tiêu dứt khoát quay người lại, hướng về cửa phòng của mình đi đến.

Mà Tâm Vận, thì tiện tay nắm lên một cái trên ghế sa lon gối ôm, đem đầu im lìm ở bên trong khóc lớn lên. Chỉ nghe thấy sau lưng một tiếng tăng tăng đóng sập cửa tiếng.

Nàng không rõ, Giang Tiêu vì sao lại đối loại này thiên kinh địa nghĩa, chuyện đương nhiên sự tình có lớn như vậy bất mãn, thậm chí còn đối nàng phát lớn như vậy lửa.

Nàng càng không rõ, vì cái gì chính mình hội để ý như vậy Giang Tiêu ý nghĩ. Vì sao lại nhìn thấy hán phần nộ biểu lộ, trong lòng liền bồi rối luống cuống, liền ứng đối cũng không biết cái kia ứng đối ra sao.

"... Cám ơn người." Nhìn xem Tâm Vận non mềm khuôn mặt nhỏ, cùng trên mặt ảm nhiên vẻ mặt, Giang Tiêu tâm đột nhiên lập tức mềm hoá xuống dưới.

Rõ ràng chính mình vừa mới đối Tâm Vận phát tính tình, có thể nàng lại không có chút nào chú ý, trả lại cho mình đưa tới ăn.

Đây đối với một cái thường xuyên dùng Tế Tự chức giai tự ngao tiểu nữ hài tới nói, cái kia khó khăn thế nào, Giang Tiêu trong lòng rất rõ ràng.

"Thật có lỗi, ta lời mới vừa nói quá nặng đi." Giang Tiêu tiếp nhận Tâm Vận trong tay sự vật, khe khẽ thở dài, hòa nhã nói: "Ta biết đây không phải trách nhiệm của ngươi, nhưng vừa rồi nhất thời. . . Không có khống chế lại chính mình. Thật xin lỗi."

"Ừm. . . Không có việc gì. . ." Tâm Vận cái miệng nhỏ nhắn nhất biến, suýt nữa lại muốn khóc lên: "Ngươi nói kỳ thật. . . Cũng có đạo lý. . ."

Giang Tiêu thở dài, vươn tay lôi kéo Tâm Vận tay, ngồi xuống mép giường của mình bên trên: "Ta cũng không biết vì cái gì, mỗi lần nghĩ đến loại này chức giai phân chia, đều sẽ có một loại không hiểu buồn nôn chán ghét cảm giác. Giống như. . . Cũng là bị bản năng khống chế một dạng. Ngươi chớ để ở trong lòng."

"Ừm." Tâm Vận hít mũi một cái, nhẹ gật đầu: "Loạn Nhưỡng hẳn kỳ thật. . . Là người tốt, vốn là một mực đi theo ở bên cạnh ta, mà lại chú ý thứ này, nhất định phải chính mình tự nguyện, mới có thể thực hiện thành công, ta cũng chưa từng có ép buộc qua hắn cái gì. . . Ta về sau. . . Về sau cũng sẽ chú ý, sẽ không lại tùy ý đối với người sử dụng tinh thần uy áp. Ngoại trừ. . . Ngoại trừ đối mặt học viện người bên ngoài, có được hay không?"

"Được. Cái kia sử dụng thời điểm, đương nhiên vẫn là phải dùng, ta đây làm sao lại trách ngươi?" Giang Tiêu đối Tâm Vận hơi cười: "Chỉ cần đừng đem loại này chức giai giới hạn, tùy ý lấy ra đối với mình người dùng liền tốt. Triệu Thiên Vũ. . . Là bằng hữu của ta, ngươi cũng là bạn của ta. Giữa các ngươi, không có người nào so với ai khác càng hạ thấp hơn, mình bạch chưa?"

"Ta biết rồi. Ta. . . Về sau sẽ không lại đùa kiểu này. Ta sẽ đem năng hành động. . . Giống như ngươi bằng hữu. . . Bình đẳng đối đãi." Tâm Vận dùng nhẹ gật đầu, sau đó ngửa mặt lên nhìn Giang Tiêu, ánh mắt bên trong có một ít chờ mong.

Giang Tiêu trước ngạc nhiên một thoáng, sau đó mới hiểu rõ ra Tâm Vận đang mong đợi cái gì, cười vươn tay, ấn tại đầu của nàng bên trên, nhẹ nhàng xoa nhẹ hai lần: "Đến, xoa xoa đầu, Tâm Vận tốt nghe lời."

"Ừm!" La ly mỹ thiếu nữ cắn môi, dùng sức nhẹ gật đầu, mới vừa lê hoa đài vũ đã quét sạch sành sanh, mặc dù con mắt vẫn là hồng hồng, nhưng trên mặt cũng đã tràn đầy nụ cười vui vẻ.

"Cái kia. . . Hamburger muốn lạnh. CocaCola cũng phải không băng. . ." Tâm Vận híp mắt lại hưởng thụ lấy một hồi Giang Tiêu vò đầu, duỗi ra ngón tay chỉ bị hắn đặt ở trên tủ đầu giường Hamburger cùng CocaCola: "Ngươi. . . Ngươi ăn trước đi."

"Được." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, đưa tay theo trên bàn cầm lên hai cái Hamburger, đưa cho Tâm Vận: "Đến, chúng ta một người một cái."

Tâm Vận cúi đầu nhìn xem Giang Tiêu trong tay Hamburger, nhưng không có đưa tay tiếp nhận.

"Làm sao? Còn không cao hứng đâu?" Giang Tiêu đã đem trong tay mình Hamburger mở ra, cắn một cái, ngạc nhiên hỏi.

"Không phải. . ." Tâm Vận mặt ửng hồng, khe khẽ lắc đầu: "Cái này là thịt bò. . . Ta. . . Ta muốn ăn cái kia thịt gà. . ."

"Ày. . ." Giang Tiêu đem trong miệng cái kia một ngụm Hamburger nuốt xuống, cúi đầu nhìn một chút đã thiếu một cái miệng Hamburger: "Thế nhưng là. . . Ta đã cắn qua."

"Không sao!" Tâm Vận trong mắt lộ ra mỉm cười đến, vươn tay đoạt lấy Giang Tiêu trong tay cái kia thịt gà Hamburger: "Ta không chê ngươi!"

". . ." Giang Tiêu nhìn xem la ly mỹ thiếu nữ ngồi ở bên cạnh, nắm chính mình cắn qua một ngụm Hamburger, cúi đầu nặng nề mà cắn một miếng lớn, hai cái mảnh khảnh bắp chân thỏa mãn trước người trên sàn nhà nhẹ nhàng đập tới đập đi, trong lòng chỉ một cái có một chút hoảng hốt cảm giác.

"Được rồi, ăn xong á!" Tâm Vận hai ba miếng đã ăn xong Hamburger, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, từ trên giường nhảy xuống tới: "Ngươi từ từ ăn đi! Ta ra ngoài á!"

"Được. . ." Giang Tiêu nhìn xem Tâm Vận nhảy cẫng đi ra khỏi cửa phòng, cho mình đóng cửa lại đằng sau, đột nhiên ngây người một lúc.

Bên ngoài Loạn Nhưỡng mưa về cái kia một túi lớn bên trong. . . Cũng không chỉ hai cái Hamburger đi!

Mà lại hai người này Hamburger. . . Nguyên bản không đều là Tâm Vận lấy ra, cho mình ăn sao!

. . .

Giang Tiêu ăn xong Hamburger, sắc trời bên ngoài đã dần dần bắt đầu âm đạm. Nghĩ đến Triệu Thiên Vũ đã ngủ mê gần một ngày, mặc dù vẫn cố nén lấy lo lắng không có đi quấy rầy, nhưng bây giờ vẫn là không nhịn được, đẩy cửa ra đi ra ngoài, nhẹ nhàng tại Triệu Thiên Vũ trên cửa phòng gõ gõ.

"Ừm. . ." Trong cửa phòng truyền đến Triệu Thiên Vũ thanh âm, mặc dù suy yếu, nhưng cũng đã so tới hôm qua tốt lên rất nhiều.

"Thiên Vũ, là ta, ngươi tốt một chút rồi à?"

"Tốt hơn nhiều. . . Người vào đi."

Nghe thấy Triệu Thiên Vũ, Giang Tiêu trong lòng định rất nhiều, đẩy cửa ra đi vào.

Tâm Vận dự lưu ẩn nấu chổ, đương nhiên sẽ không có cái gì quá mức ý tứ bố trí, trong phòng chỉ có một cái giường lớn, một cái tủ treo quần áo mà thôi. Trên giường Triệu Thiên Vũ đã đỡ lấy nửa người, tựa vào giường cố lên, trông thấy Giang Tiêu đẩy cửa tiến đến, miễn cưỡng hơi cười.

Sắc mặt của nàng như cũ còn rất yếu ớt, nhưng so tới hôm qua vẫn là nhiều một chút huyết sắc. Giờ phút này trên mặt không có nửa điểm trang dung, trang điểm như nước, vẫn như cũ thanh lệ thoát tục.

Giang Tiêu đột nhiên ý thức được, chính mình lại còn là lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Thiên Vũ không có mang trang điểm vẻ.

"Người thế mà cứ như vậy đem ta cho ném vào trong chăn, liên y phục đều không thoát?" Triệu Thiên Vũ nhìn thấy Giang Tiêu tiến đến, ngồi xuống giường của mình một bên, khẽ cười cười: "Ngủ được ta khó nhận lấy cái chết. Người là thẹn thùng sao?"

"Áy. . ." Giang Tiêu không nghĩ tới Triệu Thiên Vũ lại nhiên đã có đùa giỡn khí lực, cười khổ một cái, không biết nên làm sao nói tiếp.

"Được rồi, đừng một bộ vẻ mặt cầu xin bộ dáng." Triệu Thiên Vũ đưa tay phải ra, đủ hai lần Giang Tiêu bả vai, nhưng không có vói tới. Giang Tiêu nhẹ nhàng đem thân thể gần trước, để cho nàng vỗ vỗ bờ vai của mình: "Ta đây không phải không có việc lớn gì sao. Chỉ là có chút thoát lực mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục."

"Ừm. Vậy thì tốt. Tối hôm qua. . . May mắn mà có người. Nếu không phải người, chúng ta chỉ sợ cũng phải chết ở Hội Yếm trên tay." Giang Tiêu vỗ vỗ vẫn đặt tại chính mình trên vai Triệu Thiên Vũ tay: "Bất quá. . . Lần sau cũng không tiếp tục muốn đem những người khác cũng đưa vào trong kính thể giới."

"Ta biết, yên tâm đi." Triệu Thiên Vũ nhẹ gật đầu, ngoài miệng mặc dù nói đồng ý, trong lòng suy nghĩ lại là một bộ khác ý nghĩ.

Nếu như. . . Thật lại đụng thấy tương tự mối nguy. . . Cho dù là hy sinh hết chính mình, cũng nhất định phải làm cho Giang Tiêu sống sót!

"Có thể ăn cái gì sao? Buổi chiều Loạn Nhưỡng đi mua một chút Hamburger. Hoặc là nếu như người muốn ăn điểm thanh đạm, ta lại mua tới cho người." Giang Tiêu mỉm cười nói: "Tùy tiện gọi món ăn, không quan hệ."

"Không cần làm phiền." Triệu Thiên Vũ suy yếu cười cười: "Ăn cái gì đều được."

"Tốt, vậy ta đây liền đi lấy cho người." Giang Tiêu đứng dậy, muốn đi hướng về phía phòng khách, lại bị Triệu Thiên Vũ gọi lại: "Chờ một chút, ta hiện tại vẫn chưa đói. Người. . . Người trước theo ta nói chuyện đi."

". . . Tốt." Giang Tiêu chần chờ một chút, gật gật đầu, ngồi về Triệu Thiên Vũ bên người.

"Người. . . Muốn đi tìm tìm hạt giống, chính là vì. . ." Triệu Thiên Vũ cúi đầu: "Vì phục sinh cái kia gọi Từ Yên nữ hài tử sao?"

"Áy. . . Người làm sao. . . Đột nhiên hỏi cái này?" Giang Tiêu hoàn toàn không ngờ tới Triệu Thiên Vũ vậy mà lại hỏi ra vấn đề như vậy đến, mờ mịt có chút không biết làm sao.

"Thế nào, ta không thể hỏi có quan hệ vấn đề của nàng sao?" Triệu Thiên Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt cười như không cười nhìn Giang Tiêu, tựa hồ có chút khiêu khích ý vị tại.

"Không phải. Chỉ là. . ." Giang Tiêu đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng kì quái.

"Cái kia liền trả lời ta à. Làm gì né tránh." Mặc dù như cũ đang thoát lực suy yếu bên trong, nhưng Triệu Thiên Vũ thời khắc này biểu lộ, lại một chút không giống một cái bộ dáng của bệnh nhân.

Nàng, lại về tới nguyên lai cái kia quả quyết lưu loát, suất khí tiêu sái Triệu Thiên Vũ.

"Được a." Trông thấy Triệu Thiên Vũ trên mặt nghiêm túc biểu lộ, Giang Tiêu cũng chỉ có thể đành hoàng hồi đáp: "Trên cơ bản. . . Nàng xem như một nửa nguyên nhân đi."

"Cái kia còn có một nửa đâu?"

"Còn có một nửa, chính là ta đối học viện cái tổ chức này, thật sự là có chút không tín nhiệm." Giang Tiêu thở dài: "Ám Viêm vì đạt được hạt giống tình báo, bố trí mai phục giết chết Từ Yên. Lực Tần tập kích ta. . . Còn có người, mặc dù trước mắt còn không có xác thực đáng tin chứng cứ, nhưng ta cùng Tâm Vận cũng hoài nghi, cái kia rất có thể là Giả Ngọc ở sau lưng chỉ điểm. Mà cái kia viện trưởng. . . Mong muốn tìm hạt giống động cơ, cũng hết sức để cho người ta hoài nghi."

Giang Tiêu dừng một chút, tiếp tục nói: "Tâm Vận nói qua, Tế Tự cái chức này giai, tại nguyên bản Neanderthal chủng quần bên trong, nhận chính là truyền thừa lịch sử, truyền lại tri thức tác dụng. Mà Tế Tự ở giữa, cũng có thể thông qua giao lưu tình thần, đến đem lẫn nhau trí nhớ cùng hưởng. Cho nên nếu như cái kia viện trưởng thật chỉ là vì đạt được hạt giống bên trong cất giấu Neanderthal tiên dân lịch sử, hẳn không cần thiết cưỡng ép muốn đem hạt giống tình báo chiếm lấy đến trong tay mình. Ta tin tưởng Tâm Vận nếu như có thể đạt được vật này, nhất định sẽ cùng mặt khác Tế Tự cùng hưởng

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễm Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Lên đường xuất phát

Đến ngày thứ hai, Triệu Thiên Vũ đã cơ bản khôi phục như người bình thường, hành động tự nhiên, ăn uống bình thường. Tiếp xuống trong mấy ngày này, bốn người vẫn lưu tại trong phòng này, chỉ có Loạn Nhường mỗi ngày ra ngoài mua sắm chút đồ ăn trở về.

Rốt cục, đến đệ ngũ trời, Tâm Vận tiếp đến điện thoại, bốn người du lịch giấy chứng nhận đều đã làm xong.

"Tốt! Lên đường thôi! Hướng về Los Angeles xuất phát!"

Tâm Vận đưa điện thoại di động vứt xuống bên người, tại chỗ cao cao nhảy lên, hưng phấn mà ôm lấy bên cạnh Giang Tiêu, tại trước ngực của hắn dùng sức cọ xát hai lần đầu.

"Xuất phát liền xuất phát, kích động như vậy làm gì!" Giang Tiêu cười khở dẫn theo Tâm Vận cổ áo, đưa nàng nhấc lên bỏ trên đất.

"Bởi vì cả ngày im lìm ở chỗ này quá nhàm chán a!" Tâm Vận bĩu môi ngã xuống trên ghế sa lon: "Chỉ có nhàm chán tiết mục ti vi xem, lên mạng cũng không thể bên trên, dạo phố cũng không thể đi dạo, ăn cơm đều phải nhường Loạn Nhường đi mua về... Loại ngày này nếu là lại trải qua thêm một tuần lễ... Không, ba ngày, ta liền muốn điên rồi! Ai, lần sau nhất định phải nhớ kỹ tại ăn nấu xử lý lấp đặt dây lưới!"

"Người không phải đang vì an toàn mới không có chứa sao?" Giang Tiêu tức giận hừ một tiếng: "Tốt, đừng đồ thừa, mau dậy đi. Không phải nháo muốn ra phát sao! Còn nói cái gì lần sau, loại sự tình này, người còn trông cậy vào có lần sau?"

"Biết rồi biết rồi!" Tâm Vận dùng sức ở trên ghế sa lon lăn hai vòng, bò lên.

Cửa phòng, Loạn Nhường đã nhanh chóng thu thập xong Tâm Vận hành lý, mang theo bao chờ ở nơi đó.

Bốn người không tiếp tục tự mình lái xe, mà là chặn một chiếc taxi, hướng về sân bay mở đi ra.

Ngoại trừ giấy chứng nhận bên ngoài, vé máy bay từ lâu bị đặt trước tốt. Bốn người ở phi trường bên ngoài gặp được người liên hệ, vào tay chính mình mới hộ chiếu, thuận lợi thông qua được kiểm an, tiến nhập phòng chờ máy bay.

Khoảng cách máy bay cất cánh còn có hai giờ, bốn người cũng không có việc gì tốt làm, chỉ có thể làm chờ ở chỗ này. May mắn khoang hạng nhất phòng chờ máy bay là VIP phòng chờ máy bay, yên tĩnh rộng rãi, cũng không có quá nhiều hành khách, bốn người không cần đến tại hồ hết âm ỉ về sau cơ trong phòng khách, chịu đựng ồn ào cùng hỗn loạn.

"A ~ cà phê ~ chân chính cà phê ~"

Tâm Vận bụng lấy một chén thể bổ ngạc nhiên vâng, nho nhỏ nhấp một cái, bị nhẹ nhàng nóng một thoáng, ngum lớn thổi khí, thỏa mãn tựa vào ghế sofa công lên: "Đã lâu lắm không có uống đến cà phê nữa nha!"

"Loại thời điểm này, hẳn là như thế buồn lòng sao?" Giang Tiêu cau mày, đề thấp âm lượng: "Cũng đừng quên, học viện còn một mục tại đuổi giết chúng ta đây."

"Không dễ dàng như vậy a?" Tâm Vận không phục hừ một tiếng: "Bọn hắn trong tay có thể không có bất kỳ cái gì manh mối, ta để cho người ta đi làm hộ chiếu cũng đều là giả danh, làm sao có thể dễ dàng như vậy liền bị truy tung đến? Lại nói..."

Nàng bụng lên cà phê trong tay lại uống một ngụm: "Người xem một chút, chung quanh mới có mấy người? Mà lại từ khi chúng ta tiến vào cái này phòng chờ máy bay đằng sau, liền lại không có có người đi vào rồi. Chẳng lẽ, học viện người sẽ còn coi là tốt chúng ta hành trình, dự đoán mai phục ở chỗ này chờ chúng ta sao?"

Giang Tiêu nhìn lướt qua bốn phía, lớn như vậy VIP phòng chờ máy bay bên trong, trừ bọn họ bên ngoài, chỉ có năm cái lữ khách.

Một cái là tóc trắng phơ lão giả, đang bụng lấy một tờ báo, đơn tay vịn lấy kính đen nghiêm túc đọc lấy.

Một đôi vợ chồng trung niên, diện mạo bình thường, riêng phần mình đuổi ra tay trái tay phải lôi kéo, nhỏ giọng trò chuyện với nhau cái gì, nhìn rất là thân mật.

Một người mặc trang phục bình thường, mang theo kính râm người trẻ tuổi, một thân quần áo trang sức nhìn đều có giá trị không nhỏ, trên đầu treo một cái to lớn BEATS tai nghe, đang cùng lấy tiết tấu gập gù đắc ý.

Cái cuối cùng, là một cái cách ăn mặc hợp thời mỹ nữ, nhìn tuổi chừng hai lăm hai sáu đáng vẻ, đáng người có lỗi có lỗi. Trước mặt chỉ sỡ bánh gatô ăn một nửa, vừa mới đẩy ra đĩa, buồn bực ngán ngẩm lấy điện thoại cầm tay ra, bắt đầu đem chơi.

Trừ cái đó ra, còn có hai cái sân bay cần vụ nhân viên, một cái tuổi trẻ nam tử tại VIP phòng chờ máy bay đứng ở cửa, một cái khác phụ trách cho lữ khách cung cấp ăn uống phục vụ nữ hải.

"Ta từ khi sau khi đến, liền chú ý tới, không có người hướng về phía phương hướng của chúng ta nhìn qua liếc mắt." Tâm Vận đợi cho Giang Tiêu nhìn chung quanh một vòng mấy lúc sau, hạ giọng nói.

Giang Tiêu cũng là không nghĩ tới, nhìn rành rỗi như vậy vừa tự tại Tâm Vận, vậy mà sau lưng đã sớm quan sát qua hành khách chung quanh, không khỏi hướng về phía nàng ném ánh mắt kinh ngạc.

Cảm thấy Giang Tiêu ánh mắt bên trong khen ngợi, Tâm Vận lại đắc ý, ngẩng đầu lên hừ hừ hai tiếng: "Thế nào? Bội phục ta đi?"

"Vâng. Thật bội phục." Giang Tiêu nhẹ gật đầu.

Tâm Vận một mực ở trước mặt hắn, đều thủy chung là cái đáng yêu tiểu la lỵ bộ dáng, thỉnh thoảng còn vung cái kiêu, bán cái manh. Cái này khiến hắn thủy chung có một loại ảo giác, xem nàng như làm là bình thường tiểu nữ hải mà đối đãi.

Nhưng. . . Tâm Vận chung quy là cái Tể Tự a!

Giác tính giả năng lực là từ trong huyết mạch có được, mà loại năng lực này, không chỉ có bao gồm dị năng, cũng bao gồm thiên phú trí lực.

Đến mức kinh nghiệm. . . Một cái có thể theo gen đọc đến trí nhớ cùng lịch sử tàn thiên Tể Tự, một người có thể cùng đồng dạng chức giai mặt khác đồng loại giao lưu tinh thần Tể Tự, có khả năng hội không có kinh nghiệm sao!

Ở trước mặt mình nũng nịu lúc, một bộ tính trẻ con bộ dáng Tâm Vận là thật, cái kia đối mặt với Thương Uyên cùng Hội Yểm lúc, bình tĩnh trấn định, tư duy rõ ràng, trật tự rõ ràng Tâm Vận, đồng dạng cũng là thật.

"Người có thể xác định, trong bọn họ không có giác tính giả sao?" Giang Tiêu suy nghĩ một chút, hỏi.

Tâm Vận lắc đầu: "Xác định là không thể nào xác định. Chỉ là phỏng đoán mà nói, tỷ lệ không lớn mà thôi. Dù sao cho dù là Tể Tự, cũng không có khả năng cảm ứng được bên người người khác có phải là hay không giác tính giả. Thế nhưng ta cũng là có thể cảm ứng được, đối thủ là hay không đối ta có địch ý. Ít nhất này phòng chờ máy bay bên trong, ngoại trừ chúng ta bên ngoài năm người, cho tới bây giờ đều không có biểu hiện ra ngoài. Chỉ là. . ."

"Chỉ là cái gì?" Trong thấy Tâm Vận dừng một chút, Giang Tiêu liền vội vàng hỏi.

"Nếu như là tiếp thụ qua mặt khác Tể Tự chú ẩn người. . . Như vậy cho dù là có địch ý, ta cũng không cách nào cảm ứng được. Dù sao chú ẩn là một loại tinh thần liên hệ, có thể đưa đến ngăn cách hẳn người tinh thần lực tác dụng."

"Nhưng vấn đề là. . . Học viện nếu như muốn tập kích chúng ta, như vậy lẽ ra cũng tất nhiên sẽ phái ra tiếp thụ qua chú ẩn kẻ địch đi. . ." Giang Tiêu trong lòng vẫn còn có chút lo lắng, lại lần nữa âm thầm nhìn lướt qua phòng chờ máy bay bên trong còn lại năm người.

"Cho nên ta chỉ có thể nói, tỷ lệ không lớn a. Nhưng một phần vận thật phát sinh. . ." Tâm Vận đá lấy hai đầu trắng bóc bắp chân: "Đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến tốt. Chúng ta từ lần trước đối đầu Hội Yểm đằng sau, đến bây giờ mới chỉ vừa qua khỏi đi năm ngày, cái kia gọi viện trưởng giả hóa cho dù là cho mới giác tính giả thực hiện chú ẩn, tối đa cũng chỉ có một người. Chúng ta nơi này có bốn người, tổng không đến mức năng lực đều bị một người khắc chế đi?"

Giang Tiêu suy nghĩ một chút, cũng công nhận Tâm Vận lời giải thích. Mặc dù bốn người bên trong, hắn còn không có hoàn toàn thức tỉnh, năng lực chỉ có cơ hồ không cách nào trong chiến đấu sử dụng thuần di, còn có Từ Yên lưu lại cái kia một đoàn có thể diễn hóa thành đủ loại sinh vật tế bào, nhưng trừ hắn ra, Tâm Vận, Triệu Thiên Vũ cùng Loạn Nhưỡng ba người năng lực, đều là riêng phần mình khác biệt.

Mong muốn lại tìm đến một cái có thể đồng thời khắc chế ba người các năng năng lực giác tính giả, mà lại là trong thời gian ngắn như vậy, xác thực khả năng không lớn.

Nghĩ như vậy, Giang Tiêu cũng thoáng yên tâm.

Khoảng cách đăng ký còn có hơn một giờ. Chỉ cần có thể thuận lợi treo lên phi cơ, bay hướng Los Angeles, lần này hành trình nửa trước đoạn, cơ bản liền có thể an tâm.

Giang Tiêu xoay người, đối mặt bên khác ngồi Triệu Thiên Vũ cùng Loạn Nhưỡng hai người cũng đều giao phó một thoáng, nói cho bọn hắn lúc này còn không thể hoàn toàn mất đi cảnh giác, sau đó liền cúi đầu, chỉ dùng khóe mắt quét nhìn duy trì đối phòng chờ máy bay bên trong mấy người còn lại quan tâm.

Chương 49: Ngộ nhập thông lộng

"Thiên Vũ!" Giang Tiêu vội vàng nói khẽ với Triệu Thiên Vũ nói. Triệu Thiên Vũ ngẩng đầu, không hiểu nhìn xem Giang Tiêu: "Thế nào?"

"Loạn Nhưỡng cùng Tâm Vận hai người. . . Đi đâu? Người thấy bọn hắn đi ra sao?" Giang Tiêu cau mày, biểu lộ nghiêm túc.

Nguyên bản bốn người là sánh đôi ngồi ở trên ghế sa lon, từ trái đến phải trình tự theo thứ tự là Loạn Nhưỡng, Triệu Thiên Vũ, Giang Tiêu cùng Tâm Vận. Nhưng bây giờ, lại chỉ còn lại có ở giữa Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người.

Giang Tiêu lại ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía một cái. Bọn hắn bên ngoài năm cái hành khách, cũng có hai người biến mất không thấy gì nữa, liền là cái kia nguyên bản đang tại nói chuyện vợ chồng trung niên, chỉ còn lại có nghe ca nhạc nam tử trẻ tuổi, tóc trắng phơ lão nhân, còn có cái kia ăn chi sĩ bánh gatô tuổi trẻ nữ tử ba người.

Mà hai tên phi trường nhân viên công tác, vậy mà cũng biến mất không còn tăm tích!

"Ta. . . Không biết. Vừa rồi Loạn Nhưỡng còn ngồi ở bên cạnh ta, một cái chớp mắt liền không có." Triệu Thiên Vũ cực nhanh quay đầu nhìn thoáng qua, lắc đầu, vẻ mặt cũng nghiêm trọng: "Người đây? Cũng không có gặp Tâm Vận rồi đi?"

"Không có." Giang Tiêu hít sâu một hơi: "Ta một mực cảm giác được nàng liền ở bên cạnh ta, cũng chính là vừa nhắc mắt công phu liền biến mất."

"Quái. . ."

Triệu Thiên Vũ cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Nhìn. . . Đây cũng là một lần học viện công kích của địch nhân.

Chỉ là. . . Tâm Vận cùng Loạn Nhưỡng hai người, đến tột cùng là bị như thế nào công kích? Đi nơi nào?

Mà lại. . . Vì cái gì phòng chờ máy bay bên trong mặt khác hành khách cùng nhân viên công tác, cũng sẽ biến mất?

Giang Tiêu nghiêng đầu nhìn một chút bên cạnh chỗ ngồi, nơi đó nguyên bản ngoại trừ Tâm Vận bản nhân bên ngoài, còn có nàng một cái bọc nhỏ, nhưng bây giờ không chỉ có người không đang ngồi vị bên trên, liền liền bao cũng không cánh mà bay.

Loạn Nhưỡng trên chỗ ngồi cũng giống như vậy, trống rỗng, tính cả hân dẫn theo túi hành lý cũng không thấy.

"Hai người bọn họ không có khả năng đồng thời rời đi, lại dẫn vật phẩm tùy thân của mình, còn không cùng chúng ta chào hỏi một tiếng." Giang Tiêu vẻ mặt nghiêm túc: "Giải thích duy nhất chính là, bọn hắn bị công kích của địch nhân."

"Nhưng. . . Công kích của địch nhân. . . Hội để bọn hắn hư không tiêu thất, trước đó lại ngay cả phản kháng hoặc cảnh báo đều không có sao?" Triệu Thiên Vũ suy tư một lát, thấp giọng nói: "Nếu như kẻ địch thật có năng lực như vậy. . . Vì cái gì không phải là đối chúng ta bốn người cùng một chỗ phát động?"

"Còn không biết." Giang Tiêu chậm rãi lắc đầu, đột nhiên vươn tay bắt lấy Triệu Thiên Vũ tay, cầm thật chặt: "Từ giờ trở đi, hai người chúng ta nhất định phải nắm chặt hai tay, một khắc cũng không thể buông lỏng."

"Biết." Triệu Thiên Vũ mặc dù bị Giang Tiêu bỗng nhiên nắm chặt tay, một thoáng có chút thẹn thùng, nhưng cũng biết giờ phút này không phải suy nghĩ lung tung thời điểm, lập tức nhanh chóng gật đầu.

Giang Tiêu tay trái nắm chặt Triệu Thiên Vũ, tay phải từ trong túi móc ra điện thoại, nhanh chóng thông qua Tâm Vận điện thoại. Nhưng điện thoại thông qua đăng sau, đầu kia lại là dài dằng dặc đánh chuông âm thanh, mãi đến tự động cúp máy, cũng không có người nghe.

Đổi thành Loạn Nhưỡng điện thoại, kết quả cũng vẫn là một dạng.

"Đáng chết. . ." Giang Tiêu cúp điện thoại, nhìn một chút giờ phút này phòng chờ máy bay bên trong duy nhất còn lại ba người kia.

Xem báo lão giả vẫn như cũ vịn mắt kính của mình, chuyên chú nhìn xem báo chí.

Tai nghe nam mang theo kính râm, không biết con mắt có hay không mở to, nhưng nhìn hắn thảnh thơi uốn éo một cái thân thể, hoặc là nương theo tiết tấu đánh nhịp bộ dáng, ít nhất có thể xác định hắn không có ngủ.

Cái kia mang theo vòng tai, nùng trang điểm mặt mỹ nữ, như củ đang cây điện thoại di động, thỉnh thoảng che miệng nhỏ giọng cười.

Ba người này tựa hồ như cũ không có có ý thức đến dị trạng, riêng phần mình làm lấy chính mình sự tình, chuyên chú mà nghiêm túc.

Chuyện này. . . Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

Giang Tiêu vốn đã trải qua đứng lên, mong muốn trực tiếp đi đối thoại với bọn họ, nhưng suy nghĩ một chút, nhưng vẫn là một lần nữa ngồi xuống, nhìn bên cạnh Triệu Thiên Vũ nói: "Ngươi cảm thấy. . . Tâm Vận trên người bọn họ khả năng xảy ra chuyện gì?"

Triệu Thiên Vũ quét một vòng phòng chờ máy bay, nhìn một chút ba người còn lại: "Cùng Tâm Vận Loạn Nhưỡng hai người cùng một chỗ biến mất, là. . . Hai cái sân bay nhân viên công tác, cùng một đôi vợ chồng. Trong bọn họ, ai có thể là người công kích?"

Giang Tiêu cẩn thận suy tư một chút, khẽ lắc đầu: "Ta ngược lại thật ra cảm thấy. . . Cũng không quá giống. Tâm Vận trước đó nói qua, nếu như là không có tiếp thụ qua chú ấn giác tỉnh giả, không có khả năng ở trước mặt năng ả giấu bên dưới sát ý. Nhưng trong khoảng thời gian này bên trong, viện trưởng không có khả năng cho vượt lên trước hai người thực hiện chú ấn, như vậy kẻ tập kích. . . Hẳn là cũng chỉ có một mới đúng."

"Ừm." Triệu Thiên Vũ nhẹ gật đầu.

"Nếu như người công kích là đôi phu phụ kia một trong, như vậy còn sót lại một cái kia giác tỉnh giả, lại cái kia như thế nào trong lòng vận tinh thần lực tràng trước nguy trang chính mình? Ta cũng không quá tin tưởng, học viện sẽ phái ra khác một người bình thường cùng một cái khác hợp tác."

"Đến mức cái kia hai cái sân bay nhân viên công tác. . . Ta cảm thấy khả năng cũng không lớn. Cho dù là học viện truy tung đến chúng ta hành trình, tạm thời phải ra thích khách, cùng chúng ta đi tới này cùng một cái phòng chờ máy bay bên trong, đây đã là tốc độ nhanh nhất. Mà muốn thuận lợi nguy trang thân phận, trộn lẫn đến trong phi trường bộ nhân viên công tác ở trong đi, một đến lúc căn bản không kịp, thứ hai cũng không cần như thế."

"Ngươi nói đúng." Triệu Thiên Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu: "Nói như vậy. . . Ngươi là cảm thấy. . . Giờ phút này còn tại phòng chờ máy bay bên trong ba người kia, trong đó có một cái là địch nhân rồi?"

"Chỉ có thể nói khả năng lớn nhất. Nhưng cho tới bây giờ, chúng ta còn không có làm rõ ràng, đến tốt cùng ai mới là người kia, mà lại. . . Trọng yếu nhất chính là, công kích của hắc phương thức đến tốt cùng là cái gì, vì cái gì có thể làm cho Tâm Vận cùng Loạn Nhưỡng hai người, âm thầm tại trước mặt chúng ta biến mất." Giang Tiêu trầm giọng nói: "Nếu như không có biết rõ ràng chân tướng, liền tùy tiện động thủ. . . Chỉ sợ ngay cả chúng ta cũng sẽ có nguy hiểm."

"Như vậy. . . Ngươi dự định làm sao đi xác nhận, ba người này bên trong, ai mới là kẻ địch? Hoặc là nói. . . Là người khác?" Triệu Thiên Vũ nhíu mày, lời mới vừa hỏi ra lời, lại đột nhiên nghe thấy được một chuỗi tiếng cười to.

Mà tiếng cười kia, lại còn mơ hồ có chút quen thuộc!

Triệu Thiên Vũ lời kéo Giang Tiêu tay đột nhiên xiết chặt, lòng bàn tay cũng bắt đầu đã ướt đầm mồ hôi.

"Thế nào?" Giang Tiêu cau mày, vừa hỏi ra lời, đã nhìn thấy một bóng người cao to, dùng sức đẩy ra phòng chờ máy bay cửa chính, sai bước đi tiến đến.

Thấy người kia tướng mạo lúc, Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người, đồng thời cả kinh ngây dại.

Cao lớn đáng người, tron bóng không có một cọng lông tóc đỉnh đầu, mặt mũi tràn đầy nụ cười dữ tợn. . .

Đẩy cửa ra đi tới, thỉnh linh đứng là Lực Tần!

Cái kia xông vào Giang Tiêu trong nhà, kém chút giết Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ Lực Tần!

Hắn. . . Làm sao lại lại còn sống!

Mà lại mặc trên người, vậy mà vẫn như cũ là ngày đó quần áo!

"Lực Tần! ?"

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ như là lò xo, từ trên ghế sa lon bỗng nhiên bắn lên, đồng thời gọi ra tên của hắn.

"Lại đụng thấy các ngươi hai cái." Lực Tần cười hắc hắc, ánh mắt nhìn Triệu Thiên Vũ, ánh mắt bên trong lại lần nữa toát ra âm tà tới: "Rất tốt, nguyên lai ngươi còn tại tiểu tử này bên người a. . . Rất tốt, đơn giản quá tốt rồi!"

"Yên tâm đi, lần này, ta nhất định sẽ làm cho ngươi tốt nhất hưởng thụ được!" Nói xong, Lực Tần đã nhanh chân hướng về Giang Tiêu hai người đi tới.

"Đáng chết!" Giang Tiêu đã bỗng nhiên nhảy lên, ngăn ở Triệu Thiên Vũ trước người, nhưng lại bị Triệu Thiên Vũ một thanh kéo về phía sau: "Đừng ngốc, ngươi cho là mình lại là đối thủ của hắn sao?"

Triệu Thiên Vũ từng ngum từng ngum hô hấp lấy, cao ngất lồng ngực không được chấp trùng, tay phải đã cũng thành lưỡi đao hình dạng.

Tại ngày đó cùng Hội Yếm sau khi giao thủ, Triệu Thiên Vũ đã hướng tâm vận xác nhận năng lực của mình.

Xuyên qua vào trong kính thể giới, là thiên phú của nàng năng lực. Mà nàng chức giai, là chiến sĩ, hệ thống là cao bước sóng cường hóa.

Mặc dù về mặt sức mạnh, vẫn là kém xa lực lượng cường hóa Lực Tàn loại này chiến sĩ, thế nhưng cao bước sóng cường hóa Tâm Vận, lại có thể đem tứ chi của mình rĩa cứng đờ, cũng lấy cực cao tần suất chấn động. Đối mặt mấy ngàn héc (Hertz) cao tần chấn động, vô luận là cỡ nào cứng rắn vật thể, đều sẽ như là đốt nóng đao cắm vào mỡ bò bên trong, bị thoải mái mà cắt ra.

Mà lại Triệu Thiên Vũ bản thân, cũng nghiêm túc học qua một chút cách đấu kỹ. Mặc dù chưa nói tới cái gì võ đạo cao thủ, nhưng cũng tuyệt không phải khoa chân múa tay cấp bậc.

Dựa theo Tâm Vận ước định, nếu như Hội Yếm không có biến thái như vậy năng lực thiên phú, đơn thuần chiến đấu, Triệu Thiên Vũ một người liền có cơ hội đánh bại hắn.

Mà trước mặt Lực Tàn, lần trước mãi đến bị Giang Tiêu đánh bại, cũng không có hiển lộ ra chính mình có nửa điểm năng lực thiên phú tồn tại. Trụ cột của hắn tốc độ cùng lực lượng các loại, tại chiến sĩ bên trong cũng chỉ có thể coi là cái hạng người bình thường. Cái này cũng liền mang ý nghĩa, hiện tại Triệu Thiên Vũ, muốn chém giết Lực Tàn, cũng chỉ là dễ như trở bàn tay.

Mặc kệ hắn đến tốt cùng là như thế nào phục sinh, nhưng hắn hiện tại, tuyệt sẽ không là Triệu Thiên Vũ đối thủ.

Chỉ bất quá giờ phút này, Triệu Thiên Vũ hai chân, lại tại có chút run rẩy không ngừng.

Dù cho sáng biết mình đã thức tỉnh, có được siêu việt Lực Tàn lực lượng, nhưng trông thấy hắn gương mặt kia lúc, Triệu Thiên Vũ lại như cũ sẽ muốn lên ngày đó, Lực Tàn cho nàng mang tới hoảng hốt.

Bị gắt gao bóp cổ, nửa điểm năng lực phản kháng đều không có bị đặt tại cầu thang trên lan can, vồng mặc bởi vì sung huyết mà cái gì đều nhìn không thấy, chỉ có thể cảm giác được phôi bởi vì nghẹt thở mà sắp nổ tung, thiếu đường khí thống khổ, còn có. . . Muốn tại sinh tử vật lộn rĩa, bị xâm phạm, thậm chí thi thể cũng sẽ bị tiếp tục đùa bỡn bất lực.

"Sợ hãi?" Lực Tàn dừng bước, trên mặt lại lần nữa hiện ra trước đó cái kia cho Triệu Thiên Vũ lưu lại khắc cốt minh tâm trí nhớ nhe răng cười, lộ ra miệng đầy răng trắng như tuyết: "Sợ hãi đi, hét lên đi. Chỉ có như thế, mới có thể mang đến cho ta lớn nhất niềm vui thú!"

"Sợ hãi!" Triệu Thiên Vũ theo trong cổ họng gạt ra thanh âm khàn khàn: "Ai sẽ biết sợ như ngươi loại này rác rưởi!"

Lời nói âm vang lên lúc, nàng đã bỗng nhiên xông về phía trước, tay phải tịnh chỉ thành đao, nhanh như gió chém về phía Lực Tàn.

Nhưng Lực Tàn trên mặt lại không có sợ hãi chút nào, cũng không có làm ra cái gì tránh né động tác, ngược lại là đưa tay trái ra, chắn ngang tại Triệu Thiên Vũ cánh tay phải đánh xuống con đường trước đó.

Hắn đúng là muốn dùng tay không, đi đón Triệu Thiên Vũ cổ tay chặt!

Triệu Thiên Vũ trong lòng liền phát ra cười lạnh một tiếng. Nàng chỉ là vừa mới thức tỉnh không lâu, chức giai năng lực không có đạt được đầy đủ rèn luyện, cho dù là tốc độ cũng chưa chắc bì kịp được Lực Tàn loại lực lượng này cường hóa thâm niên giác tỉnh giả. Nếu là Lực Tàn một mực cùng nàng du đấu, chỉ sợ trong chốc lát, nàng còn không làm gì được được Lực Tàn.

Nhưng bây giờ rất rõ ràng, Lực Tàn còn không biết nàng đã trở thành giác tỉnh giả, càng không biết nàng là chiến sĩ bên trong hiểm hoi cao bước sóng cường hóa loại hình.

Lần này, Lực Tàn cánh tay trái liền muốn từ đó cáo biệt thân thể!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Giật mình như mộng

Thủ đao tăng tăng bỏ vào Lực Tần trên lòng bàn tay!

Nhưng mà Triệu Thiên Vũ trên cánh tay phải, truyền đến lại không phải thông thuận tràn trề trăm phá xúc cảm, mà là một hồi rung mạnh, phảng phát bỏ tới một khối trên miếng sắt.

Lực Tần tay trái, vậy mà không có có nhận đến nửa điểm tổn thương!

Mà hần càng là cười lớn một tiếng, thuận thế liền bắt lấy Triệu Thiên Vũ tay phải, bỗng nhiên xiết chặt.

"A ! ! ! ! !"

Triệu Thiên Vũ đau thấu tim gan một tiếng hét thảm, đã bị Lực Tần cả người siết chặt cánh tay phải, sau đó —— tăng tăng vung mạnh trên mặt đất.

"Thiên Vũ ! ! ! !"

Giang Tiêu không dám tin nhìn xem Triệu Thiên Vũ trong nháy mắt liền bị Lực Tần phá giải công kích, một kích bị thương nặng, cơ hồ toàn thân đều lạnh lẽo thấu xương, tiến vào hầm băng.

Mà phòng chờ máy bay bên trong ba người khác, nguyên bản còn không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, giờ phút này cũng dồn dập sợ hãi kêu lấy theo trên chỗ ngồi đứng lên, mang theo hoảng hốt về mặt hướng về sau lưng góc tường thối lui.

Triệu Thiên Vũ bị trùng điệp đập xuống đất, cả người cơ hồ bắn lên cao hơn nửa mét, mới một lần nữa hạ xuống, xương cốt toàn thân phảng phát đều bị đánh tan.

Nhưng này cũng không sánh nổi nội tâm của nàng rung động

Vì cái gì . . Cao bước sóng thủ đao. . . Vậy mà không có có hiệu lực ? !

Mà lại cho tới giờ khắc này, Triệu Thiên Vũ mới ý thức tới, chính mình mới vừa vung ra cái kia một trăm, tại phương diện tốc độ cũng không còn là sau khi giác tỉnh trình độ!

Cái kia căn bản chính là lúc đầu chính mình! Cái kia vẫn là một người bình thường lúc chính mình!

Triệu Thiên Vũ trong lòng run sợ kinh hô lên.

Năng lực đâu!

Năng lực của ta. . . Đi nơi nào!

Nhưng Lực Tần nhưng không có cho nàng nửa điểm suy nghĩ thời gian, đưa nàng một lần nữa từ trên mặt đất xách lên, cao cao đề trước mặt mình. Triệu Thiên Vũ bàn tay phải xương đã bị bóp nát, bả vai cũng bị vứt được bị trật khớp, toàn thân cao thấp không có chút nào khí lực, chỉ có thể vô lực bị Lực Tần xâu ở giữa không trung.

"Thật không nghĩ tới, thế mà còn có gan con hướng về phía ta chủ động phát động công kích. So với một lần trước càng đáng kính nể. . . Bất quá. . . Như thế càng tốt hơn. Hăng hái cô nàng, chơi mới càng có mùi vị!" Lực Tần lè lưỡi, từ trước mặt Triệu Thiên Vũ trên mặt liếm qua, đem khước miệng nàng chảy ra máu tươi toàn bộ cuốn vào trong miệng: "Chắc chắn. . . Mỹ nữ máu, quả nhiên càng càng mỹ vị!"

"Buông ra cho ta!"

Giang Tiêu bỗng nhiên phóng tới trước, đã dùng hết khí lực toàn thân, hướng về Lực Tần huy động lên nắm đấm ném tới, nhưng Lực Tần giống như là phát tay đuổi mở một con ruồi nhẹ nhàng vung tay lên, liền đem Giang Tiêu xa xa quăng mở đi ra, nện lật ra một loạt ghế xô pha, đâm vào phòng chờ máy bay rơi xuống đất pha lê bên trên.

May mắn cái kia rơi xuống đất pha lê là cường hóa pha lê, cho dù Giang Tiêu đâm đến lớn như thế lực, cũng không có vỡ vụn, chỉ là phát ra một tiếng vang thật lớn.

Mà Giang Tiêu toàn thân, cũng đồng dạng cơ hồ muốn vỡ vụn ra.

"Đừng có gấp, một hồi lại tới thu thập người." Lực Tần đắc ý hướng về Giang Tiêu ở đây quăng tới một luồng ánh mắt: "Chờ ta hưởng dụng xong cái này cô nàng đằng sau. Ta tin tưởng, người là sẽ không chạy, đúng không?"

Giang Tiêu gãy dựa lấy móng muốn đứng lên, nhưng toàn thân đều đã bởi vì mới vừa va chạm mà tê liệt, căn bản không có cách nào dùng ra khí lực tới.

Hần hiện tại thể chất, vậy mà cũng giống là về tới sơ bộ thức tỉnh trước đó, người bình thường trình độ, thậm chí còn không kịp lần trước cùng Lực Tần đánh nhau thời điểm!

Chuyện này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

"Người tới! Người tới nha! Giết người rồi!"

Ba tên hành khách đều đã sợ đến run lấy bầy, trong đó mỹ nữ kia đã sớm nhìn không được, giật ra cuống họng hét lên, decibel cơ hồ có khả năng bị phá vỡ lý pha lê. Nhưng theo nàng bắt đầu thét lên bắt đầu, liền không có nửa cái bóng người xuất hiện.

Lớn như vậy trong phi trường, tựa hồ chỉ còn lại có cái này VIP phòng chờ máy bay!

Lực Tàn không để ý tới bị đánh bay Giang Tiêu, một lần nữa đem nhẹ răng cười ánh mắt bắn ra tại trái tay mang theo Triệu Thiên Vũ trên thân, sau đó nắm tay phải tăng tăng một quyền đánh vào Triệu Thiên Vũ trên bụng.

Triệu Thiên Vũ chỉ cảm thấy như cùng một cái tăng tăng công thành chùy đánh vào trên bụng, ngũ tạng lục phủ phảng phát đều đảo vọt lên, trước mắt một mảnh sao vàng bay loạn.

"Ừm . . Như thế hẳn là liền sẽ không còn có năng lực phản kháng." Lực Tàn cười hắc hắc, một tay giữ chặt cổ áo của mình, hơi dùng lực một chút, liền đem cả áo đều xé ra, lộ ra cơ bắp từng cục nửa người trên.

"Không. . . Không. . . Không cần. . . !" Triệu Thiên Vũ toàn thân đều đã run rẩy lên, phun ra một ngụm hiến máu.

Nhưng nàng suy yếu vô lực tiếng, ngoại trừ kích thích Lực Tàn hưng phấn bên ngoài, căn bản là không có cách tạo thành bất luận cái gì tính thực chất ngăn cản. Lực Tàn xé mở y phục của mình, tay phải đã bắt lấy Triệu Thiên Vũ vạt áo.

Ào ào ào vài vốc vỡ tan tiếng sáo vang lên, Triệu Thiên Vũ trên người bộ bị một thanh xé thành không còn một mảnh, chỉ còn lại có nội y. Eo thon chi, thon dài cặp đùi đẹp, trong không khí lộ rõ, bởi vì hoảng hốt mà khẽ run.

Một bên Giang Tiêu, trong lòng đã phần nộ đến sắp nổ tung, nhưng Lực Tàn một kích kia, tạo thành tổn thương đã dành thời gian toàn thân hắn thể lực, khiến cho hắn làm sao cũng đề không nổi nửa phần khí lực bỏ lên.

Càng làm cho Giang Tiêu ngạc nhiên, là trong cơ thể hắn, Từ Yên lưu lại cái kia một đoàn nhỏ tế bào, vậy mà cũng đã biến mất không còn tăm tích!

Nguyên bản đoàn kia Từ Yên tế bào, một mực phân hoá lấy tồn tại Giang Tiêu trong cơ thể, theo mạch máu lưu động tại các vị trí cơ thể. Một khi Giang Tiêu điều động ý niệm, liền sẽ tại thân thể nơi nào đó hội tụ, sau đó diễn hóa thành hy vọng của hắn sinh vật. Nhưng bây giờ vô luận Giang Tiêu làm sao ngưng tụ tinh thần, mong muốn diễn hóa xuất ông độc tới làm Triệu Thiên Vũ giải vây, nhưng trong cơ thể tế bào lại giống như trâu đất xuống biển, căn bản không có dấu vết mà tìm kiếm!

Chuyện này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra!

Giang Tiêu mặc dù là lòng nóng như lửa đốt, nhưng trong đầu lại như cũ không có đánh mất cái kia một tia thanh minh, như cũ đang nhanh chóng chuyển động.

Lực Tàn vì sao lại khởi tử hoàn sinh, cũng xuất hiện ở phi trường?

Triệu Thiên Vũ cùng trên người mình năng lực, tại sao lại đồng thời đột nhiên biến mất không còn tăm tích?

Biến mất Tâm Vận cùng Loạn Nhưông, đến tột cùng đi nơi nào? Bọn hắn lại là bị như thế nào công kích?

Giang Tiêu cắn răng, dùng sức chống đỡ đứng người dậy, trong đầu lại đột nhiên như là bị tia chớp bổ trúng, trong nháy mắt nổ tung lên.

Không đúng!

Tâm Vận cùng Loạn Nhưông. . . Cũng không có lọt vào công kích!

Từ đầu đến cuối, bị địch nhân năng lực công kích, cũng chỉ có hắn cùng Triệu Thiên Vũ hai người mà thôi!

Mà chân chính kẻ địch. . .

Cũng căn bản không phải Lực Tàn!

"Lực Tàn!"

Giang Tiêu bỗng nhiên bạo phát ra một hồi tiếng rống: "Buông xuống Triệu Thiên Vũ, hướng ta tới!"

Cứ việc thân hình như cũ lung lay sắp đổ, nhưng Giang Tiêu lại như cũ đứng lên, khó khăn hướng về Lực Tàn đi đến.

Một bên đi về phía trước, Giang Tiêu một bên càng không ngừng dưới đáy lòng đối với mình lặp đi lặp lại tái diễn cùng một câu nói.

"Hắn không tồn tại. . ."

"Hắn không tồn tại. . ."

"Hắn không tồn tại. . ."

"Hắn không tồn tại. . ."

Lực Tàn méo một chút đầu, lộ ra một cái cang thêm nụ cười tàn nhẫn: "Nhất định phải chết tại trước mặt của nàng sao? Cũng tốt, vậy liền. . . Thỏa mãn tâm nguyện của ngươi đi!"

"Ngươi làm không được, Lực Tàn." Giang Tiêu trên mặt hiện lên mỉm cười tới.

"Bởi vì. . . Ngươi đã chết!"

"Chết rồi? Ngươi nói đùa cái gì!" Lực Tàn tiện tay ném mở tay ra bên trong Triệu Thiên Vũ, tựa như bỏ qua một khối dùng bản khăn lau. Gần như trần trụi hoàn mỹ thân thể lần trên mặt đất hai vòng, bị Lực Tàn đá một cái bay ra ngoài, tầng tầng đụng phải một cái bản sừng phía trên.

"Đúng thế. Ngươi đã chết." Giang Tiêu hít một hơi thật sâu, đứng vững thân hình: "Ngươi bây giờ, cũng là là xuất hiện ở ta cùng Tâm Vận trước mặt một cái trí nhớ hình chiếu mà thôi! Ngươi căn bản là. . . Không tồn tại!"

"Ha ha ha ha ha ha cấp!" Lực Tàn ngửa mặt lên trời tùy tiện cười ha hả, hướng về Giang Tiêu nhanh chân đi tới: "Không tồn tại? Ta sẽ dùng quả đấm của ta tới nói cho ngươi, ta đến cùng có tồn tại hay không!"

Giang Tiêu cao ngẩng cao lên đầu, biểu lộ không sợ hãi chút nào, mà là tràn đầy tự tin.

Chuyện này. . . Chỉ là địch nhân năng lực sáng tạo ra, trong mộng huyền cảnh mà thôi!

Chỉ cần mình tin tưởng vững chắc cái này cũng không tồn tại, như vậy, chính mình liền tuyệt sẽ không nhận tổn thương!

Giang Tiêu bình tĩnh đứng tại chỗ, mắt thấy Lực Tàn hướng về chính mình đi tới, đi thẳng đến trước người, một quyền hướng về bụng của mình đánh tới.

Mà Giang Tiêu căn bản không tránh không né, chỉ là trên mặt mang theo kiên nghị, nhìn xem cái kia quả đấm to lớn mang ra gào thét tiếng gió thổi.

Sau đó ——

Trên bụng một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, mang theo đau nhức bị tầng tầng đánh bay!

Còn trên không trung lúc, Giang Tiêu trong đầu liền chỉ còn lại có một cái ý niệm trong đầu.

Vì... vì cái gì!

Lực Tàn lần này nắm đấm, bị vừa rồi cang nặng. Giang Tiêu phăng phát là một cái bao cát bị đánh bay lên cao cao, vạch ra mười mấy thước đường vòng cung quỹ tích, đập vào một cái trống rỗng trên ghế sa lon ngã xuống, lại liên tục lần lần mấy chục vòng, mới dừng lại hoạt động.

Lần này. . . Thật giống như toàn thân tất cả xương cốt, đều vỡ vụn.

Đáng chết. . .

Giang Tiêu trong lòng một mảnh tuyệt vọng

Hắn có khả năng trăm phần trăm đích xác định, hiện tại hắn cùng Triệu Thiên Vũ đồng thời bị đẩy vào một giấc mơ bên trong. Trong hiện thực Lực Tàn chẳng những đã tử vong, cang là liền thi thể đều bị hắn dùng Từ Yên tế bào diễn hóa xuất hành quân kiến cho ăn đến sạch sành sanh, một chút không dư thừa.

Nếu như nói vẫn còn dư lại từng chút một tế bào, bám vào ở trong cơ thể hắn Từ Yên có thể phục sinh, còn tính là có một tia hi vọng, như vậy Lực Tàn liền liền cái kia một tia hi vọng đều nhìn không thấy.

Càng không cần nói, cho dù là Lực Tàn có thể phục sinh, học viện cũng sẽ không phái ra như thế một cái bình thường lực lượng cường hóa hệ chiến sĩ chức giai, tới chấp hành trọng yếu như vậy nhiệm vụ ám sát.

Cho nên, nếu Lực Tàn tuyệt không tồn tại ở thế giới hiện thực bên trong, như vậy giải thích duy nhất liền là —— đây là hắn cùng Triệu Thiên Vũ mộng cảnh. Mà nhìn như biến mất Tâm Vận cùng Loạn Nhưông, kỳ thật căn bản từ đầu tới đuôi đều không hề rời đi qua, chỉ là bởi vì hai người bọn họ không có cùng nhau tiến vào mộng cảnh mà thôi!

Nếu không phải như thế, cũng không có khả năng Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ trên thân hai người năng lực, đều không có có bất kỳ dấu hiệu nào biến mất hết sạch.

Nhưng Giang Tiêu lại đoán sai một chút ——

Này mặc dù là hắn cùng Triệu Thiên Vũ mộng cảnh, nhưng bọn hắn lại không phải cái mộng cảnh này chủ đạo người!

Giang Tiêu không rảnh nhiều cùng Tâm Vân nói rõ lí do. Hiện tại như cũ lưu ở trong giấc mộng Triệu Thiên Vũ, mới là nguy hiểm nhất!

Nhưng hần vừa mới muốn động làm, lại chân bên dưới một cái lão đảo, té lăn trên đất. Mới vừa đột biến cùng khăn trương khiến cho hần không có lưu ý đến toàn thân đau nhức, cho tới giờ khắc này mới như là như hồng thủy bạo phát đi ra.

Một ngụm máu tươi theo Giang Tiêu trong miệng bắn ra.

Đáng chết, xương cốt thật chặt đứt tận mấy cái . .

"Giang Tiêu! Ngươi thế nào!"

Nhìn xem Giang Tiêu sau khi tỉnh lại, đột nhiên bộc phát ra thương thế, Tâm Vận liền giật nảy mình, liền vội vươn tay ra giữ chặt Giang Tiêu tay, mong muốn đem hần kéo lên: "Loạn Nhưỡng! Đến giúp Giang Tiêu chữa thương!"

"Trước. . . Trước gọi tỉnh Triệu Thiên Vũ!"

Giang Tiêu đề nén xuống thở dốc cùng rên rỉ, hàm hồ từ trong miệng thốt ra một câu.

"Không. . . Trước chữa thương cho ngươi! Đến cùng xảy ra chuyện gì! Định nhân là ai? Ở đâu? Làm sao công kích?" Tâm Vận sắc mặt khăn trương, nhảy ra một chuỗi vấn đề. Nhưng Giang Tiêu trong đôi mắt lại bỗng nhiên bạo phát ra một hồi tinh quang, lệ tiếng gầm nhẹ: "Đánh thức Triệu Thiên Vũ! ! !"

"A. . . Là. . ."

Bị Giang Tiêu giật nảy mình, Tâm Vận cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội vàng đứng người lên, thôi động lên Triệu Thiên Vũ tới. Mà Loạn Nhưỡng cũng lập tức đi tới Giang Tiêu bên người, hai tay đặt tại trên người hần. Một dòng nước âm liền tại Giang Tiêu toàn thân bơi đi, cực nhanh chữa trị lấy thương thế trên người hần.

"Đáng chết. . . Ta gọi không dậy nàng!"

Dùng sức đẩy mấy lần Triệu Thiên Vũ, làm thế nào cũng không cách nào đưa nàng làm tỉnh lại, Tâm Vận khổ khuôn mặt nhỏ quay đầu nhìn về Giang Tiêu.

"Quất! Bóp! Không dùng được biện pháp gì, nhất định phải lập tức đưa nàng làm tỉnh lại! Nếu như ngươi không muốn xem lấy Triệu Thiên Vũ chết đi!"

Giang Tiêu nằm trên mặt đất, lòng nóng như lửa đốt mà hồng lên lấy.

Triệu Thiên Vũ. . . Rất có thể là trong mộng cũng hôn mê.

Ở trong giấc mộng, hần cùng Triệu Thiên Vũ đều đã mất đi giác tỉnh giả năng lực, trở nên cùng người bình thường giống như đúc. Chính mình vẹn vẹn chịu Lực Tàn hai quyền, liền đã bị thương nặng như thế. Mà Triệu Thiên Vũ bị Lực Tàn ẩu đả trình độ, sẽ chỉ so với chính mình càng nặng.

Mà nếu như nàng trong mộng. . . Cũng đã hôn mê. . .

Giang Tiêu không biết còn có thể hay không đưa nàng đánh thức.

"Không được. . ." Tâm Vận đã nặng nề mà tại Triệu Thiên Vũ trên mặt rút hai bàn tay, nhưng Triệu Thiên Vũ chỉ là hai hàng lông mày khóa càng chặt hơn, biểu lộ càng thêm thống khổ mà thôi, nhưng thủy chung không cách nào từ trong mộng tỉnh lại: "Ta. . . Ta vẫn là làm bất tỉnh nàng!"

Tâm Vận mặc dù đến bây giờ cũng không hiểu rõ, Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ trong mộng cứu lại gặp được cái gì, nhưng đã cấp tốc ý thức được, lập tức tình huống có bao nhiêu nghiêm trọng.

"Mẹ nó!" Giang Tiêu nhanh chóng đẩy ra đang tại trị thương cho chính mình Loạn Nhưỡng, đứng lên đến, vẫn nhìn bốn phía.

Phòng chờ máy bay bên trong, vẫn là ban đầu mấy người kia. Chỉ là trừ đang đang làm việc hai tên sân bay nhân viên, còn có cái kia hai tên vợ chồng trung niên bên ngoài, còn sót lại ba người tựa hồ cũng đều đã tiến nhập giấc ngủ.

Tên lão giả kia dựa vào ở trên ghế sa lon, tờ báo trong tay đã che trên mặt.

Đeo kính đen cùng tai nghe người trẻ tuổi, mặc dù nhìn không thấy hai mắt, nhưng thân thể đã không còn theo âm nhạc tiết tấu đang đưa.

Cúi đầu chơi điện thoại di động tuổi trẻ nữ tử, điện thoại đã nhét vào một bên, con mắt cũng đóng lại.

"Kê địch. . . Tại trong bọn họ?"

Tâm Vận lại nặng nề lắc lư hai lần Triệu Thiên Vũ, cơ hồ đưa nàng cả người đều giơ lên, nhưng vẫn là không có nửa điểm tác dụng, giờ phút này cũng vừa quay đầu, một mặt nghiêm trọng mà nhìn xem Giang Tiêu: "Muốn hay không. . . Đem bọn hần toàn giết sạch?"

". . ." Giang Tiêu nhanh chóng nhìn chung quanh bốn phía một cái, chỉ ngẫm nghĩ một lát liền lắc đầu: "Không. Chúng ta bây giờ còn không có cách nào biết rõ kẻ địch đến tới cùng là ai, chẳng lẽ muốn đem bọn hần toàn giết sạch sao? Huống hồ cho dù không nói trong đó nhất định có người vô tội, như

thể công khai động thủ giết người, chúng ta ai cũng không nên nghĩ lên phi cơ. Tiếp tục lưu lại, nguy hiểm chỉ có thể càng ngày càng lớn."

"Vậy làm sao bây giờ!" Tâm Vận vội vàng gấp giọng hỏi. Mặc dù nàng đối Triệu Thiên Vũ chưa nói tới tình cảm gì, nhưng nàng lại biết, Triệu Thiên Vũ tại Giang Tiêu trong lòng, là hết sức nặng được như vậy.

"Đáng chết. . ." Giang Tiêu chỉ dùng một giây, liền làm ra quyết định, kéo lại Tâm Vận, nhanh như gió nói ra một nhóm lớn lời nói tới: "Kẻ địch năng lực là đem người kéo vào trong mộng cảnh, trong mộng cảnh hết thấy, đều từ hắc tới trắng không, mà bị bắt tiến vào trong mộng cảnh giấc tỉnh giả, hội mất đi toàn bộ năng lực, trở nên giống như người bình thường. Mà ta cùng Triệu Thiên Vũ trong mộng gặp đã chết đi Lực Tàn. Ta đang bị hắc đánh giết trước đó bị người đánh thức, mà nàng lại như cũ lưu ở trong mơ. Ta nhất định cần trở về cứu nàng. Đợi chút nữa người đem ta đánh bất tỉnh, sau đó cần thận quan sát đến người chung quanh cử động. Ta sẽ nghĩ biện pháp, hướng về phía các người truyền lại tin tức!"

"Người. . . Người tiến nhập trong mộng, còn thể nào hướng về phía ta truyền lại tin tức?" Tâm Vận cau mày, vừa nói phân nửa, liền bị Giang Tiêu nghiêm nghị cắt ngang: "Ta tự nhiên có biện pháp của ta! Không có thời gian! Nhanh lên đem ta đánh bất tỉnh!"

". . . Tốt!" Tâm Vận cũng biết giờ phút này không có thời gian tới bà mẹ, có lẽ dù cho chi nhiều tri hoãn một giây, Triệu Thiên Vũ liền sẽ chết trong mộng, kiên nghị gật gật đầu, lại không nói nhảm, một chương chém vào Giang Tiêu trên cổ.

Mặc dù nàng rất muốn giữ chặt Giang Tiêu, nói cho Giang Tiêu dừng dừng tính mạng của mình đi mạo hiểm, nhưng nhìn xem Giang Tiêu ánh mắt, câu nói này làm thể nào cũng nói không nên lời tới.

Đó là một loại không hiểu tín nhiệm. Dù cho Giang Tiêu không có cho nàng bất kỳ giải thích nào, nhưng một cổ không thể nghi ngờ tin cậy cảm giác, lại vẫn cứ truyền tới Tâm Vận trong lòng.

Giờ này khắc này, ngoại trừ tín nhiệm Giang Tiêu, Tâm Vận đã không làm được lựa chọn khác.

Tâm Vận lực lượng đúng mực nắm bắt được hết sức hoàn mỹ. Giang Tiêu phần gáy bị nàng chém trúng, mắt tối sầm lại, thân thể đã ngã trên mặt đất.

Khi hắc sau một khắc mờ mắt lúc, cảnh tượng trước mắt một lần nữa lại về tới trong mộng cảnh cái kia phòng chờ máy bay.

Nhưng hết thấy trước mắt, lại cũng không giống Giang Tiêu lo lắng như thế.

Triệu Thiên Vũ như cũ ngã trên mặt đất, quần áo cũng bảo lưu lấy trước đó bị Lực Tàn xé rách được chỉ còn lại có nội y nguyên dạng. Chung quanh bàn ghế sofa, cũng tán loạn ngã xuống đất, khắp nơi bừa bộn.

Nhưng Lực Tàn. . .

Trong tầm mắt, nhưng không có Lực Tàn thân ảnh tồn tại.

Chẳng lẽ là. . . Tại sau lưng? !

Giang Tiêu run sợ xông về trước mấy bước, một bên quay đầu nhìn về phía sau lưng, tránh ra khả năng từ sau lưng mà đến đánh lén, nhưng lao ra mấy bước đằng sau, lại phát hiện sau lưng cũng yên tĩnh không có nửa cái bóng người.

Chỉ có tại phòng chờ máy bay cạnh cửa nơi hẻo lánh chỗ, ba cái kia hành khách đang chen thành một đoàn, trên mặt hoảng sợ, cẩn thận từng li từng tí nhìn xem Giang Tiêu.

Xác nhận Lực Tàn xác thực đã không có ở đây, Giang Tiêu không để ý tới quản nguyên nhân, vội vàng vọt tới Triệu Thiên Vũ trước người, đưa nàng ôm vào trong lòng.

Triệu Thiên Vũ quả nhiên như cũ tại trong hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, trên người cũng không biết chặt đứt bao nhiêu cái xương cốt. Trần trụi trắng nõn trước ngực, rải đầy chính nàng phun ra máu tươi.

Vừa rồi sau khi tỉnh lại, Loạn Nhưỡng còn chưa kịp vì hắc phục nguyên toàn bộ thương thế, liền đã bị hắc đẩy ra. Tiến nhập trong mộng cảnh đằng sau, Giang Tiêu như cũ có thể cảm giác được trên người còn có vài chỗ nứt xương. Nhưng bây giờ, những thương thế kia như cũ đang từ từ chuyển biến tốt đẹp bên trong.

Nói cách khác. . . Ngoại giới trị liệu, cũng có thể bị truyền lại đến trong mộng đi!

Giang Tiêu trong lòng thoáng định một thoáng.

Hiện tại mặc dù hắc cùng Triệu Thiên Vũ đều dừng lại tại mộng cảnh bên trong, nhưng Tâm Vận cùng Loạn Nhưỡng, lại như cũ lưu tại bên ngoài. Đây coi là một cái ưu thế.

Mặc dù Tâm Vận bình thường luôn luôn ở trước mặt nàng làm ra một bộ nũng nịu tiểu la lỵ bộ dáng, nhưng Giang Tiêu lại đối nàng tại thời khắc nguy cấp sức phán đoán, có tuyệt đỉnh lòng tin.

Hắc tin tưởng, tại rõ ràng lâm vào lọt vào kẻ địch tập kích tình huống lúc, dù cho không cách nào thông thuận trao đổi, Tâm Vận cũng nhất định sẽ hoàn mỹ phối hợp hành động của mình.

Lần này đối thủ năng lực. . . Hẳn là đem người trong mộng hoảng hốt. . . Cụ tượng hóa đi ra! Để bọn hắn tự mình bị trong mộng hoảng hốt giết chết!

Ngày đó, tại Giang Tiêu trong nhà, lọt vào Lực Tần tập kích, chỉ sợ sẽ là Triệu Thiên Vũ cả đời bên trong, sợ hãi nhất đã trải qua.

Mà cho dù là Giang Tiêu chính mình, cũng không dám cất nói, một lần kia suýt nữa chết tại Lực Tần trên tay, lại suýt nữa trở mắt nhìn xem Lực Tần ở trước mặt mình xâm phạm Triệu Thiên Vũ trải qua, không có trong tiềm thức lưu lại nửa điểm bóng ma tâm lý.

Cho nên, cái này Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người chung nhau trải qua tình cảnh, cái này hai người chung nhau đối mặt kẻ địch đáng sợ, mới có thể xuất hiện tại cái mộng cảnh này bên trong.

Mà chống đỡ trong mộng cảnh cái này Lực Tần tồn tại, liền là Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ tư duy.

Triệu Thiên Vũ sau khi hôn mê, Giang Tiêu mặc dù nhưng đã dưới đáy lòng vững tin Lực Tần cũng không phải chân thực tồn tại, nhưng thế giới tinh thần của hắn bên trong lại vẫn có đối Lực Tần trí nhớ, cho nên Lực Tần cũng không có biến mất, Giang Tiêu cũng không cách nào miễn trừ công kích của hắn.

Nhưng ở Giang Tiêu cũng rời đi mộng cảnh đằng sau, trong mộng cảnh còn có đối Lực Tần trí nhớ, chỉ còn lại có hôn mê mất đi ý thức Triệu Thiên Vũ.

Bởi vậy đã mất đi chống đỡ cái kia cụ tượng hóa Lực Tần, tự nhiên cũng chỉ có thể tan thành mây khói.

Nghĩ thông suốt này một tiết, Giang Tiêu rốt cục hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Như vậy. . . Chỉ cần có thể đem Triệu Thiên Vũ trước theo mộng cảnh trong hôn mê tỉnh lại, lại từ trong thế giới hiện thực tỉnh lại, hết thấy. . . Hẳn là là có thể kết thúc đi.

Không. . . Còn không thể kết thúc.

Bởi vì làm đối thủ. . . Vẫn còn không có được giải quyết, thậm chí còn không có bị tìm tới!

Có thể. . . Hẳn là ai đây?

Là tỉnh dậy cái kia hai cái nhân viên công tác?

Là kia đôi vợ chồng trung niên?

Vẫn là giờ phút này trong mộng, co rúm lại lấy run thành một đoàn này ba cái hành khách?

Giang Tiêu ánh mắt hướng về kia ba người quăng đi.

Trên mặt của mỗi người đều là giống nhau hoảng sợ hoảng loạn.

Vẫn là. . . Kẻ địch căn bản không tại đây phòng chờ máy bay bên trong?

Giang Tiêu trong lòng đang tính toán kẻ địch đến tốt cùng là ai, lại lại đột nhiên nhớ tới một kiện khác chuyện trọng yếu hơn.

Công kích của địch nhân, không có khả năng chỉ có Lực Tần này một đợt.

Hiện tại Triệu Thiên Vũ hôn mê, Giang Tiêu rời đi mộng cảnh, Lực Tần đã mất đi trí nhớ chống đỡ biến mất. Mà bởi vì Giang Tiêu triệt để đã mất đi đối sợ hãi của hắn, cũng không có khả năng một lần nữa trở về.

Như vậy. . . Công kích kế tiếp, lại đem là như thế nào?

Cùng với. . . Khi nào sẽ tới?

Giang Tiêu trong lòng vừa mới nổi lên ý nghĩ này, ba người kia bên trong nùng trang nữ tử đã phát ra một tiếng như là mèo bị giẫm lên cổ thét lên, đưa tay phải ra chỉ Giang Tiêu sau lưng.

Nét mặt của nàng đã bởi vì hoảng hốt mà vặn vẹo, hai mắt trừng đến cơ hồ muốn thoát ra hốc mắt, tiếng thét chói tai kém chút liền muốn đâm xuyên Giang Tiêu màng nhĩ.

Giang Tiêu cực nhanh nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía sau lưng.

Nguyên bản ở phía sau cái kia mặt trên tường, treo một cái to lớn Tivi LCD, nguyên bản đang để đó chút du lịch quảng cáo loại hình.

Nhưng bây giờ, quảng cáo cũng đã biến mất, trên màn hình chỉ còn lại có một mảnh bông tuyết, không ngừng phát ra Ầm Ầm tạp âm.

Mà tại cái kia tạp âm bên trong, vô số như là rong biển sâu tóc đen dài, đang tại lan tràn ra phía ngoài.

Tại cái kia rong biển tóc dài đằng sau, là một con trắng bạch cánh tay, từng chút một hướng ra phía ngoài duỗi ra, như là bị ngấm mấy chục ngày sương vì thi thể.

"Chuyện này. . . Mẹ nhà hân. . ."

Giang Tiêu không chịu được thì thảo nói một mình một tiếng.

Thân thể kia, đang đang từ từ hướng về bên ngoài leo ra, nửa người trên đã có một nửa nhô ra màn hình TV. Tóc đen che lại mặt phía trước, nhìn không thấy khuôn mặt như thế nào.

Giang Tiêu bỗng nhiên quay đầu, nhìn xem cái kia thét lên nữ nhân. Mặt của nàng đã bị dọa đến trắng bạch, cơ hồ không kém hơn trong TV cái kia tay của nữ nhân cánh tay.

Đáng chết! Lần này, là nàng trong trí nhớ hoảng hốt đồ vật sao!

Giang Tiêu trong lòng hận hận mắng một tiếng.

Triệu Thiên Vũ lâm vào hôn mê, chính mình cũng vững tin cái mộng cảnh này bên trong quy tắc, loại bỏ hoảng hốt. Bởi vậy cái kia học viện thích khách đã không cách nào theo bọn hắn trên người của hai người đi hấp thu hoảng hốt, lại cụ tượng hóa thành trong mộng kẻ địch.

Nhưng trong mộng. . . Lại không hề chỉ chỉ có hai người bọn họ a!

Nhìn, cái kia nùng trang điểm mặt một cô gái, trước đây không lâu vừa mới nhìn qua Trình Từ a!

Giang Tiêu dùng sức ôm lấy Triệu Thiên Vũ, liền muốn hướng về phòng chờ máy bay ngoài cửa phóng đi. Trước tránh thoát này một đợt công kích, sẽ chậm chậm nghĩ biện pháp. Nhưng mà vọt tới cổng, rõ ràng bước kế tiếp liền muốn bước ra, lại mãnh liệt đất phảng phát đụng phải lấp kín bức tường vô hình, bịch một tiếng hướng về sau quăng đi.

"Vô dụng. . . Người trẻ tuổi. . ."

Lão nhân kia run run rẩy rẩy nâng lên tay, chỉ chỉ cửa chính: "Chúng ta vừa mới đều thử qua. . . Trước cửa này. . . Có lấp kín tường, làm sao đều xuyên không qua. . . Bằng không. . . Chúng ta đã sớm chạy trốn. . ."

Giang Tiêu ánh mắt dời về phía hai người khác. Cái kia một cô gái đã bị dọa đến mặt không còn chút máu, chỉ có thể không chỗ ở rít gào lên, mà cái kia tai nghe người trẻ tuổi mặc dù cũng một mặt hoảng sợ, vẫn là vội vàng nhẹ gạt đầu, phụ họa lão giả lời giải thích.

Đáng chết! Giang Tiêu nhìn chung quanh một thoáng này phòng chờ máy bay. VIP phòng chờ máy bay vốn là không lớn, cũng là chỉ có mấy trăm mét vuông mà thôi, lại càng không cần phải nói giờ phút này trong sảnh căn bản không có mấy người, thế nào còn sẽ có cái gì tránh né không gian? !

Hướng chi. . . Nếu là trong mộng bởi vì trí nhớ mà tạo ra quái vật, tuyệt sẽ không giống trong phim ảnh như thế, đàn độn dựa vào một cái cửa tủ, một cái bàn, liền có thể trốn tránh không bị phát hiện!

Có thể. . . Chiến đấu sao?

Trong mộng không có chút nào lực lượng Giang Tiêu, liền Lực Tần đều đánh không lại, lại cái kia làm sao đối mặt Trình Từ loại này siêu hiện thực quái vật!

Mà giờ khắc này, cái kia Trình Từ đã nửa người trên toàn bộ leo ra ngoài màn hình TV, hướng phía dưới rơi xuống.

TV nguyên bản treo thật cao tại một cái treo trên kệ, cách mặt đất có hơn hai mét cao độ. Giang Tiêu vốn cho là nàng hội ngã trên đất. Nhưng Trình Từ nửa người trên mặc dù hạ xuống, nhưng thủy chung hợp với sau lưng nửa người dưới, cả người phảng phát một đầu con sên một dạng bị quý dị kéo dài đến hơn hai mét.

Nửa người trên nhẹ nhàng rơi vào trên mặt đất, đầu nhẹ nhàng nâng, mặc dù cách lít nha lít nhít tóc, Giang Tiêu còn có thể cảm giác được, trong ánh mắt kia thật sâu oán độc.

Sau đó, mới là trong màn hình TV nửa người dưới, như là bị lò xo lôi kéo tuột ra, cũng rơi trên mặt đất, một lần nữa rút ngắn trở về bình thường tỉ lệ, toàn bộ quá trình thông thuận vô cùng.

Giang Tiêu hít sâu một hơi, dùng sức siết chặt nắm đấm, lên tiếng kêu lớn lên: "Từ Yên! ! ! !"

Toàn bộ phòng chờ máy bay bên trong yên tĩnh, không có nửa điểm đáp lại.

Trình Từ đã rơi vào mặt đất, nguyên bản bình thường dài ngắn tứ chi bỗng nhiên co quắp một trận, đồng thời trên mặt đất dựng đứng lên, phảng phát một con to lớn con nhện, hướng về Giang Tiêu bò tới.

"A! ! ! ! ! !"

Ba người cùng nhau hét lên, lộn nhào theo Giang Tiêu bên người né ra, chỉ mong lấy cái kia Trinh Tử không nên hướng về phía phương hướng của bọn hắn.

Mà Trinh Tử cũng xác thực không để ý đến ba người bọn họ, chỉ là hơi hơi lắc lư một cái đầu, liền vũ động tứ chi, hướng về Giang Tiêu bò tới. Nàng tốc độ bò mặc dù cũng không tính nhanh, nhưng này phòng chờ máy bay nhưng bây giờ quá nhỏ, không cần một lát liền có thể leo đến Giang Tiêu bên người tới.

Giang Tiêu ôm trong ngực Triệu Thiên Vũ, cũng hướng về một bên khác chạy vội tới, một bên như cũ không được kêu to: "Từ Yên! Ngươi đi ra cho ta! Ta biết linh hồn của ngươi còn sống! Nếu cái kia trời ngươi có thể xuất hiện tại trong mộng của ta, hôm nay liền cũng xuất hiện cho ta! Nhanh lên đi ra cho ta a! Khốn nạn Từ Yên!"

"Từ Yên. . .?"

Trả lời hắn lại không phải Từ Yên, mà là trong ngực Triệu Thiên Vũ.

Triệu Thiên Vũ vừa mới mơ màng theo trong hôn mê tỉnh lại, chỉ nghe thấy Giang Tiêu lớn tiếng hô hoán tên Từ Yên, bản năng liền mở miệng hỏi.

Hỏi lời nói đến từ về sau, Triệu Thiên Vũ cúi đầu xuống, mới đột nhiên phát hiện mình vậy mà cơ hồ toàn thân trần trụi, chỉ còn lại có hai kiện nội y che đậy lấy trọng yếu nhất vị trí, nhện không được liền thấp giọng hô.

"Đừng kêu!" Giang Tiêu thấp gầm nhẹ một tiếng, theo một loạt trên ghế sa lon nhảy qua. Trinh Tử tốc độ bò cũng liền đại khái tương đương với người bình thường tốc độ cao đi tốc độ chạy, hắn bây giờ còn có thể miễn cưỡng tránh đi.

Triệu Thiên Vũ phát ra một tiếng ngăn ngừi thấp giọng hô đằng sau, lập tức liền ngừng xuống dưới. Nàng đã nhớ tới tại trước khi mình hôn mê xảy ra chuyện gì, vượt qua Giang Tiêu cánh tay hướng về sau nhìn lại, cũng không có thấy Lục Tàn, mà là một cái bạch y nữ tử, tóc dài che mặt, tứ chi chạm đất, dùng con nhện tư thế chăm chú truy sau lưng Giang Tiêu: "Chuyện này. . . Đây là thứ quý gì! Trinh Tử? !"

"Không có thời gian giải thích với ngươi. Chúng ta bây giờ ở trong mơ! Gặp công kích không phải Tâm Vận bọn hắn, là ngươi cùng ta!" Giang Tiêu thở hổn hển: "Ngươi vết thương trên người đã bị Loạn Nhưỡng chữa khỏi, nếu có thể xuống đất, liền cùng ta cùng một chỗ chạy!"

Hắn hiện tại liền nửa giấc tỉnh giả cái kia điểm lực lượng đều đã biến mất, mặc dù Triệu Thiên Vũ thể trọng tuyệt đối được cho là thon thả, nhưng ôm nàng như thể vòng quanh vòng tròn chạy như điên, tránh né sau lưng Trinh Tử, vẫn như cũ khiến cho hắn thở hổn hển.

Mặc dù không biết cái kia Trinh Tử đến tốt cùng có năng lực như thế nào, nhưng Giang Tiêu tuyệt không có ý định thử một chút bị nàng theo đuổi kết cục.

"Tốt, thả ta xuống." Mặc dù Triệu Thiên Vũ đối mặt với Lục Tàn, không cách nào kiềm chế sợ hãi trong lòng, nhưng sau lưng cái này RB phim kinh dị bên trong nữ quý, nàng lại chưa nói tới cái gì sợ hãi, dứt khoát hỏi đáp.

Giang Tiêu phi thân vượt qua một loạt ghế sofa, thuận thế đem bên trong một con dùng sức đập một cái, đập hướng về phía sau lưng, đem Triệu Thiên Vũ thả trên mặt đất: "Chạy, chớ bị nàng bắt được là được!"

Nói xong, cũng không đi lại cùng Triệu Thiên Vũ giải thích thêm, mà là tiếp tục cao giọng kêu gọi lên tên Từ Yên tới.

Hắn tin tưởng, Triệu Thiên Vũ tuyệt sẽ không giống như là phòng chờ máy bay trong góc, cái kia trọn trắng mắt, mấy có lẽ đã sắp ngắt đi nùng trang nữ nhân một dạng, sẽ chỉ thét lên.

Sâu trong nội tâm của nàng ở, là một đầu kiên cường độc lập bất khuất linh hồn!

"Biết." Triệu Thiên Vũ quả nhiên không để cho Giang Tiêu thất vọng, vừa hạ xuống, liền gật đầu, hướng về Giang Tiêu chạy ngược phương hướng.

Trinh Tử nhìn thấy mục tiêu đột nhiên đã biến thành hai cái, theo giữa cổ họng có lẽ không biết địa phương nào phát ra một tiếng thê lương tiếng thét chói tai, sau đó chỉ do dự chỉ chốc lát, liền lựa chọn Triệu Thiên Vũ truy đuổi mà đi.

"Từ Yên! Nhanh mẹ nhà hắn đi ra cho ta! Lão tử biết ngươi còn chưa có chết! Thế nhưng nếu như ngươi lại không xuất hiện, ta, còn có ngươi, liền cũng phải chết ở cái mộng cảnh này trúng rồi! !!"

Giang Tiêu thở hổn hển, khàn cả giọng gào thét lớn.

Mà lần này, hắn rốt cục nghe được tha thiết ước mơ đáp lại.

"Giang Tiêu. . ."

"Đáng chết! Ngươi rốt cục ra đến rồi!" Giang Tiêu sát mồ hôi trên trán, nhìn xem trước người của mình nổi lên một cái như có như không thân ảnh.

Đơn giản. . . Tựa như là u linh.

"Xảy ra chuyện gì? Ta một mực tại trong cơ thể của ngươi ngủ say. . . Nếu như không phải tinh thần của ngươi gọn sóng lớn đến trình độ nhất định, cũng

Khoảng cách vạn nường đại khai sát giới, còn có năm phút đồng hồ.

Một hồi tiếng ông ông trong lòng vạn vang lên bên tai, nàng không kiên nhẫn phát phát tay, mong muốn cường chế di dời cái này chán ghét con ruồi.

Chờ chút ——

Phi trường quốc tế VIP phòng chờ máy bay bên trong. . .

Tại sao có thể có con ruồi!

Tâm Vận vội vàng quay đầu nhìn về phía nơi bà vai. Tại đầu của nàng bên cạnh, bay múa cũng không phải là con ruồi, mà là một con ong mật!

Cái này càng không có thể!

Tựa hồ là đã nhận ra Tâm Vận ánh mắt nhìn về phía chính mình, cái kia ong mật quanh quẩn trên không trung nửa vòng, rồi xuống Giang Tiêu trên cánh tay.

Tại Giang Tiêu cánh tay bên cạnh, lít nha lít nhít con kiến, vậy mà bài xuất hai hàng chữ nhỏ tới!

"Trong hiện thực vết thương, có thể đưa vào mộng cảnh. Nói chuyện với ta."

"Ta hoài nghi kẻ địch ngay tại phòng chờ máy bay bên trong, giúp ta cùng một chỗ tìm ra hắn là ai!"

Tâm Vận trái tim phanh phanh cuồng nhảy dựng lên.

Giang Tiêu. . . Vậy mà thật cùng chính mình liên hệ!

Thế nhưng là. . . Hắn không phải đã nói, trong mộng cảnh, hết thảy giác tỉnh giả năng lực đều không thể sử dụng sao?

Tâm Vận biết, Giang Tiêu trong cơ thể tồn tại lấy Từ Yên trước khi chết lưu lại một đoàn nhỏ tế bào. Nhưng nàng lại nghĩ mãi mà không rõ, hắn như thế nào điều khiển Từ Yên tế bào, diễn phòng chờ máy bay người trong, tìm ra chân chính kẻ địch.

Đang lúc Tâm Vận suy tư thời điểm, Giang Tiêu cánh tay cái khác con kiến đã biến hóa đội hình, một lần nữa bài xuất một hàng chữ: "Tìm ra là ai. Ta trong mộng giải quyết. Không thể chậm trễ đăng ký. Tin tưởng ta."

Tâm Vận hít sâu một hơi, đại não nhanh như gió chuyển động.

Ở trong giấc mộng giết người giác tỉnh giả. . .

Có được đem người kéo vào trong mộng năng lực. . .

Một cái tên bỗng nhiên nhảy tới trong đầu của nàng.

Thân thể liên? !

Mặc dù không có bất luận cái gì ừng có năng lực thiên phú giác tỉnh giả sẽ chủ động đem công khai, thế nhưng Tâm Vận lại rất sớm đã nghe nói qua, giác tỉnh giả bên trong, có một cái trong truyền thuyết kẻ ám sát.

Mà hắn ngoại hiệu, liền gọi là con ác mộng thân thể liên.

Chẳng lẽ hắn ngoại hiệu. . . Thật liền là đối năng lực chính mình miêu tả?

Chẳng lẽ giờ phút này đối mặt tên địch nhân này. . . Liên là trong truyền thuyết kia thân thể liên? !

Vừa ý vận chỗ nghe qua nghe đồn rằng, thân thể liên cho tới bây giờ đều không phải là học viện người. Vì cái gì giờ phút này hội xuất hiện ở đây? !

Mà lại. . . Cũng không người nào biết, thân thể liên đến tốt cùng là nam hay là nữ, tướng mạo như thế nào.

Nói cách khác, giờ phút này phòng chờ máy bay bên trong người. . . Mỗi một cái cũng có thể là thân thể liên bản tôn!

Tâm Vận trong đầu, đột nhiên dần hiện ra một chút quang sáng.

Không sai! Thân thể liên hắn là. . .

Nàng lòng bàn tay thoáng qua, cái kia thanh tiểu đao đã hiện đi ra, cực nhanh tại Giang Tiêu trên cánh tay nhàn nhạt khắc.

. . .

Trong mộng cảnh, Giang Tiêu đang ở chân phát chạy như điên, mà Trình Tử đang gắt gao truy sau lưng hắn.

"Đáng chết, cái tên này chẳng lẽ sẽ không mệt sao!"

Giang Tiêu một bên phi thân phóng qua một tấm bàn ăn, quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng múa tứ chi, theo đuổi không bỏ Trình Tử, thầm mắng một tiếng.

Tại Triệu Thiên Vũ hấp dẫn Trình Tử sau một khoảng thời gian, Giang Tiêu lại nhận lấy này truy đuổi trò chơi.

May mắn, cái này Trình Tử không phải Lực Tần, nhìn trí lực cũng không cao. Hành động của nàng hình thức cũng nói là nữ quý, chẳng tha càng giống là dã thú một dạng.

Chỉ cần Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ một người trong đó cố gắng rút ngắn khoảng cách, dùng sức gõ cái bàn sàn nhà, phát ra cũng đủ lớn thanh âm, nàng lực hấp dẫn liền sẽ rất dễ dàng bị chuyển đi đi qua, từ bỏ trước mắt truy đuổi mục tiêu, ngược lại truy hướng về phía một người khác.

Nhưng vấn đề lại tại tại, Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hiện tại cũng chỉ có bình thường thể lực của con người mà thôi, mà Trình Tử thể lực lại tựa hồ như vô cùng vô tận, từ đầu đến cuối đều không có nửa phần mệt mỏi dấu hiệu.

Mà nàng cái kia tứ chi chống đất, khớp nối hướng lên, như là nhện lớn bò tư thế, cũng so với nhân loại hai chân chạy càng thích hợp vượt qua đủ loại chướng ngại.

Căn này VIP phòng chờ máy bay cũng lớn đến không tính được, chỉ có mấy trăm mét vuông mà thôi, căn bản không có đầy đủ không gian, tới nhường Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ cùng Trình Tử chơi chơi trốn tìm trò chơi. Hai người lúc đầu còn một mực càng không ngừng tại lật tung bàn ghế số pha, tới thử câu cho truy đuổi Trình Tử chế tạo chướng ngại, nhưng rất nhanh lại phát hiện —— vậy thì đối với bọn họ ảnh hưởng ngược lại so sau lưng người truy kích lớn hơn.

Loạn tung tung phèo phòng chờ máy bay bên trong, đầy đất bừa bộn. Chỉ có cái kia hắc mặc khác ba cái bị vô tội kéo vào mộng cảnh hành khách co rúm lại lấy nơi hẻo lánh, hai người không có hướng về kia phương hướng chạy đi qua.

Mặc dù cũng không có minh xác trao đổi qua, nhưng hai người đều một cách tự nhiên sáng tỏ đối phương đáy lòng ẩn ý.

—— không nên để cho người vô tội thụ hại.

Dù cho trong đó rất có thể có một người, liền là bọn hắn đối mặt kẻ địch.

Giang Tiêu phổi cơ hồ muốn nổ tung. Cho dù là trước đó tại Bích Đàm sơn đối mặt Âm Viêm truy sát lúc, ôm Tử Yên ở dưới bóng đêm trong sơn đạo chạy như điên, đều không có bây giờ như vậy mệt mỏi. Khi đó hắc mặc dù không có hoàn toàn thức tỉnh, nhưng dù sao tổ chất thân thể đã mạnh hơn người bình thường một đoạn dài.

Mà bây giờ Giang Tiêu, chỉ cảm thấy tứ chi cơ bắp đều đã đạt tới cực hạn, từ lúc chào đời tới nay chưa bao giờ có mệt mỏi từng lớp từng lớp xâm nhập thân thể của mình.

"Ồ trong mơ thể mà cũng sẽ mệt mỏi như vậy. . . Mẹ nó!"

Giang Tiêu hận hận dưới đáy lòng trách mắng một câu thô tục, đột nhiên cảm giác được cánh tay phải bên trên một hồi nhói nhói truyền đến.

Hắn đang chạy vội bên trong tay giờ lên, phát hiện cánh tay phải bên trên đang ở rách rách chảy ra máu tươi.

Nhưng mà Giang Tiêu nhưng trong lòng ngược lại là một mảnh mừng như điên!

Bởi vì hắn có thể rõ ràng mà trông thấy, vết thương trên cánh tay ngắn đang ở kéo dài, dần dần tạo thành một hàng chữ viết.

Kế hoạch lúc trước quả nhiên. . . Xong rồi!

"Làm tốt lắm! Tử Yên! Còn cố ý vậy!"

Giang Tiêu hướng về một mực trời nổi tại bên cạnh mình, như ẩn như hiện Tử Yên cười lớn tiếng khen ngợi một câu.

Giang Tiêu tại nhường Tâm Vận đánh bất tỉnh chính mình, quay về mộng cảnh trước đó cũng đã nói, hắn có lòng tin ở trong giấc mộng hướng về phía lấy bọn hắn truyền lại ra tin tức, cũng là bởi vì tin tưởng, Tử Yên linh hồn vẫn như cũ dừng lại tại bên cạnh mình.

Bởi vì Giang Tiêu tin tưởng, một đêm kia trong mộng cảnh cùng Tử Yên đối thoại, tuyệt không phải mình bỗng dưng ức nghĩ ra được!

Mà mặc dù Giang Tiêu bị địch nhân kéo vào trong mộng cảnh, cũng bị phong tỏa hết thấy giác tỉnh giả năng lực, nhưng Tử Yên —— cũng không có!

Mặc dù hắn không thể ở trong giấc mộng sử dụng năng lực, cũng không thể để năng lực của mình truyền lại đến hiện thực trong không gian, nhưng Tử Yên linh hồn nếu còn tại, như vậy thao túng chính nàng nguyên bản trong cơ thể tế bào, tự nhiên hắn là chuyện dễ như trở bàn tay!

Chương 54: Hoảng hốt chi phổi

Giang Tiêu một mặt chạy như điên lấy, nhìn thoáng qua nơi xa trong góc ba người.

Thấy Trinh Từ một mực chỉ đuổi theo Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ đằng sau, còn lại hai người cũng đã thời gian dần qua trấn định lại. Trên mặt mặc dù vẫn như cũ còn có hoảng hốt, nhưng cũng đã kém xa lúc mới đầu như vậy kinh hoàng đan xen.

Duy chỉ có cái kia nùng trang nữ nhân, còn một mực nhon réo lên không ngừng. Chỉ là bởi vì làm cho quá lâu, cuống họng đã bắt đầu khàn khàn.

Địch nhân đã có khả năng khóa chặt tại này trong ba người. Mà duy nhất biểu hiện không giống bình thường, chính là nàng. . .

Như vậy, kẻ địch lại là nàng sao?

Lại có lẽ. . . Địch nhân là vì ẩn giấu dấu vết hoạt động, mà cố ý biểu hiện được chẳng phải dễ thấy, cho nên nhưng thật ra là tai nghe nam cùng lão già một trong số đó?

Giang Tiêu trong lòng tính toán, dưới chân không khỏi liền thoáng chưa từng chú ý, sợ ý một chút vấp tại một tấm ngã xuống trên ghế, chạy cân bằng đột nhiên bị đánh phá, chân bên dưới một cái lao đảo, ngã rầm trên mặt đất.

"Hồng!"

Giang Tiêu trong lòng cảm giác nặng nề.

Sau lưng Trinh Từ tốc độ một mực chưa từng có nửa điểm yếu bớt, hai tay hai chân dài dài vũ động, leo cao vọt thấp, theo đuổi không bỏ, khoảng cách giữa hai người thủy chung tại chừng năm mét bồi hồi. Hiện tại Giang Tiêu nếu ngã sắp xuống. . .

Giang Tiêu thừa cơ lăn trên mặt đất động một vòng, bỗng nhiên bắn ra liền muốn vọt lên tiếp tục chạy như điên, nhưng cuối cùng vẫn là chậm nửa nhịp.

Sau lưng một tiếng thê lương tiếng kêu, nghe lại có chút đặc ý. Giang Tiêu bỗng nhiên quay đầu, đã trông thấy cái kia toàn thân áo trắng, tóc đen che mặt quỷ dị nữ tử, đã kéo ra từ chỉ nhảy lên thật cao, hướng về hán mãnh liệt nhào tới.

Giờ phút này lại tiếp tục hướng phía trước chạy, đã tới không kịp tránh qua Trinh Từ này bỏ nhào về phía trước. Giang Tiêu bỗng nhiên hướng về phía khía cạnh ngã xuống đất lăn một vòng, tránh thoát nàng vỗ đánh con đường.

Nhưng dù sao đã quá trễ, Giang Tiêu không thể hoàn toàn né tránh, Trinh Từ tay trái trên không trung đột nhiên duỗi dài, tựa như trước đó theo trong TV trượt rơi xuống mặt đất lúc một dạng, trong nháy mắt duỗi dài, như là roi quất về phía Giang Tiêu.

Trong lúc nguy cấp này, Giang Tiêu ánh mắt đột nhiên biến đến vô cùng rõ ràng, mà trong mắt cảnh tượng trôi qua tốc độ cũng chậm đến trạng thái bình thường gấp mười lần.

Tại trong ánh mắt hần, cái kia trắng bạch tay khô héo cánh tay, như là bị chậm rãi kéo ra dây thun, hướng về bộ ngực của hần từng chút một duỗi dài.

Giang Tiêu thậm chí có thể trông thấy, cái tay kia bên trên sắc nhọn móng tay, cùng với trên da khô cạn hoa văn.

Nhưng trở nên chậm rãi không chỉ là trong tầm mắt Trinh Từ động tác, cũng bao gồm Giang Tiêu chính mình. Mặc dù lớn não nhanh chóng vận chuyển, nhưng vô luận Giang Tiêu như thế nào hết sức mong muốn động dậy thân thể, lại vẫn như cũ là trễ như vậy chậm.

Cái này là cái gọi là, thân thể theo không kịp tư duy tốc độ đi.

Vào giờ phút như thế này, Giang Tiêu chỉ có thể hết sức huy động cánh tay, mong muốn ngăn trở cái kia đang cầm lấy trước ngực trắng bạch lợi trao.

Thế nhưng vô luận như thế nào thôi động, cánh tay của hần như cũ cũng dùng đồng dạng pha quay chậm tốc độ, chậm rãi nâng lên.

May mắn, cuối cùng vẫn là khó khăn lắm ngăn tại trước ngực.

Nắm cái sắc nhọn móng tay cắm vào Giang Tiêu cánh tay phải bên trên, liền một cổ mang theo vô cùng tuyệt vọng thống khổ lạnh lẽo, từ Giang Tiêu trên cánh tay nhanh như gió chảy vào đến, thẳng đến lòng dạ.

Toàn thân phảng phất đều bị băng phong ờ, chỉ là cổ hàn ý này, liền để Giang Tiêu cơ hồ muốn hôn mê.

Cùng lúc đó, Giang Tiêu cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng, toàn thân sinh mệnh lực đang tại không ngừng chảy mà ra, dọc theo Trình Từ cánh tay hướng chảy thân thể của nàng.

Nhưng cũng may mắn có cánh tay ngăn chặn, Giang Tiêu mượn Trình Từ một trảo này lực lượng, hét lớn một tiếng, hướng về sau bỗng nhiên lăn hai vòng, miễn phải bị mở ngực mở bụng hậu quả.

Mà trả ra đại giới. . . Là một cánh tay.

Vén vén chỉ là bị Trình Từ lợi trảo đâm vào không đến một giây, Giang Tiêu cánh tay đã héo rút khô cạn, phảng phất đại hạn ngày tết, mặt trời đã khuất rạn nứt đại địa, chỉ còn lại có da bọc xương.

"Đáng chết! Đây là cái gì quý!"

Giang Tiêu hợp với lăn trên mặt đất hai vòng, đứng dậy tiếp tục chân phát chạy như điên, trái tim phanh phanh kinh hoàng, cơ hồ run sợ muốn phát điên.

Trình Từ tốc độ cũng không nhanh, trí lực cũng không tính quá cao. Mặc dù dùng cả tay chân một mực đuổi theo Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người, lại vẫn như cũ là bị hai người mang theo tại đây phòng chờ máy bay bên trong lượn nửa ngày vòng tròn, đến mức tại Giang Tiêu trong lòng, đã dần dần buông lỏng đối này uy hiếp cảnh giác.

Nhưng cho tới bây giờ, rốt cục bị đánh trúng lúc, Giang Tiêu mới rốt cục một lần nữa tỉnh táo.

Nàng sợ đáng sợ. . . Hoàn toàn không kém hơn Lực Tần a!

Cúi đầu xuống nhìn xem cái kia tại gần gối trong một giây, liền bị hút khô đến như là xác ướp cánh tay, Giang Tiêu không dám tưởng tượng, nếu như mới vừa rồi không có ngăn trở cái kia đâm vào ngực một trảo, chỉ sợ cả người đều muốn bị hút làm đi!

Nhưng Giang Tiêu nhưng cũng đồng thời ở trong lòng đột nhiên nghĩ thông suốt một chút.

Cái này trong mộng trong hoàn cảnh xuất hiện quái vật. . . Cũng không chịu cái kia địch nhân chân chính khổng chế!

Hắn có thể dựa vào bị kéo vào trong mộng cảnh người trí nhớ, sáng tạo ra bọn hắn hoảng hốt đồ vật, đem cụ hiện hóa, nhưng lại không cách nào rõ ràng đối nó hạ đạt chỉ lệnh, mà là chỉ có thể để bọn hắn dựa theo sinh ra người trong trí nhớ hình thức tới hành động.

Tỉ như. . . Lực Tần sẽ đem Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ làm mục tiêu công kích, là bởi vì tại hai người trong trí nhớ, cùng Lực Tần cùng xuất hiện cũng chỉ là một lần kia chiến đấu.

Mà lần này, theo cái kia nùng trang cô gái trong đầu rút ra ra Trình Từ. . .

Trong trí nhớ của nàng, không có khả năng có Trình Từ công kích trí nhớ của mình, bởi vì bản thân nàng cũng không tồn tại ở cái kia bộ phim kinh dị ở trong.

Cho nên, cái này cụ hiện hóa Trình Từ, hẳn là sẽ là giống phim kinh dị bên trong một dạng, không có lý do công kích mới đúng!

Mà Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hội bị công kích nguyên nhân, hẳn là chỉ là bởi vì —— tại lúc đầu Trình Từ xuất hiện lúc, cách bọn họ hai người gần nhất, mà phía sau, cũng chỉ có hai người bọn họ ở đây di động.

Còn sót lại ba người, thủy chung đều là co rúm lại tại trong góc tường, không có nửa điểm động đậy. Trình Từ mục tiêu, tự nhiên cũng sẽ không chủ động chuyển hướng ba người bọn họ.

Lại thêm. . . Tâm Vận theo thế giới hiện thực truyền đưa tới tin tức theo như lời, quy tắc hệ năng lực thiên phú người sở hữu, mình không thể có quy tắc quyền được miễn. . .

Giang Tiêu trong lòng, một cái kế hoạch đã dần dần thành hình!

"Từ Yên! Giúp ta truyền lời cho Tâm Vận! Hiện tại!"

Giang Tiêu một bên kiệt lực chạy nhanh, một bên dùng thấp nhất âm lượng đối phiêu phù ở bên cạnh mình Từ Yên nhỏ giọng nói.

"Thiên Vũ! Dừng lại! Giao cho ta!"

Trông thấy xa xa Triệu Thiên Vũ đã hướng về chính mình vọt tới, mong muốn tiếp thay mình, Giang Tiêu vội vàng hướng nàng kêu một tiếng: "Lưu tại nguyên chỗ đừng nhúc nhích!"

Sau đó, hắn vội mà thay đổi qua phương hướng, hướng về góc tường ba người kia phóng đi.

"Ta cực ngại. . . Cũng phải tránh!"

Ở trong lòng hung hăng rống lớn một tiếng đằng sau, Giang Tiêu nhanh như gió vọt tới ba người kia trước mặt.

Hắn bỗng nhiên một cái biến hướng, cơ hồ muốn hoảng đoạn đầu gối, hướng về kia lão giả vội xông mà đi.

Giang Tiêu chưa bao giờ từng nghĩ, dựa vào cái kia hàng chữ viết, liền có thể lừa gạt đồ kẻ địch, khiến cho hắn chủ động thu lại cái mộng cảnh này.

Nếu là tiếp thụ qua viện trưởng chú ân thích khách, như vậy thì tuyệt sẽ không tại thời khắc này bởi vì một đầu thật giả chó phân biệt tin tức, từ bỏ đối bọn hắn truy sát.

Nhưng vô luận lại như thế nào cay độc trầm ổn, tại bỗng nhiên trông thấy như thế một đầu tin tức thời điểm, trong lòng gợn sóng cuối cùng vẫn là không giấu được.

Con mắt là tâm linh cửa sổ. Mà Giang Tiêu muốn, liền là này cửa sổ xuất hiện sơ hở trong tích tắc!

"Cùng một chỗ. . . Chết đi!"

Giang Tiêu qua trong giây lát liền đã vọt tới cái kia trước mặt của lão giả, bắt lại cánh tay phải của hắn, quay người một cái xoay tròn, đã đem bờ vai của hắn khớp nối một mực khóa lại, vươn mình nghênh hướng truy tại sau lưng Trình Từ.

Giờ phút này, lão giả đã trở thành Giang Tiêu tâm chấn.

"Người. . . Người làm gì ! !"

Lão giả run sợ kêu lớn lên, nhưng đuôi sắt không buông Trình Từ, nguyên bản khoảng cách Giang Tiêu cũng chỉ có chừng là 3~5m mà thôi, giờ phút này cực kỳ nguy cấp, căn bản không có bất cứ cơ hội nào, cung cấp hắn đi thoát đi hoặc là tránh thoát Giang Tiêu kiểm chế.

"Quả nhiên không sai!" Giang Tiêu trên mặt lộ ra mỉm cười thắng lợi: "Trong mộng cảnh người, cũng không cách nào miễn trừ năng lực chính mình bày quy tắc! Người cũng chỉ là người bình thường mà thôi!"

Mặc kệ lão giả này tại trong thế giới hiện thực là cái gì chức giai, có được như thế nào chức giai năng lực, nhưng ở trong giấc mộng, đồng dạng là không có năng lực người bình thường, già yếu hắn, lực lượng căn bản không có khả năng cùng đang lúc thịnh niên Giang Tiêu chống lại!

Mà giương nanh múa vuốt Trình Từ, trắng bệch lợi trảo đã vung tới trước mặt hắn.

"Đáng chết ! ! !"

Lão giả cuối cùng lưu ở trong mắt Giang Tiêu, là một tiếng cao vút thét lên, cùng với tức đến nổ phổi biểu lộ.

Sau đó, chân động toàn thân, Giang Tiêu trước mặt hình ảnh trong nháy mắt biến mất.

Cái kia khắp nơi bừa bộn phòng chờ máy bay, đã khôi phục thành nguyên bản sạch sẽ gọn gàng an tĩnh bộ dáng.

Tâm Vận đang đứng tại trước người hắn, một đôi mắt to bên trong tràn ngập lo lắng cùng lo lắng nhìn qua hắn.

Đồng thời, phòng chờ máy bay bên trong cũng vang lên hai tiếng đột nhiên xuất hiện tiếng thét chói tai.

Cái kia là vừa vặn theo kinh khủng trong cơn ác mộng tỉnh lại tại nghe nam cùng nàng trang nữ, như cũ mang theo trong cơn ác mộng trí nhớ, kinh hoàng phía dưới phát ra thét lên.

Duy nhất không có phát ra bất kỳ thanh âm, là lão giả kia.

"Đáng chết! Vậy mà thất thủ!"

Thân thể liêm cổ nén trong lòng phanh phanh kinh hoàng, bỗng nhiên bắn ra thân, liền từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên, chuẩn bị hướng về phòng chờ máy bay cửa chính phóng đi.

Nếu thân phận đã bại lộ, tiếp tục lưu lại ở đây, chờ đợi hắn liền chỉ có tử vong một cái kết cục mà thôi.

Bởi vì hắn chức giai, cũng là chỉ là cái bình dân mà thôi. Đối với người bình thường mà nói, lực lượng cùng phương diện tốc độ còn tính là có chút chỗ hơn người, nhưng dù như thế nào cũng không có khả năng ở chính diện vật lộn bên trong, thắng qua nắm giữ một cái Tế Tự, một cái chiến sĩ Tâm Vận đoàn người!

Thiên phú của hắn năng lực, vốn chỉ là dùng để ám sát, mà không phải chính diện tác chiến.

Nhưng vừa mới đứng người lên thân thể liêm, lại đột nhiên cảm giác được cản cổ tê rần, sau đó một hồi cháy đau nhức truyền khắp toàn thân, vừa mới ngưng tụ lại khí lực đột nhiên biến mất không còn tăm tích, lại lần nữa chán nản ngã xuống dưới thân trên ghế sa lon, làm sao cũng không cách nào động dậy nửa điểm.

Thân thể liêm hoảng sợ mà cúi thấp đầu, xem thấy vai trái của chính mình phía trên, một con tiểu hài lớn nhỏ cỡ nắm tay, toàn thân mọc đầy lông tơ con nhện, đang dựng thẳng lên một đôi giác hút, hướng về chính mình điều võ giương oai.

Mà bên trái trên cổ, cái kia cổ cháy cảm giác trong nháy mắt cũng đã lan tràn tới toàn thân.

"Ta đoán được ngươi sẽ làm như vậy. . ." Giang Tiêu gạt ra một cái nụ cười: "Cho nên, vì ngăn cản ngươi làm như thế, ta mới nhất định phải trong mộng tìm tới tên địch nhân kia chân thân a! Nếu quả thật nhường ngươi làm ra chuyện như vậy, chúng ta còn thể nào ngồi lên lần này chuyến bay?"

Nói xong, hắn đưa mắt nhìn sang sau lưng tai nghe nam cùng nàng trang nữ cái kia trên thân hai người: "Bọn hắn vết thương trên cánh tay. . . Xóa đi đi?"

"Tại bọn hắn tỉnh trước khi đến, Loạn Nhường đã chữa khỏi. Ta khắc chữ viết rất nhạt, cho nên cũng không cần cần bao nhiêu thời gian liền làm xong." Tâm Vận nhẹ gật đầu: "Trên người bọn họ không có để lại bất kỳ dấu vết, cho nên cho dù là tỉnh lại, cũng bất quá sẽ chỉ là cho là mình trong giấc mộng mà thôi."

"Vậy thì tốt. . ." Giang Tiêu hài lòng gật đầu, nhìn thấy trước người bị chính mình cùng Tâm Vận ngăn trở tầm mắt trong góc, Loạn Nhường đang chậm rãi từ mặt đất bên trên nổi lên.

Mà cái kia vừa mới đồng thời hét lên kinh ngạc một nam một nữ hai người, đã hấp dẫn sân bay chú ý của nhân viên làm việc, đi tới trước người của bọn hắn, hỏi đến có gì cần trợ giúp địa phương.

Mà hai người cũng đều là trước tiên cúi đầu xuống, mang theo ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chú hướng về phía cánh tay của mình, nhưng lại tại phát hiện cũng không có cái gì dị trạng về sau, hồ nghi ngẩng đầu, nhẹ nhẹ thở phào một cái, đối nhân viên công tác lắc đầu, nói rõ lý do chính mình cũng không có gì cần.

Nhưng ánh mắt của bọn hắn, lại như cũ mang theo có chút không thể tin.

Dù sao giấc mộng mới vừa rồi cảnh, thực sự quá kinh khủng, cũng quá mức chân thực.

Mà lại. . . Bọn hắn cũng lẫn nhau phát hiện, đối phương là cùng mình đồng thời tỉnh lại, lại đồng thời phát ra kinh khiếu.

Ánh mắt của hai người liếc nhau một cái đằng sau, lại đồng thời do dự cùng một chỗ hướng hướng về phía Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ phương hướng.

Dù sao mới vừa trong mộng, chân chính nhân vật chính liền là đôi nam nữ này.

Nhưng Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ lại lập tức thu hồi nhìn về phía ánh mắt của bọn hắn, ngược lại riêng phần mình tương vọng, cười một tiếng.

"Xin mời cười CA3886 chuyến bay hành khách chú ý, bay hướng Los Angeles CA3886 chuyến bay lập tức liền muốn lên phi cơ."

Quảng bá bên trong thanh âm đúng lúc đó vang lên. Giang Tiêu nhìn một mặt như cũ cương ngồi ở trên ghế sa lon, không có nửa phần động đậy lão già kia, trên mặt lộ ra mỉm cười thắng lợi, từ trên ghế sa lon đứng người lên, chào hỏi một tiếng Tâm Vận ba người, đi đầu hướng về cửa lên phi cơ đi đến.

Sau lưng, cái kia tai nghe nam cũng đứng người lên, do dự một lát, đi tới nàng trang nữ trước mặt, cúi đầu xuống nhỏ giọng thăm thì hai câu.

Nhưng bọn hắn đang nói cái gì, đã không phải là Giang Tiêu quan tâm sự tình.

Ít nhất, cho dù là bọn họ lại như thế nào hoài nghi, cũng không có khả năng tìm tới chút nào chứng cứ.

Trên không xe khách 380 khoang hạng nhất, rộng rãi mà thoải mái dễ chịu. Giang Tiêu đem cả người đều ném tại trong ghế, lười biếng không muốn động đậy.

Hắn trong mộng bị Trình Tử hút đi sinh mệnh lực, trở nên như là xác ướp khô cạn cánh tay phải, đã trải qua Loạn Nhường trị liệu, lần nữa khôi phục như người bình thường.

Giờ phút này Giang Tiêu bên trái là Tâm Vận, phía bên phải là Triệu Thiên Vũ, mà Loạn Nhường thì ngồi ở đằng sau hai hàng vị trí, hình thành kỷ giác tư thế, để phòng trên máy bay lại xuất hiện bất kỳ vấn đề.

Theo máy bay cất cánh, bình ổn tiến nhập bay ngang giai đoạn đằng sau, Triệu Thiên Vũ đột nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ Giang Tiêu mu bàn tay, đem đầu bu lại, nhỏ giọng nói: "Uy, người vừa rồi tại trong mộng. . . Thấy được chưa?"

"Thấy cái gì?" Giang Tiêu ngạc nhiên hỏi.

"Còn giả bộ? !" Triệu Thiên Vũ liếc một cái Giang Tiêu, trên mặt vậy mà hiện ra một tia đỏ ửng tới: "Thân thể của ta!"

Giang Tiêu này mới phản ứng được. Trong mộng thân thể liên chỗ sáng tạo ra Lực Tần, như cũ tuần hoàn theo hắn cùng Triệu Thiên Vũ trong trí nhớ hành vi hình thức, không có vừa lên tới liền trực tiếp giết chết hai người, mà là như là mèo bắt chuột đùa bỡn.

Mặc dù địch trong lòng người kỳ vọng, khẳng định cũng không phải là tình huống như vậy, nhưng hắn cũng không cách nào không chế trong mộng cụ hiện hóa hình ảnh, chỉ hy vọng nó làm ra mình muốn hành động, cũng chỉ có thể mặc cho trong mộng Lực Tần tùy tiện mà vì.

Mà ở trong mơ. . . Triệu Thiên Vũ thể nhưng là bị Lực Tần xé toang toàn thân quần áo, chỉ còn lại có hai kiện thật mỏng nội y che kín thân thể. Linh lung gồ thấu đáng người, tự nhiên là bị Giang Tiêu nhìn một cái không sót gì.

Chẳng những nhìn sạch sành sanh, Giang Tiêu thậm chí còn ôm gần như trần trụi Triệu Thiên Vũ chạy hết tốc lực rất lâu, tránh né Trình Tử truy kích.

Giang Tiêu trên mặt liền hiện ra thần sắc khó xử đến, nghĩ một lát, mới nhỏ giọng nói: "Ta. . . Trông thấy đúng là nhìn thấy. . . Nhưng ta cũng bất lực a. . . Trong mộng khản trương như vậy chiến đấu, trong đầu của ta nghĩ đến cũng chỉ là như thế nào phá giải kẻ địch năng lực, thế nào có rồi rảnh hưởng thân hình của người bên trên đánh ý đồ xấu. . . Không cần như thế chú ý a người?"

"Thật sao?" Triệu Thiên Vũ đôi mắt đẹp xoay một cái, tại Giang Tiêu trên người trên dưới đánh một vòng, sóng mắt uyển chuyển: "Thật tâm tư gì đều không có?"

"Thật không có!" Giang Tiêu vội vàng làm ra vẻ mặt nghiêm túc, chém đinh chặt sắt khẳng định nói: "Người nếu là không đề, ta đều quên!"

". . . Được a." Triệu Thiên Vũ nhún vai, từ chối cho ý kiến, trên mặt biểu lộ nhàn nhạt, cũng nhìn không ra là vui là giận.

Giang Tiêu cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn nàng, thấy Triệu Thiên Vũ đã mang lên trên bịt mắt, để nằm ngang chỗ ngồi nằm xuống, đúng là không có ý định lại cùng hắn nói chuyện.

Giang Tiêu có chút xấu hổ, không biết mình đến tột cùng là nơi nào đặc tội Triệu Thiên Vũ, nhưng cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Đang lúc hắn khó chịu thời điểm, bịt kín con mắt Triệu Thiên Vũ đột nhiên lại khẽ mở môi anh đào, nhỏ giọng nói ra: "Cám ơn người. . . Trờ lại trong mộng tới cứu ta."

Nói xong, Triệu Thiên Vũ liền nghiêng đầu qua đi, phảng phất là đã ngủ.

Giang Tiêu thở dài, không có trả lời, chỉ là vươn tay, tại Triệu Thiên Vũ trên tay nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Đến Los Angeles bay lượn cần mười mấy tiếng. Hắn đang muốn đánh ngã chỗ ngồi, cũng nằm xuống ngủ một hồi thời điểm, phía bên phải la ly mỹ thiếu nữ cũng đột nhiên duỗi ra ngón tay, tại Giang Tiêu bên hông chọc chọc, một mặt cười xấu xa.

"Người lại muốn làm sao?" Giang Tiêu tức giận đối Tâm Vận tròn trắng mắt.

"Chắc chắn, người đến cùng là gốc đâu? Vẫn là gốc đâu? Vẫn là gốc đâu?" Tâm Vận một mặt buồn bã hắn bất hạnh, giận hắn không tranh đáng về: "Người đến cùng có biết hay không cái gì gọi là lễ phép a!"

"Lễ phép?" Giang Tiêu nhẹ nhàng quay đầu, nhìn thoáng qua đã nằm xuống bất động Triệu Thiên Vũ, lại quay lại tới cau mày nói: "Ta làm sao lại không có có lễ phép rồi?"

"Ngớ ngẩn! Tên ngớ ngẩn!" Tâm Vận nhẹ nhàng đập Giang Tiêu bả vai một quyền: "Dem nữ hài tử đều cho nhìn hết sạch, người thế mà liền chỉ là phản ứng như vậy? ! Người ta đều đã chủ động nói tới, người cũng không biết khen hai câu? !"

"Khen? Khen cái gì?" Giang Tiêu vẫn như cũ là không hiểu ra sao.

"Trời a. . . Người làm sao lại ngốc thành như thế?" Tâm Vận đã sắp muốn bị Giang Tiêu bức như bị điên, nhưng âm lượng lại như cũ ép tới rất thấp: "Đương nhiên là khen vóc người a! Thấy hết người ta thân thể, quay đầu lại nói mình căn bản không có lưu ý, người có biết hay không này rất thất lễ? ! Đây không phải rõ ràng tương đương nói người ta đáng người không tốt, không vào được pháp nhãn của người sao? !"

"Chuyện này. . . Là mẹ hắn cái gì nguy hiểm!" Giang Tiêu trừng trừng mắt, căm tức nhìn Tâm Vận. Nhưng Tâm Vận lại không hề sợ hãi dùng ánh mắt chính diện tiến lên đón: "Nữ hài tử ai không thích bị đàn ông khen? ! Ta nói có lỗi sao! Người. . . Sẽ không phải cho tới bây giờ không có nói qua yêu đương đi!"

"Chớ nói nhảm. Ta cùng Triệu Thiên Vũ cũng không phải loại quan hệ đó! Lần trước không phải đã giải thích với người qua sao!" Giang Tiêu rên khê một tiếng, thấp giọng nói: "Lại nói, ta nhưng cho tới bây giờ không có thiếu muội tử."

Lời tuy là nói như vậy, Giang Tiêu trong lòng nhưng cũng âm thầm nghĩ thầm nói thầm.

Từ khi gặp may đằng sau, Giang Tiêu xác thực trải qua không thiếu nữ hài tử, nhưng. . . Cái kia thật có thể tính làm là nghiêm ngặt trên ý nghĩa "Yêu đương sao?"

Tuổi nhỏ tiền nhiều, bề ngoài anh tuấn, tăng thêm còn có một tay đặc sắc vô song ma thuật bản sự, Giang Tiêu xem lên trước đó những ngày kia, mới giật mình ý thức được, hắn kỳ thật chưa từng có "Ngâm" qua nữ hài tử!

Trên thực tế. . . Vậy cũng là nữ hài tử ngâm hắn!

Giang Tiêu dùng sức vắt hết óc, cũng nhớ không nổi chính mình lúc nào từng có phỏng đoán nữ hài tử tâm lý, cẩn thận từng li từng tí hổng các nàng vui vẻ kinh nghiệm.

Bởi vì mỗi lần đều là tương phản, là nữ hài tử chủ động ôm ấp yêu thương, cẩn thận từng li từng tí tính toán tâm lý của hắn, hổng hắn vui vẻ!

Chẳng lẽ. . . Lần này thật chính là mình sai rồi?

Có thể Triệu Thiên Vũ cùng hắn, rõ ràng không phải như thế quan hệ a! Hai người ở chung được lâu như vậy thời gian, nếu quả như thật sẽ phát sinh cái

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Không hẹn mà gặp

Dù cho là thoải mái dễ chịu khoáng đạt nhất, mười mấy tiếng bay lượn vẫn như cũ là một loại dày vò. Vạn hạnh chính là, bay lượn bên trong không tiếp tục xuất hiện bất kỳ biến cố, bốn người bình an rơi xuống Los Angeles phi trường quốc tế.

Tâm Vận đi đầu đi ra sân bay, trực tiếp liền chặn một chiếc taxi, chỉ huy Loạn Nhưỡng ngồi ghế cạnh tài xế vị trí bên trên, chính mình ngồi vào chỗ ngồi phía sau, lại mời đến Giang Tiêu ngồi xuống bên cạnh mình tới.

Lái xe là cái trẻ tuổi người da đen tiểu ca, ăn mặc một mảnh sức tưởng tượng, mang theo cái khoa trương kính râm, đang theo trong xe linh ca gật gù đắc ý không ngừng, đợi bốn người đều lên xe đóng cửa thật kỹ đằng sau, một cước sấn nhà đầu liền hướng về phía trước mở đi ra: "Ha ha, bạn thân, đi chỗ nào?"

"Gia châu Lý Công học viện." Tâm Vận dùng tiếng Anh báo ra địa chỉ, người da đen kia lái xe tiểu ca nhẹ gật đầu, lập tức một cước sấn nhà đầu đạp ra ngoài.

Nghĩa rộng bên trên Los Angeles, cũng không phải là vền vẹn một tòa thành thị, mà là Gia châu Tây Nam bờ biển bằng đại thành thị bầy. Mà Gia châu Lý Công học viện chỗ Pasadena, liền là thành thị này bầy bên trong một cái, khoảng cách Los Angeles phi trường quốc tế chỉ ít có 30 dặm Anh xa.

"Người. . . Không nên cùng đối phương liên lạc một chút sao?" Đợi lái xe động đằng sau, Giang Tiêu nhỏ giọng đối Tâm Vận hỏi.

"Liên hệ được càng nhiều, nguy hiểm càng lớn. Ai biết học viện có hay không giám nghe điện thoại của chúng ta, ai nào biết học viện có hay không nghe lén dùng Xayda điện thoại?" Tâm Vận chỉ huy Loạn Nhưỡng ngồi ghế cạnh tài xế vị trí bên trên, chính mình ngồi vào chỗ ngồi phía sau, lại mời đến Giang Tiêu ngồi xuống bên cạnh mình tới: "Học viện dù sao cũng là cái tổ chức không lồ, mà ngoại trừ bên ngoài thế lực bên ngoài, ta cũng không biết bọn hắn âm thầm còn ẩn giấu nhiều ít lực lượng. Thậm chí. . ."

Tâm Vận âm thầm hướng về phía hàng trước người da đen lái xe tiểu ca khoa tay một thoáng ánh mắt: "Thậm chí này chiếc tài xế xe taxi. . . Cũng có thể là học viện phái tới thích khách."

"Dùng Xayda? Đó chính là người bằng hữu tên?" Giang Tiêu trước đó chỉ nghe Tâm Vận nói qua, nàng có một cái tại Gia châu Lý Công học viện hải dương học giáo thụ bằng hữu, có thể đến đó lấy được chui vào bối Gia Nhĩ đây hồ trang bị, nhưng lại còn là lần đầu tiên nghe hắn nhắc lên danh tự.

Tâm Vận vừa nhẹ gật đầu, còn chưa kịp trả lời, hàng trước người da đen tiểu ca lại đột nhiên quay đầu lại, tháo kính râm xuống, lộ ra một cái khoa trương nụ cười: "Ha ha, bạn thân, mặc dù không biết là ai dự định đâm giết các người, nhưng các người thật cảm thấy ta giống như là cái thích khách?!"

Giang Tiêu cùng Tâm Vận trước đó đối thoại, ngoại trừ lúc đầu cùng lái xe báo ra địa danh bên ngoài, vẫn luôn là dùng tiếng Trung. Nhưng lại không nghĩ rằng, người da đen này tiểu ca không nhưng nghe được rõ ràng, càng quay đầu cầm lên miệng tới.

Càng hiểm thấy chính là, hắn nói, lại là chính cống một ngum kinh thiên động địa, tiêu chuẩn được không thể lại tiêu chuẩn.

Nhìn thấy chính mình trong dự liệu, Giang Tiêu cùng Tâm Vận về mặt kinh ngạc, người da đen này tiểu ca liền càng thêm hưng phấn lên: "Làm sao! Xem thường bạn thân ta? Các người trung quốc người a, đến nước Mỹ luôn cảm thấy bọn này người nước ngoài đều là ngu xuẩn, nghe không hiểu tiếng Trung, mở miệng ngậm miệng không có giữ cửa, miệng lưỡi dẻo quẹo. Này, kỳ thật bờ biển Tây này ranh giới, đánh trên đường cầm đem súng tiểu liên quét một cái băng đạn, bên trong nhất định có thể đánh chết hai sẽ nói tiếng Trung! Cho nên nói a, các người về sau nói chuyện vẫn là phải cẩn thận một chút, đừng ý vào người khác nghe không hiểu chính mình nói chuyện, hơi một tí Hồ bực liệt liệt."

Này một chuỗi xuống tới, càng là nước chảy mây trôi, pháo, đem Giang Tiêu cùng Tâm Vận hai người nghe được đồng thời đều ngây dại.

"Người. . . Tiếng Trung nói không sai." Giang Tiêu sững sờ mà nhìn trước mắt này một mặt đắc ý lái xe tiểu ca. Tóc quần da đen, miệng rộng mũi tẹt, trên cổ một vòng lớn dây chuyền vàng, trên môi còn dính ba cái môi vòng, thấy thế nào như thế nào là người da đen quảng trường bên trong đi ra thổ dân bộ dáng.

"Cũng không sao!" Người da đen kia tiểu ca liền cao hứng trở lại, một cái tay đem ở tay lái, một cái tay khác dùng sức vỗ vỗ bộ ngực: "Mở nhiều năm như vậy xe taxi, cũng không phải không có kéo qua người Trung Quốc, có thể vẫn thật là không có gặp qua một cái khẩu âm so ta còn chân chính! Này, ta trong nước này tiếng phổ thông giáo dục, vẫn là được nhiều tăng cường a!"

"Tốt. Cho ta lo lái xe đi." Tâm Vận nhủ mảy, không nhận được nói. Nàng không hứng thú nghe tài xế này tại đây nói lời nhảm: "Đem chúng ta đưa đến mục đích, không cần nhiều lời nói."

"Được siết, ngài xin mời được a!" Người da đen tiểu ca vỗ tay phát ra tiếng, đang muốn một lần nữa quay đầu trở lại đi, về mặt lại đột nhiên ngăn cả người: "Ngài. . . Ngài là cái Tê Tự? !"

Giang Tiêu cùng Tâm Vận hai mặt nhìn nhau, đều ngây ngẩn cả người.

Gặp cái nước Mỹ thổ dân người da đen một ngụm lưu loát kinh phiến tử, đã đủ ly kỳ. Nhưng bọn hắn cũng cũng không định hỏi nhiều. Bất quá là người tài xế mà thôi, đưa đến lúc đó riêng phần mình rồi đi, đằng sau cũng sẽ không gặp lại.

Nhưng. . .

Tiền tay đón xe, vậy mà cũng sẽ gọi được cái giác tỉnh già mở xe taxi? !

"Người. . . Trước đó không phải đã nói với ta, giác tỉnh già đều không thiếu tiền sao?" Giang Tiêu có chút nghi ngờ nhìn xem Tâm Vận, lại nhìn một chút trước mặt người da đen tiểu ca.

Tâm Vận trước đó thế nhưng là nói đến chém đinh chặt sắt, giác tỉnh già tại tiền tài phương diện, tuyệt sẽ không có thiếu thốn.

Mà trước mặt người da đen này tiểu ca. . . Làm sao cũng không trở thành luân lạc tới cần lái xe taxi, tới dựa vào sống tạm a?

"Này, chỗ nào là vì kiếm tiền a! Dựa vào cái đồ chơi này sống qua cái kia chỗ nào thành?" Nghe thấy Giang Tiêu nghi vấn, người da đen này tiểu ca lộ ra răng trắng như tuyết nở nụ cười: "Liên là nhân rồi không có chuyện gì làm, làm cái ca cũng coi như cái tiêu khiển, không có việc gì có thể cùng hành khách thoải hội ngưi bức, đùa pha trò."

Nói xong hắn lại chuyển hướng Tâm Vận, trên dưới quan sát tỉ mỉ lấy: "Mặc dù thức tỉnh nhiều năm như vậy, nhưng hôm nay vẫn là ta lần thứ nhất nhìn thấy một cái sống sờ sờ Tê Tự đây. Được, lần này sống tiền xe ta cũng không muốn rồi, xem như cho ngài gây nên cái kính. Ngài xem được không?"

"Tùy người vậy, ngược lại người cũng không kém tiền." Tâm Vận nhún nhún vai, thờ ơ nói đến. Đối với nàng loại người này, như thế điểm tiền xe có thể đáng là gì? Tâm ý của đôi phương đến là được.

"Bất quá. . . Người vẫn là nói ít điểm lời nói tương đối tốt." Tâm Vận nói xong, lại liếc qua trước mặt người da đen tiểu ca: "Chuyên tâm lái xe."

"Không có vấn đề!" Người da đen tiểu ca vươn tay, tại trên cái miệng của mình làm cái kéo lên khóa kéo động tác, quả nhiên lập tức xoay người qua đi, hết sức chuyên chú lái xe, lại cũng không nhiều lời nữa câu.

Giang Tiêu cùng Tâm Vận liếc mắt nhìn nhau, đều từ đôi phương trong mắt thấy được xác nhận ánh mắt.

Gặp người da đen này tiểu ca giác tỉnh già, hẳn là chỉ là trùng hợp mà thôi. Học viện nếu quả như thật phải tới thích khách, cũng sẽ không như thế ngay thẳng vạch trần chính mình giác tỉnh già thân phận.

Hơn ba mươi dặm Anh lộ trình, nửa giờ đã đến Gia châu Lý Công học viện, trên đường đi cũng không có phát sinh cái gì dị trạng. Người da đen kia tiểu ca quả nhiên không có hỏi tâm vận tiền xe, đưa mắt nhìn Tâm Vận đám người xuống xe, đột nhiên ầm hai lần loa, cao giọng đối đang muốn ly khai Tâm Vận kêu lên: "Cái nào. . . Ngài có thể chờ một chút sao?"

Tâm Vận dừng bước lại, xoay người: "Làm gì?"

"Là được. . ." Người da đen tiểu ca nắm lấy chính mình tóc quần đầu: "Ngài. . . Trước đó đã từng nói cái gì thích khách loại hình. . . Mặc dù ta cũng không rõ ràng lắm cụ thể chuyện gì xảy ra, nhưng. . . Nếu có chỗ cần hỗ trợ, ngài tùy thời đều có thể nói với ta. Hoặc là. . . Nếu như là mấy ngày nay tại Los Angeles ở đây cần dùng xe, ta theo gọi theo đến."

Nói xong, hắn đi đi xuống xe, từ trong ngực móc ra một tấm danh thiếp, hai tay cung kính cẩn cẩn đưa cho Tâm Vận: "Phim này ngài thu, có bất kỳ cần, tùy thời gọi điện thoại cho ta."

Tâm Vận suy nghĩ một chút, nhận lấy danh thiếp, cúi đầu nhìn thoáng qua: "Kiểu này nọ • Reeves Brooke?"

"Này!" Người da đen kia tiểu ca vỗ đầu một cái: "Đầu óc quá quá, quên đem tiếng Trung tên cho in vào. Chúng ta đều là người một nhà, về sau liền gọi ta tiếng Trung tên tốt."

"Vậy người. . . Tiếng Trung tên kêu cái gì?" Giang Tiêu nhìn xem người da đen này tiểu ca miệng đầy kính phiến tử, trong lòng tổng muốn bật cười. Cũng không biết cái tên này từ chỗ nào học đến như vậy một cái chính gốc khẩu âm tới.

Đối Tâm Vận, người da đen này tiểu ca vẫn rất thu lại, chuyển hướng Giang Tiêu thời điểm, trên mặt lại lộ ra đặc ý về mặt hưng phấn tới: "Tại hạ Vương lão gia tử, họ Tôn, tên là lý tú trân, hào Âu Dương Thanh Tùng, người xưng che đây bách linh. Giang hồ các bằng hữu bình thường đều gọi tại hạ biệt hiệu, tại được nước tại lão tiên sinh. Ngài vài vị a, liền gọi ta được nước tốt."

. . .

Giang Tiêu xem như nghe rõ.

Trên bàn, trên mặt đất, trên tường, đều bày đầy vô số sinh vật biển tiêu bản cùng bản đồ treo tường. Song búi tóc cá mập, thủy mộc, hải tinh, con nhện

cua. . .

Cứ việc văn phòng được cho là rất lớn, nhưng bị nhiều đồ như vậy nhét tràn đầy, Tâm Vận vậy mà tìm không thấy chỗ đặt chân.

Phát ra gầm thét, là một cái ông lão tóc bạc, đang đưa lưng về phía cổng, sửa sang lấy một cái rương lớn.

"Lão Isaiah, tính tình của người vẫn là như vậy sôi động." Tâm Vận cười cười, đồng dạng dùng tiếng Anh hỏi đáp.

Nghe thấy được Tâm Vận thanh âm, cái kia ông lão tóc bạc bỗng nhiên ưỡn thẳng lưng, cực nhanh xoay người lại, trên mặt viết đầy không thể tin: "Cần thận vận? !"

Sau đó hần căn bản không quan tâm trên đất đồ vật, dùng cùng tuổi tác không tương xứng cường tráng bộ pháp nhanh như gió vọt tới cổng, không chỗ ở thờ hần hần: "Người. . . Người làm sao đột nhiên tới? ! Cũng không trước đó gọi điện thoại! Đáng chết! Phòng làm việc của ta quá loạn. . . Người hần là sớm một chút nói cho ta biết, ta tốt thu thập một chút!"

Giang Tiêu trông thấy này người da trắng lão đầu mặt mũi nhăn nheo, một cái to lớn mũi ưng, mặc dù nhìn tuổi tác đã xa không chỉ 60 tuổi, nhưng lại không chút nào bình thường lão nhân trẻ như vậy hòa hoãn gù lưng.

Nếu là chỉ nhìn động tác, căn bản không tưởng tượng ra được hần chân thực tuổi tác.

Tâm Vận đối lão Isaiah thần sắc kích động, cười hí mắt: "Có chút. . . Nhỏ tình huống, không tiện lắm sớm liên hệ người. Ta lần này đến, là đi cầu người hỗ trợ."

"Cầu ta hỗ trợ?" Lão Isaiah có chút kinh ngạc: "Ta. . . Có thể giúp đỡ người gấp cái gì? Ta chẳng qua là một cái bình dân mà thôi, lại không có cái gì năng lực thiên phú. . ."

Tâm Vận khoát khoát tay: "Cùng năng lực không quan hệ. Ta cần người hỗ trợ, là người chuyên nghiệp phía trên năng lực."

"Không có vấn đề!" Lão Isaiah lúc này mới tin tưởng, Tâm Vận thật là có sự tình huống nắm, vội vàng vỗ vỗ bộ ngực: "Chỉ cần ta thật có thể giúp đỡ được việc, theo liền mở miệng là được!"

"Cảm ơn!" Tâm Vận nhón chân lên, vỗ vỗ lão Isaiah cao lớn bả vai: "Người. . . Dự định cứ như vậy để cho chúng ta đứng tại cửa ra vào nói sao?"

"Không, không, đương nhiên không lại. . . Cái này sao có thể!" Lão Isaiah liên tục không ngừng lắc đầu, lúc này mới chú ý tới đứng sau lưng Tâm Vận Giang Tiêu đám người, lại có chút hơi khó quay đầu nhìn phía sau loạn thành một bầy văn phòng: "Chờ một chút, ta này liền thu thập!"

Hần nói xong liền lập tức xoay người, hai tay dang ngăn tại giữa đường một cái gài cao cổ nửa người lù lút rương, nhẹ nhàng liền giơ lên, dời đến góc tường.

Trong phòng này đồ vật nhìn tuy nhiều, nhưng chủ yếu hơn vẫn là tán loạn. Lão Isaiah bỏ ra cũng là hai phút đồng hồ, liền dễ dàng trong phòng làm việc ở giữa thanh ra một mảnh nhỏ đất trống tới. Sau đó lại như gió lốc lao ra cửa, không bao lâu liền khiêng bốn cái ghế về tới trong văn phòng.

"Thật xin lỗi, thật sự là quá loạn." Lão Isaiah mặt mũi tràn đầy áy náy cười cười, đem cái ghế ở mảnh này vừa thanh lý đi ra đất trống bên trên dọn xong, mời đến chúng nhân ngồi xuống, lại đi trong góc cà phê cơ chỗ tiếp bôn ly cà phê, phân biệt đưa đến bốn trong tay người, lúc này mới đóng cửa lại, ngồi về trên vị trí của mình: "Nói đi, có cái gì là ta có thể giúp một tay."

"Chúng ta. . . Mong muốn bốn bộ đồ lặn." Tâm Vận uống một ngụm lão Isaiah bưng tới cà phê, hải lòng gật gật đầu: "Cũng là không phải bình thường mềm chất đồ lặn, mà là trọng trang cứng rắn chất thường ép đồ lặn. Thứ này tại trên thị trường rất khó mua được, mà lại cũng thực sự quá rêu rao. Ta hết sức lo lắng hội bị địch nhân phát hiện, cho nên, cũng chỉ có thể tới tìm người."

"Thường ép đồ lặn?" Lão Isaiah sững sờ, nhưng rất nhanh liền bị Tâm Vận lời nói bên trong một cái khác từ hấp dẫn lực chú ý: "Chờ một chút, người mới vừa nói. . . Kẻ địch?"

"Ừm. Kẻ địch." Tâm Vận nhẹ gật đầu: "Một cái tên là học viện tổ chức. Cũng là người cả ngày vội vàng chơi đùa người những cái kia sinh vật biển, cùng mặt khác giác tình giả cũng không thể nào lui tới, khả năng không có cùng bọn hần đã từng quen biết."

"Học viện?" Lão Isaiah mờ mịt lắc đầu, biểu thị xác thực chưa từng nghe qua cái tên này: "Bọn hần. . . Tại sao phải đối địch với người?"

"Loại chuyện này. . . Người vẫn là không nên biết cho thỏa đáng." Tâm Vận khe khẽ thờ dài: "Cũng không phải là ta không nguyên ý nói cho người. Lão Isaiah, người một mực là người mà ta tín nhiệm nhất một trong, ta cũng một mực biết, người chỉ say mê người hải dương học nghiên cứu, không cùng mặt khác giác tình giả đánh liên hệ gì. Ta không nói cho người, chỉ là vì bảo hộ người mà thôi. Biết được càng nhiều, đối với người mà nói liền càng nguy hiểm."

"Chuyện này. . ." Lão Isaiah vừa muốn mở miệng phản bác, lại bị Tâm Vận cắt ngang: "Lại nói, cho dù là nói cho người, người cũng chưa chắc rõ ràng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Người nghe nói qua. . . Hạt giống vật này sao?"

Lão Isaiah lại một mặt mờ mịt lắc đầu.

"Xem, người cái gì cũng không biết, ta chính là nói cho người cũng không có ý nghĩa gì nha." Tâm Vận cười cười: "Cho nên, đừng hỏi nhiều như vậy, giúp chúng ta chuẩn bị thứ chúng ta muốn liền tốt."

"Được thôi." Lão Isaiah nhún vai: "Như vậy. . . Các người muốn bao nhiêu độ sâu? Nếu như chỉ là bình thường ba trăm mét lặn sâu, ta muốn lấy giác tình giả tổ chất thân thể, dùng mềm chất đồ lặn cũng giống vậy có thể đi đến. Nhưng nếu như là năm trăm mét lặn sâu. . . Ta chỗ này. . ."

Hắn nâng lên đầu suy nghĩ một chút: "Giống như nhàn rỗi cũng chỉ có hai bộ. Muốn tập hợp bốn bộ, chỉ sợ muốn chờ một chiếc khoa khảo thuyền trở về mới được."

"Phải bao lâu mới có thể trở về. . . vân vân! Người nói cái gì? Năm trăm mét?" Tâm Vận đột nhiên sững sờ: "Lớn nhất lặn sâu chỉ có năm trăm mét?"

"Cái gì gọi là chỉ có?" Lão Isaiah có chút không quá đáng về cao hứng: "Người biết năm trăm mét chiều sâu, thủy áp lớn bao nhiêu sao! Muốn chống lại lớn như vậy thủy áp, cần kết cấu cường độ cao bao nhiêu sao! Toàn cầu hết thầy quốc gia trường đại học cùng hải dương nghiên cứu khoa học cơ cấu, hết thầy có thể đi đến năm trăm mét lặn sâu cứng rắn chất đồ lặn chung vào một chỗ, cũng sẽ không vượt qua 100 bộ!"

"Đáng chết!" Tâm Vận về mặt đau khổ, quay đầu nhìn về Giang Tiêu: "Ta. . . Giống như đoán chừng sai lầm."

Giang Tiêu cũng là lần đầu tiên nghe nói loại chuyện này, đồng dạng cau mày, đối lão Isaiah hỏi: "Cái kia. . . Mong muốn lặn xuống càng sâu đáy nước trang bị, người có sao?"

"Bao sâu? Cụ thể một chút."

"1000. . . Chừng bảy trăm thước đi."

"Cái kia không có khả năng. Trên thế giới không có bất kỳ cái gì một cái cứng rắn chất đồ lặn, có thể đến tới loại này chiều sâu." Lão Isaiah không có nửa điểm do dự lập tức dao động ngẩng đầu lên: "Trời, các người đến tột cùng muốn đi loại này chiều sâu làm cái gì!"

"Đi tìm. . . Vật gì đó." Giang Tiêu chỉ có thể hàm hồ trả lời.

"Loại này chiều sâu, không có bất kỳ cái gì đồ lặn có thể đi đến, buông xuống người huyền tường đi." Lão Isaiah tùy tiện đánh nát Giang Tiêu huyền tường: "Nếu như chỉ là muốn tìm đồ, máy móc hội so với nhân loại càng có hiệu suất. Ta chỗ này cũng là có một đài biển sâu dò xét người máy, cao nhất làm việc chiều sâu có khả năng đi đến hai ngàn mét, hẳn là có thể đủ thỏa mãn nhu cầu của các người. Mà lại như thế cũng an toàn hơn một chút, các người chỉ cần trên thuyền thông qua thao túng trang bị cùng màn hình điều khiển là được rồi."

"Người máy. . . ?" Giang Tiêu cùng Tâm Vận liếc nhau một cái, đều lắc đầu: "Không được. Chúng ta nhất định phải tiến vào dưới nước, đến vị trí kia mới được."

Từ Yên lưu lại ghi chép bên trong, mình xác nói qua, nòng là dựa vào lấy hạt giống tinh thần cảm ứng, mới thông thuận tìm tới chính xác phương vị. Mà lại hạt giống mở miệng, cũng là bởi vì cảm ứng được giác tình giả thân phận mới sẽ mở ra. Nếu như chỉ là viễn trình điều khiển biển sâu người máy, căn bản cũng không có thể có thể tìm tới hạt giống.

Lại càng không cần phải nói. . . Mục đích của bọn hắn, là tiến vào hạt giống bên trong, tìm tới giấu ở trong đó đồ vật!

"Còn có khác biện pháp giải quyết sao?" Giang Tiêu vẫn không hề từ bỏ, nhíu mày hỏi.

"Nếu là như vậy. . . Vậy cũng chỉ có thể dùng biển sâu lặn xuống nước khí cụ." Lão Isaiah suy nghĩ một chút: "Tay ta đầu cũng là có một đài, thế nhưng hiện tại đang ở ra biển, phải chờ tới một tuần sau mới có thể trở về. Mà lại. . . Trán của nó định thừa viên số lượng chỉ có ba người."

"Ba người sao. . . ? Vậy cũng được, có dù sao cũng so không có tốt." Tâm Vận suy nghĩ một chút, tựa hồ đây đã là duy nhất biện pháp giải quyết: "Như vậy. . . Chúng ta liền ở chỗ này chờ người một vòng tốt."

"Chờ một chút!" Giang Tiêu lập tức bèn nhảy đề xảy ra vấn đề: "Cái này biển sâu lặn xuống nước khí cụ. . . Lớn bao nhiêu?"

"Bao lớn?" Lão Isaiah sững sờ một chút, quay đầu nhìn xem phòng làm việc của mình: "Chỉ là bản thể, đại khái ta căn phòng làm việc này liền có thể để xuống đi. Dù sao đại bộ phận giữ gìn thiết bị đều trang bị tại trên thuyền, lúc này mới có thể tận khả năng giảm nhỏ lặn xuống nước khí cụ thể tích."

"Còn có. . . Thuyền?" Giang Tiêu tăng tăng thờ dãi.

Lần này. . . Khả năng thật đúng là phiến toái.

"Đương nhiên phải có nguyên bộ đội thuyền mới có thể làm việc! Người cho rằng đó là vật gì? Một lần xuất cảng ngay tại đáy biển nghỉ ngơi mấy tháng tàu ngầm hạt nhân sao?" Lão Isaiah tựa hồ căn bản không nghĩ tới Giang Tiêu vậy mà lại hỏi ra buồn cười như vậy vấn đề, trừng lên hai mắt: "Người cảm thấy thứ này có khả năng chính mình mở ra làm việc vùng biển sao!"

"Được a, ta hiểu được." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, gương mặt xem Tâm Vận, cũng đồng dạng là một mặt như đầu biểu lộ.

Chỉ là lặn xuống nước khí cụ, đã là đủ đầy phiến toái, huống chi. . . Còn có một đầu nguyên bộ khoa khảo thuyền!

Dựa theo lão Isaiah lời giải thích, không có khoa khảo thuyền, lặn xuống nước khi cụ căn bản không có cách nào làm việc!

Nếu như cái kia hạt giống vị trí là tại nơi nào đó vùng biển, vấn đề này cũng không lớn.

Nhưng bây giờ, mục tiêu thế nhưng là bồi Gia Nhĩ hồ a! Đi sâu tại Russia viễn đông Siberia đất liền thủ phủ bồi Gia Nhĩ hồ a!

Lớn như vậy một cái đồ chơi, cái kia làm sao làm đi nơi nào?

Học viện như vậy tổ chức khổng lồ, chỉ sợ ở đây vừa mới vừa có động tác, nơi đó liền biết.

Giang Tiêu ưu thế của bọn hắn, hiện tại liền là học viện còn không rõ ràng lắm hạt giống cụ thể địa điểm, cũng không rõ ràng bọn hắn tiếp xuống hành trình, chỉ có thể theo sát sau lưng bọn họ, một bước đi theo một bước truy kích.

Mà đem một chiếc trên biển thuyền lấy tới bồi Gia Nhĩ trong hồ đi, trước không nói có thể làm được hay không. Cho dù là có khả năng, cũng tuyệt đối là một cái to lớn công trình. Làm như thế, chẳng khác nào là trực tiếp đem hạt giống vị trí cho hấp thụ ánh sáng tại học viện không coi vào đâu.

"Đáng chết. . ." Tâm Vận thở dài một hơi: "Chỉ sợ. . . Chúng ta được ngăn lại biện pháp khác."

"Thế nào?" Lão Isaiah không hiểu nhìn xem Tâm Vận: "Ta không phải đã nói rồi sao, chỉ cần một tuần sau, chiếc thuyền kia liền sẽ trở về. Yên tâm đi, quyền hạn của ta đầy đủ, vô luận các người nghĩ muốn đi đâu một vùng biển, ta đều có thể để nó đi đến các người muốn đi địa phương."

"Thật?" Giang Tiêu cười khổ nhìn xem lão Isaiah: "Nhưng nếu như. . . Không phải vùng biển thì sao đây?"

"Không phải. . . Vùng biển? Cái kia các người làm gì muốn cao như vậy lặn sâu chỉ tiêu?"

Lão Isaiah sững sốt một chút, sau đó lập tức phản ứng lại, trừng lớn hai mắt: "Các người muốn tại bồi Gia Nhĩ hồ sử dụng?!"

"Đúng thế." Giang Tiêu mở ra hai tay: "Cho nên, người có năng lực đem cái tên này đưa đến bồi Gia Nhĩ hồ sao?"

"Chuyện này. . . Cái này sao có thể!" Lão Isaiah cực nhanh lắc đầu: "Các người cho rằng đó là đồ chơi, có thể tùy thân để cho các người chứa ở trong bọc mang đến mang đến sao? Không. . . chờ chút. . ."

Hắn đột nhiên dừng lại nói chuyện, ngoáy đầu lại suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra một tia nghi ngờ biểu lộ tới: "Nếu như. . . Các người có thể tìm tới nào đó người. . . Không, cái kia không có khả năng!"

"Mặc kệ nghĩ đến cái gì, nói ra. Cho dù là người cảm thấy lại chuyện không thể nào." Tâm Vận bèn nhảy bắt được lão Isaiah lời nói bên trong huyền cơ: "Dù cho chỉ là cực kỳ nhỏ khả năng, chúng ta cũng phải thử một lần."

"Ừm. . ." Lão Isaiah do dự một chút, vẫn gật đầu nói: "Đại khái là ba năm trước đây đi, ta từng có một lần xe phá hủy ở vùng ngoại thành trên đường. Khi đó đang là đêm khuya, điện thoại di động của ta cũng không có điện, không có cách nào gọi điện thoại gọi cứu viện, mà trên đường rất lâu đều không có một chiếc xe đi qua. Đó thật là một cái xui xẻo ban đêm, ta lẽ ra cho rằng, chính mình muốn trong xe qua đêm."

"Khi đó đúng là mùa đông, đáng chết, ta lần thứ nhất biết nguyên lai Tây Nam bờ biển đêm đông vậy mà cũng sẽ lạnh như vậy. Bởi vì không thể lái động điều hoà không khí, ta đem chính mình che phủ nghiêm nghiêm thật thật, co lại trong xe chờ đợi mặt trời mọc."

"Mơ mơ màng màng, ta ngủ thiếp đi. Nhưng qua không bao lâu, ta bị một hồi hơi tiếng còi xe cho đánh thức. Xuống xe là một cái hiền lành chàng trai, hỏi ta có phải hay không cần muốn trợ giúp. Trời, ta thoát nhìn như là sẽ cảm thấy đêm khuya ven đường trong xe so trong nhà ấm áp giường lớn ngủ thoải mái hơn cái chủng loại kia ngớ ngẩn sao!"

"Ta lẽ ra chỉ là muốn mượn dùng một chút điện thoại của hắn, để cho ta có thể gọi điện thoại tìm kéo trong xe, nhưng hắn lại cự tuyệt. Hắn nói hắn không thể để cho một cái lão nhân tại dạng này trong buổi tối tiếp tục đau khổ chờ đợi, để cho ta bên trên xe của hắn, hắn trực tiếp tiễn ta về nhà nhà."

"Ta đương nhiên là cự tuyệt hắn. Ta làm sao có thể đem xe của ta cứ như vậy ném ở một bên mặc kệ? Nhưng hắn lại chỉ là cười cười, để cho ta xuống xe, sau đó một tay đặt tại ta chiếc kia xe cũ kỹ động cơ đắp lên."

"Sau đó. . ."

Lão Isaiah ngẩng đầu lên, nhìn xem Giang Tiêu cùng Tâm Vận: "Ta nghĩ, các người hẳn là có thể đoán được, về sau xảy ra chuyện gì a? Không sai, xe của ta lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng thu nhỏ, nhỏ đến giống như là một cái mô hình! Một cái vô cùng tinh xảo, không có mấy may chi tiết mất đi mô hình!"

Hắn vươn tay, dùng ngón cái cùng ngón trỏ khoa tay một thoáng: "Xem, liền là lớn như vậy!"

"Ta sợ ngay người, cũng ý thức được hắn nguyên lai cũng là giác tỉnh giả, hơn nữa còn có thần kỳ như vậy năng lực. Ta đem xe của ta nhét vào miệng túi, ngồi lên xe của hắn, khiến cho hắn một đường đem ta đưa về nhà. Tại trong nhà để xe của ta, hắn để cho ta xuất ra chiếc kia đã bị co nhỏ lại thành mô hình xe cũ kỹ, để dưới đất, dùng một ngón tay điểm trụ. Trời, ta lại trở mắt nhìn chiếc xe kia biến trở về nguyên dạng!"

Giang Tiêu cùng Tâm Vận hưng phấn mà liếc nhau một cái.

"Nói đến . . . Người không cảm thấy lão Isaiah có chút kỳ quái sao?"

Đang chờ Đắc Thủy đến thời điểm, Giang Tiêu đối Tâm Vận hỏi.

"Người. . . Sẽ không phải là hoài nghi hửn a? Điều đó không có khả năng! Ta hiểu rất rõ lão Isaiah, hẳn tuyệt không có khả năng bán chúng ta!" Tâm Vận vội vàng đem đầu dao động thành trống lúc lắc, chém đinh chặt sắt nói.

"Không. . . Ta không phải ý tứ này." Giang Tiêu lắc đầu nói: "Ta nói là. . . Đôi đôi thái độ của người."

Hắn suy nghĩ một chút: "Chúng ta thấy qua mặt khác giác tỉnh giả, đều đối người tất cung tất kính. Trong mắt bọn hắn, người Tế Tụ thân phận chính là chí cao vô thượng đồ vật. Nhưng giống như chỉ có lão Isaiah, hẳn đối người mặc dù rất thân nóng, nhưng lại càng giống là thuần túy hữu nghị, mà không phải là bởi vì chức giai mà cưỡng chế tạo ra kính ý. Cái này khiến ta cảm thấy hết sức dễ chịu, rất tự nhiên. Người không có phát hiện điểm ấy sao?"

"Chuyện này. . . Có sao?" Tâm Vận lệch ra cái đầu suy nghĩ một chút: "Nói như vậy, ta trước đó cũng là không có chú ý tới. Ta biết hẳn thời điểm, giống như hẳn ngay tại lúc này cái bộ dáng này. . . Ân. . . Cùng người xác thực rất giống a!"

Nói xong, Tâm Vận lại nâng lên đầu nhìn Giang Tiêu: "Thế nhưng là. . . Hẳn cho ta cảm giác, vẫn là cùng người không giống nhau. . . Mặc dù ta cùng lão Isaiah là bạn rất thân, nhưng. . . Trên người của người, lại có một loại cùng hẳn khác biệt lực hấp dẫn. . . Luôn luôn để cho ta muốn cùng người thân cận."

Nhìn xem la lỵ mỹ thiếu nữ dùng vẻ mặt nghiêm túc khẩu khí nói ra nếu như vậy, nhường Giang Tiêu một thoáng có chút lúng túng, cười khan hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

May mắn qua không đến mười phút đồng hồ, liền nhìn xa xa Đắc Thủy xe taxi kia nhanh như điện chớp lái tới, tại bốn người trước mặt bỗng nhiên một cái sát xe dừng lại, hướng lấy bọn hắn cười đến lộ ra răng trắng như tuyết: "Hắc! Bạn thân ta rất nhanh đi!"

"Trước đưa chúng ta tìm khách sạn ở lại, muốn loại tốt nhất kia, sau đó cùng chúng ta cùng tiến lên đi." Tâm Vận cũng không nhiều khách sáo, trực tiếp kéo cửa ra lên xe: "Chúng ta có việc muốn hỏi người."

"Thành, ngồi vững vàng ngài rồi!" Đắc Thủy ấn xuống một cái loa, đợi bốn người đều lên xe đằng sau, một cước chân ga liền chạy như bay ra ngoài.

Xe tại Pasadena Hilton cửa từ điểm ngừng lại. Đắc Thủy đợi cho Tâm Vận bốn người xuống xe, lên tiếng chào, liền đem lái xe đi bãi đỗ xe. Đợi cho hẳn hồi trở lại đến đại sảnh thời điểm, bốn người gian phòng đã đã đặt xong, đang chờ hắn đến.

"Lên lầu nói đi." Tâm Vận đối Đắc Thủy lên tiếng chào, hướng về thang máy đi đến.

Vì an toàn cân nhắc, Tâm Vận chỉ mở ra một cái tổng thống phòng xếp. Cũng may Pasadena mặc dù tính không được cái gì đại thành thị, nhưng dầu gì cũng tại lớn Los Angeles địa khu, nơi này Hilton trong từ điểm cung cấp cao nhất quy cách tổng thống phòng xếp, có trọn vẹn bốn cái phòng ngủ.

Năm người vào phòng ngồi xuống, Đắc Thủy nhìn từ trên xuống dưới Tâm Vận, không chỗ ở xoa xoa hai tay, nhìn ra được trong lòng lại là chờ mong, lại là tò mò.

"Bởi vì vì một cái trùng hợp cơ hội, chúng ta nghe nói năng lực của người. Có khả năng cho chúng ta biểu diễn một lượt sao?" Tâm Vận trong phòng nhìn chung quanh một thoáng, lại không tìm được thích hợp vật, dứt khoát chỉ chỉ trước mặt cái bàn nhỏ: "Liền dùng cái này đi."

"Năng lực?" Đắc Thủy sững sờ, sau khi suy nghĩ một chút, nhẹ gạt đầu, đem lòng bàn tay đặt tại cái bàn nhỏ kia bên trên. Quả nhiên, cái bàn như là trước đó lão Isaiah miêu tả như thế, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh như gió thu nhỏ, qua trong giây lát liền co lại đến chỉ có chén rượu lớn nhỏ.

"Rất tốt!" Tâm Vận dùng sức nắm chặt hai quả đấm, kiệt lực đè nén xuống kích động trong lòng: "Loại năng lực này. . . Nếu như dùng tại kết cấu phức tạp vật thể bên trên, có thể cam đoan đang khôi phục vốn có kích thước đằng sau, cũng không ảnh hưởng công năng sao?"

"Nhìn ngài nói! Đương nhiên sẽ không! Nếu không còn có ý nghĩa gì!" Đắc Thủy liền vội vàng lắc đầu: "Ngài cũng quá xem thường ta! Không quan tâm phức tạp hơn, bảo đảm ngài dùng cùng lúc đầu một dạng! Ngài hãy nói đi, muốn cho ta cho ngài co lại điểm cái gì?"

Tâm Vận không có trực tiếp trả lời, mà là chậm rãi nói: "Như vậy, khôi phục quá trình là như thế nào đâu? Người là có hay không có thể thiết lập thời gian, để nó tự động khôi phục vốn có lớn nhỏ? Hay là mặt khác giống phương thức?"

"Chuyện này. . . Sợ là không được." Đắc Thủy lắc đầu: "Trừ phi ta tự mình đụng vào, nếu không không có cách nào sẽ được ta thu nhỏ vật thể phục nguyên."

"Chuyện này. . . Liền hơi rắc rối rồi." Tâm Vận chống đỡ cái đầu, nhìn về phía Giang Tiêu.

Chẳng lẽ. . . Muốn cùng cái này Đắc Thủy cùng một chỗ hành động sao?

Đi bởi Gia Nhĩ đáy hồ tìm kiếm hạt giống lý trình, bản liền can hệ trọng đại, lại tràn ngập nguy hiểm. Coi như tạm thời không nói có thể hay không hoàn toàn tín nhiệm như thế một cái mới vừa quen giác tỉnh giả, hẳn lại dựa vào cái gì vì mình một nhóm, bốc lên bên trên lớn như vậy nguy hiểm?

Học viện thích khách, thế nhưng là tùy thời đều có thể xuất hiện, lấy đi tính mạng của bọn họ a!

"Ngài. . . Có lời gì cứ việc nói thẳng tốt, không cần đến khách khí với ta." Đắc Thủy đưa tay dè xuồng đất chén rượu kia lớn nhỏ trên mặt bàn, trong nháy mắt lại để cho nó khôi phục nguyên trạng: "Ngài thế nhưng là ta thấy cái thứ nhất Tế Tự, tùy tiện hiệu chút ít lực, cái kia đáng là gì?"

"Chỉ sợ. . . Đây không phải cái gì việc nhỏ a." Tâm Vận cười khổ một cái, nghiêm mặt nói: "Nếu như. . . Là mặt sắp tử vong nguy hiểm sự tình đâu?"

Đắc Thủy nguyên bản về mặt nhẹ nhõm cũng ngưng trọng lên: "Tử vong? Ngài nói, liền là lúc trước trên xe nói qua cái gì học viện phái tới thích khách?"

"Đúng thế." Giang Tiêu nhận lấy Tâm Vận câu chuyện: "Chúng ta không biết lần sau ám sát hội từ lúc nào đến, cũng không biết đối thủ sẽ có năng lực như thế nào. Thậm chí. . ."

Hắn nhìn chăm chú Đắc Thủy: "Thậm chí không biết, cái kia thích khách có phải hay không là người. Người nếu tiếng Trung nói đến như vậy lưu, hẳn phải biết cái gì gọi là bèo nước gặp nhau. Nhưng bây giờ vấn đề lại là, nếu như không có năng lực của người, chúng ta liền không cách nào tiếp tục bước kế tiếp lễ trình. Cho nên. . . Chúng ta chỉ có thể gửi hi vọng ở trợ giúp của người."

"Ừm. . ." Đắc Thủy lần này nói chuyện cũng không còn giống trước đó như thế cười đùa tí tưng, trầm tư một chút: "Xác thực, quyết định này rất khó tùy tiện làm ra. Nếu như các người cảm thấy yên tâm lời nói, liền đem sự tình toàn bộ nói cho ta biết đi."

"Được." Giang Tiêu không có nửa phần lưỡng lự, lập tức gật gật đầu, bắt đầu kỹ càng giảng giải lên cho đến tận hôm nay phát sinh qua mọi chuyện tới.

Trước mắt cái này tự xưng tiếng Trung tên là tại Đắc Thủy tướng thanh say mê công việc người da đen tiểu ca có đáng giá hay không được tín nhiệm?

Giang Tiêu không biết.

Mặc dù hẳn là học viện thích khách tỷ lệ cũng không cao, nhưng ít ra còn không thể hoàn toàn bài trừ. Mà lại. . . Cho dù hẳn hiện tại cũng không phải là học viện thích khách nguy trang, nhưng Giang Tiêu cũng không thể cam đoan hẳn đằng sau lễ trình bên trong, có thể hay không hoàn toàn tín nhiệm Đắc Thủy.

Nhưng. . . Ngoại trừ tín nhiệm hẳn bên ngoài, Giang Tiêu còn có không có lựa chọn khác?

Không có.

Bảy ngày sau đó, khoa khảo thuyền liền sẽ cập bờ, mà học viện truy binh cũng không biết lúc nào sẽ đến. Không có Đắc Thủy thu nhỏ vật thể năng lực, Giang Tiêu nghĩ không đến bất luận cái gì biện pháp, có thể mạo hiểm quá hải đem to như vậy một chiếc khoa khảo thuyền cùng biển sâu lặn xuống nước khi cụng lấy tới bãi Gia Nhĩ trong hồ.

Cho nên. . . Giang Tiêu vẫn là chỉ có thể liều một phen.

Đắc Thủy một cách lạ kỳ toàn bộ quá trình bên trong không rên một tiếng, mãi đến nghe xong Giang Tiêu giảng giải, như cũ ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon, hai tay ngón tay lẫn nhau vuốt ve, cúi đầu thấp xuống.

Giang Tiêu cũng không có thúc giục hẳn, chỉ là lẳng lặng chờ đợi Đắc Thủy làm ra quyết định.

Qua yên lặng năm phút đồng hồ, Đắc Thủy mới ngẩng đầu lên: "Như vậy, ta tới tổng kết một cái đi."

"Có một vật như vậy, rất trọng yếu, giấu ở cái này Địa Cầu nơi nào đó. Thế nhưng liên quan tới nó vì cái gì nguyên nhân trọng yếu, người khác nhau lại có sự khác biệt lời giải thích. Ta tạm thời —— đưa nó xưng là bảo tàng đi."

"Hiện tại, có hai nhóm người đều muốn lấy được cái này bảo tàng. Một nhóm là các người, một đạo khác liền là trong miệng các người học viện. Các người cho rằng, nếu để cho cái kia học viện đạt được cái đồ chơi này, hội có nguy hiểm gì kết quả, chỗ lấy các người muốn ngăn cản bọn hắn, chính mình đạt được bảo tàng."

"Như vậy —— vấn đề tới." Đắc Thủy cười cười: "Ta nên như thế nào xác định, các người đạt được cái đồ chơi này, liền sẽ không mang đến nguy hiểm kết quả, mà chỉ có học viện mới có thể đâu? Hoặc là, đôi cái thuyết pháp đi. Ta cái kia như thế nào xác định, các người là chính nghĩa đồng bạn, mà học viện là tà ác Đại Ma Vương đâu?"

Giang Tiêu gật đầu cười: "Không sai, ta thừa nhận, người hoài nghi hết sức hợp lý."

"Đúng không!" Đắc Thủy nhún vai, mở ra tay, lại chuyển hướng Tâm Vận: "Ngài là cái Tế Tự, là ta từ khi thức tỉnh đến bây giờ, nhìn thấy cái thứ nhất Tế Tự. Ta hết sức tôn kính ngài, đồng thời nguyện ý vì ngài cung cấp một chút đủ khả năng trợ giúp. Ta trước đó làm ra hứa hẹn cũng không biết sửa đổi, nhưng chuyện này. . . Quá lớn, chỉ sợ không phải ta có thể tùy tiện gánh chịu."

Tâm Vận gật đầu nói: "Ta hiểu. Ta cũng không có đem mình làm là tiểu thuyết mạng trong kia loại, hồ khu chấn động, tiểu đệ dòn dập báai phục tìm nơi nương tựa nhân vật chính. A, người khả năng chưa hẳn biết, đó là Trung Quốc lưu hành. . ."

"Ta biết." Đắc Thủy nở nụ cười: "Ngoại trừ tướng thanh bên ngoài, ta đệ nhị yêu thích liền là văn học mạng. Ngài quên rồi hả? Ta thế nhưng là trong đó nước thông a. Trở lại chuyện chính, cho nên. . . Chuyện này, ta thật cần phải suy nghĩ thật kỹ một chút. Mà lại dù sao, các người còn có thời gian. Chiếc

Thủy chính mình nói.

Vậy bây giờ Đắc Thủy nháo muốn đi, tự nhiên cũng là chính hấn quyền lợi, Giang Tiêu có tư cách gì ngăn cản?

Nhưng, tình huống hiện tại nhưng lại khác biệt.

Nếu như lúc ấy Đắc Thủy rời đi, có lẽ còn không có gì đáng ngại. Có thể nếu hấn đã cùng chính mình bốn người cùng nhau tại đây trong phòng ở ba ngày, giờ phút này lại rời đi. . . Trong mắt người ngoài nhìn, vậy dĩ nhiên đã thành Giang Tiêu dám người đồng bạn.

Học viện nếu có thể tra được bọn hấn hộ chiếu, bọn hấn chuyển bay, ở phi trường liền sớm an bài xuống thân thể liên tiếp hành phục kích, vậy dĩ nhiên cũng có rất lớn tỷ lệ tra được bọn hấn ở tại nơi này nhà Hilton bên trong.

Chỉ bất quá. . . Học viện thích khách đến nay còn không hề lộ diện, hấn là đang đợi mới năng lực thiên phú người tiếp nhận viện trưởng chú ấn đi. Hay hoặc là, mới thích khách đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng lại bởi vì bọn hấn nắm người một mực tập hợp một chỗ, không có cơ hội phát động công kích.

Lúc này, Đắc Thủy một mình rời đi. . .

"Được! Ta biết người đang lo lắng cái gì!" Đắc Thủy vỗ vỗ đùi: "Ta còn cũng không tin, ta bất quá là cùng các người ở ba ngày, học viện liền có thể đi lên một câu không nói, đối ta thông hạ sát thủ? Ít nhất cũng phải cho ta biện bạch cơ hội a? Hiện tại ta liền các người muốn đi đâu mà đều còn không rõ ràng lắm, cùng lắm thì ta đang hoàng nói cho bọn hấn ta biết sự tình không liền thành?"

". . . Được a."

Giang Tiêu mặc dù cũng lo lắng, nếu như học viện thật xuống tay với Đắc Thủy, dù cho cũng không phải là muốn mệnh của hấn, nhưng lại thông qua uy hiếp đe dọa loại hình thủ đoạn, khiến cho hấn từ bỏ trợ giúp chính mình một nhóm, cũng đồng dạng là một chuyện phiền toái.

Nhưng Giang Tiêu lại cũng không thể cưỡng ép đem Đắc Thủy ở lại đây trong phòng a? Dù sao Đắc Thủy ban đầu là tự nguyện lưu lại, hiện tại tự nhiên cũng có thể tự nguyện rời đi.

"Người đi đi."

Tâm Vận theo trong phòng của mình đi tới, đứng ở cổng, vọt tới nước cười cười: "Chơi đến vui vẻ lên chút."

"Này, vẫn là ngài nhìn thấu qua!" Đắc Thủy cười xoay người, hướng về phía Tâm Vận thụ một cây ngón cái: "Thành, ta đây cũng không nhiều lời, tìm quán ăn đêm này một đêm đi. Cái kia, có người hay không muốn theo ta cùng nhau đi sống? Create bên trong thế nhưng là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Hollywood sao kim nha!"

Giang Tiêu cùng Tâm Vận đều lắc đầu. Triệu Thiên Vũ cùng Loạn Nhường giờ phút này mặc dù ở trong phòng của mình, nhưng hấn là cũng đều nghe thấy được phía ngoài đối thoại, lại đều chưa hề đi ra.

"Được, ta đây coi như làm thật một người đi!" Đắc Thủy cười hắc hắc, nhanh chân đi ra môn.

"Cái tên này. . . Chỉ mong không cần có nguy hiểm gì mới tốt."

Giang Tiêu nhìn xem cửa bị phanh một tiếng đóng lại, thờ dài.

"Làm hết sức mình, an thiên mệnh đi." Tâm Vận nhún vai: "Nếu như hấn thật xảy ra điều gì nguy hiểm, hoặc là sau cùng quyết định không giúp chúng ta, cũng không có biện pháp gì."

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Đang ở thom ngọt mộng đẹp bên trong ngủ say Tâm Vận, bỗng nhiên bị cái gối một bên chuông điện thoại di động đánh thức.

Nàng mơ hồ con mắt, tức giận cầm điện thoại di động lên kết nối, vừa muốn mở miệng mắng chửi người, lại nghe thấy đầu kia truyền tới một thô lỗ âm thanh nam nhân: "Người là Tâm Vận sao!"

Nam nhân kia nói là tiếng Anh, mang theo nồng đậm người da đen đầu đường khẩu âm, Tâm Vận hai chữ này phát âm cũng kỳ dị.

Tâm Vận bản năng ý thức được không đúng, trong nháy mắt đã thanh tỉnh hơn phân nửa: "Người là ai? Chuyện gì?"

"Các người cái kia đồng bạn, bây giờ đang ở trên tay của chúng ta." Đầu kia đàn ông đắc ý cười: "Cái kia gọi là kiều này nọ • Reeves Brooke đàn ông."

Tâm Vận sững sờ một hồi, mới phản ứng được hấn nói là Đắc Thủy.

"Đáng chết! Vậy mà thật bị bắt!"

Tâm Vận dưới đáy lòng mắng thầm, nhưng ngoài miệng lại không có nửa điểm biểu hiện ra ngoài, vẫn như cũ duy trì lấy bình tĩnh bình tĩnh: "Người là. . . Học viện người?"

"Đúng thế. Ngươi cho rằng chạy trốn tới nước Mỹ, chúng ta liền không tìm được các ngươi rồi hả?" Bên đầu điện thoại kia âm thanh nam nhân nghe rất là phách lối: "Nếu như các ngươi còn tại hồ tính mạng của hần, đêm nay chín điểm đến khang phố ngừng lại Wilmington đến, chúng ta ở chỗ này chờ các ngươi. Bất quá. . ."

Tâm Vận không chế hô hấp của mình, chờ lấy hần nói tiếp xong cái kia bất quá.

"Bất quá, không cho ngươi tới. Các ngươi một nhóm là bốn người a? Ngươi lưu tại trong tửu điểm, nhường ba người kia tới. Nếu như chúng ta người trông thấy ngươi xuất hiện, các ngươi thân yêu Tiểu Kiều này nọ. . . Chỉ sợ trên thân thể liền sẽ thiếu chút đồ vật." Bên đầu điện thoại kia đàn ông tùy tiện cười ha hả: "Đúng rồi, ngươi có muốn hay không nghe một chút kiểu này nọ tên kia thanh âm?"

Nói xong, trong điện thoại vang lên vài tiếng tiếng bước chân, nghe là nam nhân kia đi tới kiểu này nọ bên người, đem điện thoại thả tới.

"Xin lỗi. . . Ta. . . Ta không nghĩ tới bọn hần vậy mà thật sẽ tìm tới ta. . . Ta đã cùng bọn hần nói qua, ta còn không có nhập bọn, cũng không biết các ngươi sau đó phải đi chỗ nào, nhưng bọn hần không tin. . ."

Đầu bên kia điện thoại, đúng là Đắc Thủy thanh âm, nhưng lại ừ rử, không còn có trước đó thối bản mùi vị.

"Lần này hần là tin tưởng a?" Điện thoại một lần nữa về tới nam nhân kia bên tai.

"Ta biết rồi. Khang phố ngừng lại thành phố Wilmington quảng trường phải không? Sau khi tới, ta cái kia làm sao tìm được ngươi?" Tâm Vận thanh âm lạnh như băng.

"Ta gọi Paul, liên cura Paul. Wilmington không ai không biết liên cura Paul. Bọn hần sau khi tới, chỉ cần hỏi người liền tốt." Bên đầu điện thoại kia người lại lần nữa cười lớn: "Phải biết, cái này quảng trường đám người đều hết sức thân mật, thích nhất làm người bên ngoài chỉ đường!"

"Được." Tâm Vận dứt khoát đáp lại xong, đầu kia liền cúp xong điện thoại.

"Đáng chết!"

Tâm Vận tăng tăng mà đem di động đập vào trên giường, trong lòng tràn đầy tức giận.

Học viện. . . Vậy mà thật tìm được hành tung của bọn hần! Mà lại, vậy mà không dám lên môn đến trong tửu điểm đến, mà là bắt đi Đắc Thủy!

Nàng bỗng nhiên lao xuống giường, trước một cước đạp ra cửa phòng của mình, lại đạp ra Giang Tiêu cửa phòng: "Chớ ngủ! Giang Tiêu! Đắc Thủy bị học viện bắt đi!"

Giang Tiêu từ trên giường ngồi dậy, nhìn một chút bị Tâm Vận đạp xấu cửa phòng, lại nhìn một chút nàng tấm kia tức đến nổi phồng khuôn mặt nhỏ, thật sâu thở dài:

"Ta liền đoán được. . . Hần như thế vừa đi, chuẩn không có chuyện gì tốt."

"Nói đi, bọn hần muốn chúng ta làm cái gì? Giao tiền chuộc sao?"

. . .

Phòng trong phòng khách, bốn người vây quanh bàn trà, ngồi thành một vòng, người người đều sắc mặt ngưng trọng.

"Sự tình chính là như vậy. Học viện người bắt đi Đắc Thủy, đồng thời gọi điện thoại tới yêu cầu chúng ta đi khang phố ngừng lại thành phố Wilmington quảng trường cùng bọn hần thương lượng, nhường ngoại trừ ta, ta nhất định phải lưu tại trong tửu điểm, không thể đến hiện trường đi." Tâm Vận ánh mắt quét qua đám người: "Đi, chỉ có thể là ba người các ngươi."

"Điều đó không có khả năng." Loạn Nhường mỉm cười nở nụ cười, biểu lộ khinh thường: "Chủ thượng, ta là của ngài tùy tùng, nhất định phải lưu tại bên cạnh ngài. Bọn hần hết sức hiển nhiên là muốn điệu hồ ly sơn, để cho chúng ta đi giải cứu cái kia hắc ám, lại thừa dịp ngài lạc đàn thời điểm đánh lên ngài."

"Có loại khả năng này." Giang Tiêu suy nghĩ một chút: "Nhưng còn có một loại có thể là. . . Bọn hần còn không có triệu tập đến mới, tiếp nhận chú ẩn năng lực thiên phú người, cho nên không cách nào đối mặt Tâm Vận tinh thần uy áp. Chỉ có trước loại bỏ năng cái này Tế Tự, mới có thể đánh chết chúng ta."

"Cái kia. . . Chúng ta liền không đi không được sao?" Triệu Thiên Vũ cau mày: "Liền xem như cái kia Đắc Thủy thật bị bọn hần giết, chúng ta cũng có thể thử tìm những phương pháp khác, đem khoa khảo thuyền đưa đi bồi Gia Nhĩ hồ a? Hoặc là dứt khoát. . . Có thể tìm tới những biện pháp khác chui vào đáy hồ đâu?"

"Chỉ sợ. . . Rất khó." Giang Tiêu chậm rãi lắc đầu: "Mà lại càng quan trọng hơn là, Đắc Thủy bị bắt, cũng là bởi vì chúng ta duyên cớ. Nếu như cứ như vậy đem hần vứt bỏ, ta qua không được lương tâm mình cửa ải này. Mặc dù chưa hần có thể thuận lợi cứu hần đi ra, nhưng. . . Chúng ta dù sao cũng phải thử một lần."

Mà lại, nàng cũng xác thực cảm thấy, chỉ có dạng này Giang Tiêu, mới là trong mắt của nàng có khả năng tin cậy, có thể phó thác sinh mệnh Giang Tiêu.

"Chủ thượng, ta tuyệt sẽ không rời đi ngài bên người nửa bước." Loạn Nhường trầm mặt, chém đinh chặt sắt lắc đầu.

"Cái kia không giống nhau." Loạn Nhường lắc đầu nói: "Khi đó ngài bên người không có bất kỳ cái gì nguy hiểm, không cần ta bảo hộ. Nhưng bây giờ. . . Ngài đã trở thành học viện mục tiêu lớn nhất. Ta không có khả năng nhường ngài liều lĩnh trải nghiệm phiêu lưu này. Bất luận ngài nói cái gì, ta đều tuyệt sẽ không bỏ mặc ngài ở vào hiểm cảnh."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đồ gấp cặn bã

Triệu Thiên Vũ cười cười: "Mặc dù đều là lớn Los Angeles địa khu vệ tinh thành, nhưng kang phổ ngừng lại cùng Pasadena có thể là hoàn toàn khác biệt hai thế giới. Coi như ví von thành thiên đường cùng địa ngục cũng không đủ. Pasadena có thừa châu Lý Công học viện, có tốt đẹp xã khu, cao giá phòng. Mà kang phổ ngừng lại. . . Trị an tại toàn đẹp tất cả trong thành thị bài danh đếm ngược thứ tám, người da đen nhân khẩu số lượng vượt lên trước năm mươi phần trăm, súng bắn, cướp bóc, cưỡng gian, nhập thất trộm cướp. . . Nhất là trong đó hạch tâm nhất mấy cái quảng trường, một khi đêm xuống, trừ những nơi bang phái, căn bản không có người dám ở đầu đường đi lại. Bất quá. . . Ngược lại cái kia cùng chúng ta lại không có có quan

hệ gì."

"Đó là đương nhiên." Giang Tiêu nhún nhún vai, hướng về thị khu phương hướng cất bước đi đến.

Thời gian ước định là chín điểm. Vì cam đoan không đi công tác sai, Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ đến nơi thời gian chỉ là bảy giờ vừa qua khỏi mà thôi. Giờ phút này mặc dù chỉ là vừa mới vào đêm, nhưng trên đường phố đã ít có người đi đường.

Khang phố ngừng lại quả nhiên cùng Pasadena hoàn toàn không thể so sánh nổi, đầu đường kiến trúc cơ hồ đều là rách tung toé. Một tòa thành thị sinh mệnh lực, cùng trong đó cư dân cùng một nhịp thở. Cũng không đủ mức thuế, tự nhiên cũng không có đầy đủ công cộng chi tiêu. Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ đi trên đường, phóng tầm mắt nhìn tới, hai bên đường phố đều là thiếu động pha lê cùng loang lỗ tường da.

"Địa đồ. . . Giống như có chút không đúng?"

Đề điện thoại đi động xuống, Triệu Thiên Vũ ngược mắt nhìn Giang Tiêu: "Chúng ta hẳn là tiếp tục hướng phía trước đi qua ba cái quảng trường, liền có thể trông thấy Wilmington quảng trường. Nhưng bây giờ ở đây, lại thiếu một đầu nguyên bản cái kia có đường."

"Cốc ca địa đồ tin tức thu thập thành viên, cũng không dám tới gần loại địa phương này sao?" Giang Tiêu nở nụ cười: "Không sao. Sẽ có người cho chúng ta chỉ đường."

Nói xong, Giang Tiêu hướng về phía trái phía sau bày một thoáng đầu. Triệu Thiên Vũ theo động tác của hắn, nhìn qua hướng về phía cái hướng kia, quả nhiên có mấy cái bóng đen đang ở đường phố đối diện xa xa dán tại phía sau hai người.

"Theo mười phút đồng hồ. Thoạt nhìn là đang phán đoán có được hay không ra tay." Giang Tiêu mỉm cười: "Vậy liền. . . Cùng bọn hắn hỏi đường đi."

Triệu Thiên Vũ dứt khoát nhẹ gật đầu: "Không có ý kiến. Người nói đi, làm như thế?"

"Đương nhiên là. . . Đơn giản trực tiếp điểm a!" Giang Tiêu cười ha ha lấy, xoay người liền vượt qua đường cái, hướng về kia mấy cái bóng đen nhanh chân đi đi.

Đi tới phụ cận, Giang Tiêu thấy rõ đám người này bộ dáng. Hết thảy năm người, đều là điển hình nước Mỹ người da đen cách ăn mặc, ăn mặc lòe loẹt hip-hop phong cách, to lớn áo thun một mực sắp rủ xuống tới đầu gối, dài rộng trên quần treo đầy đủ loại dây xích.

Từng trên thân thể người đều có diện tích to lớn hình xăm, cũng không ngoài hồ liền là chút bộ xương a ma quỷ a loại hình. Chỉ là nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo, vô luận phong cách về vẫn là họa sĩ đều vụng về cực kì. Hết sức hiển nhiên, hình xăm sư cũng sẽ không là cái gì hàng thượng đẳng.

Đám người này tại mười phút đồng hồ trước đã nhìn chằm chằm Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ, đã đi theo đám bọn hắn đi qua ba cái quảng trường. Gia châu Hoa Kiều tại toàn đẹp nhiều nhất, mà cũng thường thường bị cho rằng là nhất mềm yếu có thể bắt nạt. Xem hai người này ăn mặc, tựa hồ cũng rất có tiền bộ dáng, rõ ràng cùng hoàn cảnh nơi này không hợp nhau.

Càng không cần nói. . . Trong hai người nữ nhân kia, nhìn càng là trước sau lồi lõm, dáng người hăng hái cực kỳ! Mặc dù ban đêm thấy không rõ khuôn mặt như thế nào, nhưng bọn hắn cũng sẽ không so đo nhiều như vậy.

Bọn hắn vốn là dự định lại đi qua một cái quảng trường liền hạ thủ. Cái kẻ tiếp quảng trường ánh đèn càng thêm mờ mịt một chút, bởi vì bóng đèn đã cơ hồ toàn bộ bị đầu đường bang phái tại trong lúc rảnh rỗi lúc lấy ra luyện thương pháp.

Nhưng lại không nghĩ rằng, một nam một nữ kia, vậy mà chủ động hướng về chính mình đi tới.

Hai cái châu Á. . . Tại khang phố ngừng lại ban đêm đầu đường, chủ động hướng về năm cái theo dõi tại sau lưng người da đen đi tới?

Năm người nhìn nhau liếc mắt, đều âm thầm đưa tay đặt tại trong ngực chuôi thương bên trên.

Đây chẳng qua là cần thiết đề phòng mà thôi. Nhưng ở trong lòng của bọn hắn, cũng là không có làm thật cảm nhận được cái uy hiếp gì. Lớn nhất khả năng, vẫn cảm thấy hai người kia ngây thơ đến ngu ngốc trình độ thôi.

"Chào buổi tối." Giang Tiêu đi tới cái kia năm cái quảng trường lưu manh trước mặt, hướng về phía lấy bọn hắn lễ phép gật gật đầu: "Xin hỏi, có ai có khả năng nói cho chúng ta biết, Wilmington đường phố hẳn là đi như thế nào?"

Trong năm người cao lớn nhất một người đứng dậy, cơ hồ cao vượt qua sông tiêu một cái đầu, cúi đầu mặt mũi tràn đầy cười tà: "Ha ha, Á Châu con gà con nhóm, các ngươi nhìn hết sức đáng yêu!"

Nói xong, hắn quay đầu, đối sau lưng bốn cái đồng bọn phá lên cười: "Ha ha, các huynh đệ, này nhỏ Công Kê liền để cho ta đi! Ta từ khi rồi đi cá mập bảo ngục giam đằng sau, còn là lần đầu tiên nhìn thấy cao cấp như vậy mặt hàng đâu!"

"Yo, không có vấn đề!"

"George người nói tính!"

"Để cho chúng ta thưởng thức một chút người là thế nào làm bạo hắn ** a!"

"Yên tâm, chúng ta có cái kia nhỏ gà mái là đủ rồi!"

Sau lưng đám người cũng liền phát ra một hồi kịch liệt cười vang, còn không ngừng hướng về Giang Tiêu hai người khoa tay lấy bi ỏi thủ thế.

Nhìn, dẫn đầu cái kia tên là George đàn ông, chính là cái này trong đoàn thể nhỏ đầu lĩnh. Mà lại ngồi qua ngực giam hãm, còn tại trong phòng giam dường thành một ít không tốt lắm thói quen.

"Đừng sợ, Á Châu con gà con, chờ ngươi cùng ta quen thuộc đằng sau ngươi liền sẽ phát hiện, kỳ thật ta vẫn là hết sức ôn nhu. Vô cùng ~ vô cùng ôn nhu! Ta tại cá mập bảo trong ngực giam làm qua hai cái giống như ngươi Á Châu con gà con, các ngươi thật so nữ nhân càng hăng hái!" Cái kia George đối Giang Tiêu phá lên cười, hướng về phía trước hếch hạ thân: "Chờ ta thoát mái xong, chỉ cần ngươi đem ta hầu hạ được đầy đủ dễ chịu, ta sẽ nói cho ngươi biết làm sao đi Wilmington đường phố!"

Nói xong, hãm lại chuyển hướng Triệu Thiên Vũ, dậm tục ánh mắt lại đánh đảo quanh, đồng dạng thêm nhỏ dãi: "Còn có ngươi, Á Châu nhỏ gà mái. Ta hi vọng ngươi đủ kiên cường, kiên cường đến nhường các huynh đệ của ta thoát mái xong sau, còn đầy đủ hoàn chỉnh. Nếu như tại ngươi trước khi chết không có bị ta làm qua, ta sẽ rất vì ngươi thấy tiếc hận!"

"Lẽ ra chỉ là muốn giáo huấn một thoáng mà thôi. Nhưng bây giờ. . ." Giang Tiêu quay đầu, cười nhạt một tiếng dùng tiếng Trung cùng Triệu Thiên Vũ nói: "Tựa hồ không cần cho loại này cặn bã bất luận cái gì thương hại a?"

"Lưu một người sống là được." Triệu Thiên Vũ nhẹ gạt đầu.

Trong lòng của nàng, cũng trong nháy mắt bạo phát ra sát ý.

Nếu như đám này người da đen vên vện dự định cướp bóc, Triệu Thiên Vũ đổ cũng không tính muốn mạng của bọn hãm. Chỉ cần cho ra đầy đủ giáo huấn, để bọn hãm dẫn đường đi đến Wilmington là có thể.

Nhưng xem cái kia George khẩu khí. . .

Hãm việc ác, đầy đủ để hãm chết bên trên một trăm lần.

"Ngươi rất muốn thoát mái phải không? Không có vấn đề." Giang Tiêu quay đầu trở lại nhìn George, trên mặt mỉm cười lại từ đầu đến cuối đều không có thay đổi, cúi đầu xuống nhìn xem George dưới hông: "Ta sẽ để cho ngươi thoát mái. Thoát mái đến thẳng thiên mới thôi."

"Thật nghe lời con gà con! Ta cũng đã sớm nói, các ngươi Á Châu con gà con đều là như vậy nghe. . ." George vừa mới mở miệng nói đến một nửa, trước mắt lại đột nhiên một bông hoa, sau đó chính là trước ngực đau đớn một hồi truyền đến.

Một cái trọng quyền mang theo ba tiếng kịch liệt xương vỡ âm thanh, gần hai mét, cứng cáp giống như Nba cầu thủ George bị tăng tăng đánh đến trên tường, xương sườn đã bị đánh gãy ba cây.

Mà cho đến lúc này, bốn người sau lưng cười vang còn không có dừng lại. Sự tình phát sinh quá nhanh, bọn hãm thậm chí ngay cả phản lại thời gian đều không có.

"Sưóng hay không??" Giang Tiêu chậm rãi hướng đi trước, đi bộ nhàn nhả mà cúi thấp đầu, nhìn trên mặt đất George: "Đừng như vậy nhanh liền thỏa mãn a, đây vẫn chỉ là mới bắt đầu đây."

"Thao!"

"Làm ngươi!"

George đồng bọn lúc này mới dồn dập kịp phản ứng, một bên tức miệng mắng to lấy, một bên từ trong ngực móc súng lục ra.

Nhưng đáng tiếc là, lại không ai có cơ hội bóp cò súng.

Bọn hãm cùng Triệu Thiên Vũ ở giữa khoảng cách, thật sự là quá gần.

Cầm súng lục tay phải theo cánh tay cho ra khu động lực giương làm ra trước ngực vị trí, liền đã mất đi xương cổ tay chống đỡ.

Tại trong chớp mắt, Triệu Thiên Vũ thủ đao đã trước người xẹt qua một cái hoàn mỹ nửa vòng tròn, nhanh đến bốn người kia không chỉ có không có nửa phần thời gian phản ứng, thậm chí liền liền phát giác đều không có phát giác.

Bốn cái phun máu tươi thủ đoạn cô độc dựng đứng trên không trung, mà bốn cái tay thương tính cả nắm tay phải của bọn nó, đã theo nguyên bản động tác cao cao bay lên bầu trời.

Triệu Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, một lần nữa buông xuống tay phải. Một giọt máu tươi nhẹ nhàng từ trên mu bàn tay trượt xuống, từ đầu ngón tay ngã rơi xuống mặt đất.

Cao tốc chấn động bên trong tay phải, liền liền máu tươi cũng không cách nào nhiễm phải nửa phần.

"Nhanh lên. Nếu như người tại ba giây đồng hồ bên trong sẽ không lại cho ta đáp án rõ ràng, ta nghĩ ta chỉ có thể đến hỏi bằng hữu của người. Có lẽ bọn hân hội càng muốn giúp chúng ta dẫn đường." Giang Tiêu tay tại George bóng loáng sáng loáng trên đầu trục nhẹ nhàng vuốt ve, mặc dù ngữ khí ôn nhu, nhưng lời nói bên trong hàm nghĩa lại là đáng sợ như vậy.

"Ta. . . Ta dẫn đường!" George vội vàng như phát điên gật đầu, mong muốn đứng dậy, nhưng run rẩy hai chân cố gắng nhiều lần, làm thế nào cũng không cách nào đứng thẳng.

Cái kia dài rộng dường quần, đã bị máu tươi nhiễm đỏ, cơ hồ nửa cái quần đều là dưới hông vết thương chảy ra huyết dịch.

"Thật tiếc nuối. Nhìn. . . Người tựa hồ không quá có thể đi bộ." Giang Tiêu đứng thẳng một thoáng vai, vươn tay nắm George một con đầu gối, quay đầu nhìn về Triệu Thiên Vũ: "Người cảm thấy đối với loại người này tới nói, giết chết cùng phế bỏ, cái nào càng tốt hơn một chút?"

Hắn những lời này là dùng tiếng Trung nói, George nghe không hiểu Giang Tiêu đến tột cùng đang nói cái gì, chỉ có thể hoảng sợ mà nhìn trước mắt cái này đáng sợ Á Châu đàn ông.

"Đó còn cần phải nói sao? Khiến cho hân đòi này đều chỉ có thể nằm ở trên giường đi. Bất quá. . . Đã biến thành loại này bộ dáng đằng sau, chỉ sợ hân đòi này cũng cũng không dài lắm đi." Triệu Thiên Vũ hơi hột tuyên án George vận mệnh.

Nàng từng hai lần từng chịu đựng Lực Tần tra tấn, tự nhiên rất rõ ràng, trước mắt George cùng Lực Tần, là đồng loại. Bọn hân khác biệt duy nhất ngay tại ở, Lực Tần có càng nhiều lực lượng mà thôi.

Chính mình ngày đó nếu như không phải là bị Giang Tiêu cứu, kết quả sau cùng chỉ sợ sẽ thảm đến nàng không cách nào tưởng tượng.

Mà chuyện như vậy, tại George trên người đã phát sinh qua số lần, nhất định không chỉ một lần.

"Tốt!" Giang Tiêu cười cười, tay phải bỗng nhiên vừa dùng lực, đã bóp nát George một con đầu gối.

Thật dài kêu thảm vang vọng bầu trời đêm, George không biết từ nơi nào bạo phát ra một cỗ lực lượng, vậy mà tránh thoát Giang Tiêu kiềm chế, trên mặt đất lăn lộn đầy đất.

Hắn quay cuồng động tác, tựa như một đầu trong hầm phân giòi bọ.

Giang Tiêu mang theo buồn nôn nhũ mảy, đứng lên, một cú đập nặng nề đá vào George trên thân. Hắn không có tận lực lựa chọn vị trí, một cước này đá vào hân xương hông bên trên. Kèm theo thanh thúy răng rắc âm thanh, George xương chậu đã vỡ nát.

"Chỉ phế bỏ một cái chân. . . Không, là hai đầu, còn chưa đủ a." Giang Tiêu cười cười, vươn tay bắt lấy George phần gáy da, đem hân nhấc lên, chân phải cao cao nâng lên, tầng tầng đập xuống.

Liên tục ba lần, George giờ phút này đã sớm đau đến hôn mê đi. Hai cánh tay của hắn hai chân khớp nối, đều đã vỡ đến giống như là bị hạng nặng xe lu đè lên.

Nếu như hắn là cái ức vạn phú ông, như vậy có lẽ còn có như vậy một tia cơ hội, tại trải qua mấy năm trị liệu đằng sau, dựa vào tay chân giả cùng quái tượng tập tễnh đi lại.

Thế nhưng loại này đầu đường bang phái lưu manh, làm sao có thể gồng gánh nỗi khủng bố như vậy giá trên trời tiền thuốc men?

Cuộc đời của hắn, ước chừng còn có thể còn lại mấy tháng đi. Mà lại là thể thảm nhất, thống khổ nhất mấy tháng.

Nhưng dù vậy, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể chuộc lại tội lỗi của hắn.

Bỏ qua đã bị cắt đứt tứ chi khớp nối, như cùng một cái như chó chết George, Giang Tiêu xoay người, nhìn một chút trên mặt đất còn lại bốn người da đen.

Bọn hân ăn mặc cũng đều là cùng George đồng dạng phong cách, lời thoại mà hip-hop, chỉ là hiện tại mỗi người trong mắt, nguyên bản hung ác lệ khí đều sớm đã biến mất, đổi thành hoảng sợ cùng không biết.

Loại người này ở giữa căn bã, vốn là một mực là hiếp yếu sợ mạnh. Khi bọn hân thấy được mạnh mẽ hơn bọn họ người, thậm chí là chưa bao giờ nghĩ tới lực lượng đáng sợ lúc, bọn hân hội biểu hiện được so với người bình thường càng thêm nhất gan.

Một cái tên nhỏ con bỗng nhiên từ dưới đất bò dậy, thét chói tai vang lên cơ giở chạy như bay, nhưng hắn vừa bước ra đến bước thứ ba thời điểm, lại đột nhiên một cước đập hụt, tầng tầng ngã rầm trên mặt đất, dùng một cái duyên dáng ngã gục tư thế chạm đất.

Bởi vì ngay tại chân phải của hắn nhanh chân bước ra thời điểm, chống đỡ lấy thể trọng chân trái lại từ nhỏ trên đùi đột nhiên đứt gãy, lưu lại một cùng thủ đoạn đồng dạng tron hân vết thương.

Hắn vốn là bản năng duỗi ra hai tay, nghĩ phải sống mặt đất, lại quên đi tay phải của mình đã bị chém đứt. Trên cổ tay tươi mới đứt gãy tầng tầng cọ trên mặt đất, cùng thô ráp mặt đất tiếp xúc thân mật.

Dạng này mà sát, mang tới đau đớn hơn xa bị cao bước sóng chặt đứt vết thương. Cái kia tên nhỏ con một tiếng thê lương thét lên, ôm đứt cổ tay phảng phất giống như điện trên mặt đất co quắp.

"Còn có ai muốn chạy, xem hần."

Triệu Thiên Vũ chậm rãi đi về tới, cúi đầu xem trên mặt đất ba người còn lại.

Ba người ánh mắt lập tức rời rạc mở đi ra, không dám cùng Triệu Thiên Vũ đối mặt. Nhưng Triệu Thiên Vũ lại không có nửa điểm mong muốn buông tha tính toán của bọn hần, vươn tay bắt lấy một người da đen đầy đầu Tạng Biện, mãnh lực kéo một cái, đem đầu của hần chuyển hướng cái kia tên nhỏ con phương hướng: "Thấy rõ ràng điểm, cẩn thận một chút, nghiêm túc lên."

"Tha. . . Tha ta. . ."

Cái kia Tạng Biện răng đập đập đung chạm, đã nói không nên lời một câu đầy đủ tới.

"Nhận biết. . . Wilmington đường phố a?" Triệu Thiên Vũ hài lòng gật gật đầu, đem đầu của hần xoay hướng về phía mặt mình: "Người hội mang chúng ta đi, có đúng hay không?"

"Đúng. . . Đúng. . ."

Tạng Biện người da đen run rẩy mong muốn gật đầu, nhưng tóc lại nhưng vẫn bị Triệu Thiên Vũ chộp trong tay, không cách nào trên phạm vi lớn gật đầu, nhường động tác này nhìn có chút buồn cười.

"Rất tốt. Người hết sức may mắn." Triệu Thiên Vũ hơi cười, quay đầu nhìn một chút còn lại hai người, nhún vai: "Mà các người. . . Hết sức đáng tiếc, vận khí của các người không thể nào tốt."

Tay phải nhẹ nhàng xẹt qua, hai người kia còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm, tứ chi đã bị nhanh như gió cắt xuống, chỉ còn lại có một cái trụ lù thân thể trên mặt đất vụn vụn.

Cho đến lúc này, bọn hần mới bạo phát ra kinh thiên động địa tiếng kêu thảm thiết.

"Gọi thành như thế, cũng không có những người khác ảnh xuất hiện? Khang phổ ngừng lại trị an quả nhiên là. . ." Giang Tiêu cười lạnh nhìn một chút đường đi hai đầu, đèn đường mờ mờ dưới, tìm không thấy nửa cái bóng người: "Cho nên nói, tình cảnh như vậy ở chỗ này đã sớm bị tập mãi thành thói quen đi."

"Đây không phải cũng hết sức được chứ, bớt việc. Ít nhất không cần lo lắng cảnh sát tới ảnh hưởng chúng ta." Triệu Thiên Vũ lôi kéo cái kia Tạng Biện đứng lên, hướng hần nghiêng nghiêng đầu: "Mang bọn ta đi Wilmington, tìm một cái gọi Paul đàn ông. Ta nghĩ, người hần là biết hần đi."

"Paul?" Cái kia Tạng Biện đen người như là bị kim châm trúng một thoáng, toàn thân bỗng nhiên một cái co vào: "Các người muốn đi tìm Paul? Cái kia. . . Liên cura Paul?"

"Người là muốn nói, người không có ý định dẫn đường phải không?" Triệu Thiên Vũ có nhiều hứng thú mà cúi thấp đầu, ánh mắt tại Tạng Biện trên thân chạy, giống như là đang tìm kiếm bên dưới đao vị trí.

"Không không không. . . Không phải. . . Ý tứ này. . ." Tạng Biện vội vàng trống lúc lắc lắc đầu: "Nhưng. . . Ta cũng không biết hần. . . Chỉ là biết mà thôi. Liên cura Paul. . . Hết sức nổi danh, thế nhưng cơ hồ xưa nay sẽ không công khai lộ diện, đều là bộ hạ của hần thay thế hần làm việc. Chúng ta loại tiểu nhân vật này, không có khả năng biết hần!"

"Không cần người biết. Mang bọn ta tìm tới hần là được rồi. Ta muốn. . . Người sẽ không nói cho ta, người liền hần bình thường thường ở nơi đó ẩn hiện cũng không biết a?" Triệu Thiên Vũ cười nhạt một tiếng: "Mặc dù phiền toái một chút, nhưng ta không ngại lại đi tìm một cái mới người dẫn đường."

"Không. . . Không. . . Ta biết. . ." Tạng Biện bỗng nhiên co lại, ý thức được liên cura Paul cùng trước mắt hai người này Á Châu người đến cùng ai càng thêm đáng sợ một chút: "Đi theo ta. . . Không, mời đi theo ta. . ."

Triệu Thiên Vũ cùng Giang Tiêu nhìn nhau cười một tiếng, đi theo Tạng Biện sau lưng.

Điện thoại địa đồ quả nhiên không có làm người càng thêm đáng tin cậy, vòng qua mấy cái quảng trường đằng sau, Tạng Biện ngừng lại, xoay người: "Đến, nơi này chính là Wilmington đường phố."

Đã đi qua mấy con đường khu, Tạng Biện mới vừa hoảng hốt tâm tình đã thoáng bình phục điểm. Mặc dù như cũ e ngại sau lưng hai người, nhưng bước đi đã không giống ngay từ đầu như vậy run rẩy, tiếng nói cũng vững vàng rất nhiều.

Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Như vậy, cái kia liên cura Paul ở đâu?"

"Ta. . . Ta chỉ là biết hần có một cái quầy rượu, gọi là trần trụ thiên sứ, thế nhưng. . . Thế nhưng đây chẳng qua là nghe nói, ta chưa từng đi, cũng không biết hần đến tới cùng hình dạng thế nào. . ." Tạng Biện ngập ngừng nói bờ môi: "Liên cura Paul là cái cá sấu lớn cá, chân chính loại kia. . . Cá sấu lớn cá. Toàn bộ khang phổ ngừng lại ban đêm đều là hần định đoạt. . . Chúng ta chỉ là ở ngoại vi nhất điểm ăn cơm thừa rượu cận tôm cá nhai nhép mà thôi. . . Bình thường đều rất ít tới tới nơi này."

Tạng Biện sợ hãi nhìn một chút Giang Tiều hai người, lại nhìn một chút trần trụi thiên sứ đứng ở cửa cái kia hai cái trắng hán, trong lòng cân nhắc một thoáng, cảm thấy vẫn là cái trước càng khủng bố hơn một chút.

Hắn ngược lại cũng không phải không nghĩ tới chạy trốn. Nhưng nhớ tới trước đó cái kia gãy chân đồng bạn, ý nghĩ này lập tức liền bị đánh tiêu mất.

Hắn lấy dũng khí, sợ hãi rụt rè hướng lấy trần trụi thiên sứ công đi đến.

Ngay tại hắn cách cổng còn lại hai mét thời điểm, cái kia một đen một trắng, như môn thần hai đầu trắng hán đã riêng phần mình xê dịch hai bước, đem cửa ra vào chặn được cực kỳ chặt chẽ, không lưu một tia khe hở.

"Ha ha, bạn thân. . ." Tạng Biện một mặt đáng thương dùng khăn cầu giấy khi nói ra: "Giúp đỡ chút. Nếu như ta không vào được, đằng sau hai người kia hội giết ta. Thật. . ."

Nói xong, hắn vươn chính mình trụi lủi cổ tay phải, dọc tại trước mặt hai người: "Cầu các người. . ."

Nhưng cái kia trên mặt của hai người lại không có nửa điểm biểu lộ, cũng không có nhường ra thân thể, chỉ từ ánh mắt bên trong để lộ ra một tia trào phúng tới.

"Nhìn hết sức bộ đáng đáng thương." Giang Tiều cười cười, khoanh tay, đối bên cạnh thân Triệu Thiên Vũ nói.

"Thế nào, người đồng tình cái tên này rồi?" Triệu Thiên Vũ nhìn sang Giang Tiều.

"Cái kia làm sao có thể." Giang Tiều cười lạnh một tiếng: "Loại này rác rưởi, cho dù chết cũng chỉ là đáng đời. Ta chỉ bất quá không muốn ô uế tay của mình mà thôi."

Phía trước Tạng Biện còn tại không chỗ ở cố gắng cùng cái kia hai cái trắng hán giải thích, nhưng hai người kia lại không có nửa điểm phản ứng, thậm chí ngay cả ánh mắt đều đã theo trên người hắn dịch chuyển khỏi, bắn ra đến Giang Tiều cùng Triệu Thiên Vũ trên thân.

Sau đó, cái kia người da trắng từ trong ngực móc ra một thanh cưa đứt nòng súng súng bắn đạn ghém, dè vào Tạng Biện trên ót, cứng nhắc phun ra một chữ: "Lăn."

Tạng Biện run rẩy lui về sau hai bước, nhưng nhìn phía sau cách đó không xa Giang Tiều cùng Triệu Thiên Vũ, chạy trốn bước chân làm thế nào cũng bước không ra.

Hướng về phía trước cũng là chết. Hướng về sau cũng là chết.

Bị kẹp ở giữa hắn, đến tột cùng còn có thể thế nào?

Loại này cực đoan tình thần dày vò, hắn đã cũng không còn cách nào đã chịu.

"Àm!"

Một tiếng súng vang, Tạng Biện đầu như là dựa hấu một dạng nổ tung, trên mặt đất làm bắn ra một chỗ đỏ trắng giao nhau hình vẽ.

"Kiên nhẫn cũng không tệ lắm." Triệu Thiên Vũ nhìn Giang Tiều cười cười: "Ta lẽ ra cho là bọn họ hai sẽ mở thương càng sớm chút hơn."

Cái kia trắng hán da trắng một thương bắn bay Tạng Biện đầu, trên mặt lại như cũ không có nửa điểm biểu lộ, chỉ yên lặng đem súng bắn đạn ghém một lần nữa cầm trở về trong ngực, khôi phục hai tay ôm ngực tư thế.

Mà chung quanh trên đường phố những Tam Tam đó hai hai bang phái thành viên, cũng không có một cái lộ ra cái gì vẻ mặt kinh ngạc, tựa như là mới vừa rồi bị bắn bay đầu, không phải một người sống sờ sờ, mà chỉ là một đầu chó hoang một dạng.

"Đi thôi." Giang Tiều nhanh chân đi hướng về phía nhưng vẫn bị chặn được nghiêm nghiêm thật thật cổng.

Mất thấy Giang Tiều cùng Triệu Thiên Vũ chạy tới chính mình trước cửa, hai người kia lại như cũ không có nửa điểm tránh ra đường ý tứ.

"Liên cứ Paul tìm chúng ta tới. Phiên phức tránh ra một thoáng." Giang Tiều vẫn như cũ là lễ phép hướng về phía hai người cười cười.

Nếu như tại câu nói này sau khi nói xong trong vòng ba giây, hai người như cũ không có nhường ra, hoặc là có cái gì hắn dịch ý của hắn động tác, Giang Tiều nắm đầm hội trước tiên ấn tại một trong số đó trên mặt.

Mà Triệu Thiên Vũ cao bước sóng thủ đao, cũng sẽ dứt khoát cắt đứt một người khác hai cái cánh tay.

Nhưng lần này, Giang Tiều lại không có đạt được cơ hội này.

Một đầu tinh tế thon dài, yếu đuối không xương cánh tay theo hai đầu trắng hán trong khe hẹp xuyên ra ngoài, nhẹ nhàng đặt tại Giang Tiều trên lồng ngực, chậm rãi vuốt ve xuống.

Thanh âm một nữ nhân, theo trắng đen môn thần sau lưng vang lên, mang theo tao mị tận xương mù vị: "Hoan nghênh đi vào. . . Trần trụ thiên sứ."

Nàng tiếng Anh hết sức tiêu chuẩn, hoàn toàn không có nửa điểm loại này người da đen quảng trường khẩu âm, thuần khiết đến như là c N N MC (em-xi).

Hai cái trắng hán lúc này mới tách ra hai bên, sương đã xuất thân sau. . . Nữ nhân kia.

Làn da của nàng màu sắc rất sâu, nhưng cũng không phải thuần khiết người da đen đen như vậy, nhìn qua hẳn là một cái hỗn huyết. Ngũ quan lập thể mà nở nang, vẽ lấy nùng trang, ánh mắt bên trong dụ hoặc cơ hồ muốn hóa thành thủy nham tràn ra tới.

Thấy nữ nhân này cảm giác đầu tiên, liền để Giang Tiêu liền tưởng đến phim 《 xác ướp 》 bên trong Anna-Sui, cái kia Modun Iran mấy ngàn năm chưa từng quên được Pharaoh vương hậu.

"Các người tốt, hai vị đến từ tha hương khách nhân. Mời đến đi."

Nữ nhân kia nhìn chăm chăm hai mắt Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ, sóng mắt lưu chuyển, người đã trải qua xoay người qua đến, quay đầu hướng về quán bar bên trong đi đến.

Cái quán bar này lớn đến không tính được, bên trong trống rỗng, chỉ có quầy bar bên trong đứng đầy một cái điều tử sư , đồng dạng cũng là một thân hình xăm, chài lấy một cái cao cao mào gà đầu.

Liên cứ Paul. . . Không tại?

Giang Tiêu nhìn lướt qua, mới nhìn rõ trong góc còn có một cái cầu thang, thông hướng lầu hai.

Như vậy, Paul trên lầu sao?

Lúc này Giang Tiêu mới chú ý tới, nàng ăn mặc một thân tràn đầy sáng lên mảnh liên y váy ngắn, chăm chú bao bọc ra đầy đặn thân thể. Mông lớn của nàng cùng đùi tại Đông Á người quan điểm thẩm mỹ đến xem, khả năng hơi khoa trương một chút, nhưng ở nàng đáng đập yếu điệu bộ pháp dưới, lại vận vào được như là ma quỷ dụ hoặc.

"Xem! Đem con mắt chui vào xem! Đừng rút ra!" Giang Tiêu rõ ràng chỉ là nhìn lướt qua, lại dỗi lấy bên cạnh Triệu Thiên Vũ nhẹ nhàng một tiếng hừ nhẹ.

"Cái mông của ta. . . Thật đẹp như thế sao?"

Nữ nhân kia nghe thấy được Triệu Thiên Vũ, dừng bước lại xoay đầu lại, mang trên mặt mị tiếu, nhìn xem Giang Tiêu: "Muốn hay không. . . Thử nghiệm cảm giác đâu?"

Ngón tay nhỏ bé của nàng tại chính mình cái kia hình dạng hoàn mỹ trên cặp mông từ đuôi đến đầu lướt qua, dừng lại tại trong treo một nắm tiêm trên lưng, ** ánh mắt không chỉ có bắn về phía Giang Tiêu, cũng đồng dạng bắn về phía Triệu Thiên Vũ.

Rõ ràng chính mình cũng là nữ nhân, rõ ràng vững tin chính mình hướng giới tính là tuyệt đối thẳng nữ, nhưng chỉ vờn vờn cùng nữ nhân kia ánh mắt tiếp xúc một thoáng, Triệu Thiên Vũ vậy mà cũng thấy một hồi nóng mặt nhịp tim.

Càng quan trọng hơn là, nàng mới vừa rồi cùng Giang Tiêu nói, là tiếng Trung. Mà nữ nhân này lời nói , đồng dạng cũng là dùng tiếng Trung nói ra được.

Mặc dù nàng tiếng Trung khẩu âm rất dày đặc, đọc hẳn rõ từng chữ cũng không phải như vậy lưu loát, còn kém rất rất xa Đắc Thủy ngọc kia kinh điển tử, nhưng bình thường lời nói theo trong miệng của nàng nói ra, lại vẫn cứ mang theo một loại liễu nhân phong tình.

"Tốt." Giang Tiêu thoải mái nhún vai, ngay tại Triệu Thiên Vũ ánh mắt kinh ngạc phía dưới, vậy mà thật đi thẳng về phía trước, vươn tay nặng nề mà tại nữ nhân kia trên mông lớn vỗ một cái, một đợt mông sóng liền theo bàn tay hạ xuống địa phương khuếch tán ra tới.

"Ừm, xúc cảm không sai." Giang Tiêu thu tay lại, hài lòng gật đầu: "Như vậy, hiện tại có khả năng mang chúng ta đi gặp liên cứ Paul rồi hả?"

Hắn hướng về phía bên cạnh Triệu Thiên Vũ mỉm cười, làm bộ không có trông thấy nàng cái kia muốn giết người biểu lộ.

"Vì cái gì gấp như vậy đi gặp liên cứ Paul? Chẳng lẽ người đối với hắn. . . So với ta càng có hứng thú không?" Nữ nhân kia tao mị cười một tiếng: "Trước cùng ta tâm sự, uống chút rượu, không tốt sao?"

Nói xong, nàng chạy tới đi đài trước đó ngồi xuống, duỗi ra ngón tay gõ gõ mặt bàn, vỗ tay phát ra tiếng. Không nói gì thêm, nhưng người pha rượu kia đã nhanh nhẹn cái động tác lên, không bao lâu liền bung lên một chén huyết tinh mã lệ.

"Ngồi đi." Giang Tiêu cũng không chút do dự, trực tiếp đối Triệu Thiên Vũ nói, sau đó ngồi ở nữ nhân kia bên cạnh, đối điều tử sư vỗ tay phát ra tiếng: "Một chén chó cát nếm, một chén trường đào."

Người pha rượu kia trước đó hẳn là cũng sớm đã được phân phó, nhanh chóng điều tốt hai chén rượu, bỏ vào trên mặt bàn. Giang Tiêu đem trường đào trà đá đẩy lên bên cạnh trên chỗ ngồi, nhẹ nhàng vỗ vỗ Triệu Thiên Vũ cánh tay: "Ngồi xuống uống đi."

"Dĩ nhiên không phải." Giang Tiêu lắc đầu: "Điểm thứ hai, liền là ngươi làm quá mức. Ngươi một mực cố gắng ở trước mặt ta đóng vai một cái. . . Ân. . .

Vưu vật hình ảnh. Mục đích làm như vậy, hẳn là muốn cho ta đem hình tượng của người càng nhiều thiết lập thành một cái 'Nữ nhân', mà không phải 'Tổ chức thành viên', càng không phải là 'Tổ chức' thủ lĩnh đi. Nhưng người lại sợ một chút, liền là người không có cách nào nhường bộ hạ của người cũng che giấu được tốt như vậy. Làm người vươn tay ra vuốt ve ngực ta thân thời điểm, ta cảm thấy cổ cái kia hai cây cơ bắp cây gậy, rõ ràng thân thể có một vẻ khảm trương. Ân, mặc dù là rất nhỏ bé khảm trương, nhưng ta y nguyên bắt được. Bọn hắn có một cái nhỏ bé hóp bụng động tác, có phải là vì tận lực tránh cho chạm đến thân thể của người. Lúc ấy. . . Ta liền có hoài nghi."

"Có thể. . . Có lẽ này cũng có thể có khác nói rõ lý do. Tỉ như. . . Ta là liên cú Paul nữ nhân, mà hắn. . . Là cái có được hoàn toàn độc chiếm muốn đàn ông, tuyệt không nguyên ý nhường nam nhân khác đụng phải ta đây? Bọn hắn sợ hãi chính là liên cú Paul, mà không phải liên cú Paul nữ nhân. Này đồng dạng cũng là giải thích hợp lý, không phải sao?" Nữ nhân kia duỗi ra một cây ngón trỏ, nhẹ nhàng tại Giang Tiêu trên mu bàn tay tìm kiếm, mị nhãn như tơ.

"Không sai." Giang Tiêu bất động thanh sắc nâng lên chén rượu, tránh qua, tránh né ngón tay của nàng: "Cho nên, ta làm một cái thí nghiệm. Nếu như là người nói loại khả năng này, như vậy thì liền thuộc hạ của mình trong lúc lơ đãng từng chút một đụng vào, hẳn đều không thể chịu đựng, hội lệnh đến bộ hạ khảm trương như vậy, như vậy. . . Nếu như là càng thêm quá phận đụng vào, hẳn lại hội làm như thế đâu?" Giang Tiêu ánh mắt chuyển dời đến nàng trên ghế trên mông lớn, cười cười: "Ta lẽ ra cho rằng, cái kia gọi là liên cú Paul đàn ông hội rỗng giận từ trên lầu lao xuống, nhưng cũng tiếc, hắn chưa từng xuất hiện. Trên thực tế. . . Nếu quả như thật có như thế một cái tâm tư đồ kị nặng đến liền thủ hạ của mình đều hoảng hốt nam người, hẳn căn bản cũng không có thể có thể nhường nữ nhân của mình tới đón tiếp chúng ta. Như vậy. . . Nói rõ lý do liền miêu tả sinh động, cổ cái kia hai tên gia hỏa, hại người sợ liền là người. Mà người. . ."

Giang Tiêu bưng chén rượu lên, cùng nữ nhân kia nhẹ nhàng, đem chén rượu bên trong màu xanh biếc rượu dịch uống một hơi cạn sạch: "Hạnh ngộ, mỹ lệ liên cú Paul nữ sĩ."

Nữ nhân kia rốt cục nhìn không được kiêu nộ nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu, đồng dạng uống cạn chính mình chén rượu bên trong màu đỏ tươi huyết tinh mã lệ: "Quả nhiên. . . Hết sức nghiêm mật, không có chút nào sơ hở suy luận. Đề cho ta nhớ tới Conan đạo này nọ dưới ngòi bút nam nhân kia."

Những lời này của nàng vừa ra tới, cũng sẽ cùng tại thừa nhận thân phận của mình.

Mà ánh mắt của nàng, cũng tại chén rượu thả lại trên quầy bar trong nháy mắt, nguyên bản mị ý quét sạch sành sanh, trở nên tràn ngập lực lượng cùng tự tin, cùng với tràn đầy bá khí.

Chuyện này. . . Mới là liên cú Paul vốn có ánh mắt a!

"Như vậy, có phải hay không cái kia đem yêu cầu của người, đối với chúng ta nói một câu rồi?" Giang Tiêu đối liên cú Paul cười cười: "Nếu đem chúng ta gọi tới nơi này, lại không có lập tức động thủ, vậy đã nói rõ mục đích của người không phải trực tiếp giết chết chúng ta đi. Nếu như trả giá một ít một cái giá lớn, liền có thể để người thả Đắc Thủy. . . Không, kiểu này nọ, người bây giờ có khả năng ra giá."

"Hết sức trực tiếp. Nhưng ta liền ưa thích trực tiếp đàn ông." Liên cú Paul gật đầu cười: "Mặc kệ là điều kiện ra sao, người đều có thể tiếp nhận sao?"

"Hiện tại làm sao có thể đáp ứng, đương nhiên là trước nghe một chút lại nói. Trung Quốc có một câu chuyện xưa, gọi là rao giá trên trời, rồi xuống đất trả tiền, không biết người có nghe hay không qua?"

Liên cú Paul nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay nhường từ bỏ lại điều một chén rượu: "Nếu như. . . Là để cho các người giao ra trong tay nắm giữ lấy đồ vật, từ đó không còn cùng học viện đối nghịch đâu?"

"Ừm. . . Vèn vèn như thế mà thôi?" Giang Tiêu nhìn không được cười lên: "Sau đó các người là có thể thả kiểu này nọ."

"Đã người đều nói, phải chờ đợi rồi xuống đất trả tiền, như vậy ta cần gì phải ngay từ đầu liền rao giá trên trời?" Liên cú Paul tiếp nhận rượu bảo đảm đưa lên rượu, nhấp một miếng: "Như thế nào? Có khả năng đáp ứng sao?"

"Trên cơ bản. . . Có khả năng."

Triệu Thiên Vũ mở to hai mắt nhìn, vừa muốn mở miệng, lại bị Giang Tiêu phất tay khiêng, mỉm cười đưa đi một cái an tâm ánh mắt.

"Bất quá, ta muốn trước gặp một lần kiểu này nọ. Yêu cầu này, không quá phận a?" Giang Tiêu duỗi ra một ngón tay chỉ chỉ đỉnh đầu: "Ta nghĩ, hẳn hiện tại hẳn là liền trên lầu, đúng không?"

Liên cú Paul cúi đầu xuống chỉ muốn chỉ chốc lát, liền điểm một cái, thân nhiên nói: "Không có vấn đề."

Nàng quay sang, hướng về phía từ bỏ đưa mắt liếc ra ý qua một cái. Từ bỏ nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay tại bên dưới quầy bar mặt ấn xuống một cái.

Rất nhanh, trên bậc thang liền truyền đến tiếng bước chân.

Đắc Thủy hai tay bị từ phía sau lưng trói ngược ở, tại một tên tráng hán xô đẩy phía dưới, lao đảo theo dưới lầu lần xuống dưới.

Trên mặt của hắn cùng trên người đều nhìn không ra cái gì vết thương, nhưng khí sắc lại uể oải cực kỳ, trông thấy Giang Tiêu xuất hiện tại trước mặt, ánh mắt bên trong lập tức lộ ra vui mừng đến, vừa muốn mở miệng kêu to, lại bị sau lưng tráng hán kia hung hăng bắt lấy tóc, ấn tại đằng sau quầy bar mặt một tấm ghế dài phía trên.

"Điểm nhẹ. Cần thận trọng tổn tới khách nhân của chúng ta. Parsons, không cần ra tay quá nặng đi, chúng ta thân yêu kiểu này nọ chức giai chỉ là cái bình dân mà thôi, không chịu được khí lực của người." Liên cứ Paul ưu nhã dựng thẳng lên một ngón tay, đối cái kia áp lấy Đắc Thủy trắng hán khoát khoát tay chỉ, nhưng ánh mắt bên trong lại nhìn không ra một tia nửa điểm áy náy: "Hắn nhưng là quý giá con tin, nếu như bị đã thương chỗ nào, có thể sẽ ảnh hưởng đến tiếp xuống giao dịch đây."

Nói xong, nàng lại chuyển hướng Giang Tiêu: "Mặc dù để cho các người gặp được mặt, nhưng bây giờ kiểu này nọ vẫn trong tay ta. Cho nên ta hi vọng. . . Các người hai cái cũng không nên khinh cử vọng động. Nếu như người có động tác gì để cho ta. . . Hoặc là Parsons cảm thấy khăn trương lời nói. . ."

Cái kia tên là Parsons trắng hán mở mắt ra, ngao ngễ nhìn thoáng qua Giang Tiêu, duỗi ra một cái tay đặt tại ghế dài trên bàn một cái pha lê cái gạt tàn thuốc bên trên.

Cái kia pha lê cái gạt tàn thuốc vền vền tiếp xúc lòng bàn tay của hắn một lát, liền bắt đầu toát ra hồng quang, sau đó cực nhanh hòa tan, dọc theo kim loại mặt bàn chảy chảy đến trên mặt đất.

Sau đó, bàn tay của hắn lại thu hồi, một lần nữa đặt tại cao mình nước trên cổ.

"Lực lượng cường hóa chiến sĩ chức giai, năng lực thiên phú là trong nháy mắt nhiệt độ cao phóng xạ. Tin tưởng ta, vô luận động tác của các người có bao nhiêu, Parsons đều có thể tại các người tiếp xúc thân thể của hắn trước đó, đem kiểu này nọ cổ vận thành một cây đứt gãy than cốc. Mà nếu như các người có cái gì để cho ta không hài lòng địa phương, Parsons cũng sẽ không chú ý, tại kiểu này nọ trên thân lưu lại chút ít đóng dấu. Mặc dù y theo giác tỉnh giả năng lực khôi phục, sẽ không lưu lại lâu dài vết sẹo, nhưng. . . Cái kia sẽ rất đau." Liên cứ Paul trên mặt lộ ra một tia mỉm cười mê người, hướng về phía Giang Tiêu nháy nháy mắt.

Giang Tiêu nhìn chăm chăm Đắc Thủy cùng Parsons nhìn hồi lâu, ánh mắt bên trong lại không có nửa điểm khăn trương, mà là quay đầu, cười mỉm hướng lấy liên cứ Paul hỏi: "Như vậy. . . Ta hiện tại làm ra dạng gì động tác, mới có thể để cho Parsons cho Đắc Thủy mang đến một chút thông khổ, lại cũng sẽ không trí mạng đâu? Tỉ như. . ."

Giang Tiêu dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lấy chính mình huyết thái dương, giống như là đang tự hỏi, sau đó vron tay, chậm rãi ấn về phía liên cứ Paul trước ngực: "Tỉ như. . . Loại động tác này?"

Liên cứ Paul trong hai mắt hàn quang lóe lên, vậy mà không tránh không né, thậm chí còn đem bộ ngực cao vút giờ lên mấy phần, nghênh hướng Giang Tiêu tay.

Giang Tiêu tay, chặt chẽ vững vàng đặt tại liên cứ Paul trước ngực, lại nặng nề mà xoa nắn hai lần.

Cùng lúc đó, Đắc Thủy cũng phát ra một tiếng hét thảm, một cỗ mang theo mùi khét lẹt khói xanh theo hắn phần gáy, Parsons ấn lấy trên vị trí lượn lờ bay lên.

"Giang Tiêu!"

Triệu Thiên Vũ đã gấp đến độ từ trên ghế đứng lên, vron tay chăm chú nắm Giang Tiêu cánh tay.

Nàng hoàn toàn không rõ, Giang Tiêu tại sao phải như thế khiêu khích liên cứ Paul.

Có thể Giang Tiêu trên mặt lại như cũ không có nửa phần khăn trương thần sắc quan tâm, ngược lại như cũ mang theo nhẹ nhõm mỉm cười.

"Ừm. . . Không sai. . . Xúc cảm mặc dù so cái mộng còn thoáng kém một chút, nhưng cũng đã rất tuyệt." Giang Tiêu buông ra tay phải, còn dù bận vẫn ung dung xoa xoa đôi bàn tay chỉ: "Xác thực không có long qua."

"Giang Tiêu tiên sinh. . . Người chẳng lẽ làm thật không cần kiểu này nọ mệnh rồi hả? Theo ta được biết, người hẳn là hết sức cần năng lực của hắn trợ giúp a?" Liên cứ Paul sắc mặt tái xanh mắng nhìn xem Giang Tiêu, ánh mắt bên trong đã có hung quang lộ ra, hoàn toàn nhìn không ra nàng nguyên bản cái kia phong tình vạn chủng. ** Giang Tiêu lúc bộ dáng.

"Hoàn toàn chính xác hết sức cần. Cho nên. . . Ta phải nên làm như thế nào đâu?" Giang Tiêu cười nhạt một tiếng: "Dựa theo các người kịch bản an bài, ta hẳn là trực tiếp giao ra trong tay cất giấu có quan hệ hạt giống tình báo, sau đó là có thể mang đi kiểu này nọ, đúng không? Tiếp đó, ta cần cùng học viện đoạt thời gian, giành giật từng giây chạy tới mục đích của chúng ta, tranh thủ tại học viện trước đó vượt lên trước đến, cũng trên đường không nên bị học viện thích khách giết chết, có đúng hay không?"

"Không. . ." Không đợi liên cứ Paul trả lời, Giang Tiêu đã chính mình lắc đầu: "Như thế quá mức đơn giản. Ta muốn. . . Hẳn là ít nhất còn cần cùng gia hỏa này đánh nhau một trận đi. . . Một trận chiến này sợ rằng sẽ hết sức gian khổ, ta cũng không xác định, ta cùng Thiên Vũ chung vào một chỗ, có thể hay không có cơ hội đánh bại hắn. Nhưng cho dù chúng ta có thể đánh bại hắn, tại đánh giết lúc trước hắn một khắc này, người cũng sẽ kêu dừng. Các người làm sao có thể để cho ta giết chết hắn đâu?"

Giang Tiêu nói xong, vậy mà đứng lên, hướng về Parsons cùng Đắc Thủy phương hướng đi đến.

Nhưng lần này, Parsons lại nhìn thoáng qua liên cứ Paul, ánh mắt bên trong lộ ra một chút do dự đến, không tiếp tục một lần động thủ.

Giang Tiêu không có trực tiếp đi qua, mà là đi trước mang một cái ghế, ngồi xuống Đắc Thủy trước mặt, mang trên mặt trêu tức mỉm cười, cúi đầu xuống nhìn xem bị Parsons đem đầu gât gao theo trên bàn Đắc Thủy: "Đắc Thủy, có đau hay không?"

đây chỉ là một loại cảm giác, nhưng rất khó cụ thể miêu tả đi ra. nhưng chính cái quây rượu, cồng cái kia hai cái cửa thần, Parsons vị này. . ."

Hắn trang quá đầu, hướng về liền cứ Paul nhủ lòng mảy: "Vị này cô gái xinh đẹp. Cùng với người bị mang xuống lâu phương thức, phu nhân rất giống những cái kia nát tục nước Mỹ phim cấp 2 bên trong tình cảnh. Cho nên. . . Ta rất khó để cho mình tin tưởng, tất cả những thứ này không là dựa theo một cái nào đó kịch bản bày ra đi ra."

"Nếu như thế. . . Người làm sao khổ đem tất cả những thứ này nói ra đánh mặt ta đâu?" Đắc Thủy cười khổ một cái: "Các người. . . Là hi vọng nhường ta giúp các người làm việc a? Người liền không sợ ta bị người vạch trần, thẹn quá hoá giận, như vậy cự tuyệt giúp các người, hoặc là. . ."

Hắn đột nhiên cười đến hết sức kịch liệt, lộ ra nguyên hàm răng trắng: "Dứt khoát đem người cùng Triệu Thiên Vũ ở chỗ này xử lý, tới vẫn hỏi một chút mặt mũi?"

"Ta nếu làm như vậy, tự nhiên là có ta không sợ lý do." Giang Tiêu cười ha ha một tiếng: "Bởi vì ta rõ ràng, nếu việc người cần, chỉ là một cái khảo thí mà thôi. khảo thí chúng ta. . . có hay không có thể phù hợp người trong suy nghĩ tiêu chuẩn. Có đúng hay không?"

"Không sai." Đắc Thủy nhẹ gật đầu: "Đại Na là bạn tốt của ta, mà lại đang thức tỉnh trước đó, Liên đọc Qua biểu diễn trường học, còn từng làm qua một đoạn thời gian sân khấu kịch diễn viên. cho nên. . . ta liền để nàng giúp ta một vấn đề nhỏ, diễn một màn kịch, tới thăm các người một chút hội ứng đối như thế nào. Đúng, Đại Na là tên thật của nàng, mà liền cứ Paul, chỉ là cái ngoại hiệu mà thôi."

"Tên rất dễ nghe. Rất tốt biểu diễn." Giang Tiêu nghiêng người đối sau lưng bờ mông mỹ nữ cười cười, bụng chén rượu lên kính một ngụm. Đại Na cũng tương tự nhàn nhạt cười một tiếng, xa xa bụng chén rượu lên đáp lại một ngụm. Lúc này trên mặt của nàng, cũng không phải trước đó lẳng lẹ hung ác, cũng không phải lúc đầu tao mị tận xương, mà là đoan trang hào phóng, một mảnh cao quý.

"Như vậy. . . Tiếp tục đi." Giang Tiêu quay người lại: "Tiêu chuẩn của người bao gồm cái gì đâu? Ta nghĩ, không có gì hơn hai chuyện —— chúng ta phẩm cách, cùng với thực lực của chúng ta. Người muốn xác định, chúng ta có thể hay không tại học viện thích khách đến lúc bảo hộ an toàn của người, mà không phải đưa người làm con rơi vứt bỏ. Cũng phải xác định, chúng ta đến tốt cùng có không có năng lực cùng học viện đối kháng."

"Đúng thế." Đắc Thủy nhẹ gật đầu.

"Đầu tiên, ta cùng Thiên Vũ tới, không có sợ hãi không có trốn tránh. Đây đã đầy đủ nói rõ một vài vấn đề. Nhưng. . . Tiếp xuống kịch bản, thực sự quá kém tục. Mà lại, ta không xác định ta cùng Thiên Vũ hai người, có hay không có thể tại không thương tới tự thân dưới tình huống, đánh bại người cùng bằng hữu của người an bài ở chỗ này đối thủ, còn phải bảo đảm cũng đồng dạng không làm bị thương tính mạng của bọn hắn. Dù sao. . . Thân thủ của bọn hắn nghĩ đến cũng nhất định không kém. Tỉ như. . . Vị bằng hữu này." Giang Tiêu đối Parsons ngang một thoáng đầu: "Mà càng quan trọng hơn một điểm là, ta cũng không cảm thấy làm như thế. . . Là một loại chân chính có thể thể hiện thực lực mình thủ đoạn."

"Kia cái gì mới là?" Đắc Thủy cau mày nói.

"Lý tính, ăn khớp, suy nghĩ, còn có sức phán đoán." Giang Tiêu nhún vai: "Bởi vì Tâm Vận tồn tại, học viện tương lai phải tới, chỉ có thể là tiếp thụ qua chú ý một phần nhỏ thích khách, đồng thời số người sẽ không vượt qua chúng ta. Cứ như vậy, nhân tuyển của bọn hắn cơ hồ có thể xác định, cũng sẽ là một chút ửng có gì đó quái lạ năng lực thiên phú đối thủ. Đối mặt đối thủ như vậy, đơn thuần lực lượng đã cũng không trọng yếu. Trọng yếu, là như thế nào ngay đầu tiên, đánh giá ra công kích nơi phát ra, suy nghĩ đối thủ năng lực, như thế nào phá giải, cùng với. . . Như thế nào phản kích."

"Mà có thể mang đến này chút, cũng không phải là lực lượng mạnh cỡ nào, tốc độ bao nhanh, cũng không chỉ là chúng ta đoàn người năng lực có bao nhiêu cô quái, mà là ta trước đó nói qua, lý tính, ăn khớp, suy nghĩ, còn có sức phán đoán." Giang Tiêu tiêu sái mở ra tay: "Ta nghĩ, ta vừa rồi phân tích, đã đầy đủ chứng minh, trên người mình có được này chút tính chất đặc biệt."

Đắc Thủy cúi đầu xuống, trầm tư.

"Rượu! !" Sau một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu, đối từ bảo cao giọng reo lên: "Đem ta cái kia bình rượu lấy ra! . . . Liền lần trước ta cất ở đây bên trong cái kia bình!"

Giang Tiêu tò mò quay đầu, thấy từ bảo theo a dưới đài đưa ra một bình. . . Trâu cột núi rượu xái!

"Ngồi lại đây!" Từ bảo vòng qua quầy bar, đem rượu ngừng lại tại trên bàn, Đắc Thủy đột nhiên trở nên cảm xúc tăng vọt, hào khí vượt mây vũ vũ trước người cái bàn: "Ngồi vào ta đối diện tới."

Giang Tiêu ngồi xuống ghế dài mặt khác, cùng Đắc Thủy ngồi đối diện nhau, nhìn xem Đắc Thủy đoạt lấy trong tay hắn chớ cát nắm cái chén trống không, đem cái kia bình trâu cột núi ừng ực ừng ực đổ cái ly đầy, đưa trả lại cho hắn, sau đó nắm bình rượu cùng chén rượu tăng tăng đụng một cái: "Làm đi!"

"Móa!" Giang Tiêu trừng mắt nhìn ly kia bị cơ hồ đổ đầy chén rượu.

Đây chính là 60 độ rượu xái a! Tinh khiết!

Này chén chớ cát nắm chén rượu rất lớn. Một cân trâu cột núi đồ gần một nửa, mới cơ hồ đưa nó đổ đầy.

Nhưng Giang Tiêu chỉ là do dự một lát, liền bụng lên chén rượu kia, ngược cổ uống một hơi cạn sạch. Trước mặt Đắc Thủy cười ha ha, cũng đồng dạng giờ trong tay bình rượu, ừng ực ừng ực làm khô còn lại hơn phân nửa bình rượu.

thụ được phía trên truyền đến công nghệ cao khí tức, có chút hơi khó nhìn chung quanh.

Dài bãi là toàn thế giới phun ra nuốt vào lượng mười vị trí đầu bến cảng, cũng là nước Mỹ bờ biển Tây lớn nhất bến cảng. Chỉ là hiện tại, bến cảng bên trong liền thả neo gần một trăm chiếc các thức thuyền.

Mà trên bến tàu đám người, cũng nổi lên không dứt, nhiều đến như là kiến hôi.

Tại đây loại phồn hoa địa phương, một chiếc thuyền đột nhiên tại dưới con mắt mọi người biến mất, cũng quá chiêu người nhìn cầu một chút.

Không có một cái nào giác tỉnh giả, hội ngộ ngắn đến tại công chúng dưới mí mắt, lung tung thi triển năng lực của mình.

"Không, dĩ nhiên không phải." Lão Isaiah lắc đầu: "Chúng ta lên thuyền, sau đó trực tiếp vượt ngang Thái Bình Dương, lái hướng Russia."

"Cái gì? Chúng ta? !" Tâm Vận sửng sốt, kinh ngạc nói: "Người nói là. . . Người cũng phải lên thuyền? !"

"Đây không phải là đương nhiên sao?" Lão Isaiah kỳ quái nhìn xem Tâm Vận: "Người vậy mà lại cho là ta không nên lên thuyền?"

"Có thể. . . Cái này cùng người không có quan hệ." Tâm Vận nhủ mảy lắc đầu: "Lão Isaiah, ta hiểu rõ người. Mặc dù người là giác tỉnh giả thân phận, nhưng người nhưng xưa nay đối giác tỉnh giả vòng tròn sự tỉnh không có nửa điểm hứng thú, chỉ say mê người sinh vật biển nghiên cứu. Chỉ sợ. . . Ta chính là người giác tỉnh giả vòng tròn bên trong bằng hữu duy nhất. Loại chuyện này, không nên đưa người liên lụy vào."

"Nhưng không có ta, các người thậm chí không có cách nào đem thuyền lái rời bến tàu này!" Lão Isaiah trừng mắt liếc Tâm Vận: "Người mở qua thuyền sao? Ặn. . . Ta đoán các người cả một đời bên trong, duy nhất cùng thuyền đã từng quen biết thời điểm, liền là mở du thuyền nghỉ phép đi! Nhưng này chút sắt vụn, cùng bảo bối của ta Poseidon hoàn toàn không là một chuyện! Các người coi là, lái thuyền liền là tay cầm bánh lái là được sự tỉnh sao? Trên thuyền nhiều như vậy thiết bị, các người biết như thế nào sử dụng sao? Bộ kia biển sâu lặn xuống nước khí cụ, các người biết làm sao điều khiển sao? Các người biết như thế nào định vị vị trí của mình sao? Các người biết như thế nào thiết lập đường biển sao? Các người biết dụng phải gió lốc, phải làm thế nào tránh né sao? Cái gì cũng không biết, các người dự định làm sao ra biển?"

Tâm Vận bị hấn những lời này nói đến ngậm miệng không trả lời được.

Nàng nguyên bản không biết cứng rắn chất thường ép đồ lặn lặn sâu chỉ có nhiều nhất năm trăm mét lúc, đem vấn đề nghĩ quá mức đơn giản. Chỉ là dự định hướng lão Isaiah mượn đến mấy món đồ lặn, mang đến bãi Gia Nhĩ hồ, liền có thể lặn xuống.

Nhưng bây giờ, nếu cần điều khiển biển sâu lặn xuống nước khí cụ, còn có nguyên bộ chiếc thuyền lớn này. . . Chỉ sợ thật đúng là vượt xa Tâm Vận phạm vi năng lực.

"Nhưng. . . Chúng ta tại sao phải một đường vượt qua Thái Bình Dương, lái hướng Russia? Này tối thiểu muốn hai thời gian mười ngày a?" Tâm Vận cau mày: "Liền xem như người muốn đồng hành, vì cái gì chúng ta không thể lên thuyền, mở ra cái yên lặng bờ biển, đem thuyền thu nhỏ đăng sau mang nửa lên phi cơ, bay thẳng hướng Russia đâu? Đây cũng là ban đầu ta kế hoạch hành trình a."

"Là ta đề nghị." Giang Tiêu đột nhiên ở một bên thân nhiên nói.

"A! Vì cái gì?" Tâm Vận nghe thấy Giang Tiêu lên tiếng, quay đầu bĩu môi: "Người muốn là ưa thích ra biển chơi, chờ sự tỉnh giải quyết đằng sau chúng ta sẽ chậm chậm chơi không vui sao? Ta lại không phải là không có du thuyền ~ "

"Không phải nguyên nhân này." Giang Tiêu lắc đầu, trầm giọng nói: "Nếu học viện trước đó phái ra thân thể liêm ở phi trường phục kích chúng ta, vậy đã nói rõ. . . Trước người xử lý chứng giả kiện con đường đã bị bọn hấn thăm thấu. Chúng ta bây giờ lại từ hợp pháp con đường, theo nước Mỹ đến Russia, chỉ sợ đồng dạng sẽ toàn trình ở vào bọn hấn giám sát phía dưới."

"Những ngày này, học viện nhất định đã đã tìm được chúng ta chỗ đặt chân, nhưng vẫn không có phái ra mới thích khách, ta muốn. . . Hẳn là viện trưởng dự định để dành số nhiều chú ần giác tỉnh giả, sau đó tạo thành tiểu đội, duy nhất một lần giải quyết chúng ta đi. Mà chúng ta bây giờ. . . Ưu thế lớn nhất, liền là học viện còn không biết mục đích cuối cùng của chúng ta địa phương."

"Ta hiểu được." Tâm Vận nhẹ gật đầu: "Người là cảm thấy. . . Nếu như có thể tránh đi hải quan cùng giao thông công cộng công cụ, liền có thể nương học viện không mò ra chúng ta bước kế tiếp hành trình."

"Đúng thế. Mặc dù cũng không thể tính trăm phần trăm có nắm chắc, nhưng ít ra tỷ lệ sẽ giảm xuống rất nhiều."

". . . Đúng. Thế nhưng là vén vén chúng ta sáu người. . . Liền có thể đem lớn như vậy một chiếc thuyền, mở ra Russia sao?" Tâm Vận cau mày, nhìn xem lão Isaiah.

"Yên tâm đi." Lão Isaiah ha ha cười: "Poseidon tựa như ta con của mình một dạng, toàn thân cao thấp ta đều rõ như lòng bàn tay. Mà lại nó mặc dù chỉ có thể coi là một chiếc bỏ túi khoa khảo thuyền, nhưng tiền tiến trình độ cũng tuyệt đối là thế giới nhất lưu. Chỉ cần để cho ta tay nắm tay dạy các người nửa ngày, cơ bản điều khiển liền đều không có vấn đề."

"Được!" Tâm Vận suy nghĩ một chút, lập tức liền hạ quyết tâm: "Như vậy. . . Chúng ta cứ như vậy xuất phát! Trực tiếp theo đường biển hướng về Russia tiến lên!"

. . .

Trời xanh, ánh nắng, biển cả, gió nhẹ.

Buổi chiều, Tâm Vận lười biếng nằm tại boong thuyền vờng bên trên, thích ý nhìn cách đó không xa một đám hải âu chậm rãi bay qua.

Đây là lần này đi ngày thứ mười. Dựa theo lão Isaiah tính toán, lại hai ngày nữa, bọn hắn là có thể đến Russia tại viễn đông lớn nhất bến cảng, phù kéo địch Ốc Tư thác khác.

Cái kia từng thuộc về Trung Quốc, tên là hải sâm uy thành thị.

Lần này mỹ hảo đi. . . Cũng nhanh phải kết thúc a. . .

Nguyên bản Tâm Vận là phản đối đi thuyền vượt qua Thái Bình Dương kế hoạch, nhưng chỉ vờn vờn một ngày sau đó, nàng liền lập tức yêu lần này lữ trình.

Thật. . . Quá tuyệt vời!

Mặc dù trước kia cưỡi du thuyền ra biển số lần cũng không ít, nhưng đây là Tâm Vận lần thứ nhất chân chính tiến vào viễn hải.

Chỉ tồn hai giờ, lão Isaiah liền dạy cho tất cả mọi người như thế nào điều khiển chiếc này khoa khảo thuyền. Mà quen thuộc kỹ thuật đằng sau, căn bản liền sáu người đều không cần. Phần lớn làm việc, đều giao cho lái tự động thiết bị là có thể, chỉ cần tại trong phòng điều khiển lưu một người, thỉnh thoảng xác nhận một chút đủ loại thiết bị vận chuyển như người bình thường, liền có thể bảo chứng chiếc thuyền này có thể kéo dài hướng lấy mục đích tiến lên.

Đương nhiên, vì cam đoan không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn phát sinh, Giang Tiêu vẫn là chủ trương gắng sức thực hiện chế định quy định, vô luận bất cứ lúc nào, trong phòng điều khiển đều phải bảo đảm hai người đồng thời tồn tại. Sáu người, vừa vận chia làm ba ban ba đảo, mỗi một tổ hai người, tại trong phòng điều khiển trực ban 8 giờ.

Trong lòng vận mệnh liệt yêu cầu dưới, nàng và Giang Tiêu phân đến cùng một trong tổ. Còn sót lại hai tổ, thì phân biệt là Triệu Thiên Vũ cùng Loạn Nhưồng, cùng với lão Isaiah cùng tại Đắc Thủy.

Hiện tại, đứng là nàng vừa mới kết thúc phiên trực, tại boong thuyền phơi nắng thời gian.

Chiếc này Poseidon hào tiêu chuẩn thuyền viên số lượng là 20 người, lớn nhất thừa viên số lượng là năm mươi người, tự nhiên có sung túc khoang số lượng, đầy đủ bọn hắn mỗi người một gian. Trên thuyền đồ ăn cùng nước ngọt cũng đầy đủ, thậm chí có thể làm cho bọn hắn tại toàn bộ hành trình bên trong, mỗi ngày đồ ăn đều không biết giống nhau.

Trên thuyền ngoại trừ thiết yếu đi công trình cùng khoa khảo công trình bên ngoài, còn có đủ loại giải trí thiết bị. Nhưng Tâm Vận ngoại trừ ban đầu hai ngày bên ngoài, cơ hồ đều không có chạm qua.

Bởi vì gió biển cùng ánh nắng, thật sự là quá tốt đẹp.

Giang Tiêu đang ở bên cạnh nàng thả câu. Tâm Vận nhìn xem hắn trên lưỡi câu phủ lên mỗi câu, sau đó xa xa ném bỏ vào trong biển rộng, rờn rọc nhanh như gió chuyển động, mãi đến ném ra gần trăm mét đằng sau, mới rơi vào trong biển.

Tâm Vận cầm lấy ghế nằm bên cạnh, băng trong chậu hai bình công đến xuyên tim Cocacola, chính mình mở một bình, thỏa mãn uống một hớp lớn, kêu một tiếng Giang Tiêu, sau đó đem một cái khác bình thả tới.

"Cảm ơn." Giang Tiêu đơn tay nắm lấy cần câu, một cái tay khác vững vàng tiếp nhận Tâm Vận ném tới Cocacola, lộ ra một cái mỉm cười rực rỡ.

Nhìn xem Giang Tiêu dưới ánh mặt trời khuôn mặt tươi cười, Tâm Vận đột nhiên trong lòng toát ra một cái ý niệm trong đầu.

—— nếu là. . . Lần này lữ trình, có thể vĩnh viễn không có điểm cuối cùng, vậy cũng tốt.

Nàng theo trên ghế nằm đứng người lên, cạo đến Giang Tiêu bên cạnh, khuôn mặt nhỏ tiến tới nhìn một chút bên cạnh hắn thùng. Trong thùng đã có hai đầu cá mùi, một con cộp đầu cá, còn có một đầu biển ly cá.

"Hắc hắc, hôm nay thu hoạch rất tốt nha!" Tâm Vận vỗ vỗ Giang Tiêu đầu, bên cạnh hắn ngồi xuống: "Ban đêm định làm gì?"

"Tùy tiện, ta không có vấn đề." Giang Tiêu nhún vai: "Nếu như người ưa thích, mọi người cùng nhau đến boong thuyền tới lộ thiên đồ nướng đi."

"Tốt! ! !" Tâm Vận khuôn mặt nhỏ cười nở hoa, cao giọng hai tay, cao cao nhảy: "Ta thích nhất đồ nướng!"

Đúng lúc này, hai người đột nhiên nghe thấy được một tiếng ngắn ngủi khí địch thanh.

Một tiếng ngắn, tại hàng hải còi hơi tín hiệu bên trong, mang ý nghĩa gặp hướng đi xung đột khác một chiếc thuyền, phát ra tín hiệu, xin mời đối phương theo bản thuyền mạn trái thuyền hội thuyền.

Cải kia thuyền đánh cá mặc dù cũng lập tức cải biến buồng lái, nhưng trình độ linh hoạt bên trên cuối cùng vẫn là kém Poseidon hào một bậc, đã tới không kịp lại bắt lấy Poseidon hào phương hướng.

Giờ phút này từ trên bầu trời nhìn xuống xuống, hai chiếc thuyền đều là vẽ ra một cái hình chữ S quỹ tích. Chỉ bất quá, Poseidon hào độ cong càng thêm lớn một chút mà thôi.

Giang Tiêu trơ mắt nhìn cái kia chiếc thuyền đánh cá mãnh liệt xông lại, nguyên bản còn tưởng rằng hai chiếc thuyền như cũ hội tụ vào nhau, nhưng lão Isaiah bánh lái vẫn là kịp thời tránh thoát hai chiếc thuyền mạn thuyền, cơ hồ còn kém lấy một ngón tay khoảng cách, gấp thoảng qua.

Mãi đến hai chiếc thuyền đuôi thuyền lẫn nhau thoát ly, Giang Tiêu cùng Tâm Vận hai người mới đồng thời thở dài một hơi, liếc nhìn nhau, phía sau đều ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Nhìn . . Học viện người. . . Bọn hần cuối cùng vẫn tìm được tung tích của chúng ta." Giang Tiêu mặt âm trầm, đối Tâm Vận nói.

Lúc này, Triệu Thiên Vũ cùng Loạn Nhưỡng hai người cũng theo trong phòng điều khiển chạy ra, đi tới boong thuyền, đồng dạng biểu lộ ngưng trọng.

"Chuyện gì xảy ra?" Giang Tiêu cau mày nói. Hần nguyên bản đang ở mạn thuyền sườn câu cá, không nhìn thấy mở đầu bộ phận.

Loạn Nhưỡng quay đầu quan sát đuôi thuyền, vừa mới gấp thoảng qua cái kia chiếc thuyền đánh cá, trầm giọng nói: "Chiếc thuyền kia. . . Ngay từ đầu chỉ là xuất hiện ở chúng ta sườn phía trước. Là thẳng tắp chạy, không có bất kỳ cái gì chuyển hướng dấu vết. Dựa theo tính ra, liền xem như chúng ta hai bên đều như người bình thường chạy, cũng chỉ hội gấp thoảng qua. Nhưng đã đến khoảng cách không đến một trong biển thời điểm, bọn hần lại đột nhiên đánh một cái lệch đà, biên độ không lớn, nhưng lại vừa vặn đón nhận chúng ta chạy phương hướng. Ta đầu tiên là dùng vô tuyến điện kêu gọi hai lần, đối phương lại không có bất kỳ cái gì đáp lại, cũng không có lần nữa cái biến phương hướng. Đối thành còi hơi đằng sau cũng giống như vậy. Đến cuối cùng ta bánh lái thời điểm, đã sắp muốn không còn kịp rồi. May mắn lão Isaiah kinh nghiệm phong phú, tiếp thủ kỹ thuật."

"Ừm." Giang Tiêu nhẹ gật đầu, nhìn, này rõ ràng là có ý hướng lấy bọn hần tới.

Nhưng kỳ quái là, chiếc thuyền kia tại đan xen đằng sau, cũng không có một lần nữa xoay đầu lại, tiếp tục truy kích bọn hần, mà là một đường cũng không quay đầu lại đã đi xa.

"Đây cũng là. . . Chuyện gì xảy ra?" Tâm Vận chỉ chiếc thuyền kia đi xa vệt đuôi: "Bọn hần. . . Chỉ là cố gắng va vào một phát thuyền của chúng ta, không thành công đằng sau liền. . . Liền bỏ qua như vậy?"

"Có thể là biết đuôi không kịp chúng ta đi." Triệu Thiên Vũ suy nghĩ một chút: "Thuyền của chúng ta tốc độ nhanh hơn bọn họ. Ngay từ đầu lợi dụng chúng ta phốt lờ, phục kích một thoảng còn miễn cưỡng có thể được, nhưng bây giờ chúng ta đã có phòng bị, liền là lại thế nào truy kích, cũng khẳng định là không đuôi kịp. Làm gì làm này chút vô dụng công?"

"Nhưng. . . Học viện bố trí lần này tập kích. . . Cũng quá qua loa đi." Tâm Vận chậm rãi lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng: "Bọn hần chẳng lẽ. . . Đánh cược liền là lần này va chạm? Nhưng cho dù là bị bọn hần triệt để đụng phải, chúng ta cũng sẽ không như vậy mà đơn giản liền chết ở chỗ này. Sau boong thuyền cái kia chiếc máy bay trực thăng, mặc dù chỗ ngồi không đủ, nhưng cho dù là treo ở hạ cánh bên trên, cũng đầy đủ đem chúng ta đưa đến bên bờ. Ở đây đã tiếp cận a lưu thân quần đảo, khoảng cách RB Hokkaido cũng không xa, nhiên liệu đầy đủ chúng ta tìm tới một mảnh lục địa hạ xuống."

"Vừa rồi hai thuyền giao hội thời điểm, có người hay không nhảy giúp đỡ tới?" Triệu Thiên Vũ nhíu mày hỏi.

"Tuyệt đối không có." Giang Tiêu lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói: "Ta sớm đã đề phòng điểm này, cố ý thấy ti mỉ, bọn hần boong thuyền từ đầu đến cuối, liền nửa cái bóng người cũng không có xuất hiện qua. Đơn giản. . ."

Hần cười khổ một cái: "Đơn giản tựa như cái u linh thuyền một dạng."

"Ta cũng cẩn thận lưu ý, xác thực không có bất kỳ người nào tiếp cận, tinh thần lực dò xét cũng không có bất kỳ cái gì cảm ứng." Tâm Vận cũng nói bổ sung: "Đương nhiên, nếu như là tiếp thụ qua viện trưởng chú ấn thích khách, liền có thể giấu diếm được tinh thần lực của ta."

"Vậy bọn hần đến tốt cùng muốn làm gì? Luôn không khả năng. . . Chỉ là cái ngoài ý muốn đi. . ." Triệu Thiên Vũ nhìn cơ hồ đã biến mất không còn tăm tích cái kia chiếc thuyền đánh cá, chỉ còn lại có biển trời lúc một cái nho nhỏ cái bóng.

"Hiện tại còn khó nói. Tóm lại. . . Tiếp xuống nhất định phải lập tức càng càng cẩn thận." Giang Tiêu nói: "Hiện tại đã tiếp cận đông bắc châu Á mặt biển, mặc dù còn có hai ngày mới có thể đến Russia đường ven biển, thế nhưng vùng biển này bên trên đội thuyền hội càng ngày càng nhiều. Từ giờ trở đi, vô luận phát hiện bất luận cái gì một chiếc thuyền chỉ, bất luận là cái gì thuyền, đều phải nhắc lên mười hai vạn phần cảnh giác!"

"Hiểu rõ." Ba người khác đều lập tức gật đầu nói.

Không biết vì cái gì, rõ ràng ở đây chức giai cao nhất là Tâm Vận, mà Giang Tiêu chẳng qua là một cái nửa giác tỉnh giả mà thôi, nhưng ở cái này trong đoàn thể nhỏ, hần uy tín lại càng ngày càng cao, cũng càng ngày càng thói quen ở lại làm chủ ra lệnh, mơ hồ đã có thủ lĩnh ý vị.

"Như vậy. . . Trước tiếp tục nghỉ ngơi đi. Thiên Vũ, Loạn Nhưỡng, các người về trước phòng điều khiển, đem lão Isaiah thế cho tới. Hần nguyên vốn phải là còn đang ngủ mới đúng. Nhưng nếu như một khi có cái gì không đúng sức lực tình huống, lập tức thông báo tất cả mọi người." Giang Tiêu đối Triệu Thiên Vũ cùng Loạn Nhưỡng nói.

"Được." Triệu Thiên Vũ nhẹ gật đầu, cùng Loạn Nhưỡng cùng một chỗ quay người hướng về phòng điều khiển đi đến.

Nhưng hai người mới vừa đi không có mấy bước, Tâm Vận lại bỗng nhiên một cước đạp hướng về phía Triệu Thiên Vũ phía sau, đồng thời hét lớn: "Cẩn thận!"

Triệu Thiên Vũ nghe thấy được Tâm Vận cảnh báo, toàn thân cảnh giác cũng trong nháy mắt nâng lên lớn nhất, ấn ý đem lực lượng toàn thân tập trung đến phần lưng, tháo xuống Tâm Vận một cước kia lực đạo, sau đó mượn năng một cước kia, xa xa bay ra.

Mà Tâm Vận một cước đá bay Triệu Thiên Vũ, chính mình cũng mượn lực hướng về sau ngã nhào một cái lộn mở đi ra, chỉ để lại ở giữa một mảnh đất trống.

Cùng lúc đó, trên mặt biển một đạo sóng nước như là ngư lôi, nhanh như gió phóng tới, đánh vào mạn thuyền phía trên, cao cao tóe lên một cột nước. Mà cái kia cột nước vậy mà giống như là có sinh mệnh, cũng không phải là thẳng đứng dâng lên lại thẳng đứng hạ xuống, mà là hướng về Triệu Thiên Vũ nguyên bản vị trí phóng tới.

May mắn Tâm Vận năng lực thiên phú, có thể làm cho nàng chuẩn xác dự đoán được quanh người hết thấy vật thể hành động quỹ tích, cũng trước đó làm ra phản ứng, này một cột nước liền muốn bắn tới Triệu Thiên Vũ trên thân.

Mặc dù Tâm Vận cũng không rõ ràng, cái kia một cột nước đến tột cùng có huyền cơ gì, Triệu Thiên Vũ bị nó bắn trúng đằng sau, lại sẽ có tổn thương gì, nhưng cuối cùng không có thể tùy ý mạo hiểm như vậy làm việc.

Có lẽ. . . Cái kia chính là học viện mới thích khách năng lực?

Cột nước thất bại, đâm vào boong thuyền phía trên, nhưng không có bắn tung toé ra, mà là như là một đoàn chất keo, trên mặt đất rung động.

Giờ phút này Giang Tiêu chờ người cũng đã thả người lui về sau mấy bước, đếm cái kia một đoàn cỏ quái nước vây ở trung ương, sắc mặt ngưng trọng. Nguyên bản muốn về đến phòng điều khiển Tâm Vận cùng Loạn Nhưông hai người cũng dừng bước, như lâm đại địch đối mặt với đoàn kia nước.

Học viện công kích, rốt cục lại lần nữa đến đến rồi!

"Đây là. . . Thứ quý gì?"

Buồng nhỏ trên tàu công, Đắc Thủy lằng lằng hỏi. Hấn nguyên bản đang ở buồng nhỏ trên tàu phía dưới đi ngủ, lại bị mới vừa cái kia đầy đà chuyển hướng quăng một cái ngoặt lớn, kém chút không có từ trên giường ngã xuống.

Lão Isaiah cũng là một thoáng cảm thấy không đúng, vọt tới khoang điều khiển bên trong. Nhưng Đắc Thủy lại quen thuộc ngủ trường, trần trường luống cuống tay chân, hơn nửa ngày mới cảm quần áo toàn bộ mặc, muộn thêm vài phút đồng hồ vọt tới boong thuyền, đúng lúc thấy được cái kia cột nước rơi xuống boong thuyền, ngưng tụ thành một đoàn toàn bộ quá trình.

Mà cái kia một đoàn nước, ngay tại dưới con mắt mọi người, khởi đầu biến hình vận vẹo quá trình, phẳng phất ửng có sinh mệnh, chậm rãi dựng đứng, cuối cùng vậy mà dần dần có được hình người.

Một cái cơ hồ toàn bộ trong suốt, thủy tinh nhân hình!

"Thiên Vũ!" Giang Tiêu trầm giọng vừa quát, không có nhiều làm dạn dò gì, Triệu Thiên Vũ đã cảm thấy hiểu rõ, xoay người chết thẳng cẳng, hướng về phía hình người cao tốc vọt tới, tay phải đã cũng thành cổ tay chặt.

Tai cao bước sóng trước mặt, không có không có cách nào chặt đứt đồ vật.

Triệu Thiên Vũ cổ tay chặt dùng tốc độ cực cao cắt vào người kia hình trong cơ thể, nhưng không có bất luận cái gì vào thịt xúc cảm, giống như là. . .
Thật cắt vào một đoàn trong nước.

Nhưng một đoàn nước... Lại làm sao có thể chống đỡ lấy chính mình, còn ngưng tụ trưởng thành hình?

Triệu Thiên Vũ trong lòng run lên, không dám có bất kỳ dừng lại gì, đã thuận thế theo cái kia thủy nhân hình bên cạnh lướt qua, rơi xuống Giang Tiêu bên người, khẽ lắc đầu: "Vô dụng."

Mà lúc này, đoàn kia nước đã triệt để ngưng tụ thành hình người. Mặc dù là gần như trong suốt thủy sắc, nhưng vẫn cũ có thể nhìn ra ngũ quan dung mạo.

Mà hần. . . Hoặc là nói nàng, dáng người yếu điệu tinh tế, phong yêu bờ mông, ngực lớn chân mọc, lại là cái nữ tính hình ảnh.

"Buổi chiều tốt, chứ vạ." Nữ nhân kia đã thành hình, nhưng không có lập tức hướng Giang Tiêu đám người phát động công kích, mà là tả hữu nhìn chung quanh bốn phía một cái, tiếng nói nhu hòa: "Tên ta là U Tuyền, thật hân hạnh gặp đại gia."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nước người thao túng

Nàng. . . Liền là giác tỉnh giả bản thể, mà không phải năng lực sáng tạo ra được?

Giang Tiêu ở trong lòng như thể âm thầm nghĩ.

Thế nhưng, một cái hoàn toàn do nước chỗ tạo thành thân thể, như thế nào phát ra âm thanh, như thể một chuyện rất kỳ quái.

"Vì tìm tới chur vị, thật đúng là gian khó cực kỳ. Nghe nói viện trưởng đại nhân hấn hao tổn rất nhiều khí lực, thậm chí điều dụng NASA vệ tinh, mới rốt cục tại Thái Bình Dương bên trên tìm được các người tung tích. Không thể không nói, chur vị thật sự là hết sức giỏi về phân trình sát đây." U Tuyền thanh âm ưu nhã dễ nghe, tìm từ cũng rất lễ phép, nhưng lời nói bên trong thâm ý lại không chỉ có như thế.

—— liền coi như các người hết sức giỏi về phân trình sát, nhưng chúng ta. . . Vẫn như cũ vĩnh viễn có thể tìm được các người!

"Nguyên lai vừa rồi chiếc thuyền kia, chỉ là vì nhường người tiếp cận chúng ta a. . ." Giang Tiêu cười cười: "Nhưng người vì cái gì vậy mà không có lựa chọn ám sát đâu, chẳng lẽ. . . Là bởi vì đối năng lực của mình quá tự tin sao? Người nên sẽ không tính toán cứ như vậy đường đường chính chính lộ diện, sau đó cứ như vậy đem tất cả chúng ta đều đánh bại a?"

Hắn cuối cùng hiểu rõ mới vừa chiếc thuyền kia xuất hiện ý nghĩa —— mặc dù boong thuyền cũng không có người, nhưng U Tuyền hết sức hiển nhiên là dựa vào một loại nào đó cố định trang bị, sớm đã bám vào tại mép thuyền, thậm chí là mạn thuyền phía dưới trong nước biển.

Thừa dịp hai thuyền đan xen thời điểm, U Tuyền cũng đi tới Poseidon hào thuyền một bên. Mới vừa cái kia cổ đòn đập cột nước, đúng là từ trong biển lao ra năng.

"Cái kia ngược lại là. . . Không đến mức." U Tuyền cười khê: "Mặc dù ta đối tại năng lực của mình hết sức có tự tin, nhưng lại cũng không tính cùng các người cứng đối cứng. Hiện tại. . . Chẳng qua là vì cùng các người chào hỏi một tiếng mà thôi. Chiến đấu chân chính. . . Hội ở sau đó đi bên trong, chậm bắt đầu."

"Chào hỏi?" Giang Tiêu cười lạnh: "Này có ý nghĩa gì?"

"Ý nghĩa là được. . ." Thân thể trong suốt U Tuyền lệch ra cái đầu, thanh âm đột nhiên mang tới vẻ hưng phấn: "Đơn thuần giết chết các người, căn bản cũng không chơi vui mà! Người biết, giết chóc nhất thú vị một điểm, ở nơi đó sao?"

Không có người trả lời nàng, U Tuyền lại không chút phật lòng, phối hợp trả lời chính mình vấn đề: "Đương nhiên là hoảng hốt a! Loại kia trước khi chết, bởi vì tuyệt vọng cùng bất lực mà tán ra hoảng hốt, chính là ta tuyệt nhất đồ ăn! Mà này loại hoảng hốt. . . Hội ở sau đó đi bên trong, vĩnh viễn bao phủ tại chur vị đỉnh đầu!"

"Hết sức tự tin." Giang Tiêu khinh thường mỉm cười một tiếng: "Hi vọng người nói hoảng hốt, không cần buông xuống đến trên đầu của mình đi."

"Chúng ta. . . Chờ xem đi. Hi hi." U Tuyền vui vẻ cười một tiếng, hai chân đạp một cái, quay người xông về căn ở sau lưng nàng Loạn Nhưỡng.

Loạn Nhưỡng mặt trầm như nước, một quyền hướng về U Tuyền đánh tới. Nhưng tương tự cùng Triệu Thiên Vũ mới vừa cở tay chặt một dạng, không có nửa điểm hiệu quả, như là đánh vào mặt nước một dạng, chỉ văng lên lớn oanh bọt nước, nắm đấm nhưng từ U Tuyền trong thân thể xuyên qua.

Mà liền tại hai người đan xen trong nháy mắt, một đạo thủy nhận đột nhiên theo U Tuyền trên cánh tay bùng nổ, đánh xuyên Loạn Nhưỡng thân thể, xa xa bay ra hơn 30m, mới rơi vào trên mặt biển.

"Ủm. . . Năng lực của người. . . Quả nhiên cùng ta hết sức tương tự đây. Đơn thuần vật lý công kích, không cách nào tổn thương đến người."

Loạn Nhưỡng thân thể mặc dù bị cái kia đạo rộng gần nửa mét thủy nhận chặn ngang chém qua, nhưng cũng chỉ là xuất hiện một đạo lác lư gọn sóng. Thủy nhận xuyên thể mà qua, không có để lại bất kỳ vết thương nào.

U Tuyền cười nhìn xem Loạn Nhưỡng: "Trong lòng người có phải hay không nghĩ như vậy, hai người chúng ta ở giữa, dù ai cũng không cách nào đánh ngã ai đây?"

"Ai như thế nói cho người?" Loạn Nhưỡng cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên chìm vào mặt đất.

"Đừng quên, mặc dù công kích vô hiệu, nhưng ta vừa rồi. . . Thế nhưng là đã tiếp xúc qua người a. . ."

Tại thân thể không xuống đất mặt một khắc cuối cùng, Loạn Nhưỡng cười lạnh nói.

Sau đó trong nháy mắt, Giang Tiêu bọn người cảm ứng được trên mặt đất truyền đến nhỏ bé chấn động.

Bởi vì tần suất cũng không phải là của mình cộng hưởng tần suất, cho nên mặc dù có thể cảm ứng được chấn động, nhưng Giang Tiêu cùng Tâm Vận đám người, lại là không có thu đến bất kỳ tổn thương.

Nhưng bị Loạn Nhưỡng thu hoạch cộng hưởng tần suất U Tuyền, tự nhiên liền không có vận tốt như vậy. Đoàn kia từ nước tạo thành thân thể đột nhiên trên mặt đất cứng đờ, sau đó bỗng nhiên đổ sụp vỡ vụn, phảng phất một cái bồn lớn nước trút xuống đến trên mặt đất.

"Rất yếu nha. Nhẹ nhàng như vậy liền giải quyết?" Loạn Nhưỡng từ cách đó không xa trên mặt đất hiện lên, cười lạnh nói.

"Thật sao?"

U Tuyền thanh âm một lần nữa vang lên.

Mà trên mặt đất cái kia tán loạn bột nước, cũng một lần nữa ngưng tụ lại, lại lần nữa xuất hiện một người hình.

"Người cảm thấy. . . Chỉ dựa vào chấn động, liền có thể tiêu diệt hết nước sao? Quá ngây thơ rồi a?"

U Tuyền vẫn như cũ là nhẹ nhõm vui sướng ý cười, ở trước mặt mọi người nhẹ nhàng xoay nhúc nhích một chút thân thể.

Cho đến lúc này, Giang Tiêu mới phát hiện, thân thể của nàng lại là hoàn toàn trần trụi.

Đương nhiên, hoàn toàn do nước tạo thành trong suốt thân thể, tự nhiên xem không đến bất luận cái gì bộ vị nhạy cảm chi tiết. Nhưng đường cong bên trên không có bất kỳ cái gì quần áo dấu vết, lại là có thể thấy rõ.

"Như vậy. . . Tôi tìm ta đi! Chỉ mong các người. . . Chơi đến tận hứng!"

U Tuyền cười duyên một tiếng, bỗng nhiên nhảy lên vào buồng nhỏ trên tàu bên trong.

"Cái tên này. . . Mặc dù công kích cũng không tính rất mạnh, nhưng lại tựa hồ như. . . Thật vô cùng khó bị tiêu diệt a. . ." Giang Tiêu cau mày, âm thầm đối bên người Tâm Vận nói.

"Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào giải quyết. Nếu như dùng hóa. . ." Tâm Vận gật gật đầu, trầm giọng nói: "Đáng tiếc. . . Trên thuyền tựa hồ không có súng phun lửa này loại trang bị."

"Nói nhảm." Giang Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn: "Đây là khoa khảo thuyền, cũng không phải quân hạm. Huống chi. . . Liền xem như quân hạm, cũng sẽ không có thể nào một chiếc trang bị loại vật này a?"

"Cho nên. . . Chúng ta muốn đi tìm nàng sao?" Tâm Vận ngẩng đầu nhìn Giang Tiêu: "Nàng có khả năng ngưng tụ thành nước, hẳn là sẽ tại trong khoang thuyền chờ lấy phục kích chúng ta đi."

"Bằng không thì còn có thể làm sao?" Giang Tiêu cười khổ một cái: "Bất quá có năng lực của người, có thể tùy thời dự đoán chung quanh hết thấy vật thể động tĩnh, U Tuyền hẳn là không có khả năng tùy tiện phục kích thành công a?"

"Trước không cần vội vã kết luận. Năng lực của nàng. . . Khẳng định còn không có hoàn toàn bày ra." Tâm Vận lắc đầu: "Vẫn là cẩn thận đề phòng đi."

Giang Tiêu nhẹ gật đầu, nhìn chung quanh bốn phía một cái: "Thiên Vũ, người cùng Đắc Thủy hai người lưu tại boong thuyền. . . Không, đi khoang điều khiển đi, cùng lão Isaiah đợi cùng một chỗ, bảo vệ tốt hần, thuận tiện hỏi hời hần, trên thuyền có cái gì có thể phun lửa vũ khí. Tâm Vận, Loạn Nhưỡng, các người cùng ta cùng một chỗ tiến vào buồng nhỏ trên tàu."

"Biết." Triệu Thiên Vũ nhẹ gật đầu, quay người cùng Đắc Thủy cùng nhau hướng về khoang điều khiển đi đến.

"Đi thôi!" Giang Tiêu đưa mắt nhìn hai người đi vào khoang điều khiển, hướng về Tâm Vận Loạn Nhưỡng nhẹ gật đầu, cẩn thận từng li từng tí đi vào buồng nhỏ trên tàu bên trong.

"Phải chết. . . Cái tên này đem đèn đều phá hủy." Vừa đi vào buồng nhỏ trên tàu, Giang Tiêu liền nhíu mày. Trong khoang thuyền vốn là mở ra đèn, bây giờ lại một chén nhỏ cũng không dư thừa, hẳn là bị cắt đứt tuyến đường.

Chiếc này Poseidon hào buồng nhỏ trên tàu chia làm ba tầng nữa, tầng thứ nhất là khu sinh hoạt, bao gồm nhà hàng, phòng bếp cùng với một cái phòng giải trí. Tầng thứ hai là khu làm việc, chia làm năm cái phòng thí nghiệm, nhưng Giang Tiêu một nhóm tự nhiên gần như không sẽ dùng đến. Tầng thứ ba thì là khu cư trú, chia cắt thành mười cái khoang. Ngoại trừ này ba tầng bên ngoài, còn có một cái diện tích không lớn động lực khoang thuyền tại tầng dưới chót nhất.

Hiện tại địch tối ta sáng, tia sáng càng tối, tự nhiên cũng càng thuận tiện U Tuyền đánh lên.

Mà Loạn Nhưông, thì đã sớm cùng quanh mình mặt đất đồng hóa. Dùng hẳn hiện có năng lực , có thể bao trùm chung quanh ước 50 mét vuông mặt đất. Ngoại trừ công kích bên ngoài, cũng có thể tùy thời giám sát trên mặt đất hết thay di động. Mặc dù cũng không thể như là Tâm Vận một dạng, tại bất luận cái gì vật thể di động trước đó liền dự đoán được quỹ tích, nhưng cũng đã cơ hồ tương đương tại một cái tùy thời quét xem radar.

Gần đây ngàn con muỗi, ông ông từ Giang Tiều lòng bàn tay không ngừng bay ra, hướng về buồng nhỏ trên tàu bên trong bay đi. Một khi có động tĩnh gì không, cũng giống vậy có thể bị Giang Tiều tùy thời cảm ứng được.

Nếu cái kia U Tuyền, có thể đem thân thể hóa thành nước, lại phá hư trong khoang thuyền chiếu sáng, hiển nhiên là vì từ một nơi bí mật gần đó tiến hành phục kích. Mà Giang Tiêu ba người, đều là ủng có trình độ nhất định dò xét năng lực, đồng thời còn có thể làm bổ sung.

Nhưng bây giờ còn có một vấn đề, là được. . .

Dựa theo mới vừa U Tuyền chỗ cho thấy tốc độ cùng lực lượng đến xem, nàng chức giai hân là chiến sĩ, tốc độ cường hóa loại hình, đồng thời cường hóa biên độ cũng không cao lắm.

Dùng lực lượng làm tương đối dễ dàng tiêu chuẩn cân nhắc, bình dân lực lượng ước chừng là ngang nhau thể trạng người bình thường 2 đến 4 lần. Công trọng là 3 đến 8 lần, mà chiến sĩ bởi vì chức giai năng lực phương hướng khác biệt, chia làm tốc độ cường hóa, lực lượng cường hóa, tự lãnh lực cường hóa, cùng với Triệu Thiên Vũ như thể hiếm hoi cao bước sóng cường hóa các loại, cho nên lực lượng tăng phúc cũng có được rất lớn khác biệt, theo 5 lần đến 20 lần không đợi. Còn Tế Tự, bởi vì số lượng quá ít, cho nên cho tới bây giờ cũng không có một cái nào minh xác thống kê, nhưng dùng Tâm Vận người mà nói, lực lượng của nàng ước chừng là ngang nhau thể trạng người bình thường 10 lần tả hữu.

Tâm Vận từng cho hẳn làm qua đo lường tính toán, hẳn cơ bản năng lực tăng phúc, ước chừng chỉ cùng bình dân trình độ kém gần giống nhau, kém xa tiêu chuẩn dưới tình huống công trạng cùng chiến sĩ.

Nửa thức tỉnh vốn là một loại hết sức hiểm hoai tình huống, mà lại thường thường đều chỉ sẽ kéo dài mấy ngày, hoặc là mấy tuần, đã có cao nhất ghi chép, cũng bất quá là hai tháng mà thôi. Giống Giang Tiêu như thế trải qua mấy năm, nhưng thủy chung duy trì tại nửa thức tỉnh trạng thái, gần như không tồn tại. Mà bình dân chức giai có được hết thấy giấc tỉnh giả bên trong không lò nhất cơ sở, lại chưa từng xuất hiện bất luận cái gì nửa giấc tỉnh giả.

Cũng mặc kệ Giang Tiêu làm sao suy nghĩ, cũng nghĩ không ra diễn hóa xuất dạng gì sinh vật, có thể đổi U Tuyền loại thể chất này tạo thành tổn thương.

Đến mức Loạn Nhưỡng, hẳn cũng là đã thử nghiệm đối U Tuyền làm ra công kích. Đáng tiếc mặc dù có thể tạm thời để cho nàng giải thể, nhưng thủy chung không cách nào đưa nàng triệt để tiêu diệt, thậm chí liên liền để cho nàng thụ thương đều làm không được.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Tương sinh tương khắc

"Phải chết. . . Trên thuyền này liền không có cái gì có thể phun lửa đồ vật sao?"

Giang Tiêu một mặt cẩn thận đi về phía trước, một mặt thông qua tinh thần cảm ứng, thao túng đám kia con muỗi tứ tán bay vào chung quanh từng cái khoảng ở giữa, tìm kiếm lấy có khả năng đối U Tuyền tạo thành tổn thương công cụ.

Mà muốn đối "Thủy" tạo thành tổn thương, đơn giản nhất trực tiếp biện pháp đương nhiên là dùng phát giận.

Trong phòng bếp tự nhiên có không ít có thể sinh hoạt đồ làm bếp, nhưng không có một dạng, là có thể làm vũ khí mang theo trên người. Giang Tiêu cũng không thể trông cậy vào U Tuyền sẽ tự mình nhảy đến khí ga lò bên trên, sau đó ngồi đợi Giang Tiêu vịn ra chót mớ, đem nàng triệt để bốc hơi đi a?

"Bây giờ không có, vậy cũng không có cách nào. Ít nhất phải trước tiếp xúc đến nàng, mới có thể chậm rãi đánh giá ra năng lực của nàng có nhược điểm gì." Tâm Vận một mặt chậm rãi hướng về phía trước một mặt nói: "Ít nhất, ta vững tin dùng ba người chúng ta năng lực, cũng không cần phải lo lắng công kích của nàng."

"Nhưng ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy. . . Nàng có chút về không có gì sợ." Giang Tiêu cau mày: "Nếu học viện nhường U Tuyền đơn thương độc mã tìm tới chúng ta, ít nhất dù sao cũng nên có chút. . . Cây vào đi. Lấy nàng hiện nay biểu hiện ra năng lực đến xem, chỉ có thể nói đến bên trên tự vệ có thừa mà tiến công chưa đủ. Bằng vào lấy nàng hiện nay biểu hiện ra năng lực, tựa hồ không đủ để nhường viện bộ dạng như thế tin tưởng nàng. Mà lại. . ."

Giang Tiêu suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Mà lại cử động của nàng, cũng rất kỳ quái. . ."

"Kỳ quái?" Tâm Vận kinh ngạc hỏi.

"Không sai." Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Người không có cảm thấy sao? Nếu như nàng là dự định tới giết chúng ta, cái kia nên giống thân thể liêm như thế, ẩn giấu tốt thân phận, tại chúng ta còn không biết nàng tồn tại dưới tình huống tiến hành đánh lén. Nếu như nàng tự tin có thể chính diện đối quyết đánh chết chúng ta, vậy thì tại sao muốn trước lộ diện đằng sau, lại trốn vào trong khoang thuyền, dẫn dụ chúng ta đi vào?"

"Nói như vậy. . ." Tâm Vận cũng lập tức ý thức được quý dị chỗ, nhíu mày: "Nàng xác thực nguyên bản không có tất yếu để cho chúng ta biết sự tồn tại của nàng. Có thể đây cũng là vì cái gì đây?"

Giang Tiêu nhún vai: "Có trời mới biết."

Lúc này ba người đã dò xét xong tầng thứ nhất buồng nhỏ trên tàu, nhưng không có phát hiện U Tuyền nửa điểm tung tích.

Trước hướng tầng thứ hai cầu thang có hai đạo, phân biệt đang đến gần mũi tàu cùng đuôi thuyền vị trí. Tâm Vận suy nghĩ một chút, phân phó Loạn Nhường một mình theo mũi tàu cầu thang hướng phía dưới, chính mình thì cùng Giang Tiêu theo đuôi thuyền xuống đến tầng thứ hai.

Tầng thứ hai là khu làm việc, hết thảy có năm cái phòng thí nghiệm, còn có thiết bị nhà kho các loại, so tầng thứ nhất hoàn cảnh muốn phức tạp rất nhiều. Nhưng ba người theo lối đi nhỏ trước sau hai bên mãi cho đến ở giữa chạm mặt, cũng đều không có phát hiện nửa điểm U Tuyền dấu vết.

"Chẳng lẽ. . . Là tại tầng thứ ba. . . ? Có thể nàng chạy đến sâu như vậy địa phương là vì cái gì đây. . . Chẳng lẽ mục đích của nàng không phải phục kích chúng ta sao? Không! Chờ chút!"

Giang Tiêu bỗng nhiên chấn động toàn thân, tại chỗ nhảy dựng lên, xoay người hướng về lại lịch mãnh liệt vọt tới.

"Giang Tiêu! Người đi đâu vậy!" Tâm Vận truy sau lưng Giang Tiêu kêu to.

"Phía trên!" Giang Tiêu cũng không quay đầu lại vừa chạy vừa kêu: "Mục đích của nàng là Đắc Thủy cùng lão Isaiah!"

"Cái gì? Buồng nhỏ trên tàu không phải chỉ có một cái cửa ra sao? Chúng ta xuống thời điểm thấy hết sức cẩn thận, không có bỏ qua nửa điểm, U Tuyền chỉ có thể tại dưới chân của chúng ta a!" Tâm Vận giật mình, đuổi sát sau lưng Giang Tiêu. Nàng mặc dù không rõ Giang Tiêu vì sao đột nhiên chạy hướng lối ra, nhưng lại lựa chọn kiên định tin tưởng Giang Tiêu phán đoán.

"Phải chết! Người quên ống nước sao!" Giang Tiêu rống lên một tiếng. Trong đầu bị Giang Tiêu lời nói một điểm, liền cũng suy nghĩ minh bạch là chuyện gì xảy ra.

Mặc dù buồng nhỏ trên tàu cùng buồng thuyền ở giữa chỉ có một cái cửa ra, không thông qua lối ra, liền có thể nhưng lại gần là đối với Giang Tiêu cùng Tâm Vận đám người mà nói.

Nhưng U Tuyền. . . Thế nhưng là có được có thể đem thân thể của mình toàn bộ hóa thành nước năng lực!

Toàn bộ Poseidon hào thông ống nước đường, tự nhiên là toàn bộ liên thông. Đối với U Tuyền tới nói, chỉ cần tìm được bất kỳ một cái nào xuất thủy khẩu, vô luận đó là rửa mặt trì, rửa rau trì, thậm chí là. . . Bồn cầu, nằng đều có thể tại thông ống nước đường bên trong tùy ý đi động!

Mà kế hoạch của nằng, liền là nhường Giang Tiêu đám người cho là nằng thông qua buồng nhỏ trên tàu bỏ vào tầng dưới chót nhất, sẽ có được dự phán nằng hành động năng lực ba người dẫn dụ rồi đi.

Mà lúc này. . . Liền là U Tuyền cắn giết Đắc Thủy đám người thời cơ tốt nhất!

. . .

"Có thể biến thành nước. . . Năng lực?"

Bên trong buồng lái này, lão Isaiah cau mày, một vừa chú ý lấy phía trước tình hình biển cùng trước người điều khiển đồng hồ đo, một bên nghe Triệu Thiên Vũ cùng Đắc Thủy nói xong mới vừa phát sinh sự tình. Hắn mặc dù thân đang điều khiển khoang thuyền bên trong, có thể nghe thấy boong thuyền động tĩnh, nhưng lại không dám tùy tiện bỏ qua trong tay đang ở thao tác đội thuyền, lưu lại một trống rỗng khoang điều khiển, chạy đến boong thuyền đi.

Mà lại, lão Isaiah chức giai chẳng qua là cái bình dân mà thôi, lại không có thiên phú năng lực, cho dù là đi ra, cũng sẽ không đưa đến cái tác dụng gì. Hắn biết rõ, chính mình có thể làm, liền là bình an đem Giang Tiêu đoàn người đưa đến bổi Gia Nhĩ hồ, trợ giúp lấy bọn hắn tìm tới cái kia hạt giống mà thôi. Chiến đấu loại sự tình này, cũng không là sở trường của hắn.

"Đúng thế." Triệu Thiên Vũ nhẹ gật đầu: "Lực công kích của nằng không tính là rất mạnh, nhưng vấn đề ở chỗ. . . Cơ hồ có thể nói là miễn dịch hết thảy vật lý công kích, đồng thời che dấu năng lực của mình lại rất mạnh, cho nên xem như hết sức phiền phức loại hình. Giang Tiêu bọn hắn, cũng tìm không thấy biện pháp gì tốt, chỉ có thể tìm được trước trốn ở trong khoang thuyền nằng, sau đó lại từ từ suy nghĩ ra giải quyết biện pháp của nằng. Trước mắt bước đầu phỏng đoán là, hóa đối nằng hắn là hữu hiệu. Ân. . . Chiếc thuyền này người tương đối quen thuộc, người biết trên thuyền có cái gì thích hợp dùng để làm làm vũ khí trang bị sao?"

"Nếu như nói là hóa. . . Tựa hồ. . ." Lão Isaiah cau mày trầm ngâm, sau một lát, khẽ lắc đầu.

Triệu Thiên Vũ cùng Đắc Thủy ánh mắt bên trong thần sắc thất vọng lộ rõ trên mặt. Đối với chiếc thuyền này, sẽ không còn có người thứ hai so với hắn quen thuộc hơn.

"Nãi nãi, trong lòng ta luôn luôn hốt hoảng, làm sao bây giờ?" Đắc Thủy lâm bẩm: "Ta luôn cảm thấy. . . Chính mình lần này có khả năng treo ở chỗ này. Dù sao ta danh tự cùng năng lực của nằng có chút xung đột, không may mắn a!"

"Không may mắn còn không phải chính ngươi lấy?" Lão Isaiah nghe không hiểu Đắc Thủy nói tiếng Trung, Triệu Thiên Vũ lại tự nhiên hoàn toàn hiểu rõ, trợn nhìn Đắc Thủy liếc mắt: "Thành thành thật thật gọi kiêu này nọ không tốt sao?"

"Hiện tại đổi tên còn kịp sao?" Đắc Thủy cười hắc hắc. Kỳ thật hắn cũng bất quá chỉ là thuận miệng nói, đùa cái việc vui, trong lòng chưa chắc làm thật liền có cái gì lo lắng. Giang Tiêu, Tâm Vận, Loạn Nhường ba người đã rơi xuống buồng nhỏ trên tàu đi tìm kiếm U Tuyền, bọn hắn bây giờ đang ở đây bên trong buồng lái này, cũng không có gì đáng lo lắng.

Ít nhất phải nước sẽ không coi là thật coi là, U Tuyền có thể một mình xử lý Giang Tiêu ba người bọn họ, lại vọt tới này khoang điều khiển tới. Nếu như nằng thật sự có loại năng lực này, như vậy lúc ấy cũng sẽ không trốn vào trong khoang thuyền.

Nhưng hắn nhưng không có chú ý tới, liền sau lưng tự mình, bên trong buồng lái này xó xỉnh bên trong, cả phê cơ ống nước đang đang nhẹ nhàng tuôn ra một cô dòng nước tới.

Giờ phút này Triệu Thiên Vũ cùng Đắc Thủy hai người đều đối mặt với lão Isaiah, mà lão Isaiah lại chỉ là sừng đối mặt với hai người, lại bị Đắc Thủy chặn ánh mắt, ba người đều nhìn không thấy cái kia ống nước đã tự động được mở ra.

Mà cái kia cổ dòng nước, lặng lẽ chảy tại trên mặt đất, nhưng không có lập tức khuếch tán ra, mà là tụ lại thành một đoàn. Một người hình, đang đang từ từ theo cái kia một đoàn trong nước dâng lên.

Khoang điều khiển không có nhà vệ sinh, không có rửa mặt trì, nhưng an trí cả phê cơ, lại là liên thông đến toàn thuyền cung cấp hệ thống nước bên trong!

Bởi vì cả phê cơ ống nước thực sự quá chật, cho nên U Tuyền bỏ ra gần ba phút, mới đưa thân thể của mình hoàn toàn từ ống nước bên trong chảy ra. May mắn là, từ đầu đến cuối, ba người đều không có đưa ánh mắt về phía phương hướng của nằng.

Mà bây giờ. . . Chính là nằng bày ra đồ sát thời khắc!

U Tuyền cơ hồ trong suốt trên khuôn mặt, khoe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra một tia cười lạnh tới.

Sau đó đuôi phải trên mặt đất tầng tầng đập một cái, cực nhanh hướng về đưa lưng về phía nằng Đắc Thủy phóng đi!

Trong ba người, chỉ có Triệu Thiên Vũ một người là chiến sĩ chức giai, có được bản năng trời sinh năng lực phản ứng. Tại U Tuyền vừa mới đến gần lúc,

Chương 69: Nước địa ngục

Lão Isaiah cùng Đắc Thủy hai người không có nửa điểm do dự quay đầu liền hướng về khoang điều khiển cửa chính chạy đi.

Bọn hần biết, mình coi như là lưu tại nơi này, cũng chỉ có thể là cho Triệu Thiên Vũ tăng thêm phiền phức vương vãi mà thôi. Chỉ có tìm đến Giang Tiêu đám người, mới có một chút phần thắng.

Bọn hần cũng đồng dạng tin tưởng, Giang Tiêu cùng Tâm Vận Loạn Nhưỡng ba người, tuyệt không có khả năng đã tại trong khoang thuyền bị U Tuyền cho xử lý. Bằng không mà nói, U Tuyền cũng không cần thiết thông qua cả phê cơ ống nước chui vào khoang điều khiển tiến hành đánh lén, hoàn toàn có khả năng quang minh chính đại từ cửa chính đi tới.

Nhưng U Tuyền lại cũng không tính nhường Triệu Thiên Vũ vừa lòng đẹp ý. Mục tiêu của nàng, vẫn là tại lão Isaiah cùng Đắc Thủy hai trên thân thể người.

Nàng đang điều động trước đó liền đã được đến viện trường cho nàng toàn bộ tình báo, đối Giang Tiêu đoàn người có năng lực đều rõ như lòng bàn tay.

Triệu Thiên Vũ không có bất kỳ cái gì có thể uy hiếp được năng lực của nàng là nàng một, thứ hai là được. . . Lão Isaiah cùng Đắc Thủy hai người, tuyệt đối là bọn hần tìm kiếm hạt giống trên đường mấu chốt nhất hai nhân vật! Bằng không mà nói, Tâm Vận như thế nào lại cố ý đến Los Angeles đi tìm một vòng, nhường hai người bọn họ gia nhập cái này lũ đoàn?

Mặc dù hai người này, một cái là không có bất kỳ cái gì năng lực đặc thù bình dân, một cái chỉ có được có thể thu nhỏ vật thể năng lực, viện trường cũng không rõ ràng năng lực của bọn hần đến tốt cùng sẽ bị vận dụng đến nơi nào, nhưng ít ra có thể xác định chính là —— giết bọn hần, là chuyện trọng yếu nhất trước mắt!

Đến mức hạt giống đến tốt cùng bị chôn giấu ở nơi nào, phải làm thế nào đạt được, vậy cũng là sau một bước mới cần chuyện phải suy tính.

U Tuyền cười lạnh một tiếng, hướng về đã sắp muốn chạy ra khoang điều khiển hai người mãnh liệt bỏ nhào qua. Triệu Thiên Vũ mặc dù chắn ngang tại nàng con đường tiến tới phía trên, nhưng nàng lại như không có gì.

Ngược lại —— cái này cao bước sóng cường hóa chiến sĩ, không có bất kỳ cái gì có thể uy hiếp được thủ đoạn của nàng!

Triệu Thiên Vũ cắn chặt hàm răng, thủ đao bỗng nhiên hướng về U Tuyền thân thể chém tới, nhưng ngoại trừ bắn tung toé bọt nước bên ngoài, không có đạt được bất kỳ kết quả gì. Trong phản, lại là hai người tại sượt qua người thời điểm, cánh tay trái của nàng lại lần nữa bị thủy nhận đánh trúng, cắt ra một cái sâu đủ thấy xương vết thương.

Mà U Tuyền bộ pháp, thậm chí không có bị nàng trở ngại đến dừng lại nửa điểm.

Nghe thấy sau lưng tiếng xé gió, chạy ở phía sau lão Isaiah bỗng nhiên quay đầu, trông thấy sau lưng cái kia người trong suốt thể, đã nhào tới sau lưng của mình, cách hần chỉ có cách xa một bước.

Mất thấy U Tuyền cánh tay phải đã ngưng tụ thành thủy nhận, sau một khắc liền muốn hướng về áo lót của chính mình chém xuống, lão Isaiah mất nhắm lại, đã làm tốt nhận lấy cái chết chuẩn bị.

Nhưng —— tùy theo mà đến, lại không phải bị thủy nhận chém trúng đau đớn, mà là một tiếng hét thảm!

U Tuyền kêu thảm!

Mang theo tê tâm liệt phế đau đớn kêu thảm!

Ngay tại U Tuyền cơ hồ muốn chém hạ lão Isaiah đầu một khắc này, một cái quả cầu lửa bắn lên trước ngực của nàng, sau đó bộc phát ra một hồi kịch liệt lèo xèo âm thanh, mang theo một đoàn hơi nước.

Mà liền tại lão Isaiah cùng Đắc Thủy trước người, là mặt mũi tràn đầy sát khí Giang Tiêu, cùng với phía sau hần Tâm Vận Loạn Nhưỡng hai người.

Ba người trên tay, đều riêng phần mình nắm hai cái tạo hình cổ quái súng ngắn.

"Phải chết! Ta làm sao quên cái đồ chơi này!"

Lão Isaiah cùng Đắc Thủy lộn nhào vọt tới Giang Tiêu sau lưng, tăng tăng vỗ vỗ đầu của mình.

Đó là tại boong thuyền trong rương trữ vật cất giấu súng báo hiệu, dùng để tại một khi phát sinh tai nạn trên biển thời điểm, triệu hoán phụ cận đội thuyền trước tới cứu viện, chỉ thị tự thân phương vị.

Mặc dù chỉ có thể một phát, không cách nào lại lần nhét vào, nhưng mũi tàu đuôi thuyền, tả hữu hai mạn thuyền trong rương trữ vật, riêng phần mình trữ

bị ba thanh, lại thêm hai đầu thuyền cứu nạn bên trên các năm thanh, tổng số đạt đến hai mươi hai thanh.

Mà này loại duy nhất một lần súng báo hiệu bên trong, bổ sung chính là bột magie hoặc là nhôm phản, có thể đi đến mấy ngàn độ nhiệt độ cao!

Mặc dù U Tuyền có thể cơ hồ miễn dịch hết thảy vật lý công kích, nhưng dạng này nhiệt độ cao, đối với nàng tới nói, lại là hữu hiệu nhất vũ khí!

Này loại súng báo hiệu nếu như là đánh trên cơ thể người trên thân, mặc dù tại tiếp xúc trong nháy mắt hội đốt bị thương vô ngoài, nhưng tổn thương lại sẽ không quá lớn, bởi vì trong nháy mắt liền sẽ bị bắn ra.

Nhưng đối với U Tuyền như thế, toàn thân đều là nước chất thân thể mà nói, lại lớn khác nhiều. Nhiệt độ cao thiêu đốt lên Ma-giê (Mg) nhôm đánh thẳng tấp xuyên vào trong cơ thể của nàng, thậm chí đem một bộ phận nước đều bốc hơi, điện phân thành hydro đường, càng thêm kịch liệt bắt đầu cháy rừng rực.

Nguyên bản đang mãnh liệt nhào tới U Tuyền, liền trên mặt đất lăn lộn.

Giang Tiêu sắc mặt lạnh lùng, nhìn thấy công kích quả nhiên có hiệu lực, không chút do dự tay phải lắc một cái, ném xuống đã đánh hụt chuôi này súng báo hiệu, tay trái lại lần nữa vững vàng nâng lên, nhắm ngay trên mặt đất U Tuyền, bóp lấy cò súng.

Tiếng kêu thảm thiết lại một lần vang lên, U Tuyền vừa mới muốn đứng lên, viên thứ hai đạn tín hiệu đã xuất vào trong cơ thể của nàng, bị cái kia bị bỏng đau đớn kích thích lại lần nữa trên mặt đất lăn lộn, thậm chí ngay cả nguyên bản nhân hình đều không thể lại giữ lại, tán ra bày thành một mảnh nước đoàn.

"Rời khỏi khoang điều khiển! Đắc Thủy! Thiên Vũ! Đi đem nòng tín hiệu của hắc thương đều mang tới! Lão Isaiah! Đi tìm công cụ, đem thuyền cứu nạn bên trong xăng cho rút ra!"

"Phải chết!" Lão Isaiah giờ phút này đã lộn nhào chạy tới Giang Tiêu sau lưng, tăng tăng vỗ đầu một cái, hai mắt phát sáng lên: "Ta làm sao quên còn có vật kia!"

Poseidon hào là một chiếc viễn dương đội thuyền, hệ thống động lực nhiên liệu là thuyền chuyên dụng nặng dầu, cho dù gặp được minh hỏa cũng sẽ không trực tiếp bị nhen lửa. Nhưng trên thuyền hai mạn thuyền thuyền cứu nạn, lại là mang theo xăng động cơ.

Vì bảo hộ an toàn, bất cứ lúc nào, thuyền cứu nạn động cơ bên trong đều rót đầy xăng, đủ để lấy tới cao nhanh chạy hai giờ.

Mà xăng . . Có thể là có thể trực tiếp bị minh hỏa nhóm lửa!

Lão Isaiah vội vàng mang theo Triệu Thiên Vũ cùng Đắc Thủy hai người, hướng về mạn thuyền chỗ chạy đi, một bên chạy trước, một bên lớn tiếng phân phó hai người, một cái đi trước lấy càng nhiều súng báo hiệu giao cho Giang Tiêu ba người, một cái khác thì đi buồng nhỏ trên tàu trong nhà ăn, tìm kiếm vật chứa.

Giang Tiêu hai mắt nhìn chăm chăm trên đất U Tuyền, tay phải đã theo Tâm Vận trong lòng bàn tay lấy ra một cái khác súng báo hiệu. Mắt thấy nàng hóa thành cái kia mảnh nước đoàn đang ở lại bắt đầu lại từ đầu ngưng tụ, dần dần muốn khôi phục trường thành hình lúc, tay phải lắc một cái, lại là một phát tín hiệu bắn ra.

Cái kia mảnh nước đoàn vừa mới ngưng tụ ra U Tuyền thân thể, lại bị đánh một phát tín hiệu đánh, lại lần nữa phát ra một tiếng hét thảm: "Giang Tiêu! Các người như thế là không giết chết được ta! Không cần vọng tưởng!"

Nàng nói cũng không có sai. Mặc dù mỗi một lần bị đạn tín hiệu bắn trúng, đều sẽ mang đến một hồi tê tâm liệt phế đau nhức, nhưng lại cũng không có thể tạo thành quá nhiều tính thực chất tổn thương. Đạn tín hiệu tiếp xúc U Tuyền nước chất thân thể về sau, chẳng mấy chốc sẽ dập tắt. Cứ việc tại dập tắt trước đó, đạn tín hiệu nhiệt độ có thể cao tới mấy ngàn độ, nhưng thời gian nhưng bây giờ quá ngắn.

U Tuyền thể xác nếu là nước chất, như vậy nhận hỏa diễm công kích liền nhất định sẽ bị bốc hơi. Một khi thân thể của nàng bị hoàn toàn bốc hơi hầu như không còn, vậy liền mang ý nghĩa sinh mệnh kết thúc. Nhưng cho tới bây giờ, Giang Tiêu đã đánh ra ba phát tín hiệu đánh, U Tuyền thân thể lại không nhìn thấy mất thường có thể thấy thu nhỏ.

Không qua sông tiêu lại cũng không có cái gì quá lớn lo lắng.

Bởi vì trong tay súng báo hiệu, bất quá chỉ là tạm thời hạn chế U Tuyền động tác biện pháp mà thôi. Chân chính sát chiêu, là hắc nhùng lão Isaiah đi lấy tới xăng!

Giang Tiêu đột nhiên bắt đầu nghi ngờ niệm lên Âm Viêm tới. Cái kia vì chiếm lấy hạt giống, đối đồng liêu mình Từ Yên thống hạ sát thủ đàn ông.

Mặc dù lúc ấy Giang Tiêu cũng không có hiểu rõ ràng như vậy, nhưng bây giờ hắn đã có thể xác định, Âm Viêm năng lực thiên phú, liền là nhùng toàn thân đều tiến vào nhiệt độ cao hóa trạng thái.

Bởi vì nhiệt độ cao hóa, cho nên có thể cho bò cạp độc sinh thể độc tố mất đi hiệu lực. Bởi vì nhiệt độ cao hóa, cho nên có thể cho Từ Yên chỗ diễn hóa ong độc đều không thể tới gần.

Loại thiên phú này năng lực, nếu là có thể đối mặt với hiện tại U Tuyền. . . Cơ hồ có thể gọi là hoàn toàn không cách nào chống lại nghiền ép.

Triệu Thiên Vũ đã nhanh chóng mang tới mặc khác hết thầy súng báo hiệu, toàn bộ chông chắt tại Giang Tiêu đám người sau lưng. Mà lão Isaiah bên kia, cũng đã bắt đầu cùng Đắc Thủy cùng một chỗ, bận rộn theo thuyền cứu nạn dầu trong rương rút ra xăng tới.

"Giang Tiêu. . ." Triệu Thiên Vũ cau mày, xem lên trước mặt lần lượt theo nước đoàn ngưng tụ trường thành hình, lại tại thành hình trước đó lại lần nữa bị một phát tín hiệu đánh tan U Tuyền: "Dùng xăng. . . Có thể hữu hiệu sao? Xăng. . . Là hội trôi nổi trên mặt nước a. . . Mà lại nằng còn đang điều khiển trong khoang thuyền, một khi đem xăng gội đi vào nhóm lửa, cái kia toàn bộ khoang điều khiển. . . Chẳng phải là cũng hủy sạch?"

"Không cần lo lắng. Ta đã có chủ ý." Giang Tiêu lắc đầu, trên mặt mang theo nụ cười tự tin, lại bóp một lần cò súng, cho U Tuyền mang đến khác hết thăm một tiếng.

Đạn tín hiệu đã tiêu hao hơn phân nửa lúc, lão Isaiah cùng Đắc Thủy hai người rút cục hoàn thành trong tay làm việc, bưng lấy hai mặt to bồn xăng lao đến: "Giang Tiêu, hướng trên người nằng gội sao?"

"Không." Giang Tiêu lắc đầu, nghiêm nghị nói: "Đắc Thủy, đem bồn phóng to, toàn bộ chụp lên tới!"

"Cái gì?" Đắc Thủy sững sờ, còn không có kịp phản ứng, Giang Tiêu lập tức quay đầu, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái: "Nhanh lên!"

Đồng thời, Giang Tiêu lại là một khóa đạn tín hiệu bắn tại U Tuyền trên thân, nhường vừa mới ngưng tụ thành hình nằng lại lần nữa tan mất trở về nước đoàn.

"Vâng!" Đắc Thủy trong lòng mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn là bản năng không dám chống lại Giang Tiêu mệnh lệnh, nhanh chóng vọt vào khoang điều khiển, hai tay đem chậu rửa mặt tầng tầng lật một cái, cao cao hướng phía dưới chụp.

Mặt kia bồn trên không trung tung tích thời điểm, cũng đã đang nhanh chóng biến lớn. Đợi cho khẩu trừ đến U Tuyền cái kia nước đoàn phía trên lúc, đã kinh biến đến mức có thể đủ đưa nằng cả người đều bao trùm, còn có thừa thãi.

Mà Đắc Thủy cái kia khẽ chụp, ra sức xảo diệu, mặc dù là chậu rửa mặt toàn bộ đảo lộn một trăm tám mươi độ, nhưng bên trong xăng nhưng không có một giọt vung vãi đi ra.

Mà liền tại chậu rửa mặt chạm đất trong chớp mắt, Giang Tiêu cũng bỗng nhiên nằm phục người xuống, một cái đạn tín hiệu sát mặt đất, theo chậu rửa mặt cùng mặt đất khe hở ở giữa bắn vào.

Đạn tín hiệu tiếp xúc đến trong chậu xăng, liền bỗng nhiên bạo phát ra một hồi kịch liệt tia lửa.

"Thiên Vũ!"

Giang Tiêu chợt quát một tiếng, Triệu Thiên Vũ không có nửa điểm lưỡng lự, sớm đã hiểu rõ Giang Tiêu suy nghĩ trong lòng, đã nhanh như gió xông về cái kia cao cỡ một người, cái lại trên mặt đất chậu rửa mặt.

Triệu Thiên Vũ ngón trỏ tay phải duỗi ra, vây quanh chậu rửa mặt xoay chuyển một vòng tròn, ngón trỏ mỗi cầm một thoáng, chậu rửa mặt bên trên chính là một mảnh fan trung thành hạ xuống, xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Đây là nhất định biện pháp. Nếu là không có cái động nhỏ này, mặt kia bồn bên trong không khí, chẳng mấy chốc sẽ bị thiêu đốt hầu như không còn.

Giang Tiêu từ dưới đất mò lên mấy chi súng báo hiệu, tiện tay vút cho mấy người khác, kêu gọi bọn hắn phân biệt vây ở cái kia to lớn chậu rửa mặt bốn phía, tùy thời phòng bị U Tuyền có khả năng từ lỗ nhỏ bên trong chạy ra.

Trong chậu, liền bạo phát ra một hồi thê lương đến cực hạn tiếng kêu thảm thiết. Phảng phất từ xưa đến nay, trên trời dưới đất, hết thầy nhất cực kỳ bị thảm hình phạt, đều gia tăng tại U Tuyền trên thân.

"Phải chết! Giang Tiêu! Các ngươi bọn này súc sinh! Tiệt nhân! Trời đánh! Ta muốn giết các ngươi! Giết các ngươi!"

Xuyên thấu qua chậu rửa mặt hạ truyền đến vang trầm âm thanh, tại nhỏ hẹp bên trong buồng lái này truyền đến trong lỗ tai của mỗi người.

Không chỉ có Triệu Thiên Vũ, liền liền lão Isaiah trên mặt đều toát ra một tia thần sắc không đành lòng. Nhưng trừ cái đó ra, Giang Tiêu đám người lại là thùy chung mặt không đổi sắc.

Tâm Vận Loạn Nhường hai người đều là thâm niên giác tỉnh giả, tạm thời bất luận, Giang Tiêu cũng là những ngày qua đến, đã trải qua mấy lần liều mạng tranh đấu, sớm đã hiểu rõ lần này lữ trình bên trong, học viện phái tới thích khách cùng giữa bọn hắn, nhất định người không chết, chính là ta vong.

Mà Đắc Thủy là khang phổ ngừng lại đầu đường xuất thân người da đen, bức này tình hình, tự nhiên cũng là thấy nhiều không lạ, một mặt thoải mái mà nhìn xem trước người chậu rửa mặt.

Mặt kia bồn giờ phút này đã biến thành một cái to lớn lò luyện, mà lò luyện bên trong, chính là địa ngục.

U Tuyền một người địa ngục!

Làm ra quyết định về sau, năm người liền lập tức hành động đúng lên. Mặc dù phù kéo địch Ốc Tư thác khắc là Russia tại viễn đông địa khu lớn nhất thành thị phồn hoa nhất, nhưng đối với trong nước mà nói, vẫn là kém không biết bao nhiêu. Không nói lên phía bắc rộng sâu loại cấp bậc này quốc tế hóa đại đô thị, thậm chí liền liền một chút tam tuyến thành thị, cũng xa mạnh hơn nhiều nó. Năm người tại toàn thành chạy rất lâu, cơ hồ tìm khắp cả tất cả xe đi, mới rốt cuộc tìm được một cỗ thích hợp sử dụng xe.

GMC đặc công số một, 5.98 mét thân dài, V8/5.3 động cơ, nguyên chủ xe vì đối phó viễn đông bùn nhão đường, còn cố ý làm cải tiến, đôi 19 tác cực lớn việt dã trực bánh xe.

Chiếc xe này chỗ ngồi hết thấy có 9 cái, ngoại trừ cách ly ra điều khiển cùng tay lái phụ bên ngoài, trong buồng xe sau còn hết thấy có 7 chỗ ngồi, trong đó bốn cái hai hai đối lập, như là ghế sofa rộng rãi, còn có hàng cuối cùng tam liên thể chỗ ngồi.

Giang Tiêu một nhóm chỉ có năm người, tại dạng này phối trí hạ, có thể nói là dư xài. Mà trong đó cuối cùng cái kia bãi chỗ ngồi, cũng có thể thoải mái mà để cho người ta nằm xuống nghỉ ngơi.

Nguyên bản Tâm Vận từng đề nghị, dứt khoát mua một cỗ phối hữu nguyên bộ sinh hoạt công trình, thậm chí mang theo kíc cỡ đầy đủ giường chiếu phòng xa, hoặc là mua lấy hai chiếc bình thường xe việt dã, nhưng lại bị Giang Tiêu bác bỏ. Cái trước thể tích quá lớn, quá công kênh, bất lợi cho tại bùn lầy Siberia trên đường tình thế. Mà cái sau vấn đề thì tại tại tăng lên một người tài xế, đề cao mạnh toàn bộ đội ngũ mệt mỏi trình độ.

Mà lại càng quan trọng hơn là, Giang Tiêu hết sức lo lắng, nếu như lại xuất hiện học viện thích khách tập kích, dễ dàng cho kẻ địch tiêu diệt từng bộ phận cơ hội.

Trước đó tại Poseidon hào bên trên, nếu không phải bị U Tuyền điệu hồ ly sơn, tiêu diệt từng bộ phận, lão Isaiah có lẽ liền sẽ không chết.

Bất quá may mắn, tiếp xuống trong hành trình, cũng là không tiếp tục xuất hiện Giang Tiêu lo lắng sự tình. Trên đường đi năm người thay phiên lấy điều khiển, người còn lại liền tại trong buồng xe sau nghỉ ngơi, hai mươi bốn giờ không ngừng nghỉ, rốt cục vô kinh vô hiểm đã tới y này nọ kho tỳ khắc.

"Rốt cục. . . Đến a. . ." Nhìn về phía trước trên đường chân trời xuất hiện thành thị lửa đèn, Tâm Vận thở dài một cái: "Có khả năng hảo hảo mà ngủ một giấc!"

Này năm ngày đến nay, xe một mực không dừng ngủ đêm đi chạy nhanh. Mặc dù trong xe đủ rất rộng rãi, nhưng trên đường lại thực sự quá xóc nảy. May mắn không phải đầu mùa xuân thời tiết, cho nên Siberia nát đường cũng không có tràn ngập bùn lầy. Dù là như thế, mong muốn trên xe thật tốt ngủ một giấc, vẫn như cũ là cái hy vọng xa vời.

Lúc này đã vào đêm, cũng không có khả năng lập tức chạy tới bổi Gia Nhĩ hồ bên hồ. Tự nhiên là trước nghỉ ngơi thật tốt bên trên một trận, ngày thứ hai lại đi tới bổi Gia Nhĩ hồ, tìm kiếm hạt giống.

Y này nọ kho tỳ khắc thành phố là Russia y này nọ kho tỳ khắc châu thủ phủ, lại dựa vào bổi Gia Nhĩ hồ cái này trừ danh thế giới du lịch tài nguyên, tự nhiên phát triển được không sai. Năm người đến tòa thành thị này lúc, mặc dù nhưng đã là đêm khuya mười một giờ, nhưng vẫn vẫn là dễ dàng tìm được một quán rượu.

Chỉ bất quá lần này, bọn hắn không tiếp tục giống tại Pasadena lúc như thế, vào ở nơi đó lớn nhất quán rượu sang trọng nhất, mà chỉ là tìm một cái nhỏ lữ điếm, mở ba gian lán nhau liền nhau bình thường phòng trọ.

Bởi vì càng là tiếp cận mục đích, cũng liền càng phải cẩn thận làm việc. Xa hoa khách sạn quá so chiều dao động, rất dễ dàng bị học viện mạng lưới tình báo phát hiện tung tích. Mà nhất thời hưởng thụ, so sánh dưới liền còn lâu mới có được trọng yếu như vậy. Huống hồ cũng chỉ có này loại bình thường nhỏ lữ điếm, mới sẽ không nghiêm khắc như vậy kiểm tra vào ở người thân phận thủ tục.

Làm tốt thủ tục nhập cư về sau, năm người đều tụ tập tại Giang Tiêu cùng Đắc Thủy trong phòng, mở một cái đơn giản tiểu hội.

"Rốt cục. . . Chỉ còn lại có một bước cuối cùng, sáng mai, chúng ta liền đem đi tới bổi Gia Nhĩ hồ. Hiện tại, tất cả mọi người lại xác nhận một chút, còn có không có bất cứ vấn đề gì?" Giang Tiêu đi thẳng vào vấn đề.

"Ta có!" Đắc Thủy giơ tay lên: "Loại kia con. . . Cụ thể tại bổi Gia Nhĩ hồ vị trí nào?"

"Không rõ ràng." Giang Tiêu lắc đầu: "Từ Yên lưu lại ghi âm bên trong, không có rõ ràng nói rõ."

"Không biết? Vậy làm sao tìm? !" Đắc Thủy khoa trương kêu lớn lên: "Các người có biết hay không bổi Gia Nhĩ hồ lớn bao nhiêu?"

"Đương nhiên biết." Tâm Vận tức giận trừng mắt liếc Đắc Thủy: "Hơn ba vạn cây số vuông, ước chừng có hai cái BJ lớn như vậy."

"Đúng! Mà lại là BJ thành phố khu quần hạt, không phải BJ thành phố nội thành!" Đắc Thủy không có chút nào bị Tâm Vận hù đến: "Các người. . . Các người nguyên lai căn bản không biết là tại bổi Gia Nhĩ hồ cái nào vị trí cụ thể? Cái kia muốn tìm ra được, chẳng phải là cùng mò kim đáy biển một dạng?"

"Không." Giang Tiêu khoát tay áo, đã ngừng lại Đắc Thủy ồn ào: "Điểm ấy không có người nghĩ khó khăn như vậy. Ít nhất theo ghi âm bên trong tư liệu đến xem, chúng ta có thể xác định, hạt giống chỗ chiều sâu là toàn bộ bổi Gia Nhĩ hồ chỗ sâu nhất vị trí. Mà ta đang trên đường tới, đã điều tra tư liệu, bổi Gia Nhĩ hồ trung bình chiều sâu cũng không rất sâu, phần lớn đáy hồ đều tại 50- 200m tả hữu chiều sâu, chỉ có hồ trung tâm lệch đông bắc bộ một khu vực, hồ giường mới có một chỗ to lớn đột nhiên lõm. Cho nên, nếu lúc ấy Từ Yên cơ hồ lặn xuống 1,600 mét trở lên chiều sâu, như vậy chỉ có thể là tại cái kia một vùng."

"Ừm. . . Nói như vậy, phạm vi đã thật to rút nhỏ." Đắc Thủy gật gù đầu, nhẹ nhàng thở ra: "Tốt, ta không có vấn đề khác."

"Ừm. . . Lão Isaiah trước đó nói qua, cái kia chiếc biển sâu lặn xuống nước khí cụ bên trên, chỉ có ba người không gian. Như vậy. . . Đến lúc đó là thể

nào ba người đi vào đâu?" Tâm Vận hỏi.

"Vì cái gì không phải chỉ có thể đi vào ba người?" Triệu Thiên Vũ nghi ngờ nói: "Đắc Thủy. . . Không phải có thể cải biến vật thể lớn nhỏ sao? Khiến cho hần đem cái kia sâu lặn khí cụ thả lớn hơn một chút, chúng ta năm người chẳng phải đều có thể ngồi xuống sao?"

"Ồ!" Tâm Vận nhận tình sáng lên: "Đây là ý kiến hay! Đắc Thủy, năng lực của ngươi có thể đem vật thể kích thước phóng to sao?"

Đắc Thủy lắc đầu, cười khổ nói: "Đơn thuần năng lực mà nói, có thể cũng là có thể, nhưng cái này biện pháp là không được. Cái kia dù sao cũng là biển sâu lặn xuống nước khí cụ, muốn chống cự hơn một ngàn mét thủy áp. Ta mặc dù có thể thay đổi vật thể kích thước, nhưng lại không cách nào nhượng cường độ cũng tương ứng đề cao. Một khi thể tích biển lớn, nhận thủy áp cũng sẽ tương ứng tăng cường, mà vỏ ngoài cường độ không đổi, ta hết sức hoài nghi nó có hay không còn có thể cam đoan an toàn."

"Như thế a. . ." Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ cùng nhau thất lạc cúi đầu.

"Ta cùng Tâm Vận là nhất định phải tiến vào hạt giống nội bộ." Giang Tiêu suy nghĩ một chút nói: "Tâm Vận là Tế Tự, có thể trực tiếp theo hạt giống bên trong đọc đến lịch sử ghi chép. Mà ta. . . Trong cơ thể có còn sót lại Từ Yên tế bào, có lẽ có thể có cơ hội đưa năng lực phục sinh. Còn còn sót lại cái kia không vị. . ."

"Đương nhiên là ta." Loạn Nhưỡng đột nhiên mở miệng, ngữ khí mấy may không cho thương lượng: "Ta nhất định phải thời khắc thủ tại chủ thượng bên người."

Đắc Thủy nguyên bản liền đối loại kia con không có quá nhiều hứng thú, nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Triệu Thiên Vũ lại bất mãn vỗ vỗ trước người cái bàn: "Vì cái gì đương nhiên là ngươi? Vì cái gì liền không thể là ta?"

"Bởi vì ta là chủ thượng chủ ấn thuộc dân. Chỉ đơn giản như vậy." Loạn Nhưỡng mặt không thay đổi nhìn thoáng qua Triệu Thiên Vũ, tựa hồ căn bản lười nhác nói rõ lý do.

"Lười nhác cùng ngươi nhiều lời." Triệu Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: "Giang Tiêu, ngươi nói đi, còn lại cái kia không vị, ngươi mang ai đi lên?"

"Ta. . ." Giang Tiêu cười khổ một cái, ngược lại là nhìn về phía Tâm Vận: "Tâm Vận, ngươi nói đi."

"Ngươi. . . Có phải hay không hết sức hi vọng nhượng Triệu Thiên Vũ bồi tiếp ngươi?" Tâm Vận trên mặt có một tia cười xấu xa: "Có ta giúp ngươi còn chưa đủ sao? Ngươi làm sao. . . Như vậy lòng tham?"

"Cùng lòng tham có quan hệ gì?" Giang Tiêu tiếp tục cười khổ: "Ta chỉ là. . . Có chút bận tâm mà thôi."

"Lo lắng. . . Học viện người?"

"Ừm." Giang Tiêu hít sâu một hơi, quyết định đem trong lòng lời nói thật nói ra: "Thẳng thắn nói, ta không xác định học viện là hay không đã nắm giữ chúng ta động tĩnh, sẽ hay không tiếp tục truy tung chúng ta mãi đến trên mặt hồ. Chúng ta nếu như có thể thuận lợi tiến vào sâu lặn khí cụ, mãi đến đáy hồ, sâu như vậy lặn khí cụ bên trong người. . . Hẳn là là có thể xem như an toàn."

Tâm Vận nhẹ gật đầu, khẳng định nói: "Không sai. Học viện coi như tiếp tục khóa chặt dấu vết của chúng ta, cũng rất không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy điều động đến đầy đủ chống cự gần hai ngàn mét chiều sâu thủy áp dụng cụ lặn. Chỉ cần chúng ta có thể thuận lợi chui vào trong hồ nước, học viện thích khách cũng không có khả năng truy sau lưng chúng ta."

"Cho nên. . . Vấn đề nằm ở chỗ trên mặt hồ Poseidon hào bên trên. Nếu như học viện truy tại sau lưng, như vậy Poseidon hào bên trên còn lại hai người, tất nhiên sẽ thành vì bọn họ mục tiêu duy nhất."

"Ngươi. . . Là không yên lòng Triệu Thiên Vũ?" Tâm Vận nhìn sang Giang Tiêu, trên mặt giống như cười mà không phải cười.

"Vâng." Giang Tiêu đành hoảng gật gật đầu: "Thiên Vũ dù sao cũng là vừa mới thức tỉnh, vô luận đối năng lực đem không, vẫn là kinh nghiệm chiến đấu, đều còn kém rất rất xa Loạn Nhưỡng. Ta lo lắng. . ."

"Tốt, không cần nói nữa." Tâm Vận dứt khoát cắt ngang Giang Tiêu: "Liền quyết định như vậy đi, Loạn Nhưỡng, ngươi cùng Đắc Thủy hai người lưu ở trên mặt hồ tiếp ứng, Thiên Vũ cùng chúng ta cùng nhau tiến vào đáy hồ."

". . . Tốt."

Mặc dù trong lòng cũng không tình nguyện, nhưng tiếp nhận chủ ấn Loạn Nhưỡng, đối Tâm Vận chỉ có vô hạn trung thành. Nếu chủ thượng đã làm ra quyết định, hẳn tự nhiên cũng không cách nào nhắc lại ra cái gì phản bác, chỉ có thể đáp ứng xuống.

"Như vậy. . . Liền quyết định như vậy. Còn có cái gì nghi vấn sao?" Tâm Vận nhìn một chút còn lại đám người, không có người lại nói cái gì.

"Vậy liền. . . Tan họp đi! Sáng mai, liền hướng về bối Gia Nhĩ hồ xuất phát!" Tâm Vận đập hai lần bàn tay, từ trên giường nhảy xuống tới: "Sớm nghỉ ngơi một chút, dưỡng tốt tinh thần!"

"Tâm Vân."

Đoàn người đi ra Giang Tiêu cùng Đắc Thủy gian phòng, Giang Tiêu đột nhiên gọi lại Tâm Vân.

"Làm sao?" Tâm Vân nghiêng đầu sang chỗ khác, cười híp mắt nhìn xem Giang Tiêu.

"Cám ơn người." Giang Tiêu cùng Tâm Vân ánh mắt nhìn nhau, vô cùng nghiêm túc nói ta.

"Biết biết, ngủ ngon rồi~" Tâm Vân hì hì cười một tiếng, xoay người, đưa lưng về phía Giang Tiêu khoát tay áo, khép cửa phòng lại.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Quỷ dị công kích

Ngày thứ hai sáng sớm, trời còn chưa sáng rõ, năm người liền rời khỏi giường, tại lữ điểm phía dưới đơn giản dùng bữa sáng về sau, leo lên chiếc kìa GMC đặc công số một, hướng về vùng ngoại ô Hồ Baikal chạy tới.

Giờ phút này đúng là tháng mười, tại Siberia này loại cao vĩ độ cao hàn địa khu sáng sớm, nhiệt độ không khí đã đến tấp cận không độ. May mắn Hồ Baikal đóng băng kỳ là mỗi năm tháng 1 đến tháng 5, cho nên còn xa xa không cần đến lo lắng không cách nào ngâm nước.

Xe hướng về đông bắc phương hướng nhanh chóng chạy lầy, không bao lâu liền đã rời đi thành thị rìa. Nhưng ngay tại xe đã mở ra ngoại ô thời điểm, Tâm Vân lại đột nhiên cảm thấy một hồi đầu vầng mắt hoa.

Lộ trình còn rất dài, nàng vốn chỉ là buồn bực ngăn ngấm mà nhìn xem xe phong cảnh ngoài cửa sổ. Siberia phong cảnh tuy đẹp, nhưng này mênh mông gồ sề cùng cây Bạch dương lâm nhìn đến mức quá nhiều, cũng cuối cùng trở nên không thú vị đứng lên.

Nhưng vô cùng suy yếu cảm giác, lại đột nhiên tập kích hương thân thể của nàng.

Liên phẳng phát toàn thân tinh lực, đều đang bị cực nhanh rút đi.

Đồng thời, trên trán cũng bắt đầu mơ hồ có mồ hôi rỉ ra bô dáng. Nhưng —— Tâm Vân lại rõ ràng không có chút nào nóng cảm giác.

Nàng kỳ quái vươn tay, lau một thoáng cái trán, cúi đầu xuống nhìn lại lúc, nhưng trong lòng phanh phanh thẳng nhảy dựng lên.

Trong lòng bàn tay mồ hôi, rõ ràng là một mảnh đỏ tươi!

"Dừng xe! Ta giống như. . . Bị công kích!"

Tâm Vận đương nhiên sẽ không phớt lờ, một khi đã nhận ra không tốt, lập tức liền đối với bên cạnh Loạn Nhường cùng Triệu Thiên Vũ hai người thấp giọng nói, đồng thời nhún xuống buông sau xe máy bỏ đám, nhường đường trước ghé lại cùng tay lái phụ Giang Tiêu Đắc Thủy hai người có thể nghe thấy.

Đang lái xe Giang Tiêu nghe thấy được mấy chuyển âm bên trong truyền đến Tâm Vận thanh âm, trong lòng run lên, một cước phanh lại liền ngừng xe lại, cực nhanh nhảy xuống xe, kéo ra phía sau cửa xe: "Dịch người ở đâu? Đang gì công kích?"

"Không. . . Không biết. . ."

Tâm Vận mặt đã kinh biến đến mức tái nhợt một mảnh, nhỏ giọng nói: "Chỉ là cảm giác mình một thoáng trở nên suy yếu đứng lên. . . Lực lượng toàn thân. . . Đang bị hút đi. Mà lại. . ."

Nàng đưa tay phải ra, đem trong lòng bàn tay cái kia một bãi mồ hôi biểu hiện ra ở trước mắt mọi người.

Nhưng kỳ thật động tác này đã cũng không tất yếu. Bởi vì Tâm Vận trên mặt, trên cổ, trên cánh tay, mọi thứ tràn trệ tại bên ngoài da thịt, đều đang ở giọt giọt chảy ra mô hôi tới.

Đỏ tươi như máu mỗ hôi.

"Chỉ là suy yếu mà thôi? Không có đau đớn sao?" Giang Tiêu liền vội vươn tay ra, ấn trong lòng vận trên cổ tay, cảm giác được mạch đập của nàng xác thực trở nên so dưới tình huống bình thường trì hoãn rất nhiều, cũng mỏng manh rất nhiều.

"Không có. Chỉ là suy yếu." Tâm Vận lắc đầu.

"Tinh thần của ngươi cảm ứng... Cảm giác không thấy địch nhân ở chung quanh sao?" Giang Tiêu cau mày, nghiêm nghị hỏi.

"Không có." Tâm Vận dựa vào tại chỗ ngồi bên trên, khe khẽ lắc đầu: "Ta sớm đã nói qua, nếu như là tiếp thụ qua mặt khác Tế Tự chủ ấn kẻ địch, không cách nào bị ta cảm ứng được địch ý."

"Có thể..."

Giang Tiêu cau mày, nhìn chung quanh bốn phía một cái.

Hồ Baikal rất lớn, xa so với mười cái Irkutsk thành phố cộng lại còn muốn càng lớn, bình thường mà nói du lịch cảnh khu, chẳng qua là theo Irkutsk thành phố xuất phát hướng đông nam, đến một mảnh nhỏ bờ hồ cùng với phụ cận vùng nước mà thôi.

Mà bởi vì đề cử hạt giống chỗ trên mặt đất, là tại hồ đông bắc vị trí, cho nên Giang Tiêu đoàn người xuất phát lúc, cũng là dọc theo đông bắc phương hướng, lái hướng thành nhỏ đồ quyền lợi kiệt y thể con đường.

Siberia địa khu, vốn là hoang vắng, nhất là giờ phút này vẫn còn sáng sớm, bên cạnh cửa bọn hắn, căn bản xem không đến bất luận cái gì mặt khác cỗ xe.

Mà con đường hai phía, cũng chỉ có thưa thớt cây Bạch dương lâm mà thôi, tại ánh mắt quét qua phạm vi bên trong, cũng không có nửa cái bóng người.

Giang Tiêu đề bảo đảm an toàn, vẫn là đem trong cơ thể Từ Yên tế bào diễn hóa thành vô số con muỗi, thả bay ra ngoài, nhưng kết quả lại là không thu hoạch được gì. Con muỗi thăm dò phạm vi đạt đến phương viên một cây số, lại không có bất kỳ cái gì một cái những người khác tồn tại, chớ nói chi là là giác tình giả.

"Loạn Nhưỡng, tình huống như thế nào?" Giang Tiêu lo lắng hướng về đã vươn tay đặt tại Tâm Vận trên thân thể Loạn Nhưỡng hỏi.

"Mất máu. Chủ thượng chảy ra màu đỏ mỗ hôi, đúng là pha tạp vào rất lớn một bộ phận huyết dịch." Loạn Nhưỡng sắc mặt nghiêm trọng ngẩng đầu tới: "Giác tình giả vô luận cái gì chức giai, đều có nhất định bản thân năng lực hồi phục. Bình thường trình độ mất máu, căn bản sẽ không nguy hiểm cho sinh mệnh. Nhưng chủ thượng hiện tại mất máu tốc độ... Đã vượt qua năng tạo huyết năng lực, cho nên sinh mệnh chỉ chính mới lại không ngừng trượt."

"Mất máu?" Giang Tiêu cau mày: "Vừa ý vận trên thân, căn bản không có bất luận cái gì vết thương a!"

"Đúng thế. Ta đã kiểm tra qua, chủ thượng không có có thụ thương. Huống chi... Liên xem như bị thương, tại ta chữa trị năng lực dưới, cũng rất nhanh liền có thể phục nguyên. Nhưng trong cơ thể năng huyết dịch... Hiện tại như cũ còn đang không ngừng giảm bớt bên trong."

"Tìm không thấy nguyên nhân?" Giang Tiêu dùng sức siết chặt nắm đấm, không dám tin nhìn xem Loạn Nhưỡng.

"Tìm không thấy nguyên nhân." Loạn Nhưỡng trầm mặt nhẹ gật đầu.

"Cái này sao có thể!" Giang Tiêu tăng tăng một quyền nện ở trên cửa xe, ném ra một cái cái hồ nhỏ.

Tâm Vận sắc mặt đã càng phát ra tái nhợt, không nhìn thấy một tia huyết sắc. Mặc dù Loạn Nhưỡng chữa trị năng lực bổ sung trong cơ thể nàng một bộ phận hao tổn, nhưng vẫn là tại một chút suy yếu xuống.

Tuyệt không có khả năng này là tật bệnh gì! Trăm phần trăm, là mới công kích của địch nhân!

Nhưng... Lần này kẻ địch, làm sao lại liên mặt đều không có lộ ra, liền có thể công kích đến Tâm Vận?!

Cho tới bây giờ, học viện đã phái tới ba cái có được chủ ấn giác tình giả, đối Giang Tiêu một nhóm tiến hành truy sát. Nhưng vô luận là Hội Yếm, thân thể liêm vẫn là U Tuyên, có năng lực đều cần tiếp cận đến khoảng cách nhất định, mới có thể phát huy tác dụng.

Liên xem như nhất có ẩn nấp tính thân thể liêm, có thể đem người trong lúc vô tình kéo vào mộng cảnh, nhưng bản thể của hắn cũng là thủy chung xuất hiện tại Giang Tiêu đám người bên cạnh!

Mà lần này... Liên kẻ địch mặt đều không nhìn thấy, lại nên làm sao khởi xướng phản kích, làm sao giải cứu Tâm Vận?

"Có hay không độc tố phản ứng?" Giang Tiêu nghĩ nửa ngày, lại vẫn không có đầu mối, trong lòng vô cùng phiền muộn.

"Không. Không có có độc tố. Mà lại cũng không có loại nào độc tố, hội tạo thành như vậy triệu chứng." Loạn Nhưỡng khẳng định lắc đầu: "Độc tố có thể sẽ cải biến trong máu một ít tạo thành bộ phận, tỉ như nhường huyết sắc tố biến tính loại hình, nhưng không có khả năng nhường huyết dịch như thế theo trong lỗ chân lông thẩm thấu ra."

"Phải chết. . . Tâm Vận. . . Ngươi tới hôm qua cùng sáng nay có hay không đụng đến bất kỳ người khả nghi?" Giang Tiêu trong đầu quầng sáng đột nhiên vừa hiện, dùng sức nắm Tâm Vận tay: "Dùng sức muốn! Bất luận cái gì chi tiết đều đừng buông tha!"

Nếu kẻ địch cũng không tại bên cạnh của bọn hắn, vậy cũng chỉ có thể tạm thời trước suy đoán, Tâm Vận là lúc trước liền đã bị công kích, chỉ là hiện tại mới vừa vận phát tác mà thôi.

"Không có." Tâm Vận suy yếu hồi đáp: "Tối hôm qua rồi đi gian phòng của ngươi về sau, ta liền cùng Thiên Vũ cùng nhau trở về gian phòng của mình đi ngủ, dậy sớm về sau, chúng ta cũng là cùng một chỗ tại lữ điểm ăn bữa sáng. . . Coi như kẻ địch thật hợp lý lúc tiềm phục tại đám người chung quanh bên trong, cũng không nên chỉ có ta bị công kích mới đúng. . ."

"Còn có cái gì chi tiết? Suy nghĩ lại một chút! Ngươi nhất định có cái gì khác với chúng ta địa phương!" Giang Tiêu cuồng cuồng rống lên: "Ngươi làm cái gì chúng ta không có làm, hoặc là không có làm cái gì chúng ta làm!"

"Thật không có. . ." Tâm Vận vẻ mặt đau khổ lắc đầu, mới vừa Loạn Nhưỡng trị liệu, đã để trên mặt của nàng thoáng khôi phục một chút huyết sắc.

"Cái kia. . ."

Triệu Thiên Vũ đột nhiên ở một bên, có chút nhăn nhó xen vào nói: "Ta không biết này có tính không. . . Thế nhưng. . . Tâm Vận gần nhất giống như đang ở tối nghi lễ. . ."

"Nghi lễ? !" Giang Tiêu chấn động toàn thân, hung tợn trừng mắt Tâm Vận: "Ngươi vì cái gì không nói sớm!"

Tâm Vận sắc mặt tái nhợt bên trên càng phát ra nổi lên một tia đỏ ửng, cũng trừng mắt liếc Giang Tiêu, ánh mắt bên trong hàm nghĩa không nói cũng hiểu —— loại chuyện này, muốn nữ hài tử nói thế nào lối ra? !

"Ngớ ngẩn! Thời khắc sống còn, ngươi còn tại hồ loại chuyện này? !" Giang Tiêu dờ khóc dờ cười, hận không thể dùng sức đánh một thoáng tiểu la ly đầu: "Mau nói! Ngươi có phải hay không đang ở tối nghi lễ!"

"Ừm. . ."

Tâm Vận núp ở Loạn Nhưỡng trong ngực, nhẹ gật đầu.

"Như vậy. . . Cái này là duy nhất điểm khác biệt đúng không. . ." Giang Tiêu dùng sức siết quả đấm, trong đầu nhanh như gió chuyển động không ngừng: "Nghi lễ. . . Nghi lễ. . . Tại sao tối nghi lễ ngươi. . . Hội bị công kích?"

Không riêng gì Giang Tiêu, bao quát những người khác ở bên trong, cũng đều tại vắt hết óc suy tư lần này công kích đến tột cùng đến từ phương nào, phải làm thế nào phá giải.

Giang Tiêu duỗi ra ngón tay, trong lòng vận trên cánh tay nhẹ nhàng bơi một chút mồ hôi và máu, cúi đầu xuống cẩn thận quan sát đến.

Cái kia mồ hôi màu sắc một mảnh đỏ tươi, tiến tới dưới mũi người một chút, cũng có được rõ ràng mùi máu tanh.

Nhưng huyết dịch. . . Làm sao lại vô duyên vô cớ theo trong lỗ chân lông thẩm thấu ra? Hơn nữa còn là dùng giác tính giả tự lãnh năng lực, tăng thêm Loạn Nhưỡng chữa trị năng lực, đều không thể triệt tiêu tốc độ?

Mà lại. . . Loại công kích này. . . Sẽ cùng Tâm Vận nghi lễ có quan hệ sao?

Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhìn chăm chú đầu ngón tay một mảnh kia đỏ tươi, dần dần rơi vào trầm tư.

"Còn không nghĩ ra được biện pháp sao!" Loạn Nhưỡng thấp giọng hướng về phía Giang Tiêu rống lên một tiếng, cắt ngang hắn suy tư: "Chủ thượng tình huống rất nguy hiểm!"

"Còn có thể kiên trì bao lâu?" Giang Tiêu bị Loạn Nhưỡng từ trong trầm tư bừng tỉnh, quay đầu hỏi.

"Không tốt lắm nói. . ." Loạn Nhưỡng vẻ mặt nghiêm trọng vội vàng: "Lấy trước mắt đến xem, ước chừng còn có thể kiên trì chừng ba mươi phút. Nhưng. . . Ta có thể cảm giác được, chủ thượng mất máu tốc độ còn đang tăng thêm. . ."

"Gia tăng?" Giang Tiêu trong lòng căng thẳng, nhưng lại như cũ làm sao cũng không nghĩ ra kẻ địch lại là ở nơi nào, dùng như thế nào thủ đoạn phát khởi công kích.

Nếu là đối mặt với kẻ địch. . . Dù cho lại thế nào mạnh, ít nhất còn có thể có sức liều mạng.

Nhưng tình huống hiện tại, lại là. . . Liên đối thủ cái bóng đều sờ không tới!

Này loại chiến đấu. . . Phải đánh thế nào?

Giang Tiêu trong lòng một cỗ tà hỏa dâng mọc lên, nhưng lại không biết nên như thế nào phát tiết. Cúi đầu xuống nhìn đầu ngón tay, Tâm Vận một

Chờ chút. . .

Một màn kia vết máu. . . Vây mà so với vừa nãy đăm rất nhiều!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Vết máu. . . Trở thành nhạt rồi?

Không có sai! Ngón trở tay phải bên trên màu sắc, quả nhiên so tay trái mới dính vào đậm rất nhiều. Nếu không phải hai tay cùng lúc so sánh, chỉ sợ còn không phải dễ dàng như vậy phát hiện.

Cơ thể người huyết dịch bên trong chứa sắt, trong không khí bại lộ sau một thời gian ngắn hội oxi hoá, màu sắc hẳn là sẽ chỉ càng ngày càng sâu mới đúng!

Mà lại quan sát tỉ mỉ phía dưới, Giang Tiêu cũng phát hiện, ngón trở tay phải bên trên Tâm Vận huyết dịch, kỳ thật cũng không là đơn thuần màu sắc trở thành nhợt, mà là. . . Toàn bộ trở nên mỏng manh đứng lên!

Thật giống như... Những cái kia huyết dịch đang ở hướng về trong không khí bay hơi!

Giang Tiêu lại không có chút nào do dự chốc lát, lập tức đem chung quanh đi dò xét định tình con muỗi thu hồi lại, cực nhanh diễn hóa ra một con tông chơi ở giữa chó con tôi.

Spencer ô vuông chó, hết thấy loại chó bên trong, khứu giác linh mẫn nhất một loại, cũng là sân bay an toàn tìm tòi thường dùng nhất loài chó.

Mặc dù giới hạn trong Tử Yên đoàn kìa tế bào thể tích lớn nhỏ, Giang Tiêu không cách nào đem diễn hóa thành thành niên Spencer ô vương, nhưng cho dù là ấu chó, khứu giác lại cũng không vì vậy mà giảm xuống.

Mà khi Spencer ô vuông mới vừa từ Giang Tiêu trong lòng bàn tay ngưng tụ thành hình thời điểm, Giang Tiêu thông qua cùng Tử Yên tế bào ở giữa tinh thần liên hệ, cũng trong nháy mắt cảm ứng được thay đổi!

"Đắc Thủy! Ngươi lái xe! Lái về Irkutsk!" Giang Tiêu bỗng nhiên đẩy Đắc Thủy, đem hắn đẩy lên trên ghế lái, chính mình thì vòng qua đầu xe, nhảy lên vị trí kế bên tài xế bên trong.

Đắc Thủy cũng vẫn luôn là cái gọn gàng mà linh hoạt người, biết giờ phút này tình huống khẩn cấp, không tiếp tục nói nhảm hỏi nhiều nữa câu, nhanh nhẹn phát động ô tô, quay lại phương hướng, một cước chân ga liền hướng về lúc đến phương hướng nhanh như gió chạy tới.

"Tìm tới đích nhân rồi sao?" Cách tám che, Loan Nhưõng lo lắng đối Giang Tiêu hỏi.

"Bây giờ còn chưa có. Nhưng ít ra. . . Đã có đầu mối." Giang Tiêu thanh âm trầm thấp, trả lời xong Loạn Nhược vẫn đề, lại chuyển hướng Đắc Thủy: "Đến nội thành về sau, dựa theo chỉ thị của ta mở."

Hắn mò ra tay lái phụ cái khác cửa sổ xe, không để ý bên ngoài gió rét thấu xương, nhường cái kia nhỏ Spencer ô vuông tham lam bắt lấy trong không khí cái kia mỏng manh mùi máu tanh.

Tâm Vân huyết dịch, theo thân thể các nơi trong lỗ chân lông tự động chảy ra về sau, cũng không là đơn giản dừng lại tại bên ngoài thân, mà là bị cực

nhanh bốc hơi. . . Hoặc là nói bay hơi.

Mà bay hơi về sau huyết dịch, cũng không phải khoảng chừng tại chỗ dừng lại, tự động khuếch tán ra đến, mà là phảng phất bị chỉ huy xếp hàng tan học về nhà học sinh tiểu học, dọc theo một cái cố định phương hướng chính tề phiêu tán đi qua.

Mà cái hướng kia, đúng là Irkutsk! Bọn hấn xuất phát địa điểm!

Bởi vì cùng Từ Yên tế bào có được tinh thần cảm ứng duyên cớ, Giang Tiêu không cần giống còn lại mấy cái bên kia huấn chó sư một dạng, còn muốn thử cùng cảnh khuyến tiến hành trao đổi.

Cái kia nhỏ Spencer ô vuông có thể cảm ứng được huyết dịch phiêu tán phương hướng, tự nhiên liền sẽ xuất hiện tại Giang Tiêu trong não.

"Giang Tiêu, chủ thượng mất máu tốc độ chậm lại!"

Trong buồng xe sau truyền đến Loạn Nhưỡng thanh âm, mặc dù như cũ có chút hoảng loạn, nhưng so với trước đó, đã nhiều hơn không ít vui mừng.

"Rất tốt." Giang Tiêu trọng trọng gật đầu: "Nói như vậy. . . Phán đoán của ta là chính xác. Kẻ địch ngay tại Irkutsk nội thành!"

"Nhưng. . . Hấn làm cái gì có thể đổi ta tạo thành xa như vậy khoảng cách công kích?" Tâm Vận hừ nhọc tiếng âm vang lên. Theo mất máu tốc độ chậm lại, nàng đã có thể một lần nữa mở miệng nói chuyện.

Giang Tiêu suy tư một chút, chậm rãi nói: "Suy đoán của ta. . . Đối phương năng lực là có thể đem người nào đó huyết dịch theo trong cơ thể quát lấy ra. Nhưng này loại rút ra. . . Ít nhất không thể nào là vô điều kiện, mà hấn là cần một loại nào đó môi giới. Cho nên. . ."

Giang Tiêu hít sâu một hơi, tại đây loại Tâm Vận tính mệnh du quan thời khắc, hấn không biết sao, thế mà lại có chút muốn cười đáng vẽ: "Cho nên ta đoán. . . Loại kia môi giới, hấn là đối phương huyết dịch. . . Chỉ có trước lấy được đối phương huyết dịch, mới có phát động năng lực điều kiện tiên quyết."

"Máu của ta. . . ? Nhưng hấn là thế nào. . . A ! ! ! ! !"

Tâm Vận nghi ngờ đã hỏi tới một nửa, đột nhiên lĩnh ngộ được cái gì, kêu lên: "Chẳng lẽ là. . . Ta. . ."

"Ừm. . . Nếu như suy đoán của ta không sai. . . Kẻ địch hấn là tại chúng ta rồi đi về sau, lật ra các người gian phòng. . . Thùng rác. . ." Giang Tiêu ho khan hai tiếng, tận lực nhường thanh âm của mình cùng tìm từ lộ ra đoạn trang một chút: "Sau đó. . . Từ bên trong tìm được người huyết dịch. . ."

"Phải chết! Cái này đồ lưu manh! ! !" Tâm Vận hét lên. Lần này, trung khí cũng rõ ràng so với vừa nãy đủ rất nhiều.

"Ừm. . . Điểm này cũng quả nhiên như ta sở liệu." Giang Tiêu tìm được cơ hội, vội vàng xóa khai chủ đề: "Cái kia. . . Đối phương năng lực cường độ, hấn là ngược lại theo khoảng cách tăng trưởng mà tăng trưởng. . . Này liền có chút giống. . ."

"Lò xo, hoặc là dây thun, đúng không?" Triệu Thiên Vũ thấy Giang Tiêu suy nghĩ thật lâu, cũng không có muốn ra thích hợp so sánh, thay hấn nói bổ sung: "Kéo đến càng dài, sức kéo lại càng lớn. Đồng dạng đạo lý, khoảng cách càng xa, Tâm Vận máu trong cơ thể bị lôi kéo đi ra tốc độ cũng liền càng nhanh. Đây cũng chính là vì cái gì, nàng lại ở chúng ta mở ra lâu như vậy về sau, mới cảm giác được mình bị công kích nguyên nhân."

"Không sai, hấn là như thế." Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Nhưng cái này cũng có lẽ mang ý nghĩa. . . Kẻ địch cũng đồng dạng có thể cảm ứng được, chúng ta khoảng cách bắt đầu rút ngắn. Bọn hấn nhất định sẽ có chuẩn bị. Thậm chí có thể là. . . Phục kích."

"Phục kích?" Đắc Thủy tay lắc một cái, xe trên đường kém chút sai lệch nghiêng một cái: "Các người không phải đã nói với ta, học viện mỗi lần phái tới thích khách, tới đa cũng bắt quá chỉ là một hai cái sao?"

"Theo chúng ta sân bay lọt vào tập kích về sau đến bây giờ, qua đi lâu như vậy, bị viện trưởng thực hiện qua chú án không có khả năng chỉ có U Tuyền một cái." Giang Tiêu cười khổ một cái: "Cho nên. . . Ta hết sức hoài nghi tại mục đích của chúng ta, sẽ có không chỉ một giác tỉnh giả đang chờ chúng ta. . . Mà lại. . ."

"Thế thì. . . Không đến mức. Ta nói ba đến bảy ngày, chỉ là cực đoan dưới tình huống. Liền giống với. . . Là trăm mét xông vào. Nhưng liên tục không ngừng mà làm giác tỉnh giả thực hiện chú án, mỗi một cái đều chỉ khoảng cách ba đến bảy ngày, cái kia còn là không thể nào, thật giống như người bình thường không có khả năng dùng trăm mét tốc độ đi chạy xong toàn bộ hành trình Marathon một dạng. Vấn đề ở chỗ. . . Ta hiện tại trạng thái, cũng không có khả năng lại tham gia chiến đấu, thực hiện tinh thần uy áp." Tâm Vận suy yếu nói bổ sung: "Cho dù là. . . Không có tiếp thụ qua chú án giác tỉnh giả, cũng có thể cùng các người chiến đấu."

"Vậy chỉ sợ là. . . Vấn đề hội càng thêm nghiêm trọng a. . ."

Giang Tiêu cười khổ thở dài một hơi.

Nếu như nói chỉ là nhiều hơn một hai cái giác tỉnh giả, cho dù thực lực mạnh mẽ, tổng cũng có sức liều mạng.

Cho tới nay, Tâm Vận đều là cái đoàn đội này bên trong, trọng yếu nhất ô dù.

Đúng là ý lại nàng Tế Tự chức giai, có đối với những khác hạ vị giác tỉnh giả tỉnh thần uy áp, mới khiến cho đến viện trưởng nhất định phải chọn lựa ra có đặc thù năng lực thiên phú giác tỉnh giả, tới đối Giang Tiêu đoàn người tiến hành ám sát.

Nhưng bây giờ. . . Tâm Vận trọng thương suy yếu, mà Loạn Nhường lại nhất định phải bảo trì tại bên người nàng, một khắc càng không ngừng làm Tâm Vận tiến hành trị liệu.

Có thể chiến đấu, cũng chỉ còn lại có Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ, Đắc Thủy ba người.

Mà Giang Tiêu còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, Đắc Thủy lại chỉ là cái không có thiên phú năng lực, chức giai năng lực chỉ có thể phóng to thu nhỏ vật thể công tượng. . .

Nói cách khác, duy nhất chủ chiến lực, liền là Triệu Thiên Vũ.

Trong xe năm người, đều đã suy nghĩ minh bạch đạo lý này.

Nhưng vô luận là ai, đều không có chút nào lùi bước chi ý.

"Móa nó, cùng đám này cháu trai liều mạng." Đắc Thủy một bên thao túng tay lái, một bên cắn răng nghiền lợi quyết tâm: "Còn cũng không tin, chúng ta chân trần có thể sợ hấn mạng giày? JJ roi mắt bát lớn bị mẹ, hai mươi năm sau lại là một người hảo hán!"

"Thôi đi nguoi, đừng pha trò." Giang Tiêu dờ khóc dờ cười mắng Đắc Thủy một câu: "Thật tốt lái xe của nguoi, tình huống còn chưa hấn liền sẽ có hư hỏng như vậy đây. Huống chi coi như thật đến lúc kia, thế nào cũng phải trước bảo đảm lấy nguoi, yên tâm đi."

"Ngồi vững vàng ngại rồi." Đắc Thủy nhẹ gạt đầu, giờ phút này đã mở ra thị khu phạm vi, nhưng hấn lại không có chút nào giảm tốc độ, mắt thấy đường trước một cái đèn xanh đèn đỏ, cỗ xe như nước chảy, đúng là một cước chân ga cứ thế mà theo trong dòng xe cộ xuyên cắm vào.

Phía sau liên tục mấy chiếc xe chạm đuôi đụng vào nhau, loa cùng tiếng hét chói tai kêu gọi kết nối với nhau vang lên. Nhưng Đắc Thủy lại không có nửa điểm áy náy hoặc là lưỡng lự, lớn tiếng đối bên cạnh Giang Tiêu nói: "Thế nào thời điểm rẽ ngoặt, nhớ kỹ sớm nói a!"

"Ta chỗ này chỉ có thể xác định đại khái phương hướng." Giang Tiêu ôm nhỏ Spencer ô vuông, tinh thần hơn phân nửa tập trung vào cảm ứng trong không khí mùi máu tanh lưu động phương hướng bên trên: "Tổng thể mà nói là chúng ta bây giờ bên trái đường trước, nguoi xem đó mà làm mờ đi."

"Tốt!"

Đắc Thủy nhẹ gạt đầu, chuyên chú hướng về Giang Tiêu chỉ điểm phương hướng chạy tới.

. . .

"Rất gần."

Tại lái xe tới gần một tòa bỏ hoang cao ốc về sau, Giang Tiêu đột nhiên mở miệng nói. Đắc Thủy run lên, lập tức một cước sát xe dừng xe lại, quay đầu nhìn xem Giang Tiêu: "Ngay tại. . . Trong này?"

"Hấn là." Giang Tiêu nhắm mắt xác nhận một thoáng, nhẹ gạt đầu.

"Tốt! Đi thôi! Làm đám này cháu trai đi!" Đắc Thủy xắn tay áo lên liền muốn xắn tay áo xuống xe, lại bị Giang Tiêu kéo lại: "Không, nguoi lưu lại. Thiên Vũ, hai người chúng ta đi vào."

"Vì cái gì a!" Đắc Thủy bất mãn trừng mắt Giang Tiêu: "Làm sao? Lấy ta làm người ngoài đúng không?"

"Không phải ý tứ này." Giang Tiêu cười lắc đầu, chỉ chỉ buồng sau xe: "Tâm Vận hiện tại mặc dù mất máu tốc độ đã tại chậm lại, nhưng vẫn là hết sức suy yếu, không cách nào chiến đấu. Đồng dạng, Loạn Nhường cũng cần một mực duy trì đối nàng trị liệu, cũng không cách nào còi ra thân. Nếu như chỉ trong xe lưu bọn hấn lại hai người, một phần vạn có kẻ địch xuất hiện, làm sao bây giờ?"

"Vậy nguoi nhường Triệu Thiên Vũ lưu lại, hai người chúng ta đi! Nguoi cùng với nàng đi vậy coi như chuyện gì xảy ra a, thường nói nói hay lắm, là đánh hổ thân huynh đệ, ra trận. . ." Đắc Thủy còn không hết hi vọng, đang bần lâm, bị Giang Tiêu hung hăng trừng mắt liếc: "Nguoi dám đem ba chữ kia nói ra đến thử xem! Bớt nói nhảm! Nhường nguoi lưu lại liền lưu lại!"

"Tốt tốt tốt!" Người da đen tướng thanh diện viên nghiệp dư bị Giang Tiêu trong ánh mắt hung quang giật nảy mình, vội vàng nhẹ gạt đầu, không nói thêm lời.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Chương 74: giường đông kích tây

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ xuống xe, giường mắt nhìn lên trước mắt này tòa bỏ đi cao ốc.

Nói là bỏ đi, kỳ thật chuẩn xác hơn tới nói, hẳn là còn chưa hoàn thành, cũng đã đuôi nát.

Irkutsk tại Siberia còn miễn cưỡng tính được là cái không có trở ngại thành thị, nhưng cùng trong nước so sánh, tự nhiên là kém xa tít tắp. Tăng thêm nơi này hoang vắng, cũng tự nhiên càng không cần thiết kiến tạo cái gì nhà cao tầng. Nhà này bỏ đi cao ốc, bất quá chỉ có ba tầng mà thôi. Mà lại ngoại trừ phía dưới cùng nhất hai tầng chủ thể kết cấu đều đã hoàn hảo bên ngoài, tầng thứ ba chỉ qua loa kiến tạo một nửa, liền đã đình công.

Cao ốc là tiêu chuẩn xi măng cốt thép kết cấu. Tại lầu dưới chân cùng tầng thứ ba bên trên, khắp nơi đều chất đồng đã bị gỉ cốt thép cùng xi măng bao. Mà một hai lượng tầng đều có tường ngoài, cũng thấy không rõ lắm bên trong đến tột cùng là tình huống như thế nào.

"Đi thôi. Hành sự tùy theo hoàn cảnh." Giang Tiêu hít một hơi thật sâu, đi đầu hướng về trong đại lâu đi đến, trong tay vẫn ôm cái kia Spencer ô vuông.

Bởi vì nhất định phải bảo lưu lấy loại chó khừu giác, để xác định mùi máu tanh nơi phát ra, Giang Tiêu không cách nào thả ra con muỗi tới dò xét toàn bộ cao ốc, chỉ có thể cùng Triệu Thiên Vũ cùng một chỗ, treo lên mười hai phần cẩn thận.

Tại trước khi xuống xe trước đó, Giang Tiêu đã cùng Loạn Nhưỡng xác nhận qua. Từ khi đã tới nhà này bỏ đi cao ốc về sau, Tâm Vận mất máu tốc độ đã hạ thấp cùng Loạn Nhưỡng chữa trị có thể cố giữ vững bình trình độ. Nói cách khác, chỉ muốn tên địch nhân kia không di động nữa, Tâm Vận liền không có sinh mệnh chi lo.

Đương nhiên. . . Sau cùng, vẫn là phải muốn đánh đảo cái kia có thể hấp dẫn ra năng máu trong cơ thể kẻ địch!

Một tầng không có vật gì, mà mùi máu tanh phiêu động phương hướng, còn ở phía trên.

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ liếc nhau một cái, sóng vai dọc theo duy nhất xây xong cầu thang đi lên đi.

"Các người quả nhiên vẫn là tìm tới."

Một cái thanh âm nhàn nhạt, tại hai người phía trên vang lên.

Giang Tiêu ngẩng đầu, trông thấy cầu thang phía trên, đứng đấy đúng là mình đã từng thấy qua người quen.

Học viện Đông Á Chi bộ trưởng, chiến sĩ chức giai Thương Uyên.

Khuôn mặt của hắn anh tuấn vẫn như cũ, biểu lộ cũng vẫn là trước đây bộ kia ôn tồn lễ độ bộ dáng, ăn mặc một thân màu gỉ sét sắc quần tây cùng thuần trắng áo sơ mi, nếu là đi đến đại bạc màn, nhất định sẽ trở thành vạn thiên thiếu nữ trong suy nghĩ huyền tưởng đối tượng.

Nhưng bây giờ, trông thấy mặt mũi của hắn, Giang Tiêu nhưng trong lòng chỉ có khẩn trương.

Mặc dù cũng không cùng Thương Uyên tự mình giao thủ qua, nhưng Giang Tiêu lại là thấy tận mắt hắn cùng Tâm Vận ở giữa chiến đấu.

Không thể không nói, Thương Uyên thật sự là Giang Tiêu đã thấy giác tình giả bên trong, mạnh nhất một vị chiến sĩ.

Vô luận là tốc độ, lực lượng, vẫn là sau khi bị thương tự lành năng lực, Thương Uyên đều là đứng đầu nhất tồn tại. Nếu như không phải Tâm Vận cái kia nghịch thiên năng lực thiên phú, có thể cảm giác bất luận cái gì công kích quỷ tích, cũng dự đoán làm ra né tránh, Thương Uyên gần như không có khả năng tại cận thân vật lộn bên trong bại bởi bất luận kẻ nào.

"Cẩn thận một chút. Cái tên này là cái chiến sĩ, mà lại. . ." Giang Tiêu nhỏ giọng đối bên cạnh Triệu Thiên Vũ nói: "Rất mạnh!"

Triệu Thiên Vũ không có trả lời, chỉ yên lặng nhẹ gật đầu, làm đáp lại. Đồng thời toàn thân cơ bắp đều đề dăng lên mức độ lớn nhất đề phòng.

Nhưng Thương Uyên lại tựa hồ như không có lập tức động thủ dự định, mà là xoay người, hướng về cầu thang phía sau đi đến, đi hai bước về sau nghe thấy sau lưng không có động tĩnh, quay đầu kinh ngạc nói: "A, các người làm sao không được?"

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ liếc nhau một cái, lẫn nhau âm thầm nhẹ gật đầu, vững bước sóng vai đi lên bậc thang.

Lầu hai trên cơ bản cũng cùng lầu một một dạng, đều là trống rỗng một mảnh, nhưng ở chính giữa, lại bày một tấm thật to màu đỏ ghế sofa. Thương

Yên đi tới ghé sô pha trước mặt, ngồi xuống, hai chân treo nguẩy, mặt mỉm cười mà nhìn xem hai người bọn họ: "Không cần lo lắng. Nơi này ngoại trừ nghiệt táng bên ngoài, cũng chỉ có ta một cái. Xác định phương hướng của các người thực sự quá muộn, cho nên không có đầy đủ thời gian triệu tập đầy đủ nhân thủ. Bất quá. . . Nếu Tâm Vận tiểu thư không cách nào tham dự chiến đấu, như vậy ta nghĩ, liền xem như ta một người, hẳn là cũng đã đủ rồi đi."

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ theo Thương Uyên ánh mắt hướng về một bên nhìn lại, thấy tại đại lâu trong góc, lại có một cái to lớn màu đen vật thể, đang ở một thoáng một thoáng nhảy lên.

Cái kia màu đen vật thể ngoại hình giống như là một khóa trùng kén, lại to lớn đến có hai người cao, theo bề ngoài phóng xạ ra mấy chục cây sên sệt to tằm vật chất, dính ở chung quanh vách tường cùng lập trụ bên trên. Mà hẳn nhảy lên bộ dáng cùng tần suất, nhưng lại giống như là một khoả trái tim.

"Cái kia chính là. . . Người nói nghiệt táng?" Giang Tiêu mặt âm trầm, đối Thương Uyên hỏi.

"Đúng thế." Thương Uyên ưu nhã gật gật đầu: "Chỉ bất quá. . . Hẳn hiện tại đang đang bận bịu hấp thụ Tâm Vận tiểu thư huyết dịch, cho nên tạm thời không có năng lực cùng các người giao thủ. Đã như vậy, vậy cũng chỉ có để cho ta trước đến ngăn trở các người. Bất quá. . . Vẫn là chính như ta vừa rồi nói như vậy, nếu ta đã tới, như vậy hẳn. . . Đã không trọng yếu."

"Nơi này. . . Ngoại trừ cái kia trùng kén bên ngoài, chỉ có một mình người?" Giang Tiêu trầm giọng hỏi. Nghiệt táng nếu đang bận bịu hấp thụ Tâm Vận huyết dịch, tạm thời liền không đáng để lo. Có ít nhất Loạn Nhưỡng chữa trị, Tâm Vận mất máu tốc độ đã có thể duy trì ở cân bằng, đạt được không chế. Hiện tại. . . Chỉ cần giải quyết Thương Uyên một người là đủ rồi.

"Đúng thế. Viện trưởng quả nhiên hiểu rất rõ các người. Ta ban đầu hướng hẳn đề nghị, để cho ta cùng hẳn cùng nhau đi tới Hồ Baikal, nơi này giao cho nghiệt táng là có thể. Nhưng hẳn lại cự tuyệt đề nghị của ta, đồng thời nói. . . Nghiệt táng năng lực. . . Chưa hẳn liền có thể giấu giếm ở các người. Một phần vận một khi bị nhìn thấu, còn cần ta tới thay hẳn lau một chút cái móng."

"Cái gì? !" Giang Tiêu trong lòng đột nhiên chấn động: "Các người viện trưởng. . . Đi Hồ Baikal? !"

"Đó là đương nhiên." Thương Uyên nhún vai: "Như là đã đến phân thượng này, chúng ta đương nhiên sớm đã có thể xác định, mục tiêu của các người là Hồ Baikal. Mặc dù nói lúc đầu các người đi tới Los Angeles, đi gặp cái kia bình dân hải dương học nhà mượn thuyền thời điểm, chúng ta đã từng hoài nghi tới, hạt giống có phải hay không là giấu ở nào đó phía hải vực phía dưới. Nhưng sau này đã các người tại hải sâm uy đồ bộ, suy nghĩ thêm đến thuyền của các người thượng trang vượt lên trước hai ngàn mét lặn sâu biển sâu lặn xuống nước khí cụ, chúng ta nếu là còn đoán không ra mục đích của các người, cái kia thật không bằng trực tiếp đi cắt cổ được rồi."

"Phải chết!"

Giang Tiêu ở trong lòng tới thăm mắng một câu.

Học viện mạng lưới tình báo, thật sự là quá mức nghiêm mật khổng lồ.

Theo trong nước xuất phát bắt đầu, bọn hẳn liền đã một mực tại dốc hết toàn lực ẩn giấu hành tích của mình, mơ hồ tương lai tiến lên phương hướng, đem hết thảy có thể sử dụng chiêu số đều đã vận dụng. Nhưng học viện người, nhưng thủy chung như là như giòi trong xương, chăm chú truy tại sau lưng.

Càng quan trọng hơn là, thông qua bọn hẳn thỉnh thoảng bộc lộ ra dấu vết để lại, học viện thậm chí có khả năng sớm một bước, đánh giá ra bọn hẳn tiến lên phương hướng, sớm triệu tập hảo nhân thủ, ở phía trước bố trí mai phục chờ đợi!

Đáng sợ, không chỉ là học viện năng lực khổng lồ, càng là cái kia viện trưởng suy luận cùng năng lực phán đoán!

"Không có gì tốt kinh ngạc thần phục." Thương Uyên tựa hồ đoán được Giang Tiêu ý nghĩ trong lòng: "Đã người cũng biết nói, chúng ta viện trưởng là một tên Tế Tự, cái kia nên có thể nghĩ ra được, Tế Tự trí tuệ là không gì làm không được."

"Được a. . . Xem ra chúng ta bây giờ có thể làm, cũng chỉ có tranh thủ thời gian xử lý người, sau đó chạy tới Hồ Baikal." Giang Tiêu hít sâu một hơi, ánh mắt sáng rực: "Chỉ là ta vẫn là có một chút không rõ, người tại sao phải tiêu tốn nhiều thời giờ như vậy, tới cùng chúng ta nói chuyện phiếm? Đã người có tự tin, có thể tùy tiện xử lý ta cùng Triệu Thiên Vũ, người kéo dài thời gian mục đích lại là cái gì?"

"A ha ha ha cấp!" Thương Uyên ngửa đầu phá lên cười: "Viện trưởng nói quả nhiên không sai, Giang Tiêu tiểu tử này tài trí, có lẽ thậm chí không trong lòng vận cái này truyền thừa vài vạn năm mảnh vỡ ký ức cùng trí tuệ Tế Tự phía dưới a! Vậy mà như vậy bên nhảy nhìn ra ta đang trì hoãn thời gian!"

"Không sai!" Thương Uyên đột nhiên thẳng đứng lên, nhưng thần tình trên mặt lại không phải bị nhìn xuyên quần bách, mà là đặc ý: "Nhưng mục đích của ta. . . Lại không phải vì cho mình tranh lấy ưu thế gì, mà chỉ là đơn thuần địa phương. . . Muốn nhìn một chút nghiệt táng phá kén mà ra lúc, đem sẽ là như thế nào tràng diện mà thôi! Dù sao loại năng lực này, liền liền chính hẳn cũng là lần đầu tiên sử dụng đâu!"

"Cái gì?" Giang Tiêu bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía cái kia tên là nghiệt táng màu đen kén lớn, phát hiện nó nhảy lên tốc độ, thỉnh linh đã so với vừa nãy nhanh một chút lửa.

Mà lại. . . Tốc độ kia còn đang thông thả gia tăng lấy!

"Các người có lẽ chỉ là đoán được, nghiệt táng năng lực là thông qua nguyên sơ huyết dịch làm làm môi giới, đem nguyên chủ nhân trong cơ thể huyết dịch quát lấy ra đi! Nếu là liên điểm ấy đều không có suy tính ra, các người cũng không có khả năng truy tới nơi này. Nhưng là các người khẳng định sẽ

lưng tiếng gió thổi đã tập cận, chỉ có thể cắn răng, trên không vịn một cái thân eo, cánh tay trái nghiêng hướng bay tới Thương Uyên.

Thương Uyên hơi biến sắc mặt, cũng biết đạo Triệu Thiên Vũ cao bước sóng cường hóa không gì không phá, không thể thắng anh kỳ phong, thân thể trên không trung lắc một cái, thân eo dùng một cái quỹ dị tư thế gãy qua 90 độ, tránh qua, tránh né Triệu Thiên Vũ cánh tay trái một trăm.

Nhưng chỉ như vậy một cái đến trễ, Triệu Thiên Vũ cũng đã mất đi trăm phá cái kia kén lớn thời cơ tốt nhất.

Thân thể phản gãy 90 độ Thương Uyên, qua trong giây lát đã như cùng một căn roi phản đánh tới, nắm tay phải đâm thẳng Triệu Thiên Vũ bụng dưới.

Mà vung ra, còn không chỉ là nắm đấm. Máy chục cây cốt thứ cũng đồng thời tự hại mình uyên trên thân mọc ra, tại cực khoảng cách ngắn hướng nội lấy Triệu Thiên Vũ kích bắn đi.

"Thật nhanh!"

Triệu Thiên Vũ trong lòng sợ hãi cả kinh.

Mặc dù Giang Tiêu sớm đã nhắc nhở qua nàng, Thương Uyên rất mạnh, nhưng Triệu Thiên Vũ làm thế nào cũng không nghĩ ra, hấn lại hội nhanh đến trình độ này.

Mong muốn tránh đi tất cả công kích, đã là chuyện không thể nào.

Hai tay trên không trung về một cái vòng tròn lớn, đem nhất có uy hiếp cốt thứ đều chém thành hai đoạn, roi trên mặt đất. Mà bụng dưới trên phương hướng đánh tới một quyền kia, Triệu Thiên Vũ chỉ có thể đề khí hấp bụng, hy vọng có thể tận lực giảm nhỏ cái kia tổn thương.

Nắm đấm oanh trúng Triệu Thiên Vũ bụng dưới trong chớp mắt, Triệu Thiên Vũ lên thân cũng bỗng nhiên hướng về phía trước một nghiêng, đem bụng dưới co lại hướng phía sau, tận lực giảm nắm tay nhỏ truyền đến lực đạo. Nhưng dù là như thế, một cổ như là núi lở lực lượng vẫn là đưa nàng cả người đánh bay ra ngoài, tầng tầng đụng vào tường.

"Cao bước sóng cường hóa. . . Mặc dù hết sức hiếm hoi, uy lực cũng rất lớn, nhưng nếu như chém không trúng người, vẫn là không có bất cứ ý nghĩa gì a." Nhún vai, Thương Uyên chậm rãi hướng đi cái kia viên kén lớn, ngăn ở tiền phương của nó: "Nếu như ngươi có đầy đủ thời gian rèn luyện năng lực của mình, có lẽ trong tương lai có thể có cơ hội đánh với ta một trận. Nhưng bây giờ. . ."

Hắn mỉm cười lắc đầu, vươn tay đặt tại kén lớn phía trên, cảm thụ được nó nhảy lên: "Nghiệt táng đã sắp thức tỉnh. Mà các ngươi. . . Cũng chẳng mấy chốc sẽ chết tại trên tay của nó."

Triệu Thiên Vũ lưng ở trên vách tường tầng tầng va chạm, rơi xuống một tầng sụp đổ bê tông, đau thấu tim gan, nhưng vẫn là gầy dựa lấy bò lên, tầng tầng thở hào hển, gắt gao nhìn chăm chăm Thương Uyên nhẹ nhõm tự nhiên mặt.

"Nhảy lên. . . Rất nhanh. Ước chừng còn có nửa phút đi." Thương Uyên nhẹ khẽ vượt vượt cái kia nhảy lên kén lớn. Nó vô ngoài bóng loáng, như là côn trùng giáp xác, tại đen nhánh màu sắc hạ phản chiếu ra hào quang chói sáng, tràn đầy mệnh mông sinh mệnh lực.

Giang Tiêu hai tay giao chồng lên nhau, bị Thương Uyên cốt thứ xỏ xuyên qua, phảng phất mang tới một bộ công tay. Nhưng hắn trông thấy Triệu Thiên Vũ tập kích thất bại, cắn chặt răng, hai tay tầng tầng chấn động, tránh thoát tay trái, lại chăm chú nắm còn lưu tại trên cánh tay phải cốt thứ, từng tắc từng tắc đưa nó rút ra.

Giang Tiêu thậm chí có khả năng nghe thấy, cốt thứ cùng xương cánh tay của chính mình ở giữa ma sát thanh âm chói tai.

Lại nhỏ xong đỉnh lấy hai chân hai cây cốt thứ về sau, Giang Tiêu khắp khiêng đi hướng về phía Triệu Thiên Vũ bên người, giữ nàng lại tay, hai người sóng vai gắt gao nhìn chăm chăm Thương Uyên.

Thực lực bên trên chênh lệch thật lớn, đã rõ ràng như vậy, làm tiếp bất kỳ cử động nào, cũng cũng chỉ là tổn công vô ích.

Mà Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người nếu không có động tác, Thương Uyên cũng không có lại chủ động phát động công kích, chỉ mỉm cười nhìn hai người, thủ hộ lấy sau lưng nhảy lên càng lúc càng nhanh kén lớn, chờ đợi lấy nghiệt táng phá kén mà ra một khắc này.

"Nếu là chúng ta đều chết ở chỗ này, ngươi có sợ hay không?"

Giang Tiêu đột nhiên quay sang, đối bên cạnh Triệu Thiên Vũ hỏi.

"Nếu là? Chỉ sợ là nhất định a?" Triệu Thiên Vũ nhìn Giang Tiêu con mắt, cười khổ một cái: "Chỉ là cái kia Thương Uyên một người, chúng ta liền đã không phải là đối thủ. Lại thêm phía sau hắn cái kia kén. . . Một khi vỡ tan sau khi trùng sinh, chúng ta. . . Còn có cái gì phần thắng sao? Bất quá. . ."

Nàng rút ra bị Giang Tiêu nắm chặt tay, trở tay một lần nữa nắm chặt, cùng Giang Tiêu mười ngón đan xen, hơi cười:

"Nếu là muốn chết, như vậy chết cùng một chỗ, đương nhiên rất tốt. Còn có thể có cái gì tiếc nuối có thể nói?"

"Rất tốt!"

Trước người Thương Uyên nhẹ nhàng trông hai lần chường, nhú lông mày: "Vô cùng cảm nhân di ngôn. Bất quá. . . Chỉ tiếc lại cảm nhân di ngôn, cũng bất quá chỉ là di ngôn mà thôi. Tiếp đó, thỉnh kỳ đợi —— nghiệt táng biểu diễn đi!"

Kèm theo Thương Uyên thoại âm rơi xuống, sau lưng của hắn cái kia kén lớn, nhảy lên tốc độ cũng đột nhiên đạt đến đỉnh phong.

"Đến rồi!"

Giang Tiêu dùng sức nắm Triệu Thiên Vũ tay, hít một hơi thật sâu.

Chuẩn bị nghênh đón. . . Cái kia tên là nghiệt táng đàn ông đến!

Một con đen như mực tay bỗng nhiên xuyên thấu đang đang nhảy lên kịch liệt kén lớn, từ trong đó như chớp giạt xuyên ra.

Nhưng cái tay kia phương hướng, không ngờ đúng là ——

Đang đưa lưng về phía nó Thương Uyên!

Mãi đến kinh phong tới người, Thương Uyên mới bỗng nhiên phát giác được không ổn, nhanh chóng hướng về phía trước thả người nhảy lên, nhưng lại cuối cùng vẫn là hơi muộn một chút.

Cái tay kia quá nhanh, cũng quá hung ác, cho dù Thương Uyên đã hướng về phía trước nhảy ra, trốn khỏi bị một trảo xuyên tim kết cục, lại nhưng vẫn bị hung hăng hướng phía dưới kéo một phát, theo cô mãi đến phần eo, dọc theo xương sống kéo ra khỏi một đạo thật dài vết máu, sâu đủ thấy xương.

"Phải chết! Nghiệt táng! Ngươi điên rồi sao!"

Thương Uyên trên mặt đất bỗng nhiên lộn một cái, xa xa cách cách xa mấy mét, hướng về phía cái kia kén lớn nghiêm nghị rống lên, ánh mắt bên trong tràn đầy không dám tin.

Nghiệt táng. . . Rõ ràng là đã tiếp thụ qua viện trưởng chú ấn giác tỉnh giả, làm sao có thể đối với hắn lung tung phát động công kích!

Nhất kích không trúng, cái tay kia lại rút về kén bên trong. Mà Thương Uyên kinh nghi bất định nhìn xem cái kia kén lớn, nhảy lên đã dần dần giảm chậm lại.

"Nghiệt táng! Nói chuyện! Ngươi đến cùng đang suy nghĩ gì!" Thương Uyên thấp giọng rống lên, phảng phất bị thương cũng đã thối.

Nhưng kén lớn lại như cũ yên tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì truyền ra.

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ liếc nhau một cái, phát hiện ánh mắt của đối phương bên trong đồng loạt truyền ra một vẻ kinh ngạc cùng vui mừng.

Cái kia nghiệt táng. . . Tại công kích Thương Uyên?

Hai người lặng lẽ hướng lui về phía sau mấy bước, cự ly này viên kén lớn đã xa một chút. Bọn hắn dù sao còn không biết, nghiệt táng đến tột cùng là có tình ý công kích Thương Uyên, vẫn là không khác biệt công kích cách mình mục tiêu trước mắt.

An tĩnh mấy giây qua đi, cái kia kén lớn mãnh liệt run rẩy bắt đầu chuyển động, sau đó như cùng một đóa nở rộ đóa hoa chậm rãi tách ra, phân thành bốn cánh.

Mà tại cái kia bốn cánh vỏ kén ở giữa, đứng nghiêm một người nam tử.

Hắn nhìn rất trẻ trung, tối đa cũng bất quá chỉ có mười tám mười chín tuổi mà thôi, cùng nói là thanh niên, đảo càng không bằng nói vẫn chỉ là người thiếu niên mà thôi.

Toàn thân của hắn đều là trần trụi, không được sợi vải, trên người mỗi một cái vị trí cơ bắp đường cong đều hoàn mỹ như là pho tượng. Chỉ duy chỉ có —— bên ngoài thân tất cả da thịt, đều là một mảnh màu đen.

Cũng không là người da đen đen như vậy, mà là càng thêm thâm trầm, càng thêm u ám, như là hắc động có thể hút đi chỗ có tia sáng đen.

Khuôn mặt của hắn anh tuấn đến làm người nghẹt thở. Cho dù Thương Uyên đã coi là Giang Tiêu bình sinh ít thấy mỹ nam tử, nhưng cùng thiếu niên trước mắt này so sánh, lại cũng chỉ có thể liên thua chị kém em.

Trên mặt của hắn không có bất kỳ cái gì biểu lộ, lạnh lùng như là nham thạch.

Hắn ngừng đầu, nhìn chung quanh một thoáng lâu hai bốn phía, ánh mắt quét qua ba người, cuối cùng ngừng lưu tại Thương Uyên trên thân.

"Một. Hai. Ba cái. Đầu giết."

Hắn không có mở miệng, thậm chí ngay cả bờ môi cũng không có động bên trên một chút điểm, nhưng Giang Tiêu ba người trong đầu, lại đồng thời vang lên cái thanh âm này.

Mà tay phải của hắn, cũng đang từng bước bước ra quá trình bên trong, chậm rãi giờ lên.

Ba người . . ? Đều giết?

Giang Tiêu ở trong lòng nhanh chóng tự hỏi.

Hắn rõ ràng là học viện thuộc hạ, lại tiếp thụ qua viện trưởng chú ấn, vì sao sẽ còn đem Thương Uyên cũng làm mục tiêu công kích? Mà lại . . Càng là càng thêm ưu tiên mục tiêu công kích!

Đây chẳng lẽ là cái gọi là . . Nổi khùng sao?

Không. Giang Tiêu lập tức ở trong lòng phủ định đáp án của mình.

Cái gọi là nổi khùng, hẳn là mất lý trí, chỉ nương tựa theo bản có thể hành động bộ dáng mới đúng. Nhưng bây giờ trước mắt cái này toàn thân trần trụi, da thịt đều là u ám thiếu niên, lại rõ ràng cũng không phải đánh mất thần trí bộ dáng.

Hắn có suy nghĩ, thậm chí khả năng so nhà này bỏ đi cao ốc bên trong những người khác càng thêm lý trí!

Hắn thậm chí có thể đem ý chí của mình, thông qua tinh thần lực chủ động khuếch tán ra tới!

Giang Tiêu vốn định thừa dịp Thương Uyên cùng Nghiệt Táng giữa hai người tranh chấp nội bộ, vọt tới dưới lầu cùng Tâm Vận đám người cùng rời đi, nhưng lo nghĩ, nhưng vẫn là từ bỏ quyết định này.

Không chỉ là lo lắng hành động thiếu suy nghĩ sẽ đánh phá trước mắt cân bằng, nhưng Nghiệt Táng lực chú ý tập trung tới, đồng thời cũng là muốn biết rõ, hiện tại đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Dù sao, cho dù là hiện tại thoát ra rồi đi, cũng khó đảm bảo Nghiệt Táng sẽ không tiếp tục đến đây đuổi giết bọn hắn một nhóm.

Ngay tại Giang Tiêu trong đầu tính toán thời điểm, Nghiệt Táng đã không để ý Thương Uyên nhiều lần cảnh cáo, đi tới Thương Uyên trước mặt không đến mười mét địa phương.

Này đã, là cuối cùng cảnh giới tuyên!

Thương Uyên cắn răng một cái, toàn thân cốt thứ đều theo trong cơ thể bắn ra, một nửa tại chung quanh thân thể xoay quanh, tạo thành một cái động thái hộ thuẫn, một nửa khác thẳng tắp hướng về Nghiệt Táng đâm tới.

Nghiệt Táng vẫn không có mở miệng, nhưng mỗi người đều tại trong đầu tiếp thu được hắn truyền ra cái kia một tia khinh thường cùng khinh thị.

Sau đó, Nghiệt Táng vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng điểm vào trước người trong không khí.

Một con chấn động như là gọn sóng, trong không khí hiển hiện, sau đó liền cực nhanh mở rộng, trong nháy mắt liền biến thành một đạo sóng biển.

Mà sóng biển, lại rất nhanh biến thành biển động! Hướng về phía trước Thương Uyên, cùng một hàng kia cốt thứ bao phủ mà đi.

"Nghiệt Táng! !!"

Thương Uyên nghiêm nghị kêu to, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cái kia trong không khí biển động hướng về chính mình mãnh liệt mà đến.

Hắn liền xem như mong muốn lui bước, cũng không đường thối lui. Cái kia biển động từ Nghiệt Táng ngón trỏ điểm ra lúc, bắt quả chỉ là chỗ đầu ngón tay hơi hơi ý tứ gọn sóng mà thôi, nhưng đến trước mặt hắn lúc, đã cơ hồ lan tràn tới toàn bộ lầu hai, nơi nào còn có không gian nhường Thương Uyên né tránh?

Ngoại trừ. . . Giờ phút này đang sau lưng Nghiệt Táng Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người, chính tầng lầu hai đều đã bao phủ tại cái kia biển động uy lực ảnh hưởng đến phạm vi bên trong!

Làm cốt thứ chạm đến phóng tới gọn sóng lúc, nguyên bản nhanh chóng như sấm tốc độ trong nháy mắt biến mất, vậy mà ngừng tại trong giữa không trung, cũng đã không thể tiến lên một tấc.

Sau đó, theo mũi nhọn bắt đầu, từng tác từng tác hóa thành từng mảnh mảnh vỡ, tiêu tán thành phần!

"Mục nát nguyên thể, đều giết."

Nghiệt Táng ý thức lại lần nữa tại ba người trong đầu đồng thời vang lên.

"Mục nát nguyên thể" ?

Đó là. . . Đồ vật gì?

Nghiệt Táng truyền đến trong ý thức, cái từ này đưa tới Giang Tiêu chú ý, nhưng hắn còn chưa kịp suy nghĩ, liền đã trông thấy cái kia đạo hải rít gào gọn

"Vậy liền để bọn hắn đi lên a! Nếu là chúng ta năm người hợp lại cùng nhau. . ." Triệu Thiên Vũ lo lắng nói, lại bị Giang Tiêu thô bạo cắt ngang: "Đừng nói nhảm! Ngươi cảm thấy cái tên này, là dựa vào lấy nhiều người liền có thể đánh bại sao! Ngươi mau lên xe, cùng bọn hắn cùng một chỗ đi tới Hồ

Baikal!"

Giang Tiêu nói xong, tay trái dùng sức hướng về sau đẩy nhúc nhích một chút Triệu Thiên Vũ, trong cổ gầm nhẹ một tiếng, siết chặt nắm đấm, bước chân bước ra, đón nhận đang ở đi tới Nguyệt Táng.

Nhưng Nguyệt Táng, lại đột nhiên dừng bước.

Tầm kia đẹp đẽ vô song anh tuấn khuôn mặt, nguyên bản một mực đều là giếng cổ không gợn sóng lạnh lùng biểu lộ, giờ phút này lại xuất hiện một tia chấn động.

Là hoang mang.

Vô số liên tiếp không ngừng ý thức lưu, hướng về Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai bộ não người trung lưu đi.

"Đồng loại?"

"Đồng loại."

"Đồng loại, vì sao muốn bảo hộ mực nát nguyên thể?"

Mặc dù cũng không rõ ràng như vậy, nhưng Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ đều ở trong nháy mắt này cảm thấy, Nguyệt Táng nguyên bản công kích tư thái lỏng lẻo xuống dưới, tò mò nhìn từ trên xuống dưới Giang Tiêu.

Nguyên bản đã từ trong ngực móc ra một mặt chong chóng kính, đang muốn phát động năng lực Triệu Thiên Vũ, cũng không nhận được ngừng lại, kính ngạc nhìn trước mắt kỳ quái hình ảnh.

Nguyệt Táng thả chậm bộ pháp, cẩn thận từng li từng tí hướng về Giang Tiêu đi đến. Giang Tiêu cũng không có làm ra bất kỳ động tác gì, mặc cho hắn tới gần trước người mình, mà đại não dùng cái này sinh không có tốc độ bay nhanh chuyển động.

Trước mắt Nguyệt Táng. . . Cho là mình là. . . Đồng loại?

Triệu Thiên Vũ thử cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước một bước, nhưng một bước này vừa mới bước ra, thậm chí ngay cả mũi chân còn chưa rơi xuống đất, đang lệch ra cái đầu nhìn xem Giang Tiêu Nguyệt Táng cũng đã quăng tới một tia ánh mắt.

Sắc bén như đao!

Vền vền thoáng nhìn, ánh mắt kia liền phảng phát muốn đem Triệu Thiên Vũ từng đao tinh chuẩn cắt chém thành mảnh vỡ.

Đồng thời, một cái minh xác cảnh cáo ý thức, cũng tại Triệu Thiên Vũ trong đầu vang lên.

"Mực nát nguyên thể. . . Không nên tới gần!"

Triệu Thiên Vũ toàn thân cứng ngắc, chậm rãi đem chân của mình thu hồi lại.

Sau lưng của nàng đã ra khỏi một thân mồ hôi lạnh.

Đợi cho Triệu Thiên Vũ lần nữa khôi phục thể đứng, Nguyệt Táng mới một lần nữa thu hồi ánh mắt, tiếp tục quan sát Giang Tiêu tới.

Giang Tiêu không nhúc nhích tí nào đứng tại chỗ, liền liền hô hấp đều không có nửa điểm hỗn loạn, ánh mắt tinh khiết như nước, nhìn trước người anh tuấn hắc phu thiếu niên, tại trên người mình đánh giá chung quanh.

Mà rất nhanh, Nguyệt Táng liền không vừa lòng tại đơn thuần quan sát. Hắn nhắm mắt lại, đem trọn cái khuôn mặt đều gần sát Giang Tiêu thân thể, phảng phát khuôn mặt của hắn là một cái máy cảm ứng, từ Giang Tiêu đầu chậm rãi quét đến hai chân.

Từ đầu đến cuối, khuôn mặt của hắn cùng Giang Tiêu thân thể ở giữa khoảng cách, đều không cao hơn ba centimet.

Triệu Thiên Vũ sau lưng mồ hôi lạnh càng ngày càng nhiều. Nàng không dám tưởng tượng, nếu là đổi lại mình thân ở Giang Tiêu tình cảnh hiện tại, nên làm sao bảo trì như thể ổn định thể đứng.

Cần nhắc đến hắn mới vừa đưa tay trước đó liền đánh chết Thương Uyên, đây quả thực tựa như là. . . Bị kịch độc kính mắt vương xà quấn ở trên người, lại như cũ như không có gì, chuyện trò vui vẻ!

Rốt cục, Nguyệt Táng quét hình xong Giang Tiêu toàn thân, một lần nữa nâng người lên, hơi hơi nghiêng đầu nhìn xem Giang Tiêu, trong mắt tò mò cùng nghi hoặc càng thêm dày đặc.

"Người nói, ta và người, là đồng loại?" Giang Tiêu cho tới giờ khắc này mới rốt cục mở miệng, tiếng nói bằng phẳng, ổn định, đồng thời rõ ràng.

"Đúng. Đồng loại. Từ mực nát nguyên trong cơ thể thoát thai hoá cốt đồng loại." Trước đó không có cùng Thương Uyên tiến hành bất kỳ trao đổi gì

Nhưng hắn vẫn không có mở miệng, vẫn là dùng giao lưu tinh thần hình dáng, đem ý thức lưu truyền thâm tiến vào Giang Tiêu trong đầu. Thật giống như . . .
Hắn căn bản không hiểu được nói chuyện.

"Mục nát nguyên thể. . . Liền lúc trước chúng ta. Chúng ta. . . Liền là mới ra đời mục nát nguyên thể. Nhưng bây giờ, mục nát nguyên thể đã không cách nào lại thu hoạch được mới ra đời. Bọn hần. . . Chỉ có thể bị diệt vong."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"Nhưng theo ta được biết, người nguyên vốn cũng là một cái người cái gọi là... Mực nát nguyên thể." Giang Tiểu nhìn thẳng Nguyệt Táng: "Nếu như ta nhớ không lầm, tên của người gọi Nguyệt Táng, là học viện thuộc hạ, có được hấp thụ dòng người huyết dịch tới trưởng thành năng lực thiên phú. Nhưng người hấp thụ ta một dòng ban huyết dịch, phá kén mà ra về sau, liền biến thành hiện tại bộ dáng."

"Người... Không phải Nghiệt Táng?"

Giang Tiêu nhều màỵ hỏi.

"Không. Ta đã. . . Thu được mới ra đời."

Giang Tiêu này trong thời gian thật ngắn, đã tai trong đầu đổi qua vô số cái giả thiết, nhưng vô luân loại nào, đều không thể nói rõ lí do cục diện bây giờ.

Tại hần nguyên bản khái niệm bên trong, trên cái thế giới này chỉ có một loại người —— nhân loại.

Hoặc là, gọi là Trí Nhân.

Từ khi cùng Từ Yên tiếp xúc qua về sau, nàng mới rốt cục làm Giang Tiêu mở ra một cái thông hướng thế giới mới cửa chính —— hết thảy hiện có nhân loại trong cơ thể, đều có hoặc nhiều hoặc ít Neanderthal người gen. Mà những gen này một khi thức tỉnh, liền sẽ trở thành giác tỉnh giả, có được vượt xa người bình thường lực lượng.

Nhưng bây giờ, Nguyệt Táng xuất hiện, tựa hồ lại đại biểu cho. . . Trên cái thế giới này còn có loại người thứ ba!

Không phải là người bình thường, cũng không phải giác tỉnh giả.

Như vậy... Bọn hắn là cái gì?

Giang Tiêu vẫn cho là, chính mình chỉ là cái chưa hoàn toàn thức tỉnh nửa giấc tỉnh giả. Nhưng Nguyệt Táng lại đem Giang Tiêu tán đồng vì đồng loại của hắn.

Cho nên. . . Chính mình lại là cái gì?

Nghiệt Táng lại là như thế nào đánh giá ra, Giang Tiêu là đồng loại, mà Triều Thiên Vũ lại là cái gọi là "Mục nát nguyên thể"?

"Vì cái gì, còn không giết chết cái kia mục nát nguyên thể?"

Nghiệt Táng nhìn một cái Triệu Thiên Vũ, lại lần nữa nhìn về phía Giang Tiêu, truyền lại đi dạng này ý niệm.

"Bởi vì . . . Nàng là bằng hữu của ta, cũng là đồng bạn của ta." Giang Tiêu chém đinh chặt sắt trả lời: "Ta sẽ không giết nàng, mà lại . . . Nếu như ngươi dự định làm như thế, ta cũng nhất định sẽ ngăn cản ngươi."

"Không . . . Hiểu rõ. . ."

Nghiệt Táng mặt mũi tràn đầy hoang mang, phảng phất học sinh tiểu học thấy được đại học cao số bài tập tập hợp một dạng biểu lộ: "Không rõ. . . Chúng ta tồn tại ý nghĩa, liên là giết sạch mục nát nguyên thể. . . Vì cái gì ngươi không làm như vậy?"

"Bởi vì nàng là bằng hữu của ta, đồng bạn của ta. Lối giống vậy, ta không muốn lại nói rõ lí do lần thứ ba." Giang Tiêu bình tĩnh cùng Nghiệt Táng nhìn nhau: "Hiện tại, ta chỉ muốn hỏi ngươi một sự kiện. Nếu như ta không có ý định giết nàng, cũng sẽ không để ngươi giết nàng, ngươi định làm gì?"

"Không. . . Biết. . ."

Nghiệt Táng biểu lộ động lại, chậm rãi lắc đầu, hoàn toàn không cách nào Lý Giải Giang Tiêu lời nói: "Điều đó không có khả năng. . . Ta hiểu không được cách làm của ngươi. . ."

"Nếu như nghĩ không hiểu lời nói, như vậy. . . Ngươi có khả năng tại đây bên trong chậm rãi suy nghĩ. Mãi đến ngươi nghĩ rõ ràng về sau lại nói. . ."
Giang Tiêu chậm rãi nói, một bên dùng chậm chậm nhất tốc độ giơ chân lên, hướng về phía sau thối lui, một bên dùng lưng tại sau lưng bàn tay, hướng Triệu Thiên Vũ làm thủ thế.

Triệu Thiên Vũ tự nhiên cùng Giang Tiêu có tốt nhất ấn ý, lập tức cũng đồng dạng dưới chân hơi hơi trượt ra một bước, cùng Giang Tiêu cùng nhau hướng về cầu thang phương hướng thông thả dời động.

Mà Nghiệt Táng. . . Hoặc là nói, cái kia từng được xưng là Nghiệt Táng, bây giờ lại từ cổ thân thể kia bên trong mới ra đời ra thiếu niên, vậy mà thật không có tiếp tục truy kích, mà là cúi đầu thấp xuống, trong ánh mắt một mảnh hư vô, rơi vào trong trầm tư.

—— rồi đi trước này tên đáng chết! Sau đó. . . Mau trốn chạy đi!

Giang Tiêu trong lòng chỉ còn lại có này một cái ý niệm trong đầu.

Dùng cái kia có thể tùy tiện miêu sát Thương Uyên năng lực, Giang Tiêu có thể tuyệt không có ý định cùng hắn chính diện giao thủ.

Mà chỉ cần tạm thời rời đi Irkutsk, hướng về Hồ Baikal xuất phát, nhanh chóng tìm tới hạt giống. . .

Cái này mới ra đời Nghiệt Táng, đến lúc đó sẽ chậm chậm nghĩ biện pháp đối phó tốt. Mà lại, dùng hắn muốn giết sạch hết thấy giác tỉnh giả cách làm đến xem, chỉ sợ trước hết nhất nhưc đầu, hắn là học viện mới đứng rồi.

Hai người chậm rãi di chuyển bước chân, bỏ ra cơ hồ gần năm phút, mới rốt cục xê dịch đến đầu bậc thang.

Mắt thấy hạ bước ra một bước, liền muốn đạp vào xuống lầu bậc thang lúc, Nghiệt Táng lại mãnh liệt ngừng đầu lên, nhìn phía cầu thang phương hướng!
!

"Phải chết! Chạy!"

Giang Tiêu bỗng nhiên bộc phát ra hét lớn một tiếng, dùng sức đem Triệu Thiên Vũ đẩy hướng nấc thang phía dưới, chính mình lại giang hai cánh tay, ngăn ở cầu thang lối vào chỗ.

Hắn chỉ có thể cược, cược cái này mới ra đời Nghiệt Táng, chỉ nương tựa theo bản năng làm việc thiếu niên, sẽ không đem hắn làm mục tiêu công kích! Ít nhất như thế, còn có thể để lại cho Triệu Thiên Vũ một chút thoát đi thời gian.

Nhưng cùng lúc đó, Nghiệt Táng ý thức cũng truyền đến hai người trong đầu.

"Ta vẫn là nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì. Cho nên. . ."

Nghiệt Táng ngồi xổm người xuống, bỗng nhiên đạp xuống đất. Nổ vang âm thanh bên trong, một mảnh vỡ vụn như mạng nhện vết rạn đột nhiên xuất hiện ở dưới chân của hắn.

Mà Giang Tiêu bất quá là thấy hoa mắt, Nghiệt Táng liền đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nghiệt Táng tay, chụp ngón tay lại như dao, đã nhắm ngay Giang Tiêu trái tim.

Vậy mà. . . Thật dự định giết ta à. . .

Giang Tiêu tại thâm cười khổ một tiếng.

"Có lẽ là trí tuệ của ta không đủ, có lẽ là trí tuệ của ngươi không đủ. Trong chúng ta, nhất định có một người sai. Nhưng nếu như trí tuệ của chúng ta hợp

lại cùng nhau. . . Cái kia có lẽ liền có thể làm ra lựa chọn chính xác đi. . ."

"Người. . . Nói cái gì?"

Giang Tiêu còn chưa hiểu Nguyệt Táng cái kia ý thức lưu hàm nghĩa, liền gặp được hắc dọc theo bàn tay, đã tầng tầng cắm vào trái tim của mình bên trong.

"Giang Tiêu! ! ! !"

Nguyên bản đã chạy rơi xuống nửa tầng thang lầu Triệu Thiên Vũ, bỗng nhiên bộc phát ra một hồi tê tâm liệt phế tiếng kêu.

Nàng cũng đồng dạng không nghĩ tới, Nguyệt Táng vậy mà thật sẽ đối với hắc coi là đồng loại Giang Tiêu ra tay!

Hoàn toàn không quan tâm Nguyệt Táng mạnh mẽ, cũng không quan tâm Giang Tiêu vì cho nàng sáng tạo cơ hội chạy trốn, phí hết bao lớn tâm lực, Triệu Thiên Vũ tay phải bỗng nhiên chấn động, đã từ nửa tầng lầu vị trí nhảy hướng về phía Nguyệt Táng.

Một hồi tiếng ông ông tại trong lầu vang lên, đây là Triệu Thiên Vũ cao bước sóng chấn động đạt đến cực hạn lúc, kéo theo không khí phát ra thanh âm.

Nhưng này một cái thủ đao, lại không có chút nào tác dụng. Nguyệt Táng vền vền chỉ là đưa tay trái ra ngón giữa và ngón trỏ, liền kẹp lấy con dao của nàng.

Hai ngón tay gấp ép chặt lấy con dao của nàng, nhưng gốc lại chưa từng chạm đến lưỡi đao rì. Cao bước sóng thủ đao lưỡi đao coi như lại như thế nào không gì không phá, nhưng không cùng vật mặt ngoài thân thể tiếp xúc lúc, vẫn như cũ là không cách nào phát huy bất cứ tác dụng gì.

Này liền phảng phất lại sắc bén bảo đao, được thu vào trong vỏ lúc, cũng không cách nào chém ra vỏ đao một dạng.

Triệu Thiên Vũ đầy cõi lòng phẫn hận nhất kích, cứ như vậy bị hai ngón tay kiềm chế đến không cách nào xê dịch một tấc.

Mà Nguyệt Táng cầm ở Giang Tiêu lồng ngực bên trong cái kia tay phải, căn bản động liên tục cũng không có động hơn nửa phần.

"Nếu như là bằng vào ta làm chủ thể, sức chiến đấu cũng sẽ bằng vào ta làm mô bản. Nhưng ta cảm thấy. . . Người hắc là so ta có kinh nghiệm hơn, cũng càng thiên về trí tuệ một chút. Đối ở hiện tại chúng ta mà nói. . . Có lẽ trí tuệ mới là càng trọng yếu hơn đồ vật. Cho nên. . . Vẫn là dùng người làm chủ thể đi."

Ngay tại Triệu Thiên Vũ nhấc lên cánh tay trái, dự định trực tiếp chém xuống Nguyệt Táng thủ cấp lúc, trong đầu lại truyền đến dạng này ý niệm.

Đồng thời. . . Còn kèm theo Giang Tiêu ý niệm.

"Đừng động thủ. Hắc. . . Không phải là vì giết ta!"

Giang Tiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thoáng qua Triệu Thiên Vũ, khẽ lắc đầu.

Mà cho đến lúc này, Triệu Thiên Vũ mới phát hiện Giang Tiêu trước ngực, vậy mà không có nửa điểm vết máu. Mà Nguyệt Táng cái kia tay phải, cũng không phải "Đâm xuyên" Giang Tiêu ngực trái, mà là cùng hắc dung hợp lại cùng nhau!

"Đã. . . Giải quyết. Yên tâm đi."

Giang Tiêu hướng về phía Triệu Thiên Vũ lộ ra một cái ôn nhu khiến người ta an tâm mỉm cười.

Về sau, Nguyệt Táng cũng vừa quay đầu, tầm kia cứng nhắc trên mặt lần thứ nhất lộ ra biểu lộ.

Đó là một cái cùng Giang Tiêu giống nhau như đúc, ôn nhu khiến người ta an tâm mỉm cười.

Tại cái kia nụ cười về sau, Nguyệt Táng liền đột nhiên biến mất trong không khí.

Mà Giang Tiêu, thì thẳng tắp ngã trên mặt đất.

"Uy! Giải quyết sao!"

Tiếng bước chân đông đông chạy vào trong đại lầu, dưới lầu truyền đến Đắc Thủy thanh âm cao vút: "Loạn Nhường nói, Tâm Vận tiểu thư mất máu trạng thái đã biến mất, trước mắt đang ở phục hồi như cũ ở trong! Trên lầu có cần hay không hỗ trợ?"

"Không. . . Không cần."

Triệu Thiên Vũ suy nghĩ một chút, đối dưới lầu Đắc Thủy kêu lớn, đồng thời cúi người đem Giang Tiêu ôm ở trong ngực, chậm rãi hướng về dưới lầu đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: nhập mộng tìm căn

Giang Tiêu đang nằm mơ.

Trong mộng cảnh, là một cái mơ hồ mà kỳ quái thế giới.

Một cái cùng hiện nay thế giới thế giới hoàn toàn khác biệt.

Hiệu suất cao, lạnh lùng, người người mỗi người quản lý chức vụ của mình, máy móc mà đều đầu vào đầu ra vận chuyển, phẳng phất một dải được thiết lập tốt thể thức máy móc, vĩnh viễn không có sai lầm, vĩnh viễn không có biến hóa.

Trong mộng tựa hồ không có thời gian, lại tựa hồ đi qua vô cùng vô tận thời gian. Giang Tiêu tựa hồ vĩnh viễn bị phong đông lạnh tại cái kia cố định thị giác bên trên, quan sát này máy vận chuyển, vĩnh viễn không thôi.

Mãi đến... Cuối cùng đã tới ngày đó, này máy... Trục trặc.

Theo một điểm nào đó bộc phát ra hỗn loạn, trong cái thế giới này bắt đầu nhanh chóng mở rộng. Có thứ tự bị vô tự thay thế, lạnh lùng bị điên cuồng thay thế, nguyên bản tình vì vận chuyển máy móc, trong nháy mắt ngừng.

Phảng phát bệnh truyền nhiễm một dạng, này máy bên trên từng cái bộ kiện cũng bắt đầu bị ngừng, điều tàn, sau cùng cũng quy về hỗn độn.

Cuối cùng trong thế giới này, người may mắn còn sống sót nhóm từ bỏ đối kháng, từ bỏ chiến tranh, bước lên vô số to lớn thuyền cứu nạn, hướng về xa xôi Tinh Hải xuất phát, đem nguyên bản quê hương bỏ xuống, để lại cho hỗn độn, mà đi tìm gia viên mới.

Nhưng, . . . Những người may mắn còn sống sót nhưng không có phát hiện, sớm tại thuyền cứu nạn trước khi lên đường, hỗn độn cũng đã lặng lẽ tiềm nhập trong đó, đem chính mình lay dấn đi lên.

Biển mất tại mịt mờ Tinh Hải bên trong vô số thuyền cứu nạn, dần dần bao phủ tại vô tận u trong bóng tối.

Lâu dài lâu dài, vô biên vô tận u ám . .

• • •

"Giang Tiêu! ! !"

Giang Tiêu bỗng nhiên một cái giật mình, chấn động toàn thân, bắn lên. Nhưng vừa mở mắt ra, còn chưa thấy rõ cảnh tượng trước mắt, cái ót liền nặng nề mà đập phải cái gì, một hồi đau đớn.

"Người... Người... Người làm gì không chào hỏi liền muốn nhảy dựng lên! Đầu của ta đau quá a!"

Nhưng Giang Tiêu còn không có trước gọi đau, đã nghe thấy được Tâm Vân ồn ào tiếng.

Hắn ngưng thần nhìn chăm chú, mới nhìn rõ Tâm Vân đang ngồi ở trước mặt mình trên mặt đất, dùng sức xoa cái ót, cái miệng nhỏ nhắn trề môi.

"Ta... Người không sao chứ..." Giang Tiêu bắt đầu dĩ thử dài, vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt Tâm Vân cái ót.

"Ta không sao. Vấn đề tại ngươi a! Ngươi. . . Không có sao chứ?" Tâm Vận tại Giang Tiêu lòng bàn tay cô xát đầu, bỏ dậy ngồi xuống bên cạnh hắn: "Ngươi hôn mê rất lâu a!"

"Ừm... Bao lâu? Chúng ta ở đâu? Thiên Vũ bon hấn đâu?"

Giang Triều lúc này mới phát hiện, chính mình vẫn ngồi ở chiếc kia GMC đặc công số một bên trong, cùng Tâm Vận sánh đôi ngồi tại buồng sau xe bên trên, chỉ là những người khác lại không thấy tăm hơi.

"Ven bờ hồ, Irkutsk cùng cốc lợi kiệt y thể ở giữa gây hướng đông vị trí, hết sức hoang vu, cơ hồ không có người nào hội đi qua." Tâm Vận nhìn thấy Giang Tiêu tựa hồ không có gì dị trạng, tư duy cũng rất rõ ràng, nhẹ nhàng thở ra: "Triệu Thiên Vũ đem người ôm sau khi lên xe, chúng ta cứ dựa theo người trước khi hôn mê an bài, một đường hướng về Hồ Baikal ra. Hiện tại bọn hắn đã đem Poseidon hào phóng xuất ra, khôi phục thành vốn có kích thước, đang trên thuyền tiến hành lên đường trước chuẩn bị."

"Rất tốt." Giang Tiêu dùng sức nhẹ gạt đầu. Mặc dù mình lăm vào hôn mê, nhưng hết thảy cũng đều án chiếu lấy nguyên kế hoạch đều đầu vào đẩy tiến hành.

"Cái kia. . . Thiên Vũ đều đã nói với chúng ta. . ." Tâm Vận vươn tay, nhẹ nhàng đặt tại Giang Tiêu trên mu bàn tay: "Cái kia hấp thụ dòng máu của ta kế hoạch. . . Nghiệt Táng. . . Biến thành một cái mạnh vô biên quái vật, lại bị cho người nuốt lấy?"

"Không. . . Không phải là bị ta nuốt mất. Mà là. . . Hắn lựa chọn chủ động cùng ta dung hợp." Giang Tiêu khe khẽ lắc đầu. Nhìn thấy Tâm Vận lộ ra vẻ mặt sợ hãi, vội vàng cười cười, an ủi: "Đừng lo lắng. Ta vẫn là trước kia ta, cũng không biết biến thành cái gì hai cái ý thức cùng tồn tại tại một cái thân thể bên trong tình huống. Cái kia càng giống là. . . Hắn đem chính mình làm chất dinh dưỡng, tóe đổ vào ta viên này thực vật. . . Ân, chính là như vậy."

"Cái kia. . . Cái kia Nghiệt Táng vì cái gì phải làm như vậy? Hắn nói hắn không phải giác tỉnh giả, mà lại muốn giết chết mặt khác giác tỉnh giả, là thật sao?" Tâm Vận cắn môi dưới, cẩn thận từng li từng tí nhìn xem Giang Tiêu: "Còn có. . . Người cùng hắn. . . Thật là đồng loại sao?"

Lần này, Giang Tiêu nhưng không có trả lời ngay, mà là thật sâu nhướng mày, suy tư thật lâu, mới hồi đáp: "Không. . . Hắn sai. Ta cũng không là đồng loại của hắn."

"Hô ~" Tâm Vận buông lỏng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt! Ta còn sợ hãi. . . Người một ngày kia, cũng sẽ trở nên giống như hắn, không được la hét cái gì mục nát nguyên thể, muốn đem chúng ta đều giết đầu!"

"Ta đương nhiên sẽ không như thế làm. Nhưng. . . Ta tựa hồ cũng không phải đơn thuần giác tỉnh giả." Giang Tiêu cười cười, đối Tâm Vận nói.

"Cái gì?" Tâm Vận mở to hai mắt nhìn: "Cái kia. . . Vậy người đến tốt cùng là cái gì? !"

"Ta. . . Không biết." Giang Tiêu lần này trả lời vẫn như cũ hao tổn thời gian rất dài: "Trong cơ thể hắn trong gien, cất giấu mảnh vỡ kí ức càng nhiều, càng xa xưa, nhưng cũng càng tàn khuyết, càng lộn xộn. Ta vẫn là. . . Không có cách nào chấp vớ ra hết thảy tới. Tất cả đáp án cùng chân tướng, chỉ sợ vẫn là đến đời khi tìm được hạt giống về sau, mới có thể công bố đi."

"A. . . Được a" Tâm Vận bĩu môi, không tình nguyện gật gật đầu.

"Thuyền đã tốt. . . A! Giang Tiêu người đã tỉnh? !"

Cửa xe bị kéo ra, Triệu Thiên Vũ đứng ở ngoài cửa, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ mà nhìn xem Giang Tiêu: "Người. . . Người không sao chứ?"

"Ừm. Không sao. Thời gian cấp bách, chúng ta mau tới thuyền đi." Giang Tiêu mỉm cười gật gật đầu, đi xuống xe.

...

Poseidon hào là một chiếc thuyền biển. Mặc dù tính không được cái gì cỡ lớn đội thuyền, nhưng ở này loại không có bất kỳ cái gì bến tàu hoang vu bên hồ, vẫn là không có biện pháp trực tiếp dừng sát ở bên bờ. Trước đó Đắc Thủy cũng là bơi đến xa bờ điểm, thả ra đội thuyền về sau, đem khôi phục thành nguyên bản lớn nhỏ, lại dùng trên thuyền thuyền cứu nạn lái về bên bờ tới.

"Trước đó. . . Thương Uyên từng nói qua, viện trưởng đã hướng về Hồ Baikal xuất phát." Lên thuyền về sau, Giang Tiêu nói: "Chúng ta tại Irkutsk nội thành bị làm trễ nải này chút công phu, chỉ sợ hiện tại viện trưởng đã tới trên mặt hồ."

"Thì tính sao? Ta cũng không tin bọn hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy, lấy tới có thể chui vào nước sâu trang bị." Tâm Vận khinh thường hừ một tiếng: "Chúng ta thể nhưng là phí hết thiên tân vạn khổ, mới đem Poseidon hào làm đến nơi này, còn. . . Còn bỏ ra lão Isaiah sinh mệnh. Học viện thể lực coi như không lỗ hơn nữa, nhưng dù sao xác định chúng ta ý đồ thời gian quá muộn, cũng không có khả năng như vậy mà đơn giản làm đến điểm này a?"

"Xác thực như thế." Giang Tiêu cười khổ một tiếng: "Nhưng ta lo lắng chính là. . . Bọn hắn hội đến cướp đoạt thuyền của chúng ta a."

"Cái kia liền chính diện cứng rắn làm thôi! Nếu đều đến phân thượng này, chẳng lẽ còn muốn lo trước lo sau sao?" Tâm Vận cười lạnh.

"Ừm. . . Nhưng vẫn là chỉ mong. . . Không được đụng bên trên bọn hắn đi."

Thuyền tiếp tục hướng về dự định phương hướng chạy tới.

Hồ Baikal thật sự là quá lớn, cơ hồ tương đương vào trong lục một cái cỡ nhỏ hải dương. Cứ việc trước đây đoàn người đã tại đường bộ bên trên tiêu chú dự định sâu nhất điểm vị trí, mở ra cự ly này bên trong gần nhất bên bờ, nhưng Poseidon hào mong muốn đi đến dự định vị trí, vẫn là cần gần thời gian nửa tiếng.

May mắn hôm nay thời tiết sáng sủa không gió, trên mặt hồ tầm nhìn cực cao, nếu là một khi phát hiện đội thuyền, tại mấy chục cây số bên ngoài liền có thể phát hiện. Mà đây cơ hồ đã là Hồ Baikal lớn nhất độ rộng.

Mà lại hiện tại cũng không phải là du lịch mùa thịnh vượng, con đường tiến tới trải qua khu vực cũng không phải du lịch khu, cho nên trên mặt hồ trong lúc nhất thời đúng là nhìn không thấy cái gì đội thuyền. Thịnh thoảng mấy con nai đó bọn tây Dương thuyền đánh cá, cũng đều không có chủ động tới gần, chỉ xa xa tung bay.

Nửa giờ thoáng qua tức thì, Poseidon hào rớt cục đã tới địa điểm dự định.

Hồ Baikal, đáy hồ chỗ sâu nhất vị trí.

"Như vậy. . . Chuẩn bị leo lên Calitri cùng hào đi!"

Giang Tiêu nhéo nhéo nắm đầm của mình, nhìn một chút trước người Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ hai người, đều đã chuẩn bị kỹ càng.

Calitri cùng hào, liền là cái kia chiếc biển sâu lặn xuống nước khí cụ tên. Tại Hy Lạp trong thần thoại, là biển chỉ người mang tin tức, hải vương Poseidon cùng biển sau an phi Calitri quá nhi tử.

Bởi vì là không gian chưa đủ duyên cớ, Đắc Thủy cùng Loạn Nhưỡng hai người cần lưu trên thuyền, bảo trì đề phòng, đồng thời phụ trách một chút máy truyền cảm giám sát cùng thông tin.

"Các người. . . Phải cẩn thận. Nếu như học viện người xuất hiện, lập tức rời đi vùng nước này. Chúng ta dưới đáy nước là không có nguy hiểm, vấn đề chỉ ở hai người các người trên người. Nhớ kỹ, tuyệt đối không nên cố gắng cùng bọn hắn giao thủ."

Giang Tiêu tại leo lên Calitri cùng hào thời khắc cuối cùng, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn xem ngoài cửa khoang Loạn Nhưỡng cùng Đắc Thủy hai người, nghiêm túc nói ra.

"Đừng vậy, ngài yên tâm đi! Đánh nhau ta không thông thạo, đào mệnh cũng là không có vấn đề gì."

Loạn Nhưỡng nhẹ gật đầu, không nói gì. Đắc Thủy thì lộ ra hai hàm răng trắng, cười hi hi đối Giang Tiêu dựng lên cái ngón cái.

Dây thừng chậm rãi buông xuống. Ba người ngồi tại Calitri cùng hào bên trong, nhìn xem trước người nhỏ hẹp cửa sổ mạn tàu bên ngoài, nước hồ dần dần không có qua trên đó, trong lòng một hồi cảm giác kỳ dị đột nhiên dâng lên.

Rớt cục. . . Đến này lễ trình một bước cuối cùng.

Những cái kia nan giải câu đố rớt cục sắp công bố.

Mà cùng học viện ở giữa tranh đấu, cũng rớt cục nghênh đón sau cùng chương tiết.

"Báo cáo Poseidon hào, lặn xuống bắt đầu."

Triệu Thiên Vũ đối máy truyền tin báo cáo một câu, sau đó liền kỹ thuật lên trước mặt đài điều khiển. Nguyên bản nhân nhật trôi nổi tại mặt nước trở xuống Calitri cùng hào bắt đầu dưới chìm.

Tại sau khi lên thuyền, hướng về viễn đông đi quá trình bên trong, lão Isaiah đã đối còn lại năm người đều làm tỉ mỉ huấn luyện. Mặc dù thời gian chỉ có ngắn ngủi hơn mười ngày, nhưng vẫn là nhường Giang Tiêu bọn người nắm giữ cần thiết kiến thức căn bản cùng kỹ thuật năng lực. Thuyền bên trong có hai cái vị trí lái, riêng phần mình có được độc lập một bộ hệ điều hành, dù cho một bộ mất đi hiệu lực, cũng có thể không có khe hở hoàn đổi đến một bộ khác. Hiện đang ngồi ở kỹ thuật vị bên trên, là Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ.

Calitri cùng hào chiều dài là 23. 4 thước Anh, cao 1 1.1 thước Anh, rộng 8. 6 thước Anh, đi bán kính là 6 dặm Anh, tốc độ có thể đạt tới đến 1 tiết / giờ, cao nhất tốc độ làm 2 tiết / giờ, từ năm cái sức nước tên lửa đẩy khu động, tàu ngầm bên trong lắp đặt từ một cái từ chỉ chưa pin cung cấp điện năng cung cấp điện hệ thống. Lặn xuống tốc độ ước chừng là mỗi phút đồng hồ 30 mét. Nói cách khác, đến đáy hồ chiều sâu, cần tiếp cận một giờ tả hữu.

Mà toàn bộ dưới nước bay liên tục thời gian, ước chừng là mười giờ. Nói cách khác, dù cho bài trừ khả năng xuất hiện học viện quỷ nhiễu, Giang Tiêu bọn hắn cũng chỉ có 8 giờ, dưới đáy nước tiến hành tìm kiếm.

"Thật đẹp. . ."

Tâm Vận không cần phụ trách điều khiển, cho nên có khả năng thoải mái mà xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu, nhìn xem phía ngoài nước hồ.

Hồ Baikal danh xưng trên Địa Cầu đẹp nhất trần châu, nước hồ tinh khiết như là thủy tinh. Theo độ sâu dần dần giảm xuống, đỉnh đầu hạ xuống ánh nắng chỉ là thoáng âm đạm một chút, nhưng nhưng bởi vì nước hồ chiết xạ, tại Calitri cùng chung quanh huyền hóa ra vô số đầu lộn lẩy uốn lượn quang mang.

Mãi đến Calitri cùng hào hạ hạ xuống hai trăm mét chiều sâu lúc, chung quanh mới bắt đầu dần dần chuyển biến làm đen kịt một màu.

Mà Tâm Vận cũng bắt đầu nhàm chán cùng phiền não, hai mắt theo cửa sổ mạn tàu bên trên dõi, chuyển dời đến Triệu Thiên Vũ trước mặt chiều sâu bề ngoài.

"280 mét. . ."

"290 mét. . ."

"Ba trăm mét. . ."

"Thật nhàm chán a! Giang Tiêu! Theo ta trò chuyện đi!"

Tâm Vận buồn bực ngán ngẩm đếm lấy chiều sâu bể ngoài con số, rốt cục ngồi không yên, vươn tay thọc Giang Tiêu.

Tại đây không gian thu hẹp bên trong, hơi lớn một chút thân thể động tác đều không thể làm ra. Ba người đều chỉ có thể bị hạn chế tại nho nhỏ trên chỗ ngồi, liền thoáng duỗi dài điểm chân đều làm không được.

"Nói cái gì?"

"Tùy tiện cái gì. . . Không bằng. . . Nói một chút ngươi cùng cái kia gọi Nghiệt Táng gia hòa đi! Hắn đem chính mình chủ động cùng ngươi dung hợp về sau, đến tốt cùng nói cho ngươi cái gì?" Tâm Vận tò mò nhìn Giang Tiêu: "Mặc dù ngươi nói đều là một chút mảnh vỡ hóa trí nhớ, nhưng dù cho lại vỡ cũng không quan hệ."

Giang Tiêu trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: "Ngươi thật muốn nghe. . . ?"

"Đương nhiên muốn nghe!" Tâm Vận trừng mắt liếc Giang Tiêu: "Chẳng lẽ còn có thể là giả sao!"

"Được a. . . Bất quá, cũng đừng bị dọa phát sợ. . ." Giang Tiêu cười khổ một cái: "Tựa hồ tổ tiên của chúng ta. . . Những Neanderthal đó người tiên dân, cũng không là cái thể giới này dân bản địa đây."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: cuối cùng thủ hộ

"Cái gì? !"

Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ hai người đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi.

"Ngươi nói là. . . Bọn hắn không là Địa Cầu nguyên sinh nhân loại? Cái này sao có thể!" Tâm Vận một mặt không thể tin.

"Ta tất cả nói, những ký ức kia chỉ là mảnh vỡ mà thôi, cho nên, đây chỉ là ta căn cứ những cái kia mảnh vỡ, bù xong kết quả. Còn có phải là thật hay không tương, ta hiện tại cũng không thể xác định. Ta chỉ là thấy được. . . Một cái thể giới khác bị hủy diệt về sau, người ở phía trên nhóm hốt hoảng chạy nạn cảnh tượng. . ."

Giang Tiêu đang nói đến, liền bị trong máy bộ đàm Đắc Thủy truyền đến gấp rút tiếng kêu cắt ngang.

"Kẻ địch xuất hiện, tốc độ rất cao, đang hướng về chúng ta nơi này đến đây."

"Quả nhiên vẫn là. . . Đến rồi!"

Giang Tiêu lập tức trầm giọng nói: "Các ngươi hiện tại lập tức quay đầu, dựa theo nguyên kế hoạch rời đi vùng nước này. Chúng ta ở phía dưới là an toàn, không cần các ngươi tiếp tục cung cấp đề phòng."

"Chỉ sợ. . . Không còn kịp rồi." Đắc Thủy cười khổ một cái: "Bọn hắn. . . Tốc độ rất cao. . ."

"Vậy cũng phải chạy!" Giang Tiêu cắn chặt hàm răng: "Poseidon hào cao nhất tốc độ có thể đi đến 25 tiết, dù cho đối phương là một thuyền, cũng không có khả năng nhanh như vậy liền theo đuổi các ngươi! Cùng bọn hắn thử vòng quanh! Chúng ta rất nhanh liền có thể đến đáy hồ!"

"Bọn hắn. . . Thật đúng là không phải một thuyền. . ."

Đắc Thủy tiếp tục cười khò: "Là một chiếc. . . Máy bay trực thăng. . ."

"Phải chết!"

Giang Tiêu rống lên.

Hắn chỉ muốn đến đây trên mặt hồ đội thuyền, lại cẩn thận mấy cũng có sợ sót, quên đi còn có mặt khác phương tiện giao thông, cũng có thể đi tới nơi này trên mặt nước.

"Giang Tiêu, làm sao bây giờ, muốn lên phù sao?"

Triệu Thiên Vũ khăn trương quay đầu lại nhìn Giang Tiêu, do dự hỏi.

". . ."

"Không cần nổi lên! Không cần nổi lên! Không cần nổi lên!"

Giang Tiêu vẫn không trả lời, trong máy bộ đàm Đắc Thủy đã kêu lớn lên.

"Nghe, Giang Tiêu, chúng ta thật vất vả mới đi đến một bước này, tuyệt không thể ngay tại lúc này từ bỏ! Người nghe thấy được sao! Trả lời ta, Giang Tiêu!"

". . . Nghe thấy được, Đắc Thủy." Giang Tiêu dùng sức siết chặt nắm đấm

"Kỳ thật chuyện này. . . Ban đầu cùng ta không có cái gì liên quan quá nhiều. Nhưng cũng không biết vì cái gì, ta chính là như vậy dễ dàng bị các người đoàn người hấp dẫn. . ."

Đắc Thủy nói liên miên lời nhai nói, mà Giang Tiêu đã có khả năng theo trong máy bộ đàm, nghe được máy bay trực thăng thanh âm

"Ta. . . Chẳng qua là cái công tượng mà thôi, cũng không có gì đặc biệt năng lực thiên phú. Ta chỉ cảm thấy mình nguyên bản mỗi ngày sinh hoạt, liền là trên thế giới tuyệt nhất sinh sống. Vui chơi giải trí, nghe một chút tướng thanh, nhân đến phát chán thời điểm, liền lái lên xe taxi kia đi kéo kéo khách nhân, cùng bọn hắn tâm sự, tán gẫu huyền huyền. . ."

"Nhưng ta lại không nghĩ rằng, ta một lần cuối cùng mở ra thuê kéo đến khách nhân, thế mà sẽ mang đến cho ta. . . Như vậy thú vị một chuyến lữ trình."

"Cho nên, mặc kệ kết quả sau cùng như thế nào, ta đều không có gì tiếc nuối." Đắc Thủy cười hắc hắc.

"Nhắm lại chó của người miệng! Đừng mẹ hắn hiện tại liền nói thật giống như lập tức sẽ chết một dạng!" Giang Tiêu nổi giận mà đối với máy truyền tin quát: "Trước đó Thương Uyên nói qua, học viện trong thời gian ngắn như vậy không có triệu tập tới bao nhiêu người, mà lại hạt giống loại chuyện này, cũng không phải viện trưởng hi vọng khuếch tán ra! Cho nên. . . Cái kia trên phi cơ trực thăng kẻ địch sẽ không rất nhiều! Người cùng Loạn Nhường hai người, khẳng định có thể đánh bại bọn hắn sống sót!"

"Hắc. . . Ta ngược lại thật ra ngóng trông." Máy truyền tin nơi đó truyền đến xoáy cánh tiếng đã càng ngày càng vang.

"Không nói, bọn hắn đã tới. Các người. . . Tiếp tục lặn xuống. Ta sẽ tiếp tục mở ra nơi này thông tin, các người cũng có thể tùy thời nghe được Poseidon hào bên trên xảy ra chuyện gì."

"Phải chết!"

Giang Tiêu siết chặt nắm đấm, mong muốn hướng chỗ nào tầng tầng nện lên một quyền đi phát tiết, nhưng ở đây biển sâu lặn xuống nước khí cụ không gian thu hẹp bên trong, bốn phía đều là dụng cụ tinh vi, đúng là không biết nên tới đâu ra tay.

"Tiếp tục. . . Lặn xuống."

Tâm Vận kiệt lực đè nén trong tiếng nói tình cảm, dùng thanh âm bình thản nói với Triệu Thiên Vũ, lại quay đầu nhìn Giang Tiêu:

"Tin tưởng bọn họ đi, Giang Tiêu. Hiện tại. . . Chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng bọn họ."

. . .

Đắc Thủy cùng Loạn Nhường hai người sống vai đứng đang điều khiển thất công boong thuyền, nhìn xem chiếc kia máy bay trực thăng bay đến Poseidon hào vùng trời.

Không có người lại lưu tại trong phòng điều khiển, lại đi thao túng đội thuyền. Đối với máy bay trực thăng tốc độ, bọn hắn đã tuyệt không có khả năng có cơ hội thoát đi.

Bay tới cũng không là máy bay trực thăng vũ trang, xem ra cho dù là dùng học viện năng lượng, cũng không có cách nào đang chiến đấu dân tộc bọn tây

Dương trên địa bàn làm ra loại đồ vật này. Đây tương đối mà nói, ít nhất còn tốt một chút, không cần lo lắng chiếc thuyền này trực tiếp bị đạn đạo cùng pháo máy đánh chìm.

Một sợi dây thừng bị theo trên phi cơ trực thăng ném rơi xuống, đang treo rũ xuống trước boong thuyền. Hết sức hiển nhiên, lập tức liền muốn

"Hắc hắc, muốn hay không. . . Thưa dịp bọn hấn xuống thời điểm tập kích một thoáng? Cái gọi là nửa độ mà kích. . ." Đắc Thủy hướng về bên cạnh Loạn Nhưỡng hỏi.

"Không." Loạn Nhưỡng lắc đầu: "Người ta đều không phải là chiến sĩ, liệu vật lộn không có cái gì phản kháng. Mà lại ta nhất định phải tại hình người hình dáng hạ tiếp xúc đối thủ, mới có thể thu hoạch đối thủ cộng hưởng tần suất. Cho nên. . . Vẫn là trước yên lặng theo dõi kỳ biến đi, xem bọn hấn xuống là ai, lại tính toán sau."

"Được. Người có kinh nghiệm, nghe người." Đắc Thủy gật đầu nói.

Đầu kia dây thừng bị bỏ xuống về sau, rất nhanh liền có hai cái thân ảnh đơn tay nắm lấy dây thừng, cực nhanh tuột xuống.

Đằng trước một cái, cứ việc tại đây tiếp cận không độ Siberia, lại vẫn chỉ mặc một bộ thật mỏng ngắn áo khoác, trên cổ bọc một đầu trắng thuần khăn quàng cổ, mang theo một bộ kính đen, nhìn ước chừng hơn ba mươi tuổi, một bộ phần tử trí thức bộ dáng.

Mà phía sau một cái, lại cả người đều bao bọc ở một kiện áo choàng màu đen bên trong, liền liền đầu cũng bị liên thể mũ trùm che lại, cho dù là trên mặt hồ như thế lớn gió cũng không có đem nhắc lên.

Mũ trùm phía dưới, một mảnh ám trầm, làm sao cũng thấy không rõ trong đó người tướng mạo.

"Lần đầu gặp gỡ, hai vị tốt." Đứng trước một người đi lên trước, hướng về Đắc Thủy cùng Loạn Nhưỡng hơi hơi gật đầu: "Tại hạ Giả Ngọc, học viện giám sát quan. Mà tại hạ thân sau. . . Chính là học viện viện trưởng!"

Đắc Thủy cùng Loạn Nhưỡng hai người đều sợ hãi cả kinh.

Cái này ăn mặc đầu bóng màu đen người. . . Liên là viện trưởng? !

Đến điểm cuối cùng thời điểm, hấn cũng rốt cục không thể không tự mình lộ diện sao?

"Nơi này liền giao cho người, Giả Ngọc." Viện trưởng từ mũ trùm hạ truyền ra thanh âm khàn giọng khô khốc, nghe không ra tuổi tác.

"Hiểu rõ." Giả Ngọc cung kính hướng về viện trưởng nhẹ gật đầu, sau đó hướng về trước người hai người đi đến.

Một cổ cảm giác kỳ dị đột nhiên từ Giả Ngọc trên thân khuếch tán ra tới. Đắc Thủy cùng Loạn Nhưỡng hai người đều cảm thấy, dùng Giả Ngọc thân thể làm hạch tâm, quanh mình ước trong phạm vi mười thước, đều đã bị khung tiến vào một loại nào đó "Phạm vi" bên trong.

Hoặc là gọi. . . Lĩnh vực.

Loạn Nhưỡng nhìn thoáng qua Đắc Thủy, bỗng nhiên vọt lên, hướng về Giả Ngọc vùng đánh một quyền.

Mục tiêu của hấn cũng không là dựa vào lấy một quyền này đánh trúng Giả Ngọc. Nếu Thương Uyên đều đã mạnh đến tình trạng như thế, như vậy người hầu cận tại viện trưởng bên người cái này giám sát quan, ít nhất cũng không nên yếu tại hấn.

Giả Ngọc không có nửa điểm phòng bị đáng vẻ, như cũ chấp tay đứng tại chỗ, trên mặt còn mang theo mỉm cười thần nhiên.

Một quyền kia, vô cùng thuận lợi, hung hăng đánh trúng Giả Ngọc mặt.

Nhưng. . . Nhưng không có lên đến bất kỳ vốn có tổn thương.

Tương phản, cũng là Loạn Nhưỡng trên nắm tay, một cổ lực lượng khổng lồ phản xung mà đến, đem hấn hung hăng chấn bay ra ngoài.

"Vô dụng." Giả Ngọc mỉm cười, lắc đầu: "Tại lĩnh vực của ta bên trong, hết thảy bạo lực đều khó có khả năng có hiệu lực."

Loạn Nhưỡng chậm rãi bò lên, cúi đầu xuống nhìn xem tay phải của mình. Trên nắm tay một mảnh tím xanh, xương bàn tay đã đứt gãy ba cây.

Cái kia không phải tới từ Giả Ngọc công kích, mà là Loạn Nhưỡng chỗ vùng ra nắm nắm lực lượng bắn ngược.

Mặc dù thân là công tượng chức giai chữa trị người, nhưng Loạn Nhưỡng duy chỉ có không năng trị đủ đích, chính là mình. Mà hấn tự lãnh năng lực, cũng kém xa chiến sĩ chức giai cường đại như vậy.

"Nếu như nếu không muốn chết, cái kia liền trả lời vấn đề của ta." Giả Ngọc đi về phía trước hai bước: "Giang Tiêu bọn hấn. . . Có hay không đã đến đây hồ?"

"Coi như đúng thì sao?" Loạn Nhưỡng đứng thẳng người, khinh thường nhìn xem Giả Ngọc, cười lạnh nói: "Hai người các người, cho là mình có khả

năng không cần bất luận cái gì công cụ, lặn xuống đáy hồ đi sao? Tuyệt vọng đi, các người đuổi không kịp chủ thượng bọn hắn!"

"Có thể hay không đuổi được, đó là chúng ta sự tình, không cần người tới quan tâm." Giả Ngọc mở ra tay: "Ta hiện tại muốn, là trả lời vấn đề của ta."

"Nếu như ta liền là không trả lời đâu?" Cười lạnh, Loạn Nhưỡng cự tuyệt trả lời vấn đề của hắn.

"Không trả lời phải không?" Giả Ngọc hừ lạnh một tiếng: "Vậy liền. . . Chỉ có chết."

Hắn đưa tay phải ra, gấp thân lên ngón tay: "Sáu. . . 7. . ."

"Chết? Ta ngược lại thật ra muốn nhìn người một chút dự định để cho ta chết như thế nào!"

Loạn Nhưỡng thân thể dần dần chìm vào lòng đất. Vừa rồi một quyền kia, mặc dù không có làm bị thương Giả Ngọc, nhưng cũng đã nhường Loạn Nhưỡng thu hoạch Giả Ngọc cộng hưởng tần suất.

Ngay tại Giả Ngọc đếm tới 9 thời điểm, Loạn Nhưỡng thân thể cũng đã toàn bộ cùng mặt đất đồng hóa.

"10!"

Đã chui vào lòng đất Loạn Nhưỡng, nghe thấy được Giả Ngọc cuối cùng hô lên mấy cái chữ kia, toàn thân chấn động mạnh một cái, sau đó trái tim kịch liệt bắt đầu nhảy lên.

"Không. . . Đây không nên! !!"

Loạn Nhưỡng ở trong lòng gào lên.

Hắn rõ ràng đã cùng mặt đất đồng hóa, không có có thân thể, lại càng không có cái gì trái tim!

Nhưng này trái tim nhanh như gió nhảy lên cảm giác, nhưng lại là tới như vậy rõ ràng rõ ràng!

Cái này sao có thể!

Theo mỗi giây 60 dưới, đến tám mươi lần, đến một trăm cái, lại đến 120 xuống. . .

Loạn Nhưỡng chỉ cảm giác đến trái tim của mình sắp sụp đổ.

Chẳng lẽ. . . Phải chết sao?

Thế nhưng là còn chưa hiểu. . . Kẻ địch năng lực đến tột cùng là cái gì!

Nhưng dù vậy. . . Cũng nhất định phải. . . Trước khi chết. . . Kéo lấy hắn cùng một chỗ đồng quy vu tận!

Loạn Nhưỡng dùng hết toàn thân cuối cùng khí lực, phát động năng lực.

Giả Ngọc. . . Lại như cũ đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, liền liền trên mặt mỉm cười cũng không có chút nào cải biến.

Không dùng? !

Nhưng Loạn Nhưỡng lại cũng không có giống trước đó một quyền kia một dạng, công kích bị phản bắn trở về. Có lẽ là bởi vì chấn động tần suất khác biệt, cho nên đối với mình vô hiệu đi.

Nhưng. . . Vì cái gì Giả Ngọc có thể đủ để tránh bị tổn thương?

Còn có. . . Chính mình trái tim kinh hoàng. . . Đến tột cùng là thế nào bị dẫn phát?

Tim đập tốc độ đã đạt đến mỗi giây gần 200 xuống.

Có thể Giả Ngọc rõ ràng chỉ là chấp hai tay sau lưng, không có chút nào động tác!

Một cái ý niệm trong đầu đột nhiên tại Loạn Nhưỡng trong đầu lóe lên, như là bỗng nhiên vừa hiện quang sáng.

Nhất định phải. . . Nói cho Đắc Thủy. . . Còn có. . . Đấy hồ chủ thượng bọn hắn. . .

"A? Còn chưa có chết sao? Kiên trì thời gian so những người khác càng lâu đây." Giả Ngọc cười nhạt một tiếng, nhìn xem theo trên mặt đất nổi lên Loạn Nhưỡng, đang ở tay vỗ ngực, sắc mặt tím xanh, không được kịch liệt thở hào hển.

"Đắc Thủy. . . Cái tên này. . . Là quy tắc hệ. . ."

"Thế nhưng là. . . Công chúa sớm muộn là muốn tìm tới một cái vương tử nha! Coi như đến lúc đó, kỵ sĩ cũng sẽ một mực thủ hộ lấy công chúa sao?"

Tóc đỏ kỵ sĩ nhắm mắt lại. Tại hai mắt nhắm lại một khắc này, đáy mắt lóe lên một vết bất đắc dĩ cùng sầu bi. Nhưng ở mở ra thời điểm, cũng đã khôi phục thành một mảnh thư thái cùng kiên định.

"Đúng thế. Vô luận đến khi nào, kỵ sĩ đều sẽ một mực thủ hộ lấy công chúa. Cho dù là. . . Công chúa đã tìm được thuộc về mình vương tử, cũng giống như vậy. . ."

"Cái kia. . . Kỵ sĩ hội ăn vương tử đám sao?"

"Sẽ không. Chỉ cần là công chúa chỗ yêu người, cũng sẽ là kỵ sĩ chỗ yêu người. Kỵ sĩ. . . Hội tính cả công chúa, cùng nàng chỗ yêu người. . . Cùng nhau thủ hộ, dù cho giao ra cái giá bằng cả mạng sống."

"Hi hi. . . Loạn Nhường chừng chặc đàng hoàng nói chuyện đáng về. . . Thật đúng là đáng yêu đâu! Vậy được rồi ~ đến, chuẩn bị nhận lấy ta chú ấn đi!"

"Được rồi! Đã hoàn thành! Như vậy từ hôm nay trở đi, Loạn Nhường chính là ta chuyên môn kỵ sĩ nữa nha! Cả một đời đều muốn sủng ái ta nha!"

"Hiểu rõ, chủ thượng."

"A? Không là công chúa sao?!"

"Đúng vậy, chủ thượng."

"Uy! Loạn Nhường! Ta tất cả nói là công chúa! Trước người không phải cũng đã đáp ứng, muốn một mực gọi ta công chúa sao!"

"Không sai, chủ thượng."

"Uy! !! Tên ngớ ngẩn Loạn Nhường! !!! Gọi ta công chúa! ! ! ! !!"

"Được rồi, chủ thượng."

". . ."

". . ."

"Hừ! Chán ghét Loạn Nhường! Đại lừa gạt! Không gọi liền không gọi! Ta về sau. . . Cũng không tiếp tục phải nghe người gọi ta công chúa!"

"Biết, chủ thượng."

. . .

Cho tới giờ khắc này, Tâm Vận mới rút cuộc minh bạch, vì cái gì đang tiếp thụ chú ấn về sau, Loạn Nhường hội không còn có xưng hô qua chính mình một lần công chúa, mà cứng nhắc đem xưng hô cải thành chủ thượng.

Mà Tâm Vận cũng rút cuộc hiểu rõ, vì cái gì tại điểm cuối của sinh mệnh thời khắc, Loạn Nhường hội lại một lần nữa nhặt lên phủ bụi nhiều năm danh xưng kia.

"Người biết không, Giang Tiêu?" Tâm Vận ngẩng đầu, nhìn xem Giang Tiêu, lệ rơi đầy mặt.

"Cái gì?" Giang Tiêu than nhẹ một tiếng hỏi.

"Ta cả đời này, duy nhất thực hiện qua một cái chú ấn, chính là cho Loạn Nhường. Mà ta hối hận nhất sự tình, chính là cho hắn. . . Cái kia chú ấn."

. . .

"Cám ơn người, Loạn Nhường. Người cho tình báo của ta, ta là sẽ không quên."

Đắc Thủy ngồi xuống vươn tay, nhẹ nhàng đặt tại Loạn Nhường trên hai mắt, đem cặp mắt của hắn thu về. Sau đó đứng người lên, hít sâu một hơi, đối mặt với Giả Ngọc.

Giả Ngọc biểu lộ vẫn như cũ là mỉm cười, nhưng lại chỉ ở ánh mắt bên trong, có một ít hơi hơi bối rối.

Mà Đắc Thủy đại não cũng bắt đầu nhanh như gió chuyển động.

Quy tắc hệ năng lực, không có khả năng miễn trừ tự thân. Cho nên. . . Trọng yếu nhất, liền là tìm ra quy tắc, sau đó tại quy tắc này phía dưới, cùng kẻ địch đối kháng.

Bởi vì không có trả lời Giả Ngọc vấn đề, cho nên. . . Loạn Nhưỡng chết rồi.

Như vậy. . . Hẳn ít nhất đã đã chứng minh một điểm—— tại lĩnh vực này bên trong, cự tuyệt trả lời đối phương đặt câu hỏi, sẽ chết.

Như vậy. . . Nói láo đâu?

Đắc Thủy hít sâu một hơi, đưa ra chính mình vấn đề thứ nhất: "Giả Ngọc, tại lĩnh vực của ngươi bên trong, nói láo kết quả hội là như thế nào?"

"Không sẽ như thế nào. Chỉ cần hỏi đáp vấn đề, cho dù là nói láo cũng không quan hệ." Giả Ngọc nhẹ nhõm mỉm cười.

Chỉ cần hỏi đáp, cho dù là nói láo cũng không quan hệ?

Đắc Thủy nhíu chặt lông mày, trong lòng cực nhanh suy luận lấy.

Này tuyệt không phù hợp lẽ thường.

Nếu như vèn vèn là nếu như vậy, như vậy Giả Ngọc tuyệt không có khả năng như vậy không có sợ hãi. Loại năng lực này, không có khả năng khiến cho hắn leo đến học viện giám sát quan vị trí trọng yếu như vậy, cũng không có khả năng nhường viện trưởng tại đây thời khắc quan trọng nhất, khiến cho hắn cùng đi tại bên cạnh mình.

Nói cách khác, Đắc Thủy cơ hồ có thể xác định, Giả Ngọc câu trả lời này, là đang nói láo.

Nhưng. . . Này chẳng lẽ không phải một cái nghịch lý sao? !

Nếu như nói láo cũng sẽ có được cự tuyệt trả lời một dạng kết quả, là trái tim vỡ tan từ vong, như vậy Giả Ngọc hiện tại. . . Rõ ràng nên đã chết đi.

Nhưng hắn nếu nhẹ nhàng như vậy đứng ở chỗ này, vậy liền mang ý nghĩa. . . Câu nói này không phải nói láo?

Nhưng nếu như câu nói này không phải nói láo. . . Như vậy. . . Loại năng lực này đến cùng còn có ý nghĩa gì tồn tại?

Không. . . Nhất định có cái gì không đúng! Nhưng. . . Lỡ thủng đến tốt cùng ở đâu?

Đắc Thủy cái trán đã chảy ra róc rách mồ hôi.

Chiến đấu như vậy, nhìn gió êm sóng lặng, nhưng trên thực tế lại so sinh tử vật lộn càng thêm hung hiểm!

Không có thương tổn, chỉ có chết. Mà lại, là dựa vào một câu, liền có thể quyết người sinh tử!

"Như vậy, giờ đến phiên ta đặt câu hỏi." Giả Ngọc nhún vai: "Ngươi có nguyện ý hay không thay đổi địa vị, gia nhập học viện đâu?"

Đây là. . . Cái gì câu thí vấn đề!

Đắc Thủy kiệt lực đè nén trên mặt biểu lộ, mới không có lên tiếng mắng tới.

Đến loại thời điểm này, mới đến lâm trận chiêu hàng?

Nhưng. . . Có vết xe đổ Loạn Nhưỡng tại, Đắc Thủy biết mình nhất định phải trả lời vấn đề.

"Không nguyện ý."

Đắc Thủy đang hoàng trả lời vấn đề này, không có bất kỳ cái gì thêm lời thừa thãi.

Hắn biết, chính mình không tính là hết sức thông minh, còn kém rất rất xa khiến cho hắn say mê Giang Tiêu, cũng so ra kém có trí khôn truyền thừa Tâm Vận. Nếu không phải Loạn Nhưỡng tại thời khắc cuối cùng điểm ra Giả Ngọc khả năng có năng lực, Đắc Thủy chỉ riêng dựa vào chính mình, có lẽ căn bản không có cách nào nghĩ đến phải làm thế nào đối phó Giả Ngọc.

Cho nên, hắn hiện tại nhất định phải đem hết thảy tế bào não, hết thảy năng lực suy tính, đều dùng tại phân tích Giả Ngọc năng lực bên trên.

"Ừm" Giả Ngọc nhẹ gật đầu, nhưng Đắc Thủy lại chú ý tới, hắn tựa hồ tại chính mình trả lời trong chớp mắt, biểu lộ có một tia căng cứng, nhưng đang nghe đáp án về sau, lại trong nháy mắt buông lỏng xuống.

Đây là. . . Vì cái gì?

Năng lực của hắn. . . Không phải nhằm vào bị đặt câu hỏi người sao?

Vì cái gì đang trả lời một khác này, chính hắn cũng sẽ khẩn trương?

Năng lực của hắn. . . Đến tốt cùng là cái gì?

"Người. . . năng lực. . . Là cái gì?" Đắc Thủy suy nghĩ một chút, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

"Không thể trả lời. Người chẳng lẽ thật cho là, quy tắc hệ năng lực, nhất định không có khả năng miễn trừ tự thân sao?" Giả trên mặt ngọc mang theo trêu chọc ý cười, thản nhiên nói.

". . ."

Đắc Thủy trầm mặc.

Xác thực, hẳn cũng không xác định, đầu này quy luật có tồn tại hay không.

Chẳng qua là Loạn Nhưỡng cùng trước đó Tâm Vận, đều từng tại trong tiểu đội đề cập tới đầu này mà thôi, nhưng Tâm Vận cũng đã nói, này vèn vèn bọn hắn căn cứ đã thấy giác tính giả, làm ra môn thống kê phán đoán.

Mặc dù bọn hắn chưa từng thấy qua ngoại lệ, nhưng. . .

Nếu là có ngoại lệ đâu?

Đắc Thủy trong lòng đang không ngừng như thế tính toán lúc, lại đột nhiên nhìn thấy Giả Ngọc trên mặt mỉm cười trở nên càng thêm sáng lạn lên, trong lòng cũng báo động bỗng nhiên dâng lên.

Hắn vừa rồi. . . Đề một cái câu hỏi!

Mặc dù nhìn chỉ giống là đơn thuần trào phúng, nhưng này. . . Dù sao cũng là một cái câu hỏi!

"Đúng vậy, ta đích xác thì cho là như vậy!"

Đắc Thủy vội vàng chém đinh chặt sắt hồi đáp, đồng thời sau lưng xuất mồ hôi lạnh cả người.

Bởi vì hắn chú ý tới, Giả Ngọc nguyên bản tại Loạn Nhưỡng trước khi chết, để ở trước ngực bấm tay tính toán cái tay kia, đã chẳng biết lúc nào lặng lẽ thả hồi trở lại chấp sau lưng.

Hắn. . . Còn tại tính toán!

Trả lời vấn đề này, Đắc Thủy cũng nhìn thấy Giả Ngọc trong mắt một vết thất vọng chớp mắt là qua.

Hắn. . . Đừng là phải hỏi đáp tới giết người.

Nhưng. . . Hiện tại trọng yếu nhất, liền là tìm tới cái kia "Phát động điều kiện" !

Đến tột cùng như thế nào đặt câu hỏi, mới là trả lời người nhất định phải trả lời?

Đến tột cùng như thế nào trả lời, mới là sẽ để cho trả lời người từ vong?

Vì cái gì chính mình đặt câu hỏi, Giả Ngọc là có thể không trở ngại chút nào cự tuyệt trả lời, lại sẽ không nhận ảnh hưởng?

Đắc Thủy bỗng nhiên quay đầu, co căng chạy như điên.

"Muốn chạy trốn?"

"Không phải chạy trốn!" Cho dù là ngay tại lúc này, Đắc Thủy cũng chưa quên trả lời Giả Ngọc vấn đề.

Hắn chạy như điên phương hướng, cũng không phải là nơi khác, mà là —— bên trong buồng lái này.

"Giang Tiêu! Người đã nghe thấy được mới vừa đối thoại đi! Nói cho ta biết, đáp ứng giải quyết như thế nào cái tên này! Năng lực của hắn đến tột cùng là cái gì!" Đắc Thủy bỗng nhiên vọt tới bàn điều khiển trước, mở ra máy bộ đàm.

Mới vừa Đắc Thủy chỉ là đóng lại Poseidon hào bên trên khuếch đại âm thanh thiết bị mà thôi. Mặc dù Giang Tiêu lời nói không cách nào truyền tới, nhưng nơi này phát sinh hết thảy, lại một mực bị hắn thu hết trong tai.

"Phải chết! Người làm sao hiện tại mới nghĩ đến hỏi ta! Trước người vì cái gì đóng lại máy truyền tin!"

Trong máy bộ đàm, truyền ra Giang Tiêu thanh âm tức giận.

"Mẹ nó đây không phải mẹ nó không nghĩ tới sao! Bớt nói nhảm, tranh thủ thời gian cho gia chi cháu!" Nói chuyện với Giang Tiêu lúc, Đắc Thủy lại tự động hoá giải thành kinh phiến tử.

Già Ngọc sắc mặt đã xanh mét, tron ven tràm mắ năm giây, mới cắn răng nghiêng lợi phun ra một chữ.

Hoàn toàn vượt quá Đắc Thủy dự kiến, lần này, Giả Ngọc vậy mà cấp ra cùng lần trước hoàn toàn khác biệt đáp án!

Cái này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? !

Rõ ràng là vấn đề giống như trước, vì cái gì chính mình theo Giang Tiêu trong miệng thuật lại đi ra, Giả Ngọc lại thay đổi một đáp án? !

"Tiếp tục hỏi, đừng có ngừng! Đồng thời từ giờ trở đi, mỗi một cái đặt câu hỏi, người đều phải tuân hoàn theo chỉ thị của ta, ở trong lòng suy đoán một vấn đề đáp án!"

"Giả Ngọc, năng lực của người hạn chế, có phải hay không nhất định phải dùng câu nghi vấn tới phát động, mà không liên quan đến đặc thù câu nghi vấn? —— Đắc Thủy, trong lòng người đáp án đúng đúng!"

"..."

Lần này, Giả Ngọc yên lặng thời gian dài hơn.

Nhưng rốt cục, hắn vẫn là nhẹ nhàng mở miệng trả lời vấn đề: "Đúng vậy, không sai."

"Ngọa tào! Nguyên lai là như thế! Giang Tiêu người... Người thật mẹ hắn là một thiên tài!"

Đắc Thủy dùng sức đập một cái bắp đùi của mình, cao hứng bùng bùng quay đầu về mấy truyền tin trách móc.

Nói cách khác, tại Giả Ngọc phạm vi năng lực bên trong, lại bởi vì trả lời sai lầm, cùng với cự tuyệt trả lời, mà dẫn đến bị đặt câu hỏi người tử vong, chỉ có có thể dùng "Được" hoặc "Không" đến trả lời câu.

"Tiếp tục đặt câu hỏi!"

"Giả Ngọc, năng lực của người hạn chế, có phải hay không tại đặt câu hỏi trước đó, nhất định phải ở trong lòng đối với đối phương đem sẽ nói ra, cái kia câu trả lời chân thật làm ra dự đoán! Nếu như kết quả cùng dự đoán không phù hợp, chết sẽ là đặt câu hỏi người? Đắc Thủy, trong lòng người đáp án đúng đúng!"

"... Đúng thế."

Giả Ngọc sắc mặt đã tro như cây khô.

...

"Thao!"

Ngồi tại lặn xuống nước khí cụ bên trong Giang Tiêu, kích động đến hồng quang đầy mặt, nhưng trên trán cũng đầy là mồ hôi.

Mặc dù đánh cược mệnh là Đắc Thủy, nhưng hắn mới vừa lại làm sao có thể không khẩn trương?

Chỉ cần nhưng phạm có một tia sơ hở, Đắc Thủy liền cũng sẽ như là Loạn Nhường một dạng, hoặc là... Như là Giang Tiêu từng gặp Lực Tàn một dạng, trái tim bạo liệt mà chết.

Theo lúc đầu Lực Tàn tìm tới chính mình về sau, Giang Tiêu trong lòng liền một mực hoài nghi lấy, cái kia có lẽ là tại Giả Ngọc bày mưu đặt kế phía dưới.

Mà Lực Tàn tử trạng, càng làm cho Giang Tiêu trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Chính như lúc trước hắn từng nói với Tâm Vận qua như thế, nếu là cái kia một mực tại bên cạnh nghe lén người, có thể tùy tâm sở dục giết chết Lực Tàn, như vậy lại vì sao bất quá dứt khoát đem Giang Tiêu cũng giết chết... Hoặc là trực tiếp đi hỏi ra vấn đề kia đâu?

Chuyện này, một mực như là về lo lắng, xoay quanh tại Giang Tiêu trong đầu, vùng đi không được.

Tới hôm nay, tính cả Poseidon hào bên trên phát sinh hết thảy, rốt cục có thể lẫn nhau ăn chứng!

Giang Tiêu trong lòng, đã có chín thành chắc chắn. Vô luận là Giả Ngọc năng lực, vẫn là... Phải làm thế nào đem hắn đưa vào chỗ chết!

"Nghe, Đắc Thủy, từ giờ trở đi, vô luận hắn hỏi vấn đề gì, người cũng đừng hoảng trả lời. Ta đã nhận rõ năng lực của hắn, cho nên không cần đến lo lắng! Chỉ cần người thành thành thật thật theo đi làm theo lời ta, hắn tuyệt không giết được người!"

"Tốt!" Đắc Thủy lòng tin mười phần cao giọng hồi đáp.

Mà Giả Ngọc, cũng đã một mặt tro tàn, không còn có nguyên bản trên mặt cái kia nhẹ nhõm mỉm cười.

Năng lực của hắn mặc dù có khả năng được xưng là khó giải quy tắc hệ năng lực một trong, nhưng lại tất cả đều là ý lại tại đối thủ không hiểu rõ bên trên.

Giả Ngọc bình sinh, còn không có một lần bị người hoàn toàn nhìn thấu qua năng lực của mình. Nhưng lại vào hôm nay... Bị Giang Tiêu liếc mắt xem thấu! ?

Mà Giang Tiêu trong tay nắm giữ, vậy mà vền vẹn Loạn Nhưỡng chết, cùng với chính mình cùng tại Đắc Thủy vài câu đối thoại? !

Tâm tư của người đàn ông này đến tột cùng có nhiều tình tế tỉ mỉ, thâm trầm bao nhiêu, khừu giác có nhiều nhạy cảm? !

Không... Không chỉ là như thế... Giang Tiêu biết, không phải chỉ từ mình tới đặt trên chiếc thuyền này về sau chỗ để lộ ra tin tức liền có thể suy đoán ra.

Còn bao gồm Lực Tàn chết!

Giả Ngọc đột nhiên thống hận từ bản thân đến, vì cái gì khi đó sẽ làm ra quyết định như vậy, đem Lực Tàn phái đi khảo vấn Giang Tiêu!

Mặc dù một lần kia đạt được Giang Tiêu lúc ấy xác thực không có giấu diếm Từ Yên di ngôn chứng cứ, ngay lúc đó Giả Ngọc còn tự cho là mà tính toán. Nhưng... Lại không nghĩ rằng hậu hoạn vậy mà càng thêm nghiêm trọng!

Bất quá...

Giả Ngọc trong lòng còn là có cuối cùng một tia lực lượng.

Cho dù là như thế, sau cùng cũng bất quá là cái không thắng không bại kết cục. Nếu hai bên đều đã sáng tỏ quy tắc của trò chơi này, như vậy, mặc dù hắn đã không cách nào dựa vào quy tắc đánh giết tại Đắc Thủy, nhưng tại Đắc Thủy... Cũng đồng dạng không có cách nào đánh giết hắn!

"Người hiện tại trong lòng nghĩ, có phải hay không ta cũng bất người không có cách nào?"

Trong máy bộ đàm, Giang Tiêu thanh âm tràn đầy trêu chọc: "Thuật lại đi, Đắc Thủy."

"Vâng." Giả Ngọc lồng ngực hơi hơi phập phồng, không chờ đến nước thuật lại, cũng đã nói ra trả lời.

"Như vậy... Ta liền tiếp tục hỏi."

Đắc Thủy trên mặt cũng treo đầy mỉm cười thắng lợi, ấn lấy trong máy bộ đàm Giang Tiêu, mỗi chữ mỗi câu thuật lại lấy: "Cái kia trời đi đến Giang Tiêu trong nhà Lực Tàn, có phải hay không là người chỉ điểm?"

Phải chết!

Giả Ngọc trong hai mắt, con ngươi bỗng nhiên co vào.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí, hắn dùng ánh mắt còn lại nhìn sang bên cạnh thân.

Cái kia ăn mặc một thân màu đen che đầy bào đàn ông, vẫn đang đứng bên cạnh hắn.

Mặc dù, liền khuôn mặt đều giấu ở mũ trùm hạ trong bóng tối, căn bản thấy không rõ ánh mắt của hắn chỗ hướng, nhưng Giả Ngọc lại có thể rõ ràng cảm giác được, một hồi hắc ám khí tức, đã quấn quanh ở trên người hắn.

Giả Ngọc đối thủ chương tám bắt đầu trở nên ẩm ướt, qua trong giấy lát liền bị mồ hôi chỗ dính đầy.

Hắn đã không có cách nào hỏi ra làm cho nước không cách nào trả lời vấn đề, nhưng... Đây lại cũng không có nghĩa là, Đắc Thủy, hoặc là nói đến nước sau lưng Giang Tiêu, hỏi không ra khiến cho hắn không cách nào trả lời vấn đề!

"Người là... Dự định cự tuyệt trả lời sao?" Đắc Thủy cười hắc hắc, đặc ý nhìn xem Giả Ngọc.

Thời khắc này tình thế, qua trong giấy lát cũng đã đảo hướng hắn bên này.

"Vâng... Là ta phải tới..."

Rốt cục, đến cao minh Thủy Tâm bên trong mặc niệm thứ tám giây lúc, Giả Ngọc rốt cục chán nản trả lời vấn đề.

"Rất tốt. Như vậy, tiếp tục trả lời đi. Người lúc đó dự định, có phải là hay không chính mình đến đây chiếm lấy hạt giống?"

"... Là."

"Người có phải hay không dự định chiếm lấy hạt giống về sau, lấy được trong đó lực lượng, sau đó cướp viện trưởng quyền vị?"

"..."

Giả Ngọc hô hấp thô trọng, ánh mắt hướng về bên cạnh viện trưởng nhìn lại.

"Trả lời ta à! Giả Ngọc!"

Đắc Thủy cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc lớn rống lên.

Giả Ngọc nắm chặt hai nắm đấm lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, làm thế nào cũng không cách nào đem đáp án kia nói ra miệng.

Thân là giám sát quan hần, ban đầu trên người gánh vác trách nhiệm chính là tra xét học viện nhân viên, thanh lý có làm phản tình nghi đối tượng.

Mà hần... Chính mình lại sinh ra dị tâm!

Như vậy viện trưởng... Lại hội xử trí như thế nào hần?

Mà vấn đề mấu chốt nhất là, tại năng lực phát động trong lúc đó, lĩnh vực bên trong có vấn đề mới sinh ra, nếu như không có trả lời đặt câu hỏi, liền không cách nào thu lại năng lực.

Giả Ngọc trên trán đã mồ hôi đầm đìa.

Một bên viện trưởng, lại như cũ không có bất kỳ cái gì động tác, chỉ là nguyên đứng đấy, cả người che tại màu đen che đầy bảo bên trong, nhìn không ra là giận là kinh. Liền phảng phất mới vừa đối thoại, cùng hần không hề quan hệ.

"Vâng! ! ! ! !"

Giả Ngọc khàn khàn cuống họng, một lần cuối cùng hô lên đáp án, liền nhanh chóng xoay người hướng về ngoài cửa cướp đường lao ra, đồng thời thu lại năng lực.

Mặc dù đây là trong hồ trên thuyền, căn bản không đường thối lui, nhưng Giả Ngọc đã không lo được nhiều như vậy.

Cho dù là vượt qua mạn thuyền, một đầu đâm vào băng lãnh trong hồ nước cũng tốt, ít nhất như thế còn có cơ hội sống sót!

Nếu như... Viện trưởng có thể cho hần cơ hội này!

Tại Giả Ngọc toàn lực hướng ra phía ngoài di động thân hình thời điểm, khóe mắt của hần cũng một mực nhìn chăm chú lấy viện trưởng thân ảnh.

Không có... Không có bất kỳ cái gì động tác!

Có lẽ... Có thể chạy mất! Giả Ngọc trong lòng nổi lên ý nghĩ này.

Mặc dù toàn bộ học viện, cũng không có người từng gặp viện trưởng thi triển năng lực, thậm chí cơ hồ không ai thấy qua diện mục thật của hần, nhưng ở nghe đồn rằng, viện trưởng thực lực lại là mạnh đến trình độ đáng sợ.

Giả Ngọc không có ý định đi ném thử, cũng không có can đảm đi ném thử.

Hần chỉ muốn chạy! Chạy càng xa càng tốt!

Có lẽ... Viện trưởng sẽ thả hần một con đường sống!

Dù sao cho tới giờ khắc này mới thôi, viện trưởng đều từ đầu đến cuối không có làm ra phản ứng chút nào.

Nếu hạt giống... Đã gần ngay trước mắt, như vậy viện trưởng có lẽ cũng sẽ không như vậy chú ý hần làm phản hành vi đi...

Dù sao, ý nghĩ của hần chẳng qua là một cái ý niệm trong đầu, xa không tới thành công tình trạng.

Phi thân vọt lên Giả Ngọc trong lòng một hồi chờ mong, khoang điều khiển ngoài cửa mạn thuyền đã gần trong gang tấc, có thể thấy rõ ràng.

"Thành công!"

Giả Ngọc một chân rút cục vượt ra ngoài cửa!

Sau đó, chỉ cần...

Chờ chút!

Giả Ngọc bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Trước mắt của hần, rõ ràng là... Khoang điều khiển!

Cùng với đứng tại cửa khoang bên trong, mặt đối mặt đối lập lấy Đắc Thủy, cùng với... Viện trưởng!

Đây là có chuyện gì... ?

Giả Ngọc do dự quay đầu nhìn thoáng qua.

Sau lưng mới là cửa khoang, mới là ngoài cửa khoang boong thuyền cùng mạn thuyền.

Có thể chính mình vừa mới... Rõ ràng là mặt hướng lấy cửa khoang hướng ra phía ngoài bay vút!

Giả Ngọc trấn lưu lại một giọt mồ hôi lạnh tới.

Vì cái gì, vì sao lại đột nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ? Mà lại là tại không có bất kỳ cái gì phát giác dưới tình huống!

Hắn ở trong lòng yên lặng đếm ba giây, bỗng nhiên quay người lại, hướng về sau lưng phóng đi.

Lần này... Sẽ không lại sai lầm đi!

Nhưng thân thể xuyên qua cửa khoang trong nháy mắt đó, phảng phất thời gian đình chỉ, vô số bóng mờ lưu động, nhưng lại giống như không có cái gì phát sinh.

Mà Giả Ngọc lúc rơi xuống đất, lại vẫn như cũ là thân đang điều khiển trong khoang thuyền. Đối mặt với phương hướng, vẫn như cũ là viện trưởng cùng Đắc Thủy.

"Cái này. . . Điều đó không có khả năng!"

Giả Ngọc thờ hồn hèn kêu to.

"Giả Ngọc, ta hết sức tiếc hận."

Mũ trùm dưới mặt đất, truyền đến viện trưởng thanh âm khàn khàn: "Ngươi vừa rồi, làm một lựa chọn sai lầm"

"Viện trưởng... Đại nhân..."

Giả Ngọc hiện tại đã có thể xác định, vừa rồi chính mình làm sao cũng không cách nào đi ra cái này khoang điều khiển, là do ở viện trưởng năng lực.

"Ngươi biết không? Nếu như ngươi vừa rồi trả lời cái vấn đề về sau, có thể thành khẩn ở trước mặt ta quỳ xuống, khẩn cầu sự tha thứ của ta, ta là hội bỏ qua ngươi."

"Viện trưởng... Viện trưởng đại nhân! Xin tha thứ ta! Ta... Ta đã biết sai! Mời xem tại ta... Làm học viện hiệu lực nhiều năm như vậy mức..."

Giả Ngọc hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối viện trưởng trước mặt, mặt mũi tràn đầy tái nhợt, toàn thân đều như là run rẩy run rẩy.

Đó cũng không phải viện trưởng dùng Tế Tự chức giai chỗ thả ra tinh thần uy áp, mà chỉ là Giả Ngọc đơn thuần hoảng hốt tạo thành.

"Hiện tại mới cầu xin tha thứ... Không cảm thấy hơi muộn một chút sao?" Viện trưởng giọng khàn khàn vẫn như cũ là thông thả mà bình thản, nhưng nghe tại Giả Ngọc trong tai, lại là vô cùng đáng sợ: "Ngươi cho rằng... Sự phản bội của ngươi hành vi, ta trước đó không biết sao? Ta có khả năng cho phép ngươi phản bội một lần, nhưng... Lại không thể chịu đựng ngươi nhất gan cùng không có đảm đương."

"Xin mời... Xin mời dù như thế nào..." Giả Ngọc cầu xin tha thứ chỉ nói đến một nửa, liền đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì, hắn nhìn thấy một cái bóng lưng, đang ở trước mắt, quỳ trên mặt đất, khẽ run.

Ngắn áo khoác, ở phía sau dẫn lên lộ ra một đạo trắng khăn quàng cổ dấu vết.

Cái kia rõ ràng là chính hắn ăn mặc...

Có thể... Người làm sao có thể thấy được bóng lưng của mình?

Điều đó không có khả năng!

Giả Ngọc thử giật giật gót chân, mà trước mắt cái bóng lưng kia, chân cũng đồng dạng động khẽ động, không sai chút nào.

Đây là...

Giả Ngọc vừa mới ngẩng đầu lên, muốn thả tiếng cuồng hô, lại nghe thấy viện trưởng nhàn nhạt cười một tiếng.

Sau một khắc, Giả Ngọc liền đã mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: thăm dò hạt giống

"Cho nên, không còn lo lắng nhiều ha sao?"

Giang Tiêu trong lòng đột nhiên chấn động, nhìn phía bên cạnh Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận hai người. Mà ánh mắt hai người, cũng đồng loạt nhìn về phía Giang Tiêu.

Ba người cùng nhau cảm ứng được, tại bên trái đằng trước nơi nào đó, có vật gì đó đang kêu gọi bọn hắn.

Cái kia có điểm cùng loại với trước đây Nghiệt Táng phá kén mà ra về sau, cùng Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ tiến hành giao lưu tinh thần lúc cảm giác, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau.

Nếu như đưa ra so sánh nói lời, Nghiệt Táng trao đổi, là "Nói chuyện", mà bây giờ xuất hiện tại trong lòng ba người, lại là "Máy ghi âm", hoặc là nói, "Quảng bá".

Từ Yên lưu lại ghi âm thảo luận, quả nhiên không có chút nào sai!

Giang Tiêu hướng về cái hướng kia so đo thủ thế, Triệu Thiên Vũ hiểu ý gật gật đầu, điều khiển Calitri cùng hào hướng về cái hướng kia chạy tới.

"Ta... Cần muốn suy tính một chút."

Giang Tiêu suy nghĩ một chút, hồi đáp.

"Thật sao? Như vậy, ngươi cần muốn cân nhắc bao lâu?"

"Không biết... Năm phút đồng hồ? Hoặc là... Mười phút đồng hồ? Chuyện trọng yếu như vậy, làm sao có thể như vậy mà đơn giản quyết định?" Giang Tiêu thuận miệng qua loa tặc trách lấy. Chỉ cần lại có nhiều như vậy thời gian, liền có thể thuận lợi đến hạt giống bên trong.

Hiện tại vấn đề duy nhất, liền là Đắc Thủy.

Loạn Nhưỡng đã chết, lão Isaiah cũng đã chết.

Giang Tiêu tuyệt không hy vọng Đắc Thủy cũng chết đi, đây vốn chính là không có quan hệ gì với hắn sự tình!

Nhưng... Thân ở dưới nước ba người bọn họ, muốn như thế nào mới có thể cứu hạ Đắc Thủy, hoặc là thuyết phục viện trưởng khiến cho hắn rời đi? Giang Tiêu vắt hết dịch não, cũng không có ở chung một cái thích hợp biện pháp.

"Hiểu rõ. Nói cách khác, tiếp qua năm đến mười phút đồng hồ, các ngươi liền có thể đến hạt giống vị trí đi?" Viện trưởng cười cười: "Không sao, ta có thể đợi các ngươi. Mà lại... Ngươi có khả năng yên tâm, ta cũng không tính giết chết trên thuyền cái này tiểu hắc quỷ."

"Đen mẹ ngươi..." Đắc Thủy vừa muốn tức miệng mắng to, lại bị Giang Tiêu nghiêm nghị quát bảo ngưng lại: "Đắc Thủy im miệng!"

"Viện trưởng tiên sinh, nếu như ta có khả năng đưa ngươi lời mới rồi xem làm một loại hứa hẹn, như vậy vì để cho ta an tâm suy nghĩ, ngươi có thể dùng cho phép đồng bạn của ta nên rời đi trước?"

"Có khả năng, ta cũng không có ý kiến gì." Viện trưởng hỏi hột hột đáp: "Ta muốn chỉ là hạt giống. Mà không thể trợ giúp ta được đến hạt giống giết chóc, lại có ý nghĩa gì?"

"... Đa tạ." Giang Tiêu trấn định nói một tiếng cảm ơn, lại vội vàng hướng Đắc Thủy nói: "Đắc Thủy, ngươi nghe thấy được sao? Hiện tại lập tức cười trên thuyền thuyền cứu nạn rời đi, đi bên bờ lên thuyền địa điểm chờ chúng ta. Nếu như qua một ngày, chúng ta còn không có đi tìm ngươi lời nói, liền... Tự nghĩ biện pháp hồi trở lại nước Mỹ đi thôi."

"... Tốt."

Đắc Thủy rất rõ ràng, chính mình giờ phút này tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ có thể trở thành Giang Tiêu gánh vác. Không có bất kỳ cái gì lập dị bà mẹ, dứt khoát đáp ứng nói, sau đó quay người liền hướng về ngoài cửa khoang đi đến.

"Uy, Giang Tiêu, tiểu tử ngươi cẩn thận một chút."

Đi tới nơi cửa khoang, Đắc Thủy cuối cùng vẫn là không có thể chịu ở, quay đầu hướng về trong khoang thuyền rồng lớn một tiếng, lúc này mới tầng tầng ném lên môn, bước đi lên boong thuyền.

"Tốt, bằng hữu của ngươi đã rời đi. Ta nghĩ... Mặc dù ngươi nhìn không thấy, nhưng dùng thân phận của ta, ngươi hẳn là không đến mức lo lắng ta đang gạt ngươi đi."

Đợi cho Đắc Thủy rời đi về sau, viện trưởng mới hướng về Giang Tiêu chậm rãi nói.

"Đó là đương nhiên."

"Như vậy, vừa rồi vấn đề, có thể cho ta đáp án sao?"

Viện trưởng vừa nói, một bên ánh mắt nhìn về phía trước người đài điều khiển, ở phía trên không ngừng tìm tặc lấy.

Rất nhanh, hần liền tìm được đồng bộ biểu hiện Calitri cùng hào chiều sâu cùng phương vị tin tức biểu hiện giới diện.

Poseidon hào dạng này khoa khảo thuyền, cùng Calitri cùng hào sâu như vậy biển lặn xuống nước khí cụ, lại làm sao có thể không có dạng này phân phối?

"Tốt, chỉ cần ta có thể thuận lợi theo đáy hồ trở lại mặt nước, tái kiến người, ta đây liền gia nhập học viện tốt." Giang Tiêu đã nhìn thấy phía trước u ám hồ ở dưới đáy một đạo quang mang, trái tim bắt đầu phanh phanh bắt đầu nhảy lên, vội vàng đánh võ thế, chỉ huy Triệu Thiên Vũ nghĩ cái hướng kia đi đi qua.

"Ta rất vui về nghe được người nói như vậy."

Viện trưởng con mắt chăm chú chăm chăm lên trước mặt đài điều khiển bên trên con số tọa độ, một khắc không có ngừng.

Hai người đều biết đối phương là tại ăn nói lung tung nói bậy.

Hai người cũng đều biết, đối phương biết mình là tại ăn nói lung tung nói bậy.

Hai người càng đều biết, đối phương biết mình biết đối phương là tại ăn nói lung tung nói bậy...

Dạng này tuần hoàn, còn có thể một mực lặp lại xuống.

Nhưng duy chỉ có có một chút —— cái kia chính là Giang Tiêu cũng không biết, viện trưởng tiếp xuống dự định.

Làm Calitri cùng hào tiếp cận nguồn sáng kia về sau, Giang Tiêu rốt cục nhìn thấy Tử Yên tại ghi âm bên trong theo như lời... Đồ vật.

Đó là một cái to lớn mái vòm, tại Calitri cùng hào cường quang đèn pha hạ cũng thấy không rõ cụ thể lớn nhỏ cùng chi tiết, thậm chí ngay cả tầng ngoài cấu tạo đều thấy không rõ lắm.

Nguồn sáng kia cũng không phải tại nó chính giữa đỉnh, mà là tại mái vòm bên trên chính đối Calitri cùng hào vị trí, đồng thời theo Calitri cùng hào di động, còn tại hơi vi điều chỉnh biến đổi vị trí cùng góc độ.

Vậy đơn giản tựa như là... Cái kia điểm sáng có khả năng tại mái vòm mặt ngoài tùy ý di động, hoặc là... Toàn bộ mái vòm mỗi một tác cũng có thể phát sáng, chỉ là theo đến gần giác tỉnh giả vị trí mà di động mà thôi.

Giang Tiêu liền nghĩ tới Tử Yên trước đó từng tại ghi âm bên trong lưu lại.

"Nơi này... Là sống!"

Chẳng lẽ... Đây toàn bộ to lớn mái vòm, cùng với nó phía dưới chỗ bao hàm những kiến trúc kia... Là một cái hoàn chỉnh sinh mạng thể?

Theo Calitri cùng hào tiếp cận đến khoảng cách nhất định, cái kia mái vòm phía trên quả nhiên chậm rãi mở ra một lỗ hổng, vô số nước hồ bắt đầu hướng về kia thiếu trong miệng dừng mãnh lao tới, đem Calitri cùng hào cũng bỗng nhiên quấy vào vòng xoáy bên trong.

Giang Tiêu cùng Triệu Thiên Vũ hai người dùng sức chăm chú nắm chặt lấy cần điều khiển, kiệt lực ổn định lấy Calitri cùng hào tư thái, nhưng lại không ai phát ra âm thanh.

Viện trưởng... Còn tại Poseidon hào bên trong buồng lái này, tùy thời có thể nghe được đối thoại của bọn họ a!

Đúng đưa kịch liệt, xoay tròn, còn có chấn động qua đi, Calitri cùng hào rốt cục bị bình an hút vào cái kia thiếu trong miệng.

Sau đó, lỗ hổng chậm rãi đóng cửa, mà chung quanh thủy vị cũng bắt đầu nhanh chóng giảm xuống.

Hai mắt nhìn nhau một cái, Giang Tiêu cúi đầu xuống, nhanh chóng đóng lại máy truyền tin.

Như là đã thuận lợi đã tới hạt giống bên trong, liền đã không có tất yếu lại cùng viện trưởng lá mặt lá trái.

"Như vậy..."

Giang Tiêu đưa tay đặt tại mở cửa van an toàn bên trên, quay đầu nhìn một chút Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận hai người, cái sau cùng nhau sóng vai hướng hần nhẹ gạt đầu.

Xoẹt một tiếng, một đạo nho nhỏ khí lưu truyền vào, lặn xuống nước khí cụ môn rốt cục bị mở ra.

Phía ngoài không khí lưu động vào, mặc dù có chút vẫn đục, nhưng ít ra còn có thể dung người hô hấp.

"Có thể, không có vấn đề, ra đi."

Chỉ là ở cái này trong khoang, nhưng không có Tử Yên nói qua tám kia "Cái ghế".

"Tiếp tục đi tới." Giang Tiêu nhìn chung quanh, đối Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ nói: "Nơi này còn không phải điểm cuối cùng."

Lại cái kế tiếp khoang, cũng vẫn như cũ là như thế này. Nhưng "Bao con nhộng" kích thước lại tựa hồ như hơi lớn số một, bên trong chất lỏng cũng thay đổi thành màu xanh nhạt. Như vậy một đường đi qua bảy tám cái khoang về sau, Giang Tiêu rốt cục thấy được Từ Yên từng từng tiến vào gian phòng kia.

Giang Tiêu cẩn thận lưu ý mấy cái này trong khoang chỗ tồn phóng bao con nhộng, phát hiện có khả năng chia làm bốn loại, không chỉ có kích thước hơi có chênh lệch, trong đó chất lỏng màu sắc cũng không giống nhau. Y theo từ nhỏ đến lớn trình tự, theo thứ tự là vàng nhạt, xanh nhạt, lam nhạt cùng càn tông.

Nhưng cái này khoang bên trong "Bao con nhộng" số lượng kém xa tít tắp trước đó mấy cái kia trong khoang nhiều, chỉ có không quan trọng mười cái mà thôi, mà lại thể tích càng là vượt xa trước đó trong khoang bao con nhộng, cơ hồ đạt đến gấp hai nhiều.

Mà lại trong đó chất lỏng, cũng là trước kia chưa từng thấy qua màu đỏ thẫm, thậm chí sâu đến thấy không rõ bên trong có người hay không thể tồn tại.

"Nơi này... Liền là điểm cuối cùng đi."

Tâm Vận nhìn xem gian phòng bên trong bộ tấm kia "Cái ghế", lẩm bẩm nói.

Nhưng đồ chơi kia nói là cái ghế, kỳ thật lại chẳng qua là ngoại hình hơi có chút tương tự mà thôi. Theo trên mặt đất sinh trưởng ra vô số xúc tu bó thần kinh, tại khoang trung ương xoay quanh trùng điệp, hợp thành một cái chỗ ngồi.

Mà cái kia trên chỗ ngồi, vô số bó thần kinh thậm chí còn tại hơi hơi ngo ngoáy.

"Được... Thật buồn nôn!" Triệu Thiên Vũ vẻ mặt nhăn nhó mà nhìn xem tấm kia "Cái ghế": "Đầu tiên nói trước, ta sẽ không dây vào đồ chơi kia. Nếu như muốn ngồi, hai người các người đi ngồi liền tốt."

"Ta tới đi." Giang Tiêu nhìn một chút bên cạnh Tâm Vận, gấp nàng nhẹ gạt đầu, liền không chút do dự cất bước đi lên tiến đến.

Hết thấy bí ẩn... Rốt cục muốn công bố.

"Uy, Giang Tiêu!"

Ngay tại Giang Tiêu sắp ngồi lên cái kia cái ghế thời điểm, Tâm Vận đột nhiên hoán hấn một tiếng.

Giang Tiêu đứng vững bước, quảng dùng ánh mắt nghi ngờ.

"Người... Sẽ không tự tiện làm ra quyết định gì đi..." Tâm Vận trên mặt có một vệt thần sắc lo lắng.

Từ Yên đã từng nói, hạt giống bên trong cát giấu có, cũng không là lực lượng, mà là một cái mở ra thế giới mới cửa chính chìa khoá.

Nhưng... Cái kia từng để cho nó như thế hoảng hốt "Thế giới mới", đến tốt cùng đáng sợ đến trình độ nào?

Cái kia thậm chí có thể làm cho tiếp nhận viện trưởng chú ấn Từ Yên, đều từ bỏ trung thành, đem hạt giống tình báo một mình bảo tồn lại, mãi đến trước khi chết mới phó thác cho Giang Tiêu.

Nếu như... Giang Tiêu nhất thời vág đầu, lựa chọn mở nó ra...

"Yên tâm đi."

Giang Tiêu trong lòng rõ ràng, Tâm Vận đang lo lắng lấy cái gì, hướng về phía nàng lộ ra một cái nụ cười ấm áp: "Tin tưởng ta."

Sau đó, hần liền xoay người, ngồi ở cái ghế kia bên trên, nhắm hai mắt lại.

Nguyên bản cấu thành cái ghế vô số bó thần kinh, ngay tại Giang Tiêu ngồi xuống về sau, liền đột nhiên nhuyển bắt đầu chuyển động, trong đó mấy cây nhanh như gió rút ra, chui vào Giang Tiêu hai cái lỗ tai ở trong.

Giang Tiêu mỉm cười biểu lộ chỉ kéo dài mấy giây, liền nhắm hai mắt lại, biến thành một mảnh yên tĩnh.

"Hần cần... Bao lâu mới có thể tỉnh lại?"

Triệu Thiên Vũ nhỏ giọng đối bên cạnh Tâm Vận hỏi.

Tâm Vận suy nghĩ một chút: "Từ Yên trước đó lưu lại ghi âm bên trong, theo ngồi lên cái ghế kia bắt đầu, ước chừng có mười phút đồng hồ tất cả yên lặng. Cho nên... Giang Tiêu chỗ tiêu tốn thì gian hần là cũng kém không nhiều đi."

"Ừm..." Triệu Thiên Vũ nhẹ gạt đầu, trên mặt vẻ mặt vẫn như cũ thấp thỏm lo lắng, có chút bận tâm.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mặc dù kiệt lực đè nén, nhưng trong lòng sầu lo vẫn là hiện ra ở trên mặt.

"Đã... Mười phút đồng hồ." Triệu Thiên Vũ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhỏ giọng nói.

"Lại chờ một lát." Tâm Vận không có ngẩng đầu.

Mười phút đồng hồ... Mười lăm phút... Hai mươi phút...

Trợn vụn qua gần nửa giờ, Giang Tiêu mới rút cục mở hai mắt ra.

Mà trên mặt của hắn, lại là viết đầy bi ai cùng thất lạc. Trừ cái đó ra, đều là rã rời.

"Thế nào!" Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ liền vội vàng xông tới, khẩn trương vươn tay, lại lại không dám đụng vào Giang Tiêu thân thể.

"Ta... Không có việc gì." Giang Tiêu lắc đầu, theo bó thần kinh bên trên đứng lên, thân thể hơi chao đảo một cái, phảng phất thoát lực.

"Vậy tại sao lâu như vậy! Lần trước Từ Yên không phải chỉ tốn chừng mười phút đồng hồ sao?" Triệu Thiên Vũ cẩn thận đỡ Giang Tiêu.

"Bởi vì... Nàng chức giai chỉ là công tượng, cho nên quyền hạn chưa đủ, có thể tiếp thu được tin tức cũng không bằng ta nhiều như vậy, đương nhiên sẽ không hoa thời gian lâu như vậy." Giang Tiêu tại Triệu Thiên Vũ nâng đỡ đi xuống cái ghế: "Không cần lo lắng cho ta, chẳng qua là bởi vì trong thời gian ngắn giao lưu tinh thần phù hợp quá lớn, có chút mệt mỏi mà thôi, rất nhanh liền không sao."

"Quyền hạn chưa đủ? Ý của ngươi là... Chức của ngươi giai so công tượng càng cao?" Tâm Vận kinh ngạc nhìn xem Giang Tiêu: "Nói như vậy... Ngươi cũng là Tề Tự? ! Ngươi đã hoàn toàn đã thức tỉnh sao? !"

"Không... Ta không phải." Giang Tiêu cười khổ một cái: "Kỳ thật... Ta cũng không biết mình hiện tại nên tính là cái gì. Bất quá có một chút là có thể khẳng định, cái kia chính là —— ta xác thực đã hoàn toàn đã thức tỉnh. Mà lại cũng không là hiện tại, mà là tại... Irkutsk nội thành, bị Nghiệt Táng dung hợp thời điểm. Trên thực tế... Thời điểm đó hắn, đã không phải là Nghiệt Táng."

"Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra! Nói cho ta rõ a Giang Tiêu!" Tâm Vận nghe được như lọt vào trong sương mù, không có manh mối tự, cau mày chu mỏ nói.

"Nói đến... Quá phức tạp đi." Giang Tiêu suy nghĩ một chút, cười khổ một tiếng: "Mà lại hiện tại ta có chuyện trọng yếu hơn đi làm. Ta phải... Đi trước phục sinh Từ Yên."

"A... Ngươi tìm tới phục sinh phương pháp của nàng rồi hả?" Tâm Vận tròn to mắt: "Thế mà thật có khả năng? Cái kia... Loạn Nhưỡng cùng lão Isaiah có phải hay không..."

"Thật có lỗi..." Giang Tiêu rú xuống ánh mắt, khe khẽ lắc đầu: "Từ Yên nàng... Là không giống nhau. Nàng chức giai năng lực là thao túng trong cơ thể tế bào, mà lại vừa vặn, lại tại trước khi chết, có một bộ phận tế bào bám vào tại trong cơ thể của ta, cho nên mới có khả năng dựa vào lấy những cái kia tế bào, một lần nữa xây dựng thân thể của nàng. Nhưng Loạn Nhưỡng cùng lão Isaiah..."

"... Ta hiểu được." Tâm Vận khe khẽ thở dài, dừng qua ánh mắt.

Nàng ban đầu liền đã nhiều ít đoán được hội là trả lời như vậy, chẳng qua là ôm một tia hi vọng cuối cùng mà thôi. Nhưng bây giờ, cái kia tia hi vọng cuối cùng, cũng bị Giang Tiêu trả lời chỗ bóp chết.

"Vừa đi vừa nói đi." Giang Tiêu quay đầu nhìn một chút chung quanh những cái kia 'Bao con nhộng', tùy tiện nhặt được một cái phương hướng đi đến: "Chúng ta phải đi tìm tới một cái chuyên chở công tượng thể xác sinh thể rãnh, màu xanh nhạt cái chủng loại kia. Ta nhớ được chúng ta tại lai lịch bên trên có nhìn thấy."

"Công tượng?" Tâm Vận hiểu kỳ nói: "Ý của ngươi là... Khác biệt màu sắc, đại biểu trong đó chứa chờ thể xác phân thuộc khác biệt chức giai sao?"

"Đúng thế." Giang Tiêu đi tới vách tường trước, lối đi tự động mở ra: "Màu xanh nhạt là bình dân, màu vàng nhạt là công tượng, màu lam nhạt là chiến sĩ, màu nâu nhạt là Tề Tự."

"Cái kia... Những cái kia đâu?" Tâm Vận nhìn phía sau lưng những cái kia càng thêm to lớn, đồ đầy sâu chất lỏng màu đỏ sinh thể rãnh: "Đã có bốn loại màu sắc, đối ứng bốn loại chức cấp. Chẳng lẽ nói... Chức giai cũng không chỉ bốn loại?"

"Ừm..." Giang Tiêu vừa đi vừa hồi đáp: "Hoàn toàn chính xác, chức giai cũng không chỉ bốn loại. Mới vừa cái kia trong khoang sinh thể rãnh, trang bị liền là loại thứ năm chức giai."

"Cái đó là... Cái gì? Vì cái gì ta cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua loại thứ năm chức giai tồn tại?" Tâm Vận trừng lớn hai mắt.

"Chấp chính quan."

"Chấp chính quan?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lại là người

"Có người?" Giang Tiêu nhíu mày: "Chúng ta thế nhưng là tại đáy hồ hơn một ngàn mét, người cảm thấy... Viện trưởng có khả năng trong thời gian ngắn như vậy, làm đến biển sâu dụng cụ lặn, hạ đến nơi đây sao?"

"Không biết. Nhưng... Xác thực có người." Tâm Vận khẩn trương nhìn chăm chú lấy cái hướng kia: "Ta có thể cảm giác được, vách tường bên ngoài, có động tác."

Giang Tiêu tự nhiên tin tưởng Tâm Vận cái kia dự đoán vật thể hành động quỹ tích năng lực, cũng đồng dạng đưa ánh mắt về phía Tâm Vận nhìn chăm chú phương hướng.

Rất nhanh, nơi đó khoang trên vách tường, quả nhiên xuất hiện một cái lối đi.

Tại lối đi cái kia một đầu, mơ hồ xuất hiện một thân ảnh, đang ở chậm rãi đi tới.

Cái này. . . Không có khả năng!

Hồ Baikal đáy hơn một ngàn mét sâu vị trí, nếu như không có biển sâu lặn xuống nước khí cụ, căn bản không có khả năng đến!

Mà giờ khắc này trong hồ duy nhất dụng cụ lặn, đã sớm bị Giang Tiêu đoàn người mở đến nơi này!

Nếu như giờ phút này bên trong lối đi xuất hiện người kia, liền là viện trưởng lời nói...

Hắn đến tột cùng là thế nào đến nơi này!

"Cẩn thận vận, người vẫn như cũ là như vậy cảnh giác a..."

Bóng người kia từng bước một đi ra lối đi, hiện ra chính mình bề ngoài ---- -- đầu áo choàng màu đen từ đầu đến chân, kéo đến đến, liền liền hai chân đều nhìn không thấy. Mà đỉnh đầu mũ trùm, cũng đem khuôn mặt che đầy đến cực kỳ chặt chẽ.

"Người... Người là ai?"

Thanh âm này khàn khàn trầm thấp, không có chút nào cảm giác quen thuộc. Tâm Vận xác định, chính mình chưa từng có nghe qua thanh âm của hắn.

Nhưng khí tức trên người vừa tới, lại quen thuộc dị thường.

"Đừng kích động như vậy, cẩn thận vận." Người tới cười cười: "Ta chính là... Học viện viện trưởng."

"Người là thế nào tới đây? !" Tâm Vận không dám tin nhìn trước mắt gắn vào đầu bóng màu đen bên trong nam nhân này, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Trông thấy Tâm Vận bàn tay xoay một cái, một thanh tiểu đao đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay, mà Triệu Thiên Vũ cũng hai tay khép lại, làm ra thủ đao tư thái, hắn lại cười cười: "Đừng khẩn trương như vậy. Ta hiện tại cũng không tính động thủ, chỉ muốn... Cùng các người nói chuyện."

"Nói chuyện gì?" Tâm Vận cảnh giác hỏi.

"Nói chuyện... Lý tưởng của ta."

Viện trưởng chậm rãi hướng đi trước, nhưng lại sẽ không tiếp tục cùng Tâm Vận nói chuyện với nhau, mà là thẳng tắp nhìn Giang Tiêu: "Người đã... Cùng hạt giống đối nhận lấy a?"

"Đúng thế." Giang Tiêu nhẹ gật đầu: "Đồng thời, ta cũng đã biết hết thầy có quan hệ tiên dân lịch sử. Thậm chí... So người có khả năng tương tượng đến còn muốn nhiều."

"Thật sao? Vì cái gì người hội cho rằng như vậy?" Viện trưởng tại mũ trùm hạ phát ra một tiếng trầm thấp tiếng cười: "Vèn vèn chỉ là bởi vì... Người cùng hạt giống đối nhận lấy sao?"

"Bằng không thì ngươi cảm thấy còn sẽ có cái gì khác lý do sao?" Giang Tiêu cười lạnh một tiếng: "Ta đã xác nhận qua. Trừ ta ra, Từ Yên là duy nhất một cái từng tiếp xúc qua hạt giống này cơ sở dữ liệu người. Mà lấy quyền hạn của nàng, chỗ có thể có được tin tức kém xa ta nhiều."

"Không sai. Hạt giống này... Có lẽ đúng như là như lời ngươi nói, chỉ có hai người các ngươi mới kết nối qua. Nhưng đây cũng không có nghĩa là... Chỉ có ngươi mới hiểu rõ hết thấy lịch sử a..." Viện trưởng thần nhiên nói: "Theo thời gian tới suy tính, hẳn là chỉ có một mình ngươi, cùng hạt giống hoàn thành kết nối đi. Bên cạnh ngươi hai cô bé, hẳn là còn hoàn toàn không rõ ràng, chúng ta đến tột cùng biết cái gì. Không bằng... Chúng ta tới tâm sự lịch sử, làm cho các nàng cũng nghe một chút, như thế nào?"

"Được." Giang Tiêu sao cũng được nhún vai.

Mặc dù cũng không biết viện trưởng đến tột cùng có năng lực như thế nào, nhưng Giang Tiêu cũng không muốn vào giờ phút này cùng hắn động thủ. Sau lưng sinh thể trong máng, Từ Yên thân thể đang ở dần dần ngưng tụ thành hình, nhưng phục sinh cuối cùng vẫn là cần một cái quá trình. Giang Tiêu hết sức lo lắng, một khi tại đây bên trong khai chiến, hội thương tổn đến còn tại phục hồi như cũ bên trong Từ Yên.

"Đứng như vậy nói chuyện phiếm, sẽ rất mệt mỏi đi... Tất cả ngồi xuống đi."

Viện trưởng vươn tay, nhẹ nhàng vung nhúc nhích một chút, trong khoảng liền xuất hiện hai cái ghế sa lon. Một tấm tại hắn trước người của mình, một cái khác thì xuất hiện ở Giang Tiêu ba người trước người, cách xa nhau mười mấy thước khoảng cách xa xa đối lập.

"Có cái gì muốn uống sao?"

Viện trưởng thanh âm khoan thai tự nhiên, thật giống như giờ phút này bốn người cũng không phải là tại sâu đến 1,700 mét Hồ Baikal đáy hồ, mà là tại hẳn chính nhà mình trong phòng khách một dạng, ân cần chiêu đãi tới chơi khách nhân: "Nước có ga? Nước trái cây? Cà phê?"

Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ hai mặt nhìn nhau, không biết hắn đến tột cùng đang giờ trò quỷ gì.

"Vẫn là uống rượu đi... Cẩn thận vận, trải qua mấy ngày nay, ngươi một mực tại hồi hã ngược xuôi, chỉ sợ đã thật lâu không uống qua chính mình thích nhất rượu đi. Còn có Giang Tiêu, ngươi không phải cũng hết sức thích không?" Viện trưởng cười cười, tay lại lần nữa vung lên, hai cái khay trà điểm chớ xuất hiện ở ghế sofa trước mặt, phía trên còn để đó bầu rượu cùng chén nhỏ.

Mà thấy bầu rượu kia cùng chén nhỏ thời điểm, Tâm Vận lại đột nhiên giống như là như là thấy quỷ, toàn thân run rẩy một cái.

"Làm sao? Đây không phải ngươi thích nhất rượu sao?" Viện trưởng khoan thai hỏi.

"Ngươi... Ngươi..." Tâm Vận dùng sức vươn tay, chỉ về đằng trước viện trưởng, thanh âm khế run: "Đem ngươi mũ trùm hái xuống!"

Thấy trên bàn chén nhỏ cùng bầu rượu lúc, Tâm Vận trong nháy mắt toàn thân như dọa hăm băng.

Bởi vì... Những vật kia, thật sự là quá quen thuộc!

Nhưng trước mắt người này, như thế nào lại cùng "Hắn" dính líu quan hệ? !

"Nghĩ như vậy xem ta mặt sao?" Viện trưởng thần nhiên nói: "Không bằng... Ngồi xuống trước đi."

Nói xong, hắn đã ngồi ở cái kia cái ghế sa lon bên trên, thanh âm lạnh nhạt mà không thể kháng cự: "Ngồi xuống, ta liền để ngươi xem đi."

Tâm Vận trầm mặc một lát, không nói hai lời, lôi kéo Triệu Thiên Vũ vòng qua trước người ghế sofa, đặt mông ngồi xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn viện trưởng mũ trùm dưới cái kia mảnh hắc ám.

Mà Giang Tiêu, lại vẫn hai tay chấp sau lưng, mặt không thay đổi nhìn xem viện trưởng.

"Ta nghĩ... Các ngươi cũng đã đoán được mà."

Trông thấy Tâm Vận ngồi xuống, viện trưởng cười cười, vươn tay tháo xuống trên đầu mũ trùm.

Cùng lúc đó, mũ trùm phía dưới cái kia một vùng tầm tối, cũng tại đồng thời biến mất không còn tăm tích.

"Quả nhiên là ngươi... Lão Hoa!"

Tâm Vận nắm thật chặt nắm đấm, nhìn xem tấm kia quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa mặt, cọ đứng lên, răng cắn đến khản khách rung động.

Trước mắt người này, rõ ràng là Âm giả ông chủ, lão Hoa!

"Đúng thế. Chính là ta." Lão Hoa thời khắc này trên mặt, lại không là trước kia tại Âm giả bên trong đối người bên ngoài bộ kia đáng vẻ lạnh như băng, cũng không phải đang đối mặt Tâm Vận lúc hòa ái hiền lành, mà là —— mặt mũi tràn đầy cao ngạo cùng ngạo nghễ.

Mà khi hắn mỗi lần ánh mắt quét qua Giang Tiêu bên cạnh cái kia bó thần kinh tạo thành cái ghế lúc, ánh mắt lại trong nháy mắt lóe lên một tia ước mơ

cùng hướng tới.

"Phải chết... Ta vẫn cho là người... Chẳng qua là một cái bình thường rượu chủ tiệm, chỉ thích làm một chút món ăn, nhường cất rượu, cùng mặt khác giác tình giả đều không có bất kỳ cái gì lui tới..." Tâm Vận cho tới bây giờ, như cũ không dám hoàn toàn tin tưởng lão Hoa liền là học viện thủ lĩnh.

"Lãnh đạo đen tối như vậy một tổ chức, dù sao cũng phải tìm một ít chuyện làm đến hoạt động tế tâm tình. Nếu không, người sẽ nổi điên." Lão Hoa cười nhạt một tiếng: "Làm đồ ăn cùng cất rượu, cũng đúng là sở thích của ta."

"Được... Tốt... Tốt!" Tâm Vận nói liên tục ba chữ tốt, mới dần dần bình phục lại khuấy động tâm tình: "Khó trách chưa từng có ai từng thấy viện trưởng hình dáng, nguyên lai là bởi vì... Người sợ người khác biết, học viện viện trưởng, liền là Âm giả ông chủ lão Hoa!"

"Tốt, này chút lời ông tiếng ve liền không cần nhiều lời. Ta nghĩ, người hiểu kỳ sự tình hẳn là càng nhiều a?" Lão Hoa rót cho mình một chén rượu, xa xa cách không giờ lên, đối Giang Tiêu: "Như vậy... Chúng ta hẳn là từ nơi nào bắt đầu trò chuyện lên đâu?"

"Theo người." Theo lão Hoa xuất hiện bắt đầu, Giang Tiêu trên mặt liền không có nửa điểm thần sắc kinh ngạc, trấn định tự nhiên.

"Như vậy... Liền đề ngươi tới đặt câu hỏi đi, cẩn thận vận." Lão Hoa đem chén rượu kia uống một hơi cạn sạch, đối Tâm Vận nói: "Ngươi hỏi cái gì, ta đáp cái gì. Yên tâm đi, nếu Giang Tiêu mới vừa cũng vừa mới vừa cùng hạt giống kết nối qua, như vậy ta đương nhiên sẽ không nói cái gì nói láo. Thân là Tề Tự ngươi, có quyền biết hết thảy."

Tâm Vận ngẩng đầu, nhìn một chút phía sau Giang Tiêu liếc mắt, gắp hán không có cái gì biểu thị, nhẹ gật đầu hỏi: "Hạt giống... Đền tốt cùng là cái gì?"

"Hạt giống a..." Lão Hoa cảm thán một tiếng: "Hạt giống... Là một chiếc thuyền. Hoặc là càng nói chính xác, là một chiếc... Thuyền cứu nạn."

"Thuyền cứu nạn? Người nói là... Có người ngồi thứ này... Chạy trốn? Bọn hắn liền là Neanderthal người?"

"Nói đúng ra, ta không nguyện ý đem bọn hắn gọi 'Neanderthal người'." Lão Hoa lắc đầu: "Ta tình nguyện đơn giản xưng hô họ là —— tiên dân. Dù sao đây chẳng qua là người đời sau loại nhà lịch sử học lung tung gắn tên, tại cụ thể giới, bọn hắn cũng không phải xưng hô như vậy chính mình."

"Như vậy... Người nói cụ thể giới lại là cái gì? Nói một hơi đi, không cần lễ mà lễ mề." Đây là Tâm Vận lần thứ nhất đối lão Hoa dùng này loại thô bạo khẩu khí nói chuyện. Nhìn trước mặt lão Hoa, rõ ràng là quen thuộc khuôn mặt, nhưng cảm giác lại như thế lạ lẫm.

"Cựu thế giới... Cái kia tiên dân nhóm từng sinh hoạt thế giới, cũng là chúng ta trong cơ thể huyết thống khởi nguyên thế giới."

Lão Hoa lại uống một chén rượu, trong ánh mắt lóe ra một đạo ước ao và hướng tới, song khuỷu tay chống tại hai đầu gối bên trên, đem đầu thấp xuống, dùng một loại trầm thấp kéo dài thanh âm bắt đầu giảng giải.

"Chúng ta tiên dân, từng sinh hoạt tại xa xôi Tinh Hải đầu bên kia. Giờ này khắc này, chúng ta đã không cách nào khảo chứng tinh cầu kia tên, cũng không cách nào biết rõ bọn hấn xưng hô như thế nào chính mình. Cái gọi là Neanderthal người, bất quá là hiện đại nhà khảo cổ học nhóm cho tiên dân tiên tay gắn xưng hô mà thôi. Chúng ta... Tạm thời đem gọi là mẹ thể giới đi."

"Tiền dân nhóm chỗ sinh hoạt thể giới, vốn là vô cùng yên ổn cùng an lành, mỗi người đều có nó vị trí, tuyệt sẽ không vượt qua, thậm chí ngay cả ý nghĩ như vậy đều khó có khả năng xuất hiện. Chấp chính quan... Tế Tự... Chiến sĩ... Công tượng cùng bình dân, khác biệt chức giai phụ trách lấy trong xã hội khác biệt làm việc."

"Nhưng có một ngày, tai hoạ bùng nổ tại cái kia mỹ hảo trên thế giới. Cái kia tai hoạ là đáng sợ như vậy, đến mức không ai có thể chống cự. Rất nhanh, tiên dân nhóm thế giới liền lâm vào hỗn loạn bên trong, cũng bị tác lực nhanh chóng từng bước xâm chiếm... Nếu như bỏ mặc tiếp tục như vậy, rất nhanh, thế giới liền đem hủy diệt, không người có thể may mắn thoát khỏi."

"Tai hoa? Dang gì tai hoa?" Tâm Vân cau mày hỏi.

"Tật bệnh. Vô cùng đáng sợ ác tính bệnh truyền nhiễm." Lão Hoa thật sâu thở dài: "Không có vắc xin phòng bệnh, không có giải được. Chỉ cần bị truyền nhiễm lên virus, đều sẽ trở nên... Vô cùng điên cuồng, đồng thời thu hoạch được vượt xa người bình thường lực lượng——ta nói, là tiên dân bên trong người thường, cũng chính là cùng chúng ta giác tỉnh giả một dạng, có được chức giai năng lực cùng năng lực thiên phú."

"Như vậy... Mạnh?" Tâm Vân cau mày, khó có thể tưởng tượng.

"Nhưng mấu chốt nhất, cũng không là lực lượng của bọn hắn, mà là... Truyền nhiễm tính. Mặc dù cũng không rõ ràng loại kia virus truyền bá cách đến tột cùng là cái gì, nhưng cảm nhiễm truyền bá tốc độ lại vô cùng kinh người. Trong thời gian rất ngắn, mẹ thể giới liền đã luân hồi chín phần mười. Người xem qua... Một chút miêu tả Zombie phim sao? Tỉ như sinh hóa nguy cơ loại hình. Tình cảnh lúc ấy, không sai biệt lắm chính là như vậy đi. Bất quá... Mẹ thể giới virus cùng lây truyền người, muốn xa xa so với cái kia phim càng kinh khủng."

"Cho nên, bọn hấn liền chạy hướng về phía Địa Cầu?"

"Không, người sai." Lão Hoa cười khò lắc đầu: "Bón hẩn đào vong mục đích... Cũng không là Địa Cầu."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tường thuật lịch sử

Tâm Vận kinh ngạc nhìn xem lão Hoa, nghe hắn tiếp tục giảng giải: "Mẹ thế giới vốn là muốn đào vong tọa độ, hiện tại đã không cách nào biết rõ. Nhưng ít ra tuyệt không phải chúng ta hiện tại chỗ sinh hoạt này cái tình hệ, cái tình cầu này. Tiên dân nhóm hội đáp xuống nơi này, chỉ là bởi vì... Đào vong thất bại mà thôi."

"Làm sao thất bại?"

"Vô số mọi người chết trận, hoặc là bị virus lây. Tiên dân nhóm tại tối hậu quan đầu, kiến tạo vô số phi thuyền, dự định từ bỏ cái tình cầu này, đi gia viên mới sinh hoạt. Nhưng... Mặc dù phi thuyền thành công cất cánh, lại còn chưa đạt tới mục đích của bọn họ. Toàn bộ hạm đội tại đi trên đường chệch hướng hướng đi, mê thất tại vô tận Tinh Hải bên trong. Tại rộng lớn trong vũ trụ bao la đi không biết bao lâu về sau, chúng nó mới rốt cục đến nơi này, cái này... Hệ ngân hà đệ tam xoáy cánh tay bên trong, hoang vu nơi hẻo lánh."

"Nhưng... Cuối cùng vẫn là đến, đồng thời thành công còn sống, không phải sao? Có thể tại trong vũ trụ tìm tới một hoàn cảnh thích hợp sinh tồn tình cầu, hẳn là rất khó đi."

"Không." Lão Hoa trên mặt cười khổ càng sâu: "Cũng không thành công. Sống sót... Cũng vên vên sống sót mà thôi. Nhưng Địa Cầu hoàn cảnh cùng mẹ thế giới ở giữa có khác biệt cực lớn. Cho nên... Đi tới Địa Cầu tiên dân nhóm, không cách nào thích ứng hoàn cảnh nơi này, mà bị mất toàn bộ dị năng."

"Đối với chúng ta không phải..." Tâm Vận vừa nói phân nửa, liền bị lão Hoa phát phát tay cắt ngang: "Ngươi trước hãy nghe ta nói hết."

"Không có dị năng tiên dân, đối mặt với đối với mẹ thế giới tới nói dị thường tàn khốc hoàn cảnh, cơ hồ không khác một đám ăn lông ở lỗ dã man nhân..." Lão Hoa cười khổ: "Ngươi cũng đã biết, tại nguyên bản mẹ thế giới bên trong, tiên dân là không có ngôn ngữ, hết thấy câu thông đều dựa vào giao lưu tinh thần. Đồng dạng, mẹ thế giới cũng không có chữ viết, bởi vì lịch sử cùng tri thức đều dựa vào lấy Tế Tự ý chí tới truyền thừa. Cho nên... Làm đã tới cái thế giới này về sau, tất cả tiên dân đều hoảng sợ phát hiện, lẫn nhau ở giữa thậm chí ngay cả cơ bản nhất câu thông cùng trao đổi đều không thể làm đến."

"Có thể... Phi thuyền đâu? Bọn hắn chỉ ít có thể dùng tại phi thuyền bên trong tiếp tục sinh hoạt đi! Thời gian dài như vậy đi bên trong, không phải cũng chưa từng xuất hiện vấn đề như vậy sao?" Tâm Vận nhũm mày hỏi.

"Không có phi thuyền." Lão Hoa thở dài: "Chúng nó... Cũng không là hộ tống tiên dân cùng một chỗ hạ xuống. Cũng tỷ như... Chúng ta bây giờ chỗ này một chiếc."

"Vì cái gì?" Tâm Vận cau mày nói.

Lão Hoa trong ánh mắt tràn đầy đau thương: "Tiên dân nhóm cùng hiện tại địa cầu nhân loại, đi hoàn toàn không là đồng dạng khoa học kỹ thuật con đường. Mẹ trong thế giới, không có bất kỳ cái gì máy móc khoa học kỹ thuật, hết thấy đều dựa vào đủ loại sinh thể khoa học kỹ thuật để hoàn thành. Chúng ta dưới chân cái này to lớn, chúng ta xưng là 'Hạt giống' sinh mạng thể, liền là mẹ thế giới phi thuyền."

"Nó có sinh mệnh, có ý chí, nhưng không có rất cao trí tuệ, chỉ có thể dựa theo trước khi lên đường cố định thiết lập đi chấp hành, hoặc là nhiều nhất... Chấp hành một chút đặc biệt dưới tình huống khẩn cấp dự án mà thôi. Tại đến Địa Cầu lúc, hạt giống nhóm ý thức được hoàn cảnh nơi này cùng mẹ thế giới, cùng nguyên bản dự định bên trong mục đích hoàn toàn khác biệt. Nhất là... Lực hút!"

"Bởi vì Địa Cầu trọng lực vượt xa quá trong dự đoán trình độ, bởi vậy hạt giống bên trên phản trọng lực khí quan không cách nào duy trì chúng nó đẹp an toàn tốc độ chậm đất. Cái này cũng liền mang ý nghĩa... Nếu như trực tiếp hạ xuống, va chạm mặt đất, bên trong tất cả tiên dân nhóm đều sẽ chết đi. Thế là, hạt giống làm ra một cái quyết định —— tại hạ xuống quá trình bên trong, đem một bộ phận tiên dân dùng chính mình tế bào bao vây lấy, ném tràn ra đi."

"Ồ trong quá trình này, chết rất nhiều người, nhưng vẫn là có một bộ phận may mắn sống tiếp được. Nhưng khi bọn hắn theo trên mặt đất bò lên, nhìn phương xa chân trời, hạt giống từ trên cao ầm ầm rơi xuống, lâm vào thật sâu vô quả đất bên trong, cũng không còn cách nào tìm tới lúc... Bọn hắn sẽ là như thế nào tâm tình đâu?" Lão Hoa thanh âm càng ngày càng thê lương.

Tâm Vận im lặng. Lão Hoa miêu hội ra cảnh tượng đó, quả thật làm cho nàng cảm động lây.

"Càng bí hiểm hơn chính là... Tiên dân nhóm mất đi không chỉ là những cái kia đặc biệt năng lực, cũng bao gồm... Sức sinh sản." Lão Hoa thở dài: "Tuyệt đại đa số Tế Tự, hẳn là đều rõ ràng, tiên dân nhóm đã mất đi sinh sôi hậu đại năng lực. Nhưng ta nghĩ bao quát người ở bên trong, hẳn là đều không thể nào hiểu được sự thật này đi. Sinh sôi năng lực... Vì sao lại mất đi đâu?"

"Đúng thế. Ta trước đó xác thực rất ngạc nhiên điểm này." Tâm Vận nhẹ gật đầu.

"Đó là bởi vì... Tiên dân nhóm nguyên bản căn bản cũng không phải là dựa vào lưỡng tính phương thức tới sinh sôi!" Lão Hoa đột nhiên ngừng đầu, hai mắt ở giữa lóe ra một đạo tinh quang: "Người cũng nhìn thấy, hạt giống bên trong này chút sinh thể rãnh đi? Những thứ này... Liền là tiên dân tại mẹ thể giới lúc sinh sôi công cụ."

"Cái gì? !" Tâm Vận không dám tin quay đầu, nhìn về phía Giang Tiêu, lại trông thấy Giang Tiêu cũng nhẹ gật đầu: "Không sai. Là như thế này."

"Người xem, ta nói, ta sẽ không lừa gạt người." Lão Hoa cười cười: "Tại mẹ thể giới, tất cả cá thể đều là từ sinh thể trong rãnh dân sinh. Hết thấy chức giai số lượng, cần sản xuất nhiều ít, đều từ chấp chính quan tới chế định. Chính như ta trước đó nói qua như thế, đầu vào đây, làm từng bước."

Hắn thở dài: "Thế nhưng... Không có hạt giống, cũng liền mang ý nghĩa không có sinh thể rãnh. Còn sót lại tiên dân nhóm nguyên bản đang muốn đều diệt sạch lúc, lại vạn hạnh địa phương... Đụng phải một nhánh đi ra Phi Châu Trí Nhân."

"Bọn hắn ngạc nhiên phát hiện, trên cái tinh cầu này dân bản địa, lại có cùng với tương tự sinh lý kết cấu cùng gen. Mà những cái kia mới vừa đi ra Phi Châu Trí Nhân nhóm, cũng kinh ngạc phát hiện nhóm này... Bọn hắn coi là đồng loại."

Lão Hoa dừng một chút, trong ánh mắt lóe lên một chút bất đắc dĩ cùng sầu tức: "Thế là, tiên dân nhóm thuận lý thành chương —— bị này chút các cư dân bản địa chỗ chinh phục cũng tru diệt."

"Cái gì? !"

Tâm Vận đầu tiên là giật mình, sau đó lại rất nhanh phản ứng lại.

Không có tinh thần liên hệ, không có ngôn ngữ, như vậy tiên dân ở giữa tự nhiên không có trao đổi phương thức, không cách nào hình thành hoàn thiện tổ chức.

Mà không có chức giai năng lực cùng năng lực thiên phú, tiên dân nhóm thể xác tự nhiên cũng còn kém rất rất xa những cái kia nhiều năm đi săn nguyên thủy Trí Nhân.

"Người có thể tương tự sao?" Lão Hoa thở dài một tiếng: "Một cái có được tinh tế viễn trình đi năng lực chủng tộc, vậy mà... Vậy mà lại bị nơi đó trên tinh cầu, xa xa rơi ở phía sau không biết nhiều ít vạn năm dân bản địa... Chỗ đồ sát, thậm chí... Thành làm **..."

"Tính... **?"

Tâm Vận cố nén buồn nôn lập lại hai chữ này.

"Đừng dùng hiện đại văn minh giá trị quan đi đánh giá nguyên thủy nhân loại." Lão Hoa nhún vai: "Người phải biết, bọn hắn có thể là vừa vạn thoát ly dã thú không lâu. Đồ sát đi đối địch chủng quần bên trong giống đực, lại đem giống cái làm sinh dục máy móc, loại chuyện này, thậm chí mãi đến mấy trăm năm trước đó, đều vẫn như cũ ở trên vùng đất này kéo dài không ngừng mà phát sinh."

"Người... Nói đúng."

Tâm Vận chán nản nhẹ gật đầu.

"Thế là, cái kia một tia huyết mạch, may mắn bảo tồn lại, mãi đến theo thời gian dài dằng dặc đi qua, trở thành nhân loại hiện đại trong gen, không thể chia cắt một bộ phận. Cái kia chuyện sau đó, các người liền đều rõ ràng —— đến từ mẹ thể giới gen trải qua vài vạn năm diễn hóa, rốt cục có một ít dần dần thích ứng cái thể giới này hoàn cảnh, một lần nữa có được nguyên bản năng lực. Mà những cái kia có được những gen này đám người, chính là chúng ta —— giác tỉnh giả."

"Người vì sao lại biết nhiều như vậy?" Giang Tiêu đột nhiên cắt ngang lão Hoa: "Có quan hệ lịch sử trí nhớ, mặc dù có thể tồn tại tại trong gen, nhưng trải qua nhiều năm như vậy pha loãng, đã sớm biến thành vô số mảnh vỡ. Chỉ dựa vào lấy đọc đến mặt khác giác tỉnh giả gen, tuyệt đối không đủ để nhường người chấp vá ra hoàn chỉnh như vậy lịch sử toàn cảnh."

"Đúng thế." Lão Hoa nhẹ gật đầu: "Ta có thể hiểu này chút, chẳng qua là bởi vì... Ta từng tiếp xúc qua một hạt giống mà thôi. Đương nhiên, cũng không phải chúng ta hiện tại vị trí này một khóa. Cũng chính là từ đó về sau... Ta mới bắt đầu dần thân vào tại thành lập học viện như thế một tổ chức, nhất định phải... Lại tìm đến một hạt giống."

"Lại?"

"Đúng thế. Lại." Lão Hoa nhẹ gật đầu: "Ta từng trùng hợp tìm tới cái kia hạt giống, là tại Tử Hải dưới đáy. Ta nghĩ, cái kia có lẽ là trên cả trái đất, chôn giấu đến kém nhất một hạt giống. Nhưng... Cái kia hạt giống hạ xuống quá trình cũng không thể nào thuận lợi, cơ hồ tuyệt đại bộ phận đều hư hại, chỉ để lại hạch tâm thần kinh tiết điểm. Bất quá may mắn là, cái kia thần kinh tiết điểm, lại bảo tồn được hết sức hoàn hảo, vẫn như cũ có thể cùng tiếp xúc đến giác tỉnh giả tiến hành kết nối, truyền tống tư liệu. Ta chính là từ cái kia hạt giống bên trong, đạt được hết thấy tin tức. Nói chính xác, tại nửa giờ trước

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễm Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Khôi phục bản kế hoạch

"Lập tức?" Giang Tiêu cười lạnh: "Ngươi cũng đã biết, bởi vì quyền hạn duyên cớ, cái này hạt giống, cũng sớm đã chỉ tiếp thụ ta một người không chế rồi?"

Lão Hoa mỉm cười nhún vai: "Như vậy. . . Ngươi có khả năng thử một lần nữa, nhìn một chút nó có hay không như cũ phục tùng mệnh lệnh của ngươi đi."

Giang Tiêu trên mặt như cũ treo khinh thường biểu lộ, nhưng mấy giây thời gian về sau, liền lập tức chuyển thành khiếp sợ.

"Ngươi. . . Là làm sao làm được!"

"Rất đơn giản." Lão Hoa cười nhạt một tiếng: "Ngươi cho rằng. . . Ta vừa rồi tại sao phải cùng các ngươi trò chuyện lâu như vậy? Chẳng lẽ ngươi cho rằng. . . Ta làm thật là vì cho nàng làm cái gì phổ cập khoa học sao? Cái kia chỉ là vì phân tán chú ý của các ngươi, để cho các ngươi không rảnh đi chú ý ta đang làm cái gì mà thôi."

Giang Tiêu dùng sức siết chặt nắm đấm.

Hắn mới vừa một mực tại cùng lão Hoa trao đổi, không có lưu ý hạt giống tình huống. Thẳng đến lúc này mới chú ý tới, hắn cùng hạt giống ở giữa tình thần liên hệ đã ở chỗ biết lúc nào bị cắt đứt!

Trước đây hắn có khả năng chỉ dựa vào lấy truyền tống một cái ý niệm, liền để căn này trong khoang sinh trưởng ra bó thần kinh, xây dựng thành một thanh có thể làm cho Tâm Vận tiến hành kết nối chỗ ngồi. Nhưng bây giờ, lại là dù như thế nào kêu gọi, cũng không chiếm được hạt giống đáp lại.

"Ngươi. . . Làm sao có thể đem quyền hạn của ta cho hủy bỏ?" Giang Tiêu không thể tin nhìn xem lão Hoa: "Ngươi bất quá chỉ là một cái Tế Tự mà thôi! Mà ta có, thế nhưng là chấp chính quan quyền hạn!"

"Ngươi. . . Quả nhiên là chấp chính quan chức giai. Ta trước đó liền từng có dạng này hoài nghi, chỉ bất quá một mực không có cách nào chứng thực mà thôi." Lão Hoa nghe thấy được chấp chính quan ba chữ, trên mặt lại không có chút nào kinh ngạc, như cũ cười nhạt một tiếng: "Theo lần thứ nhất nhìn thấy ngươi thời điểm, ta cũng cảm giác được trên người của ngươi. . . Có một loại đặc biệt khí tràng. Mặc dù bởi vì không có hoàn toàn thức tỉnh, nhưng dù sao, vẫn là cùng mặt khác giác tính giả khác biệt."

"Mà bây giờ, tại gặp được ngươi về sau, cái loại cảm giác này đã kinh biến đến mức càng thêm rõ ràng." Lão Hoa ánh mắt tại Giang Tiêu trên người lưu luyến: "Cho nên. . . Vì vòng qua quyền hạn của ngươi, ta chỉ có thể ở hạt giống này bên trên. . . Tạm thời làm một chút tay chân."

"Tay chân?"

"Đúng thế. Ngươi còn nhớ rõ không, ta vừa rồi từng nói qua, ta tại Từ Hải dưới đáy, từng tiếp xúc qua một viên khác hạt giống. Tuy nói cái kia hạt giống đã cơ hồ toàn bộ đều hư hại, nhưng hạch tâm của nó nhưng như cũ bảo tồn hoàn hảo. Nếu không phải như thế, ta cũng không có khả năng thành công cùng nó thành lập tình thần liên hệ, thu hoạch đến hết thấy lịch sử tư liệu."

"Mà ngươi biết không?" Lão Hoa đột nhiên cười cười: "Mặc dù là từ tiền dân nhóm chỗ chế tạo ra sinh thể phương tiện chuyên chở, nhưng hạt giống hạch tâm lại là có thể thay thế. Mà ta. . . Trùng hợp biết nên như thế nào thay thế."

"Nói cách khác. . . Ngươi đem hạt giống này hạch tâm, thay thế thành ngươi một cái kia?" Giang Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn.

"Đúng thế. Đồng thời. . . Cái kia hạt giống trong trung tâm, sớm đã lưu lại quyền hạn của ta." Lão Hoa khắp khuôn mặt là tự tin: "Tại mới vừa trong đoạn thời gian đó, ta đã gỡ ra cái này hạt giống hạch tâm, thay đổi lại. . . Từ Hải dưới đáy một cái kia. Mà bây giờ. . . Nó đã thành công tiếp quản hạt giống này!"

Nói xong, lão Hoa nhẹ nhàng búng tay một cái, một cái to lớn hình cầu xuất hiện ở trong bốn người ở giữa đất trống bên trên.

Cái kia hình cầu đường kính có gần hai mét, phía trên che kín vô số lỗ nhỏ cùng đột nhiên sò, đang ở hơi hơi nhúc nhích không ngừng, nhìn tựa như phóng đại vô số lần trái tim

Chuyện này. . . Liền là hạch tâm?

"Có thể ngươi có nghĩ tới không, ta có được chấp chính quan quyền hạn. Chỉ cần ta nghĩ, tùy thời đều có thể giải trừ quyền hạn của ngươi, đồng thời đem hắc quết mới thành ta." Giang Tiêu khinh thường cười một tiếng.

"Không sai. Ta thừa nhận điểm này." Lão Hoa dứt khoát gật đầu: "Có thể. . . Điều kiện tiên quyết là, ngươi có thể tiếp xúc đến hạt giống hạch tâm mới được. Mà thông qua bố thần kinh cùng hạt giống tiến hành kết nối, sẽ để cho ngươi tiến vào không có chút nào phòng bị trạng thái. Ngươi cảm thấy. . . Ngươi bây giờ có cơ hội như vậy sao? Hoặc là nói, ta có khả năng cho ngươi cơ hội như vậy sao?"

Hắn từ trên ghế đứng lên, trong ánh mắt bắn ra uy hiếp ý vị: "Nếu như ngươi bây giờ dự định thử một chút, ta ngược lại thật ra không có ý kiến gì."

"Nhìn tới. . . Ngươi đối năng lực của mình có tuyệt đối tự tin, tự tin có thể tại ta tiến vào cùng hạt giống kết nối lúc, có thể đánh giết Tâm Vận cùng Thiên Vũ hai người, là như thế này sao?" Giang Tiêu nở nụ cười.

"Đúng thế." Lão Hoa gật đầu: "Không chỉ có là hai người bọn họ, cho dù là tăng thêm ngươi, cũng sẽ không là đối thủ của ta. Nhưng. . . Ta ngược lại thật ra cũng không tính đem toàn bộ các ngươi giết chết. Bên ta mới lãng phí bên trên nhiều thời giờ như vậy, cũng không hề chỉ là vì kéo dài thời gian, mà là hy vọng có thể thuyết phục ngươi, trở thành đồng bạn của ta."

"Trở thành. . . Đồng bạn của ngươi?" Giang Tiêu nhin không được cười lên: "Tại ngươi thế giới mới đang quy hoạch, lại có vị trí của chúng ta?"

"Không phải là các ngươi, là ngươi." Lão Hoa nhấn mạnh âm điệu, nhấn mạnh một câu: "Bởi vì. . . Chức của ngươi giai là chấp chính quan. Mà mới thế giới bên trong, cần một cái chấp chính quan. Tất cả chức giai bên trong, chỉ có chấp chính quan, là không thể từ hạt giống điều chế ra được."

Giang Tiêu hơi có chút kinh ngạc: "Mục đích của ngươi. . . Vậy mà không phải mình trở thành cái kia thế giới mới chủ nhân?"

"Dĩ nhiên không phải." Lão Hoa lắc đầu: "Mới mẹ thế giới. . . Cần trật tự. Mà này trật tự bên trong khâu trọng yếu nhất, liền là đủ loại chức giai, mỗi người quản lý chức vụ của mình. Ta nếu trời sinh chính là một cái Tế Tự, đó là đương nhiên hắn là ở vào chính mình chính xác vị trí bên trên. Mà ngươi --- --- cái chấp chính quan, trời sinh nên trở thành —— hồi vua của chúng ta!"

Giang Tiêu nhất thời vậy mà ngây ngẩn cả người, không biết nên đáp lại ra sao.

Hắn vốn cho là, lão Hoa bắt quả là loại kia thường gặp kẻ dã tâm, làm lấy loại kia thường gặp mộng, diễn lại thường gặp sáo lộ mà thôi. Cái gọi là thế giới mới, chỉ là hắn vì mình mà sáng tạo ra vương quốc.

Từ khi cùng hạt giống kết nối về sau, biết có quan hệ mẹ thế giới hết thảy, Giang Tiêu cơ hồ xác định lão Hoa hết thảy dự định.

Nhưng lão Hoa lời nói này, lại triệt để lật đổ Giang Tiêu ban đầu phỏng đoán.

Hắn. . . Vậy mà cũng không phải là vì muốn chính mình ngồi trên cái kia vương vị, ngược lại là muốn chấp tay nhường lại? !

Đó căn bản không phù hợp lẽ thường!

"Đúng thế." Lão Hoa trên mặt biểu lộ hết sức nghiêm túc: "Ngươi không nghe lầm. Ta đúng là muốn ngươi trở thành thế giới mới vương!"

Giang Tiêu cẩn thận nhìn chăm chú lão Hoa trên mặt biểu lộ, lại nhìn không ra nửa điểm đùa giỡn dấu hiệu. Mà tại trong cặp mắt kia, nhưng lại có vô cùng cuồng nhiệt.

"Nếu như. . . Ta cự tuyệt, ngươi định làm gì?"

Lão Hoa thở dài: "Cái kia. . . Ta cũng chỉ có thể giết ngươi. Mặc dù ta hết sức hi vọng ngươi có thể đáp ứng ta, nhưng ta tuyệt không thể cho phép, tương lai tức sẽ xuất hiện cái kia mới thế giới bên trong, xuất hiện bất kỳ không hài hòa nhân tố. Đơn giản tới nói —— ngươi là một cái thêm điểm kèm theo đề, mà không phải nhất định tuyến đề."

"Ta hiểu được." Giang Tiêu nhẹ gật đầu.

Trước mắt nam nhân này, cũng không là cái gì kẻ dã tâm.

Nhưng có lúc, có một loại người, so kẻ dã tâm càng đáng sợ.

Cái kia chính là tên điên.

Hơn ba mươi năm truy cầu, đã để lão Hoa triệt triệt để để trở thành một cái người cuồng tín. Mà ngày xưa mẹ thế giới, cũng sớm đã trở thành trong lòng của hắn chí cao vô thượng tín ngưỡng.

Hắn mong muốn từ đó thu hoạch, cũng không là bất kỳ cá nhân lợi ích, mà là làm cái kia trong tương tượng thế giới trở thành sự thật lúc, mang đến cho hắn tâm lý thỏa mãn.

Bởi vì tại lão Hoa trong lòng, chỉ có từng mẹ thế giới, mới là đẹp nhất tốt nhất, thuần khiết nhất.

Có thể Giang Tiêu lại dù như thế nào, cũng không thể đáp ứng hắn. Vèn vèn là muốn đến cái kia mẹ thể giới, liền sẽ để Giang Tiêu ác tâm mong muốn phun ra.

Nguyên bản Giang Tiêu một mực không rõ ràng, vì cái gì chính mình mỗi một lần đang nghe những cái kia chức giai cao thấp lúc, đang nghe Tâm Vận dùng Tế Tự thân phận tự ngạo lúc, đều sẽ từ đáy lòng tự nhiên sinh ra một cỗ không thể chống cự chán ghét cảm giác tới.

Nhưng bây giờ, hắn cũng đã rõ ràng hết thấy.

"Thật đáng tiếc, ta không có cách nào đáp ứng ngươi yêu cầu. Mặc kệ là thế nào cái thể giới vương, ta đều không có bất kỳ cái gì hứng thú." Giang Tiêu thờ dãi: "Huống chi. . . Ngươi tính sai, ta cũng căn bản không phải cái gì chấp chính quan."

"Ta. . . Tính sai rồi?" Lão Hoa nhíu mày: "Giang Tiêu, ngươi đang vũ nhục ta trí lực sao? Vừa mới thể nhưng là tự ngươi nói qua, bởi vì chấp chính quan chức giai, ngươi mới có thể thu hoạch hạt giống hạch tâm quyền hạn tối cao."

"Ta không có ý định phủ nhận lời của mình đã nói." Giang Tiêu cười khổ một cái: "Chỉ bất quá, ngươi Lý Giải sai. Ta chỉ là. . . Có được chấp chính quan quyền hạn mà thôi, cũng không có nghĩa là chức của ta giai, liền là chấp chính quan."

"Có được chấp chính quan quyền hạn. . . Lại không phải chấp chính quan?" Lão Hoa nhíu mày, không vui nhìn xem Giang Tiêu: "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó chuyện ma quỷ! Cái kia chức của ngươi giai đến tột cùng là cái gì?"

"Ta. . . Không biết. Hoặc là, ta không có chức giai đi." Giang Tiêu lắc đầu: "Bất quá này đối với ngươi mà nói, đã không trọng yếu. Ta nghĩ, ta cự tuyệt, ngươi hẳn là nghe hiểu đi."

"Đúng thế. . . Đã. . . Không trọng yếu. Bất luận ngươi là không muốn, vẫn không thể, ít nhất ngươi đã cự tuyệt ta." Lão Hoa khe khẽ thờ dãi: "Hết sức đáng tiếc. Ta vốn là thật. . . Hết sức hi vọng ngươi có thể trở thành ta chỗ sáng tạo ra cái kia thể giới mới. . . vương. Mà bây giờ, ta chỉ có thể lựa chọn giết chết ngươi. Thật đáng tiếc, các ngươi không có bất kỳ phản kháng nào."

"Được a. Nếu như ngươi có thể làm được." Giang Tiêu nhún vai: "Tới đi."

Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ hai người, vốn chỉ là một mực yên lặng nghe Giang Tiêu cùng lão Hoa hai người nói chuyện. Giờ khắc này ở nhìn thấy nói chuyện vỡ tan về sau, lập tức liền làm ra chiến đấu chuẩn bị tư thái.

Triệu Thiên Vũ hai tay khép lại, tùy thời chuẩn bị trăm ra tay đao. Mà Tâm Vận tinh thần lực cũng trong nháy mắt đề cao đến tối đỉnh phong.

Nhưng lệnh Tâm Vận kỳ quái là, lão Hoa lại không có bất kỳ cái gì động tác dấu hiệu!

Tâm Vận năng lực, có thể làm cho nàng tùy thời thấy chung quanh vật thể động tĩnh. Cụ thể tại biểu hiện bên trên, chính là nàng tầm nhìn bên trong, vĩnh viễn có từng đạo như ẩn như hiện hư ảnh.

Mà những bóng mờ kia, liền là sắp có chuyển vị vật thể, tương lai hành động quỹ tích.

Là có thể lực thúc đẩy đến cực hạn lúc, hư ảnh có tác dụng trong thời gian hạn định tính thậm chí có thể dài đến mười giây tả hữu. Cái này cũng liền mang ý nghĩa, đối phương mười giây sau có thể có thể làm ra bất luận cái gì hành động, đều ở trong mắt Tâm Vận nhìn một cái không sót gì.

Mà vô luận là muốn tránh né, còn là muốn xuyên thấu qua sơ hở tiến hành công kích, đối với Tâm Vận tới nói đều là lại chuyện quá đơn giản tình —— chỉ cần để cho mình thân thể, ở vào hư ảnh trong khe hở, liền tuyệt sẽ không bị đối phương đánh trúng. Mà nhắm ngay đối phương tương lai hành động quỹ tích, hướng về kia hư ảnh công kích, thậm chí sẽ có về đối phương là chính mình đụng vào.

Nhưng bây giờ, Tâm Vận trong mắt, lão Hoa quanh người, lại không có nửa điểm hư ảnh tồn tại!

Nói cách khác, trong tương lai mười giây bên trong, hắn đều sẽ tiếp tục duy trì nguyên trạng, không nhúc nhích tí nào.

Hắn. . . Không có ý định chiến đấu sao?

Tâm Vận trong lòng vẫn đang nghi ngờ lấy, toàn thân lông tơ lại đột nhiên bắt đầu dựng ngược lên.

Đây không phải nàng bất luận cái gì năng lực mang đến, mà đơn thuần là đứng sắp đến nguy hiểm, thân thể làm ra bản năng phản ứng mà thôi.

Chính mình. . . Hiện tại. . . Rất nguy hiểm!

Nhưng vì cái gì. . . ? Rõ ràng chung quanh vật thể, không có nửa điểm di động dấu hiệu a!

Tâm Vận trong đầu liền xuất hiện ý nghĩ này, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng Giang Tiêu hét to một tiếng: "Né tránh!" Đồng thời kéo lại cổ áo của nàng.

Không kịp tại trong đầu suy tư, Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ lập tức từ trên ghế salon bay vọt tránh ra, trên mặt đất lăn hai vòng.

Ngay tại ba người cuộn cuộn tránh thoát đồng thời, ghế sa lon kia nửa khúc trên chậm rãi trượt xuống, lăn trên mặt đất.

Một tấm mềm mai bố nghệ sa phát, cho dù là lại như thế nào lưỡi dao sắc bén, cũng tuyệt không có khả năng cắt ra như thế bóng loáng vết cắt tới.

Lão Hoa cười lạnh một tiếng.

Hắn nguyên bản tố chất thân thể, rõ ràng chỉ là thoáng mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi, nhưng lần này vọt lên cao độ, lại có tới năm mét.

thậm chí đã tiếp cận khoang đình chớp.

Quả nhiên. . . Là hoàn toàn đã thức tỉnh!

Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận trong lòng, đều là cao hứng bùng bùng hoan hô một tiếng.

Chấp chính quan cái chức này giai, các nàng không chỉ có chưa bao giờ thấy qua, thậm chí liền liền nghe cũng không từng nghe nói qua. Nhưng mà cái kia nếu là cao nhất chức giai, tự nhiên cũng sẽ có không đồng dạng thực lực.

Nếu như nói bây giờ còn có một người, có thể đánh bại lão Hoa, vậy liền chỉ có thể là Giang Tiêu!

Trông thấy Giang Tiêu bỗng nhiên hướng lên vọt lên tránh né, lão Hoa sắc mặt rốt cục hơi đổi.

Mới vừa lần thứ nhất, nếu như nói còn có thể là trùng hợp, như vậy lần này như cũ thành công né tránh, vậy cũng chỉ có thể nói rõ Giang Tiêu đúng là có thể trông thấy hết thấy.

Chỉ là lần này Giang Tiêu chỗ tránh thoát công kích, cơ hồ hoàn toàn là "Không". Hắn mới vừa đứng yên tại chỗ, không có nửa điểm biến hóa dấu vết lưu lại.

Theo Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận góc độ đến xem, trước mắt hình ảnh hoàn toàn liền là Giang Tiêu tại nguyên chỗ không có dấu hiệu nào nhảy lên, tránh ra thật xa, sau đó ——

Sau đó không có cái gì phát sinh.

Nhưng Tâm Vận có thể xác định là, vừa rồi cũng không phải thật giống nhìn như thế, không có cái gì phát sinh!

"Không thể không thừa nhận, năng lực của người xác thực rất mạnh."

Giang Tiêu rơi trên mặt đất, trên mặt cười nhạt một tiếng, không có nửa phần kinh hoàng: "Khó trách có thể một tay thành lập được như học viện như vậy tổ chức khổng lồ, nhường nhiều như vậy bộ hạ đều cúi đầu áp tai."

". . ."

Lão Hoa cũng không đáp lời, chỉ là sắc mặt càng phát ngưng trọng lên.

Giang Tiêu vừa nói chuyện, một bên cũng không có dừng bước lại, không có ở đây cái này trong khoang du tầu: "Khó trách người có thể tùy tiện đến hồ này đầy hạt giống bên trong, có thể tùy tiện nhường phân loạn Giả Ngọc không cách nào chạy ra Poseidon hào khoang điều khiển, có thể đem hạt giống này hạch tâm lấy ra, lại cắm vào Từ Hải cái kia hạt giống hạch tâm, còn có hiện tại công kích. . ."

"Mặc dù nhìn, biểu hiện hoàn toàn không giống, nhưng ở bên trong căn nguyên, lại nhưng thật ra là đồng dạng đạo lý."

Giang Tiêu vẫn như cũ càng không ngừng vừa đi vừa về né tránh lấy cái kia nhìn không thấy công kích, nhanh chóng biến đổi vị trí của mình. Đến lúc này, Tâm Vận hai người rốt cục lại một lần nữa nhìn ra lão Hoa công kích dấu vết. Mỗi một lần Giang Tiêu né tránh đến khoang nơi hẻo lánh né tránh nữa lúc, hắn lúc đầu điểm dừng chân, liền sẽ tại hắn vừa rồi đi lúc xuất hiện một đạo vết thương, chính như mới vừa cái kia bị chặt đứt thành hai nửa ghế sofa một dạng.

"Có thể không chế không gian, chế tạo ra cắt đứt chặt đứt mặt, thậm chí đem không cùng vị trí hai cái chặt đứt mặt tổ hợp lại với nhau. . . Đây không thể không nói là gần như nghịch thiên năng lực." Giang Tiêu dần dần quen thuộc lão Hoa công kích, tránh né tiết tấu cũng bắt đầu trở nên càng phát ra trôi chảy: "Thế nào? Ta không có đoán sai a?"

Lão Hoa nguyên bản nắm chắc thắng lợi trong tay trong lòng, giờ phút này cũng rốt cục bắt đầu một tia buông lỏng.

Giang Tiêu. . . Quả nhiên là cái chiến đấu thiên tài. . . Nhưng cùng nói là thiên phú chiến đấu, chẳng thà nói là quan sát cùng ăn khớp thiên phú tới càng thêm thỏa đáng.

Chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, tăng thêm đầy đủ chi tiết bại lộ, Giang Tiêu liền có thể nhanh chóng trong khoảng thời gian ngắn, tìm tới đối thủ năng lực hạch tâm bản chất!

Hắn đoán được không có sai, lão Hoa năng lực thiên phú, hoàn toàn chính xác chính là không chế không gian!

Mà tại lão Hoa trong cuộc đời chỗ gặp qua hết thấy giác tỉnh giả bên trong, đây cũng là gần như mạnh nhất, đứng đầu vô địch một loại năng lực.

Hắn có thể ở trong không gian tùy ý vị trí, vạch ra không gian mặt cắt, mà chỉ cần bằng vào ý niệm liền có thể làm được. Mà cần thiết, chẳng qua là đi đầu xác định dùng chính mình làm nguyên điểm hệ tọa độ mà thôi.

Đồng dạng, chỉ cần thông qua ý niệm, lão Hoa cũng có thể tùy thời đóng cửa bất kỳ một cái nào hắn nghĩ phải đóng lại không gian mặt cắt.

Làm bị chặt đứt không gian đóng cửa về sau, không gian hội phục hồi như cũ, nhưng nguyên bản chiếm cứ mảnh không gian này vật thể, vô luận là cái gì,

chặt đứt mặt cắt lại không cách nào phục hồi như cũ.

Cái này là Giả Ngọc làm cái gì có thể tại trong ánh mắt của mình xem thấy bóng lưng của mình, sau đó lại bị từ đầu tới đuôi cắt thành hai nửa nguyên nhân.

Đồng thời, mà giữa trời gián đoạn lại mặt thành về sau, lão Hoa thậm chí có khả năng đem hai cái mặt cắt đồng thời nối liền cùng một chỗ, mà nhường bất luận cái gì xuyên qua một cái nào đó chặt đứt mặt vật thể, xuyên qua đến một cái khác mặt cắt cửa ra vào chỗ.

Duy nhất hạn chế, liền là lão Hoa nhất định phải tinh chuẩn đích xác định một cái khác nơi xa không gian mặt cắt, tại dùng chính hắn làm nguyên điểm hệ tọa độ bên trong vị trí mà thôi.

Chính vì vậy, lão Hoa mới có thể tại Poseidon hào bên trên hao phí quá nhiều thời gian —— thông qua Poseidon hào bên trên thiết bị, chính xác định vị Calitri cùng hào vị trí, lại thông qua GPS đo lường tính toán ra Poseidon hào vị trí, cuối cùng đối ra giữa hai bên đối lập vị trí —— đây là nhất định phải tuyệt đối tinh chuẩn, không có có mảy may sai sót tính toán.

Nếu như kém hơn dù cho một mét, kết quả sau cùng liền là —— không gian mặt cắt cửa ra vào chỗ, xuất hiện tại 1,700 mét nước sâu đáy hồ.

Cho dù là lão Hoa năng lực thiên phú mạnh hơn, cũng không có nghĩa là hắn có năng lực tại 170 cái áp suất không khí sức chịu nén dưới sinh tồn.

Lão Hoa năng lực, vốn là không có gì bất lợi. Nhưng hắn lại cho tới bây giờ cũng không hiểu rõ, Giang Tiêu vì sao lại hiểu rõ năng lực của hắn, càng có thể không có chút nào sai lầm né tránh mỗi một cái không gian mặt cắt!

Mặc dù vền vẹn thông qua ý niệm tới không chế, nhưng chỗ có không gian mặt cắt sáng tạo sinh cùng đóng cửa, đều cần thời gian, không thể chớp mắt hoàn thành. Mà vô luận lão Hoa ở nơi đó đã sáng tạo ra một cái không gian mặt cắt, Giang Tiêu lại luôn có thể đuổi tại cái kia mặt cắt đóng cửa trước đó, lập tức rời đi vị trí cũ.

"Người. . . Đến tốt cùng vì cái gì có thể né tránh!"

Lão Hoa ngừng ở trong không gian sáng tạo chặt đứt mặt, sắc mặt tái xanh.

Hắn nhất định phải hướng Giang Tiêu lên tiếng hỏi nguyên nhân.

Không gian mặt cắt, vốn là tuyệt không có khả năng dùng nhìn bằng mắt thường gặp!

Mặc dù tên bên trong có một cái "Đoạn" chữ, nhưng này cũng không có nghĩa là tách ra không gian, là có thể bị quan sát được. Bởi vì vô luận là tia sáng vẫn là không khí, vẫn là bất kỳ vật gì khác, tại tách ra không gian bị quan sát trước đó, đều có thể tự do thông hành tại mặt cắt hai bên.

Tại không gian mặt cắt được sáng tạo ra về sau, liền không có bất kỳ vật gì có thể tại khách quan thế giới cảm ứng được nó tồn tại.

Liền liền lão Hoa chính mình, cũng vền vẹn nhất định phải thông qua trí nhớ tới nhớ kỹ chính mình từng thiết trí dưới không gian mặt cắt chỗ phương vị mà thôi.

Có thể Giang Tiêu. . . Hắn lại là làm sao có thể phát hiện? !

"Rất ngạc nhiên sao?"

Giang Tiêu dừng bước, cười cười: "Đại khái là bởi vì. . . Năng lực của ta, vừa vặn có thể khắc chế năng lực của người đi."

"Người. . . Nói cái gì?" Lão Hoa trái tim bỗng nhiên rụt lại một hồi: "Như vậy. . . Năng lực của người là cái gì?"

"Cũng là. . . Không phải cái gì đáng để khoe bản sự. Chỉ bất quá, ta vừa vặn có thể theo cao chiều vị diện, đi nhìn xuống chúng ta bây giờ thế giới mà thôi." Giang Tiêu hướng về lão Hoa đi đến, nhún vai: "Mặc dù thân thể của ta như cũ nhất định phải ở lại đây cái ba chiều thế giới bên trong, nhưng. . . Ta hiện tại thị lực, lại là thuộc về bốn chiều không gian."

"Nói một cách khác. . . Trên cái thế giới này hết thảy đồ vật, đối ta mà nói, đều là lộ ra trọn vẹn, bao quát người. . . Cùng người chỗ sáng tạo ra không gian mặt cắt ở bên trong." Giang Tiêu mỉm cười duỗi ra ngón tay, điểm một cái lão Hoa: "Chú ý, nơi này ta theo như lời lộ ra trọn vẹn, là chân chính mặt chữ trên ý nghĩa —— 'Lộ ra trọn vẹn'. Ta không chỉ có thể xuyên thấu qua quần áo, trông thấy da của người, cũng có thể xuyên thấu qua làn da, trông thấy cơ thể của người, mạch máu, thậm chí là mỗi một tế bào màng tế bào cùng nhân tế bào!"

Thị lực của ta đi tới phía dưới, không có bí mật!

Mặc dù Giang Tiêu cũng không có đem câu nói này nói ra miệng, nhưng nét mặt của hắn, đã hoàn toàn đem câu nói này hiển lộ trên mặt.

"Nhưng. . . Nhưng vền vẹn như thế. . . Người cũng không có đánh bại năng lực của ta!" Lão Hoa theo trong cổ họng gạt ra thanh âm khàn khàn: "Vền vẹn có thể quan sát được không gian của ta mặt cắt mà thôi, bất quá là có thể để người né tránh công kích của ta mà thôi. . . Người vẫn không có đánh bại thủ đoạn của ta! Đã người có thể thấy không gian mặt cắt, như vậy người hẳn là rất rõ ràng, tại thân thể ta chung quanh, đã sớm bày ra sáu cái mặt cắt."

Triệu Thiên Vũ này loại chỉ có thể làm vật lộn chiến sĩ, cho dù là lại đến thêm 100 cái, 1000 cái, cũng không thể có thể thương tổn hấn nửa sợi tóc gáy. Chém không trúng đối thủ thân thể, dù cho cao bước sóng thủ đao lại sắc bén cũng không làm nên chuyện gì.

Đến mức Giang Tiêu, chẳng qua là cái vô dụng nửa giác tỉnh giả mà thôi. Mặc dù tựa hồ mơ hồ lộ ra một ít lãnh đạo lực cùng sức phán đoán, nhưng ở thực lực tuyệt đối nghiền ép trước mặt, cũng không có chút nào ý nghĩa.

Có thể lão Hoa nghìn tính vạn tính, lại hết lần này đến lần khác không có tính tới người đã ở nửa thức tỉnh trạng thái dưới bốn năm Giang Tiêu, vậy mà đột nhiên ngay tại lúc này. . . Hoàn toàn đã thức tỉnh!

Hắn càng là không có tính tới, Giang Tiêu tại sau khi giác tỉnh, đạt được năng lực, vậy mà kinh khủng như vậy!

Hiện tại, chỉ có liều một phen!

Lão Hoa không rõ ràng hoàn toàn sau khi thức tỉnh, Giang Tiêu tốc độ đến tốt cùng như thế nào. Nhưng nếu như không kịp nổi mình. . . Như vậy có lẽ còn có cơ hội, dựa vào chính mình xông vào, nhường đụng vào hấn trước người mình cái kia chặt đứt mặt.

Ở cái này chặt đứt mặt một chỗ khác, liên tiếp chính là. . . Khoảng cách mặt đất ba ngàn cây số xa đường ray.

Chấp chính quan chức giai cường hóa thân thể biên độ, hấn là sẽ không quá cao. Mà vô luận lại thể nào cao, cũng không có khả năng khiến cho hấn tại trong chân không sinh tồn!

Huống chi, cho dù là Giang Tiêu cường hóa thân thể, mạnh đến có thể trong khoảng thời gian ngắn chống cự chân không trình độ, cũng tuyệt không có khả năng tại hạ rơi xuyên qua tầng khí quyển quá trình bên trong, chống cự ở cái kia bởi vì ma sát mà sinh ra nhiệt độ cao!

Chỉ cần có thể đụng trúng Giang Tiêu. . . Liền là thắng lợi!

Lão Hoa cắn răng nghiền lợi gắt gao nhìn chăm chăm trước mắt Giang Tiêu, đồng thời còn chưa quên tại nơi hẻo lánh Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận hai người bên cạnh, sáng tạo ra hai cái không gian mặt cắt tới.

Lão Hoa cũng không cầu chiều này có thể kích giết các nàng. Mà chỉ cần có thể nhường Giang Tiêu phân tâm. . . Dù cho chỉ phân ra nửa giây lực chú ý, cũng như vậy đủ rồi!

Nhưng ngay tại lão Hoa sắp vọt tới Giang Tiêu trước người thời điểm, lại nghe thấy Giang Tiêu cười lạnh một tiếng.

"Người quên. . . Ta cũng có thể sáng tạo ra không gian mặt cắt rồi hả?"

Phải chết!

Lão Hoa lập tức biết xảy ra chuyện gì, run lên bần bật, bỗng nhiên trên không trung một cái vượn mình, liền muốn lui lại, nhưng cũng đã không còn kịp rồi.

Bên hông đau đớn một hồi, lão Hoa nửa người trên cùng nửa người dưới đã chia làm hai nửa, chán nản lún xuống trên mặt đất.

Đứt gãy không gian đã phục hồi như cũ, nhưng từng tồn tại ở không gian đoạn trên mặt vật thể, lại vĩnh viễn cũng không có khả năng khôi phục hoàn chỉnh.

Mà lăn rơi trên mặt đất lão Hoa, khước mắt quét nhìn cũng nhìn thấy một bên Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận hai người, bỗng nhiên theo biến mất tại chỗ, tiếp theo từ một góc khác giữa không trung rơi xuống đất.

Lão Hoa thống khổ nhắm mắt lại.

Nếu có thể tình huống xem thấy mình mở ra mỗi một cái không gian mặt cắt, như vậy Giang Tiêu tự nhiên cũng có thể lập tức kịp phản ứng, đồng dạng tại chân của hai người hạ sáng tạo ra từ hấn khổng lồ không gian mặt cắt!

Mà khi dưới chân mặt cắt, đột nhiên cùng một cái khác mặt cắt liên thông lúc, tạo thành kết quả tự nhiên là rõ ràng —— theo mặt cắt đầu này hạ xuống, mà theo mặt cắt bên kia rơi ra.

Chính mình. . . Đã không có bất luận cái gì cơ hội chiến thắng.

"Giang Tiêu. . . Người đến tốt cùng là cái gì. . . Đồ vật!"

Mặc dù nhưng đã hiểu rõ chính mình kết cục, nhưng lão Hoa lại như cũ không có hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn có khả năng bại, cũng có thể chết, nhưng hắn không nguyện ý chính mình mãi đến trước khi chết, như cũ không rõ ràng thân phận của Giang Tiêu.

Hắn dùng từ, không phải "Người nào", mà là ——

"Đồ vật gì"!!

"Ta tự lãnh năng lực cường hóa biên độ cũng không cao. . . Chém ngang lưng thương thể. . . Nhiều nhất còn có thể để cho ta duy trì năm phút đồng hồ. . ."
Lão Hoa kiệt lực ngẩng đầu, quan sát chính mình máu chảy như suối bên hông, chán nản thở dài một tiếng: "Nói cho ta biết. . . Người đến tốt cùng là cái gì. . . Đồ vật! Vì cái gì người rõ ràng có thể đang trông con nơi đó, dùng chấp chính quan thân phận thu hoạch được quyền hạn tối cao, lại có thể có được chấp chính quan chức giai năng lực, nhưng người lại hết lần này tới lần khác nói. . . Chính mình. . . Không phải chấp chính quan? ! Nói cho ta biết!
Giang Tiêu!"

"Ta. . . Là cái gì?"

Giang Tiêu quay đầu lại, trông thấy Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ hai người, cũng đồng dạng nhìn xem chính mình, chờ đợi lấy đáp án kia.

"Người biết, thù hạ của người Nguyệt Táng. . . Là chết như thế nào sao?" Giang Tiêu đột nhiên thay đổi chủ đề, hỏi ngược lại.

"Nguyệt Táng. . . ?" Lão Hoa gấp rút thở hào hển: "Hắn. . . Ta an bài hắn từ Thương Uyên bảo hộ lấy, tiến đến đoạn giết các người. Thương Uyên cuối cùng cho báo cáo của ta, là Nguyệt Táng đã thành công thu được Tâm Vận huyết dịch, đang ở kén hóa quá trình bên trong. . . Nhưng về sau. . . Thương Uyên cùng truyền tin của ta lại đột nhiên cắt đứt. Hắn. . . Hắn tại kén hóa hoàn thành trước đó, liền bị các người đánh chết?"

"Ừm. Cũng khó trách, người cũng không rõ ràng phát sinh sự tình." Giang Tiêu thở dài: "Không, kén hóa hoàn thành. Chỉ bất quá. . . Theo cái kia kén bên trong đi ra người, đã không phải là Nguyệt Táng."

"Không phải. . . Nguyệt Táng? Đó là ai! ?" Giang Tiêu, nhường lão Hoa hoàn toàn không cách nào Lý Giải.

"Đó là một cái. . . Cảm nhiễm thể. Mà mới ra đời cảm nhiễm thể, ngoại trừ xây dựng thân thể tế bào bên ngoài, tự nhiên cùng nguyên bản cá thể không hề quan hệ."

"Cảm nhiễm thể? Cái gì cảm nhiễm. . . vân vân! Người nói cái gì! ! ! !" Lão Hoa run lên bần bật, phần eo trong vết thương huyết dịch thậm chí đều bơi vì thân thể co vào mà một lát chậm lại co vào: "Giang Tiêu! Con mẹ nó người không phải cho ta nói vậy! Nơi này. . . Nơi này từ đâu tới cảm nhiễm thể! Tất cả cảm nhiễm thể. . . Tất cả virus. . . Không phải đều đã bị quăng tại mẹ thể giới sao!"

Cho dù là đang nghe Giang Tiêu năng lực về sau, cho dù là đang bị Giang Tiêu nhẹ nhõm đánh bại, nhiều nhất chỉ có thể lại kéo dài hơi tàn sau năm phút, lão Hoa trên mặt biểu lộ cũng chưa từng như bây giờ kinh khủng như vậy.

"Ta không có nói quàng." Giang Tiêu khe khẽ thở dài.

Hắn hoàn toàn có thể Lý Giải lão Hoa hiện tại tâm tình kích động.

Hắn cả đời bố trí lực, liền là tại lần nữa khôi phục trong giấc mộng cái kia mẹ thể giới.

Mặc dù hắn đã chết đi, nhưng ít ra trên Địa Cầu vẫn có giác tỉnh giả tồn tại, có hạt giống tồn tại. Có lẽ cuối cùng còn có một ngày, sẽ xuất hiện cùng hắn có được giống nhau ý nghĩ giác tỉnh giả, hoàn thành hắn chưa lại sự nghiệp.

Nhưng bây giờ. . . Làm lão Hoa nghe tới Địa Cầu bên trên cũng đồng dạng có virus, có cảm nhiễm thể thời điểm, giấc mộng của hắn rốt cục bị triệt để phá vỡ.

"Đây chính là vì gì ta sẽ nói cho người biết, ta biết lịch sử. . . So người càng nhiều." Giang Tiêu bị ai thở dài: "Đang thoát đi mẹ thể giới hạt giống bên trong. . . Cũng tương tự lẫn vào cảm nhiễm thể. Có lẽ. . . Cái kia chính là hạt giống lệch hàng nguyên nhân đi. Nhưng chuyện này. . . Cũng cứu vớt những cái kia người sống sót tiên dân nhóm."

"Nếu như không phải là bởi vì lệch hàng rơi vào Địa Cầu, như vậy những cái kia tiên dân, chỉ sợ sớm đã đều chết sạch, hoặc là bị virus lây nhiễm đi. Địa Cầu cùng mẹ thể giới khác biệt hoàn cảnh, không chỉ có bị đè nén tiên dân nhóm trong cơ thể gen, cũng đồng dạng bị đè nén virus gen. Đi đầu dân nhóm lưu lại huyết mạch, tại dài đằng đặc trong lịch sử ngủ say thời điểm, thể virus cũng đồng dạng lâm vào vài vạn năm ngủ say. Nhưng. . . Vô luận ngủ say bao lâu, nên tỉnh lại, cũng cuối cùng sẽ tỉnh lại."

Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ yên lặng đi tới Giang Tiêu sau lưng, một người một bên nhẹ nhàng cầm hai tay của hắn, đem nhiệt độ cơ thể mình cùng duy trì truyền tới.

"Cùng giác tỉnh giả một dạng, virus. . . Cũng là cần thức tỉnh. Nhưng có lẽ là điều kiện càng hà khắc hơn nguyên nhân đi. . . Tỉ như. . . Nguyệt Táng, hắn liền là một cái trong cơ thể ẩn núp ngủ say virus giác tỉnh giả. Mà khi hắn lần thứ nhất sử dụng năng lực, hấp thụ Tâm Vận huyết dịch mà kén hóa thời điểm, trong cơ thể virus cũng đồng thời tỉnh lại, cũng thuận lợi ăn mòn thân thể của hắn, đem hắn biến thành. . . Cảm nhiễm thể!"

"Vậy còn người. . . ? Người chẳng lẽ cũng thế. . . Cảm nhiễm thể sao?" Lão Hoa trừng mắt một đôi mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Tiêu.

"Không. Ta cũng không phải cảm nhiễm thể." Giang Tiêu lắc đầu: "Chân chính bị lây bệnh giác tỉnh giả, tỷ như người chưa từng gặp qua cái kia Nguyệt Táng, cơ hồ không để ý tới tính, chỉ nương tựa theo bản có thể hành động. Trong đầu của hắn, chỉ có hai chuyện —— giết sạch bọn hắn trong miệng mục nát nguyên thể, cũng chính là. . . Tiên dân cùng hậu duệ của bọn hắn nhóm, cùng với —— đồng loại không phải giết chóc mục tiêu. Mà hết sức may mắn là, ta. . . Bị hắn biết chớ vì đồng loại."

"Nhưng. . . Ta trên thực tế, lại cũng không là đồng loại của hắn. Ta là một cái đồng thời có được chấp chính quan chức giai, đồng thời lại truyền thừa

virus gen. . . Quái vật. Nhưng tựa hồ cũng chính bởi vì vậy, trong những tháng năm dài đằng đẵng đã qua, trong cơ thể ta gen không có có nhận đến virus ăn mòn, ngược lại trùng hợp sản sinh. . . Kháng thể."

Giang Tiêu cười khổ một cái: "Nếu như dựa theo hiện đại y học góc độ tới nói lời, ta là một cái sinh qua thiên hoa, lại không có vì vậy mà người đã chết. Trong cơ thể của ta, có thiên hoa virus tồn tại, nhưng cùng lúc cũng có được loại vi khuẩn này kháng thể. Ta đã có được chấp chính quan chức giai năng lực, có thể làm cho hạt giống thừa nhận quyền hạn của ta, đồng thời giống Nghiệt Táng dạng này cảm nhiễm thể, cũng sẽ đem ta phân biệt làm đồng loại. Ta là. . . Một cái quái thai."

"Người. . . Không. . . Không là quái thai. . ."

Lão Hoa giấy dựa lấy dùng cánh tay chống lên thân thể: "Người là. . . Giải được!"

Hắn nhìn trong hai mắt, đột nhiên phóng xạ ra ước mơ ánh sáng tới: "Đáp ứng ta! Van cầu người đáp ứng ta một sự kiện. . ."

"Không cần phải nói. Ta biết người hi vọng ta đáp ứng cái gì." Giang Tiêu thân nhiên nói: "Ta hiện tại chỉ muốn biết, người muốn hỏi ta sự tình, có hay không đều đã hỏi xong?"

"Đúng thể. . . Nghi ngờ của ta. . . Đã toàn bộ bị giải khai. . . Cho nên hiện tại. . . Ta chỉ cầu người đáp ứng ta một sự kiện. . . Có thể. . . Có thể sao?" Lão Hoa trên mặt tràn đầy chờ mong cùng thâm thương, phảng phất sắp chết khát trong sa mạc lữ nhân gặp được ốc đảo.

Giang Tiêu quay đầu, nhìn một cái Tâm Vận, sau đó đột nhiên nở nụ cười: "Người dựa vào cái gì sẽ cho rằng, ta có đáp ứng người yêu cầu nghĩa vụ?"

"Người. . . Người không có. . . Ta chỉ là. . . Khẩn cầu người. . ."

Nhưng lão Hoa dứt quãng lời nói chỉ nói đến một nửa, liền bị Giang Tiêu vô tình cắt ngang:

"Người quên rồi hả? Người giết Isaiah, giết Loạn Nhưỡng. Mà rất không may, bọn hắn. . . Trùng hợp là bằng hữu của ta."

Giang Tiêu thanh âm, lạnh lùng mà cứng nhắc, chính như hắn nhìn sắp chết lão Hoa ánh mắt.

"Người có phải hay không coi là, ta tại người trước khi chết, nói cho người những bí mật này, là bởi vì tâm ta mềm?"

"Người có phải hay không coi là, ta đối với người mềm lòng, liền có khả năng tại người trước khi chết, đáp ứng người yêu cầu?"

"Người có phải hay không coi là, trong mắt của ta, người cũng không là tham luyến quyền lực của mình, cũng không phải là vì thỏa mãn chính mình tư dục, cho nên người chính là tình có thể hiểu, ta liền sẽ đáp ứng người lâm chung trước đó phó thác?"

"Không. Người sai, lão Hoa."

Giang Tiêu một hơi phun ra một chuỗi câu, căn bản không có cho hư nhược lão Hoa bắt luận cái gì xen vào cơ hội.

"Ta cho người biết này chút người không biết bí mật, chẳng qua là vì để cho người —— bị chết càng thêm thống khổ mà thôi. Ta muốn người chết đến so lão Isaiah, so Loạn Nhưỡng càng thêm thống khổ! So biết được cùng nàng tương giao nhiều năm lão Hoa, lại chính là học viện viện trưởng, đồng thời một mực tại phái bộ hạ truy sát nàng Tâm Vận càng thêm thống khổ!"

"Không sai. Người làm ra những chuyện này, hoàn toàn chính xác không phải là vì quyền lực của mình, không phải là vì tư dục! Nhưng —— như người loại này vì minh cho rằng cao thượng một cái nào đó lý tưởng, có thể làm xảy ra chuyện gì gia hỏa, so với vì tư dục mà hành động người, càng thêm làm ta buồn nôn!"

"Cho nên, tạm biệt, lão Hoa. Mà người trước khi chết chân thành khẩn cầu, ta ——"

Lão Hoa gấp rút phe phẩy đôi môi, lại ngay cả một câu đều không thể nói ra, chỉ có thể nhìn Giang Tiêu trên khuôn mặt, tàn khóc càng ngày càng dày đặc.

"Ta một câu đều không muốn nghe!"

"Tiếp nhận đi! Đây mang cho người tới sâu nặng nhất thống khổ từ vong!"

Kèm theo Giang Tiêu tiếng nói hạ xuống, lão Hoa trên cổ bỗng nhiên xuất hiện một đạo tơ máu.

Bố trí tại cần cổ hắn không gian mặt cắt, dứt khoát cắt đứt lão Hoa cổ.

Mà mãi đến hắn trước khi chết, cũng không có đợi đến hắn kỳ vọng đáp án kia.

Hắn thậm chí —— không có cơ hội, đem cái kia phó thác chính miệng nói ra.

Giang Tiêu xoay người, đối mặt với sau lưng Tâm Vận, mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có bất kỳ cái gì biểu lộ, nhưng lại đã sớm lệ rơi đầy mặt.

"Tốt, đừng khóc, hết thấy đều kết thúc."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: 【 đại kết cục 】 đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng

"Giang Tiêu. . . Cảm ơn người. . ."

Tâm Vân dùng sức ôm Giang Tiêu eo, đem mặt dùng sức vùi vào lồng ngực của hắn bên trong.

Nàng vừa rồi thật vô cùng lo lắng, lo lắng Giang Tiêu sẽ hay không đáp ứng lão Hoa yêu cầu, hoặc là thậm chí dứt khoát, thả hắt một con đường sống.

Nàng thậm chí từng nghĩ tới, nếu như Giang Tiêu thất làm ra quyết định như vậy lời nói, nàng lại nên nói như thế nào phục chính mình tiếp nhận.

Dù sao, lão Isaiah cùng Loan Nhường hai người, đều là bằng hữu của nàng, lại chỉ cùng Giang Tiêu đồng hành ngắn ngủi một quãng thời gian mà thôi.

Giang Tiêu cùng hai người bạn họ hữu nghị, cho dù là cho dù tốt, cũng chưa chắc liền thật sâu bao nhiêu.

Mà lại xác thực, lão Hoa chẳng qua là một cái chạy về phía sai lầm phương hướng người chủ nghĩa lý tưởng mà thôi. Nếu là nói hẳn có nhiều tà ác, liên liên tâm vắn chính mình, cũng không cho là như vậy.

Nhưng nếu là liền như vậy tha thứ hẳn, như vậy chết đi lão Isaiah cùng Loan Nhưõng, chẳng lẽ liền thật chết vô ích sao?

May mà, Giang Tiêu vây mà không chút do dự cự tuyệt lão Hoa, đồng thời chém xuống thủ cấp của hắn.

"Không cần thiết cảm tạ ta." Giang Tiêu bàn tay ấm áp nhẹ nhàng trong lòng vận công lên vuốt ve, hòa nhã nói: "Chỉ cần đầu óc không có người xấu, đều sẽ làm ra giống như ta quyết định. Hướng về cao thượng lý tưởng đi hành động, liền nhất định là cao thượng hành vi rồi hả? Huống chi . . . Lão Hoa lý tưởng, thậm chí cùng cao thượng liền nửa điểm một bên đều không dính!"

"Người. . . Còn không có cùng hạt giống hạch tâm liền nhận lấy, cho nên cũng không rõ ràng như thể một đầm nước đọng xã hội có nhiều đáng sợ. Mà ta. . . Lại hiểu rất rõ. Ta theo hạt giống trí nhớ trong kho chỗ đọc đến đến tình báo, còn có Nguyệt Táng cảm nhiễm thể cùng ta dung hợp về sau truyền đưa tới tình báo, trong đó mỗi một phần. . . Đều để ta buồn nôn."

"Cái kia. . . Người thật sẽ không dựa theo lão Hoa hy vọng như thế đi làm sao? Mặc dù hần còn chưa nói hết, thế nhưng chúng ta hần là đều rất rõ ràng, hần hy vọng, là người có thể dùng trong cơ thể người kháng thể, đi trị liệu hết thầy tiềm ẩn, trong cơ thể lây nhiễm virus giác tỉnh già." Tâm Vận ngừng đầu lên, xoa xoa nước mắt: "Nếu như lại xuất hiện Nghiệt Táng như thế quái vật. . ."

"Đương nhiên sẽ đi làm." Giang Tiêu nở nụ cười: "Chuyện như vậy, ta làm sao có thể ngồi nhìn mặc kệ? Đừng quên, hiện trên cái tinh cầu này tất cả nhân loại trong cơ thể, đều là hoặc nhiều hoặc ít, có được Neanderthal người gen. Tại cảm nhiễm thể trong mắt, tự nhiên đều là muốn giết chóc mục tiêu. Chỉ bất quá. . . Ta làm chuyện này, có thể là vì chính ta, vì mặt khác giác tình già, vì tất cả nhân loại —— nhưng tuyệt đối không phải là vì lão Hoa trước khi chết thỉnh cầu!"

"Giang Tiêu. . ." Tâm Vân ngẩng đầu lên, đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, đã định chỉ khóc thút thít.

"Làm sao?"

"Người thật sự là một cái. . . Tuyệt nhất đàn ông!"

Nói xong, Tâm Vân nhảy dựng lên, dùng sức thân tại Giang Tiêu trên môi.

"Cái kia . . . vân vân chờ chút. . ."

Giang Tiêu trong lòng hoảng hốt, vội vàng buông lỏng ra ôm lấy Tâm Vận tay, đồng thời nhìn về phía Triệu Thiên Vũ: "Ta. . . Có mấy lời đến nói rõ ràng với các ngươi."

Nói xong, Giang Tiêu lôi kéo Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ, đi tới lão Hoa lưu lại cái kia cái ghế sa lon trước ngồi xuống —— vậy dĩ nhiên cũng là thông qua không gian mặt cắt năng lực, từ đằng xa chuyển chỗ tới đây.

Hắn có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, mới ngừng đầu, cẩn thận tổ chức một thoáng ngôn ngữ: "Ta muốn. . . Các ngươi có lẽ cũng ý thức được, chính mình đối ta khả năng sinh ra một loại nào đó. . . Thay đổi tình cảm."

Hai người không nghĩ tới Giang Tiêu vậy mà lại nói đến ngay thẳng như vậy, trong lúc nhất thời đều có chút ngượng ngùng cả người.

"Ừm. . ." Sau một lát, Tâm Vận cắn môi nhẹ gật đầu.

Mà Triệu Thiên Vũ thì là bật cười lớn, một mặt chẳng hề để ý biểu lộ: "Không sai. Có thể vậy thì thế nào? Ta một không có cùng ngươi thổ lộ, hai không có buộc ngươi tiếp nhận, trong lòng ta đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ ngươi cũng quản được sao?"

"Không." Giang Tiêu cười khổ lắc đầu: "Ta cũng không phải dự định quản ngươi. Chỉ là. . . Ta muốn nhắc nhở các ngươi một câu, loại tình cảm này, là một loại ảo giác."

"Ảo giác?" Triệu Thiên Vũ lông mày dần dần nhíu lại: "Ngươi đây là ý gì?"

"Đây là. . . Chức của ta giai tạo thành ảo giác. Các ngươi hiện tại cũng rõ ràng, chấp chính quan trước đây dần bên trong, là lãnh tụ thân phận. Cùng Tế Tụ tinh thần uy áp có thể đối với những khác chức giai tạo thành uy hiếp một dạng, chấp chính quan cũng tương tự có tương tự tinh thần lực tràng. Chỉ bất quá khác biệt ở chỗ, Tế Tụ tinh thần uy áp mang tới là một khác chức giai kính sợ, mà chấp chính quan. . . Thì là lực tương tác cùng phục tùng."

Thấy hai người không có cái gì biểu thị, Giang Tiêu chỉ có thể tiếp tục phối hợp nói tiếp: "Nhưng thật đáng tiếc, ta trước đó vèn vèn ở vào nửa thức tỉnh trạng thái, cho nên loại năng lực này, ta không chỉ có không cách nào khống chế, thậm chí ngay cả chính mình cũng không ý thức được. Cho nên. . . Không chỉ có là các ngươi, cũng bao gồm Đắc Thủy cùng lão Isaiah ở bên trong, cũng dần dần quen thuộc phục tùng tại ta, bằng vào ta vì cái này tiêu đội người lãnh đạo. Nhưng đối với hai người các ngươi. . . Bởi vì là khác phái quan hệ, cho nên mới sẽ không tự giác đem này loại ý lại cùng phục tùng. . . Cho rằng một loại nào đó. . . Nàng tình cảm của hắn."

"Ngươi. . . Không là đang lừa ta đi, thôi Giang Tiêu!" Tâm Vận bĩu môi, một bộ ta không tin biểu lộ.

Mà Triệu Thiên Vũ cau mày, mặc dù không có nói chuyện, nhưng cũng có một chút hoài nghi.

"Ta. . . Làm gì đối với chuyện như thế này lừa các ngươi?" Giang Tiêu bất đắc dĩ cười khổ: "Này với ta mà nói có chỗ tốt gì? Ta chỉ là. . . Không muốn nhường chúng ta quan hệ biến vị mà thôi. Thiên Vũ, chúng ta một mực là bằng hữu tốt nhất, cũng đã quen lẫn nhau ở giữa những cái kia không câu nệ tiểu tiết ở chung hình thức. Tâm Vận, ngươi vẫn là cái tiểu hài tử, ân. . . Năm nay hắn là. . . Nhiều nhất mười tám tuổi a? Mặc kệ là hai người các ngươi bên trong bất kỳ một cái nào, ta đều thật không muốn. . . Trờ nên. . . Ân, các ngươi hẳn là đã hiểu a?"

"Nếu hiện tại, ta đã hoàn toàn thức tỉnh, như vậy về sau là có thể hoàn toàn khống chế chấp chính quan tinh thần lực tràng. Đã mất đi này loại chức giai mang tới ảnh hưởng, các ngươi cũng rất nhanh liền có thể khôi phục bình thường. Chính là như vậy. . ."

Giang Tiêu rốt cục nói xong này thật dài một phen, trong lòng thật sâu thở dài một hơi.

"Được a. Ta biết rồi." Triệu Thiên Vũ lệch ra cái đầu suy nghĩ một chút, nở nụ cười, vươn tay cánh tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Giang Tiêu bả vai: "Mặc dù ta trong mấy ngày này cũng đang kỳ quái, rõ ràng cùng ngươi quen biết lâu như vậy, đều không đối ngươi động tâm qua, vì cái gì gần nhất đầu óc lại đột nhiên nóng lên, nguyên lai là bởi vì cái này. Đã ngươi đã giải thích rõ, cái kia ta đương nhiên cũng hiểu rõ. Yên tâm đi, ta Triệu Thiên Vũ là như thế nào người, ngươi hẳn là nhất quá là rõ ràng. Đối hứng thú của ngươi. . . Ân, ta hội rất mau đánh tiêu."

"Ngươi rốt cục. . . Lại biến trở về trước kia cái kia Thiên Vũ." Giang Tiêu hiểu ý cười một tiếng.

"Bất quá. . ." Triệu Thiên Vũ đột nhiên vươn tay, nắm Giang Tiêu cái cằm, trên dưới trái phải quan sát tỉ mỉ lấy Giang Tiêu mặt: "Trước kia cũng là không có phát hiện, nhưng bây giờ nhìn kỹ một chút. . . Tiểu tử ngươi thật sự chính là đáng đáp không tệ a! Mặc dù ngũ quan đẹp trai như vậy, nhưng lại không giống những cái kia nhỏ thịt tươi một dạng một thân bơ khí. . . Trước đó mỗi một lần thời điểm chiến đấu, cũng rất có nam tử khí khái. . . Nhất là đang bảo vệ ta thời điểm. . ."

Triệu Thiên Vũ cười xấu xa lấy đuôi ra mềm mại cao to bàn tay, tại Giang Tiêu trên mặt nhẹ nhàng ma sát: "Có lẽ. . . Đối tình cảm của ngươi. . . Thật không là bởi vì cái gì chấp chính quan chức giai năng lực mà a ~"

"Đủ rồi!" Giang Tiêu hung hăng trừng mắt liếc, Triệu Thiên Vũ cười ha ha lấy thu hồi tay: "Được rồi! Không nói giỡn!"

"Kỳ thật. . . Ta năm nay đã 25 tuổi đâu, Giang Tiêu. . ."

Tâm Vận tiểu la lỵ một câu, liền đem Giang Tiêu cho giật nảy mình, suýt nữa lật đến ghế sofa đằng sau đi: "Ngươi. . . Ngươi nói cái gì?"

Giang Tiêu chính mình năm nay cũng bất quá 24 tuổi mà thôi. Nói cách khác. . . Tâm Vận tuổi tác, vậy mà so với hắn càng lớn? !

"Neanderthal tiền dân tuổi thọ ban đầu liền muốn so với người bình thường lâu một chút, Tế Tự càng là như vậy. Mà ta bởi vì. . . Thức tỉnh đến tương đối sớm, cho nên rất sớm liền tiến vào giấc tỉnh giả tốc độ phát triển. . . Mặc dù nhìn đích thật là nhỏ một chút. . . Thế nhưng ta là thật thật, đã 25 tuổi a!"

Giang Tiêu thẳng vào nhìn xem Tâm Vận mặt, nhưng làm thế nào cũng không cách nào theo tấm kia mịn màng, ngây thơ chưa thoát trên mặt, nhìn ra 25 tuổi nửa điểm bộ dáng tới.

Có lẽ ngoại trừ. . . Đôi kia bộ ngực đi. . .

Tựa hồ đã nhận ra Giang Tiêu ánh mắt hơi hơi nghiêng mắt nhìn đi qua, Tâm Vận cũng cố ý hếch chính mình cao ngất bộ ngực sữa, chiều kỳ một thoáng cảm giác tồn tại của bọn chúng: "Cho nên. . . Tuổi tác cái gì, kỳ thật cũng không trọng yếu á!"

"Không chỉ là tuổi tác vấn đề. . ." Giang Tiêu vội vàng đổi chủ đề: "Trọng điểm là. . . Cái kia nhưng thật ra là ảo giác! Các người bất quá là bị chức giai tự nhiên ảnh hưởng chỗ lừa gạt mà thôi. Cho nên, mặc kệ người là mười lăm tuổi, vẫn là 25 tuổi, thậm chí là ba mươi lăm tuổi 45 tuổi. . ."

"Uy! Giang Tiêu thẳng ngực! Người ta nào có già như vậy!"

Có lẽ là bởi vì sinh trưởng tốc độ chậm rãi nguyên nhân, không chỉ có là bề ngoài, đang chiến đấu bên ngoài thời gian bên trong, Tâm Vận tâm trí cùng tính cách, cũng đều biểu hiện được như là mười lăm tuổi thiếu nữ, dùng sức nắm chặt Giang Tiêu lỗ tai hòn đảo đảo.

"Được rồi được rồi, đừng nũng nịu. Người thế nhưng là một cái Tế Tự đâu, quên rồi sao! Tế Tự cao quý cỡ nào vĩ đại dường nào, sao có thể lung tung nũng nịu đâu? Nghe lời ~ "

Giang Tiêu giống đồ tiểu hài một dạng dùng sức sờ lên Tâm Vận đầu.

"Được a. . ." Tâm Vận cũng không phải là không tin Giang Tiêu theo như lời nói, chẳng qua là trong lòng còn có chút không cam lòng mà thôi. Rất nhanh cũng liền tiếp nhận Giang Tiêu làm đệ.

Chỉ là. . .

"Tại người đề nén xuống tinh thần lực của mình trạng về sau, ta cùng Thiên Vũ trong lòng cái kia phần cảm giác, liền sẽ biến mất đúng không?" Tâm Vận nghiêm túc nhìn Giang Tiêu hỏi.

"Ừm. Mà lại hội rất nhanh, ta cam đoan." Giang Tiêu cũng đồng dạng nghiêm túc hồi đáp.

"Cái kia. . ." Tâm Vận nhẹ khẽ cắn ngón cái, điểm son song đồng thật sâu ngắm nhìn Giang Tiêu: "Giang Tiêu, người có thể để cho ta háo hảo mà ôm một cái sao? Không phải đồ tiểu hài cái chủng loại kia, là chân chính địa phương. . . Ôm một cái!"

Giang Tiêu nhìn xem Tâm Vận ánh mắt. Lần này, cặp mắt của nàng bên trong không có nửa điểm tính trẻ con nũng nịu cùng tùy hứng, mà là lần đầu tiên xuất hiện thành thực.

". . . Tốt."

Giang Tiêu tăng tăng gật gật đầu, hướng về Tâm Vận giang hai cánh tay ra.

Nhưng khiến cho hắn không có nghĩ tới là, đồng thời nhào tới, không hề chỉ là Tâm Vận, còn có Triệu Thiên Vũ.

Hai cái thân thể mềm mại mang theo một làn gió thơm, đồng thời va vào Giang Tiêu trong ngực, bốn cánh tay dùng sức đem hắn ôm thật chặt ở.

"Giang Tiêu. . . Coi như ta về sau trở nên không còn thích người, người cũng phải một mực tiếp tục. . . Bảo hộ ta. . . Tựa như tại Lực Tàn trước mặt lúc như thế. Đáp ứng ta, được chứ?"

"Giang Tiêu, đây là ta cả đời đến nay khó quên nhất, không muốn nhất kết thúc một đoạn tháng ngày, cũng là ta cả đời đến nay, vui sướng nhất, tốt đẹp nhất một lần lữ trình. Nếu như có thể nói. . . Thật hi vọng nó có thể vĩnh viễn tiếp tục nữa."

Hai tấm cái miệng nhỏ nhắn phân biệt tại Giang Tiêu bên tai, nhẹ nhàng ní non nói.

Có thể Giang Tiêu tâm lý, lại chỉ có thể là cười khổ mà thôi.

"Chắc chắn chắc, Giang Tiêu, người còn thật rất lợi hại a. . . Một lần ôm hai cái cô nương xinh đẹp anh anh em em, thật sự là liền ta xem đều muốn ghen ghét đâu!"

Thanh âm một nữ nhân theo ba người sau lưng vang lên, cắt ngang Triệu Thiên Vũ cùng Tâm Vận cuối cùng vuốt ve an ủi thời gian.

Hai nữ hài không vui quay mặt đi, nhìn về phía thanh âm truyền ra phương hướng.

Một hàng kia sinh thể rãnh bên trong một cái, phá vỡ một cái khe. Bên trong nguyên bản đậm chất lông màu xanh lục đã cơ hồ biến mất không còn tăm tích, chỉ trên mặt đất để lộ ra ít ít một chút mà thôi.

Tại cái kia trong cái khe, một cái xong đẹp đến cực hạn thân ảnh, đang đơn tay vịn rãnh vách tường, chậm rãi đi ra phía ngoài ra.

Nàng toàn thân trần trụi, không được mảnh vải, có thể thấy đường cong hoàn mỹ từ trên xuống dưới, từ thân eo co vào, lại đến cặp mông đầy đặn chỗ bỗng nhiên căng phồng lên đến, có thể hạ thân hai chân lại như củ thẳng tắp thon dài, không có một chút thịt dư.

Chỉ là nàng tóc dài lại phiêu tán xuống tới, tình chuẩn che khuất hết thầy trọng yếu vị trí.

Hai người nhìn xem Từ Yên cái kia rung động lòng người thân thể cùng khuôn mặt, nhất thời vậy mà ngây ngẩn cả người.

Mặc dù là cùng giới, chính mình cũng đều là không chút thua kém mỹ nữ. Nhưng dạng này ra sân, dạng này trần trụi bộ dáng, như cũ nhường ánh mắt hai người trở nên sờ đoạt, không cách nào dịch chuyển khỏi.

Này là đơn thuần, đối thế gian đến đẹp thường thức.

"Mặc dù rất xin lỗi, không nên quấy rầy các người, nhưng. . . Có người có thể giúp ta tìm một bộ y phục sao?"

Từ Yên hướng về Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ trừng mắt nhìn, lộ ra một tia hoạt bát nụ cười.

"A. . ." Hai người vội vàng ngẩng nhìn chung quanh, nhưng ở hạt giống này bên trong, lại nên bên trên đi nơi nào tìm cái gì quần áo? Lão Hoa trên người đầu kia áo choàng, từ lâu liền bị hấn máu tươi của mình chỗ nhiễm khắp cả.

Cũng là Triệu Thiên Vũ lanh lợi, ánh mắt một thoáng liền rơi vào sau lưng tấm kia bố nghệ trên ghé sa lon dài, thủ đao cùng nhau, đã cắt đứt một mảng lớn phía trên vài vóc tới. Mặc dù chưa nói tới cái gì quần áo, nhưng cho Từ Yên tạm thời bao bọc một thoáng, lại là cũng có thể miễn cưỡng chống nổi một thoáng.

Từ Yên nhận lấy Triệu Thiên Vũ đưa tới ghé sô pha vài vóc, nói tiếng cảm ơn, ở trên người đơn giản lưu loát quấn quanh hai vòng, liền làm thành một đầu lớn kém hay không vậy, gương mặt nhìn hướng về phía Giang Tiêu, lộ ra một nụ cười xán lạn:

"Giang Tiêu, mặc dù bây giờ cái dạng này, thực sự không thể nào lịch sự, nhưng ở trong thân thể của người ở lâu như vậy, cũng sớm đã là so thân mật nhất da thịt ra mắt vẫn là da thịt ra mắt, cho nên. . ."

Từ Yên chậm rãi hướng đi Giang Tiêu: "Cũng cho ta ôm một cái đi!"

Đến loại thời điểm này, Giang Tiêu làm sao còn có thể cự tuyệt?

Hắn chỉ có thể khẽ thở dài một cái, cười nhạt một tiếng, giang hai cánh tay ra , mặc cho Từ Yên nhào vào trong ngực của hắn, ôm thật chặt ở hắn.

Bên tai, Từ Yên như lan giống như xạ hơi thở nói khẽ: "Cảm ơn người, Giang Tiêu."

Tâm Vận cùng Triệu Thiên Vũ đồng thời đem ánh mắt theo Từ Yên phương hướng thu hồi lại, liếc mắt nhìn nhau, đồng thời theo trong lỗ mũi thở một hơi.

Sau đó, cùng nhau nhào tới, một trái một phải dùng sức đem Giang Tiêu ôm ở ở giữa.

"Mới vừa rồi còn không có ôm xong, liền bị đánh gãy, không tính!"

"Uy! Các người đừng đến đoạt ta! Từng cái không đi được sao!"

"Từng cái đến, người cũng cần phải xếp tại cuối cùng a! Người đi trước xếp hàng!"

"Uy. . . Các người. . . Muốn nín chết. . . Ta. . ."

Hồ Baikal 1,700 mét nước sâu dưới, truyền đến một cái nam nhân tiếng kêu rên.

. . .

"Đám người kia. . . Còn chưa lên sao?"

Ven bờ hồ, một cái toàn thân đen nhánh, chỉ có ánh mắt cùng răng được không dọa người Bác Ba Phi, nhàm chán ngồi dưới đất, trong miệng ngậm một cây cỏ dại nhánh cỏ, buồn bực ngán ngẫm mà nhìn xem bình tĩnh mặt hồ, lại không lòng dạ nào thưởng thức cái gì cảnh đẹp, ánh mắt bên trong tràn đầy lo lắng.

"Cái kia viện trưởng, tựa hồ rất mạnh bộ dáng. Cho nên phía dưới chiến đấu, nhất định hết sức kịch liệt đi. . ."

"Người có thể. . . Tuyệt đối không nên chết a!"

còn tại vẫn đang còn tiếp. . .

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Thế Giới Chi Thiên Diễn Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.